

Chuyện cũ của Lịch Xuyên

Contents

Chuyện cũ của Lịch Xuyên	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	6
3. Chương 03	10
4. Chương 04	16
5. Chương 05	20
6. Chương 06	25
7. Chương 07	30
8. Chương 08	40
9. Chương 09	45
10. Chương 10	53
11. Chương 11	58
12. Chương 12	64
13. Chương 13	70
14. Chương 14	75
15. Chương 15	82
16. Chương 16	88
17. Chương 17	95
18. Chương 18	102
19. Chương 19	109
20. Chương 20	113
21. Chương 21	118
22. Chương 22	124
23. Chương 23	131
24. Chương 24	135
25. Chương 25	140
26. Chương 26	147
27. Chương 27	156
28. Chương 28	163
29. Chương 29	169
30. Chương 30	178
31. Chương 31	182
32. Chương 32	189
33. Chương 33	197
34. Chương 34	206
35. Chương 35	211
36. Chương 36	219
37. Chương 37	222
38. Chương 38	227
39. Chương 39	233
40. Chương 40	238
41. Chương 41	242

42. Chương 42	246
43. Chương 43	249
44. Chương 44	254
45. Chương 45	259
46. Chương 46	264
47. Chương 47	268
48. Chương 48	274
49. Chương 49	279
50. Chương 50	282
51. Chương 50	284
52. Chương 51	286
53. Chương 52	290
54. Chương 53	294
55. Chương 54	298
56. Chương 55	303
57. Chương 56	311
58. Chương 57	312
59. Chương 58	313
60. Chương 59	319
61. Ngoại Truyện 1 - 2	323
62. Ngoại Truyện 3 (phần 1)	328
63. Ngoại Truyện 3 (phần 2)	333
64. Ngoại Truyện 4 (phần 1)	337
65. Ngoại Truyện 4 (phần 2)	342
66. Ngoại Truyện 4 (phần 3)	347
67. Ngoại Truyện 5 (hết)	353

Chuyện cũ của Lịch Xuyên

Giới thiệu

Có một loại tình yêu là vì chia lìa. Sáu năm trước, bạn trai Lịch Xuyên đi không từ già, từ đó về sau

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cu-cua-lich-xuyen>

1. Chương 01

Chương 1

Ngày đi học đại học, bố đưa tôi ra nhà ga. Chúng tôi kéo hành lý, ngồi ô tô gần 3 giờ mới tới thành phố. Ô tô xuất phát chậm hơn thời gian định trước nửa tiếng, chúng tôi vội vàng kéo hành lý vào ga, cách thời

gian tàu lửa rời ga chỉ còn 15 phút. Bố tôi không thích đưa tiền, hơn nữa lại càng không thích tiền tới giây phút cuối cùng. Sau khi sắp xếp hành lý gọn gàng rồi, ông liền nhanh chóng xuống tàu.

“Đừng tiết kiệm tiền quá mức, đầu tháng sau bố sẽ gửi tiền cho con.”

Tôi rưng rưng nước mắt, gật đầu.

“Nhớ lo đi mở một tài khoản ngân hàng trước, gửi hết tiền mang theo vào, đừng làm mất.”

“Dạ.”

“Chăm chỉ học hành.”

“Dạ.”

“Tiểu Thu, chúng ta là từ vùng quê nghèo ra thành phố lớn, nhưng chúng ta nghèo mà chí không ngán. Nhớ kĩ lời bố, làm người phải có chừng mực, lại càng phải có khí tiết.”

Những lời răn dạy liên quan tới khí tiết, từ nhỏ tới lớn, bố tôi nói không dưới trăm lần, dường như ông vẫn đang sống ở những năm cuối triều Minh vậy, bản thân ông thật ra lại là sinh viên thành phố, nắm được phân phối nhiệm vụ tình nguyện về nông thôn, tiếp theo lại cưới mẹ tôi liền vĩnh viễn ở lại nông thôn. Nay ông nhìn già hơn tuổi, râu đã thành hoa râm.

“Con hiểu, bố.”

Ông cười cười, nói “Bố đi trước, buổi chiều còn có tiết nữa.”

Nói xong, bóng dáng ông nhanh chóng biến mất. Biến mất nhanh như vậy, không đợi nhìn thấy tôi rơi nước mắt.

Tôi ngồi trong toa tàu lửa chật chội suốt một ngày, tới Bắc Kinh. Sau đó, tôi dựa theo lời chỉ dẫn trên giấy “Thông báo nhập học”, đổi mấy lượt xe buýt, rốt cục tới đại học S. Đây là một trường Đại học Sư Phạm. Với điểm của tôi, thật ra đủ để học Bắc Đại, cũng không biết vì sao tôi lại không trúng tuyển Bắc Đại, mà lại trúng tuyển trường nguyện vọng hai là Đại học S. Tôi vốn ghi danh khoa Kinh tế quốc tế, tôi cũng lại không trúng tuyển khoa Kinh tế quốc tế, mà là khoa Ngoại ngữ. Mặc dù ngoại ngữ của tôi rất tốt, nhưng tôi chưa bao giờ coi đó là nghề nghiệp tương lai của mình. Tôi mang tâm trạng uể oải vào cổng trường Đại học S. Xếp hàng làm xong thủ tục nhập học, sau khi đi trên con đường giữa hai hàng cây thật lâu rồi cuộc cũng tìm được phòng ngủ của mình.

Cửa phòng đang mở ra, tổng cộng có sáu chiếc giường, ba chiếc phía dưới đều có hành lý để bên trên, ba đứa con gái đang ngồi cạnh đó nói chuyện. Một đứa cao cao trong đám đó quay đầu lại, liếc nhìn tôi một cái, hỏi “Cậu là sinh viên mới à?”

Tôi gật đầu.

“Khoa nào?”

“Khoa Ngoại ngữ.”

Cô ta nhú mày lại “Ngoại ngữ nào?”

“Tiếng Anh.”

Cô ta chỉ vào một trong những chiếc giường ở trên nói “Phía dưới đều có người nằm. Bên trên còn trống, tự cậu chọn một cái đi.”

Khuôn mặt cô ta rất đẹp. Mũi cao thẳng, mắt to, da trắng muốt, cử chỉ hành động toát ra một sự nhàn nhã khó nói nên lời.

“Cậu tên là gì?” cô ta lại hỏi.

“Tạ Tiểu Thu.”

“Tôi tên là Phùng Tĩnh Nhi. Đây là Ngụy Hải Hà, đây là Trữ An An. Chúng tôi đều là người địa phương.” Cô ta chỉ vào hai đứa con gái còn lại nói “Chúng tôi đều là bạn cùng phòng của cậu.”

Người địa phương chính là người Bắc Kinh.

“Chào các cậu.” tôi nói. Ngụy Hải Hà và Trữ An An gật đầu với tôi xem như trả lời.

“Đội lát nữa còn có một người Thượng Hải vào ở. Cậu ấy đã tới rồi, đang đi làm thủ tục bổ sung. Trữ An An chỉ vào một đồng hành lý cạnh cửa. Một lát sau, cô ta nhớ tới gì đó, còn nói thêm “Còn một chỗ trống. Đó là chỗ của Lưu Huyền. Cậu ấy là con gái Hiệu trưởng, nhà ngay tại trường học. Có lẽ đa số thời gian sẽ ở trong nhà.”

“Các cậu đều quen nhau trước rồi à?” tôi nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Chúng tôi đều học cùng một trường trung học.”

Tôi không nói gì nữa, dùng tốc độ nhanh nhất mở hành lý ra, leo lên giường bắt đầu trải chăn đệm. Hành lý của tôi rất đơn giản, giường chiếu nhanh chóng được sắp xếp tốt.

Ngụy Hải Hà nhìn quanh rồi hỏi “Nè...cậu không mang màn à?”

Tôi lắc đầu “Không có. Sắp tới mùa đông rồi, chỗ này còn có muỗi à?”

Ngụy Hải Hà cười nhạt “Màn không phải để ngăn muỗi. Màn là một thế giới, bên trong là những gì riêng tư của cậu. Dù sao cậu cũng phải có chút riêng tư của riêng mình đi?”

Tôi cảm thấy mấy câu này của cô ta có vẻ không tốt, nhất thời thẳng lưng lên, tôi nhìn thẳng vào mắt cô ta, nói “Tôi không có riêng tư gì cả.”

Ánh mắt ba người luân phiên nhìn nhau, ẩn ý được truyền không lời qua ánh mắt.

Cuối cùng, Trữ An An cười nói “Phòng này ở tầng 4, tro bụi rất nhiều. Có màn vẫn tốt hơn, ngủ cũng sạch sẽ. Mọi người đều có màn, phòng này nhìn cũng gọn gàng hơn. Cậu thấy thế nào? Đúng rồi, cậu tên gì?”

“Tạ Tiểu Thu.”

Không có ai hỏi tôi tới từ nơi nào. Sợ tôi sẽ trả lời một nơi bọn họ chưa từng nghe qua, hoặc tôi sẽ ngượng không nói.

Vào buổi chiều, tôi tới tiệm tạp hóa mua màn, tốn hết 40 tệ. Lại đi mua sách giáo khoa năm nay, tốn hết 130 tệ. Trên người tôi chỉ còn lại 30 tệ. Mà căn tin trong trường lại rất mắc, ăn một chút cơm tốn ít nhất 2 tệ.

Quay lại phòng ngủ, cô gái người Thượng Hải kia đã ngồi trong màn buông sẵn của mình. Tên cô ta là Tiêu Nhị, dáng người nhỏ nhỏ, da trắng như sữa, tóc dài đen nhánh, đang ngồi xếp bằng, vừa ngồi vừa ăn chocolate, giống như một tinh linh nhỏ bé vậy.

“Buổi tối nay hội trường có chiếu phim, vé vô cửa 3 tệ, mọi người đi đi. Chiếu phim xong sẽ có vũ hội, nữ sinh miễn phí. Tỉnh nhi, anh chàng bảo vệ của cậu có tới không?” Trữ An An cười nói.

“Được nha!!” mọi người đều giơ tay lên, trừ tôi.

“Cậu ăn chocolate không?” Tiêu Nhị đưa một viên cho tôi “Dove, loại khác mình không ăn.”

“Cám ơn, tôi...không thích ăn đồ ngọt lắm.”

“Ăn một viên đi, inh chút mặt mũi được không?” cô ta tiếp tục nhét vào tay tôi.

“Được rồi. Cám ơn cậu.”

“Đừng khách sáo.” Tiêu Nhị vừa ăn vừa nói “Mình cảm thấy, nằm giường trên dưới như vậy có nên đổi một học kỳ một lần mới hợp lý không? Ví dụ như, học kỳ đầu nằm giường dưới học kỳ sau nằm giường trên. Học kỳ đầu nằm giường trên học kỳ sau nằm giường dưới. Mọi người đều có cơ hội nằm dưới, như vậy mới công bằng, Tiểu Thu, cậu thấy sao?”

Tôi gật gù đầu.

Vẻ mặt Phùng Tĩnh Nhi có hơi chút không được tự nhiên, Ngụy Hải Hà vẻ mặt không vui liếc nhìn chúng tôi một cái. Trữ An An cười nói “Còn lâu mới tới học kỳ sau, đợi tới khi bắt đầu học kỳ sau chúng ta lại bàn bạc đi. Không chừng tới lúc đó cậu ở quen rồi không chịu xuống cũng không chừng.”

Tiêu Nhị cắn một miếng chocolate nói “Mình chắc chắn sẽ đồng ý chuyển xuống, lúc này mình nằm không quen.”

Ngụy Hải Hà nhìn tôi, hỏi “Cậu thì sao, Tiểu Thu, cậu cũng không muốn nằm giường trên à?”

“Tôi cảm thấy ý kiến của Tiêu Nhị khá tốt. Nằm trên nằm dưới không quan trọng, quan trọng là công bằng.” tôi bình tĩnh trả lời.

“Đi xem phim trước đi.” Trữ An An cầm chiếc túi nhỏ của mình lên, đi ra ngoài. Mọi người nối đuôi nhau ra.

“Tiểu Thu, cậu thật sự không đi à?” Tiêu Nhị hỏi.

“Thật xin lỗi, mình hẹn gặp một người đồng hương. Tối nay.”

“Còn chưa bắt đầu học ngoại ngữ đâu, mà đã quên ngữ pháp rồi, tiểu thư, trạng ngữ thời gian nằm đâu câu.” Ngụy Hải Hà cười cợt một câu. Ngoài cửa vang lên một trận cười khanh khách.

Thật ra tôi đã sớm gặp được đồng hương Lâm Thanh rồi. Chị ấy đến cùng một thị trấn nhỏ như tôi, học năm thứ 4 khoa lịch sử, sắp tốt nghiệp. Buổi chiều tôi gặp chị ấy, nói chuyện một lát liền hỏi cách sống ở Bắc Kinh.

“Chi phí ở đây rất đắt đỏ, em phải đi làm thêm mới có thể duy trì cuộc sống.”

Tôi tràn đầy đồng cảm, vội vàng nói cho chị tiền tôi mang đến đã xài hết hơn một nửa. Chị ấy đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói “Chị biết có một tiệm cà phê đang tuyển nhân viên, vốn chị định đi. Nhưng vì cách trường hơi xa, phải đi qua 4 trạm xe nên đổi ý. Em muốn đi không? Đó là một tiệm Starbucks, làm nhân viên phục vụ. Không mệt nhọc, chủ yếu là ca sáng và ca tối, thời gian linh hoạt, họ rất thích sinh viên khoa ngoại ngữ, vì chỗ đó nhiều người ngoại quốc. Em muốn đi thì bây giờ nói cho chị biết, chị phải gọi điện thoại dặn người ta trước.”

Thật sự là bánh bao thịt từ trên trời rơi xuống, tôi gật đầu liên tục.

Chị đồng hương viết hộ tôi một lí lịch sơ lược, mượn cho tôi một bộ quần áo, lúc gần đi, lại đưa cho tôi một cây son.

“Chị em mình tới từ thị trấn nhỏ, giọng nói vốn đã thô, nếu ăn mặc không một chút, sẽ làm cho người ta chê cười thêm. Tiếng phổ thông của em nói tốt không?”

“Cũng được. Phát âm không rõ ràng lắm.”

“Phải phân biệt lúc uốn và không uốn lưỡi, người ở đây in và ing cũng phải phân biệt rõ ràng.”

“Nhất định em sẽ chú ý.”

“Lúc nói chuyện nhớ thêm chút tiếng Anh vô, đừng lúc nào cũng thành thật nói hết, đừng bừa bãi lộ thông tin cá nhân của mình ra. Chỉ cần thật thà là bị người ta lừa, hiểu chưa?”

“Hiểu rồi, cảm ơn chị nhắc nhở.” Tôi làm một cái mặt quý.

“Làm việc trong tiệm cà phê toàn là sinh viên, tiền kiếm được là tiền đứng đắn, cho nên chị không lo em học cái xấu. Đừng học tụi con gái hư hỏng khoa Âm nhạc, vì tiêu xài hoang phí sẵn sàng đi làm tình nhân, làm vợ hai, làm người phá hoại gia đình người khác, cái gì cũng dám làm.”

“Dạ.”

Lâm Thanh dặn dò công việc xong rồi, liền ra ngoài gọi điện thoại cho tôi. Quay về nói cho tôi biết, nói tiệm cà phê có ba ngày thử việc, bắt đầu từ tối nay. Hỏi tôi có đồng ý làm ca tối không, ca tối bắt đầu từ 6 giờ tối tới 12 giờ khuya. Thời gian khác không còn chỗ nữa.

Tôi đương nhiên đồng ý.

2. Chương 2

Chương 2

Tối khi tới trạm xe tôi mới chính thức cảm nhận được nguyên nhân khiến cho Lâm Thanh không cần công việc này. 5 giờ chiều là giờ cao điểm, nói là 6 giờ đi làm, nếu 5 giờ rưỡi mới tới đón thì xe sẽ đến muộn.

Đợi 25 phút, rốt cuộc cũng chen lên được xe buýt. Chiếc xe chậm chạp chạy về phía trước, suốt một đường đèn đỏ không ngừng. Tôi phát hiện những người đứng trên xe bộ dạng đều rất chật vật, những người có ghế ngồi về mặt cũng mệt mỏi vô cùng. Xuyên qua cửa kính xe, lần đầu tiên tôi thật sự đánh giá Bắc Kinh. Thật ra mỗi ngày tôi đều xem thời sự, tự bản thân nghĩ mình rất quen thuộc với Bắc Kinh. Nhưng mà, đợi tới khi tôi chân chính tới đây mới phát hiện, mỗi ngã tư đường đều xa lạ như vậy. Những tòa nhà cao tầng xa lạ, những người đi đường xa lạ, những bảng quảng cáo xa lạ, những chiếc xe xa lạ, những bảng chỉ dẫn xa lạ, mỗi vật đều xa lạ như vậy, lặng yên không một tiếng động tiến về phía xa lạ.

Mùa thu phương bắc, trời tối rất nhanh. Đi qua bốn trạm xe như một hành trình đi từ ban ngày tới ban đêm.

Tiệm cà phê tên là Starbucks kia tọa lạc tại tầng trệt của một tòa nhà cao tầng xa hoa. Kỳ lạ là, tuy là giờ tan tầm, nhưng người đi đường trên con đường đó cũng không nhiều. Bãi đỗ xe cạnh tòa nhà có khoảng 20 vị trí, đã đầy hết. Tôi dừng lại ngoài cửa một lát, chỉnh lại tóc và váy, lại lén lút soi gương một chút, coi như chỉnh tề, liền đẩy cửa vào.

Tiệm cà phê cũng không quá lớn, thật im lặng, chỉ có tiếng người nói thầm. Nhân viên phục vụ bên trong mặc áo thun màu đen, cho dù là nam hay nữ, đều đeo một chiếc tạp dề màu xanh lá. Một nam sinh tên là Đồng Việt tiếp tôi. Anh ta nhìn qua có vẻ cùng tuổi với tôi, vóc dáng không cao, tươi cười trong sáng, bộ dạng thật hiền hòa.

Anh ta lễ phép giơ tay “Xin chào, Tạ...Tiểu Thu, phải không? Anh là quản lý ca đêm, mọi người đều gọi anh là Tiểu Đồng.”

“Xin chào, Tiểu Đồng.”

“Lý lịch sơ lược của em viết rất tốt. Thật ra không cần viết tiếng Anh, viết tiếng Trung là được rồi. Ông chủ không biết tiếng Anh. Tối nay ở đây có 4 người, trong đó có em. Em học Đại học sư phạm S đúng không?”

Tôi gật đầu.

“Anh cũng vậy. Khoa tiếng Anh năm thứ 2. Em thì sao?”

“Sinh viên mới khoa tiếng Anh.”

“Vậy à? Hôm nay lúc đón sinh viên mới anh cũng có mặt, sao không thấy em?”

“Có lẽ anh có gặp nhưng không để ý.”

“Haha. Em ở khu nào?”

“Dãy nhà phía bắc.”

“Dãy nhà phía bắc? Xa cổng trường nhất. Ăn thịt cừu nướng và mì thịt bò sạch có lẽ hơi phiền. Mua sách giáo khoa chưa?”

“Rồi, rất mắc.”

“Nếu gặp anh sớm một chút thì tốt rồi. Anh có sách giáo khoa cũ, giống hết sách năm nay, anh lại học không chăm chỉ cho lắm, cho nên trên cơ bản đều còn mới, có thể tặng hết cho em.”

Buồn bực. Nhớ tới 140 tệ tôi tiêu buổi sáng, thật đau lòng.

“How would you like your coffee?” (Dịch : Ông muốn thêm gì vào cà phê của mình?)” anh ta đứng trước máy thu ngân, vừa nói chuyện, vừa làm việc, thỉnh thoảng nói một câu tiếng Anh. Tôi nhìn lại, một người ngoại quốc mỉm cười đứng trước quầy.

“Double cream one sugar.” (Dịch : 2 kem một đường.)

“Sure.” (Dịch : Được)

Tôi không tránh khỏi say mê. Khẩu âm của anh ta cùng với “Tiếng Anh điên cuồng” mà tôi nghe không khác bao nhiêu.

“Chỗ này có rất nhiều cơ hội nói tiếng Anh. Tuy nhiên ông chủ không đồng ý chúng ta nói chuyện phiếm với khách. Trừ phi khách không nhiều lắm, mà khách lại đồng ý nói chuyện, em mới có thể nói với họ vài câu. Nhưng không thể làm chậm trễ công việc.”

Tiếp theo, anh ta giới thiệu tôi với 3 người đang làm việc khác, trong đó có một người sắp giao ca. Một cô gái khác tên Diệp Tiểu Văn. Khoa tiếng Trung đại học M.

Công việc trong tiệm cà phê cũng không khó, đầu tiên là làm quen cách dùng các loại máy pha cà phê, sau đó chính là học menu, cũng chính là cách phối hợp các loại đồ uống. Tiểu Đồng nói đồ uống trên menu tuy rằng nhiều, nhưng khách hàng thường cũng chỉ uống vài loại, rất đơn giản, trong vòng một ngày tuyệt đối có thể học được. Ngoài ra cỡ lớn nhỏ của ly cà phê cũng khác những tiệm khác, không gọi lớn, vừa, nhỏ, mà gọi venti, grande, tall.

Tôi đổi quần áo làm việc. Cô gái tên Diệp Tiểu Văn kia ở một bên không yên lòng liếc nhìn ngoài cửa sổ. Vóc dáng yếu đuối, bộ dạng rất giống nữ nhân vật chính trong phim “Nghiện quá mức sẽ chết”. Tiểu Đồng nói Diệp Tiểu Văn là người Nam Kinh, cha mẹ đều là giảng viên đại học, ăn mặc không lo, đến đây chủ yếu để luyện khẩu ngữ. Tôi cảm thấy rất kỳ quái, không phải cô ta học khoa tiếng Trung sao? Học tiếng Anh tốt như vậy để làm gì. Tiểu Đồng nói, Diệp Tiểu Văn thi vào đại học từ một trường trung học cạnh tranh kịch liệt. Vốn tính thi Bắc Đại, không ngờ lại thi không tốt, chỉ đủ điểm học Đại học M. Nếu vào đại học, nên nghỉ ngơi nghỉ ngơi. Nhưng cô ta thi cử quen rồi, nghỉ ngơi không được. Vì vậy thi cấp 4 xong lại thi cấp 6, thi cấp 6 xong lại thi TOEFL, thi TOEFL xong lại thi GRE. Thi GRE xong mới phát hiện bản thân học khoa tiếng Trung, xin nhập học khó, xin visa càng khó. Liền tới chỗ này luyện khẩu âm. Một là luyện khẩu ngữ, hai là thử xem có quen biết được người ngoại quốc nào để đảm bảo cho bản thân không. Nhưng ông chủ lại không cho nhân viên nói chuyện phiếm với khách hàng, nên cô ta vẫn chưa tìm được cơ hội. Cho nên “Bả lúc nào cũng trông có vẻ thật ưu thương, thật mất mát. Ai.”

Thật ra, thứ khiến Diệp Tiểu Văn đả động tôi chính là đôi mắt tràn ngập mộng tưởng hão huyền của mình. Tôi vừa nhìn thấy đã nghĩ đó là một nhân vật trong tiểu thuyết Quỳnh Dao. Một cặp mắt to si ngốc tùy thời chuẩn bị cảm động. Đôi môi mỏng manh, chờ đợi tra tấn. Tóc dài như áo choàng, kẹp một chiếc kẹp tóc trên châu. Son môi nhẹ nhàng, nước hoa nhẹ nhàng, ngay cả tư thái cũng nhẹ nhàng, giống như tùy thời có thể biến mất khỏi chỗ này vậy. Tôi vào làm việc đã hơn 2 giờ, Diệp Tiểu Văn chỉ nói với tôi một tiếng “Hi”.

Việc thu ngân rất đơn giản, tôi vốn có hứng thú với điện tử, lập tức liền học xong.

“Em có thể xem như người mới học nhanh nhất mà anh từng thấy.” Đồng Việt thật vừa lòng, không ngừng cười haha. Một vị khách quen đi rồi, bỏ lại một chiếc đĩa trên bàn, thấy Diệp Tiểu Văn còn đứng ngẩn ra cạnh quầy, Tiểu Đồng đành phải than một tiếng, đi ra thu dọn. Trở về lén lút nói “Đừng để ý bả đối xử lạnh nhạt với em. Tiểu Diệp rất tốt bụng. Chẳng qua người trong lòng của bả đến, bây giờ là thời gian háo sắc.” dứt lời, chỉ vào một góc cửa sổ.

Theo bàn tay Tiểu Đồng chỉ tôi thấy mặt bên của một khuôn mặt. Một người thanh niên mặc đồ tây, ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, đang chăm chú nhìn laptop của mình.

“Anh ta là một người Trung Quốc.” tôi cười nói.

“Tuyệt đối giàu có.” Tiểu Đồng bổ sung thêm một câu.

Tối 9 giờ, khách dần dần giảm bớt. Người thanh niên mặc đồ tây lại không có ý định đi, giống như xem nơi này là văn phòng của anh ta vậy.

Tiểu Đồng nói, nửa năm trước, khi người thanh niên này xuất hiện ở tiệm cà phê lần đầu tiên, Tiểu Diệp liền liền phải lòng anh ta. Không tiếc lòng vì anh ta chuyển sang ca tối. Không chỉ Tiểu Diệp, tất cả tụi con gái trong tiệm này đều từng thầm mến người này. Chỉ cần anh ta vừa xuất hiện, toàn bộ buổi tối, tất cả tụi con gái đều tinh thần hoảng hốt, lỗi lúc thu tiền xuất hiện nhiều hơn. Chỉ có Tiểu Đồng là nhân viên nam duy nhất có thể làm việc bình thường.

Tôi bật cười “Có đúng không?”

“Tất cả tụi con gái trong này đều ngóng trông anh ta đến, chỉ có anh không muốn. Chỉ cần anh ta tới, anh sẽ làm 2 phần việc. Nhưng mà, anh ta đến cũng có lợi.” Tiểu Đồng còn nói “Anh ta boia rất nhiều. Tụi con gái háo sắc quá nên mắc cỡ, bình thường đều sẽ đem tiền boia trên bàn cho anh, xem như xin lỗi.”

Tiệm cà phê cung cấp cơm trưa và cơm tối đơn giản, chủ yếu là sandwich và salad hoa quả. Mà khách hàng chủ yếu đều tới quây quây lấy cà phê, cho nên rất ít người cho tiền boia, nhất là người Trung Quốc.

“Ở đây hay có người boia không?” tôi hỏi.

“Không thường xuyên. Có vài ông, bà già muốn tụi anh đem cà phê tới bàn, sẽ để lại tiền boia, nhưng không nhiều lắm.” Tiểu Đồng nói “Chỉ có một mình anh ta, mỗi lần đều cho tiền boia rất nhiều. Cho nên bọn anh cũng vui vẻ phục vụ anh ta. Vừa thấy anh ta đến, chỉ cần đi ra được, bình thường bọn anh đều chủ động đi qua hỏi anh ta muốn uống gì, sau đó bưng cà phê qua cho anh ta.”

“Vì sao? Chỗ này không phải mỗi người đều xếp hàng mua cà phê sao?”

“Chân anh ta không được tiện lắm.”

“À.” Lúc này tôi mới chú ý tới một cây gậy chống cạnh bàn anh ta. Nhưng trông anh ta hoàn toàn không khác gì người bình thường.

“Sao lại không tiện?”

“Cũng không phải không tiện lắm, chỉ là đùi phải có tật mà thôi.”

“Có lẽ là thương tích tạm thời.” tôi nói.

“Không phải. Xe anh ta đậu ở chỗ dành cho người khuyết tật. Xe xin SUV.”

“Cái gì là xe xin SUV?”

“Là xe người giàu đi, hơn nữa không sợ tốn xăng.”

“À.”

“Anh ta luôn luôn uống skinny latte (Dịch : latte ít bọt). Bất quá, nếu em thấy anh ta đến, không cần chủ động đi lên chào hỏi, để Tiểu Diệp đi tiếp anh ta. Tiểu Diệp là nhân viên lâu năm ở đây, đây là đặc quyền của nó. Ha ha.”

“Loại skinny latte nào? Latte có rất nhiều loại nha.”

“Anh ta thích vanilla.” (Dịch : vị vani.)

Đang nói thì Tiểu Diệp không biết từ đâu đi ra, nhỏ giọng nói “Không phải vanilla, hôm nay là hot coffe, venti (Dịch : cà phê nóng cỡ lớn).” Dứt lời, chui về lại máy thu ngân “Tiểu Đồng, thu giùm chị, anh ấy nói anh ấy còn muốn một ly cà phê.”

Trước quầy thu ngân đứng không ít người, Tiểu Diệp không đi ra được, hiển nhiên, cô ta nàng không muốn bỏ qua cơ hội bưng cà phê tới cho người thanh niên kia. Về mặt câu cứu.

Tiểu Đồng cười xấu xa “Biểu hiện hôm nay của chị quá xấu, em để Tiểu Tạ bưng. Đừng tức giận, tiền boia vẫn là của chị.”

Cà phê được pha rất nhanh. Tôi bưng tới bên cửa sổ. Không muốn quấy rầy anh ta, tôi tính lén lút đặt cà phê lên bàn rồi đi. Anh ta cũng cảm thấy tôi tới, ngẩng đầu lên nhìn.

Đó là một khuôn mặt chỉ có thể nhìn thấy trên tạp chí quảng cáo nước hoa, tràn ngập tuổi thanh xuân, bừng bừng sức sống. Tôi ngẩn ngơ một hồi, đã quên hô hấp. Đột nhiên cảm thấy, Bắc Kinh thật là một thành phố xinh đẹp. Trong lúc hoảng hốt, tay tôi nhẹ nhàng run lên, vài giọt cà phê nóng sái ra ngoài, rơi xuống ngón tay tôi. Tôi trời sinh sợ nóng, tay càng run hơn, sơ sẩy làm rơi chiếc ly xuống, chỉ nghe một tiếng “xoảng” một tiếng, ly cà phê trước tiên rơi lên trên bàn, bắn tung tóe lên người anh ta, sau đó rơi xuống đất, tràn hết ra ngoài.

“I’m...terribly sorry! Sir! (Dịch : vô cùng xin lỗi, tiên sinh!)” trong lúc hốt hoảng, tôi nói một câu tiếng anh.

Tôi không biết vì sao mình lại vọt ra một câu tiếng anh. Có lẽ là do số lần điên cuồng ngồi học tiếng Anh nhiều quá, có lẽ là tôi không muốn nói tiếng Trung, để tránh làm cho người ta nghe được giọng tỉnh ngoài của tôi. Tóm lại, tôi nhìn thấy trên chiếc áo trắng của anh ta nhiễm một quầng nâu lớn. Caravat màu lam cũng thành màu nâu.

Anh ta nhúu nhúu mày, không nói chuyện.

“Thật xin lỗi, tôi là...nhân viên thực tập. Anh có bị phỏng không?”

“Tôi không sao.” Anh ta nói. Giọng nói rất trầm, thật êm tai.

Tôi đang muốn nói chuyện, Tiểu Diệp đã vọt tới cạnh tôi “Tiên sinh, thật thật xin lỗi, anh có bị phỏng không?”

Anh ta lắc đầu.

Tôi cúi đầu thấy cà phê vẫn không ngừng nhỏ xuống từ ống quần anh ta. Tiểu Đồng không vui liếc tôi một cái, lấy ra tấm khăn thông báo lau sàn, đứng cạnh bàn.

“Tiên sinh, vô cùng xin lỗi. Nếu anh thấy tiện, xin anh đưa hóa đơn giặt quần áo tới đây, chúng tôi sẽ chi trả cho anh.”

“Không cần. Cà phê là do tôi nghiêng tay làm đổ, không liên quan gì tới vị tiểu thư này.”

“Phải không?” Tiểu Diệp và Tiểu Đồng đồng thời quay mặt qua nhìn tôi, cảm thấy lẩn lộn.

Tôi sửng sốt một chút, nói “Cảm ơn ý tốt của tiên sinh. Cà phê thật sự là do tôi làm đổ. Lần sau...nhất định chú ý.”

Lúc nói câu này, tôi không khỏi liếc nhìn Tiểu Diệp một cái, trong lòng tôi phát buồn, không biết tới tột cùng tôi có “Lần sau” hay không. Nhưng Tiểu Diệp hiển nhiên thật vừa lòng thái độ cúi đầu nhận tội của tôi.

Tôi nhanh chóng lấy giẻ lau đi chùi sạch hiện trường. Tiểu Diệp muốn đổ lại một ly cho anh ta. Anh ta từ chối.

Anh ta đóng laptop lại, bỏ nó vào một chiếc túi xách, sau đó lấy gậy chống ra đứng lên.

“Cẩn thận, trên sàn rất trơn.” Tôi nhẹ nhàng nói một câu.

Anh ta gật đầu một cái, chặn cửa chạy bằng điện lại, yên lặng rời đi.

Thật ra anh ta đi cũng không chậm, chỉ có điều dáng đi hơi cứng nhắc.

Tôi quay đầu nhìn bàn, anh ta để lại trên bàn 50 tệ. Tiểu Đồng không chút do dự cầm đi.

Lần đầu tiên đi làm liền gây ra lỗi như vậy, tôi vô cùng hổ thẹn, đành phải liên tiếp nói tiếng xin lỗi với Tiểu Đồng.

“Đừng lo, em không phải người đầu tiên làm đổ cà phê lên người anh ta. Yên tâm đi, tội anh sẽ không nói cho ông chủ. Chỉ có điều, lần sau thấy trai đẹp phải bình tĩnh.” Sau đó anh ta cúi đầu lại, hơi hơi nói giỡn nói “Khuyến một câu, nghe hay không tùy em : trăm ngàn đừng lãng phí thời gian trên người anh ta. Anh ta cũng không thêm liếc mắt nhìn người khác một cái đâu.”

3. Chương 03

Chương 3

Tôi tan ca quay về phòng ngủ, đã 12 giờ rưỡi. Nghe nói trường học đúng 10 giờ tắt đèn, lúc tôi lên cầu thang, trên hành lang vẫn có người đi lại. Đợi tới khi tôi rón ra rón rén đi đến cửa phòng ngủ thì lại phát hiện cửa đã bị khóa trái. Tôi gõ gõ cửa thật cẩn thận, sau một hồi lâu cũng không có ai để ý. Gõ gần 1 phút, cửa đột nhiên mở, Trữ An An mặc váy ngủ, lạnh lùng liếc tôi đánh giá một cái, nói “Tại sao gõ cửa? Chẳng lẽ cậu không có chìa khóa?”

“Cửa bị khóa trái.”

Khuôn mặt Trữ An An vẫn lạnh lùng như cũ “Chẳng lẽ cậu không biết khu nhà này năm trước từng có vụ án cường hiếp à? Không khóa trái, xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ? Sau này nếu cậu thấy nhất định phải đi chơi tới sau 10 giờ mới về trường thì ngủ ở ngoài sáng hôm sau lại về luôn đi.” tôi tự biết mình đuối lý, đêm hôm khuya khoắt, cũng không muốn tranh cãi với cô ta. đành phải giải thích :

“Tôi không ham chơi, tôi vừa tìm được việc làm thêm, làm tới 12 giờ mới được về.” trong lòng tôi cảm thấy hơi uất ức, nước mắt liên đảo quanh hốc mắt, nhưng trên mặt vẫn tỏ ra cứng rắn, môi cũng mím chặt, không cho cô ta nhận thấy.

Cô ta sợ run một chút, lập tức “À” một tiếng, kéo tôi vào cửa, hỏi “Cậu không đủ tiền dùng à?”

Tôi mím môi, không chịu trả lời.

“Ai” cô ta liếc tôi một cái, lại hít một hơi, nói “Đi ngủ đi. Sau này tôi nói bọn họ đừng khóa trái.”

Tôi không dám rửa mặt, cũng không dám đánh răng, lặng lẽ leo lên giường, chui vào chăn.

Tiểu Đồng nói tôi tới vừa đúng lúc, ông chủ thường phát lương vào giữa tháng. Tôi chỉ cần làm hai tuần là có thể lấy được phần lương đầu tiên.

Sáng sớm hôm sau, tôi thức dậy tới sân thể dục chạy bộ, học từ. Nhìn thấy Phùng Tĩnh Nhi đang đứng trên sân thể dục, bên cạnh là một nam sinh cao cao.

Lúc tôi chạy ngang qua họ, người nam sinh đó “Hi” với tôi một tiếng. Anh ta chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ màu trắng, lộ ra cơ ngực săn chắc, nhìn qua đẹp trai to cao, có vẻ như là khoa thể dục.

“Tiết phương pháp đọc hôm nay cậu có đi không?” thấy tôi lại đây, Phùng Tĩnh Nhi tìm mấy câu để nói.

“Đi.”

“Điểm ngoại ngữ lúc thi đại học của cậu là bao nhiêu?” cô ta đột nhiên hỏi.

“Chín mươi lăm.” Tôi nói.

Mặt cô ta khẽ biến sắc, hoài nghi nhìn tôi “Thật à?”

“Ừ.”

“Nghe nói chỗ các cậu lúc học trung học ngày nào cũng có bài kiểm tra. Kể từ khi khai giảng liền bắt đầu ứng phó với kì thi đại học. Không có tiết âm nhạc, không có tiết vẽ, cũng không có tiết thể dục.”

—trong cuộc sống này có thể nhìn thấy những người như vậy, không tin rằng trên đời này sẽ có người thông minh hơn họ, chỉ có người cực khổ hơn họ mà thôi. Làm gì phải đánh vỡ mộng đẹp của người ta đâu? Tôi chỉ phải gạt đầu : “Trường trung học chỗ tôi là vậy đó.”

“Bố tôi làm việc trong khoa tiếng anh.” Cô ta nói “Ông không dạy đọc. Tới năm thứ 4, cậu có thể chọn môn “Tiểu thuyết Anh đương đại” của ông. Ông chủ yếu dạy cho nghiên cứu sinh.”

“Vậy à? Bố cậu là giáo sư?” tôi trừng to mắt.

“Phùng giáo sư là bác đạo.” cậu nam sinh sửa lại.

(Bác đạo : dạng như giáo sư hướng dẫn học cao học)

“Cậu gọi là thầy Phùng là được rồi.”

Tôi cười nhạt.

“Bố cậu làm nghề gì?” cô ta đột nhiên hỏi.

“Bố tôi cũng là giáo viên, dạy trung học.” tôi nói.

“Đây là Lộ Tiệp. Lộ trong đường đi, Tiệp trong đường tắt.”

“Xin chào. Xin hỏi cậu học khoa nào?”

“Khoa Quốc kinh.”

(Quốc kinh : Kinh tế quốc tế)

“Cậu ấy là thủ khoa trong kì thi đại học ở trường tôi.” Phùng Tĩnh Nhi ngọt ngào nhìn anh ta “Rõ ràng có thể vào học Bắc Đại, lại càng muốn tới Đại học Sư phạm học. Cái tên này nè, rõ ràng không đem việc học đại học làm việc lớn.”

“Khoa Quốc kinh của Đại học Sư phạm cũng rất mạnh mà.”

“Lúc cậu ấy thi lên Cao tam, TOEFL được 600 đó.”

“À!” tôi nghiêm nghị trả lời.

“Không quấy rầy cậu chạy nữa, gặp lại trên lớp nhé!” nhìn thấy vẻ mặt tôi kinh ngạc và khâm phục, Phùng Tĩnh Nhi nở nụ cười mỹ mãn.

Học kỳ này tôi chọn tổng cộng 5 môn, trên cơ bản ngày nào cũng có tiết. Nhất là thứ ba, buổi sáng một môn, buổi chiều một môn. Học xong đã là 4 giờ. Tôi vội vàng ăn cơm chiều, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới tiệm cà phê.

Tiểu Đồng nhìn thấy tôi, lén lút nói “Hôm nay đừng chọc Tiểu Diệp, hôm nay tâm trạng nó không tốt.”

“Vì sao?”

“Trước đây người trong lòng của nó đều tới lúc 5 giờ rưỡi, nhưng hôm nay lại chưa tới.”

“Bây giờ còn chưa tới 6 giờ mà.”

“Người đó phi thường đúng giờ. Mỗi lần đến đều vừa vặn 5 giờ rưỡi.”

Tiểu Đồng nói không sai. Suốt buổi tối, người thanh niên mặc đồ tây kia không xuất hiện. Tiểu Diệp không yên lòng, Tiểu Đồng đành phải để cô ta lau bàn, quét rác, pha cà phê. Không dám để cô ta đi pha đồ uống, lại càng không dám để cô ta thu tiền. Tiểu Diệp cũng không ngại, lúc nào cũng máy móc lau bàn, lau tất cả các bàn đều sạch bóng loáng như gương.

Hai tuần kế tiếp, người thanh niên kia cũng không xuất hiện. Tiểu Diệp từ mất hồn mất vía, dần dần chuyển thành nôn nóng lo âu. Tiểu Diệp thành đề tài nói chuyện buổi tối cho Tiểu Đồng.

Tôi dần dần có chút lo lắng, hoài nghi sự biến mất của người đó cùng với việc tôi không cẩn thận làm đổ cà phê lên người anh ta có liên quan. Có thể bởi vì tôi sợ ý, làm cho anh ta không thích tiệm cà phê này nữa. Ở thành phố Bắc Kinh này tiệm cà phê có hàng trăm hàng nghìn tiệm, chỉ riêng khu này đã có hơn 10 tiệm. Giá cũng mắc, phục vụ lại rất tốt. Anh ta cũng không tắt yếu lần nào cũng tới chỗ này.

Ngay tại cuối tuần của hai tuần đó, Tiểu Diệp vì bị cảm nên xin nghỉ một ngày, ngày tiếp theo khi nhận ca, nhân viên ca sáng nói cho Tiểu Diệp bọn họ nhìn thấy người thanh niên mặc đồ tây kia lúc bán điểm tâm.

Có lẽ là anh ta thay đổi thời gian nghỉ ngơi, buổi tối không tới tiệm cà phê nữa. Tiểu Diệp vì vậy liền đổi ca với người làm ca sáng.

Ngay tại buổi tối ngày Tiểu Diệp đổi ca, tôi lại thấy người thanh niên kia.

Anh ta vẫn mặc bộ đồ vest đen tuyền, đường cắt may vô cùng tinh xảo. Vẫn đang dùng một cây gậy chống màu đen, đeo trên lưng một chiếc túi da trông có vẻ đã dùng thật lâu.

Vừa qua 7 giờ, là thời gian tiệm cà phê bận nhất. Có 7 8 người xếp hàng đợi. Người thanh niên mặc đồ tây không có lập tức đi tới chiếc bàn cạnh cửa sổ như bình thường, mà quy củ xếp ở cuối hàng. Anh ta biết khi nào được hưởng phục vụ đặc thù, khi nào không được.

Tại thời gian bận rộn như thế này, hiển nhiên anh ta không muốn quấy rầy chúng tôi.

Đứng vài giây, bỗng nhiên anh ta bước nhanh về một cửa khác.

Theo hướng đi của anh ta, tôi thấy ngoài cửa thủy tinh có một cụ già tinh thần sáng láng, mặt hồng hào, mặc một bộ đồ tây thẳng đứng như anh ta, đang đi về phía tiệm cà phê. Người thanh niên kia đúng lúc đi tới cạnh cửa, mở cửa thay ông ta.

“Lịch Xuyên!” cụ già kia vừa cười, vừa đi vào cửa, bắt tay với anh ta.

“Cung tiên sinh.” Về mặt anh ta có vẻ vô cùng tôn kính.

“Đã lâu không thấy. Cha cậu khỏe không?”

“Rất khỏe.”

“Cậu thì sao?” ông ta đánh giá người thanh niên, vẻ mặt hiền lành.

“Cũng rất khỏe. Có thể mời bác uống một ly cà phê sao?”

“Được.”

“Bác muốn thêm sữa vào cà phê không?”

“Hừm, không cần. Cà phê đen không đường.”

“Mời qua bên này – cháu biết một chỗ rất im lặng cạnh cửa sổ.”

Anh ta dẫn cụ già kia tới chỗ ngồi cạnh cửa sổ, bỏ túi của mình xuống, lại tới trước quầy xếp hàng.

Thì ra tên của anh ta là “Lịch Xuyên”

Anh ta xếp hàng khoảng 3 phút, rốt cuộc cũng tới trước mặt tôi.

“Xin chào!” tôi nói. Khuôn mặt anh ta như một tia nắng mặt trời chiếu vào, giọng nói của tôi không tự giác có chút run run.

“Could I have one venti ice skinny Latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top and one venti black coffee, no sugar?” (Dịch : Có thể cho tôi một ly Latte đá cỡ lớn, với kem đánh, ở trên rắc một chút bột quế? Ngoài ra lấy thêm một ly cà phê đen không đường cỡ lớn.)

Cách nói tiếng Anh nhẹ nhàng như âm thanh từ thiên đường, tôi ngây đờ.

Anh ta cười nhạt, trêu cợt nhìn tôi “I thought you prefer me to speak English...” (Dịch : Tôi nghĩ cô muốn tôi nói tiếng Anh...)

“Đồ điên!” tôi nghĩ thầm trong lòng, chỉ vì một lần hắt cà phê, có cần chỉnh tôi như vậy sao?

“Of course.” (Dịch : đương nhiên) tôi giữ bình tĩnh “Please have a seat. I’ll bring the coffee to you.” (Dịch : Mời ngồi, tôi sẽ bưng cà phê tới cho anh.)

“No need, take your time. I’ll stay here waiting.” (Dịch : không cần, không cần tốn thời gian của cô, tôi có thể đứng ở đây chờ.) anh ta bám riết không tha, nhất định phải thấy tôi khó xử.

“Tổng cộng 37 tệ.” tôi rốt cuộc sửa nói tiếng Trung.

Anh ta đưa cho tôi 100 tệ. Tôi thối tiền thừa lại cho anh ta.

Anh ta trả lại cho tôi “Dư 10 tệ.”

“Thật xin lỗi.”

Tiểu Đồng đứng bên cạnh thấp giọng hỏi “Anh ta yêu cầu gì?”

Đầu óc tôi trống rỗng, đỏ mặt nói “Rất phức tạp, nhất thời không nhớ rõ.”

“What?!” Tiểu Đồng gầm nhẹ.

“I am sorry. What’s your order? Could you say that again?” (Dịch : thật xin lỗi, tiên sinh. Ngài yêu cầu gì? Có thể lặp lại lần nữa không?).

“Sure. One venti ice skinny Latte, whipped cream, with a touch of cinnamon on the top. One venti black coffee, no sugar.”

“Got it, thanks.” (Dịch : Tôi hiểu, cảm ơn.) tôi quay đầu nói với Tiểu Đồng “Một ly Latte đá cỡ lớn, bên trên bỏ bơ và một chút bột quế, còn một ly cà phê đen cỡ lớn, không đường.”

Tiểu Đồng thần tốc pha cà phê. Tôi đặt mấy thứ anh ta muốn lên khay, anh ta một tay cầm khay, một tay chống gậy, lập tức đi về vị trí của mình. Tôi cảm thấy anh ta đi khắp khiêng hơn bình thường, lo anh ta đi không được nửa đường cà phê sẽ tràn ra. Đối với những người chân có tật mà nói, bưng đồ uống là một động tác nguy hiểm. Nhưng anh ta cuối cùng cũng bưng cà phê tới bàn an toàn.

Hai người ngồi bên cửa sổ thấp giọng trò chuyện khoảng 30 phút, cụ già đứng dậy tạm biệt. Người thanh niên tên “Lịch Xuyên” vẫn như trước tiễn ông ta ra tới cửa, mở cửa thay ông ta, nhìn ông ta rời đi. Sau đó lập tức quay về chỗ ngồi của mình, mở máy tính ra, bắt đầu làm việc.

Toàn bộ buổi tối, anh ta ăn một phần sandwich cá, một phần salad hoa quả, hai ly Latte, mãi tới khi tôi tan ca, anh ta vẫn không nhúc nhích ngồi ở chỗ đó, đối mặt với màn hình, lại không ngừng gõ chữ, giống như có rất nhiều việc chưa làm xong vậy.

Tôi đột nhiên ý thức được vì sao anh ta thích chỗ này.

Mọi tiệm Starbucks đều có thể lên mạng miễn phí. Điều miễn phí này đối với anh ta mà nói không hấp dẫn gì, cuộc sống của anh ta nhất định rất cô đơn, những người như vậy đều thích tiệm cà phê. Trong tiệm cà phê luôn có người ngồi, tuy rằng không ai có quan hệ gì với nhau.

Lúc tan ca, tôi thay bộ đồ làm việc ra, mặc vào chiếc áo thun ngắn tay thường mặc, rời khỏi tiệm.

Đêm khuya ở Bắc Kinh thật khô ráo, quê tôi quanh năm ướt át. Tôi hít sâu một hơi, đi bộ dưới ánh đèn mờ nhạt. Cách đó không xa là bến xe, xe đêm mỗi ngày một chuyến, tôi bỏ lỡ chuyến lúc 12 giờ, phải đứng ở chỗ ngã tư đường lạnh lùng vắng vẻ này khoảng 50 phút mới tới chuyến tiếp theo. Tôi từng tính mua một chiếc xe đạp, Tiểu Đồng lại cảnh cáo tôi, nói con gái như tôi, đêm hôm khuya khoắt đi xe buýt an toàn hơn xe đạp nhiều.

Cũng may tôi có thể học từ. Ngoại trừ lúc rửa mặt, đánh răng, đi toilet, tôi tranh thủ tất cả thời gian để học từ. Lấy ra sách từ, dưới ngọn đèn mờ ảo đó, bắt đầu đọc ra tiếng.

Đọc khoảng chừng nửa tiếng, một chiếc xe bỗng dừng dừng trước mặt tôi. Một người nhô đầu ra, “Hi” với tôi một tiếng.

Là người tên “Lịch Xuyên” kia.

“Hi.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, cảm thấy có chút kì quái.

“Lên xe đi, tôi tiễn em một đoạn đường.” anh ta nói, tiếp theo đó, mở cửa ra.

Tôi như bị ma xui quỷ khiến leo lên. Ghế bằng da thật, thật là thoải mái.

“Em ở chỗ nào?”

“Kí túc xá Đại học Sư phạm S.”

“Gài đây an toàn đi.”

Tôi ngồi gài nửa ngày cũng không được, hỏi anh ta “Gài như thế nào?”

Anh ta mở cửa xe, cầm gậy chống nhảy xuống, đi qua phía cửa tôi ngồi, cúi người giúp tôi tìm được chỗ gài, “cách” một tiếng gài xong. Sau đó quay về chỗ ngồi của chính mình.

“Cám ơn.” Tôi nhỏ giọng nói.

“Không khách sáo.” Anh ta khởi động xe, đi về phía trước.

Trai đẹp ở bên, tôi chỉ còn lại sức lực để hô hấp. Khoảng chừng 5 phút, chúng tôi đều không nói gì.

“Em học khoa tiếng Anh?” rất cuộc anh ta hỏi.

“Nếu tôi trả lời câu hỏi này của anh, anh phải trả lời một câu hỏi của tôi.” Tôi nói “Anh thật sự muốn biết câu trả lời sao?”

Anh ta có chút kinh ngạc liếc nhìn tôi một cái, gật đầu.

“Năm thứ nhất khoa tiếng Anh.” Tôi nói “Vì vậy tôi hỏi. Anh tên gì?”

Anh ta hoảng sợ “Hình như tôi không hỏi tuổi em, vì sao em muốn biết tên tôi?”

“Để công bằng.”

“Vương Lịch Xuyên,” anh ta nói “Em là người ở đâu?”

“Tôi là người tỉnh ngoài. Tôi không thích người Bắc Kinh.”

Anh ta nở nụ cười.

“Anh thì sao?”

“Tôi không phải người Bắc Kinh.”

“Anh nói giọng Bắc Kinh.”

“Ông nội, bà nội tôi đều là người Bắc Kinh. Hoặc nói là người Bắc Bình” anh ta nói “Em ở Bắc Kinh không có bạn bè người nhà gì à?”

“Không có. Tám đời tổ tông cũng không có.”

“Như vậy, người nhà em có yên lòng để em sinh sống bên ngoài một mình không?”

“Tôi là người trưởng thành. Có thể chọn lựa cuộc sống cho bản thân.”

“Ừm, mấy câu này có vẻ như là của người Mỹ.”

Tôi cười khoái trá “Anh vừa hỏi tôi hai vấn đề, bây giờ tới phiên tôi hỏi anh.”

“Vậy à? Tôi hỏi hai vấn đề?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi.”

“Anh có thích Bắc Kinh không?”

“Hơi hơi.”

“Vì sao anh đặc biệt thích tới tiệm cà phê này?”

“Bởi vì...” anh ta nghĩ ngợi một chút “Dùng xe rất tiện.”

Tôi nhớ lại vị trí đỗ xe cho người tàn tật hay bỏ trống kia, không khỏi đánh giá chân anh ta một chút. Đùi phải của anh ta hoàn toàn không thể cử động, lúc lên xe, anh ta nâng bên chân không thể cử động kia lên trên xe trước, sau đó dùng sức nắm tay vịn ở trên xe, lợi dụng lực của hai cánh tay, đưa cả người lên trên ghế ngồi. Toàn bộ quá trình trông có vẻ hơi dài dòng, nhưng anh ta cơ hội trong nháy mắt liền làm xong.

“Em còn vấn đề gì muốn hỏi sao?” anh ta quay đầu, dùng một ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

Tôi không thể nhìn khuôn mặt của anh ta, chỉ cần liếc một cái cũng làm tôi hoa mắt. Anh ta có một khuôn mặt tràn ngập cá tính, lại không có gì để soi mói. Mặc dù chỉ là một bên mặt, cũng hoàn mỹ như vậy, có thể dùng để khắc trên tiền xu.

“Hết rồi.” tôi gơ hai tay lên.

“Lòng hiếu kỳ của em với người xa lạ cũng chỉ có như vậy thôi sao?”

“Chỉ có như vậy thôi. Thật xin lỗi” tôi không thể không nói điều này : “Nãy giờ anh luôn đi vượt tốc độ.”

“Em sợ đi nhanh?”

“Tôi sợ cảnh sát.”

“Lúc này không có cảnh sát.” Anh ta thản nhiên nói. Hiển nhiên, anh ta thường xuyên đi vượt tốc độ.

Hình như anh ta đi không tới 10 phút liền tới cổng trường tôi. Ngay cổng lớn có cửa bảo vệ, xe hơi không thể đi vào.

“Cảm ơn anh, dừng ở đây là được rồi.” tôi vội vàng nói.

“Chỗ em ở cách cổng xa không?”

“Không xa, đi một chút là tới.” tôi không muốn làm phiền anh ta.

Anh ta tìm một chỗ dừng xe lại, sau đó xuống xe : “Nếu không ngại, tôi có thể đưa em tới cửa ký túc xá không? Bây giờ quá muộn, cho dù ở trong trường cũng không an toàn.” Mấy câu này nếu như là người khác nói, có thể giống như ra vẻ ân cần, nhưng anh ta lại nói thật sự thản nhiên, một bộ dạng mười phần ga lăng.

“Không cần không cần...thật sự không cần!” từ trước tới nay chưa từng được người ta chăm sóc chu đáo như vậy, tôi kinh ngạc, liên tục xua tay.

“Em có biết nếu như tôi đưa em tới chỗ này, mà sau đó em bỗng dưng mất tích, theo pháp luật mà nói, tôi chính là người tình nghi số một không?”

Tôi nhìn anh ta, im lặng nở nụ cười.

Đi vài bước, anh ta còn nói “Có thể tôi sẽ đi chậm một chút, em không ngại đi? Tôi biết em chạy vài bước là tới nơi. Nhưng con đường này nhìn tối đen, hai bên đều là rừng cây. Tôi tình nguyện để em rút ra một chút kiên nhẫn chậm rãi đi với tôi.”

—vì sao người này luôn khách sáo như vậy đâu?

Tôi lớn tiếng nói “Đương nhiên không ngại.”

Thật ra anh ta đi cũng không chậm, nhưng hiển nhiên đây không phải tốc độ anh ta thường dùng.

“Anh từng tới ngôi trường này chưa?” tôi hỏi.

“Chưa.”

“Nhưng mà, nhất định anh từng đi học đại học, đúng không?” tôi lại hỏi.

“Vì sao? Chẳng lẽ trông tôi có vẻ có học vấn cao sao?”

“Ừm...cũng không phải. Tiếng Anh của anh rất tốt.”

“Tôi học ở nước ngoài.”

“À. Vậy tại sao anh lại quay về? Theo tôi biết, ở đây có rất nhiều người chỉ sợ không xuất ngoại được.”

“Có lẽ tôi thuộc số ít đi.”

Tôi có rất nhiều điều muốn hỏi anh ta, nhưng mấy vấn đề này đối với một người mới quen biết lần đầu đều không thích hợp. Cho nên tôi chỉ phải kiềm chế lòng hiếu kỳ của mình lại.

Tôi hy vọng con đường này mãi mãi không kết thúc, chỉ tiếc rằng rốt cuộc cũng tới kí túc xá.

“Cảm ơn anh đưa tôi về.” tôi chân thành nói lời cảm ơn.

“Cảm ơn.” Anh ta thản nhiên nói.

Anh ta nhìn tôi đi vào cửa, sau đó xoay người rời đi. Tôi biết anh ta phải đi một mình hơn nửa giờ mới ra tới cổng.

Tôi đột nhiên có một loại xúc động muốn đi ra cùng anh ta. Nhưng tôi kiềm chế lại.

4. Chương 04

Chương 4

Tôi nghĩ rằng ngày hôm sau mình còn có thể nhìn thấy Lịch Xuyên, nhưng anh ta lại không xuất hiện. Tôi không có sự mong đợi nào ở Lịch Xuyên, càng không có sự tơ tưởng nào. Theo quan điểm của tôi, lòng tốt bụng của anh ta đến từ việc được giáo dục tốt, là một loại thái độ cư xử làm người. Không chỉ riêng tôi mới được đối xử như vậy. Kể từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh ta, nho nhã lễ độ là ấn tượng chủ yếu. Tuy nhiên sau này gặp được anh ta, tôi nhất định phải mời anh ta uống cà phê, để tỏ lòng biết ơn.

Dần dần một tháng trôi qua, nhân viên làm ca tối không thấy Lịch Xuyên lần nào nữa. Nhưng thật ra lại có lời đồn anh ta từng tới vào thời gian phục vụ bữa sáng, tôi không làm ca sáng, không biết gì về việc này. Tiểu Diệp mặc dù làm ca sáng nhưng lại không may mắn, không gặp được lần nào. Cho dù là khách quen mà không thường tới cũng sẽ bị người ta quên đi. Huống chi chỗ này được gọi là phố tài chính, trai tài gái sắc cũng không hiếm thấy, người giàu có ở khắp nơi. Dần dần, đề tài nói chuyện của Tiểu Đồng chuyển sang một người đàn ông trung niên hói đầu đi xe thể thao Porsche. Mà bãi đậu xe cạnh cửa từ từ chật chội hơn, cho nên ông chủ rất cuộc bất từ hai vị trí đậu xe cho người tàn tật xuống còn một cái. Lại rất có khả năng bỏ hết. Tiểu Diệp vì vậy cố gắng thuyết phục. Nói chỗ đậu xe cho người khuyết tật nói lên văn hóa và bản chất con người của người quản lý Starbucks, cũng là một nét riêng của tiệm. Nói như vậy, đủ để chứng minh Tiểu Diệp không hiểu được bản chất thương nhân của ông chủ. Cũng may là Tiểu Đồng linh hoạt, cứu lại Tiểu Diệp. Tiểu Đồng nói, thật ra có thể sát nhập chỗ đậu xe cho người già và người tàn tật. Vì chỗ này có không ít người già tự lái xe tới. Một chỗ đậu xe, người già và người tàn tật đều có thể dùng, mâu thuẫn liền giải quyết.

Tiểu Diệp biết, nếu không có chỗ đậu cho người tàn tật kia, người thanh niên tên Lịch Xuyên kia nhất định sẽ không tới tiệm cà phê này nữa. Mỗi lần anh ta tới đều lái xe, chứng tỏ chỗ anh ta làm cách chỗ này rất xa. Chân anh ta lại không tiện, tuyệt đối sẽ không vì 1 ly cà phê mà khổ cực đi lại. Huống chi Starbucks ở Bắc Kinh chỗ nào cũng có.

Tối hôm đó, Tiểu Diệp mời Tiểu Đồng ăn cơm. Hôm sau Tiểu Đồng nói với tôi, Tiểu Diệp uống rất nhiều rượu, vừa uống vừa khóc.

Tiểu Đồng vừa thở dài vừa tổng kết kinh nghiệm dùm tôi, Tiểu Đồng nói Tiểu Diệp đã chìm sâu vào bể tình rồi không thể kiềm chế được nữa, thậm chí mê người ta nửa năm, như điên như cuồng, kết quả là người ta tên là gì cũng không biết.

Tôi vốn định nói cho Tiểu Diệp tối hôm đó Lịch Xuyên đưa tôi về. Hoặc ít nhất nói cho cô ta người kia tên là Vương Lịch Xuyên. Nhưng tôi nghĩ ngợi một hồi, lại không mở miệng. Tôi rất đồng tình với Tiểu Diệp, nhưng Tiểu Diệp không phải bạn tôi. Tiểu Diệp rất ít khi chủ động nói chuyện với tôi. Có một lần tôi thu nhầm tiền, gặp phải lúc tâm trạng cô ta không tốt, bị cô ta hung hăng trách móc một chút, làm cho tôi thật chật vật. Thật ra mọi người ở đây đều biết, Tiểu Diệp thường xuyên mắc lỗi khi thu tiền, mọi người đều sợ tới mức không để cô ta sờ vào máy thu ngân. Mắc gì tôi mới sai một lần liền không thể tha thứ. Ngày hôm sau, tự Tiểu Diệp biết mình quá đáng, tối đây mời tôi uống cà phê. Tóm lại, Tiểu Diệp là một người dễ bị

cảm xúc ảnh hưởng. Mà tôi, vì mẹ qua đời rất sớm, nên rất lý trí, từ nhỏ liền như một đứa con trai, không dễ dàng xúc động.

Trong vòng một tháng này, tôi ngهنh đón ba lần thi trắc nghiệm đầu tiên kể từ khi khai giảng tới nay. Mặc dù tôi thật cố gắng học từ, nhưng thời gian tôi dành cho học tập so với mấy đứa con gái trong phòng ngủ vẫn là quá ít. Điểm trung bình của tôi chỉ có 65. Điểm môn nghe bình thường, điểm môn đọc lại tốt. 65 là điểm số tôi chưa từng gặp trong thời kì học trung học. Tôi cảm thấy xấu hổ, cảm thấy sỉ nhục. Có một đoạn thời gian, tâm trạng tôi cực kì xấu, thậm chí không muốn nhìn mấy người bạn cùng phòng. Vì điểm của họ đều cao hơn tôi, thái độ với điểm số cũng đều như không cần. Chỉ có kiểu sinh viên từ “trường làng” thi vào như tôi mới tính toán chi li về điểm số.

Bọn họ không có một ai đi tự học, nhưng lại không ngừng tham gia vũ hội, xem phim, đi mua sắm. Phùng Tinh Nhi là người nhẹ nhàng nhất. Tất cả thời gian của cô ta đều dành cho việc yêu đương, lại còn thường xuyên trốn học. Mà cô ta lại là người có điểm cao nhất khoa. Cô ta nói nếu giữ vững được thành tích này, cuối năm cô ta có thể đạt được 4 học bổng, cao nhất phải kể tới học bổng của “Quỹ Hồng Vũ”, loại học bổng này dành cho 10 sinh viên có thành tích tốt nhất. Bởi vì cạnh tranh kịch liệt, tất cả học bổng đều quyết định dựa trên điểm số.

Tôi cần tiền như vậy, lại vô duyên với học bổng.

Tôi không phải sinh viên tốt, tuy nhiên, tôi là con gái ngoan. Tôi rất cuộc có thể gửi tiền về nhà, còn có thể đóng học phí cho em trai. Số tiền còn lại, ngoại trừ tiền sinh hoạt, tôi còn mua một máy nghe nhạc, một cây son môi. Ông chủ Starbucks yêu cầu nhân viên nữ trang điểm, tôi vẫn dùng son môi của Lâm Thanh. Đợi tới khi tôi trả cho chị ấy, chị ấy nói tặng cho tôi. Còn ngược ngùng nói, thật ra đã hết hạn “Đồ trang điểm đều có hạn sử dụng, em nhất định phải dùng hết trước hạn.” chị ấy còn khuyên tôi không cần mua đồ trang điểm chất lượng thấp, ít nhất cũng phải mua Olay. Tôi mua một hiệu làm chị ấy cười nhạt, 10 tệ, tôi đã cảm thấy rất mắc. Tuy nhiên chị ấy nói, màu sắc cũng được, cũng hợp với màu da của tôi. Đủ thấy năng lực thẩm mỹ của tôi cũng không kém. Tôi nói tôi có học một chút về vẽ tranh nước với bố. Chị ấy nhìn tôi cười, không tin. Tôi chỉ phải nói với chị ấy bố tôi là người Thượng Hải. Được phân công tới thị trấn nhỏ dạy học, sau đó liền không quay về thành phố.

“Nói như vậy, em còn có thân thích ở Thượng Hải?”

“Ông nội em vẫn ở Thượng Hải.”

“Em có thân với ông nội không?”

“Vì kết hôn với mẹ em, bố em bất hòa với ông nội, sau đó không quay về nữa. Cũng không liên lạc gì.”

“Ông nội em làm nghề gì?”

“Không biết.”

Tối hôm thi xong bài trắc nghiệm thứ 3, tôi tới ngày nghỉ, không tới tiệm cà phê. Trong phòng ngủ đột nhiên có một đám con trai tới. Tôi chỉ biết một người trong đó, Lộ Tiệp. Thì ra phòng ngủ của Lộ Tiệp là “phòng ngủ kết nghĩa” với phòng tôi. Vì buổi tối tôi ít khi ở phòng ngủ, nên bỏ lỡ nhiều hoạt động giữa hai phòng kết nghĩa. Nghe Trữ An An giới thiệu, tiết mục trao đổi chủ yếu giữa phòng ngủ kết nghĩa là con trai xem phim với con gái, hoặc là con gái dạy con trai khiêu vũ. Sau đó sẽ tìm kiếm cơ hội phát triển tình “hữu nghị”. Trải qua vài lần trao đổi, đã có một nam sinh khoa Sổ kế – biệt danh “Tiểu Cao” – chiếm được lòng Ngụy Hải Hà. Đương nhiên, người theo đuổi Tiêu Nhị nhiều nhất, nhưng không thuộc phòng ngủ kết nghĩa. Vì vậy Tiêu Nhị tiện hơn rất nhiều. Ví dụ như mỗi ngày tôi ít nhất phải đi lấy nước sôi hai lần ở phòng đun nước cạnh căn tin, để rửa mặt buổi sáng và buổi tối. Tiêu Nhị lại không cần lấy nước sôi. Luôn luôn có người lấy hộ, đưa về phòng ngủ. Ngoài ra, trong túi Tiêu Nhị lúc nào cũng có chocolate, cũng là người khác tặng.

(Sổ kế : sổ – vạch ra, chỉ ra; kế – kế hoạch, chiến lược, sổ kế : hoạch định chiến lược ? ____? (không biết đúng k nữa))

Tối hôm đó, lần đầu tiên tôi đi tới phòng khiêu vũ cho sinh viên ở khu đông. Sàn nhảy lớn cỡ một hội trường, sàn màu đen tuyền, phía trên có dàn nhạc, có ca sĩ, có khi hát những ca khúc trữ tình, có khi là giai điệu sôi

động. Âm nhạc vang lên, mọi người đều ra nhảy, nắm tay nhau, điên cuồng nhảy. Nam sinh dạy tôi nhảy tên là Tu Nhạc, năm thứ 3 khoa Triết học. Anh ta nói thời buổi này chỉ có làm Tiến sĩ mới tìm được việc tốt, cho nên mục tiêu của anh ta là Tiến sĩ. Nếu xem khiêu vũ như một loại thể dục thì tôi cảm thấy tôi cũng có năng khiếu trời cho. Tôi thích bơi lội, cũng thích bóng chuyền, cũng từng học một chút Thái Cực Quyền. Cho nên trong vòng một buổi tối, tôi đã học xong những bước nhảy cơ bản. Tu Nhạc hỏi tôi có đồng ý đi học tự học buổi khuya với anh ta hay không, vì anh ta cứ nghe thấy tôi oán giận thành tích thi cử mãi.

“Chơi ra chơi, học ra học. Em không thể làm lẫn lộn hai việc này được, nếu không, chơi cũng không vui, mà học cũng không tốt.” anh ta đề nghị rất nghiêm túc.

Tu Nhạc có tư cách nói như vậy, vì anh ta là Ủy viên học tập khoa anh ta, đã sớm có Giáo sư xem trúng, được miễn thi lên nghiên cứu sinh là chuyện sớm muộn.

“Ừm.”

“Nghe nói em hay ra ngoài đi làm? Kiếm tiền đủ dùng là được rồi, không cần vì đi làm mà hi sinh việc học.” anh ta còn nói.

“Ừm.”

“Mặc dù anh không học khoa Ngoại ngữ, nhưng ngoại ngữ của anh cũng đã tới cấp 8, trình độ ngoại ngữ chuyên nghiệp. Tuy nhiên khẩu âm của anh không tốt. Hơn nữa đọc mấy âm uốn lượn không được.”

“Vậy à?” tôi nói.

“Đúng vậy. Mỗi buổi sáng, anh đều đặt một viên đá dưới lưỡi để tập uốn lưỡi.” vẻ mặt anh ta đầy kiên nghị “Đúng rồi, góc tiếng Anh thứ sáu hằng tuần em có đi không?”

(Góc tiếng Anh – English Corner)

“Không đi. Ở chỗ nào?”

“Hoa viên khu phía Tây.” Vẻ mặt anh ta đầy ngạc nhiên, một người học ngoại ngữ làm sao có thể không đi góc tiếng Anh được.

“Thứ sáu tuần này em có rảnh không? Tụi mình có thể đi cùng. Luyện xong có thể đi xem phim cùng với bọn Lộ Tiệp. Về chiều phim buổi tối, có thể xem suốt đêm.”

“Ừm...tuần sau là kì kiểm tra giữa kỳ rồi, em phải chuẩn bị tốt, lần sau đi.”

“Đừng cắm đầu vào học mãi, phải kết hợp hài hòa. Đặc biệt lúc sắp kiểm tra, phải thả lỏng cho tốt.”

“Em phải đi làm.”

“Vậy lần sau đi.” anh ta mỉm cười, không hề kiên trì.

Khiêu vũ xong, mọi người tới phòng chiếu Video xem video, cắn mấy cân hạt dưa, uống hết một bình nước có gas, đùa giỡn tới gần nửa đêm, hoạt động phòng ngủ kết nghĩa mới chấm dứt.

Tôi vẫn nghĩ tới thành tích của mình, tâm sự rất nhiều.

Từ đó về sau, mỗi ngày tôi dậy đúng 5 giờ rưỡi học từ. Ngoại trừ lúc đi học, đi làm, toàn bộ thời gian còn lại tôi đều dùng vào việc học tập.

Nhờ vào ngọn đèn đường ban đêm cuối mùa thu, tôi có thể thấy được mấy ngọn cỏ trên vỉa hè. Nhân viên trong tiệm có 10 phút “coffe break” (Dịch : thời gian nghỉ ngơi lúc làm). Trước khi thi một ngày, tôi mua một ly cà phê ngồi trong góc nhỏ, cách cửa sổ, nhìn gió thu thổi ào ào, dọn dẹp ngã tư đường rộng lớn. Đèn đường chiếu trên cao, thêm vài người đi đường, thản nhiên thong thả đi qua ngã tư. Tôi chậm rãi uống cà phê, bỗng nhiên có người đi về phía tôi.

Tôi lại thấy Lịch Xuyên.

Lúc này anh ta mặc một bộ đồ bình thường, áo khoác màu cà phê, áo lông cao cổ đen tuyền, một chiếc quần bò trắng. Làn da anh ta thật trắng, đường nét khuôn mặt rõ ràng. Vì sự hô hấp và nhịp tim của

minh, tôi không dám nhìn mặt anh ta nhiều. Giống như vừa tắm xong, cả người anh ta toát ra một mùi hơi nước sảng khoái. Tóc vừa ướt vừa cứng, có thể kéo đi chụp quảng cáo keo xít tóc cho nam ngay lập tức. Tôi bỗng nhiên nhớ tới một từ mới học được sáng nay : “dashing”, tôi không biết tại sao ở đây mọi người đều gọi anh ta là “thanh niên mặc đồ tây”. Người mặc đồ tây chỗ nào cũng có. Có một từ càng hợp hơn là “Nam sinh thời thượng”. Nói anh ta là nam sinh, bởi vì so với thanh niên ăn mặc theo một bây giờ, anh lại có thêm phong độ của người trí thức.

(Dashing : bảnh bao)

“Hi.” Anh ta nói “How are you?”

“I am fine.” (Dịch : Tạm được.)

“Do you mind me sitting here?” (Dịch : Em có phiền nếu tôi ngồi đây không?) anh ta chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh.

“No, no. Please sit, I’ll bring the coffee to you. What would you like for today?” (Dịch : Không, không phiền. Mời ngồi. Tôi đi lấy cà phê cho anh. Hôm nay anh muốn uống gì?) không đợi anh ta trả lời, tôi đã nhanh chóng nói thêm một câu : “Lần này tôi mời. Cảm ơn tối hôm đó anh đưa tôi về.” tôi đứng lúc sửa nói lại tiếng Trung, vì khẩu ngữ của tôi chỉ giới hạn ở trình độ dùng trong tiệm cà phê. Vượt qua mức này rồi tôi mới có thể tự khen mình được.

“À...đừng khách sao. Em ngồi đi, để tôi tự đi lấy. Em muốn gọi gì không?” anh ta vừa bỏ bao da đựng máy tính lên trên ghế vừa hỏi.

“Cái gì cũng không cần. Tôi đang có coffee break, sẽ quay lại làm ngay lập tức.”

Anh ta đi thẳng ra mua cà phê. Sau đó, tôi thấy anh ta trả tiền, lại đi thẳng về.

“Cà phê của anh đâu?” tôi hỏi.

“Đồng nghiệp của em kiên trì bưng lại đây hộ tôi.” Trên mặt anh ta không có chút đỏ khác lạ nào, nhưng giọng nói có chút xấu hổ, có lẽ Tiểu Diệp ăn cần quá mức, làm anh ta không vui.

Tiểu Diệp bưng cà phê tới trước mặt chúng tôi, âm thầm liếc tôi một cái, tôi biết điều nói “Anh xem, thời gian nghỉ ngơi của tôi hết rồi. Đây là Tiểu Diệp, Diệp Tĩnh Văn. Khoa tiếng Trung trường Đại học M. Cô ấy có thể đọc được “Trường hạn ca”. Hơn nữa ngoại ngữ của cô ấy đặc biệt tốt, GRE 2200 điểm lận.”

Anh ta cười nhẹ nhàng, nói “Tiệm cà phê này đúng là ngọa hổ tàng long. Diệp tiểu thư, mỗi lần đều phiền cô bưng cà phê cho tôi, thật ngưng ngừng.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Hiển nhiên anh ta không phải là người thờ ơ, anh ta biết Tiểu Diệp.

Tôi đứng dậy, vội vàng tới trước máy thu ngân làm thay Tiểu Diệp. Tôi thấy Tiểu Diệp ngồi xuống nói chuyện với anh ta, trong lúc đó Tiểu Diệp nở nụ cười vài lần, nụ cười như của thiên sứ, vô cùng sáng lạn. Tôi cảm thấy vui mừng thay Tiểu Diệp.

Tiểu Diệp ngồi nửa giờ, quay lại quầy, màu hồng trên mặt còn chưa hết.

Tiểu Đồng lại đây trêu ghẹo, nói “Lần này cuối cùng cũng biết anh ta tên gì đi? Nói thử xem, anh ta là công tử con ông trùm nào? Tuổi còn trẻ đã có nhiều tiền như vậy?”

Tiểu Diệp nói : “Chị không biết. Chị không hỏi.”

“Ngay cả anh ta họ gì cũng không biết?”

“Chị hỏi, anh ấy nói anh ấy họ Vương. Chỉ có nhiều đó.”

“Anh ta làm nghề gì?”

“Không biết. Tình cờ gặp gỡ, hỏi mấy cái này làm gì?”

Tiểu Đồng còn muốn hỏi thăm kĩ hơn, Tiểu Diệp đột nhiên hỏi tôi : “Tiểu Thu, em quen anh ấy à?”

“Không biết.”

“Đừng nói dối. Anh ấy chủ động tới tìm em, hiển nhiên quen biết em.”

“...đương nhiên anh ta quen biết em, em từng hát cà phê lên người anh ta.”

“Em biết anh ấy tên gì không?”

“Không...không biết.” nếu bản thân anh ta không muốn, vì sao tôi phải nói thay anh ta.

Tiểu Diệp hoài nghi nhìn tôi, rõ ràng là không tin lời tôi nói. Sau đó cô ta quay lưng lại, nghĩ ngợi gì đó, bỗng nhiên xoay người lại, lạnh lùng nói “Em lại không có tâm tư gì với anh ấy đi.”

“Có ý gì?” tôi bình tĩnh nói.

“Tôi vẫn nghĩ con gái nông thôn rất hồn nhiên, xem ra không phải như vậy. Cô dụ dỗ đàn ông rất thành thực.”

Giọng nói của cô ta rất thấp, thật ngọt, nghiêng răng nghiêng lợi chui vào tai tôi. Sau đó bỗng nhiên cô ta cười, ngẩng đầu. Tôi nhìn thấy Lịch Xuyên đi tới bên quầy, tới trước mặt tôi.

“Hi.” Tiểu Diệp nói.

“Hi.”

Anh ta mê man nhìn chúng tôi. Tôi và Tiểu Diệp đồng thời đứng trước máy thu ngân, anh ta không biết nên nói chuyện với ai.

“Vương tiên sinh, anh có muốn cà phê nữa không?” Tiểu Diệp ngọt ngào hỏi.

“Đúng vậy. Không cần thêm đường, được không?” anh ta hỏi.

Tôi đột nhiên nói “Vương tiên sinh, đêm nay anh có rảnh không?”

Anh ta nhìn tôi, một lát sau, gật gật đầu.

“Tôi có thể mời anh xem phim không?” tôi tiếp tục nói.

Anh ta hơi hơi sững sốt : “Xem phim? Khi nào?”

“12 giờ.”

“Được.” không ngờ anh ta lại đồng ý rất nhanh.

5. Chương 05

Chương 5

Vì Lịch Xuyên đồng ý đi xem phim với tôi, suốt buổi tối Tiểu Diệp đều không để ý tới tôi. Tiểu Đồng cũng cố hết sức không nói chuyện nhiều với tôi, đỡ phải chịu sự tức giận của Tiểu Diệp vào ngày mai. Không khí giăng co vẫn duy trì tới tận khi Tiểu Diệp tan ca. Tiểu Diệp tan ca sớm hơn tôi 1 tiếng. Tiểu Đồng kiểm chế đi tới, lặng lẽ nói với tôi “Anh là do Tiểu Diệp huấn luyện lên. Bả đã làm ở đây 2 năm, em làm được 2 tháng, tự em suy nghĩ đi, lỡ may có chuyện gì xảy ra, anh sẽ đứng ở bên nào.”

“Chỉ là mời người ta xem phim một bữa thôi mà, có chuyện gì xảy ra được?”

Tiểu Đồng lắc đầu : “Nói em là gái quê mà còn lợi hại hơn mấy đứa con gái thành phố. Em tuyên chiến với Tiểu Diệp đúng không.Em không muốn công việc này nữa à?”

Tôi cười nhạo : “Nghiêm trọng tới mức đó sao? Tiệm cà phê này cũng không phải của chị ta mở.”

Tiểu Đồng nói : “Trước đây bị bắt đuổi đi có 3 đứa. Có một cô bé chỉ làm có 3 ngày đã bị bắt đâm thọc. Con của ông chủ học ở đại học Nam Kinh. Bố bắt là chủ nhiệm khoa. Bây giờ em hiểu chưa?”

Tôi không nói gì. Vì tôi không biết nên làm gì bây giờ. Muốn tôi lấy lòng cô ta, không có cửa đâu.

Tiểu Đồng nói : “Thật ra mâu thuẫn giải quyết dễ lắm, tối nay em làm thêm ca đêm ở đây, không đi xem phim. Ngày mai lại mời Tiểu Diệp uống một ly cà phê, xin lỗi một tiếng, cam đoan không phá chuyện của bà. Thái độ nhận tội như vậy, bà sẽ không dây dưa với em nữa.”

Tôi cười lạnh.

Thấy tôi khăng khăng một mực, Tiểu Đồng thở dài “Em thật không giống người từ Vân Nam đến, phát giận còn lớn hơn người Bắc Kinh.”

Tôi tiếp tục cười lạnh. Tôi đến từ nông thôn không sai, chẳng lẽ nông dân không thể phát giận? Tôi ghét nhất là bị người ta dùng nơi sinh của mình mà nói. Vân Nam có tới mấy trăm vạn dân, chẳng lẽ mấy trăm người cùng một tính cách sao?

Thẳng tới 12 giờ, Lịch Xuyên vẫn không nhúc nhích ngồi cách cửa sổ gỗ chữ. Tiểu Đồng đi bưng cà phê cho anh một lần, anh vội vàng cảm ơn một tiếng, ánh mắt trở về màn hình máy tính thật nhanh. Tiểu Đồng trở lại nói với tôi : “Anh ta đang trả lời Email. Hình như có rất nhiều email phải trả lời.”

Tôi nói, “Email bằng tiếng Trung à?”

“Là tiếng Pháp. Có một lần Tiểu Diệp thấy anh ta ngồi cùng một người nước ngoài, nói tiếng Đức, lưu loát cực kỳ.”

Tôi nhin không được hỏi : “Ngoại ngữ thứ 2 của anh là gì?”

“Tiếng Nhật.”

“Vậy sao anh biết đó là tiếng Pháp?”

“Chưa ăn thịt heo thì cũng từng thấy heo chạy. Sự khác nhau giữa tiếng Pháp và tiếng Anh anh vẫn phân biệt được.” Tiểu Đồng làm bộ khiêm tốn cúi chào.

“Tiểu Diệp cũng không học tiếng Đức, làm sao biết anh ta nói tiếng Đức?”

“Tiếng Đức có âm rung, lúc phát âm, các âm đều rung rung.”

Tôi nhìn bóng dáng Lịch Xuyên, mơ màng.

“Đáng tiếc chân không tốt” Tiểu Đồng như có chút suy nghĩ “Nếu không liền hoàn mỹ.”

Tôi liếc nhìn Tiểu Đồng một cái, cười “Anh cũng cảm thấy hứng thú? Anh không phải GAY đi.”

Tiểu Đồng giật mình, như nhận ra điều gì : “Không chừng anh ta là GAY. Quán Sói Hoan cách phố, em có nghe nói lần nào chưa?”

“Cái gì Sói hoan?”

“Quán bar GAY duy nhất ở khu này. Trong toilet cũng có bảo vệ, vô đó không ai dám làm bậy.”

“Có nghe nói.” tôi chưa nghe qua lần nào, nhưng cũng không muốn để người ta nghĩ mình quê mùa.

Lịch Xuyên tới lúc 9 giờ, anh đã ngồi trong này hơn 3 giờ. Bình thường anh rất ít khi ngồi lâu như vậy, hiển nhiên là vì chờ tôi. Tới 12 giờ, tôi thay quần áo làm việc ra, mặc chiếc áo lông xám. Nếu tôi biết Lịch Xuyên sẽ đến, tôi sẽ không mặc chiếc áo lông này, lúc mới mua nhìn cũng khá đẹp, giặt một hai lần liền biến hình, thành áo gió, giống như mua từ vỉa hè vậy. Tôi xách túi tới trước mặt Lịch Xuyên, anh đã đứng dậy, đang dọn dẹp mấy thứ trên bàn. Tôi thấy ngoại trừ máy tính, trên bàn còn có một quyển vở, hơi cũ, trông có vẻ như đã dùng rất lâu. Một tờ vẽ phác thảo, hỗn độn nhìn không rõ hình dạng.

Chúng tôi cùng nhau đi ra cửa, gió đêm thật lạnh. Tôi bị gió thổi hắt xì một cái. Lịch Xuyên dừng lại, nói “Em lạnh không?”

“Viêm mũi dị ứng.”

“Vậy thì là lạnh.” Liền cởi áo khoác, đưa cho tôi.

Áo khoác ấm áp, mang theo mùi thơm nhẹ nhàng trên người Lịch Xuyên. Tim tôi đập bình bịch, cúi đầu, mù mịt đi theo anh ra bãi đỗ xe. Tới chỗ xe đậu, tôi bỗng nhiên đánh mất dũng khí, dừng chân lại, nói với anh :

“Thật xin lỗi, vừa rồi bạn quá nên đầu óc không được sáng suốt, không nghĩ xem buổi tối anh có thời gian hay không, trễ như vậy đi xem phim cũng không biết anh có ngại hay không.

“Có thời gian,” anh nói “Không ngại.”

Tôi tiếp tục giải thích : “Ngày mai kiểm tra giữa kỳ, tôi muốn thả lỏng.”

“Cách thả lỏng tốt nhất là ngủ.”

“Tôi ngủ không được. Quá hồi hộp.”

“Chỉ là kiểm tra giữa kỳ thôi mà, có cần hồi hộp tới mức đó không?”

“Tôi hy vọng điểm trung bình là 95.”

“95? Cao như vậy?” anh nhìn tôi, cười như không cười, có vẻ như rất có hứng thú.

“Mấy lần kiểm tra trắc nghiệm trước tôi chỉ được hơn 60. Chỉ có đạt được điểm cao lúc kiểm tra giữa kỳ thì điểm trung bình mới được nâng lên.”

“Vậy em có thể đạt được 95 sao?” anh hỏi.

“Tôi sẽ cố hết sức.” tôi nắm hai tay lại, làm tư thế chuẩn bị chiến đấu.

“Thật ra, có rất nhiều cách để được điểm cao.” Anh mở cửa xe hộ tôi.

“Phải không?” tôi chui vào xe, anh cúi người gài dây an toàn hộ tôi.

“Ví dụ như, ngồi cạnh một bạn nào đó học giỏi, thành thạo nhìn bài của người ta vài lần.”

“ ... ”

“Ví dụ như, chép mấy từ khó thuộc vào tay áo.”

“ ... ”

“Ví dụ như, bỏ vở trong toilet, sau đó giả vờ đi toilet.”

Anh nghiêm trang nói ra hết.

“Hiểu rồi, anh dùng mấy cách đó để tốt nghiệp đúng không?”

“Cứ xem như vậy đi.” mặt anh không đổi sắc, không hề mắc cỡ.

“Gian dối à, cùng lắm chỉ để đạt tiêu chuẩn. Mục tiêu của tôi không phải là đạt tiêu chuẩn, cho nên không thể chép bài người khác.” Tôi nghiêm túc sửa đúng lại : “Vì vậy, hai tuần này tôi đều chăm chỉ học tập, mỗi ngày chỉ ngủ hơn 3 giờ. Hôm nay là cực hạn rồi. Không xem phim tôi sẽ không chịu nổi.”

“Tinh thần rất tốt, học sinh ngoan nhất định phải được cổ vũ.”

Lịch Xuyên nhanh chóng leo lên xe : “Rạp nào? Em chỉ đường đi.”

“Rạp Bình An, gần trường tôi.”

“Ở đường nào?”

Tôi nghĩ nghĩ : “... không biết. Bạn cùng phòng tôi đều xem phim ở đó. Sinh viên được giảm 20%. Tuần này chỉ chiếu phim Oscar kinh điển.”

Anh thở dài một hơi, nói : “Em tới Bắc Kinh lâu như vậy mà cho tới bây giờ cũng chưa đi xem phim à.”

“Tôi có xem video. Quanh trường đều là chỗ chiếu phim video, rẻ hơn nhiều.”

Anh lại tăng tốc.

“Làm ơn chạy chậm một chút được không? Lái xe như vậy sẽ có chuyện đó!” tôi nói.

“Cái này cũng kêu nhanh?” anh không để ý tới tôi “Không phải em gài dây an toàn rồi sao?”

“Tim tôi chịu không nổi.”

“Em bị bệnh tim?” anh giảm tốc độ lại.

“Không có. Tôi hồi hộp, được không?”

“Tôi nay chiếu phim gì?” anh lại bắt đầu tăng tốc, cố ý tìm một đề tài dời đi sự chú ý của tôi.

“Anh thích phim gì?”

“Horror Movie” (Dịch : phim kinh dị)

“Anh may mắn đó! Tôi nay chiếu “The Silence of the Lambs (Dịch : Sự im lặng của bầy cừu)”, lời thoại tiếng Anh phụ đề tiếng Trung...Lịch Xuyên! Phiên anh giảm tốc độ lại!”

Không biết vì sao tôi lại thốt ra kêu anh là “Lịch Xuyên”, giống như đã kêu mười mấy năm rồi vậy, lời vừa thốt ra khỏi miệng tôi đã thấy ngượng ngùng.

“Để xem hết được bộ phim này, trái tim của em phải làm nóng một chút.”

Tôi chán nản, không thèm nhắc lại, chớp mắt tới trường tôi. Anh dạo quanh trường một vòng, rất nhanh tìm được rạp chiếu phim. Chúng tôi cùng nhau xuống xe, vào đại sảnh, tôi nói : “Anh đứng ở đây đợi, tôi đi mua vé, nước ngọt, bắp rang và cánh gà nướng.”

Anh nói : “Bây giờ không phải giờ làm việc, em không cần làm waitress nữa. Đứng đây đợi, tôi đi mua vé. Em muốn uống gì?”

“Coca”

Tôi đứng cạnh cây cột, nhìn anh mua vé xong, lại đi mua bắp rang, nhanh chóng đi theo anh. Hành động của anh phải dựa vào cây gậy chống, chỉ có một bàn tay để cầm đồ. Trong rạp rất vắng, chỉ ngồi không tới 10 người. Chúng tôi tính ngồi hàng cuối cùng. Bậc thang rất thấp, anh lại đi rất chậm. Chân trái nhấc lên trước, sau đó kéo đùi phải không cử động được về trước, kéo lên trên bậc thang, đứng vững, lại đi tới bậc tiếp theo. Tôi hồi hận nói muốn ngồi hàng cuối cùng, bây giờ sửa miệng lại sợ anh để ý. Đành phải ngoan ngoãn theo sau, chậm rãi đi cùng anh.

Rốt cuộc đi tới hàng cuối cùng, phim đã bắt đầu. Tôi đồng thời bắt đầu ăn cánh gà. Mục đích ngồi hàng cuối cùng là để người ta không nghe được tiếng tôi ăn rộp rộp.

Anh uống một ngụm nước khoáng, hỏi “Em chưa ăn tối à?”

“Chưa. Lúc đi làm mãi lo bắt xe, quên mất.”

“Trong tiệm ít nhất cũng có gì đó ăn được đi? Không phải em có coffee break sao?”

“Mắc như vậy, làm sao mà tôi dám ăn?” tôi nhanh chóng ăn xong một cái cánh gà, lại tiếp tục ăn thêm một cái nữa “Cánh gà ngon lắm, anh muốn ăn một cái không?”

“Cám ơn, không cần.”

“Vậy anh ăn bắp rang đi.”

“Tôi không ăn,” anh thản nhiên nói “Tất cả đều là của em.”

“Sao lại như vậy được? Xem phim kinh dị lại không ăn gì.” Tôi nói thầm. Một lát sau, tôi nhỏ giọng nói : “Nghe cẩn thận, đoạn tiếp theo là đoạn tôi thích nhất.”

Chỉ thấy trong phim Hannibal đang nói với Jodie Foster :

“First principles, Clarice. Simplicity. Read Marcus Aurelius. Of each particular thing ask : What is it in itself? What is its nature? What does he do, this man you seek?” (Dịch : Nguyên tắc đầu tiên, Clarice, là

“Đơn giản”. Đọc sách của Marcus Aurelius (Hoàng đế La Mã). Trong mỗi sự việc cụ thể hãy hỏi : Bên trong nó chứa điều gì? Bản chất của nó là gì? Người mà cô muốn tìm, anh ta làm gì?)

“...No. We begin by noting what we see everyday. Don't you feel eyes moving over your body, Clarice? And don't your eyes seek out the things you want?” (Dịch : ...không phải. Chúng ta bắt đầu bằng cách thêm muốn những gì chúng ta thấy mỗi ngày. Cô không cảm thấy những ánh mắt di chuyển trên người cô sao, Clarice? Và chẳng lẽ không phải mắt cô đang tìm kiếm những thứ cô muốn?)

Tôi bắt chước khẩu hình của nhân vật trong phim, giống như đúc.

Anh quay đầu lại nhìn tôi, nói : “Thì ra em luyện khẩu ngữ bằng cách này.”

Sau một lúc lâu, nhân vật trong phim tiếp tục nói :

“...Turns? Mmh. If I help you, Clarice, it will be “turn” with us too. Quid pro quo. I tell you things, you tell me things. Not about this case, though. About yourself. Quid pro quo. Yes or no?” (Dịch : Én biển? Ừm. Nếu tôi giúp cô, Clarice, nó cũng sẽ là một cuộc “trao đổi” giữa tôi và cô (Chú thích : trong tiếng Anh “turn” (trao đổi) và “tern” (én biển) phát âm giống nhau) một đổi một. Tôi nói cho cô một điều, cô nói cho tôi một điều khác. Không liên quan tới vụ án này. Liên quan tới bản thân cô. Một đổi một, đồng ý hay không?)

Lịch Xuyên quay đầu lại.

“Sao vậy?”

“Em có phát hiện không? Chỗ này lặp vắn.” Anh nói.

“Vắn như thế nào?”

“Quid pro quo, yes or no?” (Dịch : Một đổi một, đồng ý hay không?)

Tôi nhớ lại lần đầu tiên tôi ngồi trên xe anh... “Nếu tôi trả lời câu hỏi này của anh, anh phải trả lời câu hỏi của tôi.”...quid pro quo...

Thời gian còn lại cơ bản tôi đều dùng hai tay che mắt lại. Bộ phim này tôi xem hơn 10 lần, xem tới mức có thể đọc thuộc lòng lời thoại, nhưng không có lần nào có thể xem hết từ đầu tới cuối.

Tôi không nhìn mặt anh, biết anh đang cười tôi.

Xem phim xong đã rạng sáng. Mặc dù tôi từ chối hết lời, anh vẫn kiên trì đưa tôi tới cửa phòng ngủ.

Trên đường đi, tôi câu được câu không nói với anh : “Anh biết không, bộ phim này mặc dù tôi xem rất nhiều lần, nhưng có một điều tôi cứ không hiểu mãi.”

“Em che hết hai mắt lại, chắc có nhiều chỗ xem không hiểu lắm đúng không? Không phải nói điện ảnh là nghệ thuật thị giác sao?”

“Tại sao phải bỏ một con ngài cái lại? Tại sao?”

“Em muốn nghe cách giải thích của tôi không?”

“Anh có cách giải thích?”

“Ý nghĩa của con ngài cái là sinh sôi nảy nở. Con ngài cái đẻ rất nhiều trứng. Cơ thể sẽ biến đổi. Tên Bill kia không phải vẫn có identity problem (Dịch : Vấn đề về thân phận) sao?”

“Nhưng mà, vì sao phải bỏ nó trong miệng tử thi?”

“Đó là thi thể phụ nữ, đúng không. Phụ nữ khác đàn ông chỗ nào? Sinh sôi nảy nở, có đúng không? Ý tưởng bác cầu, là chuyện những người học văn như em hiểu biết nhất.”

Tôi dừng bước, nhìn anh, hỏi : “Như vậy, thưa bạn Lịch Xuyên, bạn học ngành gì?”

“Kinh tế. Sau đó lại chuyển qua kiến trúc. Quid pro quo, hôm nay ở tiệm cà phê, vì sao tâm trạng của em không tốt?”

“Cãi nhau với người ta.”

“Thua hay thắng?”

“Ở mặt ngoài là thắng, thực tế là thua. Tôi là nông dân, vốn sống rất thanh thản, vào thành phố, tự nhiên cái gì cũng phải để ý.”

“Nói như vậy, em ở đây cũng không vui vẻ?”

“Trừ phi thi giữa kỳ tôi được 95 điểm.”

“Vì sao nhất định phải 95? Quan trọng tới mức đó sao?”

“I ha identity problem.” (Dịch : Tôi có vấn đề về thân phận)

6. Chương 06

Chương 6

Đi tới ký túc xá nữ, chúng tôi đều sưng sốt. Trước cửa là một ổ khóa to.

Tôi hít một hơi lạnh : “Không xong!” dựa theo quy định, ký túc xá nữ hằng đêm 10 giờ tắt đèn, 12 giờ khóa cửa. Nhưng theo như tôi được biết, qua vài lần hối lộ tập thể của sinh viên nữ, bác bảo vệ cho tới giờ vẫn mở một con mắt nhắm một con mắt, ông ngủ sớm, lười đứng dậy khóa cửa, cho nên thường cả đêm cũng không khóa cửa.

Cửa làm bằng thủy tinh, tôi gõ cỡ nào cũng không ai để ý.

Sau đó, tôi nói với Lịch Xuyên : “Cầm túi hộ tôi được không? Chừng nào anh tới tiệm cà phê trả lại cho tôi là được.”

Anh nhận túi của tôi, nói : “Em muốn làm gì?”

“Leo từ ngoài vào.”

“Cái gì?”

Tôi trả áo khoác lại cho anh. “Tòa nhà này dễ leo lắm. Vì lấy ánh sáng, cửa sổ vừa dài vừa thấp, còn có ban công.” Dứt lời, tôi nhún một cái, nhảy lên cửa sổ tầng 1, vươn tay nắm lấy lan can ban công tầng 2.

“Em ở tầng mấy?”

“Không cao.”

“Tầng mấy?” anh giơ tay nắm chân tôi lại.

“Tầng 4. Anh xem, cửa sổ phòng ngủ đang mở kìa.”

“Tạ Tiểu Thu, em xuống dưới ngay.”

Thì ra anh cũng biết tôi tên là Tạ Tiểu Thu. Nhân viên trong tiệm đều có bảng ghi tên trước ngực. Mỗi người đều viết tên tiếng Anh, chỉ có tôi dùng tiếng Trung.

Tôi không để ý tới anh, nhưng anh cứ nắm lấy chân tôi thật chặt. Sau đó, anh dùng sức kéo một cái, tôi đứng không vững, đành phải nhảy xuống, anh ôm tôi, sau đó nhanh chóng thả tay ra.

“Cao như vậy em cũng dám leo, có chuyện gì thì làm sao bây giờ?” anh gầm nhẹ.

Chỉ có một giây ở trong lòng anh, tôi nhất thời hoang mang lo sợ, vô số ảo tưởng hiện ra.

“Vậy làm sao bây giờ? Ngủ via hè hả?”

“Có thể ở khách sạn. Khách sạn mở cửa 24 giờ.”

“Ý kiến hay.” Mắt tôi sáng lên “Tôi còn biết một chỗ mở cửa 24 giờ nữa, lại không cần tốn tiền. Nhà ga. Phiên anh đưa tôi đi nhà ga được không?”

“Nhà ga ồn như vậy, mai sao em thi được?”

“Nhà ga không tính là ồn. Tôi không sợ ồn.”

Anh nhìn tôi, bộ dạng như vô cùng đau đầu.

Tôi nghĩ ngợi một chút, còn nói : “Nói đến im lặng, gần trường có một công viên rất yên lặng, không hề thiếu ghế dựa để ngủ nữa.”

“Em tưởng đây là ở nông thôn hả, muốn ngủ là ngủ? Biết Bắc Kinh không an toàn cỡ nào sao?”

“Chấp nhận một đêm thôi mà, đừng ngạc nhiên như vậy được không?”

Tôi liền chạy ra phía ngoài trường.

Đi tới một nửa, anh nói : “Nếu em không ngại, có thể về nhà trọ của tôi, tôi có thừa phòng cho khách.”

“Cái đó...thật ra chúng ta cũng không phải rất quen thuộc.” tôi có chút xấu hổ, mặc dù người này nhìn có vẻ quen thuộc, đối xử với tôi cũng rất tốt, nhưng tôi vẫn cảnh giác.

“Em có di động không?”

“Không có.”

“Đây là điện thoại của tôi, gọi điện thoại tới đồn công an đi, nói cho họ biển số xe của tôi. Nói cho họ nếu như em mất tích, theo biển số xe này có thể tìm được tôi.”

Tôi nở nụ cười, nói : “Bạn Lịch Xuyên, mình đi theo bạn. Bạn có tiền, có xe, có nhà. Ở chỗ như Bắc Kinh, mình cảm thấy bạn càng có khả năng mất tích hơn bạn.”

“Nói cho cùng. Lúc nên cứng rắn thì cứng rắn, lúc nên ngoan thì ngoan – đây mới là bé ngoan.”

Anh mở cửa xe, làm một tư thế mời, tôi lên xe, anh gài dây an toàn hộ tôi.

Tôi thích để anh gài dây an toàn, thích cả người anh đều cúi xuống, làm cho tôi ở khoảng cách gần nhất nhìn thấy gáy của anh.

Đã là 3 giờ sáng. Chiếc xe chạy nhanh như bay trong đêm đen, 20 phút sau, đi vào gara của một tòa nhà cao tầng. Không khí ban đêm lạnh lẽo, tôi vẫn còn mặc áo khoác của anh. Anh ngừng xe, cầm gậy và túi xách, nhảy xuống xe, mở cửa cho tôi.

Tôi nói : “Tôi có thể tự mở được. Sau này để tôi tự mở, được không?”

Anh nói : “Không tốt.”

“Không cần ga lăng tới mức đó với tôi đi?”

“Nếu em quen với việc đàn ông đối xử với mình như vậy, tương lai em sẽ gả ột người có vẻ tốt.”

Tôi xuống xe, cùng anh đi tới đại sảnh ở tầng 1, trước mặt có hai hàng thang máy. Tôi đếm đếm có tổng cộng 10 cái. Chúng tôi đi tới thang máy gần gara nhất, anh rút chìa khóa điện tử ra, tích một tiếng, cửa thang máy tự động mở.

Bên cạnh thang máy có một tấm biển gỗ cũ : “Thang máy tư nhân chuyên dụng, xin đừng tùy tiện xâm nhập.”

Tôi cùng anh đi vào thang máy, trên bảng thể hiện có tổng cộng 59 tầng, có một đèn đỏ ghi chữ “PH” trên cùng bỗng nhiên sáng lên. Thang máy lặng lẽ chạy lên trên.

“Cái gì là PH?” tôi hỏi.

“Tầng cao nhất, penthouse.”

“Anh thích ở trên cao à?”

“Càng cao càng im lặng.”

“Có quấy rầy người nhà của anh không?”

“Tôi ở một mình.”

Cửa cũng dùng khóa từ. Nhà của anh yên tĩnh xa hoa, rèm cửa màu lam nhạt, giấy dán tường màu trắng xám, giữa phòng khách là bộ sofa thuần trắng. Mỗi vật dụng đều sạch sẽ như trong triểu lãm ở Viện bảo tàng vậy.

“Cần cởi giày không?” sàn gỗ thật sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi.

“Không cần.”

Vách tường bên trái ngay thềm cửa có một đôi nạng. Tôi đi vào phòng khách, đứng cạnh sofa, phát hiện cạnh tay vịn sofa cũng có một đôi nạng tương tự.

Sau đó tôi liền hỏi một câu mà chỉ có đứa ngốc mới hỏi : “Ở nhà anh cần dùng hai nạng à?”

Anh không trả lời, trên mặt hiện ra một chút cảm xúc mà tôi không đoán ra được.

Một lát sau, anh nói : “Bây giờ em muốn ngủ ngay, hay muốn uống gì rồi ngủ? Trong tủ lạnh có nước trái cây, bia, nước khoáng, sữa, sữa đậu nành, kem.”

Lúc nói những lời này, vẻ mặt anh hồ hững, giống như bị xúc phạm vậy.

“Không cần, cảm ơn. Bây giờ tôi phải đi ngủ.”

“Có 4 phòng cho khách, em thích phòng nào?”

“Đừng cho khách nhiều lựa chọn như vậy.”

“Đi theo tôi.”

Anh dẫn tôi đi vào 1 căn phòng.

Tôi hỏi : “Có chỗ tắm rửa không?”

“Ở trong có phòng tắm.”

Anh chỉ hướng phòng tắm cho tôi, chuẩn bị ra khỏi phòng. Tôi xoay người, nhẹ nhàng kêu một tiếng : “Lịch Xuyên.”

Anh nhìn tôi.

“Cảm ơn anh cho tôi nghỉ nhờ.”

“Good night.”

“Good night.”

Tôi nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, trong phòng tắm cái gì cũng có, toàn bộ đều là mới tinh. Tôi mặc áo ngủ chui vào chăn, cố gắng muốn ngủ, lại không tài nào ngủ được. Vì vậy tôi mở túi ra, lấy sách giáo khoa ra, ôn từ lần cuối cùng.

Tôi mệt chết đi được, cũng thật hưng phấn, hơn nữa trong hoàn cảnh xa lạ như vậy. Xem từ xong, tôi lại xem lại bài ghi và ngữ pháp. Cứ như vậy lại trôi qua 1 giờ, tôi rất cuộc có chút buồn ngủ, lại bỗng nhiên cảm thấy khát nước, vì vậy tôi lên lút đi ra phòng bếp uống nước.

Đêm đã khuya. Đèn phòng khách đã tắt, chắc anh ngủ rồi đi?

Tôi đi chân trần nhẹ nhàng đi tới phòng bếp, đi qua một bức tường, đột nhiên phát hiện cửa tủ lạnh đang mở. Anh đang đứng trước cửa tủ lạnh, xoay người lấy gì đó ở trong.

Tôi giật mình, cơ hồ kinh hãi.

Anh mặt áo thun ngắn tay, ở dưới là một chiếc quần đùi đá bóng, anh có chân trái thon dài, thon dài cường tráng như thiếu niên hoàn mỹ trong tượng Hy Lạp. Anh không có đùi phải. Đùi phải từ bẹn liền biến mất.

“Hi.” Tôi nhẹ nhàng chào một tiếng.

Anh đứng lên, xoay người, nhìn thấy tôi, trên mặt không thể hiện gì.

“Tôi muốn...uống nước.” giọng nói của tôi đang run run : “Khoảng...khoảng...”

“Nước khoảng?”

Tôi gật đầu. Trên tay anh đang cầm một chai sữa. Anh đặt chai lại lên trên sàn, sau đó xoay người lấy nước khoảng.

Chỉ dùng một chân, nhưng anh lại đứng rất vững, không hề nghiêng ngả, giống như từng luyện võ công vậy.

“Vẫn chưa ngủ?” anh đưa nước khoảng cho tôi.

“Ngủ không được.”

“Tôi có thuốc ngủ tốt lắm, em muốn thử một chút không?”

“Hả...không cần, tôi sợ ngủ quên.”

Anh bắt đầu uống sữa.

“Anh rất thích uống sữa à?”

“Ừ. Nửa đêm tôi phải dậy đi uống sữa, thói quen từ khi còn nhỏ, sữa mãi không được.”

“Nếu anh đi xa nhà, chỗ anh ở không có sữa thì sao.”

“Tôi sẽ đi ra ngoài mua, chạy rất xa mới mua được cũng phải mua về.”

“Tật xấu.” Tôi cười thật khẽ, cất lực che dấu sự kinh dị trong lòng.

“Có thể phiền em tới phòng tôi lấy gậy tới được không?” anh nói.

Lúc này tôi mới phát hiện trong tay anh không có gậy chống. Phòng bếp cách phòng ngủ rất xa.

“Không có gậy, làm sao anh tới đây được?” tôi nhin không được tò mò.

“Tôi nhảy tới” anh nói “Nhưng mà trước mặt em tôi ngượng nên không nhảy.”

Tôi lấy gậy tới đưa cho anh, sao đó hai tay ôm ngực, khen tặng : “Lực cân bằng của anh rất mạnh, thật đó.”

“Ngày nào tôi cũng tập Yoga.”

Nhìn ống quần trống không của anh, không hiểu vì sao, tim tôi bỗng thất lại, đau lòng vì anh, tiếc hận vì anh.

“Là tai nạn xe cộ à?” tôi đột nhiên hỏi.

“Chuyện đã lâu rồi.” vẻ mặt anh, rõ ràng là không muốn nhiều lời.

“Ngủ ngon.” Tôi nói.

“Ngày mai mấy giờ thi?”

“9 giờ sáng.”

“Nếu tôi không tính, gọi tôi dậy, tôi đưa em đi.”

“Được.”

“Ngủ ngon.” Anh nói.

Tôi ngơ ngác nằm trên giường, suy nghĩ miên man, không ngủ được. 6 giờ rưỡi tôi xuống giường, rửa mặt xong, đeo túi lên vai, không đành lòng đánh thức anh, một mình lén lút rời đi.

Tôi để lại một tờ giấy cho anh.

“Lịch Xuyên, tôi về trường. Không cần đưa tôi, tối qua đã quầy rầy anh nhiều rồi, anh ngủ thêm một lát đi. Thi xong nếu như còn có thể gặp được anh, tôi sẽ mời anh ăn cơm. Nhất định. Tiểu Thu.”

Không khí buổi sáng cũng lạnh lẽo như ban đêm. Tôi đi thang máy xuống dưới, bảo vệ dưới đại sảnh dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn tôi.

“Chào buổi sáng!” tôi nói.

“Chào buổi sáng!”

“Tiểu thư, có cần tôi đưa xe tới đây cho cô không?” anh ta hỏi.

“A...tôi không lái xe.”

“À.”

“Đúng rồi, xin hỏi tòa nhà này tên là gì?” tôi đột nhiên hỏi.

“Tiểu thư không biết? Đây là Hoa viên Long Trạch.” Anh ta cười quỷ dị.

“Nếu tôi đi Đại học Sư phạm S thì phải ngồi xe như thế nào.”

Anh ta tiếp tục dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá tôi. Tôi đột nhiên ngộ ra “Tiểu thư” theo lời anh ta có nghĩa gì.

Tôi không biết Bắc Kinh còn có con đường vắng vẻ lạnh lùng như vậy. Tôi hứng gió rừng mình một cái, đang tính rẽ phải, đột nhiên có người kêu từ phía sau lưng : “Tiểu thư, em muốn đi đâu?”

Ngoại trừ Lịch Xuyên, đồng nghiệp ở tiệm cà phê, bạn cùng phòng ra, ở Bắc Kinh tôi không hề quen biết ai. Tối khi quay đầu lại, tôi không thể không thừa nhận, Lịch Xuyên không phải trai đẹp duy nhất ở Bắc Kinh.

Đó là một người thanh niên ăn mặc rất mát, tóc dựng thẳng lên, khóe mắt mang theo một nụ cười ba phải cái gì cũng đúng. Ngón trỏ của anh ta đeo một chiếc nhẫn ngọc rất to, trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng chói.

“Anh là—” tôi không biết anh ta.

Anh ta hiển nhiên cũng đi ra từ tòa nhà này.

“Tôi thấy em đi ra từ thang máy của Lịch Xuyên, em nhất định là bạn của Lịch Xuyên, đúng không?”

Tại sao tôi phải trả lời anh ta.

Anh ta vươn tay ra, nói “Tôi cũng là bạn của Lịch Xuyên. Kỷ Hoàn, Hoàn trong hoàn công.”

Bạn của Lịch Xuyên, vậy thì khác.

Tôi bắt tay anh ta, anh ta đưa cho tôi một tấm danh thiếp, ở trên ghi “Công ty thiết kế Thần Lữ”, ở dưới là tên của anh ta, số điện thoại, số fax. Địa chỉ văn phòng.

Tôi nói “Kỷ tiên sinh thiết kế gì?”

“Lịch Xuyên thiết kế kiến trúc, tôi thiết kế thời trang.”

“Rất vui được gặp anh. Đáng tiếc không thể nói chuyện nhiều, tôi có cuộc thi, phải bắt xe.” Tôi vẫy tay tạm biệt.

Đã có người đem xe lại cho anh ta, đưa chìa khóa cho anh ta.

“Thi ở đâu? Tôi đưa em đi.”

“Cảm ơn. Không cần. Tự tôi đi.”

“Em ăn sáng chưa?” sao nhiều chuyện dữ vậy trời.

“Ăn rồi.”

“Trạm xe điện ngầm ở bên kia, đi qua một cái đèn đỏ nữa là tới.”

“Thấy rồi, cảm ơn.”

“Em thích tòa nhà này sao?” anh ta chỉ vào tòa nhà kia. Từ bên ngoài xem hình dạng có chút quái dị, tầng tầng lớp lớp, như đuôi con chim công vậy.

“Cũng được...tôi không hiểu kiến trúc lắm.”

“Là Lịch Xuyên thiết kế.”

“À!”

“Good luck!”

“Have a good day.” Tôi nói.

7. Chương 07

Chương 7

Ngồi tàu điện ngầm hết nửa tiếng mới về tới phòng ngủ, vì hôm nay có kiểm tra, tất cả mọi người đều dậy sớm.

Trong phòng ngủ thường xuyên có người tới không về, thứ nhất, ngoại trừ tôi và Tiêu Nhị ra những người còn lại đều là người Bắc Kinh, nên bọn họ thường về nhà. Thứ 2, Tiêu Nhị ở đây cũng có người thân, thường thường giữ Tiêu Nhị ở lại qua đêm. Mặc dù ở đây tôi cũng không có người thân, nhưng chưa từng có ai hỏi tôi chuyện này. Đêm nào tôi đều về trễ, mọi người đều đã quen.

“Sắp kiểm tra rồi mà hôm qua cũng không tan ca sớm chút?” Trữ An An lại đây hỏi tôi.

“Tan ca, tôi đi xem phim cả đêm.”

“Cậu dự định trước rồi, đúng không?”

“Tôi mệt quá, muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Lúc kiểm tra môn nghe tôi ngồi cạnh cậu được không?” Trữ An An lén lút hỏi tôi, “Mấy nghe nhạc của tôi hư rồi, dạo gần đây ít khi nghe bằng.”

“Thì tốt đừng trách tôi.”

“Tôi đi mua đồ ăn sáng cYo cậu đi. Đúng rồi, buổi tối phòng ngủ có party, mấy anh phòng 301 đều tới đây.”

Lại là hoạt động “phòng ngủ kết nghĩa”.

“Cần mua gì không? Có cần tôi góp phần không?” tối nay không phải đi làm, phải tranh thủ tham gia hoạt động tập thể.

“Cậu không ở đây, tối qua bàn bạc xong hết rồi. Phòng ngủ cũng quét dọn sạch sẽ. Phòng Tĩnh Nhi nói, để cậu xách nước.”

“Được được.” tôi cố gắng hòa đồng với cả phòng.

“Hôm qua Tu ca ca tới tìm cậu vài lần đó.”

“Buổi tối tôi phải đi làm.”

“Là ban ngày.”

“À. Không gặp được.”

“Anh ấy lấy nước sôi cho cậu.”

“Sao vậy được.” tôi bỗng nhiên nhớ ra tôi đã rửa mặt rồi.

“Anh ấy hỏi mình có phải buổi tối cậu không lấy nước kịp hay không.”

“Ban ngày tôi đã lấy đủ rồi.”

“Người ta là ca ca mà. Ca ca phải chăm sóc tốt tiểu muội muội.” Trữ An An nói mãi không yên.

“Từ lúc nào thích làm bóng đèn vậy?”

“Tôi bị hối lộ.”

“Hối lộ như thế nào?”

“Mời tôi ăn cơm.”

“Để vậy à? Tôi mời cậu ăn 2 bữa, sau này không cần nói tốt cho anh ấy nữa.”

Một đêm không ngủ, tinh thần không tốt, không ngờ kiểm tra lại rất thuận lợi. Chỉ có điều chỉ cần tôi nhắm mắt lại, sẽ thấy Lịch Xuyên, thấy anh cô đơn đứng cạnh tủ lạnh, cúi người xuống, dùng một tư thế như tư thế trong thể thao lấy sữa. Nhiều năm về sau, mỗi lần nhớ tới Lịch Xuyên, thứ thoáng hiện qua đầu tôi đầu tiên, luôn là hình ảnh này. Sau đó, tim tôi như bị một bàn tay vô hình bóp lại, ê ẩm, thở không nổi. Buổi chiều kiểm tra xong môn cuối cùng, tôi đi tới phòng chứa nước lấy 2 bình nước sôi, chậm rãi đi về, còn chưa tới phòng ngủ liền thấy Trữ An An lật đật chạy tới.

“Chuyện gì?”

“Có trai đẹp tìm cậu. ÔF trời ơi, làm sao có thể đẹp trai như vậy chứ.” Trữ An An làm một tư thế thật khoa trương : “Làm ơn cậu nhất định mời người ta vào phòng ngủ ngồi một chút. Để tui tôi cẩn thận nhắm nháp, được không?”

“Thật sự là tìm tôi?” Lịch Xuyên sẽ không rảnh tới mức đó, nhưng tôi vẫn rào nhanh bước chân.

“Đám Phùng Tình Nhi và mấy anh pYòng 301 đã đứng quanh đó rồi. Cậu có thể nói với anh ta là, bây giờ là thời gian lấy nước, nếu anh ta tiếp tục đứng dưới ký túc xá nữ, sẽ xảy ra sự cố. Đã có ba sinh viên nữ nhìn anh ta, xách bình thủy đựng vào người khác...”

Tôi cười to, nghĩ rằng cô ta nóF giỡn. ĐộF tới khi tôi đi tới ký túc xá, ở trên đất đúng là lấp la lấp lánh, quả nhiên bề vài cái ruột phích, bác bảo vệ đang cầm chổi, hùng hùng hổ hổ, quét dọn chiến trường.

Cái người đứng cạnh cửa, mặc áo trắng với quần bò kia, quả nhiên là Lịch Xuyên.

“Hi.” Anh chào tôi cách đám đông.

“Hi.”

Anh đi tới, thuận tay nhận lấy bình thủy của tôi : “Kiểm tra xong rồi?”

“Xong rồi.”

“Làm bài được không?”

“Cũng được.”

“Tiểu TYu, mời bạn Vương lên lầu uống trà đi.” Tiêu Nhi nháy mắt với tôi một cái.

Mới vài phút mà bọn họ đã biết tên người ta rồi. Tiêu Nhi không khác gì mấy kẻ háo sắc, yêu râu xanh.

“Không được.” tôi lo lắng việc anh lên lầu, huống chi còn cầm hai bình thủy “Chúng ta đi nhà ăn.”

“Đừng đi nhà ăn, buổi tối có hoạt động, đồ ăn chuẩn bị xong từ lâu rồi.” Phùng Tình N nhiệt tình thu xếp. Cô ta đối xử với tôi lúc nóng lúc lạnh, tôi luôn luôn đoán không ra.

“Bạn Vương cho chút mặt mũi đi.” Ngụy Hải Hà vừa đám vừa xoa.

Mấy người này, không bắt cóc Lịch Xuyên lên lầu không thì không cam lòng. Cầu thang ký túc xá nữ khúc khuỷu hơn cầu thang rạp chiếu phim nhiều, tôi để mọi người lên lầu trước, sau đó một mình với Lịch Xuyên leo lên từng bậc một.

Trên suốt đường đi anh cố ý xách bình thủy hộ tôi : “Buổi sáng vì sao không gọi tôi?”

“Quá sớm, anh nên ngủ thêm chút nữa.”

“Sau này không được lên lút bỏ đi như vậy nữa.”

“Vì sao?”

“Lỡ may mất tích thì làm sao bây giờ?”

“Lịch Xuyên,” tôi nhìn anh, nói : “Nhớ kỹ, cho dù tôi thật sự mất tích cũng không có vấn đề gì với anh. – anh không có trách nhiệm gì với tôi cả.”

Anh vốn đang đi, nghe thấy câu này, bỗng nhiên dừng lại. Sau đó, anh bỏ bình thủy xuống, xoay người đi xuống lầu.

“Ai! Đợi chút!” tôi đuổi sát theo.

Anh không để ý tới tôi, tiếp tục xuống lầu.

Tôi chặn đường của anh lại : “Anh biết là tôi nói sự thật.”

Anh lạnh lùng nhìn tôi, trầm mặc một lát, nói : “Em kYông biết gì về thành phố này cả, em cũng không biết gì về tôi cả.”

“Vậy thì sao? Đây chỉ là một thành pYố mà thôi, anY cũng chỉ là một con người.”

“Vậy tại sao hôm qua em chịu đi theo tôi.”

“Bởi vì anh sẽ không tổn thương tôi.”

“Làm sao em biết được?”

“Anh cho là chỉ có người thành phố mới nguy hiểm sao? Tôi hỏi anh, giữa thành phố và nông thôn, chỗ nào hay có dã thú hơn? Về mặt đề phòng nguy ểm, nông dân như tôi cũng có trực giác riêng.”

Anh đang muốn lý luận, nửa khuôn mặt của Tiêu Nhị lộ ra từ cầu thang : “Ai, sao chưa lên nữa? Bình thủy của cậu đã có người mang lên rồi. Vương ca ca, nhanh chút.”

Lịch Xuyên nhú mày “Vương ca ca?”

“Chỗ này ai cũng là ca ca hết. Đi, đi lên ngồi một chút, buổi tối phòng ngủ có party. Anh ăn trước một chút, đừng ăn nều lắm, sau đó xuống nhà ăn dưới lầu, tôi mời anh ăn nhiều hơn.”

Anh vươn tay ra kéo tôi lại.

“Sao vậy?” tôi hỏi. Tay anh lạnh lẽo, giống như không khí mùa đông vậy.

“Em chặn đườn người khác.” Thì ra có người lên lầu. Sau đó, “cạch cạch”, cô gái đang đi lên hét chói tai một tiếng.

Lại là một cái ruột phích.

Anh tiếp tục lên lầu, vẫn leo lên từng bậc từng bậc một, bộ dạng vất vả, tôi nhìn không đành lòng : “Tiếc là không có thang máy.”

“Nếu không tội em lấy nước nóng tiện hơn nhiều.” anh nói.

Tôi lại nghĩ tới một việc, hỏi : “Anh ở cao như vậy, lỡ may tòa nhà đó mất điện thì làm sao?”

“Thấp nển.”

“Nếu có chuông báo cháy thì sao?”

“Ồ yên trong nhà là được.”

“Nếu là cháy thật thì sao?”

“Cho tới bây giờ cũng chưa có.”

Trong phòng ngủ ngồF đầy người. Mọi người dành chỗ tốt nhất cho anh.

“Vẫn không biết Tiểu Thu có bạn, hèn chi tới nào cũng về trễ như vậy.” Tiêu Nhị rót trà cho anh.

“Chúng tôi chỉ quen biết nhau bìnY thường mà thôi.” Tôi và Lịch Xuyên đồng thời nói, đúng là trăm miệng một lời.

“A, Vương ca ca, cái quần bò này anh mua cYỗ nào vậy, hiệu gì, sao có kiểu dáng này nha.” Trữ An An hỏi.

“Đúng rồi, là nhãn hiệu gì? Hàng hiệu bán ở Bắc Kinh em đều nhận biết được, cái này chắc chắn là mua ở nước ngoài.” Tiêu Nhị nói “Quần Levi’s không có đường viền này. Áo của anh cũng rất đẹp. Kết hợp với caravat màu lam sẽ rất đẹp.”

Lịch Xuyên dùng ánh mắt cầu cứu với tôF, tôi ám chỉ anh thanh thản nhận lấy cái chết đi.

“Tiểu Vương học khoa nào?” Tu Nhạc hỏi.

“Tôi không phải sinh viên, tôi đi làm rồi.”

“Đã đi làm rồi?” Tiêu Nhị nghiêng cứu mặt của anh, lắc đầu : “Không giống, không giống, giống nghiêng cứu sinh!”

“Vương tiên sinh làm ngành nào?” Tu Nhạc lại hỏi.

“Kiến trúc.”

“Thiết kế công trình hay là thiết kế nội thất?”

“Thiết kế công trình.”

“A, anh là Kiến trúc sư hả?” Tiêu Nhị Yỏ. Hôm nay trông Tiêu Nhị có vẻ thật phấn khởi, tôi cũng không biết tại sao.

“Xem như vậy đi.”

“Anh trai em cũng vậy. Anh ấy học trường Đồng Tế, anh thì sao? Nói không chừng hai người là bạn học đó.”

“Tôi không học Đồng Tế.” anh nói “Tôi đổi nghề.”

“Đổi nghề? Vậy trước kia anh làm gì?”

“Lúc học đại học Yọc kinh tế.”

Mắt Phùng Tĩnh Nhi sáng lên : “Kinh tế, Lộ Tiệp cũng thuộc khoa kinh tế nè. Lộ Tiệp, mau tới đây, có người cùng đường ở đây nè.”

Lộ Tiệp nãy giờ luôn ngồi cạnh im lặng uống cà phê. Cậu ta bình thường là trung tâm của đám con gái, thuộc loại tình nhân của công chúng điển hình, hôm nay nhìn thấy tình cảnh này thì bộ dạng ỉu xiu.

“Vậy à? Khoa kinh tế trường tôi cũng được. Bố tôi trước kia học ở Phục Đán, bây giờ ở Nhân Đại. Vương tiên sinh, anh học đại Yọc nào?”

“Đại học Chicago.”

Lộ Tiệp hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra hoài nghi : “Đại học Chicago? Theo như tôi được biết, khoa kinh tế đạF học Chicago tốt nhất thế giới.”

“Không tính tốt nhất đi.” Lịch Xuyên nói “Massachusetts và Havard cũng khá tốt. Yale và Springfield cũng được. Ở Anh không phải còn có một Học viện Kinh tế sao?”

“Trước đây bố tôi đi Đại học Chicago phỏng vấn, từng gặp giáo sư Becker. Ông ấy được thưởng Nobel năm nào?”

“Cái này...không nhớ rõ lắm.” Lịch Xuyên nghĩ, nói : “Năm 93? Không đúng, Fogel mới năm 93, Becker năm 92.”

“Khả năng nghiên cứu ở Đại học Chicago chắc chắn là tốt nhất.”

Lịch Xuyên cười không đáp.

Phùng Tĩnh Nhi nhân cơ hội hỏi : “VẬt Vương tiên sinh xin vào như thế nào? Cũng thi GRE sao?”

“GRE đương nhiên rất quan trọng.”

“Khoa Kinh tế Đại học Chicago, tiền đồ tốt như vậy, tại sao Vương tiên sinh lại đổi nghề.”

“Ừm...nguyên nhân cá nhân.”

“Vương tiên sinh có thể cho tôi địa chỉ hòm thư điện tử không? Sau này nếu Lộ Tiệp xin vào Đại học có vấn đề, có thể nhờ anh chỉ dạy không?” Phùng Tĩnh Nhi bám riết không tha đưa ra một cây bút.

“Đương nhiên.” Anh lấy một cây bút ra, viết địa chỉ Email.

“Vương ca ca không có danh thiếp à?” Tiêu Nhị lộ đầu ra từ giường trên, hỏi.

“Không có, tôi không cần danh thiếp.”

“Vương tiên sinh ở Đại học Chicago nhất định có không ít người quen đi?” Phùng Tĩnh Nhi mời anh ăn củ lạc muối, thấy anh lắc đầu, lại bóc cam cho anh.

“Chưa nói có người quen hay không...tôi chỉ là sinh viên mà thôi.”

“Nghe nói xin vào Đại học thì giáo viên hướng dẫn quan trọng nhất, đúng vậy à?”

“Đúng là rất quan trọng...cũng phải xem thành tích và thư đề cử.”

Anh biết bảo vệ chính mình, mọi câu trả lời đều rất ngắn gọn. “Vợ chồng” Phùng Tĩnh Nhi khẩn cấp cố vấn với anh hơn 1 giờ, tôi lại không có cơ hội xen mồm.

Tu Nhạc nhân cơ hội nói chuyện với tôi, câu được câu không hỏi tình huống quê tôi.

“Ở Vân Nam thường thường mưa à?”

“Đúng vậy.”

“Bọn em ngày nào cũng ăn nấm à?”

“Không phải.”

“Vậy bọn em Yếu ăn gì nhất.”

“Bún.”

“Đúng rồi, nói đến bún, hôm qua anh vừa lên mạng xem. Ở Bắc Kinh có vài tiệm đồ ăn Vân Nam, tiệm gần chúng ta nhất ở...”

Anh ta không nói tiếp nữa, vì tôi căn bản không yên lòng.

Lúc này vẫn một mực ngồF cạnh yên lặng Trữ An An bỗng nhiên chen vào một câu : “Đúng rồi, nói nghe thử, Tiểu Thu, cậu và Vương ca ca quen biết nhau như thế nào?”

Phùng Tĩnh Nhi vô cùng không vui nhìn Trữ An An một cái. GFong của An An quá lớn, cơ hồ là đánhY gãy cuộc nói chuyện êm tai của Phùng Tĩnh Nhi với Lịch Xuyên.

“Anh ấy hay đi tới tiệm cà phê.” Tôi nói.

“Cứ như vậy thôi? Vô cùng không lãng mạn nha! Thêm chút gia vị đi!”

“Chúng tôi chỉ là...quen biết bình thường.” về mặt tôi đỡ bưng.

Nói thế nào đâu, đúng là, nói như vậy, không phải bạn trai sẽ không dễ dàng được cho vào ký túc xá.

Lịch Xuyên biết điều đứng dậy : “Cảm ơn mọi người nhiệt tình tiếp đón. Tôi còn chút việc, tạm biệt trước. Mọi người chơi vui vẻ.

Trữ An An hú lên quái dị : “Vương ca ca, hay đến chơi nha! Chỗ tụi em mỗi tuần đều có vũ hội!” nói xong, nhớ tótF anh đi không tiện, sợ là không thể khiêu vũ, vội vàng nhăn mặt lại “Thật xin lỗi, em không có cố ý nha.”

Tôi đưa Lịch Xuyên x uống lầu. Xuống tới nơi tôi hỏi anh : “Anh thật sự đi à? Tới nhà ăn ăn cơm chiều lại đi, được không? Nhất định tôi phải mời.”

“Không có chuyện gì, chỉ là không muốn bị người khác tra hộ khẩu. Nhà ăn xa không? Cần tôi lái xe không?”

“Ở ngay phía trước. Tầng 1 là nhà ăn sinh viên, tầng 2 có thể gọi món, mọi người đều nói đồ xào ngon. Tôi còn chưa lên tầng 2 lần đầu đâu.”

“Vây đi tầng 2.”

Chúng tôi lên tầng 2 tìm một chỗ cạnh cửa sổ ngồi xuống, nhân viên phục vụ lại đây đưa thực đơn, ánh mắt không kiêng nể gì đánh giá Lịch Xuyên : “HaF bạn muốn uống gì?”

“Em uống gì?” anh hỏi tôi.

“Coca.”

“Một ly Coca, một ly nước khoáng.”

“Gọi món gì? Bạn nam?” nữ phục vụ vẫn nhìn Lịch Xuyên, giọng điệu vô cùng thân thiết, giống như chỉ có một mình anh là khách quen.

“Em ăn gì?” Lịch Xuyên nhìn tôi.

Tôi nhanh chóng liếc thực đơn một cái, nhanh chóng quyết định : “Gà xào cay, dưa leo xào.”

Cô phục vụ ghi lại, lại nhìn anh : “Bạn nam, bạn thì sao?”

“Cần tây xào bách hợp.”

“Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?”

“Tiểu Thu, em còn muốn gì nữa không?”

Tôi trừng mắt nhìn anh : “Anh đây là muốn ăn chay, hay là muốn tiết kiệm tiền cho tôi? Loại đồ ăn như cần tây xào bách hợp này, không bằng để tôi xào cho anh ăn.”

“Tôi không thích ăn thịt, thật đó.”

“Anh thích ăn cá không?” ở tiệm cà phê, anh luôn ăn sanswich cá.

“Rất thích ăn cá.”

“Vây tôi muốn ăn cá Lư hấp.” bữa cơm này để cảm ơn anh, nhất định phải có đồ ăn ngon.

“Cá Lư tính tiền kiểu khác, tính theo trọng lượng.”

“Lấy một con cỡ trung đi. Lại thêm 2 chén cơm.”

“Cỡ nhỏ là được rồi.” Lịch Xuyên bổ sung.

“Được rồi.” tôi thở dài một hơi.

Vẫn còn cách giờ cao điểm ăn cơm chiều khá lâu, trong nhà ăn không có người. Đồ ăn rất nhanh được bưng lên.

Tôi uống một ngụm Coca, bắt đầu ăn gà xào cay.

“Buổi sáng lúc đi về, gặp được bạn của anh.” Tôi nói.

“Bạn của tôi?”

“Anh ta nói anh ta tên là Kỷ Hoàn.”

“À. Cậu ấy ở tầng 42, tôi gặp cậu ấy ở bể bơi, sau này dần dần quen biết.”

“Anh rất thích bơi lội?”

“Rất thích.”

“Tôi cũng thích, còn là quán quân bơi tự do 400m thiếu niên ở huyện tôi nha. Nhà tôi ngay bờ sông. Vào mùa hè, mỗi ngày đều bơi lội. Tiếc là tới chỗ này, bể bơi ở trường chỉ có hè mới mở, tôi chỉ phải đổi thành mỗi ngày chạy bộ.

“Hèn gì tinh thần em trông tốt như vậy, sắc mặt luôn hồng hào.” Anh chăm chú nhìn mặt tôi.

“Trẻ em nông thôn là vậy đó. Ăn đi, sao anh không ăn? Ăn nhiều một chút a.”

Anh bắt đầu ăn, nhưng mà một hồi lâu mới động đũa một chút.

“Yên tâm, là phần của tôi tôi sẽ ăn hết.” anh vẫn ăn chậm rãi như cũ, nuốt từng miếng nhỏ, giống như khả năng tiêu hóa có vấn đề vậy.

Tôi không nói nữa, miễn cho anh cứ lo trả lời, không ăn cơm.

Một lát sau, thấy anh ăn rất chậm, tôi nói thêm : “Đừng miễn cưỡng chính mình, ăn không hết tôi có thể đóng gói mang về, làm cơm trưa ngày mai.”

“Phòng ngủ có tủ lạnh không?”

“Không có. Qua đêm cũng không hư.”

“Qua đêm nhất định sẽ hư.”

“Tôi bỏ nó cạnh cửa sổ, nhiệt độ ban đêm thấp, sẽ kYông sao.”

“Cũng không phải cá muối.”

Anh ăn một hồi, tôi giúp anh ăn, cuối cùng ăn hết cần tây xào bách hợp rồi. Sau đó chúng tôi cùng ăn cá.

“Cá ăn ngon lắm.” anh bắt đầu ăn nhanh hơn “Buổi tối em làm gì? Khiêu vũ à?”

“Không nhảy.”

“Vì sao?”

“Tôi không thích hoạt động tập thể, mặc dù tôi rất cố gắng hòa đồng với mọi người. Tôi tình nguyện nằm ngửa ra trong chăn một mình đọc tiểu thuyết, nghe nhạc, ăn đồ ăn vặt.”

“Hoặc là, xem phim kinh dị một mình.” Anh thêm vào một câu.

“Nói không sai.”

“Giường dán 2 tờ giấy trắng trên màn là giường em?”

“Sao anh biết?”

“Mấy giường khác đều có đặc trưng của con gái.” Anh nói.

“Đặc trưng gì?”

“Đầu giường ít nhất có một con búp bê.”

Tôi cảm thấy buồn cười : “Sao tới bây giờ tôi cũng không chú ý tới điều này?”

“Trên tờ giấy đó viết gì?” anh hỏi.

“Nhất âm nhất dương chi vị đạo, nhạc thiên tri mệnh cố bất ưu(1).” Tôi nói “Một câu trong “Kinh dịch”, bố tôi là giáo viên dạy văn.”

“Ừ...” anh kYen tôi “Rất có học vấn.”

“Kinh dịch nói tiếng Anh như thế nào?”

“Book of changes. Cũng có người kêu l-ching.”

“Nói đến Kinh dịch, em biết xem bói không?” anh lạF hỏi.

“Sẽ không. Biết văn sẽ kYông làm thầy bói, biết võ sẽ không nấu cơm.” Tôi dùng đũa chọt chọt đầu cá, nghiên cứu xem còn chỗ nào có thể ăn.

Anh cười. Không tiếng động, chậm rãi nở nụ cười : “Như vậy, Tiểu Thu, tối nay, em có đồng ý tới chỗ tôi bơi lội không?”

“Nếu anh ăn hết con cá này, tôi sẽ đi.”

Anh chậm rãi ăn con cá Lư kia không còn một miếng nào, chỉ còn lại một đồng hồ độn xương cá, sạch sẽ tới mức có thể dùng làm tiêu bản.

Phục vụ đưa hóa đơn qua, tôi móc ví ra, anh nhanh tay lẹ mắt đưa tờ 200 tệ ra : “Cảm ơn, không cần thôi lại.”

“Ê ê, ai cho anh trả tiền?” tôi kêu lên.

“Em là sinh viên. Vẫn đang đi làm thêm.”

“Nhưng hôm nay tôi mời mà! Phục vụ, làm phiền trả tiền lại cho anh ấy!”

Anh dè tay tôi lại : “Sau này chỉ cần chúng ta đi ăn gì đó, vĩnh viễn là anh trả tiền. Let’s make it a rule, clear?”

Tôi há mồm ra tính phản bác, bị anh dùng ánh mắt ngăn lại.

“Hôm nay không thềm so đo với anh.” Tôi nói, trong lòng âm thầm vui mừng, thì ra sau này còn có cơ hội ăn cơm với nhau.

Anh đưa tôi tới dưới ký túc xá, chờ tôi lấy đồ bơi. Hoạt động pYòng ngủ kết giao cũng đang tiến hành vô cùng sôi nổi. Tôi vội vàng nói với Trữ An An mấy câu, Phùng Tinh Nhi thấp giọng hỏi : “Buổi tối đi khiêu vũ không? Tụi tôi đều đi. Con trai mua vé. Cậu không đi, Tu Nhạc liền không có cặp.”

“Tôi có việc.”

“Vương tiên sinh đâu? Anh ấy có tới với cậu không?”

“Không tới...tôi và anh ta chưa tính là bạn bè, chỉ là quen biết mà thôi.” Tôi lại sửa lời.

“Nói mấy câu cậu đừng khó chịu, tới lúc đó thương tâm, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.” cô ta nói, giọng điệu thần nhiên : “Đừng chìm quá sâu. Hai người, không có khả năng.”

Tôi không hỏi cô ta vì sao. Xách túi xách xuống dưới lầu.

Lịch Xuyên vẫn đang đứng ở dưới chờ tôi. Chúng tôi cùng đi về phía trước, có người ném quả cam trên mặt đất, suýt nữa tôi bị té, được anh giữ chặt đúng lúc : “Cẩn thận.”

“Lúc đi bộ tôi luôn không nhìn đường.” tôi nói.

“Tôi lại hay nYìn, tôi sẽ nhìn hộ em.” Anh nói “Tuy nhiên, em phải nắm tay tôi mới được.”

Nói xong câu này, anh thuận tay nắm tay tôi lại, giống như lúc nào cũng phải chăm sóc tôi, đề phòng bộ dạng lúc nào cũng có thể té của tôi vậy.

“Hôm nay tôi tìm được một chỗ đậu xe gần hơn, không cần đi tới cổng trường.” anh chỉ vào một tòa nhà màu đỏ cách đó không xa.

Tôi nhìn anh, hoảng hồn.

“Sao vậy?”

“Anh đậu xe ở chỗ đó?”

“Ừ. Có gì sai à? Bãi đậu xe chỗ đó vừa to vừa vắng.”

“Chết chắc rồi, đó là văn phòng hiệu trưởng, ba chiếc xe của hiệu trưởng đều đậu ở đó.” Tôi nói “Anh đi từ từ, để tôi đi trước điều tra một chút, xem xem xe anh đã bị kéo đi chưa.”

“Em đi, tôi ở đây nghỉ ngơi một chút.”

Trường tôi thiết kế theo kiểu lâm viên, chỗ nào cũng có ghế dựa. Anh tìm một chiếc ghế ngồi xuống, mặt Yoi trắng bệch.

Chân anh bị cắt ở trên, lấp chân giả đi xa như vậy, làm sao không mệt được. Tôi không bỏ đi, cùng anh ngồi xuống, lấy một chai nước khoáng ra từ trong túi : “Muốn uống nước không?”

Anh lắc đầu.

Ngồi một lát, lại đứng lên tiếp tục đi. Đúng lúc này, tôi thấy một chiếc xe màu đen chạy lại đây. Đợi tới khi chúng tôi cùng đến bãi đậu xe, chiếc xe kia cũng lái vào bãi đậu xe. Tôi liếc một cái liền thấy xe của Lịch Xuyên, sau đó tôi dùng sức nhéo anh một cái.

“Lại sao vậy?”

“Bạn Lịch Xuyên, dừng xe cũng không tìm chỗ tốt một chút. Chỗ anh đậu là chỗ của hiệu trưởng.”

“Chức năng của chỗ đó là cYỗ dành cho người tàn tật đi.” anh nói.

“Ở đây không phải ở Mỹ, bạn học ơi.”

Chiếc xe kFa dừng trước mặt chúng tôi, tựa hồ đang chờ chúng tôi lái xe ra để lấy chỗ đậu.

Tôi nhỏ giọng nói : “Lịch Xuyên, nhanh lên xe, chúng ta đi mau.”

Không còn kịp rồi. Cửa xe mở ra, một người đàn ông tóc bạc chui ra, trong tay cầm một chiếc valy làm việc.

“Ông ấy là Hiệu trưởng Lưu.” Tay tôi đang run lên.

“Ông ấy là hiệu trưởng, cũng không phải quý, em sợ cái gì?” Lịch Xuyên nắm tay tôi, mỉm cười với người đàn ông đó : “Hiệu trưởng Lưu, xin chào!”

Tôi hoàn toàn không nói gì.

“Xin chào, anh là—“

“Vương Lịch Xuyên. Đây là em họ tôi, Tạ Tiểu Thu. Sinh viên năm nhất.”

Tôi đỏ mặt, nói : “Hiệu trưởng Lưu, xin chào.”

“Em tìm tôi có việc gì không?” Hiệu trưởng Lưu thân thiện bắt tay với Lịch Xuyên, lại bắt tay với tôi.

Tôi không nói gì, dùng sức nhéo tay Lịch Xuyên.

“Là như thế này. Tiểu Thu mới tới, còn chưa kịp thích ứng hoàn toàn với cuộc sống trong trường. Em ấy có một số chỗ về phương tiện, chế độ ở trường còn chưa hoàn thiện, muốn đề nghị với ông.” Lịch Xuyên chậm rãi nói, hoàn toàn kYông để ý tới tôi.

Ôi anh Lịch Xuyên ơi, anh đang đẩy tôi vào hố lửa đó!

“À, chúng tôi rất xem trọng ý kiến của sinh viên những năm đầu với trường học, sFnh viên Tạ, em đồng ý vào văn phòng tôi nói chuyện không?”

“Cái này...em ấy có vẻ hồi hộp, đứng ở đây nói luôn đi. Tiểu Thu, em nói chuyện với hiệu trưởng, anh lái xe ra trước. Thật xin lỗi, Hiệu trưởng Lưu, tôi chỉ lâm thời đậu ở đây thôi.”

“Không vội, ở đây thừa chỗ đậu mà, lái xe của tôi sẽ tìm được chỗ đậu.” hiệu trưởng thông dong nói, vô cùng có phong độ.

Tim tôi đập tốc độ 300, lắp bắp nói : “Hiệu trưởng, em cho rằng thời gian cấp nước cho ký túc xá nữ...quá ngắn. Một ngày chỉ có 3 lần, căn bản dùng không đủ. Nghe nói trường học làm vậy để tranh danh hiệu tiết kiệm nước.”

“Ban giám hiệu đang bàn bạc vấn đề này. Tháng sau chắc chắn sẽ có thay đổi.”

“Em từ vùng sâu vùng xa tới đây học, tiêu chuẩn ăn cơm ở căn tin rất cao. Giá đồ ăn rất mắc. Bọn em không đủ khả năng.”

“Ừ.” Hiệu trưởng nói “Vị anh họ này của em trông có vẻ rất nhiều tiền. Nói anY em giúp em một chút. Em cố gắng học tập tranh thủ học bổng.”

“Vì gánh vác chi tiêu hằng ngày, sinY viên nghèo bọn em phải đi làm, không có thời gian học tập. Cho nên cũng không lấy được học bổng. Em cho rằng...em cho rằng...cơ chế học bổng của trường có vấn đề.” Tôi bắt chập giá nào, con bà nó.

“Cơ chế có vấn đề?” hiệu trưởng nheo mắt lại.

“Học bổng phải chia làm 2 loại, một loại là học bổng để giúp sinh viên có hoàn cảnh khó khăn học tập. Loại thứ 2 mới là học bổng cạnh tranh, dựa trên điểm số.

“Trường vẫn có học bổng cho sinh viên có hoàn cảnh khó khăn. Em chưa từng xin sao?”

“Bố em là giáo viên trường làng, tiền lương rất ít. Ông là sinh viên Thượng Hải, lúc còn trẻ hưởng ứng lời kêu gọi của Đảng, xa rời cuộc sống thành phố, chủ động đi biên cương Vân Nam. Nhưng con ông tới Bắc Kinh học, còn phải làm thêm để có tiền sinh hoạt, thầy không thấy chỗ này có chút không công bằng sao?” tôi càng nói càng có câu cú đằng hoàng.

“Em học khoa nào?” hiệu trưởng hỏi.

“Khoa tiếng Anh.”

“Vậy em viết một cái proposal bằng tiếng Anh đi. Em viết, ban giám hiệu sẽ họp bàn bạc. Kết quả bàn bạc thầy sẽ thông báo với em.” Khuôn mặt hiệu trưởng vẫn mỉm cười như cũ : “TYầy còn có cuộc họp, tạm biệt trước.”

Hiệu trưởng đi rồi, Lịch Xuyên đứng cạnh cửa xe, ôm cánh tay nhìn tôi, cười yếu ớt.

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi : “Vương Lịch Xuyên, xem tôi xử anh như thế nào!”

“Em xem, không phải em nói rất tốt sao? Cái này gọi là mầm non tốt, ột chút ánh mặt trời liền nảy mầm.” anh tiếp tục trêu ghẹo.

“Cái proposal kia, em căn bản không biết viết.”

“Em viết đi, tôi giúp em sửa. Tôi chỉ sửa từ vựng, tự bản thân em sửa ngữ pháp.”

“Anh biết viết?”

“Tôi thường xuyên viết. Làm kiến trúc, lúc trả giá phải viết thư xin dự thầu. Cách thức không khác nhau lắm.”

“Tôi cảm thấy, tiếng Trung không phải tiếng mẹ đẻ của anh.” Tôi đá kích.

“Tôi nói tiếng Trung không tốt sao?”

“Không phải. Anh không biết dùng đũa.”

“Làm sao anh không bFết dùng đũa được? Lúc ở nước ngoài rất thích ăn sushi, luôn phải dùng đũa.”

“Ngẫu nhiên dùng khác với dùng hằng năm, có bản chất khác nhau.”

“Cái gì bản chất khác nhau?”

“Điều khác nhau này thể hiện ngay lúc ăn cá. Không thể vừa dọn lên liền dùng đũa tách thành hai mảnh. Phải ăn xong một mặt, lật con cá lại, lại ăn mặt kia.”

‘May là mỗi lần có tiệc tôi cũng không phải ăn cả con cá, chỉ ăn từng miếng, ngại phiền. Lần sau em dạy tôi đi.’

“Anh mời mới được.”

“Không thành vấn đề.”

Chú thích : __(1) : “Đạo Đức Kinh” nói : “Nói sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật”, “nhị” trong “nhất sinh nhị” trong câu này chính là âm dương. Mỗi sự vật cụ thể, có thể cho rằng đó là nói sinh “nhất”, mà mỗi sự vật gì đều vận động, biến hóa, phát triển, mỗi một sự vật, đều là một thể thống nhất của hai mâu thuẫn, cái này cũng chính là cái gọi là “nhất sinh nhị”. Thể thống nhất của hai mâu thuẫn này, liền thể hiện quy luật vận động của sự vật, cho nên nói “một âm một dương vị chi đạo”.

Cổ nhân cho rằng nhân sinh có mệnh, cũng chính là cái gọi là thiên mệnh. Những gì người trưởng thành làm, đều là thiên mệnh, người hiểu được thiên mệnh, sẽ yên phận với những gì mình gặp được, có thể bình yên tiếp nhận những sự biến hóa nào đó. “Yên vui” trong “thiên”, là chỉ quy luật biến hóa vận động của thiên nhiên. Khi một người thuận theo quy luật thiên nhiên để sống và làm việc, lại hiểu được thiên mệnh của bản thân, như vậy người đó sẽ không lo sầu gì. (candy_hearts). Nói tóm lại, câu này có nghĩa nôm na là, mỗi sự việc đều có 2 mặt, chấp nhận những gì xảy ra với mình thì sẽ không lo âu gì (mình nghĩ vậy đó).

8. Chương 08

Chương 8

Chúng tôi trở lại Hoa viên Long Trạch. Buổi sáng lúc đi vội vàng, tôi chưa kịp đánh giá tòa nhà này kĩ càng, nhìn từ trên xe, hình dạng của nó tuân theo quy tắc bốn phía âm đạm, tòa nhà tràn ngập phong cách dân tộc nổi bật giữa những tòa nhà khác. Nó giống một con chim công đang xòe đuôi, lại giống một đóa hoa sen đang nở rộ, những hình ảnh bay bổng như vậy, thật sự xuất ra từ bàn tay anh?

Bên trong tòa nhà rực rỡ xa hoa, đèn treo thủy tinh, tranh tường, suối phun, bốn phía cây cọ vờn quanh. Người ra vào quần áo chỉnh tề, vài vị thiếu phụ mặc đồ theo mốt, trong tay ôm con chó nhỏ mặc đồ hoa, thắt nơ con bướm, ngồi trên sofa trong góc đại sảnh nói chuyện phiếm. Trang sức chói mắt, son môi chói mắt, đẹp dễ quý giá chói mắt.

Tôi lại nhìn thấy người bảo vệ buổi sáng, anh ta vẫn dùng ánh mắt đầy ẩn ý đánh giá tôi. Lịch Xuyên nói tòa nhà kết cấu phức tạp, anh phải nắm tay tôi để tôi không lạc đường. Người bảo vệ thấy Lịch Xuyên, bước nhanh tới, vẻ mặt cung kính gần như nịnh nọt : “Vương tiên sinh.”

Lịch Xuyên dừng bước, chờ anh ta nói chuyện.

“Trợ lý của ngài Tô tiên sinh tới tìm ngài.”

“À, tôi tắt điện thoại.” anh cầm điện thoại, nói với tôi : “Thật xin lỗi, tôi cần gọi điện thoại, có thể không?”

Khách sáo như vậy a, tôi vội vàng nói : “Xin cứ tự nhiên.”

Sợ quấy rầy anh nói chuyện, tôi tính tránh đi. Anh giữ chặt tôi lại.

– là tôi, Lịch Xuyên.

– tôi còn hai bản vẽ cuối nữa. Deadline (Dịch : hạn chót) không phải ngày 15 tháng sau sao?

– lấy trước? Cái gì là lấy trước? Deadline chính là deadline, không thể lấy trước. Trừ phi họ trả tiền nhiều hơn.

– trả thêm bao nhiêu? Tôi không biết, anh tìm người phòng dự toán đi tính đi. Thôi, để mai nói cho tôi biết.

– buổi tối có cuộc họp? Nói khi nào? À...đúng rồi, họp thường kỳ, tôi quên.

Anh nhìn đồng hồ.

– mọi người đều tới rồi?

– mời họ về đi. Tôi không được thoải mái lắm, tôi không được.

Anh gác máy. Đang tính bỏ điện thoại vào túi, điện thoại lại vang lên.

Anh nhìn nhìn tên người gọi, nghe máy.

– anh.

– rất tốt.

– không có việc gì.

– sắp xếp không được, đợi hai tháng nữa đi. Tháng 2 anh ở đâu?

– có thể em sẽ về Zurich, hành trình thư ký sẽ thông báo cho anh.

– nhận được rồi, cảm ơn.

– em đang ngủ, còn chưa rời giường, tối hôm qua thức đêm.

– tạm biệt.

Thời gian trò chuyện, 30 giây. Anh gác máy, nhìn tôi xin lỗi.

“Ngày nào cũng bận như vậy sao?” tôi hỏi.

“Không phải ngày nào cũng bận.” anh nói, “Bây giờ chúng ta có thể đi bơi.”

Chúng tôi cùng đi lên lầu, thay đồ bơi. Anh mặc một chiếc quần bơi màu đen, lộ ra cơ bụng săn chắc cùng cơ ngực nở nang. Chúng tôi mỗi người khoác một chiếc áo choàng tắm, đi thang máy tới lầu 3.

Có hai tầng có bể bơi. Ở tầng 3 chỉ có một bể, không có một bóng người. Tôi dựa vào lan can nhìn xuống, bể bơi tầng 2 còn lớn hơn, có thêm một nhạc viên cho trẻ em, nhưng cũng chỉ có không tới 10 người chơi đùa ở trong nước.

“Lãng phí tầng nguyên nha.” Tôi nói “Chỗ này ít người bơi như vậy.”

“Em tin người biết bơi sẽ không chết đuối?” thấy tôi đi chân trần tùy tiện đứng cạnh bể bơi, anh đột nhiên hỏi.

“Sẽ không.”

“Em biết không, tôi có quen một người, cũng nói anh ta biết bơi, sau đó anh ta nhảy xuống trước mặt tôi, một giây sau liền hô to cứu mạng.” anh đánh giá tôi “Tôi chỉ phải nhảy xuống vớt anh ta lên.”

“Nếu anh nhảy xuống kêu cứu mạng, tôi cũng sẽ cứu anh.” Tôi hất mặt lên, khiêu khích.

“Như vậy, ý của em là, tôi có thể hoàn toàn yên tâm hoạt động trong nước, không cần lúc nào cũng ở cạnh em?”

“Anh thả lỏng 120 phần trăm luôn đi.”

“Bạn Tạ Quán quân 400m bơi tự do.” Anh cởi áo choàng tắm ra “Chúng ta thi thử xem, thế nào?”

“Tốt.” tôi nhận hai cây nạng của anh, gác ở cạnh bể.

“Trung học Nam Trì,” anh chỉ vào dòng chữ trên áo tắm của tôi “Là trường Trung học của em?”

“Đúng vậy. Thế nào, tên rất êm tai đi. Đường trước cổng trường tôi là đường Tây Môn. Nam Trì, Tây Môn, cái tên cổ kính cỡ nào!”

“Khi nào em về nhà, tôi cũng đi theo xem thử trường của em đi.” anh thốt ra. Người này có đôi khi nói chuyện, nhìn ngốc như sinh viên năm nhất vậy.

Tôi đứng trước mặt anh, dùng tay sờ sờ gáy anh : “Tốt lắm, bạn Lịch Xuyên, hoài cựu tìm quê của chính mình đi, đừng tìm Vân Nam của tôi mà tự kỷ.”

“Cậu nam sinh kia nói, người Vân Nam ăn bún qua cầu?”

“Ừ.”

“Cái gì là bún qua cầu?”

“Phía nam quê tôi có huyện Mông Tự, cũng là vị trí của Đại học Tây Nam Liên hồi xưa. Truyền thuyết kể có anh Tú tài, nhốt chính mình trên một hòn đảo để học bài. Vợ anh ta sợ chồng mình ăn cơm nguội, liền phát minh ra loại bún nóng này, mỗi lần đi đưa cho anh ta, phải đi qua một cây cầu nhỏ. Sau này anh Tú tài này thi đậu, liền nói là do công lao của loại bún gạo kia, liền kêu món canh bún này là bún qua cầu.”

“Đợi lát nữa bơi xong, chúng ta đi ăn bún qua cầu, được không? Ở Bắc Kinh nhất định có, đúng không?”

“Tiệm cơm Vân Nam nào cũng có. Cũng không biết ở chỗ nào.” Tôi cũng rất nhớ món bún.

“Để ợt, tôi lên mạng tìm, một giây là tìm được.” anh nói “Tôi đứng mỏi rồi, nhảy thôi.”

Chúng tôi đồng thời nhảy xuống.

Tôi ra sức bơi về phía trước, cho dù lướt nhanh, lại vẫn cảm giác được anh ở cạnh tôi. Anh luôn luôn bơi cạnh tôi, tôi bơi thế nào cũng không vượt qua được. Đến 30m cuối cùng, không thấy anh đâu. Đợi tới khi bơi tới điểm cuối, vừa nhấc đầu, lại phát hiện anh ngồi cạnh bể bơi, nhìn tôi cười.

“Hôm nay ăn hơi nhiều, cơ thể nặng hơn, bơi không nhanh. Tối nay ăn cơm anh chưa ăn gì hết, đều là tôi ăn hộ.” tôi nói xạo.

“Không phục đúng không?” anh kéo tôi lên.

“Không phục.”

“400m lần nữa?”

“Lần nữa.”

Chúng tôi lại cùng nhảy xuống nước. Lần này, anh rất nhanh bỏ tôi lại phía sau, một đường dẫn đầu cho tới đích. Tới khi tôi tiến lên, liền đập đầu vào ngực anh.

“Á!” tôi hét lên một tiếng.

“Cũng không phải thi đấu chính thức, không cần bơi mạnh bạo như vậy.” anh muốn kéo tôi lên khỏi mặt nước “Tôi mà không đỡ thì em sẽ đập đầu vào tường.”

Tôi dụ dỗ anh : “Không được, một lần nữa.”

“Đừng tiếp tục, một lần nữa cũng là em thua.” Anh nói “Tiểu thư, đổi mặt sự thật đi.”

“No way.” (Dịch : Không đời nào.)

“Nếu không em bơi trước 10m, tôi đuổi theo em?”

“Tính nhục nhã tôi à?”

“Không dám.”

Chúng tôi đồng thời xuất phát, anh lại tiếp tục một đường dẫn đầu. Vẫn nhanh hơn tôi vài giây.

Cuối cùng, anh kéo tôi lên, yên lặng nhìn tôi ngồi cạnh bể thử : “Muốn uống nước không?”

Tôi lắc đầu.

“Bên kia có ghế nằm, nếu mệt, có thể qua đó nằm nghỉ.” Anh chỉ vào một loạt ghế phơi nắng phía đối diện.

“Kỳ quái, sao hôm nay không có ai đi bơi?” tôi nhìn nhìn bốn phía.

“Những người khác đều ở dưới.” không cần phải nói, anh thiết kế tòa nhà này, đương nhiên có đặc quyền về mặt nào đó.

“Thật tốt quá.” Tôi nói.

“Cái gì thật tốt quá?”

“Tôi phải nhân cơ hội này xử anh. Ai bảo anh ở trước mặt Hiệu trưởng nói bậy bạ?” tôi nhảy dựng lên, xô anh vào trong nước, ở trong nước nhéo lưng anh.

“Á, á,” anh bị nhéo đau “Không phải tôi tranh thủ học bổng cho em sao?”

“Anh còn nói, anh còn nói!” tôi không nhịn được nhéo cổ anh.

Anh bắt được tay tôi, khóa chặt hai tay tôi lại. Tôi ở trong nước đá chân anh : “Bỏ ra!”

Anh ngược lại càng khóa chặt hơn, không cho tôi động đậy, lại bỗng nhiên bắt đầu hôn tôi. Bắt đầu từ trán, từng tắc từng tắc tiến xuống, cố ý tránh đi miệng, hôn từ vành tai cho tới ngực, hôn tới mức mặt tôi đỏ rực, rồi trở về, nhìn tôi chăm chú.

“Did I scare you?” (Dịch : Tôi có làm em sợ không?).

“No.”

“Can I kiss you?” (Dịch : Tôi có thể hôn em không?)

“Yes.”

Bờ môi của anh lạnh lẽo, hơi thở ẩm áp thơm tho, tôi mê hoặc nhìn anh. Anh buông tay ra, ôm lấy mặt tôi, dùng sức hôn, giống như muốn hôn tới linh hồn tôi luôn vậy.

Thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời cứ xảy ra như vậy. Nụ hôn đầu tiên và lần đầu tiên của tôi không ngờ lại xảy ra cùng ngày, cùng lúc! Do kích tình gây nên, tự nhiên xảy ra. Tôi thật nguyện ý, tuyệt đối không hối hận.

“Rất đau sao?” Lịch Xuyên tuy rằng lớn tuổi hơn tôi, nhưng ánh mắt anh trông lại mờ mịt y như tôi. Trông anh không có vẻ thành thực lắm, thậm chí, có chút ngượng ngùng. Toàn bộ quá trình anh đều thật cẩn thận, sợ làm đau tôi. Sau đó, anh gặt gao ôm tôi, tuyệt đối không để ý việc tôi để tay ở vết thương dưới người anh, cẩn thận sờ miệng vết thương, vuốt ve phần da thịt bị thương.

Tôi đoán ngoại trừ y tá trong bệnh viện ra, Lịch Xuyên chưa từng bị ai tiếp xúc như vậy. Nước trong bể ẩm áp, anh lại run rẩy như phát lạnh. Mà trong đầu tôi lại tưởng tượng cảnh sau tai nạn xe cộ anh bị xé thành từng mảnh, được nhân viên y tế nhấc lên, đưa vào phòng mổ, trên người cắm đầy ống thở.

Đó nhất định là một tai nạn xe cộ đáng sợ, để lại vết thương đáng sợ ở dưới người anh, cơ hồ mất đi một nửa con người.

Bể bơi không người, lúc nói chuyện luôn có tiếng vang.

Chúng tôi leo ra khỏi bể bơi, đều tự phủ thêm áo choàng tắm. Eo tôi bỗng nhiên hơi đau, liền khom người xuống, ngồi cạnh bể.

Anh áy náy nhìn tôi, sau một hồi lâu, nhẹ nhàng hỏi : “Vẫn còn rất đau sao?”

“Tạm được.” tôi thản nhiên cười, không tự chủ được lại say mê khuôn mặt anh.

“Thật xin lỗi.” anh nói : “Lần sau nhất định sẽ cẩn thận hơn.”

Tôi hít sâu : “Lần sau?”

“Cần anh đỡ em không?” anh đã đứng lên, thấy tôi vẫn khom lưng, sợ tôi đi không được, giơ tay ra kéo tôi.

“Không cần.” tôi nhặt nạng lên đưa cho anh.

Sau đó tôi đứng lên, tay như có như không khoác lên vai anh.

“Bỏ tay ra, sắc nữ.”

“Người ta giúp đỡ anh thôi mà.”

Chúng tôi cùng đi vào thang máy, thang máy đóng cửa, anh rên rỉ một tiếng : “Bỏ tay ra.”

“Sợ cái gì, đây là thang máy cá nhân.” Tôi nói, sau đó, tôi cúi mặt xuống, hôn vết thương dưới người anh. Anh nắm tóc tôi lại, muốn kéo tôi lên, lại không dám dùng sức, sợ làm tôi đau.

“Đình” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Chúng tôi vào nhà, đứng nhìn nhau ở thềm cửa, anh lại dịu dàng hôn tôi lần nữa.

“Còn đau không?” từ đầu đến cuối, hình như anh chỉ quan tâm vấn đề này.

“Không đau.” Tôi thích tay anh ở trên người tôi, thích ở thật gần mặt anh, đắm chìm trong hơi thở của anh. Thích kích động anh, nhìn bộ dạng bị tình dục tra tấn của anh.

“Anh phải đi tắm.” anh nói.

“Em chờ anh.”

“Em không tắm à?”

“Ừ...không thích tắm lắm.” vào mùa đông, chỉ tắm ba ngày một lần. Ai, nhà tắm trong trường rất đông.

Anh kéo tai tôi, kéo tới phòng tắm : “Không được. Tính giữ lại vật chứng đúng không. Tắm, phải tắm.”

Tắm rửa xong đi ra, tôi phát hiện anh đã thay đồ xong, đồ tây giày da, rục rở hằn lên, đồng hồ cũng đeo xong rồi.

Tôi vẫn mặc đồ học sinh, áo len, váy ngắn, đeo balô, dưới góc balô treo một chùm chìa khóa dài, kêu leng keng leng keng.

Anh đánh giá tôi : “Sao anh thấy em càng nhìn càng nhỏ.”

“Em không nhỏ. Hơn nữa còn tính như trưởng thành sớm.”

“Em bao nhiêu?”

“Mười bảy.”

“Dụ dỗ cô gái vị thành niên, anh mắc tội với Tổ Quốc rồi.”

“Vì sự trưởng thành khỏe mạnh của mầm non đất nước, em lúc nào cũng phải rèn luyện.”

Nói xong những câu này, anh liền nhào về phía tôi, ra tay mạnh mẽ. Chân giả của anh vẫn buộc lên tận trên lưng, tôi cõng dây buộc trên lưng hộ anh : “Có cần buộc chặt như vậy không? Nhìn thôi cũng thấy anh thở không nổi rồi.”

Cơ thể anh tỏa ra mùi hương hỗn hợp của lô hội và hạnh nhân.

Anh tìm khóa kéo của váy tôi, cơ hồ là xé rách nó.

“Chậm một chút, váy sắp bị anh xé rách rồi.” tôi cười nói.

“Xé rách anh đền em,” anh tiếp tục đi tới. Chúng tôi gắt gao ôm nhau trên sôpha, mãi cho tới cao trào.

Cuối cùng, anh cúi đầu thở dốc, gợn sóng trong mắt mờ dần : “Hôm nay là kỳ an toàn của em à?”

“Cái gì là kỳ an toàn?”

“Kì kinh nguyệt lần trước của em hồi nào?”

“Vừa mới hết. Bộ đồ này mấy ngàn một bộ đi? Bị em làm thành một đồng bầy nhầy rồi.” tôi đứng dậy thu dọn.

Anh thở dài nhẹ nhõm một hơi : “Lỡ may em có việc gì, bố em sẽ làm thật anh không tha.”

“Đừng sợ.”

“What?”

“Đừng sợ.” tôi lại lặp lại một lần.

“Em nói, đây là lần đầu tiên của em?”

“Đúng vậy.”

“Vậy em...không sợ?”

“Còn phải xem là với ai nữa? Với anh em không sợ.” đơn giản đồng dạng. Sau đó, hỏi lại : “Cái này không phải là lần đầu tiên của anh đi? Trông anh có vẻ lớn tuổi hơn em.”

“...” cự tuyệt trả lời.

“Không thể tưởng tượng được em dũng cảm như vậy.” giọng nói của anh có chút xấu hổ.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy được không? Chỉ là một nam một nữ ở bên nhau, như vậy mà thôi. Mau mặc quần áo vào, em đói bụng rồi, đi ăn bún qua cầu đi!”

“Để anh tắm cái đã.”

“Lại tắm nữa? Thật là thần kinh.” Tôi nhìn anh, hết chỗ nói rồi. Người này sợ bẩn.

9. Chương 09

Chương 9

Lần đầu tiên tôi thật sự đánh giá phòng khách của Lịch Xuyên, phát hiện có một mặt tường treo rất nhiều khung ảnh to nhỏ, tất cả đều là hình ảnh liên quan tới kiến trúc : sân bóng, rạp hát, sân bay, sân vận động, viện bảo tàng, lãnh sự quán, ký túc xá chính phủ, nhiều nhất là những tòa nhà chọc trời, còn có mấy căn phòng hình dáng cổ quái không thể tả được không biết có sử dụng được hay không.

Đột nhiên nghĩ tới, anh là kiến trúc sư. Kiến trúc sư tiếng Anh là gì? Tôi nhớ tới một từ tôi từng học.

Architect.

Trên thực tế phản ứng đầu tiên của tôi với từ kiến trúc này là gạch, xe cút kít, củi, vôi, lúc xây thêm tầng thì đốt pháo, còn có người thợ hồ ngày xưa ngồi bên vệ đường ăn cơm ở quê tôi, nay đã lên tới vị trí làm chủ thầu, nhà tôi là do ông ta giúp xây.

Tôi không muốn xem kiến trúc, muốn nhìn anh. Ảnh của anh, ảnh về cuộc sống của anh. Nhìn chung quanh bốn phía, ánh mắt của tôi tìm kiếm trên khắp các vách tường, bàn, cửa sổ, cửa, mọi nơi có thể treo ảnh, một tấm cũng không có.

Tôi bỏ chân giả lại phòng ngủ, vì anh chỉ thay quần áo tại phòng ngủ. Phòng ngủ cũng rộng mở như phòng khách, ngay cửa sổ có một chiếc sôpha màu đỏ. Sàn gỗ, không có một hạt bụi. Bên giường có một giá sách rất khéo léo, ở trên đặt một chồng tạp chí kiến trúc, vài tập tranh vẽ kiến trúc rất lớn.

Chỉ có hai quyển sách nhìn có vẻ cũ kĩ lâu ngày, có lẽ không liên quan gì tới kiến trúc.

Tôi tùy tay cầm lên, phát hiện sách rất nặng, loại sách bìa cứng kiểu cũ, giấy như trong từ điển, vừa trắng vừa mỏng, qua nhiều năm cũng không rách. Tên sách viết bằng tiếng Pháp.

“A La Recherche Du Temps Perdu”

Tôi nghe tiếng bước chân của anh.

“Em thích quyển sách này không?” anh đi tới trước mặt tôi, hỏi.

“Em không biết tiếng Pháp.”

“Ngoại ngữ thứ 2 của em là gì?”

“Còn chưa quyết định.”

“Có mục tiêu không?”

“Ngoại trừ tiếng Anh và tiếng Trung, anh còn biết tiếng nào nữa?” tôi hỏi.

“Tiếng Pháp và tiếng Đức. Tiếng Nhật chỉ có thể dùng trong đối thoại đơn giản, như “Hajimemashite” linh tinh.”

(Hajimemashite : rất vui được gặp bạn)

“Có lẽ em sẽ chọn tiếng Ý, hoặc là tiếng Arab.”

Tóm lại, không chọn tiếng mà anh biết rõ, đỡ cho sau này bị người ta cười.

Anh nhìn mặt tôi, cười nham hiểm, hiểu được suy nghĩ của tôi.

“Tên tiếng Anh của sách là “Remembrance of Things Past”, em học văn, nhất định đã nghe qua rồi.”

“Tiếng Trung tên là “Hồi ức cuốn theo dòng nước”.”

“ “Hồi ức cuốn theo nước” ? Ừ, dịch thật đẹp. Nếu có tới nào em ngủ không được, để anh đọc quyển sách này bằng tiếng Pháp cho em nghe, đọc xong trang thứ nhất là em buồn ngủ ngay.” anh nỉ non bên tai tôi, âm điệu trầm, như âm thanh từ thiên đường.

“Phải không?” tôi xoay người lại, phát hiện anh khoác áo choàng tắm, đầu cúi xuống, hơi thở nhẹ nhẹ, đảo qua vành tai tôi “Vì sao?”

“Vì trang đầu tiên nói về một người nằm trên giường, lăn qua lăn lại ngủ không được.” anh nhìn tôi, cười trên cột : “Hai câu đầu tiên là như vậy :

“Longtemps, je me suis couché de bonne heure. Parfois, à peine ma bougie éteinte, mes yeux se fermaient si vite que je n’ avais pas le temps de me dire: “Je m’ endors.” “

Anh ngâm nga cho tôi nghe, thứ tiếng Pháp duyên dáng như vậy, giọng nói mê hoặc lang lang vang lên, làm tôi buồn bã mà hoảng hốt. Thấy vẻ mặt tôi mê man, anh lại dùng tiếng Anh giải thích :

” It says: I have long had the habit of going to bed early. Sometimes, when I had put out my candle, my eyes would close so quickly that I had not even time to say “I’ m going to sleep.”” (Dịch : Từ xưa tới nay, tôi đều có thói quen ngủ sớm. Có đôi khi, ngọn nến vừa tắt, mí mắt của tôi lập tức khép lại, đều không kịp lẩm bẩm một câu : “Tôi sắp ngủ.”).

“Làm ơn thương xót, nếu không anh dịch sang tiếng Trung luôn được không...” tiếng Trung của anh cũng rất êm tai nha.

“Anh dùng tiếng Trung không quen lắm...chỉ biết được 950 từ. Ông nội của anh nói, chỉ biết nhiều đó là đủ dùng rồi.”

“Cái gì? Cái gì?” tôi lớn tiếng nói “Văn hóa tinh thần ngàn đời của Tổ Quốc, 950 từ làm sao đủ được?”

“Cho nên, anh không dám dịch sang tiếng Trung, sợ em cười anh.”

“Em không cười anh đâu, thật đấy.” tôi nhìn anh “Yêu cầu của bọn em với trình độ tiếng Trung của Hoa kiều cũng không cao. Tuy nhiên, nếu anh không thẳng thắn, em còn không biết là anh thất học.”

“Thất học?”

“Ừ, thất học.”

Anh đứng lúc nắm tay tôi.

“Làm gì?”

“Tay không được lộn xộn. Bây giờ là thời gian thay đồ, a little bit of privacy, please.” (Dịch : Xin tránh ra một chút.)

Tôi biết điều đi ra, sau một hồi lâu, thấy anh áo mũ chỉnh tề đi ra, tóc ẩm ướt, giống như bôi keo.

“Có thể đi rồi?” tôi hỏi.

“Có thể đi rồi.” anh thấy balô trên vai tôi, còn nói : “Em đeo túi nặng như vậy à? Để anh cầm cho.”

“Không cần, túi này nhìn thấy to, nhưng bên trong chỉ có một ít quần áo thôi. Không tin anh cầm thử?”

Anh cười nhẹ, không kiên trì.

“Sao ở đây không có ảnh của anh?” tôi đột nhiên hỏi. Lịch Xuyên đẹp trai như vậy, chụp bao nhiêu ảnh cũng xem không đủ nha.

“Anh không thích chụp ảnh.” Anh nói.

“Nhưng mà trên tường có rất nhiều ảnh linh tinh nha.” Tôi chỉ vào mặt tường treo ảnh kiến trúc kia. Tuy rằng tấm nào cũng rất đẹp, nhưng treo cùng một chỗ vẫn cảm thấy rất lộn xộn.

“Linh tinh?” anh sững sốt, không thể tưởng được tôi sẽ dùng từ này, đành phải giải thích : “Kiến trúc cũng là một loại nghệ thuật, thừa sinh viên Tà.”

Tôi chỉ vào một khung ảnh, kiến trúc trong ảnh có chút quen mắt : “Nghe Kỷ Hoàn nói, tòa nhà này do anh thiết kế?”

Anh gật gù đầu : “Em thích không?”

“Thích.” Tôi nhìn anh, mặt không đổi sắc “Tuy nhiên, so với nó, em càng thích thân thể của anh, khuôn mặt của anh.”

“Cơ thể của anh là tàn phế.” Anh nhìn tôi, ánh mắt khó lường.

“Tàn phế em cũng thích.” Tôi trừng to ánh mắt vô tội.

Môi anh cách tôi rất gần, vừa tắm rửa xong, trên người bốc ra hơi nước. Tôi thích hơi thở của anh, kiếng chân, muốn hôn anh. Anh tránh được, nói : “Anh cũng đói bụng, chúng ta đi nhanh đi.”

Lịch Xuyên không thích ăn tiêu cay, bỏ lỡ vài món ngon. Nhưng anh thích ăn bánh bột chiên, thích ăn miến xào. Chúng tôi chỉ cần ba món, rất nhanh liền ăn no.

Lịch Xuyên nói, lâu rồi anh chưa ăn cơm thoải mái như vậy. Mỗi ngày đều quá bận, chỉ có thể ăn sushi cho xong việc.

“Kỳ quái là,” anh nói “Anh cũng không thấy đói.”

“Tại sao hôm nay anh lại thấy đói?” Tôi hỏi, không tính tới đồ ăn vặt ăn trong phòng ngủ, chiều nay chúng tôi đã ăn hai bữa.

“Hôm nay thể lực tiêu hao hơi nhiều.” anh thành thật thừa nhận.

“Em cũng vậy, vì kì kiểm tra, mấy ngày nay cũng không ngủ đủ.” Tôi giả vờ không hiểu ẩn ý trong câu nói của anh.

“Ăn cơm xong em muốn làm gì?”

“Về phòng ngủ nghỉ ngơi.”

Anh nhìn tôi, ánh mắt có chút lưu luyến : “Được rồi, anh đưa em về.”

“Không cần anh đưa, lại không muộn, tự em bắt xe về.” anh đưa tôi, nhất định sẽ đưa tới phòng ngủ, đi con đường dài như vậy, anh phải tốn sức gấp ba lần người bình thường.

“Anh đưa em.” Anh tính tiền, cầm túi của tôi, giọng điệu chân thật đáng tin.

“Vậy đưa tới cổng, bây giờ vẫn còn sớm, ngay cổng có xe, đưa sinh viên tới tận phòng ngủ.”

“NO.”

“Vậy em tình nguyện để anh đậu xe ngay chỗ của Hiệu trưởng.” tôi thở dài.

“Ý kiến hay.”

Anh ngừng xe ngay chỗ Hiệu trưởng, đưa tôi tới cửa phòng ngủ : “Phòng ngủ của em có điện thoại không?”

“Không có.”

“Đây là số của anh.” Anh lấy bút bi ra, viết dãy số vào lòng bàn tay tôi.

“Tạm biệt.” tôi nói.

“Tạm biệt.”

Tôi vừa vào phòng ngủ liền nằm xuống. Phía dưới người hơi hơi đau. Tôi không muốn tắm rửa, tình nguyện để mùi của anh ở lại trên cơ thể tôi mãi mãi. Tôi mở máy nghe nhạc ra, đang tính thay băng của Vương Phi vào, thì thấy An An đẩy cửa đi vào.

“Trời, mới sớm vậy mà cậu đã về rồi à?”

“Ừ, mệt.”

“Đi đâu với Hoàng tử bạch mã vậy?” An An lộ vẻ mặt nhiều chuyện.

“Tùy tiện đi lung tung.”

“Đây đây đây, Tiểu Thu, thắng thắng khai ra.” An An rót cho tôi một ly trà, kéo một chiếc ghế qua, ngồi dưới giường tôi “Mọi người đều nói cậu có năng lực, mới tới trường 2 tháng, không quen biết ai, lại im hơi lặng tiếng câu được một con rùa vàng về.”

An An là người duy nhất trong phòng ngủ mà tôi có thể xin giúp đỡ. Những người khác, tuy rằng mỗi ngày gặp, nhưng quan hệ lại vô cùng mỏng manh. Tiêu Nhị cũng thích tôi, nhưng mà bản thân cô nàng cũng có cùng bạn, vội vàng có bạn trai, đối với quan hệ với bạn gái lại không quan tâm cho lắm.

“Chỉ quen biết bình thường mà thôi.” Tôi nói.

“Anh ta có lai lịch sâu.” Vẻ mặt của An An như người từng trải.

“Tôi không biết lai lịch của anh ấy rõ cho lắm.” những câu này là tôi nói thật lòng.

“Anh ta là người ở đâu?”

“Không biết.”

“Hơn cậu bao nhiêu tuổi?”

“Không biết.”

“Cha mẹ là ai?”

“Không biết.”

Trữ An An dùng mắt trừng tôi : “Ê, sao cậu không biết gì hết vậy? Nếu cái này gọi là yêu đương, thì ngay từ đầu cậu đã sai lầm rồi.”

Cô này xem phim Hồng Kông nhiều quá rồi, rõ ràng là người Bắc Kinh, bây giờ lại nói tiếng phổ thông kiểu Hồng Kông đặc sệt.

“Bèo nước gặp nhau, có đầu không có đuôi, làm gì phải hỏi xuất thân của người ta.”

“Anh ta không phải con cái nhà bình thường đâu. Chỉ cần nhìn khí chất của anh ta thôi, mấy thế hệ cũng không hun đúc ra được.”

Điểm này thì tôi hoàn toàn đồng ý.

“Về anh ta, cậu biết những gì?”

“Anh ấy là Kiến trúc sư, trước kia học kinh tế. Tốt nghiệp Đại học Chicago.” Tôi nói “Mấy cái này cũng do các cậu hỏi được.”

“Bọn tôi chỉ hỏi những vấn đề cơ bản thôi. Anh ta thu nhập bao nhiêu?”

Tôi bật cười : “Không biết, tôi lại không thu tiền lương của anh ấy.”

“Mời cậu ăn cơm chưa?”

“Rồi.”

“Tiệm cơm nào? Cấp bậc gì? Giá cả nói lên tất cả. Tiệm hải sản ở phố Đông, ăn sáng một chút cũng hết 2000 tệ.”

“Ăn ở tiệm cơm Vân Nam, đồ ăn đều rất rẻ.”

“Lên mạng google anh ta lần nào chưa?”

“Google là cái gì?” tiền lên mạng mắc như vậy, tôi chưa bao giờ đi.

“Dùng tên anh ta làm từ khóa để tìm, sẽ có tất cả tin tức liên quan tới anh ta. Cậu không có thời gian thì để tôi tìm giúp cho. Tên của anh ta là gì? Người trẻ tuổi, tướng mạo xuất chúng, tiền đồ lại rộng lớn như vậy, phải sớm bị người ta theo dõi rồi.” An An lấy bút ra, chuẩn bị ghi lại.

“Không nói cho cậu.”

“Anh ta ở chỗ nào? Chỗ ở cũng nói lên được vấn đề.”

“Không biết, bọn tôi chỉ gặp nhau ở tiệm cà phê.” Chỉ cần nghĩ lại chuyện hôm nay chúng tôi làm ở chỗ anh, là tôi không dám nói thật cho An An, để tránh bị hỏi mãi không yên.

“Anh ta có xe không? Hiệu gì? Phải biết rằng ở Bắc Kinh, Kiến trúc sư thuộc tầng lớp lương cao đó.”

Tôi dùng chân trùu đầu lại : “An An cậu tha cho tôi đi.”

“Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

“Vấn đề cuối cùng.” An An nói “Sao anh ta bị thọt?”

“Tàn tật bẩm sinh.”

“Thiên đạo kỳ doanh. Chỉ cần có tính năng lực là được.”

(Thiên đạo kỳ doanh :không có việc gì là vẹn toàn, đại loại vậy, mình cũng không rõ lắm T__T)

“An An, đừng hỏi nữa.” tôi xóc chân lên “Để tôi ngủ, tôi thật sự rất mệt.”

“Đợi chút, vấn đề cuối cùng!” An An búng chân của tôi “Anh ta có hỏi số điện thoại của cậu không?”

Tôi gật gật đầu.

“A!”

Tối hôm đó, suốt cả đêm, tôi không thể đi vào giấc ngủ. Hơi thở của anh, sự kích thích của tôi, từng màn từng màn tái hiện ở trong đầu.

Lịch Xuyên, em yêu anh, nhưng em không muốn tìm hiểu anh. Hiểu về anh càng nhiều, em sẽ cách anh càng xa.

Cuộc sống lại trở lại như thường. Ban ngày tôi đi học, ban đêm tới tiệm cà phê. Tôi gặp Tiểu Diệp, trong lòng lại có chút áy náy. Tôi biết cái gì là yêu, liền có thể hiểu được sự đau đớn của Tiểu Diệp. Tôi biết được sự lỗ mãng của mình, cũng có thể hiểu được sự phẫn nộ của Tiểu Diệp.

Tôi nói với Tiểu Diệp : “Hi!”

Chị ta chỉ lạnh lùng liếc tôi một cái, xoay người lại.

Tiểu Đồng chạy lại chào hỏi tôi : “Tiểu Thu, lại đây nói chuyện.”

Tôi đi đổi đồ làm việc trước, sau đó đi theo Tiểu Đồng vào văn phòng.

“Tiểu Thu, từ hôm nay trở đi, em làm ca đêm chỉ cần làm tới 8 giờ. Nếu em muốn đổi thành ca sáng hoặc ca trưa, anh có thể nói với quản lý.”

Tôi là sinh viên, ca sáng hay là ca trưa đều không thể tới. Điều này có nghĩa thu nhập sẽ giảm một nửa.

Tôi đoán được nguyên nhân, nhưng vẫn không bỏ qua, hỏi “Tại sao?”

“Lệnh của Tổng giám đốc.”

“Là do Tiểu Diệp nói gì đó, đúng không?”

“Đáng lẽ người ta muốn đuổi em luôn, ba giờ làm việc này là do anh tranh thủ giúp em. Tiểu thư, té ngã một lần rồi. Tránh được chút nào hay chút ấy, chúng ta không đấu với đồng tiền được đâu.”

Tôi biết ý tứ của Tiểu Diệp. Bây giờ Lịch Xuyên bình thường đều tới lúc 9 giờ.

Tôi không nói gì. Tiếp tục làm việc. Đến 8 giờ tôi đứng giờ tan ca.

8 giờ rưỡi tôi trở lại phòng ngủ, thấy mấy ca ca phòng 301 đã ngồi đầy trong phòng.

“A, sao hôm nay về sớm vậy?” Phùng Tĩnh Nhi nói.

“Học tập quan trọng hơn, an toàn quan trọng hơn, về sau sẽ tan ca sớm hơn.” Tôi nói, bỏ túi xuống, phát hiện vẫn mặc đồ làm việc trên người, trước mặt một đồng con trai, tôi ngượng, không thay ra.

“Nước sôi có người lấy hộ cậu rồi.” An An nhìn lướt qua Tu Nhạc.

“Cám ơn nha.” Vốn là tôi dặn An An lấy hộ tôi, không ngờ cô nàng lại nhanh chóng chia việc cho người khác.

“Ít khi về sớm, cùng đi khiêu vũ đi.” An An nói “Nhiều lần đều để cho Tu Nhạc không có cặp, không tốt lắm.”

“Được, tôi cũng muốn thoải mái một chút.” Tôi nói “Tôi đi thay đồ.”

Tôi đi toilet thay đồ, lúc về trong phòng chỉ còn mình Tu Nhạc.

“Bọn nó đi trước rồi, anh phải ở đây đợi em, con trai trả tiền, vé con gái miễn phí. Nhưng phải đi cùng nhau.”

“Đợi tôi một chút.” Tôi trang điểm, trang điểm đậm, môi đỏ thắm, lông mi đậm, tô mắt màu xanh đậm. Tóc búi lên trên, lộ ra sau gáy trắng trẻo. Sau đó bôi nước hoa lên cổ.

Đây là một loại nước hoa giá rẻ, có một loại mùi gay mũi, người bình thường chỉ cần ngửi 10 phút liên tục sẽ choáng váng đầu óc.

“Sao nhìn giống gấu trúc vậy?” Tu Nhạc hoảng sợ.

“Thế nào, còn muốn khiêu vũ với tôi không?” tôi liếc mắt xem thường, nếu không nể mặt anh ta xách nước hộ tôi, tôi còn không thèm liếc mình bởi quân tử như vậy đâu. Lúc Tu Nhạc nhảy sung lên, động tác mạnh một cách đặc biệt, hát văng tôi ra, lại kéo tôi về, lại còn hay dẫm phải chân tôi.

“Anh là người Tứ Xuyên, thích gấu trúc.” Tu Nhạc nói, đưa một quyển sách cho tôi : “Tiệm sách cũ trong trường đại hạ giá, khó lắm mới tìm được một quyển tiểu thuyết tiếng Anh cho em.”

Tôi vừa nhìn, là “Ánh trăng và đồng 6 xu” của Maugham.

“Em đọc chưa?”

“Chưa.”

“Anh đọc bản dịch tiếng Trung rồi. Một câu chuyện rất hay. Thật ra chúng ta có thể tổ chức một hội đọc sách, gặp mặt định kỳ, cùng nhau thảo luận sách mà bản thân mình thích.” Ấn tượng mà Tu Nhạc gây cho tôi liền là như thế này, tận dụng mọi thứ, rất kế hoạch. Tôi nhìn Tu Nhạc một cái, giữa những ca ca của phòng 301 bộ dạng của Tu Nhạc cũng coi như xuất chúng, học nghiệp lại thành công, đạo sư chính là Hiệu trưởng, không thể không có tiền đồ, liền bởi vì học triết học, lại xuất phát từ thị trấn nhỏ như tôi, nên mấy đứa trong phòng ngủ cũng chỉ cảm thấy có hứng thú với tính thật thà của Tu Nhạc, chỉ cần có việc nặng lại nhớ tới anh ta, rảnh rỗi lại nhờ người ta đi lấy nước. Anh ta là người nói chuyện tốt nhất trong phòng 301, người nhập “nhiệm vụ” nhất.

“Nói sau đi.”

Phòng khiêu vũ của trường ít người giỏi để tôi nhập tâm. Tôi vừa nhảy vừa nặng nề suy nghĩ, thu nhập tổn thất một nửa, tiền sinh hoạt của tôi làm sao bây giờ, học phí của tôi làm sao bây giờ, học phí sang năm của em trai tôi làm sao bây giờ. Bệnh viêm gan của bố tôi làm sao bây giờ. Bố chưa bao giờ khiến tôi lo lắng cho sức khỏe của ông, nhưng điều kiện chữa bệnh ở nông thôn hữu hạn. Tôi gửi thuốc từ Bắc Kinh về cho ông, 75 tệ một lọ. Tôi không nói cho ông một lọ thuốc bao nhiêu tiền, chỉ nói 5 tệ một lọ.

Tôi không yên lòng lại tài tình nhảy xong, còn cúi đầu giả vờ như đang chăm chú học tập, thừa cơ làm bớt lại thời gian nói chuyện với Tu Nhạc. Trong lúc trao đổi bạn nhảy, tôi đều nhảy với mỗi ca ca phòng 301 một lần. Chỉ có Lộ Tiếp trêu ghẹo tôi : “Tạ cô nương hôm nay trang điểm thật không tầm thường nha.”

“VẬY Ạ? KHÔNG TẦM THƯỜNG NHƯ THẾ NÀO?”

“Mắt và môi vẽ đen như vậy.”

“Ồ đời Đường cái này gọi là “Đề trang” biết không, cái này gọi là phong cách, gọi là phục cổ.”

“Chùng nào mời em ăn cơm được? Phùng Tinh Nhi cứ nói em sống ở đây một mình không dễ dàng mãi.”

“Nghĩ như thế nào lại mời tôi ăn cơm?”

“Vương ca ca của em hôm nay gửi thư cho anh, đồng ý sửa thư xin du học cho anh.”

“Cũng là bọn anh có khả năng, tôi lại không biết địa chỉ mail của anh ấy.”

“7 giờ tối thứ bảy, Cử vị hiền ở Tây phố thế nào? Mời Vương ca ca cùng tới.”

“Muốn mời thì tự mình mời, tôi không đi theo phục vụ.” tôi mỉm cười, một đám user.

(Một đám user : một đám lợi dụng).

Tôi và bọn Tu Nhạc nhảy tới khi vũ hội chấm dứt, tới lúc đó mới hợp lại, mọi người ở cửa uống sữa đậu, bọn Lộ Tiếp, An An muốn đi xem video, chỉ còn Tu Nhạc và tôi thông thả từ từ đi về. Vừa mới có một cơn mưa nhỏ, gió đêm như nước, mùi hoa vương vấn trên người. Ở trong đêm đen, từ xa xa tôi nhìn thấy cạnh ký túc xá có một bóng người màu trắng.

Tim tôi nổ lớn.

Đi tới gần, bóng người kia nói : “Hi.”

“Hi.”

Sau đó bóng người kia bắt tay Tu Nhạc : “Bạn học xưng hô như thế nào?”

“Tu Nhạc.”

“Tu Nhạc, cảm ơn cậu đi khiêu vũ với Tiểu Thu, cảm ơn cậu đưa cô ấy về.”

Hai người mạnh mẽ tranh chấp, người hùng lập tức chiến thắng. Mặt Tu Nhạc lập tức tái nhợt, không tự chủ được lui về sau nửa bước. Anh ta nâng tay lên, nhìn nhìn đồng hồ : “Tiểu Thu nói cô ấy mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Yên tâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.” bình tĩnh cười.

Sau đó, tay tôi liền bị bóng người này cầm lấy.

“Trễ như vậy, hai người...còn đi ra?” Tu Nhạc nói, giọng điệu có chút run run.

“Đi dạo một chút trong trường thôi.” bóng người kia mỉm cười.

Tay Lịch Xuyên luôn lạnh lẽo, như động vật máu lạnh vậy. Chúng tôi đi loanh quanh không có mục đích trong trường.

“Tiểu Thu, thật đáng tiếc, anh không thể nhảy với em,” anh nói nhẹ nhàng, “Nhưng anh sẵn sàng nhìn thấy em vui vẻ.”

Tôi xoay người, nhìn anh : “Lịch Xuyên, anh luôn đứng bên ngoài chờ em à?”

“Không đợi bao lâu.”

Đường càng đi càng đen, không có đèn, có vẻ như chúng tôi đi vào một cánh rừng.

Tôi nắm tay Lịch Xuyên đi xuyên qua những thân cây, giống như sau lưng có một con dã thú đang truy đuổi vậy. Anh gắt gao kéo tay tôi, thấy không rõ phương hướng : “Tiểu Thu, hình như chúng ta lạc đường rồi?”

Giữa những thân cây có một mặt cỏ, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu vào, tôi cảm thấy, tôi tìm được vị trí thích hợp rồi, liền ngừng lại ở một thân cây. Anh ôm cổ tôi, tôi dựa lưng vào thân cây khô nứt, hai chân gắt gao bám lấy lưng anh, từ trên cao nhìn xuống anh. Nhánh cây lay động, giọt nước sau cơn mưa rơi xuống đầy trời, rơi xuống trên đầu tôi, trên mặt anh.

Anh chăm chú hôn tôi, chóp mũi cọ giữa hai má, hơi thở ấm áp, mưa lạnh lẽo, vũ trụ lần lượt thay đổi giữa hai đôi môi.

Tôi nghĩ, tôi phải nhớ kỹ thời khắc này, 11 giờ 49 phút. Áo lông vàng nhạt, váy màu hoa lan, giày da đen thấp. Chủ đề : “Cây cối kích tình” , “Tình hình ra hoa ở trường học”. Thời tiết hơi lạnh, da thịt chúng tôi dán vào nhau, lại có chút nóng. Lịch Xuyên mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, không mặc áo khoác.

Bùn đất trên thân cây làm dơ quần áo của tôi, Lịch Xuyên hỏi tôi có khăn tay không.

Ngay tại lúc đó, tôi nghe thấy tiếng bước chân. Trong lúc vội vàng, chúng tôi đều dùng tốc độ nhanh như bay sửa sang lại quần áo của chính mình. Không ngờ, một ánh đèn trắng tắt chiếu lại đây, chiếu vào mặt tôi.

“Đứng lại! Cảnh sát nhân dân trường học đây.”

Lịch Xuyên đẩy tôi ra, nhỏ giọng nói : “Chạy mau.”

Vốn dĩ tôi không cần phải chạy, nhưng bộ dạng chúng tôi rất chật vật, rất khả nghi. Nếu tôi bị bắt, dù không hề làm gì cũng không nói rõ được. Tôi vội vàng bỏ chạy, thấy có người nhanh chóng đuổi theo, sau đó, có người ngăn cản người Cảnh sát nhân dân kia lại. Ngay sau đó, cành lá lay động, bọn họ bắt đầu tranh chấp. Tôi không hề nghĩ ngợi gì liền chạy về. Lịch Xuyên té trên mặt đất, khổ người của người Cảnh sát nhân dân kia cơ hồ còn to hơn Schwarzenegger, anh ta dùng giày da đá Lịch Xuyên. Tôi xông lên, đổ ập xuống liền tát cho anh ta hai cái, hét lớn một tiếng : “Dừng tay! Dừng tay! Anh dừng tay lại cho tôi!”

Người Cảnh sát nhân dân kia dừng chân lại, cầm tay tôi : “Lá gan của con nhóc này không nhỏ! Hai đứa bay học khoa nào?”

“Khoa nào không liên quan gì tới anh, hai chúng tôi đứng đây nói chuyện, liên quan gì tới anh?”

“Nói chuyện, hừ, cứ cho rằng tao không biết hai đứa mày làm loại chuyện tốt nào!”

Tôi cười lạnh : “Anh bắt tôi về, tôi sẽ nói anh có ý định cưỡng hiếp tôi. Anh xem, trên cánh tay tôi có dấu tay của anh.” Sau đó tôi rút một chiếc cúc áo trên áo anh ta : “Trong tay tôi có cúc áo của anh.”

Anh ta không những giận mà còn cười : “Mày nghĩ rằng tao sợ mảnh khố nhỏ nhoi của mày à? Hôm nay tao tha cho hai đứa bay. Thấy lá gan của mày to như vậy, thằng nhóc này cũng không làm gì được. Muốn làm chuyện tốt thì ra ngoài thuê phòng, đây là rừng yên ương, buổi tối đều có Cảnh sát nhân dân đi tuần tra.”

Nói xong câu này, anh ta bỗng nhiên bỏ đi. Tôi quỳ xuống đất, khẽ đẩy đẩy Lịch Xuyên.

“Lịch Xuyên, Lịch Xuyên!”

Anh vẫn không nhúc nhích quỳ rạp trên mặt đất.

“Anh có bị thương không?” cơ thể tôi không không chế được bỗng nhiên trở nên run rẩy.

“Anh không sao.” Anh miễn cưỡng ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

“Ngồi đây đừng nhúc nhích, em tìm người đưa anh đi bệnh viện.” tôi biết anh bị thương, không thể cử động.

Anh giữ chặt tôi lại : “Không cần đi bệnh viện, anh tự đi được. Em...đỡ anh dậy.”

Tôi nâng anh dậy, đưa gậy chống cho anh. Anh nhận lấy gậy chống, hỏi :

“Người kia...có làm em bị thương không?”

“Chỉ nhéo tay em mấy cái.”

“Để anh xem xem.” Anh dựa vào ánh trăng, xem xét tay tôi. Nhìn thật lâu, không nói gì.

“Chỗ này cách bãi đậu xe xa không?” anh hỏi.

“Không xa.”

Chúng tôi tốn thời gian rất lâu mới tới bãi đậu xe. Anh không cho tôi đỡ anh, cố gắng đi về phía trước, trên đường không thể không dừng lại nghỉ ngơi hai lần, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

“Lịch Xuyên, em đi bệnh viện với anh.” tôi nói.

“Anh không sao, không cần đi bệnh viện.”

“Vậy em về với anh, nhìn xem thương thế của anh thế nào.”

“Không cần, anh tự lo được.” anh thản nhiên nhìn tôi “Thật xin lỗi, lần này để em về phòng ngủ một mình. Anh không đi với em được.”

“Lịch Xuyên, không, dẫn em đi, em lo lắng!” tôi cảm thấy trong giọng nói của tôi đã có tiếng khóc nức nở.

“No.” anh nói “Ngủ ngon. Vài ngày nữa anh sẽ tới thăm em.”

Tôi xoay người, nghe thấy anh gọi tôi, đưa áo sơ mi của anh cho tôi : “Thay áo sơ mi của anh đi. Áo lông của em bị dơ rồi, lát nữa về bạn bè sẽ giễu cợt.”

Anh mặc một chiếc áo ba lỗ, lộ ra nửa người trên thon dài duyên dáng.

“Ngủ ngon.” tôi chảy nước mắt nhìn anh.

“Ngủ ngon.”

10. Chương 10

Chương 10

Trước khi về phòng ngủ, tôi tới nhà vệ sinh gần ký túc xá lau rửa mặt một chút. Cởi áo lông ra, vuốt tóc lên kiểu chiếc lá, sau đó mặc áo sơ mi của Lịch Xuyên vào rồi về phòng ngủ.

Tôi tính lén lút về phòng ngủ, lén lút leo lên giường, lén lút thay đồ ra, nhưng mà, trong phòng ngủ thấp đầy nệm, tôi thấy An An, Tiêu Nhị và Ngụy Hải Hà mỗi người một ly trà sữa, ngồi bên giường cắn hạt dưa.

Nhìn thấy tôi, mọi người thét chói tai một trận, không ngờ trên người tôi lại mặc sơ mi của con trai.

“Tiến triển thần tốc nha...” ba người cùng nhau cười khanh khách loạn cả lên.

Tôi lấy áo lông nhét lên giường mình.

“Làm gì có, đi bộ nóng quá, cả người toàn là mồ hôi, cho nên cởi áo lông.” Tôi múc nước, rửa mặt, rửa tay, phi tang không để lại dấu vết nào.

“Vương ca ca tìm được cậu ở phòng khiêu vũ à?” Tiêu Nhị hỏi “Cậu vừa mới đi thì anh ấy đã tới rồi, hỏi mình cậu ở đâu, mình chỉ hướng phòng khiêu vũ cho anh ấy.” Tiêu Nhị rất ít khi đi nhảy ở phòng khiêu vũ cho sinh viên, chê hiệu ứng âm thanh ở đó không tốt.

“Không có. Tôi nhảy xong đi về mới gặp anh ấy.”

“Không thể nào? Vậy chẳng phải người ta đứng ở ngoài đợi cậu hơn 2 giờ?”

Thật vậy à? Mùa thu lạnh như vậy, anh cũng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi.

“Tôi cũng không biết nữa.” vì không muốn để lộ thông tin cho bọn họ nhiều chuyện, tôi nói đại vài câu. Nhưng hai chữ mệt mỏi hiện lên trên mặt tôi, bọn họ đều thấy. Tôi leo lên giường, ngã vào trong chăn, lặn qua lặn lại ngủ không được. Đến rạng sáng 2 giờ, tôi rất cuộc nghĩ thông suốt. Lịch Xuyên là người trưởng thành, sẽ không không biết chăm sóc chính mình. Lịch Xuyên có tiền, cho dù không có thời gian chăm sóc chính mình, cũng sẽ tìm được người tới chăm sóc anh. Tôi không là gì của anh, cũng không thể làm gì thay anh, anh giống như cũng không cần tôi làm gì hộ, tóm lại, tôi không cần lo lắng thay anh.

Sau đó, tôi lại tốn nửa giờ nhớ lại lúc chúng tôi gặp nhau, phát hiện chúng tôi bắt đầu từ ngày quen biết nhau, tôi vẫn liên tục tạo chuyện phiền toái cho anh. Lần đầu tiên, tôi hắt cà phê lên người anh. Lần thứ 2, tôi hại anh đêm khuya đưa tôi về phòng ngủ. Lần thứ 3, trước tiên tôi bắt buộc anh đi xem phim với tôi, sau đó ký túc xá khóa cửa, tôi không thể không ở lại nhà anh. Lại chính là tối hôm nay, hại anh tự nhiên bị người ta đánh. Hình như tôi là khắc tinh của anh thì phải.

Cuối cùng, tôi tổng kết ra nguyên nhân căn bản khiến cho sai lầm phát sinh là do tôi vô trách nhiệm háo sắc, còn do dục vọng của tuổi trẻ không biết gì.

Tăng Tử viết, ta ngày tỉnh ta thân ba lần.

(Ta ngày tỉnh ta thân ba lần : , mình dịch nô n na ra thể để nghe cho nó hay hay, nghĩa nô n na là Một ngày ta tự kiểm điểm bản thân 3 lần).

Tối 5 giờ tôi đứng giờ rời giường chạy bộ, học từ. Trong cơn gió lạnh cuối mùa thu, tôi nhịn không được chạy tới quầy tập hóa gọi điện thoại cho Lịch Xuyên. Hỏi xem đêm qua anh như thế nào, có phải thật sự không sao hay không.

Tiếng chuông vang lên vài tiếng, sau đó là một câu nhắn lại : “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin gọi lại sau.”

Có lẽ do anh quá mệt mỏi, tắt máy đi ngủ rồi. Tôi nhớ tôi từng khuyên Lịch Xuyên mua một chiếc tủ lạnh nhỏ đặt ở đầu giường, như vậy hằng đêm anh sẽ không phải đi vào bếp uống sữa. Lịch Xuyên nói lúc ngủ anh sợ ồn, hơn nữa lại sợ nghe tiếng máy móc.

Học từ xong, tôi đi ăn sáng, lại đi học một tiết, trở về đã hơn 10 giờ. Tôi lại tới quầy tập hóa gọi điện thoại, vẫn không có người trả lời, cũng một câu nhắn lại đó “Thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy. Xin gọi lại sau.”

Tôi cẩn thận nhớ lại từng chi tiết tối qua. Trong rừng rất tối, nhìn không rõ. Nhưng tôi có thể khẳng định người cảnh sát kia đã đá anh mấy cái. Đá ở đâu thì tôi không biết. Sau đó anh vẫn không chịu nói. Tôi lo người kia đá trúng vết thương cũ của Lịch Xuyên, chỗ đó không có xương cốt, dưới da thịt mỏng manh chính là nội tạng. Lịch Xuyên đi đường hoàn toàn dựa vào lực của eo để kéo chân giả đi. Cho nên đi bộ thời gian dài đối với anh mà nói tuyệt đối là một loại tra tấn. Nhưng mà, Lịch Xuyên đi tốt như vậy, gần như không nhìn ra được điều gì khác thường trong dáng đi, khiến cho người ta có cảm giác giả, giống như anh đi y như người bình thường, không tốn sức lực gì vậy.

Tôi tiếp tục đi học, lại hết một tiết, đã là buổi trưa. Tôi lại đi gọi điện thoại, vẫn là lời nhắn tắt máy kia. Tôi ngồi không yên, ra cổng trường bắt một chiếc taxi : “Chú làm ơn đi tới Hoa viên Long Trạch.”

Trong xe không có khí sưởi, rét run. Người tài xế nói giỡn : “Hoa viên Long Trạch, tiểu thư sắp đi tới chỗ người giàu ở nha.”

“Vậy à? Tôi đi thăm một người bạn.”

“Hoa viên Long Trạch gần như là chỗ ở xa hoa nhất ở Bắc Kinh. 4 vạn một mét vuông.” Người tài xế thề lười : “Nhà của bạn cô chắc là rất to?”

“Anh ấy ở tầng cao nhất.”

“Ôi mẹ ơi, tầng cao nhất? Cô có nhìn nhầm không?”

“Tầng cao nhất thì sao?”

“Cô có biết tầng cao nhất diện tích ở lớn cỡ nào không?”

“Làm sao mà tôi biết được?”

“Tôi biết, năm trước lúc bán căn hộ tôi từng đi ngang qua, còn xem quảng cáo nữa. Tầng cao nhất chỉ có một căn hộ thôi, hơn 500 mét vuông. 500 mét vuông đúng không. Năm trăm nhân 4, hai nghìn vạn. Bạn của tiểu thư làm nghề gì?”

Tôi đang chảy mồ hôi trộm trong lòng. Hèn gì người bảo vệ của tòa nhà đó lại dùng ánh mắt kia nhìn tôi. Với bề ngoài như tôi, trang sức như của tôi, làm sao vào tòa nhà đó được, vào đưa pizza thì may ra.

Sau khi xuống xe, tôi vào đại sảnh, tìm được bảo vệ. Vẫn là người bảo vệ kia, tôi nói : “Tôi muốn gặp Vương Lịch Xuyên tiên sinh. Có thể phiền anh gọi điện thoại mời anh ấy xuống đây một chuyến không?”

Ông bảo vệ đánh giá tôi, nói : “Chắc cô không hẹn trước đúng không? Nếu có hẹn trước, Vương tiên sinh sẽ dặn trước cho tôi biết.”

Nhưng anh ta biết tôi có quen biết với Lịch Xuyên, không dám đắc tội tôi, còn nói : “Được rồi, để tôi gọi điện thoại lên phòng ngài ấy, xem xem ngài ấy có trên đó hay không.”

Anh ta gọi điện thoại, hiển nhiên không có người nghe. Người bảo vệ nói : “Vương tiên sinh không có ở nhà. Nếu không cô ngồi ở đây chờ? Bên kia có sofa kìa.”

Tôi đi tới sofa da thật ở phía tây sảnh ngồi xuống, phát hiện bên cạnh có một chiếc bàn, trên bàn lại còn cung cấp cả phê miễn phí. Tôi rót một ly ỉnh, thêm đường, thêm sữa, sau đó lấy sách giáo khoa về Phương pháp đọc ra.

Tôi không có điện thoại chờ Lịch Xuyên làm việc. Nếu anh đi làm, khả năng buổi trưa về nhà rất thấp. Nhưng mà, nếu như anh thật sự có thể đi làm, thì sẽ không tắt điện thoại.

Ngồi thật lâu, chờ thật lâu. Tôi ngồi tới 3 giờ chiều, ngồi tới mức bụng đói kêu vang, mới thấy từ ngoài cửa lớn đi vào một người mà tôi quen.

Kỷ Hoàn.

Kỷ Hoàn rất nhanh liền thấy tôi, đi tới cạnh tôi chào hỏi : “Vị tiểu thư này tôi từng gặp qua rồi, chỉ là không biết họ gì.”

“Họ Tạ, Tạ Tiểu Thu.”

“Tạ tiểu thư. Em ngồi ở đây đợi ai sao?”

“Đúng vậy.” tôi cảm thấy mặt hơi đỏ “Kỷ tiên sinh, hôm nay anh có gặp Lịch Xuyên không?”

“Không có. Em có số điện thoại của cậu ấy không?”

“Di động tắt máy.”

“Vậy là em có số điện thoại của cậu ấy.” Kỷ Hoàn lặp lại một câu. Hiển nhiên, Lịch Xuyên không dễ dàng cho ai số di động của mình.

“Em có gọi điện thoại tới công ty của cậu ấy hỏi không? Lịch Xuyên là người cuồng làm việc, sẽ không dễ dàng biến mất lúc đang làm việc đâu.”

“Tôi không biết anh ấy làm việc ở đâu.” Tôi thẳng thắn.

Kỷ Hoàn giật mình, cười, hỏi : “Cậu ấy cho em số điện thoại di động, lại không nói cho em biết chỗ làm việc của mình?”

“Tôi chưa từng hỏi.”

Anh ta lại đánh giá tôi một chút, giống như cảm thấy rất kỳ lạ, sau đó nói : “Tôi có số điện thoại của văn phòng cậu ấy, em có cần tôi gọi hỏi một câu không?”

“Không phiền toái anh đi?”

“Chuyện nhỏ.”

Anh ta ấn một dãy số, đưa điện thoại cho tôi : “Xem em gấp gấp như vậy, không bằng chính em hỏi đi.”

Lúc này điện thoại trong vòng hai giây liền được bắt : “CGP Architects. Xin chào.” Tiếng nói ngọt ngào của thư ký tiểu thư.

“Tôi...tìm Vương Lịch Xuyên tiên sinh.”

“Xin hỏi tiểu thư thuộc công ty nào?”

“Tôi là bạn của anh ấy, tìm anh ấy có việc.”

“À, xin chờ một lát.”

Tôi nghe thấy bên kia điện thoại thật im lặng, qua mười giây, truyền đến một giọng nam xa lạ, tiếng phổ thông vô cùng chuẩn.

“Tiểu thư, tôi là Tô Đàn, trợ lý làm việc của Vương tiên sinh. Xin hỏi tiểu thư họ gì?”

“Họ Tạ.”

“Tạ tiểu thư tìm Vương tiên sinh có chuyện gì sao?”

“Vương tiên sinh hiện tại không thể tiếp điện thoại à?” tôi hỏi lại một câu.

“Vương tiên sinh không được khỏe, không đi làm, cũng không tiện gặp khách.”

Tôi đoán đúng rồi, sau đó giọng nói của tôi bắt đầu run lên.

“Tôi ở Hoa viên Long Trạch, Lịch Xuyên...Vương tiên sinh anh ấy...không có nhà. Có thể xảy ra chuyện gì hay không?” câu nói của tôi rõ ràng không hợp lý, bởi vì đầu óc tôi bắt đầu điên cuồng suy nghĩ, không biết anh có thể bị nội thương, có thể bị nội tạng đột nhiên xuất huyết, có thể té xỉu ở nhà hay không?

Người kia trầm mặc một lát, tựa hồ đang lựa lời, cuối cùng anh ta nói : “Vương tiên sinh hiện tại ở trong bệnh viện.”

“Bệnh viện nào?”

“Thật xin lỗi, không thể tiết lộ. Vương tiên sinh không hy vọng bị quấy rầy.” hình như anh ta cảm thấy giọng điệu của mình hơi cứng rắn, nên anh ta nói thêm “Nếu tiểu thư muốn nhắn gì, tôi rất nguyện ý gửi cho Vương tiên sinh.”

Không thể tiết lộ. Vương tiên sinh không hy vọng bị quấy rầy. Tôi nhấm nuốt những lời này, trong lòng dần dần lạnh lẽo.

“Không có.” Tôi nói “Không có lời nhắn gì cả. Tạm biệt.”

Tôi cúi đầu, gác máy, trả điện thoại di động lại cho Kỷ Hoàn : “Cảm ơn anh. Lịch Xuyên ở bệnh viện.”

“Ở bệnh viện?” Kỷ Hoàn nói “Tôi biết cậu ấy hai năm, chưa thấy cậu ấy bị bệnh lần nào.”

“Buổi chiều còn có tiết, tôi đi trước.” về mặt Kỷ Hoàn nghi ngờ, nhưng tôi không muốn nói nhiều.

Lịch Xuyên bị bệnh, anh không tiếp điện thoại của tôi, không muốn tôi đi thăm anh.

Tôi ngồi trên xe buýt, đầu óc hoảng loạn đi sai hướng, sau đó tôi xuống xe, thấy một công viên, liền ngồi khóc một mình trong công viên. Buổi tối tôi đi làm ở tiệm cà phê, hết thấy như cũ. Không có ai nhìn ra nỗi lòng của tôi. Ban đêm, tôi nằm trên giường, ôm áo sơ mi của Lịch Xuyên, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ.

Tôi không gọi điện thoại cho Lịch Xuyên nữa. Suốt hơn một tháng trời, tôi không gặp anh.

Bài kiểm tra giữa kỳ tôi làm khá tốt, điểm trung bình được 90, mặc dù kém mục tiêu 5 điểm, nhưng thành tích của tôi ở trong phòng ngủ, trừ Phùng Tĩnh Nhi ra, đã dẫn xa. Phùng Tĩnh Nhi cũng ý thức tôi thành đối thủ mạnh cạnh tranh học bổng “Quý Hồng Vũ” với cô ta, càng học hành chăm chỉ hơn. Bạn cùng phòng vốn chỉ là hiểu kỳ với mối tình ngắn ngủi này của tôi, cũng không xem trọng cho lắm, loại kết cục này cũng nằm trong dự liệu. Nhưng thật ra có một lần Lộ Tiệp báo oán với tôi, nói gửi mail cho Lịch Xuyên chưa bao giờ nhận được trả lời. Tôi nói Lịch Xuyên bị bệnh, Lộ Tiệp cũng không truy hỏi nữa, hiển nhiên cho rằng tôi đang lấy cớ.

Ngoại trừ cuối tuần, tối nào tôi cũng tới tiệm cà phê. Nhưng rốt cuộc cũng không phát hiện Lịch Xuyên. Sự giận dữ của Tiểu Diệp với tôi hình như giảm đi một ít. Tôi nói là “một ít” bởi vì chị ta vẫn xa cách với tôi, nhưng không soi mói tôi nữa. Tôi không trách Tiểu Diệp. Lịch Xuyên là đối tượng hao sắc của biết bao nhiêu đứa con gái, có lẽ tôi là người may mắn nhất trong số đó.

Còn 2 tuần nữa là học kỳ này liền kết thúc trong sự hỗn loạn. Tôi nghĩ tới bố tôi, càng học hành chăm chỉ hơn. Tôi muốn cho bố tôi xem giấy khen trường phát, muốn nói cho bố tôi đạt được học bổng. Bố tôi vẫn kiên trì gửi tiền hằng tháng cho tôi, ông biết ông gửi không nhiều lắm, 50 tệ làm sao đủ dùng ở thành phố như Bắc Kinh. Nhưng ông gửi thư nói, bố chỉ có bấy nhiêu, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tôi cũng cố gắng làm thêm ít lại, lấy việc học làm trọng. Hôm đó là thứ hai, tôi nhận được thư của bố, liền nghĩ, hai tuần này tôi nhất định phải cố gắng học tập, sau đó nghỉ đi về Vân Nam nghỉ ngơi cho thật tốt. Kết quả ngày đó đi qua khu hành chính, tôi không hẹn mà gặp với Hiệu trưởng cũng đi cùng hướng với tôi, tôi đang tính né đi, nghĩ rằng thầy không nhìn thấy tôi, không ngờ ông lại gọi tôi lại : “Chào em!”

(Nguyên văn : Tiểu đồng học, nghĩa là bạn học nhỏ, mình chuyển qua câu này cho nó chín chắn nhé =.=’).

“Hiệu trưởng Lưu.”

“Proposal của em đâu? Khi nào thì thầy được đọc?” thầy hỏi.

Tối hôm đó, tôi vô cùng nghiêm túc nghiêm túc viết một bản proposal. Tôi bỗng nhiên nhớ tới Lịch Xuyên từng hứa sửa proposal cho tôi, liền xin Lộ Tiệp địa chỉ email của Lịch Xuyên. Thật ra tôi cũng không trông cậy gì vào việc anh sẽ sửa proposal hộ tôi, chỉ là lấy cớ, hỏi thăm một chút xem sức khỏe của anh như thế nào, xuất viện hay chưa. Tôi tới tiệm internet lập một hòm thư điện tử, dùng tiếng Anh viết thư cho anh.

“Xin chào Lịch Xuyên, đã lâu không gặp, không biết sức khỏe của anh như thế nào, xuất viện hay chưa. Em viết một bản proposal, nếu anh thấy tiện, có thể sửa hộ em một chút không. Tạ Tiểu Thu.”

Tôi click chuột một cái, thư được gửi đi. Ngay tức tắc đó, tôi hối hận, chuyện này vốn đã không giải quyết được gì, việc gì tôi lại đi tìm anh. Không phải quá lỗ mãng còn gì. Nếu đi tìm anh, thì cũng phải viết khách sáo một chút, làm gì viết vô tư như vậy, anh bị bệnh chẳng lẽ tại tôi ép buộc nên mới có. Xì, tôi xem thường mình một chút.

Thứ 3 tôi có một kỳ thi quan trọng, vì vậy không lên mạng xem hòm thư. Tối thứ 4 tôi tới tiệm internet, mở hòm thư ra, thấy một bức thư hồi âm. Tôi còn chưa kịp xem nội dung bức thư, nước mắt liền mạnh mẽ trào ra. Hồi âm viết bằng tiếng Anh, thật dài. Đầu tiên anh sửa proposal hộ tôi, trên cơ bản mỗi câu đều sửa, số từ sửa vượt xa số lượng từ vốn có. Sau đó anh nói, anh còn ở trong bệnh viện. Bị viêm phổi, sợ lây bệnh cho tôi. Bệnh viện chặn tín hiệu điện tử, cho nên không thể gọi điện thoại. Hơn nữa, anh cũng không muốn tôi thấy bộ dạng lúc anh bị bệnh. Anh xuất viện sẽ đi gặp tôi ngay.

Tôi lập tức trả lời : “Lịch Xuyên, bây giờ em sẽ đi gặp anh!!!” tôi gõ ba dấu chấm than.

Một giây sau nhận được hồi âm của anh : “No.”

Tôi không cam lòng, lại viết : “Nói cho em biết anh ở bệnh viện nào, em không sợ lây bệnh.”

Anh lại trả lời : “No means no.” (Dịch : Không là không.)

Tôi bỏ đi trong phần nộ.

11. Chương 11

Chương 11

5 giờ chiều tôi đứng giờ tới tiệm cà phê làm. Làm ca tối vẫn là ba người Tiểu Đồng, Tiểu Diệp và tôi. Tôi tan ca lúc 8 giờ, Tiểu Diệp làm tới 12 giờ, Tiểu Đồng làm tới rạng sáng ngày hôm sau mới tan ca. Tiểu Đồng ban ngày ngủ, thường xuyên trốn học, vậy mà cũng lên được năm thứ hai ngon lành, thật sự khiến cho người ta trở mắt. Tiểu Đồng nói, sở dĩ có thể đi một đường toàn đèn xanh vì anh ta dành thật nhiều thời gian điều tra thói quen dạy học và danh tiếng của mỗi vị giáo sư. Ví dụ như, một vị giáo sư hay bắt lỗi, thì sẽ không chọn môn của ông ta. Một vị giáo sư chấm bài rất nghiêm, sai một chút liền đánh rớt, không chọn. Một vị giáo sư thích điểm danh, không chọn. Một vị giáo sư không lên được phó giáo sư, tâm trạng không tốt, không chọn. Tốt nhất là loại giáo sư này, ngay tiết đầu tiên liền nói với mọi người : các em, môn này của thầy, muốn được 85 điểm thì khó, nhưng muốn rớt cũng không dễ.

Làm ở tiệm cà phê có ngàn điều không tốt vạn điều không tốt, có một điều tốt duy nhất, thì chính là luyện khẩu ngữ. Tuy rằng chỉ lúc nào cũng nói có mấy câu đó, nhưng muốn nói lưu loát cũng không dễ. Nếu gặp được người nước ngoài thích nói chuyện phiếm, lại đúng lúc đang rảnh, chỉ cần ông chủ không ở đó, nói chuyện khoảng 10 phút cũng không ai nói gì. Tiểu Đồng sẽ mở một con mắt nhắm một con mắt, anh ta cũng thích nói chuyện phiếm.

Hôm nay ở tiệm cà phê có một đám sinh viên người Anh, cơ hội hiếm có, tôi và Tiểu Đồng thừa dịp luyện khẩu ngữ một phen. Thời gian trôi qua rất nhanh, cuối cùng tôi cũng đứng bần rợn trước máy thu ngân, lúc sắp tới 8 giờ, Tiểu Diệp bỗng nhiên đi tới nói với tôi : “Đã lâu không gặp anh ấy.”

Tôi nhất thời không hiểu gì : “Đã lâu không gặp ai?”

“Vị Vương tiên sinh kia.”

“Đúng vậy.” tôi nói.

Kể từ lần tranh chấp đó, Tiểu Diệp chưa từng chủ động nói chuyện với tôi. Tiểu Đồng nói, chị ta đang chờ tôi chủ động đi giảng hòa với chị ta, ngụ ý là, để tôi ở thời điểm thích hợp cho chị ta một bậc thang, nếu không chị ta sẽ rất mất mặt, trong đầu chị ta tất cả đều là tương tư đơn phương, không có tâm trạng để ý tới một nhân viên nào trong tiệm. Nếu chị ta thật sự để ý tới tôi, vậy liền chỉ có một nguyên nhân, chị ta muốn biết tin tức của Lịch Xuyên.

“Gần đây em có gặp anh ấy không?” chị ta hỏi.

“Không có.” Tôi nói “Nghe nói anh ấy bị bệnh.”

Chị ta thất thanh nói “Hả! Bệnh gì?”

“Viêm phổi.” Tâm trạng không tốt, cũng lười đề phòng người khác.

“Sao em biết được?”

“Anh ấy nói cho tôi biết.”

“Không phải em nói không gặp anh ấy sao?”

“Email.”

“Cho chị địa chỉ email của anh ấy được không?” ánh mắt chị ta nhìn tôi chăm chăm chăm chăm, tôi nghĩ, nếu tôi nói không, nhất định chị ta sẽ bóp chết tôi.

Tôi viết địa chỉ email cho chị ta.

Tôi cũng không để ý gì, vì tôi nghĩ Tiểu Diệp thuộc dòng dõi thư hương, sẽ không tự nhiên đi viết thư cho người xa lạ.

“Cám ơn nha. Lần trước tôi uống cà phê anh ấy bỏ quên một quyển vở ở đây. Chị tính hỏi xem chừng nào anh ấy tới lấy được.”

Không nói gì. Thiếu nữ đang yêu tràn đầy trí tuệ mà.

Làm việc xong tôi thay đồ đi ra, gió đêm rét lạnh tới tận xương, đã bắt đầu thời tiết của mùa đông, trên đường có từng miếng băng mỏng. Tôi mặc một chiếc áo lông hiệu Áp Áp, vừa dày vừa to, vốn chỉ dùng để đối phó khí trời rét buốt. Trước khi tới Bắc Kinh tôi mua chiếc áo này để dùng vào mùa đông, trong tiệm không có cỡ nhỏ, cũng không có cỡ trung, chỉ có một chiếc cỡ lớn, giảm giá 50%, tôi liền mua. Đây là lần đầu tiên tôi mặc nó, không gian rộng rãi bao cả người tôi lại, cho dù đeo túi ở trong áo cũng không có người nhận ra.

(Chỗ khí trời rét buốt, nguyên văn là khí tiết cửu tam, chỉ thời tiết lạnh giá, tuyết bay đầy trời, nóc nhà đầy tuyết í).

Tôi vẫn tới trạm xe chờ xe như cũ, xe buýt chưa tới, tôi vẫn ngồi trên băng ghế sắt lạnh như băng kia học từ. Ngồi chưa đến 5 phút, một chiếc xe đột nhiên dừng lại, một giọng nói quen thuộc gọi tôi : “Tiểu Thu.”

Tôi ngẩng đầu, thấy chiếc SUV của Lịch Xuyên.

Tôi chưa từng thật sự đánh giá xe của Lịch Xuyên, thứ nhất là do tôi không có hứng thú với xe cộ, thứ 2, xe của anh luôn xuất hiện vào ban đêm, không dễ dàng quan sát kỹ càng. Cách lớp thủy tinh chỗ trạm xe, tôi mê hoặc quan sát, lần lượt vài vòng. Tất cả đều không thực như vậy. Tôi nghi ngờ tôi đang nằm mơ, sợ chỉ cần một cơn gió thổi qua, cảnh tượng này liền biến mất. Thật sự là Lịch Xuyên sao? Lịch Xuyên không phải đang ở bệnh viện sao?

Anh nhảy xuống xe, chống nạng đôi, mở cửa xe hộ tôi.

Giống như mới trở về từ một bữa tiệc nào đó, anh mặc một chiếc áo gió màu đen, bên trong là bộ đồ tây màu đen, cà vạt hoa văn màu lục, mùi nước hoa CK nhẹ nhẹ. Điều khác biệt duy nhất so với ngày xưa chính là anh không mang chân giả, nên chỉ có một chân.

Anh cúi người gài dây an toàn hộ tôi, hỏi : “Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Anh đóng cửa xe, mở khí sưởi, khởi động ô tô.

Sau nhiều lần kích tình qua đi, hơn 1 tháng không gặp. Anh vẫn hoàn mỹ như vậy, vẫn anh tuấn như vậy, cho dù nhìn mặt anh từ góc độ nào đi nữa vẫn làm cho đầu óc tôi hỗn loạn.

“Giận anh à?” anh hỏi.

Tôi không hé răng.

“Cho dù tức giận thì cũng không thể mắng anh như vậy trong email đi?” anh cười lạnh “Dù gì anh cũng sửa proposal cho em. Tiếng Anh thật sự là càng học càng giỏi, từ nhỏ tới lớn cũng chưa có ai mắng anh như vậy.”

Khi anh nói “no means no”, tôi gửi lại cho anh hai chữ, mắng người.

(Chỗ này hình như tác giả không muốn nói ra câu chữ đó, chỉ ghi là , có nghĩa là mắng chửi người).

“Dừng xe, cho em xuống.” tôi then quá thành giận.

“Rất nóng tính.” Anh không để ý tới tôi, chạy xe thật nhanh.

“Dừng xe! Nếu không em gọi cảnh sát!”

“Đây là điện thoại của anh, em gọi 110 đi.” anh đưa điện thoại cho tôi, tiếp tục đi về phía trước.

Chưa tới 15 phút, xe chạy tới trường học. Lịch Xuyên nhảy xuống xe, mở cửa xe phía tôi ra.

Mặc dù Lịch Xuyên có lực cân bằng rất tốt, nhưng cơ thể tàn tật của anh nhìn vô cùng bất lực. Tim tôi lập tức mềm nhũn, nhẹ giọng nói : “Sao lại xuất viện rồi, bị em mắng cho xuất viện đúng không.”

“Chưa xuất viện, anh trốn ra.” Anh đưa túi cho tôi.

“Trời, mới chửi có một câu, không đáng để anh tức giận tới mức chạy từ bệnh viện ra để mắng em đi.”

“Nói không sai, đúng là anh tới tìm em tính sổ.” anh kéo tay tôi lại, kéo tôi tới trước mặt anh.

“Có biết em lo lắng cho anh cỡ nào không.” Tôi ôm lấy anh, chôn mặt vào ngực anh.

“Thật xin lỗi.” anh ôm tôi gắt gao “Thật ra em không cần lo lắng, anh sẽ tự chăm sóc mình, ngoài ra còn có y tá.”

“Em không có gây sự, em thề.” Tôi hôn anh, tìm kiếm động mạch trên cổ anh như ma cà rồng, sau đó hôn lên. Anh cúi đầu xuống hôn mặt tôi, hơi thở trong lành nhưng lạnh lẽo lần lượt thay đổi trên mặt tôi : “Sao lại mặc áo rộng như vậy? Rộng tới mức có thể nhét hai người vào.”

“Liền thích rộng, rộng thoải mái.” Tôi vươn tay vào trong áo gió của anh, vuốt ve lưng anh “Chỗ này có bị thương không? Đau lắm à?”

“Không bị thương.” Anh thấp giọng nói “Dừng sờ lung tung, được không?” mặc dù nói như vậy, một bộ phận trên người anh lại cứng ngắc lên.

Tôi nhớ lại lời thề vừa rồi, rút tay lại, cột dây lưng áo gió hộ anh

“Buổi tối em làm gì?” anh hỏi.

“Đến thư viện nghiên cứu proposal anh sửa cho em. Sửa lại nhiều như vậy, rất nhiều chỗ em không hiểu.”

“Không hiểu chỗ nào,” anh nói “Thừa dịp anh ở đây, anh giảng cho em, không phải rất tốt sao?”

“Vậy anh đi thư viện với em, được không?” tôi ôm tay anh.

“Hôm nay anh không mang chân giả, em ngại không?” anh thản nhiên hỏi.

“Không ngại. Dùng chân giả đi lại vất vả như vậy, tốt nhất anh không cần dùng mỗi ngày.” Tôi thốt ra, lại lập tức bắt an nhìn anh một cái. Lịch Xuyên vô cùng yêu quý dung nhan, trong trường hợp chính thức tới giờ đều trau chuốt cẩn thận tỉ mỉ. Anh lại là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, có thể nghĩ, mất đi một chân, cả đời tàn phế, với anh mà nói là một sự đả kích lớn cỡ nào.

Anh nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

Tầng 2 và tầng 3 thư viện đều là phòng tự học, mấy trăm chiếc bàn bở trong đại sảnh. Mấy trăm người ngồi trong đó học bài. Nếu như Lịch Xuyên đi vào, tuyệt đối sẽ gây ra một trận xôn xao.

Tôi dắt anh tới phòng đọc báo ở tầng 1, chỗ đó hơi lạnh, luôn luôn ít người.

Chúng tôi tìm được một chỗ, Lịch Xuyên nhận lấy áo khoác của tôi, bắt tại một bên, sau đó tự mình cởi áo gió ra.

Tôi lấy proposal ra từ túi sách, từ điển và vở. Đang định ngồi xuống, bỗng nhiên Lịch Xuyên nói : “Ngồi vào bên trái anh đi.”

Tôi đổi sang bên trái : “Anh thuận tay trái?”

“Không phải.” anh nói “Đúng rồi, kiểm tra giữa kỳ thế nào?”

Trời, anh còn nhớ chuyện này.

“Điểm trung bình 90, cách mục tiêu 5 điểm. Nỗ lực thêm chút nữa, học bổng có hi vọng.

“Bé ngoan. Trước nói tới việc em dùng article đi. Article tiếng Trung nói như thế nào?”

“Mạo từ.”

“Trước khái niệm không cần dùng mạo từ. Ví dụ như khi em nói space, em nói time, đó chỉ là concept, không cần dùng mạo từ.”

“À.”

“Còn có chỗ này nữa, trước triều đại phải có mạo từ.”

“Điều học hết rồi, nhưng không nhớ được.”

“Còn nữa, viết proposal có một nguyên tắc, không cần nói làm như vậy thì em sẽ có lợi ích gì. Nhắc tới đối với sinh viên khác, đối với trường học, đối với danh dự trường học sẽ có lợi ích gì.

Nói tới đây, anh thay đổi tư thế ngồi một chút. Lúc này tôi mới phát hiện, mất đi một nửa người, anh ngồi xuống chỉ còn một điểm tựa, cho nên rất khó ngồi thẳng, cũng rất khó ngồi ổn định, phải dùng một cánh tay đỡ cơ thể. Anh vẫn dùng tay phải đỡ lấy người mình.

Tiếp theo, anh giảng cho tôi vì sao cần sửa như vậy, giảng từng chỗ từng chỗ một, nói hơn 2 giờ liền. Tay trái viết chữ không thuần thục, liền viết láu lên trên giấy. Trí nhớ của Lịch Xuyên thật tốt, những từ đơn thật dài thật phức tạp, chưa bao giờ viết sai.

Cuối cùng, tôi cảm thấy nếu như anh vẫn tiếp tục giảng như vậy, sẽ mệt mỏi chịu không nổi, liền nói :
“Chúng ta đi thôi, muộn quá rồi.”

“Em còn gì muốn hỏi không?”

“Không có. Hiểu hết rồi. Anh hai ơi anh quá mạnh mẽ – đây là chỗ tốt của tiếng mẹ đẻ.”

Anh nhin cười.

“Tiếng Anh không phải tiếng mẹ đẻ của anh.” Anh nói “Anh lớn lên ở Thụy Sĩ, trải qua thời thơ ấu ở khu nói tiếng Pháp, đi học cấp 2 và cấp 3 ở khu nói tiếng Đức, tiếng mẹ đẻ của anh là tiếng Pháp và tiếng Đức.”

“Anh hai, sự sùng bái của em với anh dài dài đặc như dòng sông, kéo dài không dứt.”

Anh đứng lên, lấy áo khoác hộ tôi, nhìn tôi mặc, sau đó tự mặc áo gió vào. Chúng tôi cùng nhau ra thư viện, lại đi tới chỗ anh đậu xe ở chỗ Hiệu trưởng.

“Em muốn đi ăn khuya không?” anh hỏi.

“Không đi, anh mệt rồi. Em về bệnh viện với anh, được không? Không thoải mái chỗ nào, em mát xa cho anh, được không? Sức kháng thể của em mạnh lắm, không sợ lây bệnh, thật đó.” Tôi lại gần cọ cọ anh.

“No.”

Anh đưa cho tôi một chiếc hộp nhỏ màu hồng “Anh mua cho em một chiếc điện thoại, nếu rảnh gọi cho anh.”

“Bệnh viện có chặn tín hiệu không?”

“Ngày mai anh xuất viện.”

“Nhanh lên xe đi.” tôi nói.

“Anh đưa em về phòng ngủ trước.”

Trên mặt đất đều là băng mỏng, nếu anh không cẩn thận bị ngã, ngã hư luôn chân còn lại thì làm sao bây giờ.

“Lần sau, được không? Đợi tới khi anh hoàn toàn bình phục rồi lại đưa em đi. Xem như em cầu xin anh.

“No.” anh nói “Mặt đất trơn như vậy, em lại không nhìn đường, anh sợ em bị ngã.”

Quay về phòng ngủ, tôi vui rạo rức. Ai cũng nhìn tôi, cảm thấy vẻ mặt tôi hôm nay vô cùng tốt, không giống bình thường.

“Ai, rốt cuộc cậu cũng đi ra từ bóng ma thất tình.” An An quan sát mặt tôi “Thật đáng mừng.”

Tôi rửa mặt, đi ra chỗ cầu thang gọi điện thoại cho Lịch Xuyên, trong vòng 3 giây anh liền tiếp : “Hi.”

“Sắp tới bệnh viện chưa?”

“Sắp rồi.”

“Tại sao lại là màu hồng?”

“Cái gì màu hồng?”

“Màu điện thoại.”

“Đây là màu của cô gái vị thành niên.”

“Em không phải cô gái vị thành niên.”

“Em chỉ có 17 tuổi.”

“Lịch Xuyên, anh bao nhiêu tuổi?”

“25. Có phải rất già không?”

“Không già không già, tuyệt đối không già. Cảm ơn nha, anh ơi em rất thích anh!” tôi ngọt ngào gọi anh, vui vẻ gác máy.

Hôm sau là một ngày nắng đẹp. Chương trình học đã hoàn thành, mọi người đều đang chuẩn bị cho kì thi, tôi cũng không ngoại lệ, 7 giờ liền rời giường, pha một ly trà đặc liền tới thư viện. Hàng cửa sổ dài thẳng tắp, ánh nắng ấm áp, tôi mở sách vở ra, sách ôn tập, ôn tập ngữ pháp, ôn tập từ, bận tới mắt tới mũi.

Đến buổi trưa, tôi đi ra thư viện ăn cơm, điện thoại reo, truyền tới giọng nói của anh.

“Là anh, Lịch Xuyên.”

“Hi, Lịch Xuyên, anh xuất viện?”

“Cuối cùng cũng xuất. Vị bác sĩ này là người quen của bố anh, chính anh sắp chết.” anh nói “Chiều nay, em có thể giúp anh một việc không?”

“Giúp gì, nói đi.”

“Anh có một người bạn hôm nay khai trương một triển lãm tranh, em đi cùng anh được không?”

“Không thành vấn đề, chỉ có điều em không hiểu hội họa, đứng ở đó có khi nào trông rất ngốc không?”

“Không không không, là như thế này. Anh cũng không muốn đi, nhưng quan hệ với cậu ấy khá tốt, từ chối không được. Triển lãm khai trương lúc 4 giờ, báo chí cũng có mặt. Cậu ấy muốn anh có mặt đúng giờ để cổ vũ, 7 giờ có tiệc rượu, cậu ấy hy vọng anh sẽ tham gia tiệc rượu.”

“Nói cách khác, chúng ta phải ở đó hơn 4 giờ?”

“Nếu em tới giúp, anh sẽ không cần tốn hơn 4 giờ.”

“Vậy à? Giúp như thế nào?”

“Chúng ta đi lúc 4 giờ, một giờ sau, em nói em đau đầu, chúng ta liền đi về.”

“Đau đầu? Lý do này có giả lắm không?”

“Giả hay không liền xem xem em diễn có giống hay không.”

“Không thành vấn đề, Lịch Xuyên. Triển lãm tranh có yêu cầu trang phục gì không? Áo đuôi tôm gì gì đó.”

“Có, phải mặc đồ dạ hội.”

“Tốt lắm, em phụ trách diễn, anh phụ trách trả tiền đạo cụ.”

“Em ăn cơm chưa?”

“Chưa.”

“Chờ anh, anh tới đón em. Ăn cơm trước, sau đó đi shopping.”

“Em đứng chờ anh trước cổng. Vừa lúc em phải đi ra cổng gửi thư.”

20 phút sau, Lịch Xuyên lái xe tới đón tôi. Anh nói anh cần thời gian khôi phục 1 tuần mới có thể mang chân giả. Không có chân giả anh đi đường rất thoải mái, nhưng ngồi xuống lại khó khăn. Công việc của anh cần ngồi thời gian dài để vẽ, cho nên anh không thể rời chân giả.

Anh vẫn mặc một bộ đồ tây màu đen, áo sơ mi màu đen, cà vạt màu tím. Dáng người thon dài, tao nhã khéo léo, lại kết hợp với khuôn mặt mê người kia của anh, đúng là vô vãng nhi bất thắng. Tôi nghĩ, một người như vậy, chỉ có một chân, vừa mới xuất viện, lại không thể thuyết phục người họa sĩ kia, tôi phải giúp anh mau thoát khỏi triển lãm tranh kia. Trọng trách trên vai tôi thật sự rất nặng

(Vô vãng nhi bất thắng – : vô địch, vô song, vô gì gì đó =.=, don't ask me).

Lịch Xuyên hỏi tôi có muốn ăn đồ ăn Vân Nam không, tôi nói, tôi sẵn sàng đi ăn sushi với anh. Anh mang tôi tới một nhà hàng Nhật. Anh thích ăn sashimi, tôi chỉ thích ăn gà nướng. Tôi hỏi anh có bận không, anh nói toàn bộ công việc giải quyết hết ở bệnh viện rồi, còn hoàn thành trước thời hạn. Chúng tôi không ở lại nhà hàng lâu, vì tôi không muốn anh ngồi lâu. Anh không cầm đũa bằng tay trái được, tay phải lại không làm gì được, chỉ có thể dùng nĩa để ăn.

Sau đó chúng tôi đi tới một cửa hàng bán quần áo, tên không biết là tiếng Pháp hay tiếng Ý. Lịch Xuyên ngồi một bên đọc báo, tôi đi thử đồ, thử tám bộ đều rộng.

Tôi hỏi Lịch Xuyên “Làm sao bây giờ”

Lịch Xuyên ra vẻ muốn dẫn tôi đi, bà chủ nói “Dáng người của tiểu thư này thật sự quá nhỏ, nếu hai vị không ngại, tôi có thể mang cô ấy đi tầng 2 “Quần áo thanh thiếu niên” xem thử.”

Lịch Xuyên nói : “Sao chị không nói sớm, cô ấy chính là thanh thiếu niên.”

Té xỉu.

Bà chủ chọn cho tôi một bộ váy liền màu đen, có một vòng ren màu tím, lộ ra nửa bộ ngực. Tôi mặc thử một lần, vô cùng vừa người chưa tính, lại vẫn lộ ra vài phần gợi cảm. Đây là thời đại gì vậy, ngay cả trang phục cho thiếu nữ cũng thiết kế như vậy. Bà chủ chọn bra, túi xách, giày phù hợp cho tôi.

Lịch Xuyên lấy thẻ tín dụng ra, nói với tôi : “Biết anh thích gì nhất ở em không?”

Tôi nói : “Cái gì?”

“Em ra quyết định vô cùng nhanh. Nếu là cô gái khác, chọn nguyên buổi trưa cũng chưa chọn xong.”

“Có phải anh từng chọn quần áo cho cô gái khác không?” thừa dịp bà chủ đi quẹt thẻ, tôi nhỏ giọng nói.

“Chẳng lẽ nhìn anh giống trai tơ lắm à?”

Tôi ngồi trên xe trang điểm, thưởng thức chính mình ở trong gương. Ôtô đi vào một ngõ nhỏ, Lịch Xuyên đang đi tắt. Ra đường lớn, trước mắt sáng ngời, xuất hiện một tòa nhà xa hoa. Chúng tôi xuống xe ở cửa lớn, anh đưa chìa khóa cho bảo vệ, bảo vệ đưa ô tô vào gara hộ anh.

“Bạn anh vẽ theo phong cách nào?” cũng không phải lễ trao giải Oscar, nhưng tôi vẫn cảm thấy hơi hồi hộp.

“À, cậu ấy là Pomo.” Thấy tôi khó hiểu, anh còn nói : “Postmodern. Phong cách hiện đại.”

Tôi hoàn toàn không biết gì về tiền hiện đại, nói chi tới hiện đại.

“Em không cần nói gì cả.” anh an ủi tôi “Chỉ cần giả vờ xem tranh, chán thì ăn vài miếng thịt bò khô.”

Trước khi lên xe, anh mua cho tôi một gói thịt bò khô, đồ ăn vặt tôi thích nhất, nhét trong túi xách mới mua. Dọc theo đường đi Lịch Xuyên đều nói tôi là thiếu nữ ngây thơ, vì tôi thích tất cả những thứ sáng lấp lánh. Trên chiếc túi xách kia không hề thiếu hạt lấp lánh, cầm trong tay, quả nhiên sáng lấp la lấp lánh.

“Làm vậy không thích hợp lắm đi.” tôi nói.

“Sợ gì, đây là triển lãm tranh hiện đại.” anh chống nạng, chăm chú đi đường. Tôi ngẩng đầu thật cao, đi cạnh anh.

Ngay cửa phòng triển lãm đã đứng một loạt người. Trong đó có một người thanh niên tóc dài mặc áo choàng nhanh chóng chạy lại : “Lịch Xuyên!”

“Không muộn đi.” Lịch Xuyên đi lên bắt tay với anh ta, giới thiệu tôi : “Đây là Tạ Tiểu Thu tiểu thư, sinh viên. Đây là Giang Hoàn Khê tiên sinh, họa sĩ nổi tiếng.”

Chúng tôi bắt tay, chào hỏi.

Đứng cạnh Giang Hoàn Khê là phu nhân của anh ta, một vị nữ sĩ trẻ tuổi, gương mặt kinh diễm, tóc vấn cao cao, không có một sợi rối, thần thái cao quý.

“Quý Liên.” Lịch Xuyên giơ tay ra : “Đã lâu không gặp.”

Hai người bắt tay, Lịch Xuyên giới thiệu tôi : “Đây là Tạ tiểu thư, Tạ Tiểu Thu, sinh viên khoa tiếng Anh. Đây là Diệp Quý Liên nữ sĩ, họa sĩ quốc họa.”

“Hạnh ngộ.” tôi nói.

“Hạnh ngộ.” Quý Liên cười kéo tay tôi : “Tiểu Thu, em học trường nào?”

“Đại học sư phạm S.”

“Lịch Xuyên, bọn mình chuẩn bị sô pha cho cậu, bây giờ cậu có cần nghỉ ngơi không?” Quý Liên nhìn thoáng qua đôi mắt trũng trợn của Lịch Xuyên, tức thì giật mình. Hiển nhiên Lịch Xuyên rất ít khi ở trường hợp chính thức không mang chân giả.

“Cảm ơn, không cần.”

Lúc này lại có thêm một người trung niên, mặc âu phục màu xám, vẻ mặt thần bí mà kiêu căng. Diệp Quý Liên vội vàng nói : “Để tôi giới thiệu : Đây là Hàn Tử Hư tiên sinh, ông chủ phòng tranh Tử Thảo, họa sĩ nổi tiếng, chuyên gia định ngọc.”

(Hàn Tử Hư – : Tử Hư = đồ giả dối =))).

Đây là thời đại gì vậy, tại sao người tới đây đều là “gia” nha.

Sau đó Diệp Quý Liên giới thiệu Lịch Xuyên : “Vị này là Vương Lịch Xuyên tiên sinh, tổng tài CGP Architects, Kiến trúc sư, sinh viên cao học khoa Kiến trúc đại học Havard, chủ nhân giải thưởng Thiết kế Kiến trúc AS-4 của Pháp năm ngoái. Trên tay anh ấy hiện giờ có hơn 50 hạng mục thiết kế ở Trung Quốc. Lịch Xuyên, có cần mình thuận tiện giới thiệu bố và anh trai cậu không?”

Lịch Xuyên lắc đầu : “Không cần.”

12. Chương 12

Chương 12

Tôi kéo tay Lịch Xuyên, đi về phía dành cho khách ký tên của triển lãm. Lịch Xuyên rồng bay phượng múa ký tên của chính mình. Tôi cẩn thận nghiên cứu, một kiểu chữ nhìn không rõ, có lẽ là một kiểu viết cổ nào đó. Sau đó, tôi ký tên của mình vào, nhỏ như con kiến, ngay sát dưới tên anh.

Anh cúi đầu nhìn tôi : “Tại sao lại ký tên nhỏ như vậy?”

“Anh là nhân vật lớn em là nhân vật nhỏ.”

“Ký một lần nữa, được không? Người không biết rõ còn nghĩ rằng tên anh còn có hậu tố.”

Tôi ký một cái to hơn, để trên tên anh : “Như vậy được không?”

Anh mỉm cười : “Được.”

“Vương tiên sinh, triển lãm có phòng khách chuyên môn dành cho ngài nghỉ.” Cô gái phụ trách tiếp đón khách nhỏ nhẹ nói, hiển nhiên có người dẫn dò trước “Đi ra cửa này, nhìn phía bên trái.”

“Cảm ơn.” Lịch Xuyên bỏ cây bút ký tên trên tay tôi xuống, hỏi : “Phòng treo đồ ở đâu?”

“A, ở trong này.” Cô gái cười khanh khách nói, cô ta không dám nhìn Lịch Xuyên, khuôn mặt cũng đỏ bừng.

Lịch Xuyên cởi áo khoác hộ tôi, giao luôn áo gió của anh cho cô gái đó.

Cô gái bị hành động đầy ga lăng của anh đả động, cầm áo gió có vẻ như đang nghĩ gì đó, ngơ ngẩn cả người, sau một lúc lâu, đưa một tấm thẻ cho Lịch Xuyên : “Dùng cái này để lấy quần áo, mời ngài cầm.”

Đèn trong triển lãm không sáng không mờ, tỏa ra từ trong trần nhà. Bốn vách tường đều treo tranh. Giữa đó là vài chiếc cửa sổ phong cách cổ điển. Hội họa phong cách hiện đại, đặt ở khu thiết kế theo phong cách lâm viên, có vẻ rất khác biệt.

“Em thích xem mấy bức tranh này sao?” Lịch Xuyên đứng bên cạnh hỏi.

“Không thích lắm, xem cũng không hiểu.” tôi nói “Nhưng mà triển lãm này thiết kế rất khác biệt, em rất thích.”

Tôi thấy trên mặt anh có vẻ tươi cười đắc ý.

“Là anh thiết kế?”

“Nếu không tại sao người ta mời anh tới?”

“Như vậy, Kiến trúc sư Vương, anh thuộc phong cách gì?”

“Chủ nghĩa tự nhiên. Tận dụng khả năng để siêu việt hạn chế của thời đại.”

Tôi nghĩ tới một vị hiền triết mà tôi biết : “Có phải kiểu như Trang Tử hay không?”

“A, em cũng biết Trang Tử?” anh hơi giật mình “Trang Tử là nhà triết học người Trung Quốc mà anh thích nhất.”

“Anh hai ơi, anh chỉ biết được 950 từ tiếng Hán.” Tôi cười “Nói Trang Tử với em, có phải hơi xa xỉ hay không?”

“Anh từng đọc bản dịch tiếng Pháp rồi, học đại học còn chọn môn này nữa. Đáng tiếc giáo sư là người Trung Quốc, khẩu âm quá nặng, tới cuối cùng anh vẫn chưa hiểu rõ hết. Nhưng mà, em cũng không phải khoa tiếng Trung, so sánh kiến thức về Trang Tử, chúng ta cũng là kẻ tám lạng người nửa cân đi.”

“Bố em là nhà thực tiễn chân chính về triết học Trang Tử. Ông hướng tới tự nhiên, cho nên từ thành phố về nông thôn. Nhà em không cần điện thoại, không có TV, ngay cả xe đạp cũng không mua. Bố em từ khi em còn nhỏ liền nói cho em biết, đi bộ tốt hơn bất cứ thứ gì. Nhưng mà, em với em trai đều phản bội ông. Không có xe đạp, bọn em xin ông ngoại cho tiền, không có TV, bọn em để dành tiền tiêu vật đi mua.”

Anh thật giật mình : “Vậy à? Bố em cự tuyệt nền văn minh hiện đại?”

“Bố em nói, hiện đại và cổ đại không có khác biệt về bản chất.”

“Thật là làm người khác tỉnh ngộ,” Lịch Xuyên nhìn tôi, trên mặt có ý cười, thần nhiên, đầy ẩn ý.

Người trong triển lãm dần dần nhiều lên. Nhưng đều là những họa sĩ thuộc trường phái hiện đại cổ quái. Đa số là người trẻ tuổi. Diệp Quý Liên tranh thủ lúc rảnh rỗi lại đây nói chuyện với chúng tôi, còn hẹn tôi sau này nếu rảnh thì đi dạo phố. Tôi nghĩ nữ họa sĩ đều rất kiêu ngạo, không ngờ Diệp Quý Liên lại hiền hòa như vậy, không khỏi thích chị ta hơn một chút.

Tôi vụng trộm nhìn đồng hồ, mới 10 phút, hỏi Lịch Xuyên : “Đứng lâu như vậy, anh có mệt không?”

“Không mệt.” mặc dù anh mang theo nặng, nhưng thật ra lúc đứng thẳng, rất ít khi dựa vào nó.

“Ai, em cảm thấy, thật ra, trong triển lãm vẫn có một hai người không giống họa sĩ lắm.” tôi nhìn một người trong đám người, nói.

“Vậy à?” theo tầm mắt của tôi, Lịch Xuyên nhìn một người đàn ông trung niên mặc áo phục màu xám, mặt chữ quốc, ngực gài một cây bút máy. Ông ta trông có vẻ như đang tìm người, sau đó, có vẻ như ông ta tìm được người cần tìm rồi, sau đó, ông ta đi thẳng về phía chúng tôi.

Lúc đó, chúng tôi đang đứng cùng chỗ với một đám sinh viên Mỹ viện trung ương, muốn thời gian trôi qua nhanh một chút. Lúc đó bọn họ đang bàn về Kandinsky, chúng tôi giả vờ nghe.

“Xin hỏi, ngài là Vương tổng sao?” người đàn ông trung niên kia nói.

Lịch Xuyên giật mình, tiện đà nói : “Xin hỏi tiên sinh tìm ai?”

“Vương Lịch Xuyên tiên sinh CGP Architects.”

“Là tôi.”

Người kia lấy danh thiếp ra : “Xưởng trưởng xưởng thủy tinh Đông Phong, Hứa Kiến Quốc”

Tôi khó hiểu, tại sao xưởng trưởng xưởng thủy tinh cũng tới triển lãm tranh hậu hiện đại?

“Hứa tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì không?”

“Vương tổng là kiến trúc sư trưởng của Tòa cao ốc Hương Tạ, khu đô thị mới Vạn Khoa và khách sạn Long Cương đúng không?”

Lịch Xuyên chần chờ một chút, nói : “Vâng.”

“Chúng tôi là doanh nghiệp cỡ vừa trong nước, có sản xuất loại kính hai lớp phù hợp cho ba công trình trên.”

“Tôi chỉ phụ trách thiết kế tổng quan và phối cảnh thôi. Ngài phải đi bàn bạc với đơn vị thi công.”

“Chúng tôi đã điều tra qua bối cảnh của ngài. Ngài là A&E, có nghĩa ngài là Kiến trúc sư, cũng là Kỹ sư kiến trúc. Nếu ngài nói cần đạt được hiệu quả như trong thiết kế thì cần một loại vật liệu nào đó, thì đơn vị thi công không thể không mua.”

Lịch Xuyên không biểu hiện gì : “Loại tường kính này là sản phẩm mới, trước mắt trong nước đúng là có vài xưởng sản xuất, nhưng chỉ tiêu kỹ thuật không đủ tiêu chuẩn. Bình thường chúng tôi đều nhập khẩu từ châu Âu.”

“Vương tổng, xưởng của chúng tôi có thể sản xuất được kính đạt tiêu chuẩn, về mặt giá cả, lắp đặt, ngài có thể tiết kiệm không ít tiền cho nhà đầu tư. Ngoài ra còn được tiếng duy trì ngành công nghiệp của địa phương. Sao lại không làm?”

“Tường kính lát ngoài do xưởng của ngài sản xuất có thể không có vấn đề, nhưng mà, kính ở bên trong Low-E chỉ sợ khó đặt. Ngoài ra, kỹ thuật lắp tường kính cũng rất khó khăn, phải kết nối tốt với hệ thống thông khí, bình thường chúng tôi đều thuê công ty cổ vấn lắp đặt.”

“Mọi sự tại nhân. Chất lượng tường kính của xưởng chúng tôi bằng với chất lượng của các nhà thầu chuyên nghiệp, lại có kinh nghiệm hai năm thi công công trình tường kính hai lớp. Ngoài ra, chúng tôi còn đầu tư tiền mời cổ vấn lắp đặt từ Thụy Sĩ tới.”

“Vị cổ vấn nào?” Lịch Xuyên hỏi.

“Andrews tiên sinh của công ty Mật Lâm.”

“Ngài đợi chút, tôi gọi điện thoại một lát.” Lịch Xuyên lấy điện thoại di động ra, gọi một số, sau đó, anh nói gần 5 phút tiếng Pháp rồi mở gác máy.

“Là Andrews kêu ngài tới tìm tôi?” Lịch Xuyên nói “Ngài cho ông ta bao nhiêu tiền? Hừm?”

“Tôi có hơn 3000 công nhân, có đủ năng lực sản xuất, chỉ là không có đủ đơn đặt hàng. 3000 công nhân, cộng thêm người nhà, hơn 1 vạn người. Đang cần thức ăn.”

Lịch Xuyên không hiểu từ kia, nhìn tôi, tôi dùng tiếng Anh nói : “Ý nói đang chờ anh cứu mạng.”

“Hứa tiên sinh, ngài có trách nhiệm với công nhân của ngài, tôi có trách nhiệm với công trình của tôi, mỗi người có một nhiệm vụ riêng, ngài nói đúng không? Đây không phải phim truyền hình, đừng nói chuyện cảm tình với tôi.”

Tôi lé mắt. Nói là người này không biết tiếng Trung, nhưng lúc cần thể hiện thì tuyệt đối sẽ không thua kém ai.

“Vương tổng, ngài không biết văn hóa của Trung Quốc cho lắm. Điểm khác biệt lớn nhất giữa văn hóa phương Tây và văn hóa Trung Quốc chính là, văn hóa của chúng tôi liên quan tới tình cảm, tới tình người, tới quan hệ với nhau.” Hứa Kiến Quốc không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt nói.

Lịch Xuyên dùng tiếng Anh hỏi tôi : “Cái này là văn hóa của bọn em à?”

Tôi nói : “Đúng vậy. Vị xướng trưởng này rất có kinh nghiệm đấu tranh với nhà tư bản.”

“Nhà tư bản?” lông mày Lịch Xuyên không tự giác nhướn lên.

“Cũng là bản chất của giai cấp của anh.” tôi bổ sung, vẫn dùng tiếng anh, ngọn cờ giương cao, kiên định đứng về phía đồng bào Tổ Quốc.

“Hứa xướng trưởng, tường kính của ngài dùng hệ thống điều hòa gì?”

“Hệ thống AVA, tiết kiệm năng lượng, bảo vệ môi trường, khỏe mạnh, thoải mái. Vương tổng, tôi không trông cậy ngài đồng ý ngay lúc này, chỉ hy vọng ngài rút chút thời gian tới xưởng của chúng tôi xem một chút tình trạng sản xuất và hàng mẫu.”

“Xưởng của ngài ở đâu?”

“Trầm Dương.”

Lịch Xuyên nghĩ ngợi một chút, nói : “Như vậy đi, ngày mai ngài tới văn phòng của tôi bàn bạc, được không? Đây là điện thoại của tôi, mời ngài hẹn trước với thư ký một chút.” Anh viết cho ông ta một số điện thoại.

Vị xướng trưởng kia nhận lấy tờ giấy, thật nghiêm túc bắt tay anh : “Vương tổng, cảm ơn ngài cho xưởng chúng tôi cơ hội này.”

“Không khách khí.”

Vị xướng trưởng kia nhanh chóng cáo từ, bộ dạng vô cùng bận rộn.

Thừa dịp này, tôi đi toilet một chuyến, khi trở về, thấy Lịch Xuyên đang đứng nói chuyện với Giang Hoàn Khê và phu nhân của anh ta, tôi không đi quấy rầy, chính mình một người đứng xem tranh.

Ngày mai kiểm tra nghe và nói, trong lòng tôi đang tụng từ.

Một lát sau, có người đứng cạnh tôi, hỏi : “Tiểu thư rất thích bức tranh này sao?” anh ta nói “Tôi thấy cô đứng trước nó thật lâu.”

Tôi xoay người, nói chuyện là một vị thanh niên hào hoa phong nhã, khuôn mặt kiểu thư sinh cổ điển, thanh tú, tao nhã, chỉ là kiểu tóc có chút quái đản, hơi phóng dăng không kiềm chế được.

“Tổng Thanh. Tổng trong Giang Tổng, Thanh trong rõ ràng. Mỹ viện Tây An.” Anh ta tự giới thiệu.

Tôi ngẩng đầu tìm Lịch Xuyên, hy vọng anh tới cứu tôi, anh đứng cách tôi rất gần, chỉ có điều đang quay lưng về phía tôi, nói chuyện vui vẻ với vợ chồng Giang Hoàn Khê.

“Đúng vậy.” tôi giả vờ thâm trầm “Rất thích.”

“Như vậy, theo ý tiểu thư, chủ đề của bức tranh này là gì?” anh ta tiếp tục hỏi, có vẻ rất có hứng thú, bộ dạng giống như rất muốn nghe tôi nói chuyện vậy.

Tôi vội vàng nhìn bức tranh kia. Trong tranh là khuôn mặt người, nhưng mà, ngũ quan trên mặt là bộ phận sinh dục của phụ nữ.

Tôi nuốt nuốt nước bọt, trầm mặc một lát : “Đây là một khuôn mặt người.” vớ vẩn.

Tổng Thanh mê hoặc nhìn tôi, chờ tôi nói tiếp. Tôi chỉ phải tiếp tục nói :

–“Mặt người...là công cộng, ai cũng có thể nhìn thấy.”

–“Cơ thể con người, là che giấu, dục vọng, không thể nhận ra.”

–“Cho nên khuôn mặt người này, có nghĩa dục vọng từ che giấu biến thành công khai. Miệng trùng hợp với âm đạo, nói lên tình dục hiện đại và cổ đại cũng có bản chất khác nhau.”

“Bản chất khác nhau chỗ nào?” Tổng Thanh hứng thú dạt dào hỏi.

“Vật dẫn thay đổi. Đúng không. Dục vọng hiện đại nói lên qua miệng chứ không phải qua bộ phận sinh dục.”

Con bà nó, tôi bất cứ giá nào : “Miệng là cái gì? Miệng tượng trưng cho cái gì, anh nói xem?”

Tứ hai bát thiên kim, một câu hỏi phản công.

“Ngôn ngữ?” anh ta thử trả lời một câu.

Tôi dẫn dắt anh ta : “Ngôn ngữ, thanh âm, ký hiệu, văn bản, miệng, phương pháp truyền bá không chính thức...”

“Cho nên...”

“Tình dục hiện đại phải thông qua văn bản đạt đến thỏa mãn, mà không phải cảm quan. Chính như bức tranh này, kỳ thật anh phải tại góc này vẽ thêm một vật.”

“Vật gì vậy?” anh ta có vẻ sợ hãi.

“Một tảng đá.”

“Vì sao?”

“Tảng đá không có dục vọng.” tôi phải đưa ra kết luận : “Sinh ra dục vọng từ một vật không có dục vọng, chỉ có nghệ thuật gia theo trường phái hiện đại mới có thể làm được.”

Lại nhìn Lịch Xuyên, anh đưa lưng về phía tôi, cười đến phát run cả bả vai.

Tổng Thanh giật mình ngộ ra, nói : “Tiểu thư cao kiến. Tôi đúng là tác giả bức tranh này, lý giải của cô có chứa nhiều dẫn dắt. Đã có một thời gian dài tôi chưa từng nghe được phân tích nào sâu sắc như vậy. Xin hỏi, cô có số điện thoại không? Khi nào rảnh, tôi có thể mời cô uống cà phê không?”

Một bàn tay khoác qua vai tôi, Lịch Xuyên đột nhiên chen vào : “Không có, cô ấy là sinh viên, không có điện thoại.”

“A.” Tổng Thanh bất mãn liếc nhìn Lịch Xuyên một cái, cảm thấy anh lại đây phá vỡ cuộc nói chuyện của chúng tôi, thật thô bạo. Không để ý tới Lịch Xuyên, tiếp tục chỉ vào bức tranh bên cạnh nói : “Tiểu thư, bức tranh kia cũng do tôi vẽ, có thể nghe cao kiến của tiểu thư sao?”

Tôi dời ánh mắt qua, chỉ nhìn thấy một vệt sáng màu đỏ tươi lóa mắt.

Giống máu đỏ. Giữa những sợi dây nhỏ, màu đỏ thẫm, giống như mạch máu được khuếch trương lên.

Tôi nhanh chóng cúi đầu, tay không tự chủ kéo lấy Lịch Xuyên.

Tôi muốn giữ bình tĩnh, nhưng trong đầu trống rỗng, tôi nghe thấy tôi nói : “Lịch Xuyên, mang em rời khỏi chỗ này!”

Sau đó tôi cũng không biết bất kì điều nữa.

Tôi tỉnh lại, thấy mình nằm trên một chiếc sofa thật thoải mái. Miệng ngòn ngọt, giống như uống nước đường vậy.

Lịch Xuyên ngồi bên cạnh, nắm tay tôi.

“Muốn uống nước không?” anh hỏi.

Tôi lắc đầu.

“Sao không nói cho anh biết.” mặt anh cứng ngắc “Em có chứng sợ máu?”

“Không nghiêm trọng lắm.” tôi chậm rãi hô hấp.

“Nhưng mà, em còn xem phim kinh dị...”

“Em nghĩ như vậy có thể chữa khỏi ỉnh.”

“Không phải máu của em, em có bị choáng không?”

“Em chỉ bị choáng lúc thấy máu người khác thôi. Thấy máu của chính mình ngược lại lại không choáng.”

Tôi muốn ngồi dậy, anh đè tôi lại “Nằm thêm chút nữa.”

“Em là trời sinh như vậy, hay là do yếu tố tâm lý?”

“Mẹ em sinh em trai, mất máu nhiều quá mà chết.” tôi nói “Lúc đó em ở cạnh bà.”

“Vậy à? Loại bệnh viện nào lại cho con nít đứng cạnh xem cảnh sinh đẻ?”

“Mẹ em sinh em trai ở nhà. Bà không chịu đi bệnh viện.”

“Vì sao?”

“Bà rất tự tin, kết quả xảy ra chuyện, điều kiện chữa bệnh ở nông thôn kém, hết thầy đều không kịp nữa rồi. Chính bản thân mẹ còn không biết mình sẽ xảy ra chuyện, trước khi chết còn hỏi em có thích em trai hay không.”

Lịch Xuyên không nói gì, vẫn vuốt ve mặt tôi, tóc tôi : “Anh cũng không có mẹ. Mẹ anh qua đời rất sớm. Tai nạn xe cộ.”

“Mẹ anh làm nghề gì?”

“Nói với em thế này nhé,” anh tự uống một ngụm nước “Anh là Kiến trúc sư, đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Nghe thêm chút nữa em sẽ thấy phiền.” anh nói “Anh trai anh cũng vậy, bố anh cũng vậy. Mẹ anh cũng vậy. Chú anh cũng vậy. Ông nội anh cũng vậy.”

“Bà nội anh cũng vậy?”

“Cũng vậy? Em còn muốn nghe nghề nghiệp của gia đình anh nữa không?”

“Chị họ anh cũng vậy à? Anh có chị họ không?”

“Cũng vậy.”

“Lịch Xuyên, lịch sử nhà anh, cũng quá chán nản đi.”

“Liên là như vậy. Ha ha.”

13. Chương 13

Chương 13

Lịch Xuyên nói, lúc tôi mới ngất xỉu anh còn tưởng là tôi giả vờ, tính nhờ Giang Hoành Khê đưa tôi vào trong xe của anh, sau đó chuẩn bị theo kế hoạch đã được định trước. Không ngờ lại phát hiện mạch của tôi đập khác thường, nhanh chóng đưa tôi lên phòng nghỉ, đút nước đường cho tôi. Tòa nhà kia là khu dân cư cao cấp, tầng 2 có một phòng khám. Anh mời một vị bác sĩ tới khám cho tôi, hỏi nguyên nhân, vị bác sĩ kia nói có thể do tôi có chứng sợ máu. Bình thường chỉ cần nằm nghỉ khoảng 10 phút là khỏe.

Anh nhìn nhìn đồng hồ của mình : “Em đã nằm 20 phút rồi, tại sao mặt vẫn trắng bệch như vậy.”

Tôi ngồi dậy, cười ha ha : “Mặt của em trắng, là do em bơi phàn. Em trang điểm, hiểu không?”

“Da em như vậy là đẹp rồi, tuổi còn nhỏ, trang điểm làm gì.”

“Thành thực và gợi cảm, là mục tiêu theo đuổi suốt đời của em.” Tôi vừa dứt lời, phát hiện anh vẫn nhìn tôi, không nói được một lời, giống như một hình ảnh dừng lại trong một bộ phim tình cảm vậy.

“Tiểu Thu, em là thần tiên, em là đồ dễ hơi, em phóng điện khắp nơi, anh như lâm vào vực sâu.” Anh đứng lên, đưa áo khoác cho tôi “Khoác chiếc áo gợi cảm này vào, chúng ta về nhà thôi.”

Chúng tôi trở về Hoa viên Long Trạch như một cơn gió, vào nhà anh, anh đặt tôi ở trên cửa, khẩn cấp hôn tôi : “Tối nay ở lại với anh, được không?”

“Mai em phải kiểm tra, môn nói và nghe.”

“Chỉ còn một ngày nữa, bây giờ mới chuẩn bị có tác dụng gì sao?”

“Lâm trận mới mài gươm, không sắc thì cũng sáng.”

“Chiều mai anh đi công tác, có một dự án sắp khởi công ở Hạ Môn, phải đấu thầu.”

“Đi bao lâu?”

“Ba tuần.”

“A!” tôi nói “Lâu lâu mới gặp được một lần, lại phải đi.”

“Cho nên, phải tranh thủ, đúng không?” anh cởi áo khoác của tôi ra, cúi đầu xuống, hôn lên ngực tôi. Hai tay anh vòng qua lưng tôi, kéo khóa kéo xuống. Tôi hơi e lệ nhích về sau một chút, vì cơ thể tôi vẫn dừng lại ở thời kì con gái, khung người rất nhỏ, bộ ngực cũng nhỏ, giống một con thỏ lần bò lên người anh vậy. Tôi ôm lấy eo anh, ném nạng của anh xuống, để anh dựa lên trên người tôi.

“Hi, anh có nặng lắm không?” thấy tôi bị anh đè sắp té, anh vội vàng chống hai tay lên cửa.

“Không nặng...” tôi đã bị anh hôn thần hồn điên đảo, ghé vào lỗ tai anh thì thào nói “Lịch Xuyên, em yêu anh! Tận tình tra tấn em đi!”

Chúng tôi người đầy mồ hôi đi tắm rửa, đều tự đi vào phòng tắm.

Lịch Xuyên nói, trong phòng tắm của anh toàn là phương tiện dành cho người tàn tật, người bình thường đi vào, sẽ tưởng đó là phòng tra tấn của Quốc Dân Đảng. Anh chưa nói thì không sao, vừa nói xong, tôi liền đi vào quan sát. Thật ra phòng tắm cũng không âm u như anh nói. Ở trong rộng rãi thoải mái, còn có một xô pha. Chỉ có điều khắp nơi đều có tay vịn, giá đỡ. Sàn cũng lát vật liệu đặc biệt. Sau đó, có một chiếc xe lăn khéo léo, ngăn tủ bên cạnh để đựng khăn tắm.

“Nhìn trộm một lát được không? 5 phút thôi?” tôi cười hì hì nhìn anh.

“No.” anh kéo tai tôi, ném tôi ra phòng tắm.

Phòng tắm ở trường lúc nào cũng đầy hơi nước, khó có chỗ để tôi tắm rửa sảng khoái. Tôi tắm thật lâu, lúc đi ra, thấy Lịch Xuyên khoác áo choàng tắm, ngồi trên sôpha uống bia.

Anh đứng lên, hỏi tôi “Muốn uống gì không?”

“Bia lạnh.”

“Không được. Cái đó là để cho đàn ông uống.” anh đi vào bếp, mở tủ lạnh ra, nhìn quanh một hồi : “Anh pha trà sữa nóng cho em, được không?”

“Được rồi.” tôi sôi nổi đi vào bếp, phát hiện phòng bếp của anh mới tinh, không có một hạt bụi, hiển nhiên, anh chưa bao giờ nấu cơm.

“Lò vi ba này anh dùng lần nào chưa?” tôi vuốt ve lớp vỏ ngoài bóng loáng của lò vi ba, ở trên không có lấy nửa giọt dầu văng ra.

“Chưa.”

“Vậy sao anh còn thiết kế phòng bếp làm gì? Không xây luôn cho nhanh.”

“Đúng là một thiết kế sai lầm.” anh nói “Làm Kiến trúc sư, bọn anh chỉ dồn tâm tư vào thiết kế cho phòng khách thôi.”

“Thật ra, em có thể hầm canh ở đây.” Tôi nói, tiện tay mở tủ bếp ra, phát hiện ở trong tô đĩa chén bát đầy đủ, phân loại ra chỉnh tề : “Lần sau em mua nguyên liệu hầm canh xương cho anh uống đi. Kiểu phổ biến, nhẹ nhàng thanh đạm. Còn có canh đầu cá đậu hũ, cũng rất bổ dưỡng.”

“Nói làm anh thấy thèm, không bằng bây giờ chúng ta đi mua đồ ăn đi.” anh tìm chìa khóa phòng “Gần đây có một siêu thị. Không xa, đi bộ một hồi là tới.”

Lịch Xuyên nói không xa, kết quả chúng tôi đi nửa tiếng mới tới cái siêu thị mà anh nói kia. Lần này anh không để ý sự phản đối của tôi mang chân giả vào, lý do là anh có thể có một bàn tay trống để nắm tay tôi. Vào siêu thị, tôi đẩy một chiếc xe chứa đồ, không tìm được xương, liền đến chỗ bán cá mua một con cá Lư. Mua hành và gừng để hầm canh, mua đậu hũ, cần tây và bách hợp, mua thêm một chút đồ ăn mặn. Lịch Xuyên mua vài đồ ăn nhĩ, lại dặn tôi mua thêm vài thứ đồ hộp, như vậy tôi có thể chuyên tâm ôn bài, không cần lo lắng chuyện ngày ba bữa.

Tôi lại mua thêm một ít vịt lạp, lạp xưởng, và nấm đông cô.

“Mua thêm chút đồ ăn vặt đi, bánh, đồ uống, cà phê và trà cho anh nữa. Tất cả bỏ trong tủ lạnh. Nhớ phải chọn cà phê hiệu Columbia, nâng cao tinh thần tốt nhất.” tôi cũng không biết đó là cái gì, thấy anh lại bỏ thêm đồ vào trong xe. Tôi vừa nhìn, là sữa đậu nành. Tôi bỏ lại lên giá : “Trong phòng ngủ không có tủ lạnh, mua nhiều cũng phí tiền.”

“Lúc ôn thi em ở lại chỗ anh, được không?” anh nói “Ở đó yên tĩnh, em có thể chuyên tâm học tập. Anh ở Hạ Môn, sẽ không quấy rầy em.”

“Không không không...” tôi nói liền một lúc mười chữ không, cuối cùng lại bỏ thêm một chữ : “Tiện.”

“Ừm, ở đây cách trường em hơi xa, nhưng mà, anh có thể nói lái xe của anh đưa đón em.”

“Không phải anh luôn tự lái xe à?”

“Anh có một lái xe, nhưng anh thích tự mình lái, cho nên anh ta vẫn rất rảnh rỗi. Lúc này vừa vặn tìm chút việc cho anh ta làm.” Anh lấy điện thoại ra tính gọi.

Tôi giật điện thoại của anh lại : “Anh hai, anh tha em đi. Chỉ có ở phòng ngủ em mới thấy tự tại. Kỳ thi với em mà nói rất quan trọng, anh cũng không muốn em thấy không tự nhiên lúc ôn bài đúng không?”

Một điểm tốt ở Lịch Xuyên đối với tôi chính là rất hiểu chuyện. Anh cũng không miễn cưỡng tôi.

“Được rồi, tùy em.” Anh cười nhẹ, không kiên trì.

Mặc dù như vậy nhưng chúng tôi cũng mua một đồng đồ ăn. Tôi xách hai túi, Lịch Xuyên xách hai túi, đi taxi về.

Ở đại sảnh, chúng tôi gặp Kỷ Hoàn. Anh ta đứng cùng một người thanh niên, cũng xách một đồng hồ đi lên lầu.

“Hi, Lịch Xuyên, Tiểu Tạ!”

“Hi!” tôi có chút ngượng ngùng, Lịch Xuyên nắm tay tôi không chịu thả ra, một bộ dạng tình nhân ngọt ngào.

“Giới thiệu một chút, đây là Tiêu Nghị, nghiên cứu sinh khoa Tranh sơn dầu Mỹ viện trung ương.” Ngoại trừ một đôi mắt xéch giống như của Quan Vũ ra, Tiêu Nghị nhìn thật văn tĩnh, thật ôn hòa.

“Chào hai người.” anh ta bắt tay với chúng tôi.

“Đây là Vương Lịch Xuyên tiên sinh, Tạ Tiểu Thu tiểu thư. Vương tiên sinh là Kiến trúc sư, Tạ tiểu thư còn đang học đại học.”

Lịch Xuyên bỏ túi đồ từ tay trái qua tay phải, bắt tay với anh ta.

“Lịch Xuyên bị bệnh cũng không báo cáo với Tạ tiểu thư, hại người ta ngồi trong này khổ sở chờ đợi hơn 3 tiếng đồng hồ.” Kỷ Hoàn cười nói.

“VẬY Ạ?” Lịch Xuyên xin lỗi liếc nhìn tôi một cái.

Tôi cúi đầu nhìn ngón chân mình.

“Anh nhất định sẽ nhận tội đầy đủ.” Lịch Xuyên nói.

Vào thang máy, tôi cười trộm : “Cái người tên Tiêu Nghị kia, ngực dựng thẳng tắp, nhìn có vẻ rất gay nha.”

“Bọn họ ở bên nhau hình như rất lâu rồi.” Lịch Xuyên nói “Tiêu Nghị thì không sao, Kỷ Hoàn lại cả ngày đòi đi Canada đăng kí kết hôn.”

“Em nói, Lịch Xuyên, sao anh không phải gay nha, anh vừa sạch sẽ lại chính tề, trong nhà không nhiễm một hạt bụi.”

“Nhà anh mỗi ngày có người quét dọn.” anh nói “Nếu không có người quét dọn, em xem thử xem.”

“Sáng ngủ dậy anh có gấp chăn không?”

“Không gấp, em vừa lòng chưa.”

Chúng tôi quay lại nhà anh, mỗi người đều đeo một chiếc tạp dề rất ra dáng, Lịch Xuyên giết cá, tôi hầm canh. Lịch Xuyên thái đồ ăn, tôi xào rau. Tôi vẫn nghĩ Lịch Xuyên là thiếu gia, không thể tin được anh làm mấy việc này lại vừa nhanh vừa giỏi, đúng là có huấn luyện đằng hoàng. Lịch Xuyên nói, tuy rằng nhà anh không thiếu tiền, nhưng anh và anh trai lúc đi học đại học đều tự đi làm kiếm tiền sinh hoạt, rất ít khi xin viện trợ của gia đình.

“Đương nhiên, bố anh thanh toán chi phí mắc nhất, học phí.”

Tôi thấy anh đang cắt cà rốt. Tôi nói “Đồ ăn nhiều lắm rồi, đừng cắt nữa.”

“Em hầm canh ngon cho anh uống, anh cũng làm một loại canh ngon cho em uống.” anh đi rửa sò “Clam Chowder (canh sò), em uống lần nào chưa?”

Tôi không biết gì, nói “Chưa.”

“Canh này anh thích uống từ nhỏ, công thức lại là bà ngoại anh truyền cho anh nữa.”

“VẬY anh dạy em, được không?” tôi đứng sát cạnh anh, nhìn anh rửa sò.

“Không dạy. Đây là bí kíp. Chuyên dùng để lấy lòng người trong lòng.” Anh đun nóng nồi lên, bỏ bơ vào, xèo một tiếng, đổ một chén cà rốt nhỏ vào xào. Sau đó anh lại bỏ nước dùng gà vào, sau đó anh bỏ sữa nguyên chất vào, bỏ khoai tây nghiền vào, bỏ sò, chậm rãi hầm.

Hầm cá xong rồi, tôi làm hai món đơn giản, chia đồ ăn thành bốn đĩa, tôi uống Clam Chowder của anh, anh uống canh cá Lư của tôi, chúng tôi cầm đũa cùng nhau ăn cơm, uống bia.

Tối hôm đó, tôi nằm trong vòng tay ôm ấp của Lịch Xuyên, ngủ rất sớm. Trên giường Lịch Xuyên bỏ không ít gối đầu. Anh nói anh chỉ có thể ngủ nghiêng qua bên trái, nếu xoay người qua bên phải, sẽ giống như lăn vào một cái hố. Cho nên anh cần gối để chặn eo. Anh dùng tiếng Pháp đọc “Hồi ức cuốn theo dòng nước” cho tôi, đọc chưa xong một trang, tôi liền ngủ. Nửa đêm anh rời giường uống sữa, tôi cũng tỉnh lại theo. Sau đó chúng tôi làm tình trong bóng tối, vô cùng kịch liệt, vô cùng chăm chú, vì vậy xé rách vài chiếc gối, tới hừng đông chúng tôi mới phát hiện trên người toàn lông ngỗng.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi tới trường, chúng tôi ở cổng trường hôn tạm biệt. Ân ái kịch liệt làm cho tôi đau xương sống và eo, nhưng Lịch Xuyên lại nói, về mặt tôi hồng hào, tinh lực dư thừa, ý chí chiến đấu sục sôi.

“Chúc em may mắn!”

“Chúc anh trúng thầu!”

Kĩ năng nói và nghe là thế mạnh của tôi, làm bài khá tốt. Nhưng so với Phùng Tĩnh Nhi có huấn luyện kĩ càng, học thức uyên bác thì rất khó nói. Sau khi kiểm tra giữa kỳ, trong phòng ngủ có một loại không khí cạnh tranh, mỗi người yên lặng cố gắng vì học bổng, không thông báo điểm số cho nhau.

Tôi vốn rất để ý tới điểm số, bây giờ, điểm số không quan trọng nữa, tôi chỉ mỗi thời mỗi khắc nhớ nhưng một người, Lịch Xuyên.

Buổi trưa tôi đi thi về, tính đi lấy nước, phát hiện bình thủy đã đầy từ hồi nào.

“Là Tu Nhạc ca ca lấy hộ cậu đó.” An An mang giày Nike chơi bóng nói.

“Tu Nhạc ca ca ở đâu? Tôi muốn cảm ơn anh ấy.”

“Vừa xuống lầu, cậu không gặp à?”

Tôi đuổi theo, nói cảm ơn với Tu Nhạc. Anh ta nói, không khách sáo.

“Em đọc sách anh mua cho em chưa?”

“Còn...chưa đọc. Đạo gần đây lo thi cử, quá khẩn trương. Em nghĩ em sẽ thích quyển tiểu thuyết này. Đúng rồi, tại sao tên sách là “Ánh trăng và đồng 6 xu” ?”

“Mỗi người đều muốn ánh trăng trên trời, chỉ không nhìn thấy đồng 6 xu ngay cạnh mình.”

Tôi sợ hãi, cảm thấy trong lời nói của Tu Nhạc có ẩn ý. Sau đó tôi an ủi chính mình, Lịch Xuyên chỉ có 3 phần 4 cơ thể của người thường, Lịch Xuyên đi đường cần gậy chống, Lịch Xuyên lúc khóa thân, người trên hoàn mỹ, người dưới gợi cảm, nhưng chỗ giao nhau giữa người trên và người dưới, vô cùng thâm hiểm. Tóm lại, Lịch Xuyên tuyệt đối không phải ánh trăng. Mà Tu Nhạc đâu, Tu Nhạc bộ dạng cũng khá, đường đường chính chính, rất giống thanh niên yêu nước hát Khúc quân hành Nghĩa Dũng. Ngoại ngữ của anh ta đã qua cấp 8, đứng trong danh sách chuyển thẳng lên nghiên cứu sinh, thành tích vượt trội, đạt được học bổng mà tôi và Phùng Tĩnh Nhi vô cùng hâm mộ, anh ta là đại biểu sinh viên, là sinh viên ruột của Hiệu trưởng. Tóm lại, Tu Nhạc tuyệt đối cũng không phải đồng 6 xu.

Kết luận, tôi cần Lịch Xuyên, tôi không cần Tu Nhạc.

Có niềm tin tưởng vững chắc, tôi liền quyết tâm, nói với Tu Nhạc : “Cảm ơn anh lấy nước hộ em. Về sau xin anh đừng lấy nước hộ em nữa.”

Anh ta thật kinh ngạc liếc nhìn tôi một cái, ngập ngừng : “Anh...dù sao mỗi ngày anh đều phải lấy nước ỉnh, lấy thêm cho em hai bình...cũng không phiền gì.”

“Xin anh đừng lấy nước hộ em nữa.” lúc nói câu này, về mặt của tôi là lạnh như băng, giọng điệu cứng ngắc. Tôi không thích anh ta, nên sẽ không cho anh ta hy vọng gì. Càng không thể lợi dụng sự nhiệt tình của anh ta để kiếm lợi. Đây không phải thái độ hành xử của Tạ Tiểu Thu tôi đây.

Quay lại phòng ngủ, điện thoại reo, là Lịch Xuyên.

“Làm bài thế nào?”

“Có vẻ rất tốt. Anh đang ở đâu?”

“Trên đường đi sân bay.”

“Lịch Xuyên, anh đi một mình à? Có ai chăm sóc anh không?” tôi đau lòng anh. Đi công tác xa nhà, phương tiện không được đầy đủ, người này nửa đêm còn thức dậy đòi uống sữa.

“Làm sao một mình được, 8 người, đối phó hết sức. Ngày mai ngày mốt anh làm hai cái presentation. Em thì sao, ngày mai em làm gì?”

“Mai kiểm tra kĩ năng đọc, ngày mốt kiểm tra đọc lướt. Sau đó mua vé xe, về nhà ăn tết.”

“Nói vậy có nghĩa là, đợi tới khi anh trở lại, liền không gặp được em?” ở đầu bên kia, rõ ràng anh đang nóng nảy.

“Đúng vậy. Gần nửa năm rồi em không gặp bố và em trai, rất nhớ.”

“Em chỉ nhớ hai người đó thôi à, anh đâu?” anh nói “Anh đến Côn Minh tìm em đi.” tri thức của Lịch Xuyên đối với Vân Nam chỉ giới hạn ở Côn Minh.

“Anh hai ơi, nhà em không ở Côn Minh, ở một trị trấn ngay dưới chân núi.” Tôi nói “Anh lo mà lái xe đi, ăn tết xong em về trường tìm anh.”

“Ăn tết xong? Vậy không phải là nửa tháng nữa hả?” anh chán nản nói.

“Vương Lịch Xuyên.” Tôi gọi đầy đủ tên họ anh, hung tợn nói “Bây giờ anh biết được nửa tháng dài cỡ nào đi.”

Tôi gác máy, thấy Tiêu Nhị lộ đầu ra từ màn : “Ui cha, cứ nghĩ cậu thất tình, thì ra không phải, mà là tình yêu cuồng nhiệt.”

“Câm miệng.” tôi leo lên, nhéo Tiêu Nhị.

“Oa, Vương ca ca rất hào phóng, mua áo khoác mắc như vậy cho cậu.” Tiêu Nhị có trực giác riêng với trang phục, vẫn ồn ào đòi đổi nghề làm thiết kế thời trang.

Chiếc áo khoác bằng nhung đen tuyền kia là một trong những đạo cụ đi triển lãm tranh hôm qua. Những thứ khác, tôi ngại không dám mặc về, để lại chỗ Lịch Xuyên. Chỉ mang về cái này, vì nó vừa đẹp vừa ấm, giống như may đo theo yêu cầu vậy, liền vui vẻ rạo rức mặc về trường.

“Là hiệu tốt lắm à?” tôi không biết, lật lật cổ áo khoác.

“Đây là hàng hiệu của Ý. Ít nhất cũng mấy ngàn tệ một cái.” Tiêu Nhị lão luyện nói.

“Không có đâu.” Tôi lắc đầu. Những thứ tôi mặc trên người không có thứ nào quá 50 tệ.

“Loại cửa hàng này bình thường sẽ không bỏ giá ở ngoài, mà bỏ ở trong túi.” Tiêu Nhị nói.

Nhớ rõ lúc ấy thử đồ, thử xong liền mua, tôi không hỏi giá bao nhiêu, Lịch Xuyên cũng không hỏi.

Tôi móc móc túi trong, phát hiện có một tấm thẻ nhỏ, lấy ra nhìn, hoảng sợ.

Tám nghìn tám trăm tệ.

Tiêu Nhị gật gật đầu : “Minh cũng đánh giá cỡ nhiều đó. Cậu thật sự là gặp phải đại gia.” Tiêu Nhị sờ sờ mặt tôi, ánh mắt nhanh nhẹn như mắt mèo : “Này, nhờ cậu một việc, lần tới gặp được bạn bè của anh ta, giới thiệu một người ình. Hoặc là khi nào bọn họ mở tiệc, cậu dẫn mình đi.”

“Giới thiệu Lịch Xuyên cho cậu cho nhanh cho rồi.” tôi cười nham hiểm.

“Thật vậy à?”

“Mơ tưởng.”

14. Chương 14

Chương 14

Tôi dồn tất cả tinh lực vào hai bài kiểm tra cuối. Trong lúc đó tôi vẫn tới tiệm cà phê làm thêm. Mỗi buổi tôi quay lại phòng ngủ, đợi tôi, vẫn là hai bình nước sôi tràn đầy. Tôi nghĩ chắc do An An lười nên để Tu Nhạc ca ca làm, không ngờ An An nói, là Phùng Tĩnh Nhi lấy hộ tôi.

Tôi biết Phùng Tĩnh Nhi rất ít khi tự mình lấy nước, chủ yếu vẫn do Lộ Tiếp lấy hộ cô ta.

Thừa dịp Phùng Tĩnh Nhi còn chưa đi tự học buổi khuya, tôi đi cảm ơn cô ta. Mặt cô ta có vẻ mệt mỏi : “Ai, khách sáo gì chứ. Mỗi ngày cậu đi làm về mệt mỏi như vậy, thời tiết cũng lạnh, không có nước nóng sao được.”

Tôi nói, vậy cảm ơn Lộ Tiếp hộ tôi.

“Lộ Tiếp tham gia một lớp ngoại ngữ nâng cao, không có thời gian rảnh. Nước của anh ấy còn do tôi lấy hộ nữa là.” Phùng Tĩnh Nhi cười, nụ cười của cô ta luôn lộ vẻ đắc chí tự mãn, nhưng hôm nay, không biết như thế nào, lại có chút cảm giác thê lương : “Chúng tôi vẫn muốn mời Lịch Xuyên ăn cơm, cảm ơn anh ta giúp đỡ. Thư anh ta sửa hộ Lộ Tiếp rất tốt, có vài trường gửi thư đến. Chúng tôi chọn Đại học Chicago, họ đồng ý miễn học phí. Cậu biết mà, loại trường như Đại học Chicago, rất ít khi miễn học phí cho sinh viên. Lộ Tiếp có người thân ở nước ngoài, có thể bảo đảm cho anh ấy. Bây giờ, mọi chuyện đều ổn thỏa rồi, chỉ chờ thông báo trúng tuyển thôi.”

“Đây không phải chuyện đúng như mong muốn, mọi người đều vui mừng sao?” tôi vui vẻ thay Phùng Tĩnh Nhi.

“Đúng vậy.” giọng điệu của cô ta thần nhiên.

“Cậu thì sao, tính làm sao bây giờ?”

“Cũng tính thi TOEFL. Chỉ có điều tôi không có người thân ở nước ngoài, lại học ngành tiếng Anh, không có khả năng cạnh tranh như Lộ Tiếp, có lẽ không dễ lắm.”

“Để Lộ Tiếp xuất ngoại rồi nghĩ cách cho cậu.” tôi nói. Tôi căn bản không biết xuất ngoại là như thế nào, loại chuyện này đối với tôi mà nói, xa xôi như trong mơ. Cho nên tôi chỉ để nghị lung tung.

“Để nói sau.”

Đây là cảm giác nói chuyện với một người chẳng có tình cảm gì, áp a áp úng, giấu đầu giấu đuôi, nghĩ một đằng nói một nẻo. Tôi và Phùng Tĩnh Nhi không có cảm tình gì với nhau, lại được cô ta lấy nước hộ tôi, tôi vô cùng sợ hãi. Hơn nữa, là Lịch Xuyên giúp họ, không liên quan gì tới tôi, để tôi nhận ơn của cô ta, thật sự là không dám nhận. Cho nên nói chuyện với Phùng Tĩnh Nhi xong, tôi lập tức tới quầy tạp hóa mua hai cái bình thủy, sau này buổi trưa một lần lấy 4 bình, như vậy, liền không cần nợ ai.

Chuyện Lịch Xuyên mua áo khoác cho tôi, trải qua sự giải thích sinh động như thật của Tiêu Nhị, truyền khắp tầng phòng ngủ của tôi. Tôi thành nhân vật chính trong câu chuyện cổ tích. Đương nhiên những kịch bản được lưu hành phổ biến nhất là, A : tôi chẳng qua chỉ là một em gái được công tử nhà giàu nào đó bao, tự mình tôi cho là thật tình. B : sau giờ học tôi làm gái ở một khu ăn chơi nào đó, để kiếm tiền thu nhập thêm, câu được một người giàu có. Tiếng xấu của khoa tiếng Anh và khoa Âm nhạc ở trong trường tôi vô cùng rõ ràng, bởi vì có một lần cảnh sát đột nhiên hành động, bắt được 7 người làm gái nhảy ở một sàn nhảy, toàn bộ bị trường học đuổi học. Trong đó có một sinh viên nữ khoa tiếng Anh chịu không nổi sự nhục nhã đó, thắt cổ tự tử, chết trong một phòng nào đó trong ký túc xá này.

Đây là thói đời gì vậy, văn nhân thiện tắc nghi chi, văn nhân ác tắc tín chi, lời đồn đãi như hổ, người người đầy sát khí.

(Văn nhân thiện tắc nghi chi, văn nhân ác tắc tín chi : ý chỉ nhìn vấn đề một cách phiến diện, chuyện tốt thì chẳng ai tin, tiếng xấu thì tin sái cổ)

Đúng là tôi chỉ có 17 tuổi, nhưng tôi cũng không cho rằng tôi phải đợi tới khi mình 37 tuổi, mới có thể chân chính hiểu biết một người đàn ông, hiểu biết Lịch Xuyên.

Ngoại trừ hai ngày thi kia, mỗi ngày Lịch Xuyên gọi điện thoại cho tôi một lần, có thể thấy được anh bận bịu nhiều việc, phải đi xem công trường, phải đi ăn với người khác, phải tự chuẩn bị tài liệu, phải sửa chữa bản vẽ, lịch trình xếp dày đặc. Gọi điện thoại đường dài, hiệu quả không tốt, nói đứt quãng, hai câu chúng tôi nói nhiều nhất là : “Anh/em vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa, em/anh không có nghe.” ngoài ra tôi còn sợ tiền điện thoại rất mắc, không chịu nói nhiều. Thăm hỏi lẫn nhau ân cần vài câu liền gác máy.

Thi xong, tôi ở trong phòng ngủ ngủ bù vài ngày, sau đó tới ga xếp hàng mua vé tàu lửa về Vân Nam. Sắp tới Tết, ngay quầy vé xếp từng hàng người dài. Ga Bắc Kinh bình thường bắt đầu bán vé lúc 8 giờ, bán tới 5 giờ chiều. Bình thường đều là ô bán vé vừa mở ra, chưa tới 10 phút, vé hôm đó liền bán hết. Ngày đầu tiên, tôi không biết điều đó, buổi sáng đi, không mua được. Sau khi nghe ngóng, biết được mua được vé đều là xếp hàng từ tối hôm qua. Trong ga đám đông chen lấn, gọi lên nổi nhớ nhà trong tôi. Tôi lập tức về phòng ngủ lấy nước uống và đồ khô đầy đủ, lấy quyển “Ánh trăng và đồng 6 xu” mà Tu Nhạc tặng tôi, gia nhập đội ngũ những người xếp hàng.

Tôi xếp hàng suốt đêm, gắng gượng tới hừng đông, ô bán vé mở ra, những người xếp trước tôi, mỗi người đều mua vài vé, mắt thấy còn không tới 10 người sẽ tới phiên tôi, ô cửa “xoạch” một tiếng đóng lại. Một tấm bảng được treo lên “Vé hôm nay đã bán hết.” tôi học hỏi kinh nghiệm của một ông bác trung niên. Bác ấy nói : “Xếp hàng một ngày sao mà đủ? Bác xếp ba ngày rồi. Hôm nay còn xem chút nữa sẽ mua được.”

Tôi thuộc loại người như thế này, lấy khổ làm vui, càng đánh càng hăng. Tối quây tập hóa mua một ly cà phê Nestlé, uống một hơi hết sạch, lấy khăn mặt và bàn chải đánh răng ra, đến toilet rửa mặt, sau đó tỉnh thần phần khởi tới ô bán vé, bắt đầu một vòng xếp hàng mới. Chỉ trong vòng 10 phút tôi đi toilet kia, trước mặt tôi lại có thêm hai mươi mấy người đồng hương. Tôi choáng váng.

Ngay trong thời gian tôi xếp hàng này, tôi đã đọc xong quyển “Ánh trăng và đồng 6 xu” kia. Trong vài tờ cuối, có kẹp một thẻ kẹp sách, trên đó ghi một đoạn lời bài hát :

Bao năm qua cô đơn một người

Gió cũng thổi, mưa cũng rơi

Từng có nước mắt, từng có sai lầm

Vẫn nhớ rõ kiên trì điều gì

Có yêu rồi mới biết

Sẽ cô đơn sẽ quay đầu

Cuối cùng cũng sẽ có ước mơ, cuối cùng cũng sẽ có người nào đó ở trong tim

Bầu bạn trên suốt đường đời

Hôm nay lại không hề có

Một câu nói một cuộc đời

Tình nghĩa cả đời một chén rượu

Có bạn bè chưa từng biết cô đơn

Một tiếng bạn bè anh sẽ biết

Còn có thương còn có đau

Còn muốn đi thì còn có tôi

Tu Nhạc viết thư pháp rất đẹp, hạng nhất trong kì tranh tài thư pháp. Anh ta nói, lúc anh ta đi làm thêm tính đi tới tiệm cà phê làm, lại không ai nhận, đành phải đi dạy thư pháp ở đại học dành cho người già. Ai, anh ta thở dài, nói người già học tập rất nhiệt tình, anh ta hy vọng chính mình cũng sẽ có ngày như vậy, cũng là đi học đại học, nhưng không vì tiền, không vì kế sinh nhai, không vì cái gì hết.

Ngoại trừ Vương Phi, tôi chỉ thích Chu Hoa Kiện, thật ra tôi rất thích bài này, nhưng Tu Nhạc lại nghiêm trang dùng những chữ nhỏ như vậy chép cho tôi, làm cho tôi thấy có chút dỗi lòng dỗi sức. Mặc dù tôi còn

nhỏ tuổi, nhưng lại không có hứng thú với kiểu yêu đương che che giấu giấu của học sinh. Nhớ rõ có một lần xem phim nhật “Thư tình” với các ca ca phòng 301, mấy tiếng đồng hồ thật dài, ai xem đều rơi nước mắt lã chã, không thì thổn thức, chỉ có tôi là thờ ơ. Chỉ có đàn ông nhất gan mới làm loại chuyện phải tính toán đủ kiểu này. Tình yêu là thì tiếp diễn, không phải thì quá khứ. Là câu cầu khiến, không phải câu cảm thán.

Đèn neon mãnh liệt trong nhà ga chiếu suốt 24 giờ, làm cho tôi giống như đi vào vũ trụ, không phân biệt được ngày đêm. Buổi chiều ăn một cái bánh bao, nhờ ông bác ngồi sau trông chỗ hộ tôi, tôi ngồi ở hàng ghế bên cạnh chộp mắt một lát. Đến buổi tối, tinh thần tôi không được tỉnh táo lắm, đành phải liều mạng uống cà phê. Ông bác kia hỏi tôi : “Cháu nhỏ, nhà cháu ở đâu? Ở Côn Minh à?”

“Cái Cũ.”

“Vậy không phải xuống xe lửa rồi còn phải đi ô tô sao?”

“Dạ.”

“Thêm một chuyến nữa, ít nhất cũng phải tốn 800 tệ đi?”

“Đúng vậy.”

“Sao lại đi học xa vậy?” ông bác nhìn bộ dạng sinh viên của tôi.

“Không còn cách nào khác, thành tích rất tốt.” tôi nói.

Ông bác đó đang tính nói chuyện tiếp, điện thoại của tôi reo. Vừa nhìn thời gian, đã là 9 giờ rưỡi tối, lại một ngày nữa trôi qua.

“Hi, Tiểu Thu” Lịch Xuyên nói “Em ngủ chưa?”

“Không có, em đang học khuya.” Tôi không muốn nói chuyện đi mua vé cho anh, đỡ khiến anh lo lắng.

Nhưng radio của ga cổ tình lại vang lên lúc này : “Đoàn tàu số 1394 từ Thành Đô tới Bắc Kinh đã tới ga, dừng ở đường ray số 5, dừng ở đường ray số 5.”

“Ồn ào như vậy, đó là chỗ em học khuya sao?” ở đầu bên kia, quả nhiên anh nghi ngờ.

Tôi vội vàng đổi đề tài : “Ai, anh có khỏe không? Hôm nay có bận lắm không?”

“Cũng tạm tạm. Hôm nay giao bản vẽ cuối cùng, kết quả máy tính của Tiểu Trương nhiễm virus, tốn một buổi trưa để cậu ấy khôi phục dữ liệu. Bây giờ có thể thở phào một hơi.”

Radio lại vang lên, là thông báo tìm người “Bố mẹ của Đào Tiểu Hoa, nghe được thông báo này xin mời tới chỗ bảo vệ ở ga chờ. Con của anh chị đang tìm anh chị.”

Tôi vội vàng hỏi : “Ai là Tiểu Trương?”

“Có vấn đề thiết kế của anh.”

“Ai, Lịch Xuyên, chỗ anh ở có sữa không?”

“Không có. Nhưng có một siêu thị ở cách đó không xa. Anh mua vài bình bỏ trong tủ lạnh rồi.”

“Đừng mua nhiều quá trong một lần, chú ý nhìn hạn sử dụng. Sữa quá hạn không uống được.”

“Nhớ rồi.”

Lúc này radio của ga lại vang lên, anh rút cuộc nói “Tiểu Thu, rút cuộc thì em đang ở đâu vậy?”

“Nhà ga. Xếp hàng mua vé.”

“Trễ như vậy còn bán vé à?”

“Không bán nữa, nhưng em phải xếp hàng, nếu không sáng mai tới mua không được.”

“Cái gì?” anh nói “Phải xếp hàng nguyên một buổi tối?”

“Sợ gì? Em hay xem phim suốt đêm. Hơn nữa, trên tay em còn có một quyển tiểu thuyết rất hay, thời gian trôi qua rất nhanh.”

“Tiểu Thu.” Anh nói “Bây giờ em về trường ngay lập tức. Anh sẽ kêu thư ký gọi điện thoại, đặt vé máy bay cho em ngay.”

“Đừng!” tôi kêu to “Em đã xếp hàng hai buổi tối rồi, sắp tới lượt em rồi, ai làm em thất bại trong gang tấc là không xong với em đâu!”

“Nếu em kiên trì muốn đi tàu lửa, anh sẽ kêu thư ký đặt vé tàu cho em.”

“Đặt ở đâu bây giờ, ngay cả vé cũng không có.”

“Đặt không được? Anh không tin.” Anh nói “Em để anh thử xem, được không? Đi Côn Minh, đúng không?”

“OK,” tôi thấy phiền “Bạn Lịch Xuyên, ngừng ngay lập tức. Em không muốn anh tốn tiền vì em. Mua vé là chuyện của em. Còn nữa,” tôi nhớ tới chiếc áo khoác 8000 tệ kia, lại nói thêm một câu “Sau này không cho anh mua bất cứ thứ gì vượt quá 50 tệ cho em!”

“Tàu lửa đi Côn Minh tốn hơn 39 tiếng, máy bay chỉ cần hơn 3 tiếng rưỡi.” anh căn bản không để ý tới tôi, vừa gọi điện thoại vừa lên mạng.

“NO.”

“Em có biết ở Bắc Kinh có bao nhiêu kẻ buôn người sao? Nữ nghiên cứu sinh còn bị bọn họ bắt đi bán về miền núi kia.”

“No means no.”

Tôi gác máy, tôi tắt điện thoại. Thái độ coi tiền không ra gì kia của Lịch Xuyên làm tôi tức giận. Lịch Xuyên, anh có tiền, làm gì cũng được, đúng không? Em không muốn tiền của anh.

Tôi mở máy nghe nhạc ra, bỏ CD của Vương Phi vào. Tôi không biết vì sao mình lại thích Vương Phi, giọng hát của cô ấy thanh thản như vậy, ung dung như vậy, thoải mái như vậy, từng chút từng chút một, đều là tâm sự và khát khao tình cảm của người phụ nữ. Chỉ miêu tả bằng một câu thôi, giọng hát của cô tràn ngập hơi thở đô thị.

Tôi nhàm chán chờ đợi trong tiếng hát của Vương Phi. Không có gì để làm, tôi đành phải đọc “Ánh trăng và đồng 6 xu” lại một lần nữa, vẫn đọc tới hừng đông. Sau đó tôi phát hiện tôi đối với Maugham, tác giả quyển sách này, càng ngày càng thấy ghét. Ông bác Côn Minh kia nói với tôi, “Cháu gái, cháu đọc truyện gì hay vậy, kể cho bác nghe một chút. Bác thật sự buồn ngủ chịu không nổi.”

“Bác ơi, bác nghe thử đoạn này đi, xem tác giả nói có đúng hay không?”

Tôi dịch cho ông bác nghe : “Nếu một cô gái yêu bạn, trừ phi ngay cả linh hồn của bạn cô ta cũng được nắm giữ, nếu không cô ta sẽ không thấy thỏa mãn. Bởi vì đàn bà rất yếu đuối, cho nên bọn họ có ý muốn thống trị vô cùng mạnh mẽ, không khống chế bạn hoàn toàn thì sẽ không cam lòng. Bụng dạ đàn bà rất hẹp hòi, vô cùng phản cảm đối với những gì trừu tượng mà họ không giải thích được. Trong đầu bọn họ chỉ nghĩ tới những thứ vật chất, cho nên vô cùng đổ kỵ với tinh thần và lý tưởng. Linh hồn của đàn ông ngao du ở những nơi xa xôi nhất của vũ trụ, đàn bà lại muốn giam cầm nó ở nhà để tính toán tiền bạc...đối với người rơi vào lưới tình mà nói, chỗ khác nhau giữa đàn ông và đàn bà là : đàn bà có thể yêu đương cả ngày cả đêm, mà đàn ông chỉ nghĩ tới nó khi làm tình.”

“Má ơi, nói rất đúng, vợ bác chính là như vậy đó. Đây là sách gì vậy, đều nói tới những quan điểm mấu chốt trong lòng bác.” Ông bác vội vàng nói.

Tôi tức giận nhìn bác ta, buồn bực.

Nhà ga rất tốt, cung cấp nước nóng 24 giờ. Trời sáng tôi phải đi toilet đánh răng rửa mặt, lại pha một ly cà phê ỉnh. Soi gương trong toilet, tôi thấy tóc mình rối bời, vẻ mặt xám xịt, làn da mờ mờ không sáng, lại còn hơi xanh xanh, giống nữ quỷ trong truyện Liêu trai.

Ông bác kia cũng nâng cao tinh thần, đọc tờ Nhân dân nhật báo hôm nay.

“Cháu gái, nói gì đó để bác nâng cao tinh thần đi. Đúng rồi, không phải cháu học khoa tiếng Anh sao, đọc một câu thơ tiếng Anh cho bác đi.”

Tôi hết hồn, nhìn một túi hành lý to dùng bác ấy mang theo : “Bác đang làm công tác văn hóa đó nha!”

“Nhìn không ra đúng không. Bác là kế toán đó.”

“Vậy cháu đọc cho bác hai câu thơ đi.” tôi đọc tiếng Anh trước, sau đó đọc một câu dịch thơ của một vị nhà văn cho ông bác nghe.

“Ngày hội tình nhân ngay tại ngày mai, tôi phải dậy sớm,

Rửa mặt chải đầu chỉnh tề, tới trước cửa sổ phòng em, đến làm người yêu của em.

Tôi xuống giường mặc quần áo, mở cửa phòng.

Khi nàng đi vào là một cô gái, đi ra lại là người có chồng.”

Ông bác cười ha ha, nói cháu gái rất hay, rất vui tính.

Tôi dừng cảm hơn, lại đọc cho ông bác một đoạn :

“Trương Tam Lý Tứ đi đầy đường.

Ngươi là tình lang của ai?

Đầu đội mũ chiên tay cầm trượng,

Chân mang một đôi giày rơm.”

Ông bác cười to hơn, nói “Cháu gái cháu thật hay, còn ngâm thơ được nữa chứ. Cháu ngâm người kia đúng không!”

Ông bác chìa chìa sau lưng tôi.

Tôi vừa quay đầu lại, thấy một người thanh niên anh tuấn, đứng cách tôi không xa.

Đội mũ, cầm gậy chống, chỉ có điều không mang giày rơm.

Ông bác nói “Ai, cháu gái, tăng thêm tri thức cho bác đi, bài thơ kia ai viết? Sao lại có tình thú như vậy? Chỉ nghe cháu đọc một lần là bác nhớ liền. Lần sau lấy nó ra đọc cho người ta nghe chơi.”

Tôi không mở miệng, thấy một giọng nói quen thuộc trả lời hộ tôi.

“Shakespeare.”

Lịch Xuyên.

Nhìn bộ dạng của Lịch Xuyên, tôi cảm thấy hơi chột dạ. Anh mặc đồ bình thường, đội mũ rơm, một bộ dạng giống như mới trở về sau kì nghỉ ở Hawaii. Không biết có phải do ảo giác của tôi hay không, thật ra Lịch Xuyên tàn tật rất nghiêm trọng, lại nhìn luôn luôn ngẩn ngẩn, luôn thông dong như vậy.

“Sao anh về nhanh vậy?” tôi biết rõ còn cố hỏi. Hiển nhiên bay chuyến bay sớm sáng nay.

“Gọi điện thoại cho em, em tắt máy.” Anh lạnh lùng nói “Biết anh lo lắng cỡ nào không?”

“Không thể nào, anh hai.”

“Hai ngày nay em ngủ ở đây?” anh nhìn lướt qua bốn phía, đám người lộn xộn, đông đảo. Một bà cô nhà quê đang nhìn gương xia răng, một cô vợ trẻ khác đang vạch ngực ra cho con bú, không hề bận khoăn.

“Chợ mất vài lần mà thôi.” Tôi nói “Xếp hàng thoải mái hơn thi cử nhiều.”

“Em chờ, anh đi mua điểm tâm cho em.” Anh bỏ túi xuống, xoay người tính đi.

“Ai ai, nếu không anh xếp hàng hộ em, em đi mua. Địa hình ở đây rất phức tạp.” tôi ngăn anh lại. Nhà ga lộn xộn, không có phương tiện gì dành cho người tàn tật, ai cũng kéo hành lý đi lại, lỡ may đụng phải làm anh bị thương, liền phiền toái.

“Nếu không chúng ta cùng đi ăn đi.” anh đi đến một chị đang xếp hàng phía trước, dùng giọng nói êm tai xin chị ấy trông hộ chúng tôi một chút. Chị gái kia không nháy mắt nhìn anh chăm chăm, liều mạng gật đầu, cơ hồ sắp si mê luôn rồi.

Tôi nói thầm trong lòng, Lịch Xuyên ca ca, cầu xin anh đừng phóng điện nữa, được không.

Anh kéo tôi đi, đi thang máy lên tầng 2, tìm một tiệm cà phê, gọi một món điểm tâm ngọt cho tôi. Tôi nói với người phục vụ “Làm phiền, cho ly cà phê đắng nhất.”

Anh nhìn tôi, thật lâu sau, thở dài một hơi : “Tiểu Thu, anh phục em rồi.”

“Sắp tới lượt em rồi, thật đó! Nhất định hôm nay em sẽ mua được vé. Em rất có cảm giác thành tựu!”

“Nếu hôm nay em vẫn không mua vé được, phải nghe anh, đi máy bay về.” anh nói dối.

“No!” tôi vẫn mạnh miệng, cả người lại mềm như sợi mì, dựa vào người anh, anh ôm tôi, nhỏ giọng nói : “Ở chỗ công cộng, chúng mình có cần chú ý chút không?”

“Tại sao anh lúc nào cũng thơm ngào ngạt vậy?” anh gác cằm lên trán tôi, tôi ngửi gáy anh, bộ dạng vô cùng háo sắc.

“Chắc là mùi nước cạo râu.”

“Mùi gì vậy?” tôi mơ mơ màng màng hỏi.

“Lavender (hoa oải hương). Tiếng Trung nói như thế nào?”

“Có một cái tên rất cổ điển, Đỗ Nhược. Có phải rất đẹp không?”

“Ừ, lại thêm học vài chữ mới. Nói chuyện với em sao tăng thêm nhiều học vấn thế nhỉ.” anh sờ sờ mũi tôi.

“Anh cũng đọc Shakespeare à?”

“Ngay cả loại sách như “Hồi ức cuốn theo dòng nước” anh cũng đọc rồi, có thể thấy được bác rèn luyện văn học rất sâu đúng không.” anh tự hào nói.

“Vậy em đọc một đoạn này cho anh nghe, xem anh có biết xuất xứ của nó không.” Tôi huýt sáo một tiếng, giả vờ giọng Bắc Kinh “Anh nghe nha, “Tôi thấy anh sốt ruột, sợ ý còn làm anh quỳnh lên. Không giữ được khuôn mặt tươi cười mi thanh mục tú của anh nữa, chỉ lo ôm ấp tôi, giọng nói nhẹ nhàng ngọt ngào, chỉ lo nói; chỉ để ý tới tình cảm dịu dàng, chỉ lo dán người lên. Lửa trong tim mạnh hơn một phần, tình dục cũng tăng thêm một mớ.””

Hơi thở ẩm áp dào dạt thổi lên gáy anh, anh hơi đỏ mặt : “Đây là câu trong tiểu thuyết gọi tình đi.”

“Tiểu thuyết tài tử giai nhân, có phải không thể so được với Shakespeare không?”

“Nói không sai, nếu không, chiều nay tội mình liền theo câu đó mây mưa một phen đi.” anh rút cuộc không để ý ảnh hưởng, nhẹ nhàng hôn tôi một chút.

“Đừng có mơ.”

Ăn điểm tâm xong chúng tôi cùng nhau về lại chỗ xếp hàng. Lần này rút cuộc đến phiên tôi : “Tiểu thư, xin cho tôi một vé tới Côn Minh K471.”

“K471 bán hết rồi, chỉ có T61, điều hòa tốc hành.”

“Được rồi, tôi muốn ghế cứng.”

“Không có ghế cứng.” bên trong cửa sổ là khuôn mặt lạnh lùng không có biểu tình gì “Có giường cứng, tầng trên, 558 tệ. Có giường mềm 890 tệ.”

Còn mắc hơn ghế cứng tận 200, tôi do dự.

“Có mua không, thưa chị?” người bán vé không kiên nhẫn “Không mua thì gọi người tiếp theo.”

“Mua, mua.” Tôi móc ví ra, sờ một cái, mồ hôi lạnh tuôn ra.

“Vớ tiền của tôi!” tôi cơ hồ sắp khóc “Vớ tiền của tôi mất rồi!”

Nghĩ lại, buổi sáng lúc đi rửa mặt, bị một người đàn ông nhỏ con đụng phải, người kia cũng không xin lỗi, vội vàng bỏ đi.

Lịch Xuyên đứng cạnh, nhìn tôi, trong nụ cười có chút ý tứ trả thù : “Tạ tiểu thư, có phải em mất vớ tiền rồi không?”

“Người ta trộm rồi!” tôi trợn mắt nhìn anh.

“Như vậy, tấm vé này có cần anh bỏ tiền ra mua không?”

“Anh cho em mượn tiền, em trả lại cho anh.”

Lịch Xuyên đi tới ô bán vé, nói với cô bán vé : “Thật xin lỗi, tiểu thư, làm tốn thời gian của cô, thật ngượng ngùng. Là như vậy, cô ấy bị mất vớ, không thể mua vé được.”

Cô bán vé kia không ngờ lại nở nụ cười : “Đừng lo, như vậy đi, xếp hàng không dễ dàng. Để cô ấy về nhà lấy tiền rồi lại tới, tôi giữ vé lại cho cô ấy? Anh thấy thế nào?”

“Cô thật tốt, cảm ơn, không cần, chúng tôi sẽ nghĩ cách khác.” Anh túm tôi ra từ đám người. Lấy di động ra, bấm số :

“Tiểu Đinh?

—là tôi, Vương Lịch Xuyên.

—tôi cần một vé máy bay đi Côn Minh. Ngày mai xuất phát.

—đúng.

—không phải tôi, tên là Tạ Tiểu Thu. Tạ trong cảm ơn, Tiểu trong lớn nhỏ, Thu trong mùa thu.

—tôi ngồi khoang nào thì cô ấy ngồi khoang đó.

—thời gian trở về, tự quyết định trong vòng 3 tháng đi.

—số chứng minh thư?

Tôi nói số chứng minh thư cho anh, anh nói lại vào điện thoại.

—làm phiền cậu buổi chiều đưa vé máy bay tới nhà tôi, được không?

—không cần đi lên, giao cho bảo vệ là được.

—đúng vậy, tôi tạm thời trở về, chiều mai trở lại Hạ Môn.

—tạm biệt.

Anh gác máy, nhìn tôi.

Tôi còn đang tìm vớ tiền, sờ đông sờ tây, vẫn sờ tới khi tôi tin rằng mình mất vớ rồi mới thôi.

“Em mất bao nhiêu tiền?” anh hỏi.

“Không nói cho anh.”

“Tiền bạc là vật ngoài thân, không mất người là được rồi.” anh dùng lực ôm vai tôi, xem như an ủi.

Chúng tôi ngồi taxi quay về trường, tôi lại rút tiền từ thẻ ATM một lần nữa, sau đó, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn hành lý, cùng anh trở lại Hoa viên Long Trạch.

Tôi ngủ quên trong xe taxi. Đến tòa nhà kia, tôi miễn cưỡng tỉnh lại, bị Lịch Xuyên kéo vào thang máy, sau đó, tôi vội vàng nhào lên giường anh.

“Lịch Xuyên, em mệt quá. Nếu anh muốn mây mưa liền tự mình nhào lên đi.” tôi nhướn mí mắt lên nói.

Anh cởi giày hộ tôi, cởi từng chiếc quần áo, sau đó nhét tôi vào trong chăn.

“Ngủ đi, mai anh đưa em ra sân bay.”

Giọng nói của anh dịu dàng vô hạn.

15. Chương 15

Chương 15

Lần đầu tiên tôi đi máy bay, ngồi khoang hạng nhất. Đáng tiếc tôi có một tật xấu, chính là vô cảm với hoàn cảnh.

Nói cách khác, cho dù là điều kiện tốt hay điều kiện xấu, với tôi mà nói, cũng chẳng có gì khác nhau. Cabin có ghế dựa rất rộng, có thể hạ xuống để ngủ. Vì vậy tôi cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Tôi bị Lịch Xuyên đánh thức lúc đang ngủ. Anh kêu tôi đi tắm để tỉnh táo, cố ý để nước lạnh, nhưng mà, tôi ngồi trong bồn tắm, ngồi một hồi lại ngủ quên. Tôi mang theo ba túi du lịch và một túi xách. Cũng không to lắm, không có cái túi nào to hơn để tôi nhét hết vào một chỗ cả. Lịch Xuyên nói, vừa nhìn liền biết tôi không phải là một người có thói quen đi xa nhà. Đi xa nhà, số lượng túi mang theo càng ít càng tốt. Anh lấy tất cả mọi thứ trong ba chiếc túi kia ra, bỏ trong chiếc vali to anh dùng để đi công tác. Khóa mặt mã lại. Tôi bỏ trong vali rất nhiều đồ linh tinh, một hộp vịt nướng, thịt vịt luộc, thịt bò khô, cá khô, đậu phộng muối, cặp sách mới, hộp bút mới, nguyên một bộ đồ dùng học tập, đều là những gì em trai tôi thích. Năm bình thuốc và một chiếc áo len hàng xịn, là tặng cho bố tôi. Đủ loại kiểu dáng lăng trái cây, mứt và kẹo, là tặng thân thích và bạn bè.

Tôi dùng ánh mắt sùng kính nhìn Lịch Xuyên thu dọn hành lý hộ tôi, phân loại hợp lý, sắp xếp gọn gàng.

“Sao trên vali của anh lại có một chữ thập màu trắng? Tại sao không phải chữ thập màu đỏ?” tôi chỉ vào một nhãn hiệu hỏi.

“Anh đến từ Thụy Sĩ.”

Tôi nhìn anh, bộ dạng hiểu không rõ lắm.

“Em thấy dao bấm của Thụy Sĩ bao giờ chưa?”

“Chưa thấy.”

“Nếu anh phê bình em thiếu kiến thức về văn hóa quốc tế, em có giận không?”

“Chắc chắn sẽ giận.”

“Quên đi,” anh thở dài một hơi “Dù sao nhìn trạng thái này của em, nói cũng sẽ không nhớ rõ.”

“Ừm, cảm ơn anh thu xếp hành lý cho em, em lại đi ngủ một chút nữa đây.” Tôi tựa lên sôpha ngủ gật.

“Không thể ngủ, sắp đi rồi.”

“10 phút thôi mà, được không?”

Anh nghĩ nghĩ, bắt đầu nhìn tôi “Ngủ đi. Nếu biết em buồn ngủ như vậy, anh nên mua vé ngày mốt.”

Tôi không biết tôi đi ra Hoa viên Long Trạch như thế nào. Tóm lại, ở trên xe của Lịch Xuyên tôi lại ngủ gật một lần nữa, tới sân bay, anh lại đánh thức tôi : “Tiểu Thu, lên máy bay rồi, đừng quan tâm gì hết, nằm xuống liền ngủ luôn đi. Đến nơi sẽ có người gọi em dậy.”

“Ừm.” tôi mông mông lung lung ngáp một cái “Lịch Xuyên, mua một ly cà phê cho em đi, em buồn ngủ.”

“Đừng uống cà phê.” Anh nói “Em ngủ không đủ, uống gì cũng vô dụng.”

“Thật là, trước kia cũng không phải chưa thức đêm...”

Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi không nhớ rõ tôi nói gì với anh, tạm biệt anh như thế nào. Tóm lại, tôi lên máy bay, tìm được chỗ ngồi, chuyện đầu tiên tôi làm, chính là gài dây an toàn, sau đó đắp chăn lại.

Ngồi cạnh tôi là một ông bác trung niên, đồ tây gọn gàng, rất béo, rất phúc hậu.

“Tiểu thư đi máy bay lần đầu đúng không?” ông ta gọi chuyện với tôi.

“Dạ.” tôi rất nhiệt tình, nhưng tôi rất buồn ngủ. Cho nên không nói tiếp.

“Đợi lát nữa tới lúc phát cơm, sẽ có Haagen-Dazs. Đừng quên hỏi tiếp viên hàng không nha.”

“Dạ dạ, cảm ơn bác.”

Tôi vốn muốn hỏi, Haagen-Dazs là gì, nghĩ ngợi một hồi, không hỏi, đỡ phải nói nhiều thêm.

Lúc này vừa vặn lúc máy bay cất cánh, mọi người đều trầm mặc.

Thừa dịp lúc này, tôi đeo đồ bịt mắt lên.

Đợi tới khi tôi tỉnh lại, ông bác kia nói cho tôi biết, chỉ còn 5 phút nữa là tới Côn Minh. Trong lúc ngủ, tôi đã bỏ lỡ những món ngon như sau :

- canh hầm lửa già, các món đồ nguội thượng hạng, các loại trái cây, đồ ngọt thập cẩm, nhiều loại pho mát, bánh đủ loại.
- thịt gà luộc, phi lê cá hầm nước dừa, gà hầm các loại hạt, gà quay, cơm trái dừa, cơm chiên Dương Châu.
- thịt bò, hải sản, thịt gà thịt vịt nóng.
- món ăn Quảng Đông đặc sắc : canh hầm nửa già, vịt già Bắc Cô hầm, vịt xiêm hầm ốc.
- mì vằn thắn Quảng Đông, bột khoai.
- một phần cơm Tây, rượu Ngoại.
- Haagen Dazs.

Ông bác nói, ông và tiếp viên hàng không từng cố gọi tôi tỉnh dậy, nhưng không thành công. Bây giờ máy bay đang hạ cánh.

Tuy nhiên, ông bác còn nói, ông nhờ tiếp viên hàng không gói cơm trưa lại cho tôi rồi. Ông bác cố ý chọn rau trộn và điểm tâm, như vậy lúc xuống máy bay cũng có thể ăn.

Tôi cảm động ướt nước mắt, cảm ơn ông bác riu rít.

Xuống máy bay, lấy hành lý, tôi ngồi taxi sân bay tới bến xe đường dài, ngồi ô tô hơn ba tiếng rưỡi, rốt cuộc về nhà!

Trong nhà không có điện thoại, bố tôi chỉ biết đại khái là tuần này tôi sẽ về nhà, cụ thể là ngày nào, ông không rõ lắm. Trường trung học của em trai Tiểu Đông của tôi cũng cho nghỉ rồi. Em trai nhìn thấy tôi, lập tức méc “Chị, chị về rồi! Cơm bố nấu dở ẹc à!”

Thật phí công lớn lên với thằng nhóc này, nó chỉ nhớ mấy cái này thôi.

Vì tiết kiệm tiền, mỗi ngày Tiểu Đông đạp xe 20 phút về nhà ăn trưa. Trước đây đều là tôi dậy sớm làm ba phần cơm trưa, một phần cho bố tôi, một phần cho em trai, một phần cho tôi, mỗi người tự mang lên trường hâm lại ăn. Sau tôi lại ôn thi đại học, bố tôi kiên quyết muốn đoạt vị trí này, đồ ăn bố nấu, tôi cảm thấy tạm ăn được, Tiểu Đông liền chịu không nổi. Ngày nào cũng rên rỉ. Tôi cũng chỉ có thể vào cuối tuần nấu một nồi cá hầm và đậu hầm ngũ vị hương, ồi người mỗi ngày mang đi một hộp. Tôi vừa đi, em trai nói, bố tôi dạy cao tam, trách nhiệm nặng nề hơn, lúc nào cũng quên nấu cơm trưa trước, dạy xong rồi, thoải mái, mới chạy về nhà nấu cơm.

“Bố đâu?” tôi hỏi.

“Chắc đi chấm bài rồi. Nói 5 giờ về. Đi về sẽ đổi bình gas.”

“Em đây để làm gì, trưởng thành rồi, bố bị bệnh, em còn để bố đổi bình gas à?” tôi vừa nghe xong liền không hài lòng, nói xong liền đá nó một cái.

“Em đòi đổi mà bố không cho, nói còn trẻ sợ bị đau eo.”

“Không phải bố không có nhà sao?” tôi lấy bình gas ra “Như vậy đi, chị không sợ đau eo, để chị đi đổi.”

“Chị là con gái, tương lai còn sinh con nữa, eo càng không thể đau.” Tiểu Đông quát to một tiếng, chạy lại đây, giựt bình gas lại, trong nháy mắt liền đạp xe chạy không thấy bóng dáng.

“Ai, cuối cùng cũng lớn rồi, còn biết thương chị mày.” Tôi thật vui mừng, nhìn bóng dáng em trai khen một câu.

Tôi nhanh chóng thay đồ, thay giày, xách giỏ đi chợ.

“Tiểu Thu đã về rồi?”

“Dạ, đúng vậy.”

“Tiểu Thu về rồi nha!”

“Ai, cháu chào chú Tiên.”

“Tiểu Thu về rồi, mai tới nhà chị ăn cơm nha! Chị làm gà hạt dẻ, vịt chanh, thuận tiện nói chuyện với thằng hai chậm chạp nhà chị nha, năm nay nó thi đại học đó. Làm ơn nha!”

“Nhất định nhất định!”

Đây là thị trấn nhỏ, mọi cô chú đều biết tôi.

Tôi mua đồ ăn, tới một quầy tạp hóa gọi điện thoại đường dài. Sau khi về nhà tôi liền phát hiện, điện thoại tôi này giờ luôn tìm sóng, ngay trong quá trình “tìm kiếm”, rất nhanh liền hết pin, tôi đổi cục pin khác, nhìn nhìn, vẫn không tìm được sóng, liền nhét điện thoại vào túi, ra ngoài tìm một chỗ gọi điện thoại đường dài. Tôi gọi cho Lịch Xuyên.

“Lịch Xuyên, em tới nơi rồi!”

“Vậy à? Nhanh ghê.” Anh ở bên kia nói.

“Anh còn ở Bắc Kinh không?”

“Anh đang ở Hạ Môn, anh tới trước em.”

“Lịch Xuyên, cảm ơn anh mua vé máy bay cho em, còn thu xếp hành lý cho em nữa, còn cho em mượn vali nữa. Còn...” Lịch Xuyên giúp tôi nhiều lắm, tôi đều cảm ơn không hết.

“Đừng khách sáo, điện thoại của em có dùng được không?”

“Không được, không có sóng. Em đang gọi cho anh ở quầy tạp hóa nè.”

“Mắc không?”

“Rất mắc. Em không nói nhiều được.”

“Đợi chút,” anh nói “Anh có để một chi phiếu trong một ngăn nhỏ trong vali cho em, mật mã là 0907. Anh biết em không chịu cầm tiền của anh, cái đó không nhiều tiền lắm, chỉ để phòng thôi.”

“Không không không, thật đó, em không cần.”

“Tiểu Thu, nghe lời.”

“Ừ.” Giọng nói của tôi có chút nghẹn ngào “Em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

“Tại sao là 0907, có ý nghĩa gì à?”

“Sinh nhật của anh. Em còn nhớ không, hôm đó, em đổ cà phê lên đầy người anh?”

“Tại sao lại là ngày đó?” không biết vì sao, miệng tôi mằn mằn, nước mắt lặng lẽ chảy ra.

“Chúng tôi chúng ta có duyên phận.”

“Hôm đó cũng là sinh nhật của em.”

“Em lừa anh.”

“Thật đó. Lúc về em sẽ cho anh xem chứng minh thư.”

Tôi từng nghĩ rằng, kể từ khi mẹ tôi qua đời, trên đời này, sẽ không có ai chăm sóc tôi nữa. Cho dù là bố tôi, em trai tôi, tôi cũng vẫn cho rằng tôi cũng chỉ là con gái, chị gái của hai người mà thôi, không bằng nói tôi là mẹ của hai người luôn. Tôi chỉ tổ chức sinh nhật ba lần, đều là lúc mẹ còn sống. Mẹ mất đi, làm bố tôi bị sốc, có khoảng chừng mười mấy năm, ông sống mơ mơ hồ hồ, không biết chính mình là ai. Tôi và Tiểu Đông, vì vậy cũng chưa bao giờ tổ chức sinh nhật, thậm chí có chút kiêng kỵ nói tới sinh nhật của mình. Bởi vì sinh nhật Tiểu Đông chính là ngày giỗ của mẹ.

“Tiểu Thu...anh phải liên hệ với em như thế nào?”

“Em sẽ gọi điện thoại cho anh thường xuyên. Chỉ có một cách này thôi.” Tôi nén ước mắt, vì dì Trương ở quầy bán quà vật rất thân với bố tôi, tôi không dám đứng ở cửa hàng của dì hành động theo cảm xúc.

“Chúc anh ăn Tết vui vẻ, tạm biệt.”

“Chăm sóc chính mình cho tốt, tạm biệt.”

Tôi trốn ngay một gốc cây nhỏ, lau khô nước mắt, khôi phục cảm xúc. Tôi dậm thêm chút phần ình, nhìn có vẻ trắng nõn. Sau đó, tôi xách giỏ, chậm chậm về nhà.

Lúc sắp tới cửa nhà, từ rất xa, tôi thấy bố tôi, ông đứng một mình, cô đơn đứng ở cửa, ánh chiều tà chói mắt, tôi không thấy rõ mặt ông.

“Bố!”

“Đã về rồi.” rất kỳ quái, ông không cười.

“Bố, con mua nhiều đồ ăn lắm, tối nay nấu một bữa ngon cho cả nhà!” tôi đi lên ôm ông, cảm giác được cả người ông cứng ngắc.

“Bố! Sao vậy?”

“Con đi máy bay về?” giọng nói của ông rét lạnh.

Tim tôi lập tức lạnh cóng.

“Khoang hạng nhất?” ông đánh giá tôi, giống như không quen tôi “Tiền ở đâu ra?”

Tôi không nói lời nào. Tôi không biết nói dối, nhất là trước mặt bố tôi.

“...Dạ...một người bạn mượn...con mua vé tàu lửa không được.”

“Bạn nào? Bạn trai?” ông lạnh lùng nhìn tôi “Cậu ta giúp con như vậy, con có phải trả giá gì không?”

“Con...con không có...”

“Đi theo bố.” tay ông, bắt lấy tay tôi như một chiếc kềm sắt, gần như là kéo tôi đi, kéo tôi về phía Đông của khu phố.

Rất nhiều người đều dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá cha con tôi. Tôi giả bộ cười, giả bộ không đau, giả bộ như đang đi dạo với bố tôi.

Đi tới đi tới, chân tôi bắt đầu run lên. Vì tôi biết bố tôi muốn mang tôi đi đâu.

Chúng tôi vào trạm y tế của thị trấn, bác sĩ Triệu ở đó, là bạn thân với bố tôi. Tôi đi vào, thấy bác sĩ Triệu đang tính đi ra ngoài. Bố tôi đi lên, thì thầm với ông vài câu.

Về mặt bác sĩ Triệu hơi đổi, giật mình liếc nhìn tôi một cái, lắc lắc đầu : “Cái này không dễ làm, cũng không dễ kiểm tra.”

Giọng nói của bố tôi thật nghiêm khắc : “Lão Triệu.”

Bác sĩ Triệu nói với tôi : “Tiểu Thu, bố cháu, yêu cầu bác làm...kiểm tra cho cháu.”

Tôi ôm ngực, chống cự : “Cháu không làm.”

“Không làm chuyện đui lý, sợ gì quỷ gõ cửa?” bố tôi lớn tiếng nói.

“Bác Triệu, năm nay bác bao nhiêu rồi?” tôi hỏi lại.

Ông sững sốt : “Năm mươi lăm.”

“Bác dám chạm vào cháu một chút, cháu tố cáo bác quấy nhiễu tình dục. Bác là danh y, bác biết rõ, nếu bệnh nhân không muốn khám, thì bác không được ép.”

Bác Triệu nhìn bố tôi, khó xử.

Bố tôi không nói gì, sau một lúc lâu, lạnh lùng, nói từng chữ một : “Con ở Bắc Kinh, đến tột cùng phạm vào những lỗi gì?!”

“Chà, Lão Tạ, Tiểu Thu còn nhỏ. Lại xa quê, không dễ dàng, ông phải nghe nó giải thích, không có gì không thể tha thứ.”

Bố tôi rất ít khi tức giận, nhưng tôi nhận ra được, giọng nói ông đang run lên.

Ông lấy một thứ gì đó ra từ túi tiền : “Đây là cậu ta mua cho con, đúng không?”

Di động màu hồng. Ông lục túi tôi.

Tôi nghĩ ông không biết gì về di động, không ngờ chỉ có vài giây, ông liền tìm được số điện thoại của Lịch Xuyên. Thật ra cũng rất dễ, chiếc điện thoại này chỉ có số của một mình anh.

Ông gọi số điện thoại kia, sóng không có, gọi không được.

“Làm phiền, Lão Triệu, cho tôi mượn điện thoại trong văn phòng ông dùng một chút.”

Tôi im lặng đứng cạnh cửa, nghe ông nói chuyện điện thoại :

“Xin hỏi, số điện thoại XXXXXXXXXX có phải là số của anh không?”

“Tôi là bố của Tiểu Thu. Cậu biết Tiểu Thu đúng không? Cậu là ai? Tên là gì?” giọng điệu của bố tôi vô cùng nghiêm khắc.

“Cậu nghe cho kỹ đây, Vương Lịch Xuyên,” ông rống to vào điện thoại “Con gái tôi chỉ có 17 tuổi, tuy rằng trẻ tuổi không hiểu chuyện, cũng không cần cậu chăm sóc. Xin cậu giờ cao đánh khẽ, tha cho nó. Nếu cậu dám tiếp tục liên hệ với nó, cho dù tôi phải lên trời xuống đất, cho dù phải liều mạng tôi cũng không tha cho cậu, cậu nghe chưa? Đồ súc sinh, mất dạy, khốn nạn!”

Ông ném điện thoại của tôi xuống đất, đập nó nát bét, sau đó, đá bàn, đá ghế.

Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ thấy bố tôi như thế này, ngoại trừ những ngày mẹ tôi vừa qua đời.

Bố tôi thu lại tất cả tiền của tôi.

Va ly của tôi, ông dùng sức xé nó ra, tìm tất cả dấu vết để lại, ông tìm được tờ chi phiếu, dùng kéo cắt nát, ném vào lửa đốt. Suốt nửa tháng, ông không nói chuyện với tôi, tôi cũng không để ý tới ông.

Chúng tôi suốt ngày trợn mắt nhìn nhau.

Em trai tôi nói, bố tôi nhìn thấy tờ gửi hành lý trên va li nên mới nghi ngờ. Tiễn đà kiểm tra luôn túi xách tay của tôi, tìm được vé máy bay.

Sáng hôm 30 Tết, chúng tôi vẫn không nói chuyện với nhau. Em trai tôi chịu không nổi, nói với tôi “Chị, chị chủ động nói xin lỗi với bố đi. Bố giận tới mức đau gan, ngày nào cũng phải tới trạm y tế tiêm hết.”

Tôi nghĩ ngợi một hồi, thấy bố đang ngồi cạnh lò lửa chên thịt viên, tôi đi qua, nói “Bố, thuốc con mang về cho bố, bố uống chưa?”

Qua một hồi lâu, ông mới nói : “Chưa uống.”

Tôi nói : “Bố, bố cho là còn chỉ có 17 tuổi sao? Con không khác gì 57 tuổi cả. Chả bù với hai người đàn ông không biết gì không biết chăm sóc bản thân mình, bố, bố còn không biết xấu hổ nói con 17 tuổi, còn trẻ không hiểu chuyện?”

Ông nhìn tôi, không nói gì.

“Bố, Lịch Xuyên, là người trong lòng của con. Con thương anh ấy, ai cũng ngăn không được.”

“Chát!” tôi bị ông tát một cái.

“Bố, con là con gái bố, máu bố chảy trên người con. Năm đó, vì cưới mẹ, bố trả giá những gì,” tôi tiếp tục nói “Con, vì theo đuổi người trong lòng của con, cũng sẽ trả giá như vậy. Bố nhớ tự chăm sóc bản thân mình.”

Nói xong câu này, tôi leo lên xe đạp của em trai, không thèm quay đầu lại bỏ đi.

Tôi đi được nửa dặm, em tôi đuổi kịp.

“Chị, chị đi đâu?”

Tôi xuống xe, ôm nó khóc : “Chị đi Côn Minh, tìm dì.”

“Chị, chị liền đạp xe đạp như vậy đi Côn Minh à?”

“Sợ gì? Có nhớ hồi lâu không, chị em mình còn cùng nhau đạp một lần, cũng chỉ đi hết 7 8 tiếng chứ mấy.”

“Chị, bây giờ không như hồi trước, trên đường rất lộn xộn.”

“Chị không sợ.”

“Em đi với chị! Em cũng thấy ba phiền lắm rồi, anh rể đối xử tốt với chị, mới mua khoang hạng nhất cho chị, đúng không? Nếu là người khác, làm gì phí tiền như vậy?”

Tôi vốn khóc sấn, nghe nó nói xong, suýt nữa phì cười : “Cái gì anh rể, nói hươu nói vượn! Đừng có bắt chước chị.”

“Chị biết mà, em muốn học y, bố lại bắt em học máy tính, còn nói sư phạm tốt. Em không muốn nghe lời bố.”

“Học phí học y cao, bố không có tiền đóng tiền học, ai. Em yên tâm, chị sẽ kiếm tiền cho em.”

“Chị, có một việc, bố vẫn nói dối chị.” Tiểu Đông nắm chặt tay lại, nói “Nguyên vọng học đại học của chị, là bố lên lên trường sửa lại.”

“Chị đoán được. Học Bắc Đại rất mắc, nhà mình không đủ sức. Một mình bố kiếm tiền cho hai chị em mình đi học, không dễ dàng.” Tôi cười khổ “Chị không trách bố. Bố tuần tú lịch sự, lại là sinh viên, năm đó sợ hai chị em mình bị mẹ kể bắt nạt, dám sống một mình mười mấy năm. Bố cũng rất khổ sở. Em đừng đi theo chị, về nhà với bố đi. Nói cho bố, chị đi nhà dì ở một thời gian, sau đó về trường.”

Tiểu Đông nhìn tôi, rót cuộc gật gật đầu, từ trong người móc ra hai tờ 50 tệ : “Đây là 50 tệ, lần trước chị gửi cho em. Còn 50 tệ này, là em tự để dành.”

“Được rồi, xem như chị mượn em, chừng nào về trường chị trả lại cho.”

Tôi nhét 100 tệ vào túi áo. Tạm biệt Tiểu Đông, một mình xuất phát tới Côn Minh.

Tôi đạp xe đạp suốt mười mấy giờ mới đạp tới Côn Minh. Trên đường đi chỉ ăn một cái bánh bao, đi toilet một lần.

Tôi dừng lại ngay cổng vận chuyển hành khách, tìm một chỗ gọi điện thoại ở một chợ nhỏ gần đó.

Lòng tự trọng của Lịch Xuyên rất mạnh, thể hiện từ những việc nhỏ nhất ngày thường. Chịu những câu mắng chửi không đầu không đuôi này của bố tôi, không biết anh có khó chịu hay không.

Điện thoại rất nhanh được tiếp :

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu!” giọng nói của anh thật giật mình “Em thế nào? Có khỏe không?”

“Khỏe. Anh thì sao? Có ổn không?”

“Không có chuyện gì.”

“Hãy nghe em nói, tính tình bố em không tốt...”

“Thật ra anh rất muốn kiểm điểm với ông, nhưng mà hiển nhiên ông nghe không vào.”

“Vậy anh...ừm, chuyện ở Hạ Môn xong rồi?”

“Xong rồi, đang đợi kết quả.”

“Bây giờ anh ở Bắc Kinh?”

“Không ở.”

Tôi nhớ ra rồi, anh nói, mỗi năm tới lễ Noel, anh sẽ về Thụy Sĩ một lần, đoàn tụ với người nhà.

“Anh ở Thụy Sĩ à?” nghe giọng nói của anh rõ ràng như vậy, tôi cảm thấy có chút kỳ quái.

“Anh ở Côn Minh.” Anh nói.

“Cái gì? Cái gì?”

“Anh ở Côn Minh.” Anh nói lại một lần “Anh sốt ruột, muốn ở gần em một chút, nếu như thật sự có chuyện, anh sẽ giúp em nghĩ cách. Nhưng đợi lâu như vậy cũng không thấy em gọi điện thoại.”

“Em vừa tới Côn Minh.” Mắt tôi lại ướt.

“Cái gì? Bây giờ hả? Hôm nay không phải 30 Tết sao?” ở đầu bên kia, anh sốt ruột “Em cãi nhau với bố à?”

“Gần như vậy, em đạp xe tới Côn Minh tìm dì để nương tựa.” tôi vẫn đang thở dốc, thở hồng hộc.

“Cái gì? Đạp xe? Côn Minh tới chỗ em không phải hơn 300 km sao?” tôi cảm thấy, rất ít khi tôi nghe thấy Lịch Xuyên rống ai, nhưng giọng nói này, tuyệt đối là rống.

“Em đạp mười mấy tiếng, lợi hại không! Ha ha! Bội phục em không!” tôi cười to, cảm thấy chính mình rất giỏi.

“Em ở đâu? Đứng đó đừng nhúc nhích, anh tới đón em.” Anh nói.

“À, ở chỗ vận chuyển hành khách của trạm xe, nhanh chút nha! Anh hai, ở ngoài lạnh lắm.”

“Ai! Đừng nói là bố em, tới anh cũng muốn mắng em,” anh ở bên kia thở dài thở ngắn “Em to gan thật, rất biết gây chuyện.”

16. Chương 16

Chương 16

Trạm vận chuyển hành khách là một tòa nhà màu trắng, không cao, bình thường chật như nêm, lúc này có ít xe đi lại. Ánh đèn neon chiếu lên bức tường màu xanh, những quầy bán hàng rong, hành khách đi lại, một cụ già tóc trắng xóa, đang quét rác từng chút từng chút một. Tôi chờ 15 phút, một chiếc ô tô màu đen đi tới, cửa sau mở ra, một thanh niên mặc áo gió đi ra.

Ngoại trừ nắp đậy động cơ không bốc khói ra, tôi nghi ngờ chính mình lạc vào một cảnh nào đó trong phim “Ma trận”.

Tôi vĩnh viễn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Lịch Xuyên trong đám đông. Anh xuất chúng như vậy, độc đáo như vậy. Không thuộc về thành phố này, cũng không thuộc về thế giới của tôi.

Tối 30 Tết, nhà nhà sáng đèn, bước chân tiêu điều ở ngã tư đường.

Chúng tôi nhìn nhau không nói gì, ôm chặt lấy nhau. Sau đó, anh nâng mặt tôi lên, nhìn kỹ dưới ngọn đèn, nói : “Sao mặt em lại sưng lên vậy?”

Bố tôi ra tay rất nặng. Đây là lần đầu tiên ông đánh tôi. Nhưng ông lại ngẫu nhiên lấy dây nịt quất em tôi, làm nó đau kêu oai oái. Nếu tôi là cha mẹ, đánh con cái mình tuyệt đối là một tội ác, nhưng, hể là người tôi quen biết, ai cũng nói trước đây đều từng bị cha mẹ mình đánh, tôi lại không có, đây là một loại văn hóa.

“Sưng lên à? Không thấy đau nha. À, à, là như vậy. Trên đường có một thằng nhóc muốn giật túi em, em đâm cho nó một cái, nó đâm lại em một cái. Sau đó em đạp xe bỏ chạy.” tôi vội vàng kéo mũ lên che mặt.

“Giữa ban ngày ban mặt, biểu diễn võ nghệ làm gì.” Anh hừ một tiếng, mở cửa ra, để tôi lên xe.

“Xe đạp làm sao bây giờ? Đây là xe của em trai em.” Tuy rằng mang theo nhìn hơi kỳ cục, nhưng tôi cũng không thể vứt nó lại đây.

“Để anh.”

Anh nhét chiếc xe đạp toàn bùn đất vào cốp xe.

“Gọi điện thoại cho dì em đi,” anh chui vào ghế sau, đưa điện thoại cho tôi “Nửa đêm trốn đi, người lo lắng cho em nhất định rất nhiều.”

Tôi nhìn đồng hồ, mới 7 giờ hơn. Do dự một chút, gọi điện thoại tới nhà dì.

Dì tôi lớn hơn mẹ tôi 4 tuổi, bà không thích ở nơi vùng quê nhỏ bé, liền thông qua người khác giới thiệu, gả cho dưỡng tử, công nhân ở Côn Minh, là chiến sĩ thi đua. Lúc dì tôi còn trẻ, chiến sĩ thi đua ở nhà máy đều là đối tượng được giành giật. Gả cho những người đó ngoại trừ cố gắng, còn cần một chút may mắn. Bây giờ, kinh tế quốc doanh đình trệ, chiến sĩ thi đua cũng suy sút. Trước đây dưỡng tử có nuôi hồ ly một thời gian, hy vọng có thể bán lời được một chút tiền, lại không thành công. Lại mở hàng bán dây nịt và tạp chí, cũng không thành công. Vì vậy liền về hưu trước tuổi, làm bảo vệ ột siêu thị. Ông làm với tinh thần đầy trách nhiệm, vừa làm vừa học, ngày nghỉ thì đi theo một người đi nhập quần áo, tới Quảng Châu nhập hàng, làm một hồi quen tay rồi, liền thuê một cửa hàng mặt tiền ở siêu thị đó bán quần áo. Không giàu, nhưng chu cấp ột nhà lớn bé ăn mặc không thành vấn đề. Huống chi hai chị họ của tôi đều đã trưởng thành. Chị cả Mẫn Mẫn gả tới Thượng Hải, một năm sẽ về một hai lần. Chị thứ Châu Châu tốt nghiệp trung học xong học đại học tại chức, bây giờ làm nhân viên môi giới ở một công ty bất động sản. Trước kia lúc tôi còn ở nhà, mỗi năm dì đều về chúc tết, thăm hỏi cả nhà tôi, còn có cậu, ông ngoại, bà ngoại. Mỗi năm nghỉ đông và nghỉ hè tôi và em trai cũng thường tới nhà dì chơi cuối tuần. Bố tôi nói, nhà dì rất khó khăn, nhà lại nhỏ, cho nên không cho chúng tôi quấy rầy nhiều. Mỗi lần lên thăm, đều mang theo rất nhiều quà, chỉ ở lại nhiều nhất một ngày rồi đi.

Điện thoại reo một tiếng, liền nghe được giọng dì tôi.

“Alo, ai vậy?”

“Dì, con là Tiểu Thu.”

“Ai! Cái con nhóc này! Tối 30 Tết còn cãi nhau gì với bố nữa, bố con gọi điện thoại tới mấy lần rồi.” ở đầu bên kia dì đang hung hăng mắng tôi, tôi ở bên này cũng có thể cảm giác được dì đang văng nước bọt lung tung.

“Con vừa tới Côn Minh. Chị Mẫn Mẫn về chưa?” ở đầu bên kia rất ồn ào.

“Ừ, cả nhà đều về hết rồi, còn mang theo Đậu Đậu nữa. Châu Châu và bạn trai của nó cũng ở đây. Con mau tới đây đi, bữa cơm đoàn viên còn chưa bắt đầu.”

Nhà của dì chính là kiểu nhà một phòng khách một phòng ngủ, chen chúc ba gia đình làm sao ngủ được. Tôi nói : “Dì, dì còn nhớ Minh Minh không? Tô Minh Minh?”

“Sao không nhớ được, bạn của con mà.”

Tô Minh Minh là bạn học trung học của tôi, một trong số những người bạn của tôi. Sau khi bố mẹ nó ly hôn, mẹ nó gả ột thương nhân ở Côn Minh. Minh Minh cũng chuyển tới Côn Minh luôn. Nhà nó to, bố dượng nó lo làm ăn ít khi ở nhà, trước kia mỗi lần tôi tới nhà dì, đều thuận tiện tới nhà nó ở vài ngày.

“Mấy ngày này con ở nhà bạn ấy, sáng mai con sẽ tới nhà dì chúc tết.” tôi lặng lẽ nói dối. Dì không biết số điện thoại nhà Minh Minh “Bố có hỏi thì nói con khỏe, mừng 6 về Bắc Kinh.”

“Đi nhà Minh Minh làm gì, ở nhà dì đi. Con ngủ với Châu Châu cũng được mà.”

“Con hẹn với Minh Minh rồi. Mai con tới chúc Tết cho dì. Dì, con gác máy nha!”

Dì tôi là người như vậy, lúc mới nói thì mơ mơ hồ hồ, nhưng chỉ cần cho bà 5 giây để bà suy nghĩ, bà sẽ trở nên thông minh bất ngờ. Tôi biết nếu tôi nói thêm câu nào nữa, dì sẽ hỏi số điện thoại nhà Minh Minh, khi đó tôi sẽ bị lộ.

Sau đó, tôi gọi điện thoại cho Minh Minh. Nghe được giọng nói của bạn cũ, Minh Minh thét chói tai một hồi. Tôi đưa điện thoại ra xa, nói hai ba câu, nhờ Minh Minh giấu giúp tôi. Dặn dò xong, tôi gác máy.

“Có lẽ em nên tới nhà dì em ăn cơm đoàn viên.” Anh nói, vẻ mặt hơi cô đơn. “Nếu bố em gọi điện thoại tới, ít nhất em có thể dụ đi với ông một chút.”

“Lịch Xuyên,” tôi nhẹ nhàng vuốt ve mặt anh “Tối nay là 30 Tết. Bố không cần em, dì không cần em, mà anh, đến nơi tha hương một mình, vì em, từ Hạ Môn bay tới Bắc Kinh, lại từ Bắc Kinh bay tới Côn Minh, người em nên ở cạnh, là anh. Tối nay, cho dù bố có tìm được em, xé em ra làm tám mảnh, em cũng muốn ở cạnh anh. Là anh, hiểu chưa?”

Anh từ từ nở nụ cười, cúi đầu xuống, hôn mặt và trán tôi.

“Ừm, anh uống rượu?” tôi ngửi được mùi rượu thoang thoảng, hơn nữa, đôi tay luôn lạnh lẽo của anh, lại nóng.

“Một chút, bia.”

Tôi sờ sờ trán anh, nóng rực.

“Anh đang sốt? Bao nhiêu độ?”

“Có lẽ hơi sốt, anh chưa đo.” Anh gạt tay tôi ra.

Tôi đang tính nói chuyện, ô tô lại đi vòng qua một cái hồ hình tròn, chậm rãi đứng trước một tòa nhà đèn chiếu sáng rực.

Bảng hiệu ghi bốn chữ to : Khách sạn Thúy Hồ.

Đại sảnh của khách sạn to như sân bóng, bốn phía đặt vài chiếc sôpha, sau sôpha là mấy bồn trúc. Tôi đi theo Lịch Xuyên vào thang máy, tới phòng anh.

Đó là một phòng kép, Trung Tây kết hợp, hết sức xa hoa thoải mái. Anh cởi áo khoác hộ tôi, treo vào tủ quần áo.

“Thư ký đặt khách sạn này cho anh à?” tôi hỏi.

“Cô ấy đặt. Tuy nhiên anh cũng nghe danh mà đến, nghe nói phòng kép ở đây được thiết kế bởi I.M.Pei.”

“Ai là I.M.Pei?”

“Lão tiên bói Bối Duật Minh,” anh nói “Anh vô cùng thích cách lấy ánh sáng của ông ấy, hơn nữa, anh cũng thích những tấm kính.”

Hiển nhiên, những lời này tôi nửa hiểu nửa không, anh cười cười, giải thích “Những tòa nhà chọc trời trong thành phố như những con dã thú ngoài hành tinh, chỉ có những tấm kính mới giấu nó lại được.”

Trong phòng anh có một chiếc máy tính Apple, một cái bàn khác để một bức sơ đồ phác thảo thật lớn, bên cạnh là vài chai bia rỗng. Dưới bàn là xe lăn của anh, kết cấu cacbon, vô cùng nhẹ, gấp gọn lại không tới 33 pound. Tủ quần áo được đặc chế theo thân thể anh. Lịch Xuyên vẽ bản đồ có khi cần ngồi rất lâu, chỉ có ngồi trên chiếc xe lăn này, mới không quá mệt mỏi.

Tôi suy nghĩ, mỗi lần đi xa, anh đi đường một mình đã đủ khó khăn, còn phải mang theo mấy thứ này ra vào sân bay, có phải rất không tiện hay không.

“Tay anh xách đủ không?” tôi hỏi “Tại sao cần nhiều màn hình vậy? Khách sạn cung cấp cả cái này luôn à?”

“Không cung cấp,” anh nói “Anh không thích nhìn màn hình nhỏ, mấy cái này anh đều mua ở đây.”

“Nhưng mà, nếu như anh phải mang đi, không phải rất phiền sao?”

“Anh không mang đi, dùng xong liền tặng cho khách sạn.”

“Cái này...quá lãng phí đi?”

“Không tính là lãng phí, nếu có thể sử dụng nó để làm được những điều có ích.” Anh nháy mắt mấy cái “Có câu danh ngôn gì, cái gì công, cái gì khí.”

“Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí.”

(Đi tát sấm gâu, đi câu sấm giở, nôm na là làm gì thì phải có công cụ phù hợp với việc đó).

“Chính là câu này.” Anh đứng dựa vào tường, nhìn tôi.

“Anh tới Côn Minh hồi nào?”

“Bố em vừa mừng anh xong, nghe giọng điệu kia giống như em thật sự gặp phiền toái, hôm sau anh liền tới.”

“Như vậy,” tôi nói “Một mình anh, cô đơn ở trong này, gần nửa tháng.”

“Dù sao anh cũng có rất nhiều chuyện phải làm, rất nhiều bản vẽ phải vẽ. Ở đâu cũng như nhau.” Anh nhún nhún vai, tỏ vẻ chả có gì to tát.

Tôi đi tắm, lúc đi ra, không có đồ để thay, đành phải mặc áo sơ mi và quần đùi của anh. Thừa lúc tôi đi tắm anh đặt bữa tối, tôi vội vàng ăn, chớp mắt hết sạch, cũng không biết là món gì.

“Tối 30 Tết, em thường làm gì? Hừm?” anh vươn tay ra ôm tôi từ phía sau, hôn tôi.

“Ăn cơm đoàn viên xong, tới nhà bà ngoại xem tiết mục tối giao thừa.”

“Anh không thích xem TV. TV rất ồn ào. Chúng mình cùng đọc sách, được không?” anh nho nhã nói “Trong túi anh có một quyển Hamlet.”

Lịch Xuyên đâu có sến như vậy nha. Đây là bị sao vậy. Tôi cảm thấy mặt anh rất nóng, hơi thở cũng rất nóng, tay cũng nóng. Vì vậy, tôi nói “Hamlet cái gì, xem anh nói năng lung tung như vậy, nhất định là bị sốt rồi. Em dẫn anh đi bác sĩ đi.”

“Không đi bác sĩ, bác sĩ xấu lắm. Em tắm xong thơm quá, anh muốn nhìn em.” Anh đặt tôi ngồi bên giường, chính mình cầm khăn mặt, từng lọn từng lọn, lau khô tóc cho tôi.

Tôi vòng tay quanh hông anh, cởi dây lưng của anh, cách quần áo hôn anh, bụng anh nóng rực, cơ thể nhanh chóng nổi lên phản ứng.

Tôi nâng tay, cởi nút áo anh : “Đứng lâu như vậy, có mệt không? Ngồi xuống đi.”

Anh đè tay tôi lại.

“Sao vậy?”

“Anh bị dị ứng, trên người nổi rất nhiều bọc. Em đừng nhìn.” Anh rút cuộc nói.

Tôi hoảng sợ : “Dị ứng?”

Tôi đẩy tay anh ra, xúc áo anh lên.

Sau đó, tôi hít một hơi thật sâu.

Trên người anh nổi lên rất nhiều bọc màu đỏ, mỗi bọc to như đồng xu. Ngoại trừ trên người ra, thì tay và đùi cũng có. Tôi cởi quần đùi bó sát người của anh ra, phát hiện chỗ vết thương cũng mọc hai cái, một trước một sau.

“Nhiều như vậy à! Anh đi bác sĩ chưa? Uống thuốc chưa?” tôi sốt ruột.

“Khách sạn có bác sĩ, lại còn là bác sĩ nổi tiếng nữa. Anh dị ứng với rất nhiều thứ, không dám uống thuốc lung tung, anh còn nghĩ là trên giường có rắn. Khách sạn đổi cho anh phòng khác, nhưng nó vẫn nổi lên. Anh nghĩ, đây là khách sạn 5 sao, trên giường chắc phải làm khử trùng kĩ càng rồi. Cho nên không tìm họ nói nhiều. Có lẽ là do không quen với khí hậu.”

“Anh mọc mấy cái bọc này bao giờ chưa?”

“Da anh là da dị ứng. Tuy nhiên,” anh nói “Đúng là có một lần, anh cũng mọc bọc giống như vậy. Đột nhiên đến, cả đêm mọc hết cả người, giăng co vài ngày, lại đột nhiên biến mất, một cái cũng không thấy. Lúc đó anh còn học đại học, lười đi bác sĩ.”

Tôi để anh ngồi xuống, chui vào chăn : “Như vậy, anh có còn nhớ, lần đó anh bị gì, khiến cho anh bị dị ứng như vậy không?”

Anh nghĩ nghĩ, lắc đầu : “Lần đó anh tham gia Shakespeare reading club. Bạn anh thường đọc thơ diễn cảm cho nhau nghe. Sau đó, trường học lại muốn làm một ngày hội văn hóa, thành viên club hăng hái báo danh, muốn biểu diễn một đoạn hí kịch. Ngày đó anh không có mặt, bọn họ cũng ghi tên anh vào. Sau đó anh mới biết, đó là một ngày hội văn hóa sinh viên rất lớn, hí kịch biểu diễn ở hội trường của trường. Anh diễn Hamlet, người xem có tới hơn 1000 người. Anh hồi hộp gần chết, hôm sau liền nổi lên cả người toàn là bọc.”

Tôi nhin không được bật cười : “Lịch Xuyên, kể từ ngày đầu tiên em biết anh, anh chính là một người rất tự tin. Khuôn mặt đẹp, giọng nói cũng dễ nghe. Em không tin anh sẽ hồi hộp.”

Nói xong câu này, tôi nghĩ tới gì đó, vội vàng hỏi “Đúng rồi, lúc đó, anh một chân, hay là hai chân?”

Anh nhìn tôi, giận không trút ra được : “Cái này cũng hỏi, nếu có hai chân, anh sẽ hồi hộp sao? Hơn nữa bạn anh còn đề nghị anh không cần mang nạng. Họ nói, anh có thể trượt tuyết một chân, thì có thể đi bộ một chân.”

“What! Anh...anh có thể trượt tuyết?”

“Trust me,” anh nói “Khiêu vũ có thể cần hai chân, trượt tuyết một chân là đủ rồi. Trước đây mùa đông năm nào anh cũng về Thụy Sĩ trượt tuyết. Năm ngoái anh vừa mới trượt, núi cao dốc thoải, cảm giác vô cùng sướng khoái.”

“Lịch Xuyên, anh...anh không muốn sống nữa!” tôi nghe tim tôi đập bình bịch, vừa hâm mộ, vừa sùng bái.

“Nếu không, em đi Thụy Sĩ với anh, anh dạy em trượt tuyết.” anh ôm tôi, ôm thật chặt “Ở đây, anh phải chờ tới khi em 20 tuổi mới được kết hôn. Ở Thụy Sĩ, 18 tuổi là được rồi.”

Anh tự mình nói xong, vui vẻ cười rộ lên.

Tôi néo tay anh : “Hiểu rồi. Bố em mắng anh một chút, anh hồi hộp, liền mọc ra cả người bọc này. Đây là áp lực nha. Anh hai, em pha nước trà chanh cho anh, em bôi thuốc cho anh, em mát xa cho anh, em giảm áp lực cho anh, được không?”

Anh thấp giọng nói “Trong phòng vệ sinh có bao cao su, chúng mình vẫn là làm gì đó thực tế một chút đi.”

Lịch Xuyên không chịu cởi áo sơ mi, nói cả người toàn bọc hồng hồng sẽ ảnh hưởng ánh mắt. Cách quần áo mỏng manh, cơ thể chúng tôi gắt gao dán vào nhau, nhẹ nhàng chuyển động, nhanh chóng bị tình dục bao phủ. Chúng tôi tiến vào cao trào trong sự dục đưa tới mức gần như hít thở không được. Giây phút đó, cơ thể anh cứng lại, nhẹ nhàng run run trong lòng tôi.

Chúng tôi lần lượt đi tắm, anh ngoan ngoãn nằm trên giường để tôi bôi thuốc.

Sao khi bôi xong tôi báo cáo thành tích : “Ồ trước có 13 cái, sau lưng 15 cái. Tổng cộng 28 cái bọc to. Vì đề phòng mưng mủ, anh không thể đeo chân giả. Còn nữa,” tôi nhìn nhìn nhiệt kế “Anh đang sốt, 39 độ 5. Vào lúc như thế này mà anh còn làm tình, Vương tiên sinh, anh đúng là lửa dục đốt tới tận tim.”

Tôi một mình tới phòng y tế lấy miếng dán hạ sốt và tắm bông dùng để khử trùng cho anh. Uống thuốc rồi, anh chìm vào giấc ngủ, tới nửa đêm, anh muốn đứng dậy. Tôi đề anh lại, “Để em đi lấy.”

Tôi tìm được tủ lạnh, lấy bình sữa ra, kiểm tra hạn sử dụng, quá hạn một ngày. Tôi chỉ phải mặc đồ vào, xuống quầy phục vụ hỏi xem làm sao mua được sữa.

“Tiểu Thư, tôi có thể giúp gì cho cô sao?” nhân viên bán hàng vội vàng tiếp điện thoại, một vị bảo vệ đi tới, vẻ mặt nghiêm túc, sắc mặt đầy cảnh giác.

Tôi đột nhiên nhớ tới tôi vẫn đang mặc bộ đồ mặc lúc đạp xe hồi ban ngày. Một chiếc quần bò bị bụi đất nhuộm thành màu vàng, một chiếc áo len màu đen bó sát người. Tóc không chải, lộn xộn. Một bộ dạng của gái sa ngã. Bị ánh đèn huy hoàng ở đại sảnh này chiếu lên, trong mắt người bảo vệ kia, tôi như một con chuột cống chạy qua đường.

Nhưng mà, tôi là ai? Tôi yêu học tập, yêu lao động, ham sống, yêu Lịch Xuyên, tôi là mầm non tươi đẹp của đất nước!

Nghĩ tới đây, lưng tôi thẳng tắp, xuất ra ánh mắt sắc lạnh bay lên giang sơn, ngạo nghễ nhìn ông ta :

“Xin hỏi, làm sao để mua được sữa tươi tiệt trùng?”

Bảo vệ căn bản không để ý tới câu hỏi của tôi, hỏi ngược lại : “Tiểu Thư ở phòng nào?”

“709.”

“Khách sạn cung cấp dịch vụ 24 giờ. Muốn mua gì, gọi một cuộc điện thoại là được.” ông ta đánh giá tôi, giọng điệu có một chút trào phúng. Người ở trong khách sạn này, thì không thể không biết điều này.

“À, vậy à? Vậy tôi về gọi điện thoại.” tôi xoay người tính chạy, ông ta ngăn tôi lại.

“Tiểu Thư, có thể cho tôi xem chứng minh thư không?”

“Không mang.”

“Đi theo tôi một chút.” Ông ta không khách khí, ngay cả chữ “mời” cũng không nói.

Trong lòng tôi âm thầm khấn nguyện. Tôi chưa tới tuổi kết hôn, không phải là vợ chồng với Lịch Xuyên, làm sao có thể ở chung phòng với anh được. Để người ta bắt, nói gì cũng không được a.

Tôi chỉ phải đi theo ông ta tới trước bàn lễ tân.

Ông ta hỏi một nhân viên lễ tân “Tiểu Tân, khách ở phòng 709 là ai?”

Người kia tra máy tính một chút, đáp án ra ngoài dự kiến của tôi “Là một vị tiểu thư, Tạ Tiểu Thư.”

Người bảo vệ đánh giá tôi “Cô, là Tạ Tiểu Thư?”

“Đúng vậy.”

Một người khác đang đứng cạnh nghe điện thoại, nghe thấy tên tôi, vội vàng tới giảng hòa : “Đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm. Tiểu thư, thật xin lỗi. Lão Thái, để cháu giải thích một chút. Là như thế này, mấy tiếng trước, khách ở phòng 709 Vương tiên sinh gọi điện thoại lại đây, nói bạn gái anh ta sẽ vào ở. Anh ta sẽ chuyển tới phòng 708 cạnh đó. Đã làm thủ tục chuyển phòng rồi.”

Người bảo vệ sợ run một chút, nghi ngờ : “Sao khách mới tới lại ở phòng cũ?”

Lễ tân nói “Là như thế này. Vương tiên sinh nói, muốn tặng phòng nhìn ra hồ cho bạn gái anh ta.”

“Thật xin lỗi, Tạ tiểu thư.” Người bảo vệ thật câu nệ xin lỗi tôi một cái. Sau đó, ông ta kêu tôi chờ, thật ân cần chạy tới nhà hàng ở tầng hai, lấy hộ tôi một hộp sữa tươi tiệt trùng.

Tôi về phòng, đèn sáng mờ mờ. Lịch Xuyên ngồi trong bóng đêm tròng to mắt nhìn tôi.

“Sao đi lâu vậy?” anh nói “Quên nói cho em, gọi điện thoại là được rồi.”

Uống sữa xong, tôi tiếp tục đo nhiệt độ cho anh. 39 độ 5, không giảm chút nào. Ga giường, quần áo đều ướt đầm mồ hôi.

Tôi thay quần áo cho anh, thay ga giường, sau đó mở tủ lạnh lấy một cục đá, lấy khăn mặt, hạ sốt cho anh.

“Đi ngủ đi, anh không sao.” Anh nói trong bóng đêm, cổ họng khàn khàn. Nhưng tay anh, nắm tay tôi thật chặt, sợ tôi sẽ trốn.

“Lịch Xuyên, anh đừng bị bệnh, hễ bị bệnh là bệnh suốt nửa tháng.” Tôi ngồi ở đầu giường, bỏ cục đá vào túi ni lông, dùng khăn mặt bao lại, chận ở trên trán anh. Anh lặn qua lặn lại trên giường, ngủ không yên.

Không biết ngồi bao lâu, anh mơ mơ màng màng hỏi tôi : “Tại sao anh không nghe tiếng chuông giao thừa?”

“Chuông cái đầu anh, bây giờ đã là 4 giờ sáng rồi.”

“Vậy anh nói chúc mừng năm mới trước đi, bạn Tiểu Thu.” Nói xong câu này, anh lại xoay người một cái, tôi vội vàng nhét một chiếc gối dưới eo anh. Rốt cuộc anh cũng ngủ.

Lịch Xuyên ngủ thẳng tới 10 giờ mới mở mắt ra. Mà tôi, sau khi anh hạ sốt, ngủ gần 3 giờ. Trong 3 giờ đó, tôi lung tung nằm mơ. Nhiều lần mơ thấy Lịch Xuyên. Người này đã ngủ cạnh tôi rồi, mà tôi còn nằm mơ người ta nữa, tôi nghi ngờ chính mình, có phải tôi hơi bị hao sắc quá mức hay không.

Cuối cùng, tôi hoàn toàn tỉnh, vừa mở mắt, đã thấy anh tắm rửa sạch sẽ, khoác áo choàng tắm ngồi trên giường nhìn tôi.

“Mơ thấy gì mà cười tươi như hoa vậy?” anh cười tủm tỉm nói “Báo cáo em hai tin tức tốt : thứ nhất, anh hoàn toàn hạ sốt, nhiệt độ cơ thể bình thường, 37 độ 1. Thứ hai, mấy bọ to biến mất rồi, yên lặng đến, yên lặng đi, giống như chưa bao giờ mọc lên vậy.”

Còn cần anh báo cáo nữa, trước khi ngủ tôi đã kiểm tra toàn thân anh một lần, tôi ngồi xuống, bổ sung : “Thứ ba, hai bọ trên lưng anh còn ở chỗ cũ, anh vẫn không thể mang chân giả.”

“Đừng nói tới chuyện này nữa được không?” anh nhẹ nhàng nói “Thật xin lỗi, làm em cả đêm không ngủ được. Anh thề, anh rất chú ý bảo dưỡng, cũng rất chú ý rèn luyện, thật ra rất ít khi bị bệnh.”

“Em cũng vậy” tôi vô cùng đặc ý nói “Có thể ăn, có thể uống, có thể ngủ, có thể chơi đùa, hạnh phúc vượt qua mỗi ngày thật phong phú.”

Ăn sáng xong, Lịch Xuyên đi theo tôi tới siêu thị mua quần áo cho tôi. Tôi mua trà gạo nếp dì dượng thích uống nhất, mua đồ chơi cho Đậu Đậu, mua đồ trang điểm cho chị Châu Châu. Lịch Xuyên đưa tôi tới cửa khu ký túc xá nhà dì tôi, anh chống nạng, nhảy xuống xe, mở cửa cho tôi.

Tôi kéo tay anh không buông : “Đi gặp dì với em đi, dì em hiền hơn bố em nhiều. Nhất định dì sẽ thích anh.”

Anh nghĩ nghĩ, nói : “Lần sau đi.”

Anh đưa tôi tới cổng lớn, dưới một bóng cây, đưa mấy món quà tôi mua cho tôi : “Đừng ở lại lâu, ăn cơm xong rồi về liền được không? Anh dẫn em đi dạo Côn Minh.”

“Anh hai ơi, là em dẫn anh đi dạo hay là anh dẫn em đi?”

“Anh dẫn em đi dạo. Uống công em tự xưng là người Vân Nam, tới Côn Minh, ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được.” anh nói.

Tôi rúc vào lòng anh, không chịu đi.

“Đi thôi, đi sớm về sớm.” anh đưa tay ra, thắt dây lưng áo gió lại hộ tôi.

“Được rồi.” tôi lưu luyến, vẫn ngửa đầu nhìn mặt anh chăm chú như trước.

Anh cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi một chút. Sau đó đẩy tôi ra, nói : “Anh cảm thấy, hình như chúng mình đang bị nhìn trộm.”

Tôi quay đầu, thấy bảy người, đứng thành hàng, cách cổng lớn không xa, trừng to mắt nhìn tôi. Cầm đầu là một người phụ nữ trung niên, tay cầm một chiếc giỏ, trong giỏ là một con cá to.

Chiếc xe Lịch Xuyên đi liền dừng cạnh họ.

Tôi giơ tay lên, nói với mọi người một tiếng “Chào”, “Dì!”

17. Chương 17

Chương 17

Côn Minh mặc dù được mệnh danh là thành phố mùa xuân, nhưng thật ra mùa đông vẫn rất lạnh, không phải cái lạnh như cái lạnh ở phương Bắc, mà lạnh ẩm ướt.

Tôi và Lịch Xuyên mặc đồ giống y hệt nhau : áo lông cao cổ màu xám, quần bò, giày du lịch, khoác thêm một chiếc áo màu xanh lam đậm. Lịch Xuyên nói, ăn mặc kiểu này, đi trên đường, vừa nhìn liền biết là một đôi yêu nhau. Thật ra, bỏ cây gậy chống không thể rời trong tay kia ra, Lịch Xuyên mặc quần áo gì cũng như người mẫu quảng cáo nước hoa. Mà tôi, đi trên đường, tự nhìn vào gương mèo khen mèo dài đuôi, tự xưng cũng có hai phần nhan sắc, so sánh với Lịch Xuyên lại rất bình thường. Tôi còn không muốn đi cùng anh.

Vì sợ dị ứng sẽ làm nhiễm trùng, dưới sự cầu xin khổ sở của tôi, Lịch Xuyên không mang chân giả. Anh vạch ra hành trình một ngày của chúng tôi trên chiếc Blackberry của mình : buổi sáng đi trấn cổ Quan Độ ăn bún, đi mua sắm, đi tới nhà đi xong đi Đại quan lâu, công viên Hoa Sen, nếu còn sức thì đi Tây Sơn chơi một chút. Buổi tối đi Kim Mã Phường, đến quán bar Bướm Lạc Đà uống rượu, đi LDW ăn bún. Điều đặc sắc nhất của Lịch Xuyên là, mỗi ngày anh ngủ dậy, chuyện đầu tiên làm sau khi rửa mặt là viết một cái “To do list”, lúc nào cũng kiểm tra các kế hoạch của mình : kế hoạch tuần, kế hoạch tháng, kế hoạch năm, kế hoạch 5 năm, anh tự nhận mình là một người rất biết sắp xếp thời gian.

Lịch Xuyên còn có một đặc sắc khác là rất lười học tiếng Trung. Ví dụ như đi trên đường, thấy bảng hiệu nào viết bằng tiếng Anh, hoặc là phiên âm ra rồi, anh cũng sẽ không nhớ tiếng Trung. Tôi hỏi anh, LDW là cái gì?

“Hương vị Vân Nam a!” anh đắc ý, cảm thấy chính mình còn Vân Nam hơn cả tôi. Tôi choáng váng.

(– Lão diên vị : hương vị tỉnh Điền (tỉnh Vân Nam)).

Dì tôi đang xách giỏ nhìn tôi, vẻ mặt phức tạp. Dượng thì chưa kết luận gì cười cười, tôi biết ông có vẻ dễ đối phó. Còn lại hai bà chị họ và anh rể, khoanh tay đứng nhìn. Cháu trai Đậu Đậu, hết nhìn đông tới nhìn tây.

“Dì, đây là Vương Lịch Xuyên. Bạn...” tôi liếm liếm môi “Bạn cháu.”

Lịch Xuyên gật gật đầu : “Chào dì.”

Tôi không thể không nói, ánh mắt Lịch Xuyên lúc này thâm thúy, vẻ mặt lại rụt rè, khí chất thanh cao, ngôn ngữ bình thường, làm cho người ta cảm thấy một loại quyết đoán và áp lực.

Dì tôi đánh giá anh, hết một hồi lâu, gật gật đầu, không nói gì.

Nhưng dường tôi lại mở miệng : “Hiểu rồi, con nhóc này vì cậu ta, đại náo với ba mày một hồi. Tối 30 Tết, bỏ nhà ra đi.”

Tôi mặt dày gật gật đầu : “Dượng, con mua trà gạo nếp dượng thích nè.” Phải lấy lòng người dễ tính trước, lần lượt từng người một.

“Ai cha, lại để bay tốn tiền nữa rồi.” dượng không để ý tới khuôn mặt xanh mét của dì, cười hớ hớ. Có vẻ dượng còn muốn nói hai câu làm dịu không khí, vừa tính há mồm, lại bị dì ngắt lời : “Tiểu Thu, ở ngoài lạnh lắm, vào nhà ngồi đi.” dì sai anh rể tôi : “Tiểu Cao, con bưng đồ cho Tiểu Thu đi.”

Trong những câu dì nói, không hề có ý tứ mời Lịch Xuyên vào nhà.

Ngay lập tức, cổ tôi cứng lại, kéo Lịch Xuyên qua : “Không được, dì, con và Lịch Xuyên còn có chút việc, lần khác lại tới chúc Tết dì.”

Kể từ khi mẹ tôi qua đời, ở nhà tôi, dì còn có quyền lực đặc thù. Bố tôi thường xem dì như một hình bóng của mẹ, đối với dì lại vừa thân lại vừa kính. Nhưng mà, tôi đạp xe mười mấy tiếng đồng hồ từ nhà tới đây, không phải vì để Lịch Xuyên đứng trước mặt dì tôi chịu sỉ nhục.

Lịch Xuyên nhẹ nhàng vuốt ve tay tôi, thản nhiên nói : “Tiểu Thu, vất vả lắm mới tới Côn Minh, phải đi thăm dì. Buổi chiều anh lại tới đón em.”

Sau đó, anh bình tĩnh cười với mọi người, nói : “Chúc mọi người năm mới vui vẻ.” dứt lời, buông tay, đi về phía xe ô tô. Lái xe không biết đã lên lút đứng dậy từ khi nào, mở cửa xe cho anh.

Đúng lúc này, dượng tôi bỗng nhiên lớn tiếng gọi : “Đợi chút, Vương tiên sinh. Hiếm khi tới Côn Minh, mời anh lên uống chén trà với Tiểu Thu đi.”

Chị Châu Châu nhân cơ hội nói : “Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi mua nhiều đồ ăn lắm, cùng nhau ăn bữa cơm đi!”

Dì tôi trợn mắt nhìn hai người ăn cây táo, rào cây sung kia.

Mọi người cùng nhau đi tới cửa kí túc xá, dì tôi nhìn Lịch Xuyên, nói : “Vương tiên sinh, đi lên cầu thang không dễ, anh cần người công lên không?”

“Không cần, dì.” Lịch Xuyên nói “Mời dì đi trước.”

Ngoại trừ một chút khiêu khích trong giọng điệu, thì thật ra điều dì tôi nói là thật. Nhà dì ở tầng 7, cầu thang vừa nhỏ vừa lắt léo, mỗi chiều nghỉ còn để đầy đồ linh tinh. Người bình thường đi còn phải xoay người liên tục mới đi được. Kiểu nhà này là như vậy, vậy mà năm đó nếu dượng tôi không có danh hiệu chiến sĩ thi đua thì sẽ không được cấp.

Người trong nhà đi quen, chỉ thấy cộp cộp vài tiếng, dì tôi, dượng, chị họ, Đậu Đậu, mấy anh rể cũng không thấy. Còn lại tôi và Lịch Xuyên, từng bậc từng bậc, chậm rãi đi lên. Tới tầng 3, Lịch Xuyên dựa vào vách tường, nghỉ ngơi một chút. Anh nói : “Em đừng đứng sau lưng anh nữa. Lỡ may anh ngã xuống thì em cũng ngã theo.”

Tôi nói : “Em muốn đi sau lưng anh. Lỡ may anh ngã, em còn đỡ anh lại được.”

Anh không nói gì thêm, dùng gậy gõ gõ cầu thang, ý bảo tôi đi lên.

Tới tầng 6, tôi liếc thấy dây giày anh sắp rơi ra, đang định xoay người cúi xuống cột lại hộ anh. Anh ngăn tôi lại : “Để anh.”

“Cái này cũng giành với em à?” tôi trợn trắng mắt. Thuần thực, cột chặt dây lại.

“Lần trước em cột như vậy, anh chỉ phải lấy kéo cắt.” anh nói thảm một câu.

Tôi đứng lên, hỏi “Anh đừng nói là anh vút luôn đôi giày kia rồi nha?”

“Không có.” Người này chưa bao giờ xem tiền là tiền, tôi còn nói gì anh được.

Tới tầng 7, người nhà dì sớm vào nhà, chỉ còn dượng đứng cạnh cửa kéo cửa sắt cho chúng tôi. Lịch Xuyên bước lên trước giữ chặt cửa lại, tôi lách qua ngực anh đi vào nhà. Sau đó, anh vào cửa, cởi áo gió ra cho tôi,

cầm cả áo của anh, đưa cho Mẫn Mẫn. Bộ dạng tàn tật của anh, ở trước mặt mọi người, nhìn không sót gì. Tôi thấy người Mẫn Mẫn hơi run lên. Những người khác, đều đang cố gắng che giấu ánh mắt kinh ngạc.

“Ngồi đây đi, Lịch Xuyên.” Tôi chỉ vào chiếc sôpha một người ngồi có tay vịn duy nhất trong phòng khách, không nói lời nào, liền dẫn anh qua phía đó. Thật ra đó là chỗ ngồi riêng của dì, dì luôn thích ngồi ở đó đan áo len, xem TV.

Ở trường hợp công cộng, Lịch Xuyên luôn kiên trì mang chân giả, vì cơ thể anh không có một nửa người chống đỡ, rất khó ngồi yên. Nếu không mang chân giả, chỉ cần ngồi trên ghế cứng một chút khoảng 10 phút thôi là anh bắt đầu cảm thấy đau đớn.

Không thể tưởng được Lịch Xuyên nhanh chóng cảm thấy tính chất đặc thù của chiếc ghế kia, không chịu ngồi : “Anh ngồi ở đây được rồi.” nói xong, dì thẳng tới chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống.

Chị họ nhanh chóng đi pha trà.

Dì uống một ngụm trà : “Vương tiên sinh tới Côn Minh hồi nào?”

“Đi máy bay chuyến sáng nay.” Tôi nói thay anh.

“Vương tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi?” dì liếc tôi một cái, lại hỏi.

“Hai mươi lăm.”

“Anh theo đuổi Tiểu Thu nhà tôi, nhanh đó.”

“Không dám nhận, người chậm cần bắt đầu sớm.” nói người này không biết tiếng Trung, nhưng phản ứng lại rất nhanh.

“Xì,” tôi và chị họ cùng nhau phì cười, suýt phun trà ra.

“Vương tiên sinh...Lịch Xuyên, phải không? Cậu học ở đâu? Là bạn học của Tiểu Thu à?” dượng hỏi.

“Ai, cái ông già lẩm cẩm này, một đứa 17, một đứa 25, người ta lớn hơn Tiểu Thu nhà mình 8 tuổi, làm sao là bạn học được?” dì trách dượng.

“Không phải tôi cũng lớn hơn bà 8 tuổi sao? Tám tuổi rất tốt, may mắn.” dượng không phục cãi lại.

Lịch Xuyên nói : “Cháu tốt nghiệp rồi, bây giờ làm kiến trúc sư ở Bắc Kinh.”

Dì gạt đầu : “Kiến trúc sư là nghề tốt. Vương tiên sinh quê ở đâu?”

Bắt đầu tra họ khẩu.

“Dạ...Bắc Kinh.”

“Bắc Kinh? Nhà ở Bắc Kinh mắc lắm nha! Mẹ tiểu Yến lần trước đi thăm người thân về nói, một căn hộ đơn giản hai phòng ngủ một phòng khách mà tới 100 vạn. Cậu nói thử xem, người Bắc Kinh một tháng tiết kiệm bao nhiêu tiền mới không làm nô lệ cho nhà cửa?”

“Dì, Lịch Xuyên ở Bắc Kinh có thu nhập khá tốt.” tôi nói hai ba câu, chặn miệng dì lại.

“Cậu biết rõ, hai người ở bên nhau, tiền không phải là vấn đề quan trọng nhất.” dì đổi giọng “Quan trọng là, một người đàn ông, phải có trách nhiệm.”

Trong lời nói có ẩn ý, Lịch Xuyên giữ im lặng, một bộ dạng chân thành nhận sự giáo dục của tổ chức.

“Vương tiên sinh, cậu 25 tuổi, phải tìm cô gái cùng tuổi với cậu làm bạn. Tiểu Thu vừa học đại học, cái gì cũng chưa bắt đầu, bộ dạng và đầu óc còn giống học sinh trung học. Bản thân nó cũng không có sức phán đoán, Vương tiên sinh, cậu phải giúp nó.”

“Dì—“

“Người lớn nói chuyện, con nít đừng xen vào.” Dì nghiêm mặt.

Lịch Xuyên tránh nặng tìm nhẹ : “Dì, Tiểu Thu vừa có khả năng lại có chủ kiến, năng lực sống độc lập rất mạnh, cháu không biết là phải giúp cô ấy cái gì.”

Đáng tiếc Lịch Xuyên không biết dì và bố tôi là bạn bè. Ý của bố tôi, dì luôn luôn là người chấp hành kiên định. Nếu không, một ông già ương ngạnh như bố tôi, sẽ không tôn trọng dì như vậy. Có năm em trai tôi muốn tới nhà dì nghỉ hè, thật ra là muốn xem “Thần điêu đại hiệp”. Bố tôi chỉ cần dặn dò một tiếng, kì nghỉ hè kia, em trai tôi chẳng những không thấy “Thần điêu”, ngay cả “Thời sự” cũng chưa được xem.

“Nói đến năng lực sống độc lập,” dì đổi giọng, xuất ra đòn sát thủ : “Tình trạng cơ thể của Vương tiên sinh, chính mình còn cần người khác chăm sóc. Bậc phụ huynh như chúng tôi, làm sao yên tâm giao một cô gái 17 tuổi cho cậu được?”

Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa bao giờ hận dì. Bởi vì câu nói này, tôi bắt đầu hận bà. Tôi bắt đầu cắn móng tay mình. Mỗi khi tức giận mà không thể trút ra, tôi liền theo bản năng cắn móng tay.

Lịch Xuyên kéo tay tôi ra. Trầm mặc một lát, nói :

“Dì, trong cuộc đời, sớm tối họa phúc, khó có thể đoán trước được. Cháu không cần Tiểu Thu chăm sóc cháu, cháu sẽ chăm sóc Tiểu Thu thật tốt. Xin dì yên tâm.”

Anh nói mà mặt không đổi sắc, không kiêu ngạo không nịnh nọt. Dì há mồm ra, không lời nào để nói, liền ném cho dựng một ánh mắt, bắt dựng nói chuyện.

Dựng trầm ngâm một lát, nói : “Lịch Xuyên, cậu thích ăn bánh dẻo không? Nhà tôi hôm nay gói bánh dẻo. Mẹ Châu Châu, đi nấu cơm nhanh lên.”

Thừa dịp dì nổi giận dùng dùng đi vào bếp, dựng vỗ vỗ vai anh : “Đừng để ý. Bình thường dì rất hiền.”

Lịch Xuyên cười nhẹ : “Không sao, dì chỉ nói thật mà thôi.”

Kể từ khi tôi vào cửa tôi luôn luôn nghĩ xem lấy lý do gì mới có thể mang Lịch Xuyên chuồn đi. Nhưng anh rẽ vừa nghe Lịch Xuyên làm kiến trúc, liền gọi chuyện với Lịch Xuyên : “Vương tiên sinh làm kiến trúc sư à? Tôi làm việc ở Công ty bất động sản Hoàn Kiếm, quen biết khá rộng với người trong giới này, anh làm ở công ty nào?”

“Là một công ty của Thụy Sĩ, CGP Architects.”

“Từng nghe nói, từng nghe nói. Ngoại ngữ của Vương tiên sinh nhất định rất tốt. Tôi không quen với hoàn cảnh ở Bắc Kinh lắm, ở Thượng Hải có phân bộ của công ty này, vô cùng nổi tiếng. Thiết kế phối cảnh và lâm viên rất đẹp. Chỉ có điều đắt khách quá, chúng tôi dùng tiền mời người mà mời không được. Phân bộ Thượng Hải có hai vị Kiến trúc sư người nước ngoài vô cùng giỏi, đáng tiếc lại không biết tiếng Trung, nói chuyện với họ phải mời phiên dịch viên chuyên nghiệp, một tiếng 500 tệ.” dựng quay đầu nhìn tôi, nói : “Lúc Tiểu Thu phát hiện ngành của mình là tiếng Anh, còn rầu rĩ không vui. Mà xem xem, học giỏi tiếng Anh, cũng kiếm được nhiều tiền.”

“Hiện tại ở tổng bộ ở Bắc Kinh có mời vài vị Kiến trúc sư ở trong nước, rất giỏi, trao đổi với nhau sẽ tiện hơn nhiều. Đúng rồi, anh rẽ cụ thể làm gì trong giới bất động sản?”

“Quy hoạch, quản lý phòng quy hoạch.” anh rẽ đưa danh thiếp ra “Về sau chúng tôi tìm kiến trúc sư ở Thượng Hải khó, tới Bắc Kinh tìm cậu được không?”

“Không thành vấn đề. Thật xin lỗi, tôi không có danh thiếp, đây là điện thoại của tôi. Phương tiên sinh ở công ty anh, tôi từng gặp một lần, còn ăn với nhau một bữa cơm nữa.”

“Phương tiên sinh nào?”

“Phương Viễn Hoa.”

“Đó là tổng giám đốc.”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Thì ra Vương tiên sinh quan hệ rộng như vậy.” anh rẽ cười tươi rồi nhìn anh, trên mặt đã viết chữ “thích” rõ ràng.

Bạn trai của chị Châu Châu cũng họ Vương, tên Vương Dụ Dân, anh ta làm cùng công ty bất động sản với Châu Châu. Dụ Dân giống Châu Châu, chỉ học đại học tại chức, sau lại đi làm tiết kiệm tiền, lại học một

khóa nghiên cứu sinh ở Vân Nam. Loại lớp này nhập học dễ nhưng học phí cao, tốt nghiệp xong lại không có bằng học vị, chỉ có bằng tốt nghiệp, cho nên cũng không phải bằng chính quy. Dì biết liền không vui, vẫn không đồng ý hai người tìm hiểu. Lúc trước dì cất lực muốn giới thiệu con một người đồng nghiệp tốt nghiệp Thanh Hoa cho Châu Châu, hai người bên nhau một thời gian, Châu Châu không thích, chủ động chia tay với người ta. Làm dì tức gần chết. Đây là lần đầu tiên Dụ Dân tới nhà, mang theo một đồng quà, trông có vẻ rất hồi hộp. Không ngờ nửa đường lại xuất hiện một tên Vương Lịch Xuyên, thành đối tượng tấn công chủ yếu của dì, anh ta vừa vờn thở phào một hơi.

“Vương tiên sinh, nói ra cũng thật khéo, tôi làm ở Công ty Gia hoa – Hoàn Cảnh, cũng là Công ty bất động sản. Tôi làm môi giới, còn bán bảo hiểm nhân thọ nghiệp dư nữa.”

“VẬY Ờ?” Lịch Xuyên nói “Nếu không tôi mua cho Tiểu Thu một cái bảo hiểm đi. Cô ấy đi trên đường hay bị lạc lắm.”

“Kiểu làm ăn lừa người này, làm sao dám làm với người nhà được. Nếu Vương tiên sinh thật sự muốn mua, thì mua bảo hiểm An bình đi.” Dụ Dân cười nói “Vì vừa rồi anh rể nói tổng bộ Công ty Vương tiên sinh ở Thụy Sĩ, công ty tôi có một đại cổ đông đến từ một công ty đầu tư của Thụy Sĩ, cũng tên CGP, không biết có liên hệ gì với công ty anh không?”

Lịch Xuyên nói : “Có liên quan. Công ty tôi trực thuộc công ty này.”

Dụ Dân thở dài một hơi, nói : “Công ty tôi hai năm nay làm ăn không tốt lắm, nghe nói CGP có ý định rút cổ phiếu về. Lời đồn đã lan tới tận đây, không biết có đúng hay không. Vương tiên sinh ở Bắc Kinh có nghe nói gì không? Nếu thật vậy, tôi và Châu Châu nghỉ sớm thì tốt hơn.”

Lịch Xuyên lắc đầu : “Không nghe nói. CGP đầu tư trong nước không ít, cụ thể là công ty nào tôi không rõ lắm. Như vậy đi, nếu lời đồn là thật, anh gọi điện thoại cho tôi. Tôi nghĩ cách giúp anh được không?”

“Nếu vậy thì làm ơn anh.” Dụ Dân xin số điện thoại của Lịch Xuyên.

“Chuyện nhỏ.”

Đang nói chuyện, dì tôi bình tĩnh đi từ bếp ra, dường thấy, nói to với chúng tôi :

“Lịch Xuyên, Tiểu Thu nhà tôi là thủ khoa đại học của Cái Cũ đó, tổng điểm cũng đứng vài hạng đầu ở Vân Nam. Bố nó rất kỳ vọng vào nó. Hai đứa còn trẻ, không thể bởi vì yêu đương mà ảnh hưởng việc học nha.”

“Dượng, Lịch Xuyên thường xuyên bổ túc ngoại ngữ cho con. Còn sửa bài tập cho con nữa.” tôi vội vàng giải thích “Con ở Bắc Kinh không quen, có khó khăn đều là anh ấy giúp con, hề kêu là tới.”

Mục đích của những câu này, là dằn động dì tôi.

Năm đó dì tôi từ thị trấn gả tới Côn Minh, dường tuy là công nhân, nhưng bố mẹ dường cũng là cán bộ đội sản xuất. Mẹ chồng dì vô cùng phản đối hôn nhân của hai người, cho tới đám cưới cũng không ra mặt. Dì một thân một mình không ai giúp, phải trải qua một đoạn thời gian buồn bực rất dài.

Về mặt dì hơi hoãn lại, dì liếc tôi một cái : “Vương tiên sinh, nghe nói lần này Tiểu Thu về Côn Minh, cậu mua vé máy bay hạng nhất cho nó đi?”

“Cái đó...đúng vậy.”

“Còn nhỏ ngồi khoang hạng nhất cái gì, không sợ giết chết nó?”

“Dì, Tiểu Thu xếp hàng hai ngày đêm cũng không mua được vé tàu lửa, cháu thấy cô ấy mệt quá, muốn cho cô ấy ngủ thoải mái một chút.”

“Ha, cậu đúng là biết đau lòng cho Tiểu Thu nhà chúng tôi đâu.” Dì đưa một cái tạp dề cho tôi “Tiểu Thu, lại đây thái hành, thái cải trắng cho dì.” Bình thường có hai chị ở đây, loại chuyện này, dì sẽ không sai tôi làm. Tôi biết dì muốn nhân cơ hội giáo dục tôi.

Lịch Xuyên vội vàng giật tạp dề lại : “Dì, để cháu giúp dì thái rau đi. Công phu thái rau của cháu giỏi hơn Tiểu Thu nhiều.”

“Ôi,” dì nở nụ cười “Nhìn người cậu là biết được cưng chiều từ nhỏ rồi, còn biết thái rau nữa.”

“Tay nghề nấu cơm của cháu khá tốt, không tin dì hỏi Tiểu Thu đi.”

“Đúng vậy, nếu như trộn salad và nấu canh khoai tây cũng gọi là tay nghề nấu cơm.” Tôi ôm tay nói.

Lịch Xuyên cúi người lại, nói nhỏ bên tai tôi : “Anh đang tiêu diệt từng bộ phận mà, em phối hợp với anh một chút đi.”

“Nhưng mà, dì, công phu thái rau của Lịch Xuyên, cũng vô cùng cao nha. Đồ ăn hôm nay dì để anh thái hết là được,”

“Ai, con nhỏ này, thật không hiểu chuyện. Người ta là khách nha.” Quay người lại, phát hiện Lịch Xuyên đã đi vào bếp.

Lịch Xuyên và tôi cùng nhau thái hết nguyên liệu cho dì, lại giúp dì làm nhân bánh, mọi người liền cùng nhau ngồi ở phòng khách gói bánh trôi. Thì ra anh rể của tôi là người Trầm Dương. Vương Dự Dân là người Hà Nam, đều thích ăn bánh trôi. Gói bánh trôi cần hai tay, Lịch Xuyên ngồi xuống, một bàn tay phải luôn luôn đỡ lấy cơ thể mình mới ngồi thẳng được. Tôi nói với mọi người, Lịch Xuyên không biết gói bánh trôi, sẽ không tham gia lao động. Mọi người nhìn anh đứng một chân thái đồ, đứng cả tiếng đồng hồ, thấy anh mệt rồi nên cũng không ý kiến gì. Mọi người vừa gói vừa nói chuyện.

Một lát sau, con trai chị họ tôi giờ tay, hỏi một câu :

“Chú Vương ơi, tại sao mọi người đều có hai chân, chú lại chỉ có một chân? Một chân còn lại của chú ở đâu rồi?”

Tôi tin rằng, mọi người ngồi ở đây, gồm cả tôi, đều muốn biết đáp án, nhưng vì lễ phép, ai cũng ngượng không hỏi. Bây giờ rốt cuộc có người hỏi, mọi người đều lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Tôi vội vàng trả lời hộ anh : “Ừm, Đậu Đậu hỏi câu này rất hay. Là như vậy : có một lần chú Vương bơi ở biển, càng bơi càng xa, không ngờ đụng phải một con cá mập thật to. Groap một cái, cắn đứt chân chú luôn, nuốt vô bụng. Cho nên, bây giờ chú chỉ còn có một chân thôi.”

Tôi cảm thấy câu trả lời này rất tốt, có chứa hơi hướm cổ tích.

Đậu Đậu vò đầu bứt tai nghĩ ngợi, hỏi : “Chú Vương, có thật vậy không?”

Lịch Xuyên lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu : “Không phải, đương nhiên không phải. Đậu Đậu, người ta chọc con đó. Tình huống là như vậy, chú Vương và ba mẹ chú đi vào rừng chơi. Ba chú nói với chú, đi ra ngoài, lúc nào cũng phải đi theo ba mẹ, không thể rời đi nửa bước. Nhưng mà, chú Vương của cháu nha, rất lì lợm, không nghe lời ba mẹ. Tự tiện rời bọn họ đi leo núi. Kết quả, lạc đường, lại gặp một con gấu xám thật to. Con gấu xám thật to này há mồm ra thật to, “Răng rắc” một cái, cắn đứt chân chú Vương luôn. Cho nên chú Vương chỉ có một chân. Đậu Đậu, nói chú nghe thử, từ câu chuyện này, con rút ra bài học gì?”

Đậu Đậu tội nghiệp nói : “Đi ra ngoài, phải nghe lời ba mẹ, không được tự tiện hành động, nếu không sẽ có gấu xám thật to chạy tới, cắn đứt chân.”

“Đúng rồi.” Lịch Xuyên sờ sờ đầu Đậu Đậu, khen : “Đúng là em bé thông minh!”

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó cùng nhau nở nụ cười.

Tôi thấy Lịch Xuyên lén đổi tư thế ngồi, bắt đầu dùng hai tay đỡ chính mình. Trán anh, hơi hơi chảy mồ hôi.

Bánh trôi đã gói đầy hai nồi, tôi kéo Lịch Xuyên đứng dậy : “Mọi người gói tiếp đi, con và Lịch Xuyên phụ trách nấu bánh.”

Lịch Xuyên theo tôi đi vào bếp, xoay người tìm tô chén nấu bánh trôi.

Đợi tới khi anh đứng lên, tôi dùng hai tay nhẹ nhàng nâng eo anh lên, anh dùng lực kéo tôi ra một chút.

“Thật xin lỗi, không nên để anh theo em đi lên. Làm anh bị mệt.” tôi thấp giọng nói.

“Anh không sao.” Anh thấy vẻ mặt tôi áy náy, sờ sờ mặt tôi : “Vẫn là chỉ có vợ anh thương anh, biết anh đứng thoải mái hơn ngồi.”

Lịch Xuyên có thể đứng thật lâu, nhưng tôi không biết anh có thể đứng lâu như vậy. Chúng tôi tốn hơn một giờ nấu chín bánh tre. Dì rất vui vẻ, lại làm thêm năm món nữa, bao gồm một con cá lớn.

Cuối cùng, mọi người cùng ngồi vào bàn, chủ khách đều vui vẻ, hòa thuận vui vẻ ăn cơm trưa.

Trong bữa cơm Lịch Xuyên vô cùng cố gắng ăn bánh tre, lại xuất ra đủ chiêu chơi điện tử với Đậu Đậu. Chúng tôi được mọi người vui vẻ tiễn ra kí túc xá. Trước khi đi, dì tôi lại đau lòng Lịch Xuyên, dám đưa cho tôi một gói nhân sâm Tây Dương. Nói người này tuần tú, lại có giáo dục, tiền cũng kiếm không ít, chỉ có điều thấy hơi yếu đuối, nhớ thường xuyên uống nhân sâm tẩm bổ.

Ra cửa tiểu khu, xe Lịch Xuyên im ắng đậu ở ven đường.

Chúng tôi vừa ngồi xong, di động Lịch Xuyên liền vang.

–anh.

–cũng được.

–cũng được.

–cũng được.

–em gửi thiệp chúc Tết cho bố, bố có nhận được không?

–được rồi.

–không phải nói tháng hai về Zurich à? Trước tháng hai không rảnh.

–bà nội nằm viện?

–được rồi. Mười ngày tới em thật sự không rảnh. Có 3 bản vẽ phải due. Phải đi Trầm Dương. Còn nữa, gói thầu Hạ Môn trúng rồi, họp với bên đầu tư, một đồng việc. Hoàn công là em về liền, tranh thủ về 3 ngày.

–một tuần? Ừm, một tuần có vẻ khó khăn. Để em tranh thủ.

–đúng rồi, hỏi anh một việc. Anh có đầu tư ở Giai Hoa – Hoành Cảnh không?

–nghe nói bên anh muốn rút cổ phiếu?

–không có à? Được rồi. Nếu như thật sự có chuyện như vậy, anh gọi điện thoại cho em. Ở đó em có hai người, cần phải sắp xếp chuyển đi.

–ai? Trần Thịnh Lâm? Không biết. Tổng đại lý của anh không phải họ Mạnh à?

–đổi người? Anh muốn đổi ai thì đổi. Em không biết gì hết. Anh nói ông ta liên hệ với em đi.

–bản vẽ thiết kế sân vận động em giao từ tuần trước rồi, Jim không nói cho anh à? Vậy mà gấp như vậy, làm em học máu vẽ cho anh. Tháng này đừng giao việc cho em nữa.

–cảm ơn cái gì. Thăm hỏi ông bà nội giùm em.

Gác máy. Anh nhìn tôi, tôi nở nụ cười : “Tình cảm hai anh em anh thật tốt.”

“Em và em trai em cũng vậy thôi.”

“Anh anh lớn hơn anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai tuổi.”

“Em đang nghĩ, bộ dạng của anh anh như thế nào? Có thể giống anh như đực không?”

“Ừm, về ngoài bọn anh rất tương tự nhau, ngoài ra, anh ấy còn nhiều hơn anh một chân. Càng đẹp trai hơn.”

“Kết hôn chưa?”

“Anh ấy là gay. Bố anh còn chưa biết, nếu biết chắc chắn sẽ tức chết.”

“Bọn anh là người ngoại quốc mà, dù gì cũng thoáng.”

“Mới ăn bánh tre ở nhà dì em xong, bây giờ em lại nói anh là người ngoại quốc.” anh nổi giận.

“Được rồi, anh hai, anh là người Vân Nam.” Tôi cầm tay anh, đặt trong lòng bàn tay mình.

Xe chậm rãi đi về phía trước, tôi hỏi : “Chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Qua buổi trưa rồi. Theo kế hoạch đã định trước, đi Kim Mã Phường, tới quán bar Bướu Lạc Đà uống rượu trước, sau đó đi LDW.”

“Chịu không nổi anh. Làm phiền anh nói Hương vị Vân Nam được không?”

“Chính là LDW. Trên quảng cáo người ta nói như vậy, LDW, hương vị ẩm thực.”

Nói xong câu này, bỗng nhiên anh dùng sức ôm tôi.

“Sao vậy?”

“Thật xin lỗi,” anh nhẹ nhàng nói bên tai tôi “Nếu anh không phải tàn phế, em cũng sẽ không phải chịu nhiều uất ức như vậy.”

Dừng lại một lát, anh còn nói : “Anh không thích bố em. Mặc anh như thế nào cũng không sao, nhưng ông không thể đánh em. – đừng nói với anh mặt em không phải bị ông đánh.”

18. Chương 18

Chương 18

Nghe xong câu này, mặt tôi nóng bừng, giống như lại bị bố tôi tát một cái nữa vậy. Tôi âm thầm cầu nguyện, Lịch Xuyên và bố tôi, tốt nhất là cả đời không gặp nhau.

Lúc xuống xe tôi không quên đeo chiếc máy ảnh Nikon lên trên cổ. Đây là máy ảnh Lịch Xuyên dùng để chụp phong cảnh. Anh thường xuyên chụp ảnh, nhưng chưa bao giờ chụp chính mình. Nhưng mà hôm nay, tôi nói là muốn chụp cổng chào của Kim Mã Phường, thật ra tôi âm thầm tính, muốn chụp một tấm ảnh chung của tôi và Lịch Xuyên.

Chúng tôi đi quán bar Bướu lạc đà uống rượu trước, ở trong quán xa hoa trụy lạc, Lịch Xuyên uống bia, lại không cho tôi uống. Nói tôi chưa đủ 20 tuổi, chỉ được uống nước trái cây. Tôi chọn nước dứa, anh lại nói nước dứa rất ngọt, không khỏe mạnh. Nước chanh tốt nhất. Đợi tới khi chúng tôi uống xong đi ra, trời đã tối. Về tới cổng chào, tôi gọi một người đi đường, nhờ anh ta chụp cho chúng tôi một tấm.

“Anh ta không biết chụp,” Lịch Xuyên nhỏ giọng nói “Không bằng để anh chụp, cam đoan chất lượng tốt.”

“Anh chụp cho em nhiều rồi, bây giờ em muốn chụp chung.” Tôi cường điệu từ “Chụp chung.”

“Em chụp chung với cái cổng này thôi được không?” anh nhíu mày “Anh không thích chụp ảnh.”

“Không được. Em chỉ muốn chụp chung với anh thôi. Chúng ta – anh và em – đứng cạnh nhau.” Tôi nghiêm mặt, nói từng chữ một.

“Được rồi.” anh bất đắc dĩ gật đầu.

Người đi đường kia bày ra tư thế chuyên nghiệp, muốn chúng tôi dựa vào nhau gần một chút, sau đó, tách tách tách, chụp liên tiếp 5 6 tấm.

Tôi nói : “Làm phiền, anh ơi, chụp một tấm xa ra một chút, tôi muốn chụp cả cổng.”

Anh ta cầm máy ảnh lui ra đằng sau, lui lui, bỗng nhiên xoay người bỏ chạy.

Tôi biết máy ảnh của Lịch Xuyên là máy ảnh chuyên nghiệp, giá xa xỉ. Chắc là người kia thấy tiền nổi lòng tham, lại thấy Lịch Xuyên đi lại khó khăn, liền nhân cơ hội xuống tay.

“Đứng lại!” tôi quát to một tiếng, liền đuổi theo.

Người kia chạy xuyên qua đám đông, rất nhanh chạy vào một ngõ nhỏ. Xem ra anh ta cũng không quen thuộc khu vực này lắm, mỗi khi qua một ngã rẽ đều do dự một chút, nghĩ xem có nên rẽ hay không. Tôi một đường đuổi theo, qua ngõ nhỏ, tới một ngã tư im ắng, bóng dáng người kia luôn luôn ở trước tôi khoảng một trăm bước. Tôi ước chừng mình đã chạy qua hai khu phố, người kia quay đầu lại mấy lần, tưởng rằng đã bỏ xa tôi, nhưng tôi chạy theo anh ta như cái bóng, hơn nữa, lại càng ngày càng gần. Anh ta xoay người lại chui vào một ngõ nhỏ. Ngõ nhỏ kia liên tục xuất hiện lối đi thông ra đường cái, dần dần, ngõ nhỏ giống như càng chạy càng hẹp, đột nhiên, xuất hiện một lối rẽ. Anh ta do dự một chút, có lẽ đang suy nghĩ xem có nên rẽ hay không. Ngay trong lúc anh ta đang do dự, tôi đã đuổi kịp anh ta. Anh ta đứng lại, cầm máy chụp ảnh trong tay, nói : “Mày dừng tới đây, ở đây chỉ có một mình mày. Có tin tao bẻ gãy cổ mày không.”

Tôi nói “Sao chỉ có mình tôi được, đằng sau anh còn có hai anh cảnh sát.”

Phía sau anh ta có người đi đường, hai người thanh niên, lại có tiếng bước chân rất lớn, tôi quát to một tiếng : “Bắt ăn trộm!” hai người thanh niên kia liền chạy về phía tôi, trong đó có một người chạy quá nhanh, đập vỡ một chậu hoa, anh ta nhìn không được quay lại đằng sau nhìn.

Ngay tại lúc này, tôi nhớ lại một động tác quan trọng trong Tán Thủ được học trong giờ thể dục, một cước đá ngay đúng quần anh ta.

Anh ta “A” một tiếng, quỳ trên mặt đất, đau quá té xỉu. Tôi giắt lại máy chụp ảnh, bỏ chạy. Lúc này tôi mới phát hiện chính mình vì vừa rồi chạy một đoạn đường dài, nên cả người đã sớm ướt đầm mồ hôi, thở hồng hộc. Trái tim kịch liệt nhảy lên.

Chưa chạy được vài bước, đi tới cửa ngõ, một chiếc ô tô màu đen trở tới, ngừng trước mặt tôi, cửa đồng thời mở ra, truyền ra giọng của Lịch Xuyên : “Tiểu Thu, vào xe!”

Tôi chui vào, xe ô tô vội vàng chạy đi.

“Có bị thương không? Hả?” Lịch Xuyên kéo tôi tới trước mặt anh, hỏi.

“Không có.”

“Làm sao em cướp máy về được?” anh đưa khăn tay ra cho tôi lau mồ hôi, tiếp tục hỏi.

“Em đá cho anh ta một cước, anh ta té xỉu.”

“Không thể nào? Dễ vậy thôi à? Đá một cước liền xỉu? Đây là trình độ của ăn cướp ở Côn Minh sao?” anh nói “Vô dụng như vậy à, ngay cả cái máy chụp ảnh cũng cướp không được?”

“Ê ê, anh đang nói cho ai vậy?”

“Để anh đổi thành khen em là nữ anh hùng.”

“Vây cũng được.”

Chúng tôi trở lại miếu Kim Mã Phường, chỗ vừa chụp ảnh, cùng nhau xuống xe.

Lịch Xuyên nhìn tôi, nói : “Em chạy có mệt không? Chạy xa không? Cũng khoảng 2000m đi?”

“Khoảng đó.” Tôi còn đang thở.

“Có thể chạy một lần nữa không?” anh nói “Vừa rồi, ở ngay chỗ này, có người trộm ví tiền của anh.”

“A!? Cái gì?! Anh, làm mất ví tiền rồi?” tôi kêu to “Đây là chỗ nào vậy!? Sao nhiều ăn trộm vậy? Trộm ở đâu? Chạy hướng nào? Còn bị trộm cái gì nữa?”

Tôi nhìn anh, phát hiện anh đang cười thâm.

“Lịch Xuyên, em biết anh không cần tiền mặt. Nhưng thẻ tín dụng và thẻ ATM, người ta có thể quẹt sạch luôn.”

“Chọc em thôi, xem em kìa.” Anh vén mấy cọng tóc bung ra ra sau tai “Sau này nếu như lại xảy ra chuyện như thế này, em thà rằng bỏ lại mấy ảnh, cũng không thể bỏ lại anh.”

“Dạ, dạ, em sai rồi. Thiên kim chi tử, cẩn thận. Em phải bảo vệ anh trước.”

“Như vậy là được rồi.” anh nhìn tôi, ánh mắt yên tĩnh như anh trăng.

Tôi ôm máy chụp ảnh, đắm chìm trong niềm vui chiến thắng : “Lịch Xuyên, ở trong có hình chụp chung của tụi mình. Em mới không để cho người ta chôm đâu.”

“Nếu như không có ảnh chụp chung thì sao?” anh hỏi.

“Đó là máy của anh, không phải của em, chôm thì chôm. Cho dù có mắc, anh cũng không phải không chịu nổi, đúng không? Hơn nữa, mạng của em, cũng rất quý giá, đúng không?” tôi nói liến thoắng.

“Nói em không hiểu chuyện, không ghi thù trong lòng, không ngờ em lại rất hiểu chuyện, tính toán rất hợp lý.” Anh thở dài “Anh chỉ cầu Thượng Đế phù hộ anh, sau này trăm ngàn không cần đắc tội em, nếu không cũng sẽ bị em đá một cước.”

Tôi giơ hai tay qua, ôm lấy eo anh : “Ừm, người ta lúc nào cũng dịu dàng mà. Chỉ có lần này thôi, lại bị anh nhìn thấy.”

“Lúc nào cũng dịu dàng? Làm gì có? Lần đầu tiên gặp em, em đổ đầy cà phê lên người anh. Lần thứ hai, em leo tường trước mặt anh. Lần thứ ba, em đánh cảnh sát. Anh cảm thấy em là một cô gái bạo lực, vừa bạo lực vừa háo sắc, thật sự là làm người ta sợ hãi.”

Lịch Xuyên mặc dù lúc nào cũng khiêm tốn nói mình không biết tiếng Trung. Thật ra, lượng từ của anh rất lớn, cũng rất thực dụng, nói một tràng tôi nghe xong á khẩu không nói gì được.

Vì để anh không nói tiếp nữa, tôi vội vàng ngắt lời : “Lịch Xuyên, em đói bụng, muốn ăn bún.”

“Không phải em vừa ăn bánh trôi xong à? Sao đói bụng nhanh vậy?”

“Người ta lo lắng dì làm anh khó chịu mà, lo tới mức không có hứng ăn. Trước kia em cũng rất thích ăn bánh trôi.”

“VẬY ĐI LDW ĐI.”

“Hương vị Vân Nam.”

“LDW.”

Hương vị Vân Nam nhìn qua có vẻ là doanh nghiệp quốc doanh. Muốn vào ăn phải tới mua vé ở quầy.

Tôi hỏi Lịch Xuyên : “Anh ăn ở đây lần nào chưa?”

“Chưa. Anh xem quảng cáo rồi. Người ta nói hương vị rất chính tông.”

“Bún qua cầu ở tầng 2, cầu thang trơn lắm, chúng mình không cần đi lên.”

“Ở trên ít người, em đi tìm chỗ trước đi.” anh tới chỗ quầy xếp hàng. Một hàng thật dài, khoảng chừng mười người.

Người xếp hàng thấy anh chống nạng, đều nói “Không cần xếp hàng, trực tiếp lên mua đi.”

Không biết ai còn nói thêm một câu : “Ưu tiên người tàn tật.”

Những người đó nói tiếng Côn Minh, tôi tin rằng Lịch Xuyên nghe hiểu mang máng. Anh bày ra vẻ mặt hồ hững, vẫn không nhúc nhích xếp ở cuối hàng.

Cầm vé, chúng tôi đi lên lầu, tìm một chỗ ở bên mé phòng. Chỉ chốc lát sau, nhân viên bưng bún tới, còn bỏ thêm một nồi nước luộc gà bốc khói. Tôi hỏi Lịch Xuyên : “Chỉ mua một phần, anh không muốn ăn à?”

“Anh ăn ở nhà dì no rồi.”

“Nếu không, anh ăn chút rau trộn đi?”

“Quá cay.”

Thật ra, trên đoạn đường đi cùng Lịch Xuyên, cả nam cả nữ, đều quay đầu nhìn anh. Nhìn tới mức khiến cho anh không được tự nhiên. Cho dù hiện tại anh ngồi xuống rồi, tôi vẫn có thể cảm thấy sau lưng có rất nhiều ánh mắt đang đánh giá. Tôi không để ý canh nóng cỡ nào, chỉ muốn ăn bún thật nhanh.

“Đừng ăn nhanh như vậy, coi chừng bỏng. Tối nay tụi mình cũng không có gì làm.” Anh khuyên tôi.

Bún qua cầu rất ngon, ở vài điểm, một là canh phải ngon, hai là đồ ăn phải tươi, ba là bún phải mềm. Quả nhiên là canh gà tốt nhất, tôi uống một hơi hết nửa bát.

Sau đó tôi nói : “Không được, em uống không được nữa.”

“Vậy cứ để đó đi. Không ai ép em uống hết.”

“Lãng phí rất không tốt, em đi toilet cái đã, về rồi uống tiếp.” nói xong, tôi đứng dậy tìm toilet. Anh giữ chặt tôi lại “Đừng đi, để anh uống hết giùm em.”

Anh kéo bát canh thật to tới trước mặt mình, uống từ từ từng muỗng một, uống sạch không còn chút gì.

Tôi nhìn anh cười : “Biết vậy چرا mấy cọng bún cho anh, bây giờ chỉ còn canh.”

“Tiểu Thu, em đi Hạ Môn bao giờ chưa?” anh đột nhiên nói.

“Chưa.”

“Sau Tết anh phải đi Hạ Môn, phía đầu tư có một cuộc họp quan trọng, không đi không được. Đi với anh, được không?”

“Phải ở Hạ Môn bao lâu?”

“Hai ngày. Sau đó, em về Bắc Kinh, anh đi Trầm Dương. Trầm Dương rất lạnh, em đừng đi.”

“Sao phải mang em theo, em cũng không phải thư ký của anh.”

“Thư ký của anh, được mệnh danh là tuyệt đại giai nhân, em có muốn làm quen không?” anh thần bí cười.

“Thư ký của anh là nam.” Tôi nhớ lại lần trước, là nam thư ký của anh báo cho tôi tin anh nằm bệnh viện.

“Đó là trợ lý làm việc. Anh có nữ thư ký, đồng thời kiêm phiên dịch viên.”

“Anh? Còn cần phiên dịch?”

“Lúc bàn nghiệp vụ anh chỉ nói tiếng Anh, để thư ký của anh phiên dịch. Một chữ ngàn vàng, không thể sai lầm.”

Một tuần sau, tôi và Lịch Xuyên bay đi Hạ Môn. Một tuần đó, anh bị bệnh 3 ngày, cảm mạo, sốt, ngày nào cũng nằm trong khách sạn. Sau khi hết bệnh, anh liều mạng làm việc, vẽ xong 3 bản vẽ.

Lịch Xuyên đem tôi đi công trường, là một miếng đất lớn cạnh bờ biển.

“Ở đây, sẽ xây một khu nghỉ dưỡng rất lớn, non xanh nước biếc. Đầu tư vài triệu. Chỗ anh nhận thiết kế toàn bộ công trình. Ngoại thất, nội thất, lâm viên.”

“Ừm, có vẻ là chỗ tốt, trông trải thoáng đãng.”

“Ba năm sau em tới đây thử xem, ở đây sẽ đây là tòa nhà và biệt thự do anh thiết kế.”

“Lịch Xuyên, em thật sùng bái anh!”

“Anh cũng vậy.” anh nói.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Em cho anh rất nhiều linh cảm. Thiết kế cũng giống yếu đương vậy, đều cần kích thích.”

Gió biển rất lạnh, anh ôm eo tôi, chúng tôi quay mặt ra biển, ôm nhau gắt gao.

Từ công trường trở về, trong đại sảnh của khách sạn, tôi thấy một cô gái cao gầy lẳng lẳng ngồi trên sôpha. Áo cashmere, váy lông màu xanh đậm, đôi tai khéo léo, đeo một đôi bông tai ngọc trai tinh xảo. Nửa mặt tuyệt mỹ.

Cô gái thấy chúng tôi, đứng dậy : “Vương tiên sinh.”

Mặt cô gái có một nét đẹp tinh tế, một nét đẹp trang trọng cổ điển nói không nên lời. Thấy cô, sẽ làm người ta nhớ tới những câu trong “Kinh Thi” hoặc “Tống Từ”.

“Giới thiệu một chút.” Lịch Xuyên nói “Đây là thư ký kiêm phiên dịch của anh, Chu Bích Tuyên tiểu thư. Đây là Tạ Tiểu Thu tiểu thư.”

Chúng tôi bắt tay nhau, mỉm cười.

Trong ánh mắt của Chu Bích Tuyên, có ẩn ẩn nghi ngờ. Lúc Lịch Xuyên nói chuyện, anh vẫn nắm tay tôi.

“Có chuyện gì sao?” Lịch Xuyên hỏi.

“Có mấy giấy tờ cần anh ký tên. Còn nữa, bản phiên dịch cuối cùng của thư đăng ký dự thầu, cần anh xem qua.”

“Tiếng Anh cô xem là được rồi. Tiếng Pháp và tiếng Đức để lại cho tôi.”

Anh nhận bút, ngồi xuống, nhanh chóng xem giấy tờ rồi ký tên.

Tôi và Chu Bích Tuyên, đối diện nhau cười, thật lễ phép.

“Chu tiểu thư học khoa tiếng Anh à?” tôi hỏi.

“Khoa tiếng Anh Bắc Đại. Tạ tiểu thư thì sao? Cũng học tiếng Anh?”

“Đúng vậy. Tôi học đại học Sư phạm S, năm nhất.”

“Giáo sư Phùng Giới Lương khoa cô là chuyên gia về Lawrence, lúc tôi viết luận văn, từng đọc sách của ông ấy.”

(Lawrence : David Herbert Richards Lawrence, thường gọi tắt là D.H Lawrence, là nhà thơ, nhà tiểu thuyết, nhà phê bình, họa sĩ nổi tiếng của Anh)

“Ừ, danh tiếng dạy học của thầy vô cùng tốt. Năm sau tôi tính chọn môn của thầy.”

“Tạ tiểu thư thích Hạ Môn không?”

“Rất thích. Chu tiểu thư tới Hạ Môn lần đầu à?”

“Không phải, vì hạng mục này, tôi đi theo Kiến trúc sư trong công ty, đã tới nhiều lần rồi.”

Tôi cảm thấy, bộ dạng lúc Chu Bích Tuyên nói chuyện, mang theo một phong cách vô cùng chuyên nghiệp không tả được. Chỉ tán gẫu đơn giản, nhưng lại rất cẩn thận, không nói quá kỹ, sợ nói sai. Mà tôi, vừa nói vừa dùng chân cọ cọ thảm, giống một học sinh tiểu học bị cô giáo phạt vậy.

Lịch Xuyên ký xong rồi, đứng dậy nói : “Tiệc tối của tập đoàn Tấn Đạt, Hà tiên sinh sẽ tham dự giúp tôi.”

“Cái này...bên Kha tổng vừa nhắc, Vương tiên sinh nhất định phải tới, ông ta muốn đối ẩm ba trăm chén với anh, không say không về.”

“Vì câu này, tôi mới cho Hà tiên sinh đi, tửu lượng của cậu ta lớn.” nghĩ nghĩ, anh hít một hơi : “Quên đi, bữa cơm lần trước tôi không đi. Họ không để ý. Lần này nếu không đi, sẽ nghi ngờ thành ý của tôi. Vẫn là để tôi đi thôi. Mấy giờ?”

“Bấy giờ.”

9 giờ Lịch Xuyên say khướt trở về, vào cửa liền đi thẳng vào toilet, ghé vào cạnh bồn cầu nôn.

Tôi đứng cạnh giúp anh, nói : “Sao anh trọng lời hứa vậy, thật sự uống ba trăm chén với người ta đâu!”

Anh ói ra khoảng 10 phút, sau đó mới đứng dậy đi tắm. Một chân, chống nạng cũng đứng không vững.

“Ngồi xuống, em tắm giúp anh.” Tôi đau lòng muốn chết rồi.

“No.” không biết anh lấy sức ở đâu ra, anh đẩy tôi ra ngoài cửa “Rầm” một tiếng, đóng cửa lại.

Trong chốc lát, tiếng nước vọng ra. Chỉ tốn có một phút, anh tắm xong, người cũng tỉnh táo, mặc áo ngủ chui vào chăn, liên tiếp thở dài : “Ai, buôn bán với những người ở đây thật không dễ dàng. Vì một cái hợp đồng, cùng uống thuốc, uống rượu, ăn cơm, thiếu mỗi hy sinh sắc đẹp. Cái nhà hàng cao cấp kia, khu phòng riêng rõ ràng viết cấm hút thuốc, nhưng mà, người trong đó, ai cũng hút thuốc. Tại sao có thể như vậy!”

“Kiếm được tiền còn oán giận, nghĩ tới trẻ em vùng nghèo khó xem.”

“Năm nào anh cũng quyên góp cho Công trình Hy vọng.”

Anh kéo tôi vào chăn : “Mỗi lần anh uống một chén, trong lòng đều nghĩ, chấm dứt nhanh lên đi, để cho anh về với Tiểu Thu nhanh chút đi.”

“Không thể nào, buồn nôn như vậy luôn à?”

“Anh không đành lòng để em cô đơn một mình trong khách sạn.”

“Em không có cô đơn một mình.” Tôi nói “Ăn tối xong, em xuống đi bơi, lại đi chơi điện tử, sau đó, còn đi xem phim, phim chúc mừng, Cát Ưu đóng, rất hay. Vừa về phòng không bao lâu là anh về.”

Anh nằm eo tôi, nghiêng người lại, tôi nhẹ nhàng vuốt ve anh. Sau đó, anh dùng điều khiển mở TV :

“Bộ phim “Năm tay” hôm bữa tới tập bao nhiêu rồi?”

Lịch Xuyên có một điểm khác biệt rất lớn so với những người đàn ông khác tôi biết. Anh không thích xem đá bóng, hoặc xem kênh thể thao. Anh thích xem phim nhiều tập, từ phim tình cảm tới phim võ trang đều được, loại phim khóc sướt mướt, càng dài càng tốt, phim nào cũng không chê. Lý do của anh là, phim truyền hình có thể giúp anh học tiếng Hán, đặc biệt là đối thoại hằng ngày. Mà kênh thể thao thì không cần phải xem, chính mình nhớ rõ kiên trì rèn luyện thân thể là được rồi.

Tìm tới tìm lui, đổi mấy chục kênh, không tìm được. Cuối cùng dừng ở một bộ phim truyền hình Nhật không đầu không đuôi. Trong phim có nhạc đệm, hát bằng tiếng Nhật, anh nghe xong, nói : “Anh đổi kênh, bi kịch, không xem.”

Tôi nói “Không phải anh nói anh không biết tiếng Nhật sao?”

“Cho dù là không biết gì, thì cũng biết nhiều hơn em.”

“Ngoại ngữ thứ hai của em là tiếng Nhật.” tôi dùng tiếng Nhật nói.

Sau đó, anh nói một câu tiếng Nhật, tôi trừng to mắt nhìn anh, không ngờ là nghe không hiểu. Tôi nghĩ, sẽ không là đồng âm với “Đồ xấu xa” đi.

“Câu trong bài thơ của Matsuo Bashou.” Anh nói “Em tâm phục khẩu phục chưa?”

“Anh khiêm tốn có giới hạn không vậy?”

“Không có. Nếu anh là em, ở trình độ này, chắc chắn anh sẽ không nói cho người khác mình có ngoại ngữ thứ hai.”

Tôi nhảy dựng lên, làm tư thế muốn bóp cổ anh.

Anh giơ tay đầu hàng : “Lần sau có bài tập tiếng Nhật không biết làm, anh làm giúp em, không thu tiền công. Thật đó. Em tha anh đi!”

Hôm sau, chúng tôi tạm biệt ở sân bay. Tôi về Bắc Kinh, Lịch Xuyên đi Trầm Dương. Đợi tới khi anh trở về từ Trầm Dương, kỳ nghỉ đông đã hết. Tôi vẫn đang đi làm ở chỗ cũ. Bố vẫn gửi tiền cho tôi, mỗi tháng 100 tệ, gấp đôi trước đây. Ông không viết thư cho tôi. Tôi viết thư cho ông, ông cũng không trả lời. Tôi cảm thấy, bố tôi hiểu tôi rất rõ, ông biết tôi đang làm gì. Hơn nữa ông biết tôi sẽ giống ông, cho dù đi trên con đường nào, đều sẽ càng chạy càng xa, vĩnh viễn không quay đầu lại. Cho nên, ông căn bản không khuyên tôi.

Sau khi Lịch Xuyên trở về, anh ở lại Hoa viên Long Trạch mười ngày. Mười ngày này, mỗi ngày chúng tôi sống cùng nhau, như keo sơn, mỗi ngày đều thân mật như vợ chồng. Tấm ảnh chung của chúng tôi được treo trên tường. Tên cướp kia mặc dù chôm máy chụp ảnh, nhưng kỹ thuật chụp ảnh cũng không tồi. Tôi thích nhất một tấm trong đó, cảnh nền là đèn đường ở rất xa, Lịch Xuyên quay đầu, vén một lọn tóc rũ xuống trên mặt tôi. Một khắc kia, anh nhìn tôi, tình cảm yêu thương biểu lộ hoàn toàn.

Sau đó, anh về Zurich, Thụy Sĩ, quê hương của anh, thăm bà nội đang bị bệnh của anh.

Anh đi một tuần, mỗi ngày gọi điện thoại cho tôi một lần. Sau đó, anh nói, trong nhà có chuyện, cần ở lại thêm một thời gian. Qua một tháng, anh nói, anh phải đi trượt tuyết với anh trai. Ở đó không gọi điện thoại được.

Anh ở Thụy Sĩ suốt hai tháng trời.

Thứ 2, tôi tới sân bay đón anh, phát hiện đột nhiên anh gầy rất nhiều. Góc cạnh trên mặt càng rõ ràng hơn.

“Hi!” anh thấy tôi trong đám đông, chúng tôi gắt gao ôm nhau.

“Sao lại gầy rồi?”

“Không thấy nha. Ngược lại còn béo ra đó.”

“Em ăn ngon mà.” Trước khi đi, Lịch Xuyên nhất định đòi cho tôi tiền. Tôi không muốn. Tôi vẫn làm thêm ở tiệm cà phê. Học kỳ này tôi không chọn nhiều môn lắm, có thể làm thêm mấy giờ, cho nên thu nhập khá tốt.

“Tai lành chưa?”

Anh đi tới vỉa hè, kiểm tra lỗ tai mới bấm của tôi. Tôi thấy bông tai ngọc trai của Chu Bích Tuyên, vô cùng thích, lúc ở Hoa viên Long Trạch rảnh rỗi không có gì làm, Lịch Xuyên liền mang tôi tới cửa hàng đồ trang sức dưới lầu bấm lỗ tai. Anh nói da tôi trắng, đeo ngọc trai không đẹp, đeo ruby mới đẹp. Hồng như hoa hồng vậy. Cho nên trên tai tôi, có một đôi bông tai ruby. Trước khi Lịch Xuyên đi, mỗi ngày anh dùng cồn rửa tai cho tôi ba lần, sợ tôi nhiễm trùng. Kết quả, tai tôi vẫn sưng lên.

“Lành rồi.”

“Không đau?”

“Tuyệt đối không đau. Tự em tháo ra tháo vô vài lần rồi.”

“Không phải nói sáu tuần mới được đeo à?”

“Anh hai ơi, anh đi về hai tháng, sáu tuần qua từ hồi nào rồi.” tôi gõ gõ đầu anh.

Anh cười cười, trong nụ cười giấu một chút buồn bã.

“Hôm nay em mời.” tôi nói “Chúng ta đi ăn sushi. Cửa hàng lần trước.”

Chúng tôi ngồi trên taxi, anh nói “Nếu là em mời, chúng ta đi ăn bún đi. Tiệm sushi kia mắc lắm.”

Dọc theo đường đi, anh không nói gì.

Lúc ăn, anh cũng không nói gì.

Ăn xong, anh lái xe trực tiếp đưa tôi về phòng ngủ.

“Xảy ra chuyện gì vậy? Lịch Xuyên?” lòng tôi nặng trĩu.

“Nhà anh có chút chuyện, rất phiền toái, chuyện làm ăn. Ngoài ra, sức khỏe ông nội anh không tốt lắm, bệnh tình nguy kịch.”

Tôi rất ít khi nghe Lịch Xuyên nhắc tới người nhà mình. Nhưng tôi biết anh ở nhà được cưng chiều vô cùng. Chỉ cần nhắc tới người nhà mình, trên mặt anh liền tràn ngập tình thân.

“Không phải nói là bà nội anh bị bệnh sao? Thì ra ông nội anh cũng bị bệnh à?”

“Thật xin lỗi, anh nói nhầm. Là bà nội anh bị bệnh nguy kịch.” anh nói “Có lẽ sắp tới anh còn phải về Thụy Sĩ. Anh đang đợi điện thoại.”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt đầy tâm sự.

“Như vậy,” tôi nắm tay anh, nói “Anh đặc biệt trở về để thăm em?”

Dưới bóng cây ngoài ký túc xá, anh nâng mặt tôi lên, lén lút hôn một cái : “Đúng vậy.”

19. Chương 19

Chương 19

Ngày hôm sau, Lịch Xuyên không gọi điện thoại cho tôi. Đến tối, tôi gọi cho anh, không có ai tiếp. Tôi không ngủ một đêm, trong lòng tràn đầy linh cảm xấu.

Ngày thứ ba, sáng sớm, anh gọi điện cho tôi giải thích : “Thật xin lỗi, hai ngày qua ở công ty nhiều việc, anh bận quá, chưa kịp trả lời điện thoại của em. Trưa nay anh đón em đi ăn cơm, được không?”

Mặc dù là nói xin lỗi, nhưng vào tai tôi, lại giống như đang kiểm cớ vậy. Giọng anh rất bình tĩnh, thản nhiên, như một hồ nước yên tĩnh, trong lòng tôi, dâng lên hàn ý thật đậm.

Tôi nghĩ, anh sẽ giống như bình thường, đưa tôi tới một nhà hàng nào đó ăn cơm. Không ngờ, anh lại đưa tôi về Hoa viên Long Trạch.

Tường kính rộng mở, ánh nắng tươi sáng, gió xuân nhẹ nhàng, thổi lung lay rèm cửa màu ngọc bích.

“Em ngồi nghỉ đi.” anh vào bếp lấy một chiếc tạp dề ra “Hôm nay anh làm đầu bếp, nướng cá hồi cho em ăn.”

Hiển nhiên, đồ ăn đã được mua trước đó. Trên túi plastic ghi chữ “Siêu thị Bình Khang”. Là siêu thị lần trước chúng tôi cùng đi.

Anh làm canh thịt heo xay, canh tôi thích nhất. Thêm salad Thụy Sĩ. Sau đó, nhỏ thêm một chút dầu ô liu vào nồi, anh luộc cá hồi chín ba phần, sau đó bỏ vào lò nướng nướng. Lịch Xuyên rất ít khi nấu ăn, nhưng tới khi anh nấu, thì mọi thứ đều là tinh phẩm.

Tôi nhìn cảnh xuân ngoài cửa sổ, tầm mắt vươn tới tận phương xa. Sau một lúc lâu, phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện ngoài cửa sổ, có một vườn hoa rất rộng.

“Ai, ở đây lâu như vậy, sao em không phát hiện, thì ra anh còn có một vườn toàn hoa. Lại còn có đủ loại hoa nữa.”

—trong phòng anh, ngoại trừ làm tình ra, trên cơ bản chúng tôi không làm gì khác. Tôi sợ lạnh, Lịch Xuyên chưa bao giờ mở cửa sổ.

“Lúc anh không ở đây em đừng đi ra ngoài, coi chừng té xuống.” anh nói.

Tôi từng nói cho anh, tôi có chứng sợ độ cao, chưa bao giờ đi tàu cao tốc.

Đồ ăn được nấu xong rất nhanh, anh chia cá hồi nướng thành hai phần, rưới nước chấm lên, bỏ thêm salad. Xanh xanh đỏ đỏ, bày lên đĩa nhìn rất đẹp.

Tôi dùng nĩa xiên cá, bỏ từng miếng từng miếng vào miệng.

“Gần đây học hành bận không?”

“Cũng được, không bận.”

“Thi cuối kỳ lần trước, em làm bài được không?”

“Đứng thứ hai cả khoa, cho nên không lấy được học bổng. Học bổng Hồng Vũ chỉ tặng cho sinh viên đứng nhất.” thứ nhất là Phùng Tĩnh Nhi. Tôi và cô ta vẫn còn chênh lệch. Thật ra tôi cũng không tiếc lắm. Tôi đã cố hết sức rồi.

Lịch Xuyên không nói gì. Anh biết, trong học tập, tôi rất cố gắng.

Sau đó, anh vẫn im lặng ăn cơm, tôi cũng vậy.

Một lát sau, rốt cuộc tôi hỏi : “Anh nhận được cuộc điện thoại kia chưa?”

Anh ngẩn ra, nói : “Điện thoại gì?”

“Cuộc điện thoại anh đang đợi.”

“Ừ.”

“Là một chuyện rất phiền toái, đúng không?” tôi ngồi cạnh anh, cầm tay anh, đặt bên môi tôi, nhẹ nhàng hôn.

“Ừ.”

“Mọi chuyện đều ổn thôi. Anh vui vẻ lên một chút, được không?”

“Ừ.”

Chúng tôi cùng nhau vào phòng ngủ. Anh không cho tôi bật đèn. Vì vậy, tôi đốt hai ngọn nến ở đầu giường. Anh cởi bỏ quần áo tôi, dịu dàng hôn tôi.

Cơ thể anh trong tay tôi, rất nhanh liền trở nên kích động. Sau đó, anh dùng hai tay khóa tay tôi lại, mặt anh đặt trên mặt tôi, vô cùng cứng rắn tiến vào cơ thể tôi. Tôi thấy đau, cơ thể đột nhiên co rút lại, anh thừa cơ chen vào. “Rất đau sao?” anh cắn tai tôi, hỏi.

“Có một chút.”

Tôi rất đau, đồng thời, trong lòng trống rỗng, vô cùng muốn anh.

Mỗi khi chúng tôi gần nhau, Lịch Xuyên đều rất cẩn thận, hôm nay, là kỳ an toàn của tôi, cho nên anh vô cùng lớn mật, động tác mãnh liệt, giống như muốn xé tôi ra từng mảnh vậy. Toàn bộ quá trình, anh rất chăm chú, không hề nói gì.

Có một giọt nước rơi trên mặt tôi, tôi mở mắt ra nhìn anh, anh lại cúi đầu xuống chôn trong lòng tôi. Giọt nước kia chậm rãi chảy xuống, chảy tới môi tôi, tôi nhẹ nhàng liếm một chút. Mặn.

Thân thể của Lịch Xuyên, thật ra vô cùng nhu nhược. Có đôi khi, anh cần tốn sức lực gấp mấy lần người thường để làm vài chuyện mà chúng ta cho là vô cùng đơn giản. Tôi vuốt ve thân hình tàn phế của anh trong bóng đêm, trong lòng chỉ có thương tiếc. Dưới ánh nến, anh dùng hai tay chống đỡ chính mình, bộ dạng vô cùng bất lực. Kích tình chấm dứt, anh lưu luyến cơ thể tôi, thật lâu không chịu rời khỏi.

Rốt cuộc, anh buông, nhẹ nhàng nói : “Anh đi tắm một cái.”

Đợi tới khi tôi rửa mặt chải đầu xong. Anh đã thay đồ gọn gàng, cầm chìa khóa xe trong tay : “Buổi chiều em có tiết, đúng không? Anh đưa em về.”

Từ xế chiều tới buổi tối, tôi vẫn cầm chiếc điện thoại anh mới mua cho tôi, điều chỉnh tiếng chuông và độ rung tới mức cao nhất. Nhưng mà, tôi không nhận được điện thoại của anh.

Buổi chiều ngày hôm sau, điện thoại rốt cuộc vang lên. Tôi vội vàng nghe : “Hi.”

“Là anh, Lịch Xuyên. Em đang ở đâu?”

“Em ở phòng ngủ.”

“Xuống dưới một chuyến, được không?” giọng anh bình tĩnh lạ thường, không chứa một chút cảm xúc “Anh ở chỗ cũ, bãi đậu xe.”

Con đường đi tới văn phòng Hiệu Trường kia, tôi đi cả nghìn lần, hôm nay lại cảm thấy từng trận rùng mình.

Xa xa, tôi thấy Lịch Xuyên, đồ tây màu đen, áo sơ mi màu xám nhạt, cà vạt màu xanh lam hơi bóng, đôi tay thon dài mà tái nhợt, gậy chống màu đen. Anh vẫn nhìn tôi, trong mắt không biểu hiện gì.

Bãi đậu xe thật trống trải, hoa xuân nở rộ cả sườn đồi.

Tôi hít sâu một hơi, ra vẻ thoải mái, “Hi” với anh một tiếng.

Anh nhìn tôi, cúi đầu xuống, sau đó lại ngẩng đầu, nói : “Tiểu Thu, anh tới đây để nói tạm biệt với em.”

Tim tôi, âm ỉ đau. Nhưng tôi nâng cao tinh thần, cố gắng cười gật gật đầu : “Máy bay mấy giờ?”

“Năm giờ một phút.”

“Em tiễn anh.” Tôi nhìn đồng hồ, cách giờ cất cánh chỉ có hơn 2 tiếng. Từ đây chạy tới sân bay, cần ít nhất một tiếng. Lịch Xuyên làm bất cứ chuyện gì đều chuẩn bị trước, chưa bao giờ để tới giờ phút cuối cùng. Đây tuyệt đối không phải tác phong của anh.

“Không cần, tạm biệt ở đây luôn đi.” mái tóc dài của tôi, bị gió thổi rối tung. Anh nâng tay lên, vén một lọn tóc trên trán tôi ra đằng sau.

Tim tôi âm thầm run rẩy, nhưng mặt tôi thật bình tĩnh. Tôi cười cười, gạt lực che giấu sự lo âu dưới đáy lòng : “Cũng tốt. Khi nào anh về? Em đi đón anh.”

Anh nhìn tôi, trầm mặc. Sau một lúc lâu, anh nói : “Tiểu Thu. Anh sẽ không về nữa. Xin em tha thứ anh.”

Tôi ngơ ngác đứng ở đó, trong đầu trống rỗng, nước mắt bắt đầu không chế không được trào ra.

Lịch Xuyên không biết bộ dạng tôi lúc khóc như thế nào. Vì tôi chưa bao giờ khóc trước mặt anh. Anh hít một hơi thật sâu, yên lặng nhìn tôi, ánh mắt trống rỗng, gần như là lạnh lùng, khôi phục trở lại bộ dạng lúc tôi nhìn thấy anh lần đầu tiên. Lúc đó Lịch Xuyên rất ít khi cười. Một người ngồi bên cửa sổ uống cà phê, xa cách ngàn dặm, lạnh như khối băng.

Tôi lớn tiếng hỏi anh : “Tại sao? Đến tận cùng là có chuyện gì? Em làm sai chuyện gì sao?”

Trong phút chốc, ánh mắt của anh lóe ra, xẹt qua một cảm xúc phức tạp, giống như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Anh khôi phục lại giọng điệu bình tĩnh như nước kia : “Em làm gì cũng đúng.” Dừng một chút, anh nói thêm một câu : “Em không biết, thì tốt hơn.”

“Không! Nói cho em biết! Em phải biết! Em phải biết!” tôi phẫn nộ, rống to với anh.

Anh nắm chặt tay tôi, hôn lên trán tôi thật mạnh.

“Ở Long Trạch, anh có để lại cho em một lá thư.” Anh nói “Đọc xong lá thư này, xin em, dùng tốc độ nhanh nhất quên anh đi.”

Sau đó, anh buông tay, mở cửa xe, thái độ dứt khoát kiên quyết.

Nhưng mà, ngay tại giây phút anh lên xe, anh bỗng nhiên quay đầu lại, ánh mắt rồi cuộc có một tia đau đớn. Anh nói : “Tạm biệt, Tiểu Thu. Nhớ bảo trọng.”

“Không! Lịch Xuyên! Em yêu anh! Đừng bỏ em lại! Xin anh! Đừng bỏ em lại!” tôi khóc rống lên.

Xe anh nhanh chóng đi xa.

Tôi vẫn không nhúc nhích đứng ở đó.

Không biết là trời đang mưa, hay là tôi đang khóc. Là lá cây lay động, hay là tôi đang run lên.

Tôi đi tới Hoa viên Long Trạch. Cầm chìa khóa, quẹt thẻ, vào thang máy.

Trong nhà mọi thứ vẫn ở đó, đồ nội thất, đồ làm bếp, mấy món đồ cổ và đồ mỹ nghệ.

Trong nhà mọi thứ cũng không ở đó, mọi thứ thuộc về Lịch Xuyên, toàn bộ đều biến mất. Quần áo của anh, bàn vẽ, xe lăn, bàn chải đánh răng, sách báo, ngay cả cây bút anh dùng để vẽ, tẩy, sửa tẩy, tẩy bông để bôi thuốc, dao cạo râu, và dép trong tủ giày cũng không có.

Ngoài ra ảnh chụp trên tường cũng biến mất, ảnh chung của hai chúng tôi.

Sạch sẽ như vậy, hoàn toàn như vậy, thật giống như anh chưa bao giờ ở đây vậy.

Trên bàn trà, một phong bì màu trắng lẳng lẳng nằm. Rất mỏng. Tôi mở nó ra, càng thất vọng thêm.

Một tờ giấy màu trắng, ở trên viết một cái tên “Trần Đông Thôn” và một số điện thoại.

Tôi bấm số điện thoại đó, bắt máy là một giọng nam : “Alo.”

“Xin hỏi ông có phải là Trần Đông Thôn tiên sinh không?”

“Đúng vậy. Xin hỏi cô là ai vậy?”

“Tôi họ Tạ, Tạ Tiểu Thu.”

Người kia lập tức nói : “Tạ tiểu thư, đây là Văn phòng luật sư của Trần Đông Thôn, tôi là luật sư Trần Đông Thôn. Vương Lịch Xuyên tiên sinh có ủy thác cho chúng tôi một số việc. Tạ tiểu thư, hiện giờ cô có tiện không? Có thể tới chỗ chúng tôi một chuyến không? Hoặc là, cô nói địa chỉ của cô cho chúng tôi, tôi sẽ mang giấy tờ tới cho cô xem.”

Tôi nói, giọng điệu lạnh lùng : “Chuyện gì, giấy tờ gì? Ông có thể nói trước trong điện thoại cho tôi biết không?”

“Là như thế này. Vương tiên sinh sang tên hai căn hộ của anh ấy ở Hoa viên Long Trạch sang tên cô, căn hộ số 5001 và 4901. Anh ấy đã ký tất cả giấy tờ rồi. Cô chỉ cần mang chứng minh thư tới đây kí vài giấy tờ, là có thể tiếp nhận hai căn hộ đó. Vương tiên sinh nói hai căn hộ này là quà của anh ấy, cô có thể xử lý tùy tiện. Có thể dọn vào ở, cũng có thể bán cho người khác. Ngoài ra, Vương tiên sinh còn nói, bất cứ lúc nào, nếu cô cần tiền, cũng mời cô gọi điện thoại cho chúng tôi.”

Tôi âm thầm cười khổ. Đúng là tác phong của Lịch Xuyên, cho dù anh có mặt hay không, anh cũng sẽ vĩnh viễn “chăm sóc” tôi.

“Tạ tiểu thư, cô còn nghe điện thoại không?” ở đầu bên kia, luật sư Trần đang chờ tôi trả lời.

“Vâng.”

“Như vậy, chừng nào thì cô có thể lại đây làm thủ tục sang tên?”

Tôi gác máy, dùng tốc độ nhanh nhất rời đi Hoa viên Long Trạch.

Ngày 1 tháng 4, hôm nay, là ngày cá tháng tư.

Hi Lịch Xuyên,

Có kết quả kỳ thi giữa kỳ rồi. Em làm bài khá tốt, ngay cả môn phương pháp đọc kém nhất cũng được 86 điểm. Anh thích không? Buổi trưa em và An An ra cổng Bắc ăn mì bò. Em bỏ rất nhiều rau thơm. Mì rất thơm. Buổi tối em tự học, mang theo một ly trà đặc. Ở đó em đọc xong quyển “Thiên Long Bát Bộ” cuối cùng. Đúng vậy, em không chăm chỉ lắm, muốn nghỉ ngơi một chút. Tiểu Thu.

Hi Lịch Xuyên,

Gần như em gửi thư cho anh ba ngày một lần, anh có đọc không? Những ngày ở trường thật nhàm chán. Em vẫn làm thêm ở tiệm cà phê kia. Anh còn nhớ Diệp Tinh Văn không? Có một lần, anh bỏ quên một quyển vở ở chỗ chị ta. Bây giờ em tới chỗ chị ta đòi, chị ta không cho. Em cảm thấy hơi ghen tị với chị ta đó. Anh không để lại thứ gì cho em. Chị ta lại có một quyển vở của anh. Hôm nay ở khoa em gặp Giáo sư Phùng Giới Lương. Ông là bố của Phùng Tinh Nhi. Em không thích Phùng Tinh Nhi, nhưng mà, bố của

cô ta rất hiền lành, lại rất hài hước. Có thể vì nghiên cứu Lawrence. Cơm tối em tự giải quyết. Một trái dưa chuột, hai trái trứng ngừ vị hương lược nước trà. Người hút thuốc ở tiệm internet rất nhiều. Em đi tự học đây. Tiểu Thu.

Hi Lịch Xuyên,

Đã bốn tháng trôi qua rồi, không có tin tức gì của anh. Anh có định lực rất lớn nha. Mỗi tối em đều nằm mơ, mơ trong hòm thư có thư mới. Không sao, em chỉ cần đổi “Hi Lịch Xuyên” thành “My dear diary” (Dịch : nhật ký thân yêu) là được. Viết nhật ký là thói quen tốt, không phải sao? Không chừng sau này em thành danh nhân, người ta còn dùng cái này nghiên cứu xem em thế nào. Học kỳ này em chọn 7 môn. Bạn bè đều nói em điên rồi. Em không điên, bởi vì rốt cuộc em cũng đạt được học bổng Hồng Vũ rồi. Không cần đi làm thêm nữa, càng giành nhiều thời gian cho việc học hơn. Xui xẻo là, cạnh phòng ngủ của em chuyển tới một người học khoa Âm nhạc, mỗi tối đều mở cửa sổ luyện âm. Bọn em đều bị cô ta làm cho phát điên rồi. Tiếng hát lúc nửa đêm này, chừng nào mới chấm dứt? Tiểu Thu.

Hi Lịch Xuyên,

Lại là ngày 1 tháng 4, ngày cá tháng tư. Anh còn nhớ chúng ta chia tay vào ngày này sao? Anh không lừa được em, vì trong mắt anh hiện lên sự khổ sở rõ ràng. Anh chưa bao giờ làm tổn thương em, nếu không thể không tổn thương em, nhất định là xuất phát từ ý tốt sâu xa. Được rồi, chuyện đau buồn nhớ tới đây thôi. Có một hôm, em làm một cơn ác mộng rất đáng sợ, em mơ thấy anh đang chịu khổ. Tối hôm đó, nửa đêm em chạy ra tiệm internet, lần đầu tiên dùng GOOGLE tìm tên anh. May mắn, không có tin tức xấu gì về kiến trúc sư trẻ tuổi Vương Lịch Xuyên. Hiển nhiên, anh cũng không tham gia hoạt động công cộng nào. Em suy nghĩ, anh đột nhiên rời đi Bắc Kinh, những hạng mục anh đang thiết kế ở Trung Quốc làm sao bây giờ? Tuy nhiên, có vẻ như công ty anh vẫn đang ở Bắc Kinh, vẫn đang làm ăn. Cười, đó cũng không phải những chuyện em có thể quan tâm. Em chỉ hy vọng mọi việc của anh đều tốt. Tiểu Thu. Còn nữa, đừng nghĩ rằng Tiểu Thu anh đọc được trong email, chính là Tiểu Thu hiện tại nha, Tiểu Thu trong thực tế thay đổi rất nhiều, có thể anh nhận không ra. Nhưng mà, Lịch Xuyên, anh sẽ thay đổi sao? Anh sẽ không, đúng không? Anh là tình yêu vĩnh viễn trong lòng em.

20. Chương 20

Chương 20

Bắt đầu từ ngày Lịch Xuyên chia tay tôi, một tuần tôi gửi cho anh ít nhất hai email, chưa bao giờ nhận được hồi âm nào. Một ngày sau khi anh đi, tôi từng gọi điện thoại cho anh một lần trong tuyệt vọng, lại được báo là thuê bao không tồn tại. Tôi gọi điện thoại tìm Kỷ Hoàn, Kỷ Hoàn hoàn toàn không biết gì về việc này cả. Anh ta gọi điện hỏi công ty Lịch Xuyên giúp tôi, nhận được câu trả lời là, Lịch Xuyên bị khẩn cấp triệu hồi về tổng bộ CGP ở châu Âu, những bản vẽ anh đang thực hiện sẽ được hoàn thành ở châu Âu. Cho nên, anh vẫn là Kiến trúc sư trưởng của CGP, tuy rằng nói cho cùng đó cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi. CGP cần danh tiếng của anh để làm ăn.

Kỷ Hoàn nói, vì Lịch Xuyên chưa bao giờ nói gì về gia đình mình, những kiến thức của anh ta về Lịch Xuyên chủ yếu là từ vài câu giới thiệu đơn giản trên trang chủ của CGP. Không hơn những tin tức tôi kiếm được trên GOOGLE là bao nhiêu. Vương Lịch Xuyên, kiến trúc sư trẻ tuổi nổi tiếng. Sinh ở Zurich Thụy Sĩ, năm XXXX tốt nghiệp khoa Kiến trúc đại học Harvard, từng đạt được những giải thưởng sau : năm XXXX đại được giải Nhất Kiến trúc sư trẻ Thụy Sĩ, năm XXXX đạt được giải Vàng giải P/A của Mỹ, năm XXXX đạt giải AS – 4 của Pháp. Tác phẩm tiêu biểu : Sân vận động thành phố C, Viện bảo tàng tỉnh M, Sân bóng thành phố S, các khu nghỉ dưỡng, trung tâm công nghiệp, Phòng hòa nhạc, Trung tâm triển lãm v.v

Những dòng lý lịch lóng lánh này, không phải Lịch Xuyên mà tôi biết. Lịch Xuyên mà tôi biết, là người đưa tôi về nhà lúc đêm khuya, người đi mua vé tàu lửa với tôi, người vì bị bố tôi mắng mà nổi bực đầy người. Lịch Xuyên che chở tôi ở mọi nơi, không hề kiêu ngạo. Còn nữa, Lịch Xuyên sẽ chống gậy đi dạo với tôi, đi xa, sẽ kêu mệt; lúc bị bệnh không dậy được, nửa đêm sẽ nài nỉ tôi đi rót sữa hộ anh. Có một tối tôi viết một bài luận, viết một nửa thì hết ý, đau khổ uống cà phê, không ngờ anh lại hỏi tôi, có muốn anh “phục vụ tính” hay không. Chúng tôi làm tình thật lãng mạn, sau đó, tôi nổi tiếng trong tinh thần hăng hái, viết tới rạng sáng, luận văn được điểm cao nhất.

Ngày đó, Lịch Xuyên chia tay tôi ở bãi đậu xe, chỉ cần 5 phút. Tôi từ Long Trạch trở về, đã qua ngàn năm.

Tôi chờ đợi ở phòng ngủ, ở cửa gặp Tu Nhạc. Hai ngày sau, khắp ký túc xá truyền đi tin tức tôi và Lịch Xuyên chia tay. Tu Nhạc tìm tôi, hỏi tôi, không còn ánh trăng nữa, có muốn đồng 6 xu nữa hay không.

Tôi kiên quyết lắc đầu với anh ta.

Trong vòng hai năm tôi chẳng quan tâm gì, điên cuồng học, chọn môn. Tới học kỳ cuối năm 3, tôi đột nhiên phát hiện tôi đã học hết tất cả các môn rồi. Tôi hỏi giáo viên phụ đạo nên làm gì bây giờ. Thầy nói, sao tôi không học lên cao học? Thầy đề cử tôi với Giáo sư Phùng Giới Lương, bố của Phùng Tĩnh Nhi, Giáo sư giỏi nhất khoa tiếng Anh, chuyên gia Lawrence. Năm đó nếu không phải trường tôi là nơi vợ ông đau khổ làm luận văn, thì ông đã bị Bắc Đại bắt cóc đi hồi nào rồi. Tôi đã từng học môn “Văn học Anh hiện đại” của ông. Ông rất thích tôi, cho tôi điểm cao nhất. Vì vậy tôi tới văn phòng tìm ông, hỏi ông chuyện học lên cao học. Ông vỗ vỗ đầu tôi nói: “Đừng thi. Tiếng Anh của em giỏi lắm rồi, chắc chắn là em không muốn học chính trị. Để thầy bớt cho em cửa này đi.” tôi thu được thư thông báo rất nhanh, vì thành tích xuất sắc, tôi được chuyển thẳng lên học cao học v..v

Học cao học không cần nộp học phí, tuy nhiên, trợ cấp mỗi tháng chỉ có 225 tệ. Mặc dù có học bổng, tôi vẫn phải đi làm thêm. Bố tôi không gửi tiền cho tôi nữa. Vì sau khi em trai tôi tranh chấp với ông, đã thi vào khoa Lâm sàng đại học Y khoa Trung Sơn. Học phí mắc gấp đôi của tôi, về mặt kinh tế bố tôi càng ngày càng giống trứng chọi đá. Tiểu Đông học hành rất vất vả, học xong cũng giống tôi, đi làm thêm khắp nơi, kiếm tiền học, kiếm tiền sinh hoạt. Một tháng bố tôi gửi cho nó 100 tệ, chắc chắn không đủ. Tôi ăn ít lại, tính mỗi tháng gửi cho nó 300 tệ, bị nó gửi trả lại. Lúc nghỉ đông tôi đi Quảng Châu thăm nó, thằng nhóc này vừa đen vừa vạm vỡ, đạp xe đạp đi gửi hoa cho cửa hàng bán hoa. Tôi thấy đau lòng, ép nó lấy 2000 tệ. Nhưng sau hôm tôi về lại Bắc Kinh, lại nhận được tiền Tiểu Đông gửi lại, 2000 tệ, không ít hơn một xu. “Chị, em đủ tiền xài, chị giữ lại xài đi.”

Mỗi ngày trôi qua thật sự đơn điệu. Buổi sáng 5 giờ dậy học từ, ngoại trừ đi học, đi làm thì đi thư viện. Mỗi thứ hai, tôi đều hạ quyết tâm không gửi thư cho Lịch Xuyên nữa. Tới cuối tuần, tôi lại chứng nào tật nấy, nhện không được ra tiệm internet xem hộp thư. Nhìn thấy con số 0 kia, tôi lại bị kích thích, nhện không được lại viết một lá thư nữa. Hai năm đầu, ở trong thư tôi còn hỏi anh, anh khỏe không? Anh đang làm gì? Dần dần, trong thư tôi chỉ viết về mình, có đôi khi là nói về việc học tập, ví dụ như: “Học kỳ này em chọn bốn môn, phương pháp đọc, nói, sáng tác, Shakespeare. Đến khi viết luận văn lý luận em được điểm cao nhất. Em phát biểu trong lớp, nói phụ nhân Chatterley không thể ngược đãi Clifford như vậy được. Làm thầy giận chết đi được.” có đôi khi là báo cáo đọc sách, ví dụ như: “Hôm nay em đi thư viện mượn một quyển sách vô cùng thâm thúy, “Hoa sen kinh”. Em mất một tuần để đọc xong, đọc xong ngẫm lại, mới thấy mình chẳng nhớ được câu nào. Có đôi khi là ẩm thực và thời tiết: “Khí trời Bắc Kinh năm nay ghê thật, em mua một chiếc khăn quàng cổ thật to.” “Còn nhớ rừng uyên ương ở trường em không? Bây giờ rừng đang được sửa lại, thêm một cái hồ, bên cạnh mở một nhà ăn, thịt nướng ở trong đó ăn rất ngon.”

Tôi cảm thấy, không phải tôi đang viết thư, mà là đang gieo một bụi cỏ mùa xuân vào hộp thư vậy.

Tình cảm đúng là nỗi hận xa cách, càng xa cách thì càng bùng cháy.

(Xuân thảo – cỏ xuân trong từ điển còn có nghĩa bóng là tình dục @@).

Trong vòng ba năm, vì học tập, tôi rất ít khi về nhà. Chỉ vào dịp Tết, tôi mới về vài ngày. Tôi và bố tôi giận nhau khoảng một năm, cuối cùng tôi nói cho ông chuyện tôi và Lịch Xuyên chia tay. Bố tôi nghe xong, không nói chuyện nửa ngày, cuối cùng hỏi tôi, vậy con, có thấy khổ sở không? Tôi nói, đã trôi qua rồi. Vừa vặn mượn cơn gió đông này, biến đau thương thành động lực, mỗi năm đạt được học bổng.

Ngay mùa hè tôi vừa lên cao học kia, trường học còn chưa cho nghỉ, thì tôi nhận được điện thoại của Tiểu Đông : “Chị, về thăm bố đi. Bệnh tình của bố nguy kịch lắm rồi.”

Bố tôi bị bệnh phình cơ tim. Đưa tới bệnh viện thị trấn, đồng nghiệp ở trường không biết rõ bệnh tình của bố tôi, nghĩ Tiểu Đông học y, cho nên gọi điện thoại cho nó trước. Thật ra Tiểu Đông mới là sinh viên y năm nhất, ngoại trừ sốt ruột ra thì không biết làm gì hết. Bố tôi té xỉu trong phòng học, ngay ngày đưa tới bệnh viện liền nhận được thông báo bệnh tình nguy kịch. Sau vài ngày, ông vẫn dựa vào thuốc để duy trì sinh mệnh. Vài ngày đầu tiên, trường học còn đưa chi phiếu, dần dần, họ phái người tới giải thích với Tiểu Đông, trường học không thể gánh vác chi phí chữa bệnh của bố tôi. Bác sĩ chính của bố tôi nói, loại bệnh này, hy vọng rất nhỏ, ngoại trừ thay tim ra, về cơ bản là bó tay.

Tôi hỏi Tiểu Đông, chi phí thay tim là bao nhiêu.

“Tiền phẫu thuật 20 vạn. Nguy cơ lúc phẫu thuật là rất lớn. Cho dù thành công, mỗi tháng còn phải tốn vài nghìn tiền thuốc chống đào thải.” Tiểu Đông buồn bã nói.

“Bố...có thể nói chuyện không?” ngay lúc như thế này, ngay cả khóc là gì tôi cũng quên.

“Bố có tỉnh lại một lần,” Tiểu Đông nói “Em không nói tình hình thực tế cho bố. Bố vẫn thấy tức ngực, hoảng hốt, thở không được, bố gần như đã đoán được tình hình mình không tốt, nói muốn gặp chị.”

“Tiểu Đông, em đi điều tra cho chị xem chuyên gia phẫu thuật thay tim tốt nhất Trung Quốc là ai ngay lập tức, chị đi kiếm tiền làm phẫu thuật thay tim cho bố.” tôi gác điện thoại, đi thẳng tới Hoa viên Long Trạch, chỗ của Lịch Xuyên.

Trong tay tôi, vẫn giữ chìa khóa của căn hộ đó.

Mở cửa phòng ra, mọi thứ đều như trước, không nhiễm một hạt bụi. Phí quản lý căn hộ vô cùng cao, cho nên ngày nào cũng có người tới quét dọn, tất cả vật dụng, đều giữ nguyên như lúc Lịch Xuyên đi. Nỗi lo lắng tràn đầy tim tôi, không kịp bị thương, không kịp nhớ lại.

Tôi tìm được lá thư kia trên bàn trà, dùng điện thoại gọi cho số máy kia. Điện thoại vang hai tiếng, truyền tới giọng của một người đàn ông : “Alo. Văn phòng luật sư Trần Đông Thôn.”

“Tôi tìm luật sư Trần Đông Thôn.”

“Tôi đây.”

“Xin chào. Tôi họ Tạ, Tạ Tiểu Thu.”

“À, Tạ tiểu thư. Đã lâu không liên lạc,” không ngờ ông ta còn nhớ rõ tôi, “Tìm tôi có việc?”

“Tôi cần tiền.” tôi nói gọn gàng dứt khoát.

“Cô có thể tới văn phòng của tôi một chuyến không? Về chuyện tiền bạc, nói trong điện thoại không tiện lắm.”

“Xin hỏi văn phòng luật sư ở đâu?”

“Chắc cô biết Hoa viên Long Trạch rồi? Văn phòng của tôi ở tầng 2, số 204.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, đúng là rất tiện, không ngờ ở ngay tầng dưới. Tôi xuống tầng dưới, tìm được văn phòng kia, một người đàn ông trung niên hơi đầu ra đón tôi, mời tôi vào văn phòng của ông ta. Hiện nhiên kinh nghiệm làm việc của ông ta rất cao thâm, vị trí của Hoa viên Long Trạch rất đẹp, tiền thuê rất mắc, mở văn phòng ở đây tốn không ít.

“Tạ tiểu thư, tôi cần xem một số giấy tờ chứng minh của cô, để chứng minh thân phận.” Ông ta là người Bắc Kinh, hình như tốt nghiệp Học viện Ngôn Ngữ, nói giọng phổ thông rất chuẩn.

Tôi đưa cho ông ta chứng minh thư và thẻ sinh viên của tôi. Ông ta gật gật đầu, tới kết sắt cạnh đó lấy một chiếc hộp gỗ ra. Sau đó, ông ta lấy một quyển chi phiếu từ trong đó ra, hỏi : “Tạ tiểu thư cần bao nhiêu tiền?”

“Ông có thể cho được bao nhiêu?” lòng tôi đầy lo âu.

“Tùy cô nói.” ông ta liếc nhìn tôi một cái “Hoặc là, cô cầm chi phiếu về, để đó từ từ dùng cũng được.”

“Hai mươi lăm vạn.” hai mươi vạn tiền phẫu thuật, năm vạn tiền thuốc.

Ông ta viết số tiền lên chi phiếu, kêu tôi ký một cái, giữ lại bản sao, sau đó đưa chi phiếu cho tôi. Tôi nhìn nhìn, Lịch Xuyên đã ký sẵn tên lên đó.

Tôi bỏ chi phiếu vào trong ví mình. Trần Đông Thôn lại hỏi : “Thủ tục sang tên hai căn hộ kia, Tạ tiểu thư có muốn làm luôn không?”

Tôi nói : “Tôi không cần hai căn hộ đó. Hai mươi lăm vạn này, tôi cũng chỉ mượn mà thôi. Sau này nhất định sẽ tìm cách trả lại.” nói xong, tôi viết giấy vay nợ, mạnh mẽ nhét vào tay ông ta.

Trần Đông Thôn cười cười, nhận lấy, bỏ vào hộp : “Tạ tiểu thư, bất cứ lúc nào, nếu cô cần tiền, xin mời gọi điện thoại.”

Đúng là lão thủ sa trường, không nóng không lạnh, không đưa không đẩy, nói chuyện rất đúng mực.

Phẫu thuật thay tim của bố tôi được thực hiện ở Côn Minh. Bệnh tình của ông quá nặng, không thể chịu được việc đi máy bay tới thành phố khác để phẫu thuật. Hôm đó, ba mươi chuyên gia đứng quanh ông làm việc hơn bốn tiếng đồng hồ. Phẫu thuật khá thành công. Nhưng mà, ngay sau đó, bố tôi lại có phản ứng đào thải rất mãnh liệt. Hầu như mỗi ngày tôi và Tiểu Đông đều thu được thông báo bệnh tình nguy kịch trong sợ hãi, chúng tôi ôm hy vọng trong suốt thời gian đó, dốc hết sức để chăm sóc bố tôi. Ông già dựa sống hai mươi lăm ngày, cuối cùng cũng bỏ chúng tôi mà đi. Thật ra, mạo hiểm lúc phẫu thuật rất lớn, chúng tôi biết rõ việc đó. Nhưng tới khi tang sự xong xuôi rồi, chúng tôi vẫn không tin được, bố tôi lại ra đi nhanh như vậy.

Mùa hè năm đó, cây cối sinh sôi, nắng hè như lửa. Đột nhiên, thế giới này chỉ còn lại có tôi và Tiểu Đông.

“Chị, chúng ta bây giờ, có phải là cô nhi không?” Tiểu Đông hỏi tôi.

“Không phải còn chị và em à? May mà năm đó mẹ vượt kế hoạch sinh em ra.”

Em trai tôi là vượt kế hoạch, vì bố tôi không muốn mẹ tôi nạo thai. Vì vậy mà bố tôi mất đi cơ hội thăng tiến ở trường, ngay cả việc lo cho em tôi vào hộ khẩu cũng tốn rất nhiều tiền. Chúng tôi tìm được vài sổ tiết kiệm trong ngăn kéo của bố tôi, tổng cộng tiền trong đó, được 2 vạn tệ. Số tiền này có lẽ là toàn bộ tiền tiết kiệm của gia đình tôi. Chúng tôi dùng số tiền này để chọn một vị trí khá tốt cho bố tôi.

Kỳ nghỉ hè dài dòng, Tiểu Đông chỉ ở lại nửa tháng rồi về trường. Tôi cảm thấy sức cùng lực kiệt, nên vẫn ở lại Cái Cũ. Muốn lên tinh thần đối phó với cuộc sống xa lạ. Vào tháng 7, bạn bè trung học hẹn tôi tới trường ăn liên hoan, thuận tiện đi thăm thầy cô, tâm trạng tôi không vui, ra sức từ chối, bạn bè cứ răn khuyên tôi : “Người khác có thể không đi, nhưng cậu được điểm cao nhất khối lại không đi, thầy Hùng sẽ buồn lắm.”

Bất đắc dĩ, vào lúc chạng vạng, tôi đạp xe tới trung học Nam Trì. Bác gái Trương làm bảo vệ nhận ra tôi, nhận ra em trai tôi, càng nhận ra bố tôi. Bố tôi vốn là giáo viên ở trung học Nam Trì, vì sinh vượt kế hoạch mà bị giáng chức, điều tới trung học ở thị trấn nhỏ dạy học. Bác ngoắc tôi : “Tiểu Thu! Nghỉ hè về đây chơi hả?”

“Dạ, họp lớp.”

“Nghe nói thầy Tạ...” bác sờ sờ mặt tôi “Ai, một người đang sống sờ sờ ra, sao lại nói đi là đi đâu.”

Bác ấy không nhắc tới thì thôi, nhắc tới, nước mắt tôi liền đảo quanh trong hốc mắt. Tôi cúi đầu, nước mắt rơi trên mặt đất.

“Ai ai, là bác không tốt, chuyện qua rồi, nhắc tới làm gì.” Bác kéo tay tôi, nhét một quả táo vào.

Vì vậy tôi vừa ăn táo, vừa đứng ngay cổng chờ bạn học.

Một lát sau, bỗng nhiên bác Trương lại hỏi : “Đúng rồi, vài năm trước, từng có một người tới trường tìm cháu, bác nói địa chỉ cháu cho cậu ta, cậu ta có tìm được cháu không?”

Tay tôi run lên, hỏi bác : “Ai tìm cháu? Bác còn nhớ người đó trông như thế nào không?”

“Sao không nhớ được. Cậu thanh niên đó rất đẹp trai, vừa tới liền khiến mấy cô giáo say như điên điên. Tuy nhiên, có vẻ như chân cậu ta không tiện lắm, đi hơi thọt.”

Tôi cố gắng giữ bình tĩnh, lại hỏi : “Bác còn nhớ chuyện đó xảy ra lúc nào không?”

“Ừm...có lẽ là ba năm trước, trước Tết, lúc đó đã nghỉ đông rồi. Cậu ta còn hỏi có chỗ nào bán đồ lưu niệm của trường Nam Trì không. Bác nói, cậu nghĩ đây là Cổ Cung ở Bắc Kinh à. Đồ lưu niệm gì. Chỉ có một tiệm văn phòng phẩm ở cổng thôi, bán chút giấy bút linh tinh. Sau đó, cậu ta hỏi bác, đường trước cổng, có phải tên Tây Môn không.”

Đúng là không thể nói chuyện buồn với người đang buồn, nước mắt tôi lại bắt đầu trào ra.

Thì ra, Lịch Xuyên đã tới đây, quê tôi.

“Cậu ta hỏi bác có nhớ cháu không. Bác nói, sao không nhớ được. Cả nhà cháu bác đều nhớ rõ. Tiểu Thu từ lúc học tiểu học đã rất nghịch, hề chút là bị cô giáo phạt đứng. Không ngờ sau này thành tích của cháu lại tốt như vậy, trở thành Trạng Nguyên ở đây.” Bác ấy nghĩ rằng tôi vẫn còn buồn chuyện bố tôi, vội vàng nói tới những chuyện thoải mái.

Tôi lau nước mắt, cười với bác : “Anh ấy là một người bạn của cháu, đến từ Bắc Kinh.”

“Có lẽ là những chuyện bác nói khiến cậu ấy vui. Lúc đó, cháu bác đang chơi trên đất, cậu ta cho bác 300 tệ, nói là để mua kẹo cho nó ăn.” Bởi vậy, bác ấy nhớ Lịch Xuyên rất rõ.

Đoạn nói chuyện bất ngờ này, gợi lên tâm sự trong lòng tôi, một đêm kia, tôi liên hoan với các bạn, từ đầu đến cuối, tôi không nói câu nào, chỉ lo uống rượu, uống say mềm. Lúc tỉnh lại, phát hiện mình nằm ngửa trong một bãi nôn mửa. Lịch Xuyên không để ý tới tôi, đã ba năm. Tại sao tôi còn nhớ anh, tại sao tôi còn phải gửi thư cho anh, người sáng mắt đều biết tự tôi đa tình. Tôi đúng là vừa xấu lại vừa ngốc, bất trị.

Muốn yêu một người, không có cơ hội; muốn hận một người, không có lý do.

Muốn chạy trốn, không có chỗ trốn; muốn sa đọa, không có can đảm.

Không ngờ tôi vẫn là sinh viên tốt.

Sau khi bố tôi qua đời, thể xác và tinh thần tôi mệt mỏi, suốt ba tháng không viết thư cho Lịch Xuyên. Về lại trường, tôi nhận không được lại ra tiệm internet. Hòm thư vẫn là con số 0. Vì vậy tôi lại viết một lá thư ngắn : “Hi Lịch Xuyên, bố em qua đời. Ông bị bệnh tim rất nặng, cần phẫu thuật. Em mượn anh 25 vạn, đợi tới khi đi làm em sẽ trả lại cho anh ngay. Có lẽ anh đã không dùng hộp thư này từ lâu. Nhưng em vẫn muốn nói, cảm ơn anh đã giúp đỡ em ngay lúc quan trọng như thế này. Em rất cảm kích. Tiểu Thu.”

Hai tuần sau khi gửi lá thư đó, có một ngày, tôi nhận được một cuộc điện thoại của Đạo sư của tôi – Giáo sư Phùng. Ông nói có một lá thư, gửi cho tôi. Nhưng trên ô địa chỉ viết là “Văn phòng khoa tiếng Anh đại học sư phạm S” cho nên gửi tới khoa. Vừa vặn ông biết tôi, liền nhận hộ. Hỏi tôi khi nào có thể tới văn phòng của ông lấy.

Tôi hơi sợ thầy Phùng, nguyên nhân là ông đặc biệt thích tôi, nhiều lần ám chỉ tôi phải học Tiến sĩ ở chỗ ông. Mà tôi đã bắt đầu ghét học. Âm thầm tính lấy tốc độ nhanh nhất học xong Thạc sĩ, tốt nghiệp rồi tìm việc.

Lịch Xuyên có thể nói tiếng Trung rất lưu loát, cũng biết rất nhiều chữ Hán. Nhưng anh nói, anh không biết viết nhiều chữ Hán lắm. Vì ông nội anh dạy anh viết Phồn thể, anh ngại nhiều nét, rất phức tạp, học không chăm chú cho lắm. Cho nên tôi chưa thấy anh viết tiếng Trung bao giờ. Trên bì thư quả nhiên viết Phồn thể, quả nhiên không được thoải mái cho lắm, may mà đủ nét, lớn nhỏ vừa phải, cho nên cũng không khó đọc cho lắm. Quan trọng nhất là, chữ Tạ kia, chỉ riêng chữ đó, viết Giản thể, cũng là tôi dạy cho anh viết. Tôi còn giải thích, tuy nói nó là Giản thể, nhưng thật ra, lối viết Thảo ngôn đều viết như vậy.

Mặc dù trên bì thư không viết địa chỉ gửi, nhưng tem cũng là tem Thụy Sĩ. Tôi ôm đầy hy vọng mở nó ra, phát hiện bên trong là một bưu thiếp thật tinh xảo, có một mùi hoa Oải Hương thoang thoảng, nền màu tím nhạt, ở giữa là một bó Bách Hợp màu trắng. Không có chữ nào, không ký tên. Cái gì cũng không có.

Như vậy, toàn bộ email của tôi, anh đều nhận được.

Tôi cầm tấm bưu thiếp kia, lòng đầy tâm sự. Thư ký khoa cười hỏi tôi : “Tiểu Thu, em có sưu tập tem không? Em có lấy con tem này không?”

Tôi còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình : “Hả, cái gì? Tem?”

“Đúng vậy. Con cô sưu tập tem. Con nít cái gì cũng không hiểu, chỉ thích đồ ngoại.”

“Nè, cho cô, em không cần.” tôi đưa bì thư cho cô.

“Ai, tấm bưu thiếp trong này, thơm ngào ngạt, em không cần luôn à?”

“Không cần.” tôi cười cười “Nếu con cô thích, đưa cho bé luôn đi.”

Hôm đó, tôi tới tiệm trang sức. Bấm năm lỗ tai trên tai mình, cộng thêm hai lỗ vốn có, tổng cộng bảy lỗ. Bên trái ba lỗ, bên phải bốn lỗ. Thằng nhóc bấm cho tôi nói : “Ai, khi không mỹ nữ lại biến thành cô em.” Sau đó tôi tới một tiệm khác, đeo một khuyên tai ngay rốn.

Tôi vứt đi tất cả quần áo mình thích, mua một đồng tất dài, kiểu lưới. Mỗi buổi sáng ngủ dậy, tôi tốn hơn một giờ để trang điểm, dùng màu tím và màu đen để vẽ mắt, vẽ mắt sâu không thấy đáy. Bình thường tôi đều mặc áo da, hoặc là mặc áo gile, lộ ra khuyên tai nhỏ nhỏ ngay rốn kia, tôi cảm thấy chính mình thật gọi cảm. Tôi thích váy may bằng vải thật dày, trông thật khoe khoang. Tôi học hút thuốc, càng hút càng nghiện, cuối tuần tôi tới quán bar uống rượu, thường hay say mềm. Những người đàn ông đỡ tôi hay nhân cơ hội sờ soạng người tôi, tôi cười cười, gạt nhả với họ, không sao cả.

Kể từ khi nhận được bưu thiếp “an ủi” của Lịch Xuyên, tôi không viết thư cho anh nữa.

Hai năm sau, thành tích của tôi xuất sắc, tốt nghiệp thạc sĩ trước một năm. Đạo sư của tôi nhìn tôi, vẻ mặt tiếc hận.

Tôi nộp hồ sơ cho năm công ty phiên dịch. Cả năm công ty đều mời tôi đi phỏng vấn.

Đương nhiên tôi chọn công ty lớn nhất thành phố, phúc lợi tốt nhất, nổi tiếng nhất : Công ty phiên dịch Cửu Thông.

21. Chương 21

Chương 21

Ngày 1 tháng 7, tôi tham gia kỳ thi viết đầu tiên của Công ty phiên dịch Cửu Thông. Công ty Cửu Thông nằm trong tòa nhà Vĩnh Khang trong thành phố, chiếm toàn bộ tầng 11 và tầng 12. Sau lưng tòa nhà có một sân golf rất lớn, không khí tươi mát, hoàn cảnh tuyệt vời, xe cộ rất thưa thớt, là nơi làm việc lý tưởng trong cảm nhận của tôi. Hiển nhiên, đây không phải là cái nhìn của riêng tôi, cùng tham gia thi viết với tôi có hơn năm mươi người. Nghe nói số lượng báo danh là hơn một trăm người, đây là kết quả sàng lọc đợt một dựa trên sơ yếu lý lịch của phòng nhân sự. Thật ra họ chỉ cần hai phiên dịch viên tiếng Anh, cạnh tranh vô cùng kịch liệt. Thi viết rất khó, làm bài xong đi ra, rất nhiều người oán giận làm không kịp. Tôi miễn cưỡng xem như làm xong, không dám cam đoan về mặt chất lượng. Lúc đi ra, có một sinh viên Bắc Đại hỏi tôi : “Câu “Sương bì lưu vũ tứ thập vi, đại sắc tham thiên lưỡng thiên xích” cậu dịch như thế nào?”

“The rimy bark, slippery with rain, is forty spans around. And kingfish-blue hues, high up into the sky, two thousand feet above” tôi nói.

Cô sinh viên đó nhìn tôi, hé miệng cười : “Tại sao lại dùng kingfish-blue? Không phải là blackness à?”

“Đại sắc không hoàn toàn là màu đen. Đại sắc thật ra là màu xanh đen, cũng chính là blueblack.”

“Vậy tại sao cậu không dùng blueblack, mà lại dùng kingfish-blue?”

Tôi không trả lời, cười nhạt.

“Hiểu rồi,” cô ta thở dài một hơi “Giấu nghề, đúng không? Ừm, tôi không dịch khác cậu là mấy, nhưng mà tôi không hoàn toàn tuân thủ vị trí từ trong nguyên bản.”

“Thơ cổ hay ở chỗ đối từ, cho nên tôi cố gắng không thay đổi vị trí từ. Tôi thích dịch thẳng.”

Chúng tôi cùng đi qua hành lang dài, cô ta bỗng nhiên thấp giọng nói : “Cậu không thấy đề lần này ra rất kì à? Trước đó thì bắt chúng ta dịch thư đăng kí dự thầu, sau đó lại bắt chúng ta dịch thơ cổ khó như vậy. Đầu phải thi Tiến sĩ đầu, không đáng đúng không?”

Tôi giơ tay lên : “Đồng ý tích cực. Người ra đề chắc chắn là ngược đãi cường, tôi chưa bao giờ thấy đề nào đau đầu như vậy.”

Nói xong câu này, tôi thấy cô ta lên lút nháy tôi một cái, cúi đầu ho khan một tiếng. Tôi vừa quay đầu lại, thấy một người trẻ tuổi mặc đồ tây trắng thớm, đeo cà vạt màu vàng đứng sau lưng tôi, trong tay cầm một xấp giấy tờ, đang dùng một loại ánh mắt kỳ quái đánh giá tôi.

Tôi nhai kẹo cao su, nói với anh ta : “Anh bạn, cậu cũng tới thi à?”

Anh ta lạnh lùng nói : “Không phải.”

Sau đó, anh ta không để ý tới tôi, lập tức đi vào thang máy, biến mất.

Nhìn theo bóng dáng anh ta, cô sinh viên kia “Oa” một tiếng thật khoa trương, làm vẻ mặt háo sắc “Vị tiên sinh kia, cực giỏi nha!”

Tôi cười cười.

Mặc dù thời gian ở chung với Lịch Xuyên không nhiều lắm, nhưng đã khiến tôi miễn dịch với tất cả những người đẹp trai. Tôi si mê anh như vậy, thường xuyên bật đèn bàn lúc nửa đêm, lên lút nhìn khuôn mặt ngủ say của anh.

Hôm sau, công ty gọi điện báo, cho tôi biết tôi và chín người khác tham gia kỳ thi miệng một chọi một. Khẩu ngữ vốn là mặt mạnh của tôi, lúc ở chung với Lịch Xuyên, thường hay bị anh chỉ ra chỗ sai, làm cho tôi càng ngày càng giỏi hơn. Hơn nữa, tôi đã có kinh nghiệm nói chuyện với người ngoại quốc nhiều năm khi làm thêm ở tiệm cà phê.

Thành tích thi viết của tôi cũng không phải tốt nhất, nhưng Cửu Thông rất vừa lòng với khẩu ngữ của tôi. Hai ngày sau, tôi và ba người cạnh tranh cuối cùng đi gặp Tổng giám đốc công ty, Tiêu Quan.

Tôi không quen thuộc lắm với tình huống của giới phiên dịch, nhưng cái tên Tiêu Quan này, tôi vẫn từng nghe nói qua. Anh ta sinh trong gia đình có truyền thống dịch thuật, bố mẹ đều là Giáo sư khoa tiếng Anh ở Bắc Đại. Bố anh ta tốt nghiệp Đại học Oxford, mẹ là đạo sư của sư tỷ của Giáo sư Phùng Giới Lương. Tên của họ thường song song xuất hiện trên giáo trình dạy tiếng Anh. Tiêu Quan lúc mới ra nghề từng làm phiên dịch rất nhiều năm ở bộ phận tiếng nước ngoài của Thông Tấn Xã. Sau đó đổi sang kinh doanh thành lập công ty này. Nghe nói gặp thời, không được vài năm liền phát lên. Đương nhiên, ngoại trừ phiên dịch, dưới sự duy trì của chú anh ta – một vị thượng gia người Hồng Kông, anh ta còn lấn sang kinh doanh bất động sản và đầu tư. Trước mắt Cửu Thông có hai mươi bảy công ty con trong cả nước, tình hình làm ăn của công ty vô cùng phát đạt, là một trong mười “Công ty trẻ” phát đạt trong năm của thành phố.

Lần đầu tiên tôi thấy Tiêu Quan, trong lòng âm thầm nổi giận. Thì ra anh ta là người âm thầm đứng đằng sau đánh giá tôi. Anh ta trông khoảng 28, 29 tuổi, anh tuấn, trầm ổn, thanh tao lịch sự, vẻ mặt đầy tri thức, không giống người làm kinh doanh. Chính như thầy Phùng nói, là người kinh doanh văn hóa.

“Cô là Tạ Tiểu Thu,” anh ta ngồi ở ghế chủ tọa, chậm rãi nói “Giáo sư Phùng đã gọi điện thoại đề cử cô hai lần.”

Điều này tôi cũng không biết. Tôi chỉ vô tình nói việc tôi xin việc ở Cửu Thông trong một lần nói chuyện phiếm với thầy Phùng. Đúng là người tốt, âm thầm thu xếp giúp tôi.

Tôi nhìn anh ta, biết ngay đề thi viết xuất phát từ tay anh ta. Liền âm thầm tính toán trong lòng xem mình còn bao nhiêu phần hy vọng. Tôi nói : “Tôi không muốn đi cửa sau.”

“Giáo sư Phùng nói rất nhiều lời hay về cô, nhưng thầy cũng nhắc nhở tôi, về nghiệp vụ cô rất mạnh, nhưng cá nhân có vài tật xấu. Đến tốt cùng là tật xấu gì, thầy không nói. Tuy nhiên vừa nhìn thấy cô là tôi biết ngay.”

Tôi biết Tiêu gia và Phùng gia có quan hệ chặt chẽ. Hai nhà dắt tay nhau trải qua Văn Cách. Phùng Tĩnh Nhi từ nhỏ liền kêu Tiêu Quan là ca ca.

(Văn Cách : cách mạng văn hóa)

“Tôi không có tật xấu gì.” Tôi nói “Tật xấu của tôi anh tuyệt đối có thể tha thứ.”

Anh ta đứng dậy, đi tới cửa sổ, đánh giá tôi : “Có ai nói cho cô biết, lúc phỏng vấn phải mặc đồ gì không?”

Tôi mặc một bộ đồ bình thường. Thật ra cũng là bộ đồ mặc nhất của tôi. Màu sắc hơi màu mè một chút, nhưng rất xứng với chiếc váy dài bằng dạ, rất giống Tam Mao năm xưa. Tôi cảm thấy, bộ đồ này rất phù hợp với phong cách Bohemieng mà tôi theo đuổi. Thật ra vài lần trước tôi đều mặc đồ tây nghiêm chỉnh, chỉ có lần này, vì phải cạnh tranh với vài vị học cao học từ các trường nổi tiếng, kinh nghiệm, trình độ của tôi so sánh với bọn họ, cũng không phải là xuất sắc nhất. Tôi cố ý ra chiêu này, vì mong giành được chiến thắng bất ngờ.

“Vương tiên sinh phòng nhân sự nói, công tác chủ yếu của vị trí này là dịch viết, tất cả đều hoàn thành trên máy tính, trên cơ bản không cần giao tiếp trực tiếp với khách hàng. Hơn nữa,” tôi cắn cắn môi “Tôi chỉ có một bộ âu phục, lần nào cũng mặc nó. Mọi người ngày nào cũng thấy, chẳng lẽ không thấy ghét à?”

Có lẽ cảm thấy lời giải thích của tôi rất thật lòng, anh ta không nói về đề tài này nữa.

“Còn nữa, tại sao, tai của cô có nhiều lỗ như vậy? Tôi chỉ nhìn thôi mà đã thấy phiền, chẳng lẽ cô đeo không thấy phiền à?”

Anh chọn nhân tài hay chọn mỹ nhân vậy? Câu nói này vọt lên tới yết hầu rồi, lại bị tôi nuốt xuống. Câu trả lời của tôi ngắn gọn chặn ngay chỗ nguy hiểm : “Mấy năm gần đây thời vận của tôi không được tốt lắm, tìm người tính mệnh hộ, được nói là Ngũ Hành thiếu Kim.”

Anh ta trầm mặc một lát. Tôi nghĩ rằng, rốt cuộc anh ta cũng tha cho tôi, không ngờ anh ta còn nói : “Ai nói cho cô, lúc phỏng vấn có thể ăn kẹo cao su?”

“Tôi hồi hộp.”

“Cô, hồi hộp?” anh ta nhẹ nhàng nói : “Cô là người nộp bài thi viết đầu tiên, đúng không?”

Câu này chọc trúng chỗ đau của tôi. Hôm đó trên đề viết rõ ràng thời gian là 120 phút, đến giờ là tôi nộp bài, mặc dù trong lòng biết bản dịch chưa hoàn thiện. Không ngờ, những người còn lại nói chưa làm xong, đều giữ bài không chịu nộp, kết quả, thời gian nộp bài dời lại mười phút sau.

“Tôi chỉ nộp bài đúng giờ.”

Tôi âm thầm hận chính mình trong lòng, đúng là bị bệnh, tại sao mỗi câu đều phải chọc tôi một nhát?

“Được rồi,” anh ta nhìn nhìn đồng hồ, nói : “Ngoại trừ những thứ này, cô còn tật xấu gì?”

“Không có.”

“Cô biết rõ,” anh ta dừng một chút, nói “Bốn người cuối cùng, bằng cấp, trình độ, không kém nhau là mấy. Đối với chúng tôi mà nói, chọn ai đều được. Chúng tôi đương nhiên sẽ chọn người dễ chịu nhất.”

“Tôi rất dễ chịu,” tôi nói “Tôi thề với anh. Ngoại trừ quần áo cổ quái ra, tôi là người người gặp người thích.”

“Ừm,” anh ta gật đầu, thông thả về đi về ghế của mình, ngồi xuống, dùng bút viết vài dòng trên hồ sơ của tôi : “Ngày mai cô đi làm luôn đi, gần đây chúng tôi có nhận vài hợp đồng, phòng tiếng Anh đặc biệt thiếu người. Cô có tên tiếng Anh không?”

“Không có.”

“Làm việc phiên dịch tiếng Anh ở đây, phải có tên tiếng Anh, nhất là tên ghép vẫn có X và Q.”

Tên của tôi là XXQ.

(Tạ Tiểu Thu – – Xie Xiao Qiu)

“Hai chữ Tiểu Thu này không khó lắm với người nước ngoài đi?” trong giọng điệu của tôi có một chút cầu xin.

“Không được.” anh ta nói gọn gàng dứt khoát.

“Vậy nhờ anh lấy hộ một cái tên đi.”

“Annie, thế nào?”

“Được rồi,” thật là tục, không bằng kêu tôi là Annie Bảo Bối luôn cho nhanh.

Văn phòng của tôi ở phòng 1107 tầng 11, phòng tiếng Anh. Làm việc cùng phòng với tôi, là một nữ sinh khác vào công ty cùng lúc với tôi, Đường Ngọc Liên. Tuy rằng phòng này chỉ có hai người, cạnh cửa sổ, chất lượng cách âm lại tốt, nhưng phòng có một vách tường là kính trong suốt. Cho nên, ở trong làm gì, ở ngoài đều thấy hết.

Vóc dáng Đường Ngọc Liên không cao, ngũ quan rất tinh xảo. Tôi cảm thấy, rất có hương vị của Y Năng Tĩnh.

Tôi trêu ghẹo cô ta : “Hi, cậu có phải em gái của Y Năng Tĩnh không?”

Cô ta cười rộ lên, lộ ra hàm răng trắng nõn, trên mặt có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt : “Hận chết Y Năng Tĩnh, mọi người đều nói tôi giống cô ta. Lúc hát K đều bắt tôi hát bài của cô ta.”

“Cậu đẹp hơn cô ta.” Tôi mở máy tính ra, “Thật đó.”

“Huấn luyện buổi sáng thật mệt nha. Vị Tiêu Tổng kia, nói nhiều thật. Tôi đã muốn đi toilet từ hồi nào rồi, nhìn vẻ mặt anh ta nghiêm túc, sợ tới mức không dám đi, đúng là tra tấn tôi sắp chết.” Đường Ngọc Liên liên tiếp oán giận.

“Tôi cũng vậy. Tôi muốn đeo phone nghe nhạc, nghĩ nghĩ một hồi, không dám. Đúng rồi, chủ nhiệm phòng tiếng Anh kia, đúng là cô em.”

“Cô ta là bạn gái đương nhiệm của Tiêu Quan đó. Cậu phải biểu hiện tốt nha, nếu không người ta sẽ thổi gió bên gối đó.”

“Bạn gái đương nhiệm?” tôi hỏi “Cậu vừa tới, làm sao mà biết được?”

“Tôi có bạn học ở phòng tiếng Pháp, rất hay hóng chuyện. Tiêu Quan còn trẻ nhiều tiền, phong lưu phóng khoáng, trước sau có N vị bạn gái, đa phần là tự động dâng mình. Ngay cả vị chủ nhiệm Đào Tâm Như này, cũng theo đuổi anh ta rất vất vả. Một thời gian trước Tiêu Tổng bị bệnh bao tử nằm viện, Đào tỷ tỷ không phải người Quảng Đông, lại vì anh ta mỗi ngày học hằm canh, ai, hy vọng không phải hoa rơi cổ ý, nước chảy vô tình.”

“Hèn gì buổi trưa không gặp cậu đâu, thì ra là đi hóng chuyện.” tôi cười “Tôi có cà phê Nestlé nè, cậu cũng uống một ly nâng cao tinh thần đi.”

Người học hành đều có thói quen ngủ trưa, nhưng Cửu Thông có quy định, buổi trưa chỉ có thời gian ăn cơm một tiếng.

“Được rồi được rồi, chúng ta làm việc nhanh chút.” Đường Ngọc Liên đưa một xấp bản thảo đang ôm trong lòng cho tôi, “Đây là phần của cậu. Đúng hạn nộp bản thảo, dịch không kịp sẽ bị quy là thất hẹn.”

Tôi không ngồi xuống, lập tức đi pha hai ly cà phê.

Lúc trở về, thấy Đường Ngọc Liên đã gõ chữ như bay trên bàn phím. Tôi lấy một quyển Webster từ trong túi xách ra, hỏi cô ta : “Cậu không cần tự điển à?”

“Tôi có Từ điển Kim Sơn bản mới nhất. Máy tính của tôi cài đặt đầy đủ các phần mềm phiên dịch.”

Tôi tính xin Đường Ngọc Liên cũng gài cho tôi một phần. Nghĩ ngợi một hồi, không nói nữa. Mới quen biết cô ta, không quen thân, vẫn là không cần tùy tiện xin người ta giúp đỡ. Cô ta lại chỉ vào một chiếc USB trên bàn, nói : “Nè, trong đây hết, cậu cài vào đi. Tin hay không tùy cậu, rất hữu ích.”

“Cảm ơn.”

Cô ta có một chiếc laptop Sony rất tốt. Tôi không có laptop, từ trước tới giờ tôi đều dùng máy tính của trường hoặc máy ở tiệm internet. Bài tập của tôi đều viết tay. Đúng vậy, tôi vẫn dừng lại ở thời đại làm việc bằng tay. Vừa vào công ty, tôi thấy mỗi người đều có một chiếc máy tính, trên bàn mỗi người đều có một màn hình Dell 19 inch, trong lòng đã vội mừng thầm.

Tôi lấy bản thảo ra, rút cuộc hiểu được, tại sao tên Tiêu Quan kia lại ra đề thi thơ cổ khiến người ta phát điên kia.

Nhiệm vụ chủ yếu của tôi là phiên dịch sổ tay bán đấu giá của mấy công ty bán đấu giá. Trong đó đều là đồ cổ Trung Quốc : có thư pháp, đồ sứ, con dấu, bàn ghế, ngọc khí, đồ đồng v.v. Mỗi đồ vật đều có một đoạn giới thiệu tỉ mỉ nguồn gốc và giá thị trường. Trong đoạn giới thiệu xuất hiện trích đoạn thể văn ngôn là không thể tránh được.

Tôi nhin không được ngẩng đầu hỏi : “Ai, Ngọc Liên, cậu dịch những gì?”

Đường Ngọc Liên đang điên cuồng gõ trước màn hình máy tính, cũng không ngẩng đầu lên : “Thư xin dự thầu. Xin dự thầu công trình. Cậu thì sao?”

“Sổ tay bán đấu giá, vô cùng đau đầu.”

Thư xin dự thầu thật ra là công việc thông thường ở đây, trước đây tôi cũng đã hỏi thăm rồi, lúc xin việc, cố ý điên cuồng bổ sung một đồng từ ngữ công trình.

“May mà tôi không được giao việc này.” Đường Ngọc Liên nói “Cổ văn của tôi không tốt lắm. Tiếng Trung còn chưa hiểu rõ lắm, làm sao dịch qua tiếng Anh được? Nghe nói, mấy cuốn sổ tay này trước đây đều do nhân viên dịch trước, sau đó được chủ nhiệm phòng thẩm duyệt, lại giao cho Tiêu Tổng thẩm duyệt lần hai. Có thể thấy được anh ta lo lắng cỡ nào. Những giấy tờ khác, thư xin mời thầu gì gì đó, chủ nhiệm phòng thẩm duyệt xong là có thể nộp.”

Tôi uống hết nửa ly cà phê, bắt tay vào dịch cuốn sổ thứ nhất. Tổng cộng mười món đồ cổ. Tranh thủy mặc cổ, tranh hoa cá của Tống Huy Tông linh tinh. Món đầu tiên chính là một bộ con dấu của vua Càn Long. Bốn phía mỗi con dấu đều có chữ khắc. Tôi dịch suốt cả buổi trưa, lật đi lật lại từ điển Hán ngữ, Hán ngữ điển cổ, và Lâm Ngữ Đường trên máy tính mới dịch được một món.

Trên hợp đồng viết, trong vòng mười lăm ngày phải dịch xong. Tôi phải nộp bản thảo trong vòng mười ngày để thẩm duyệt.

Mười ngày này, mỗi ngày tôi chỉ ngủ hơn bốn tiếng. Khẩn trương tới mức ngay cả thời gian tắm cũng không có. Sáng ngày thứ mười, tôi nộp bản điện tử và bản in cho chủ nhiệm Đào Tâm Như. Chị ta tốn thời gian một ngày sửa cho tôi, kêu tôi sau khi sửa xong rồi, nộp cho Tiêu Quan duyệt lần cuối.

Đào Tâm Như sửa không tính nhiều. Chị ta sửa một ít từ miêu tả của tôi khiến cho nó càng tao nhã hơn. Không hổ là chủ nhiệm phòng, đúng là có công lực.

Tôi nộp bản sửa chữa cho Tiêu Quan. Một tiếng sau, anh ta gửi lại trang thứ nhất, từ ngữ, câu cú, sửa nhiều hơn.

Tiêu Quan gọi điện lại đây nói : “Tôi chỉ sửa trang đầu tiên, tự cô nghiên cứu xem mình có lỗi gì. Sau đó sửa phần còn lại. Lại gửi tới cho tôi.”

Tôi tốn cả đêm nghiên cứu phong cách của anh ta, lại tốn một ngày để sửa chữa, sau đó, nộp cho anh ta bản thứ ba.

Bản thứ ba rất nhanh được gửi lại, trang thứ hai tôi dịch, anh ta lại sửa lại không ít. Sau đó nói, theo phương pháp này sửa mấy chục trang còn lại.

Tôi vẫn sửa tới ngày cuối cùng trong hợp đồng, trước đó sửa đi sửa lại tổng cộng năm lần, anh ta mới thông qua bản thảo của tôi.

Hôm sau lúc ăn trưa tôi thấy anh ta tới, mặt tôi xanh mét.

“Bây giờ cô hiểu tiêu chuẩn của tôi là gì chưa?” anh ta nói, nhàn nhả nhìn tôi.

“Tiêu chuẩn của anh là perfect.” Tôi không màu mè trả lời.

“Nền tảng văn cổ của cô khá tốt, từng học khoa tiếng Trung?”

“Bố tôi từng học khoa tiếng Trung đại học Phục Đán.”

“Như vậy nói, là gia giáo.”

“Chưa tới mức đó, có một chút mà thôi.”

Anh ta chăm chú nhìn mặt tôi, rồi cuộc nói một câu có vẻ ôn hòa : “Cho cô một ngày nghỉ, về nhà nghỉ ngơi một chút đi.”

“Không trừ tiền lương?”

“Còn có tiền thưởng.” anh ta lại còn rộng rãi vỗ vỗ vai tôi : “Annie, well-done.”

Tôi dịch sổ tay bán đấu giá suốt hai tháng trời, mỗi lần đều sửa mất vài lần, cảm thấy chính mình sắp điên rồi. Khó nhất là dịch gốm sứ, bên trong lại còn có giới thiệu quá trình làm gốm sứ đời Tống thao thao bất tuyệt. Tôi không dám từ chối, âm thầm kêu khổ thấu trời. Mỗi lần đụng tới chỗ khó, tôi đều buồn bực chạy tới chỗ đổ rác hút thuốc.

Quay đầu lại nhìn Ngọc Liên, vẫn đang thuận buồm xuôi gió dịch thư xin dự thầu, dịch hợp đồng. Ngựa quen đường cũ, vừa nhanh vừa tốt. Tay không ngừng gõ trên bàn phím, kêu tách tách.

Hai tháng trôi qua, rốt cuộc tôi cũng đổi vận, cũng bắt đầu dịch thư xin dự thầu và hợp đồng. Những giấy tờ này đều có dính dáng tới pháp luật, có yêu cầu cực cao về mặt phiên dịch. Mỗi chi tiết đều phải chính xác không sai sót gì. Tôi dịch hai tháng, đã khá quen thuộc với những từ ngữ trong đó. Có một ngày, Đào Tâm Như đột nhiên gọi điện thoại gọi tôi tới văn phòng của chị ta.

“Annie,” chị ta mời tôi ngồi xuống “Biểu hiện làm việc của em không sai, Tiêu tổng hôm qua tự mình đề nghị chuyển em lên chính thức trước thời hạn. Từ giờ trở đi, em không nhận tiền lương thử việc nữa, mà hưởng thụ phúc lợi của nhân viên chính thức.”

Tôi nói : “Cảm ơn chủ nhiệm chiếu cố.”

Chị ta chần chờ một chút, nói : “Gần đây Tiêu tổng có ký một hợp đồng lớn. Có công ty cần thuê vài phiên dịch viên dài hạn của công ty ta, biên chế vẫn ở lại Cửu Thông, tiền lương do bên kia phát. Họ cần người gấp, cho nên đưa ra giá khá cao. Đương nhiên, họ có yêu cầu rất cao với phiên dịch viên, thù lao cũng khá khả quan. Bên phía chúng ta, vốn cũng không muốn thả người, cho nên đề nghị một tuần năm ngày, ba ngày làm ở bên kia, hai ngày về lại tổng bộ làm, bọn họ không đồng ý. Lý do là công việc có liên quan tới những giấy tờ buôn bán bí mật, cho nên họ đề nghị chuyển qua dài hạn hai năm, còn cần phiên dịch ký cam kết giữ bí mật hợp đồng.”

“Về phía tiếng Anh, Tiêu tổng đề cử em.” Chị ta thản nhiên nói “Chị rất luyện tiếu, nhưng công ty không muốn mất danh tiếng. Em đồng ý đi không?”

“Dạ—”

“Tiền lương bên kia ra gấp 1,7 lần bên này. Em được hưởng phúc lợi của nhân viên chính thức bên đó. Cơ mà trưa miễn phí, trả tiền taxi, bảo hiểm chữa bệnh, một năm có mười ngày nghỉ có lương.”

Đối với một người trẻ tuổi mới ra nghề mà nói, phúc lợi của Cửu Thông đã là rất tốt rồi. Đây là điều kiện rất mê người.

Tôi vừa tính nói chuyện, Đào Tâm Như lại nói thêm “Đương nhiên, phía chúng ta cũng hy vọng nếu em có thời gian, có thể giúp một chút nghiệp vụ bên này. Chúng ta có thể sẽ có một số giấy tờ quan trọng cần em làm. Hai năm sau, em không cần lo lắng công việc của mình, có thể về lúc nào cũng được.”

Tôi suy nghĩ, tôi vừa tới, nghiệp vụ cho dù có xuất sắc tới mức nào đi nữa, thì cũng không tốt tới mức có thể đại biểu cho công ty. Đây là công việc béo bở, cũng không phải đi chịu khổ, ai cũng sẽ tranh giành. Tại sao người được phái đi, lại là tôi.

“Em đồng ý đi không?”

Tôi gật gật đầu : “Em đồng ý làm theo sắp xếp của Tổng bộ.”

Sau đó, tôi đột nhiên nhớ tới một vấn đề mấu chốt, không ngờ tôi lại quên hỏi : “Đúng rồi, là công ty nào vậy?”

“Một công ty Kiến trúc của Thụy Sĩ, CGP Architects. Phiên dịch viên cũ của bọn họ kết hôn, F2 xuất ngoại, bây giờ vị trí đó trống.”

Tôi không biết trên mặt tôi có còn chút huyết sắc nào hay không, tôi muốn cười, lại yếu ớt cười không nổi : “CGP Architects?”

“Chắc là em cũng nghe nói rồi, CGP đang cùng bốn công ty Kiến trúc khác cạnh tranh một hạng mục quy hoạch rất lớn ở thành phố C cạnh thành phố Ôn Châu. Trong đó bao gồm ba khu nghỉ dưỡng, mười khu dân cư và năm quy hoạch tổng thể năm khu biệt thự.”

“Tổng giám đốc CGP là người ngoại quốc à?” tôi cảm thấy, giọng tôi rõ ràng đang run lên.

“Không phải,” trong mắt Đào Tâm Như, có chút không vui. Vì bộ dạng tôi rõ ràng không vui vẻ cho lắm : “Tổng tài họ Giang, Giang Hạo Thiên.”

Cảm ơn trời đất.

“Cứ như vậy đi, đợi lát nữa chị báo cho Tiêu tổng, em cứ tới đây ký hợp đồng.” chị ta bỗng nhiên đầy ẩn ý liếc nhìn tôi một cái, nói : “Nghe nói, cuối tuần trước, Tiêu tổng mời em tới Phú Quý Sơn Trang ăn tối?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Vì chuyện dịch sổ tay bán đấu giá. Tiêu tổng nói em làm khá tốt, khởi đầu tốt, khiến cho công ty bán đấu giá kia ký hợp đồng hợp tác dài hạn với Cửu Thông. Hy vọng sau này em tập trung tinh lực vào mảng này.”

Hôm đó, Tiêu Quan mời tôi ăn cơm một mình với anh ta, uống vài chén rượu, nói vài câu không được thu liễm cho lắm. Bị tôi giả vờ cầm đũa cho qua. Cho nên, không có vụ Tiêu Quan “hết lòng” ứng cử tôi tới CGP được.

“Ừ.” Chị ta nhìn nhìn đồng hồ, nói : “Em có thể đi.”

22. Chương 22

Chương 22

Nếu như tiền đi xe buýt không phải trả, dựa theo tính tiết kiệm của mình, chắc chắn tôi sẽ chen chúc trên xe buýt, chứ không phải ngồi taxi đi làm. Kể từ khi phát hiện phiên dịch là một công việc tốn hao trí nhớ, tôi liền tập thành một thói quen giống như của Lịch Xuyên, tình nguyện tốn tiền, cũng không chịu tiêu hao bản thân mình vì những điều nhỏ nhặt. Ngồi taxi còn có một điều tiện lợi, chính là bớt đi việc hỏi đường phiền toái.

Tôi ngồi taxi tới tòa nhà Hương Lại ba mươi chín tầng, tổng bộ của CGP ở Trung Quốc. Tiếp đón tôi là quản lý phòng nhân sự Thái Tĩnh Phi. Chị ta đưa tôi đi thăm văn phòng các ngành, phòng họp, phòng nghỉ, quầy cà phê. Tôi phát hiện nhân viên làm việc ở CGP cũng không nhiều, tính tổng cộng khoảng chừng ba mươi người. Trong đó, có 3 Kiến trúc sư người ngoại quốc, hai người nói tiếng Pháp, một người nói tiếng Đức. Mặc dù vẫn mang theo khẩu âm rất nặng, nhưng họ vẫn có thể nói tiếng Anh rất lưu loát. Thái Tĩnh Phi nói, ba người Kiến trúc sư người nước ngoài này không hiểu tiếng Trung cho lắm. Nếu họ phải giao tiếp với khách hàng, phải thông qua phiên dịch viên. Ngoài ra, những giấy tờ quan trọng trong công ty, nhất là thư xin dự thầu và bản thiết kế, đều phải gửi về tổng bộ ở Zurich bằng ba thứ tiếng Trung, Anh, Pháp. Hơn nữa, những Kiến trúc sư người Trung Quốc ở đây, cũng có hơn một nửa không biết tiếng Anh, tiếng Pháp hoặc tiếng Đức. Cho nên những thông báo quan trọng từ Tổng bộ cần được dịch thành tiếng Trung. Đồng thời, nếu như Kiến trúc sư Trung Quốc cần liên lạc với Tổng bộ cũng cần phiên dịch viên tham dự. “Cho nên, vai trò của tổ phiên dịch vô cùng quan trọng, cũng khá là bận rộn.”

Tôi đương nhiên biết tòa nhà Hương Lại là chỗ Lịch Xuyên làm việc. Lúc còn ở bên Lịch Xuyên, anh nói điều này với tôi không dưới một lần. Tuy nhiên Lịch Xuyên là một người công và tư vô cùng rõ ràng. Anh không muốn cuộc sống cá nhân của mình bị quấy rầy. Cho nên, người ở CGP, tôi chỉ biết một người, chính là thư ký của Lịch Xuyên Chu Bích Tuyền.

Nghe Thái Tĩnh Phi giới thiệu xong, tôi bỗng nhiên tỉnh ngộ, phiên dịch viên F2 xuất ngoại kia, đúng là người đã làm việc ở CGP gần bảy năm – Chu Bích Tuyền.

Xem xong văn phòng và phòng hoạt động ở tầng 19 rồi, Thái Tĩnh Phi nói : “Văn phòng của Tổng tài, Phó Tổng tài, kiến trúc sư trưởng và thư ký của họ ở tầng 20. Xin đi theo hướng này. Tổng tài tiên sinh vốn hôm nay muốn gặp em, nhưng ông ấy có việc gấp đi ra ngoài. Chúng ta đi gặp Phó Tổng.”

Đi thang máy tới tầng 20, nghênh diện một dãy những văn phòng trang hoàng vô cùng xa hoa. Ở cửa của văn phòng thứ hai, bỗng nhiên tôi nhìn thấy tấm bảng ghi chữ “L.C Wong.”. Trong phút chốc, tim tôi như bị một bàn tay bóp chặt, không thể hô hấp.

“Em không thoải mái?” cảm thấy bước chân của tôi bỗng nhiên nhanh hơn, Thái Tĩnh Phi hỏi.

Đúng vậy, tôi không thoải mái, tôi nóng lòng muốn bỏ chạy.

“Không có. Có thể là vì sắp gặp Phó Tổng, trong lòng hơi khẩn trương.” Tôi làm vẻ mặt thoải mái cười cười.

Thái Tĩnh Phi nói : “Văn phòng vừa rồi là của Kiến trúc sư trưởng của công ty – Vương Lịch Xuyên tiên sinh. Anh ấy là người Thụy Sĩ gốc Hoa, có thể nói tiếng Trung lưu loát.”

Tôi hỏi : “Vương tiên sinh hôm nay cũng không có ở đây à?” cửa văn phòng làm bằng kính mờ. Nếu ở trong có đèn, thì người ở ngoài sẽ nhìn thấy.

“Vương tiên sinh trước đây là Tổng tài CGP kiêm Kiến trúc sư chủ nhiệm, hiện tại là Tổng tài Tổng bộ ở Zurich, lãnh đạo trực tiếp của chúng ta. Trên tay anh ấy vẫn còn nhiều hạng mục thiết kế ở Trung Quốc. Cho nên ở đây giữ lại văn phòng cho anh ấy, ngẫu nhiên anh ấy sẽ có việc ở Bắc Kinh, không nhiều lần lắm.”

“Thì ra là thăng chức.”

“Nói đúng hơn, thì công việc đòi hỏi như vậy. CGP Architects lệ thuộc công ty đầu tư quốc tế CGP. Là công ty gia đình của Vương tổng. Tổng tài và Phó Tổng hiện nay đều là trợ thủ đắc lực trước kia của Vương tổng.” sự sùng bái trên mặt Thái Tĩnh Phi, khó mà nói nên lời được.

“À.”

“Vương tổng không thích người khác gọi anh ấy là Vương tổng, nếu em gặp được anh ấy, gọi anh ấy là Vương tiên sinh là được rồi. Mặc dù Vương tổng xuất thân giàu có, tính cách lại vô cùng ôn hòa, cũng vô cùng gần gũi. Trước kia, anh ấy đều ăn cơm trưa ở nhà ăn với mọi người.”

“À.”

“Vương tiên sinh tài hoa hơn người, là nhân vật truyền kì trong giới Kiến trúc. Lúc anh ấy bị điều đi, mọi người ở đây đều rất buồn.”

“À.” Tôi cảm thấy trong giọng nói của Thái Tĩnh Phỉ, tràn ngập tình cảm.

Bất tri bất giác, tôi đã đi theo chị ta vào văn phòng thứ 3. Căn phòng đầu tiên sau cánh cửa là chỗ làm việc của thư ký, bên trong có phòng nghỉ. “Tiểu Điền, đây là Annie mới tới, phiên dịch viên tổ tiếng Anh. Bây giờ có tiện gặp Trương tiên sinh không? Hôm qua tôi có hẹn trước.”

“Mời vào, Trương tiên sinh đang đợi hai người.”

Phó Tổng CGP Trương Khánh Huy là một người đàn ông trung niên có năng lực, da đen, vóc người nhỏ, mũi quắp, có những nét đặc thù của người phía Nam. Giọng nói của ông ta quả nhiên mang âm Trọng Khánh rất nặng. Ông ta nhiệt tình bắt tay tôi. Ba người chúng tôi đơn giản nói chuyện vài câu, xem như làm quen, sau đó ông ta có điện thoại, chúng tôi cũng nhân cơ hội đi ra.

Văn phòng của tôi ở phòng 1902, đối diện với cửa thang máy. Văn phòng có một dàn máy tính rất tốt, ngoài ra, công ty còn cấp cho tôi một laptop Sony, vô cùng nhẹ, vô cùng nhỏ. Tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới rằng mình sẽ có được một chiếc laptop Sony.

Tôi mở máy tính ra, bắt đầu dùng hòm thư annie.xie@cgp – hòm thư riêng của tôi ở công ty – để nhận giấy tờ. Nhiệm vụ của tôi là phiên dịch tất cả các giấy tờ do CGP gửi tới hoặc bản sao gửi tới cho tôi. Dịch tiếng Trung thành tiếng Anh, hoặc từ tiếng Anh thành tiếng Trung. Tiếng Pháp và tiếng Đức do những phiên dịch viên khác phụ trách.

Thông tin giữa Bắc Kinh và Zurich vô cùng nhộn nhịp, danh sách thư rất dài. Tôi nhìn sơ qua một chút, bên trong có một lá thư của Lịch Xuyên, hoan nghênh René tiên sinh chuyển tới phân bộ ở Pháp làm việc. René tiên sinh tiếp nhận công tác Kiến trúc sư trưởng do Nặc tiên sinh bàn giao vì Nặc tiên sinh phải chuyển tới phân bộ ở Úc. Công văn nghiêm túc, gửi qua các phân bộ của CGP trên toàn cầu thông qua thư ký Ruth của anh.

Tôi chỉ tốn 3 phút để dịch nó thành tiếng Trung, gửi cho toàn thể thành viên trong công ty. Đồng thời thật vui vẻ phát hiện, công việc này khá là thoải mái. Tôi hoàn thành các giấy tờ cần phải dịch trong vòng hơn 2 tiếng, sau đó tới nhà ăn ăn cơm.

Nhà ăn ở tầng 18, không cần đi thang máy, đi bộ một tầng, tới rất nhanh. Nhà ăn cung cấp cơm Trung và cơm Tây dưới hình thức tiệc đứng. Tôi lấy một phần cơm chiên, một khúc cá kho cay, một ly cà phê, ngồi ăn một mình. Chỉ chốc lát sau, một cô gái ăn mặc khá hợp thời trang bưng một đĩa salad vô cùng lễ phép hỏi tôi, có thể ngồi cùng bàn với tôi không. Tôi vội vàng gật đầu.

“Chị là Emma tổ tiếng Pháp, tên tiếng Trung là Ngả Mạnh Mạnh. Em nhất định là phiên dịch viên tiếng Anh mới tới Annie đúng không?”

“Đúng vậy.” tôi đứng dậy, nhận lấy ly trà trong tay Emma : “Em ở 1902, xin chiếu cố nhiều hơn.”

“Chị ở 1904, văn phòng của tụi mình kề nhau nha. Nhìn em có vẻ rất trẻ, vừa mới tốt nghiệp à?”

“Đúng vậy. Em tới từ Cửu Thông.”

“Bích Tuyên vừa mới đi tuần trước, đi khá đột nhiên. Công ty vội vàng tuyển người, lại không chịu tốn sức đăng thông báo tuyển dụng, liền trực tiếp mời người từ Cửu Thông tới.” Emma cười với tôi, vô cùng quyến rũ : “Nghe nói trả giá không ít.”

“Làm gì có,” tôi nói “Bên phía Cửu Thông gần đây cũng nhận rất nhiều hợp đồng, rất bận, thật ra cũng thiếu người.”

“Bọn chị đều đoán xem người đến sẽ là ai. Mỗi ngày bọn chị đều cầu nguyện, hy vọng Cửu Thông sẽ không phải một ông già tới đây.” Emma nói “Nhưng mà em trẻ như vậy, bọn chị cũng chần chừ. Em tới 20 tuổi chưa?”

“Hai mươi hai. Chị thì sao?” tôi cảm thấy Emma trông cũng không già.

“Ba mươi hai.”

Tôi hoảng sợ : “Không thể nào? Em cảm thấy chị nhiều nhất chỉ có hai mươi lăm.”

“Thứ nhất, chị không kết hôn. Thứ hai, mỗi ngày chị đều ăn salad và vitamin.” Emma dùng nĩa xĩa mấy lá rau, chấm tương salad Ý, ăn ngon lành.

“Chị Ngã –”

“Ai, kêu chị là Emma.”

“Emma, chị làm ở đây bao lâu rồi?”

“Chị thuộc nhóm nhân viên già nhất công ty, mười năm. Lúc tới chị cũng chỉ bằng em.”

Tôi nghĩ thầm trong lòng, mười năm trước Lịch Xuyên còn chưa tới hai mươi tuổi, còn chưa tốt nghiệp. Công ty này hiển nhiên không phải được sáng lập lúc anh tới.

“Xem ra, chị rất thích chỗ này.”

“Đúng vậy. Biết tại sao tới bây giờ chị vẫn độc thân không?” Emma bỗng nhiên cười vô cùng thần bí.

Tôi lắc đầu.

Emma cúi đầu lại, thấp giọng nói : “Chị tính dụ dỗ một vị Tổng tài ở đây, cho tới bây giờ cũng chưa thành công.”

Thấy vẻ mặt tôi kinh ngạc, Emma cười ha hả : “Đúng là cô bé con, em tin là thật à. – đương nhiên là chị nói giỡn rồi. Em thích đi dạo phố sau giờ làm không? Chị biết vài cửa hàng quần áo khá tốt. Còn nữa, em có thích đi spa không? Chị có mấy thẻ thời hạn một năm, người ta tặng. Chỗ Lysa mặt nạ khá tốt, chị có hai thẻ, không dùng được, tặng em đó.”

Dứt lời, rút thẻ từ trong túi ra, cứng rắn nhét vào tay tôi.

“Cám ơn chị Emma!”

“Emma.”

“Dạ, Emma.”

Emma xé một gói bánh nhỏ, ăn thật nhả nhặn. Nói : “Chiếc túi trong tay em, rất khác biệt.”

Đúng là biết hàng. Chiếc túi Gucci này là Lịch Xuyên mua cho tôi.

“Vậy à? Người ta tặng.”

“Bạn trai?”

“Trước đây. Chia tay lâu rồi.”

“Bạn trai em kiếm tiền không ít đi?”

“Sao chị biết được?”

“Chị chắm chiếc túi này từ năm năm trước, rất mắc, đấu tranh thật lâu, rốt cuộc cũng không nỡ lòng mua. Hàng thật giá tới hơn hai vạn. Còn mắc hơn một chiếc laptop xịn. Phối với chiếc quần bò Calvin Klein này của em, rất mốt, hơn nữa là mốt độc.”

Quần bò cũng là Lịch Xuyên mua. Anh không thích dạo cửa hàng, nhưng ánh mắt mua đồ đúng là số một. Tôi nhìn nhìn chiếc túi trong tay, vội vàng nói qua loa : “Cái này chắc chắn không phải là đồ thật.”

“Nếu ngay cả thật giả hay không mà chị còn không phân biệt được, thì còn làm ăn gì trong công ty nước ngoài này nữa? Hôm nay lúc chị Thái giới thiệu em, tụi con gái tổ tiếng Pháp và tiếng Đức đều nhìn thấy chiếc túi này, đều khẳng định em là bạn gái mới của Tiêu Quan.”

Tôi liều mạng lắc đầu : “Không đúng không đúng, bạn gái của Tiêu tổng là Đào Tâm Như ở phòng nhân sự của Cửu Thông.”

“Sao vậy được? Chị rất thân với Đào Tâm Như, cùng lắm là yêu đơn phương mà thôi. Tiêu Quan mặc dù lăng nhăng, nhưng danh tiếng trong giới làm ăn khá tốt, anh ta là thổ không ăn cỏ gần hang, chưa bao giờ yêu đương với người trong công ty. Đào Tâm Như biết rõ còn cố phạm vào, trông cậy vào lòng thành tâm

của mình khiến cho Tiêu Quan phá luật. Kết quả không phải rơi vào kết cục thiếp tâm như nước, lang tâm như thiết còn gì?”

Tôi lại phủ nhận : “Tóm lại, em tuyệt đối, tuyệt đối không phải bạn gái của Tiêu Quan.”

“Vậy à?” ánh mắt Emma lướt qua đỉnh đầu tôi, dừng lại ở cửa nhà ăn. Chị nở nụ cười ha ha, lại còn dùng đôi tay trắng nõn mềm mịn kia nheo nheo mắt tôi.

Tôi ngẩng đầu. Thấy Tiêu Quan không biết đã tới hồi nào, lập tức đi tới trước mặt tôi.

“Tiêu tổng.” tôi vội vàng đứng dậy.

“Annie,” Tiêu Quan thản nhiên nhìn về phía tôi và Emma, chào “Manh Manh.”

“Tiêu tổng và Emma quen nhau?”

“Ừ, tôi và Manh Manh là bạn học. Cô ấy học trên tôi một khóa. Là đàn chị, lúc họp lớp hay gặp mặt.”

“Tiêu Quan, sao hôm nay lại rảnh rỗi tới CGP vậy?” Manh Manh ngẩng đầu nhìn anh ta, trên mặt có một nụ cười trêu chọc.

“Anh tới bàn chút việc với Giang tổng. Em biết mà, anh cũng làm bất động sản, muốn mời Kiến trúc sư giúp một chút.” Anh ta ngồi xuống, nói với tôi : “Thế nào, Annie, ngày đầu tiên làm việc đã quen chưa?”

“Rất tốt. Thấy thoải mái hơn Cửu Thông.”

“Công việc ở CGP không thoải mái đâu. Đợi tới lúc bận lên, em sẽ có rất nhiều công tác phiên dịch. Gần đây họ đang bận với hạng mục ở Ôn Châu, em có quen thuộc lắm với khẩu âm ở Ôn Châu không?”

Tôi nhất thời bắt đầu lo lắng : “Sao? Tôi phải dịch tiếng Ôn Châu à? Nghe nói ở đó có khá nhiều người vùng Khách Gia. Tôi không hiểu một câu tiếng Khách Gia nào cả.”

“Đừng lo lắng,” anh ta cười cười “Những người em phải giao tiếp phần lớn là quan chức chính phủ, họ sẽ cố gắng nói tiếng phổ thông với em.”

“À.” Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi “Như vậy, mấy cuốn sổ tay bán đấu giá kia, anh giao cho ai?”

“Đào Tâm Như.” Anh ta nói “Đào chủ nhiệm ngày nào cũng mang tôi.”

“Tiêu tổng, anh ăn cơm trưa chưa?” tôi hỏi.

“Chưa. Bên cạnh mới mở một nhà hàng thịt nướng Mông Cổ, ai cũng nói ngon. Có muốn đi thử một chút không? Tôi mời.”

“Cảm ơn...” tôi chĩa chĩa vô đĩa của mình, thật ra tôi còn chưa động đậy gì, “Tôi đã ăn không ít rồi, hơn nữa, dạ dày tôi hôm nay không thoải mái lắm...”

“Không sao, để lần sau.” Về mặt anh ta có chút xấu hổ, hiển nhiên lòng tự trọng to lớn đã chịu đả kích.

Chúng tôi tiếp tục khách sáo vài câu, sau đó anh ta thật lễ phép tạm biệt.

Tôi quay đầu lại, thấy Manh Manh trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt rất kỳ quái.

“Sao vậy?”

“Em, Annie, lại dám công khai từ chối Tiêu Quan? Dây thần kinh nào của em bị đứt vậy?”

“Không phải em nói rồi à? Em không phải bạn gái anh ta. Tại sao phải ăn cơm với anh ta, khiến cho người ta hiểu lầm?”

“Em biết không? Tiêu Quan không coi ai ra gì, mắt cao hơn đỉnh, rất ít khi chủ động với con gái. Bọn con gái đúng là vô cùng háo sắc, tình nguyện bỏ tiền ra mời anh ta ăn cơm, anh ta còn chưa thèm đi nữa là.”

“Được rồi, em thừa nhận, em có bệnh, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Được chưa?”

“Ai, xem em kìa. Nhớ ngày đó, chị cũng là kén cá chọn canh, đến bây giờ thì không được việc gì. Em nha, nhất định phải tới tuổi chị mới biết được cái gì là hối hận.” Emma lấy di động ra đưa cho tôi : “Gọi điện thoại cho người ta nói em không đau dạ dày nữa đi, nhanh lên.”

Tôi cười, lắc đầu, trả điện thoại lại cho chị : “Em thấy hai người rất hợp nhau, không thôi chị tự gọi đi.”

Trở lại văn phòng, tiếp tục làm việc. Làm được một giờ, điện thoại reo.

“Alo?”

“Là tôi, Tiêu Quan.”

“Tiêu tổng, chào anh.”

“Dạ dày của em sao rồi?”

Còn nhớ vụ này nữa, tôi sợ tới mức vã mồ hôi lạnh : “Khỏe...khỏe rồi.”

“Buổi tối đi ăn thịt nướng Mông Cổ được không?”

“Tôi...buổi tối...có giờ Yoga.”

“Mấy giờ bắt đầu?”

“Bảy giờ.”

“Mấy giờ xong?”

“Tám giờ.”

“Tám giờ tôi tới đón em. Nói cho tôi biết chỗ học Yoga đi.”

Không còn cách nào khác, tôi đọc địa chỉ.

“Như vậy, Annie, cho em 10 phút thay đồ, 8 giờ 10 phút gặp.”

Tôi còn muốn nói thêm vài câu, điện thoại đã bị ngắt.

Tôi tập Yoga xong, cũng không thay đồ, đầu đầy mồ hôi mồ kê đứng ngay cửa sân vận động. 8 giờ 10 phút, Tiêu Quan đứng giờ lái xe tới.

Tôi tự mở cửa xe, ngồi vào.

Anh ta chậm rãi lái xe, một hồi lâu cũng không nói câu nào. Tôi ngồi cạnh anh ta, cũng không hé răng.

Một lát sau, trên đường có đèn đỏ, anh ta bỗng nhiên nói : “Có lẽ em không biết, lúc học đại học, tôi từng theo đuổi Manh Manh. Lúc đó người theo đuổi cô ấy rất nhiều, tôi miễn cưỡng được xếp vào top trên. Có một lần, cô ấy nhìn trúng một món quần áo, rất mắc, tôi không có tiền mua cho cô ấy. Đương nhiên còn có những chuyện khác nữa, nên chúng tôi chia tay.”

Tôi chờ anh ta nói tiếp.

“Sau đó, chúng tôi đều tốt nghiệp. Tôi làm ăn kiếm được chút tiền, cô ấy nghe nói, từng chủ động tới tìm tôi. Tôi không để ý tới cô ấy, cô ấy rất tức giận.”

“Cái này có liên quan gì tới tôi không?”

“Hôm nay, trước mặt cô ấy, em khiến tôi khó xử. Cô ấy nhìn bộ dạng của tôi, trong lòng nhất định rất vui vẻ.”

“Tôi không biết...”

“Có biết hay không cũng không sao.” Anh ta nói “Tóm lại, tối nay, em phải theo tôi đi ăn thịt nướng Mông Cổ.”

Tôi cảm thấy, cách nói chuyện của anh ta không được ăn khớp cho lắm.

“Tiêu tiên sinh, phiền anh ngừng xe lại một chút.” Tôi lạnh lùng nói.

Mặt anh ta trắng bệch, ô tô thắng gấp lại.

“Xin hỏi, anh có phải con một hay không?”

“Đúng vậy, vậy thì sao?”

“Bởi vì anh là con một, có một đạo lý, chỉ sợ anh hiểu trễ hơn những người có anh chị em một chút.” Tôi mở cửa xe, nói với anh ta : “Thế giới này, không phải tất cả mọi thứ đều xoay quanh anh. Anh có chuyện không vui với người nào đó, tôi cũng không có trách nhiệm gì, cũng không liên quan gì tới tôi. Tạm biệt!”

Tôi đóng sầm cửa xe lại, nghênh ngang bỏ đi.

Hôm sau, tôi từng nghĩ, Tiêu Quan sẽ đuổi việc tôi trong cơn giận dữ, vì biên chế của tôi vẫn thuộc Cửu Thông. Không ngờ qua một tháng trời, lại không có động tĩnh gì. Tôi không nghe được tin tức gì của Tiêu Quan, cũng không nhận được điện thoại hay thư từ gì của anh ta. Tôi làm việc chăm chỉ, mệt mỗi lần đứng cạnh thùng rác hút thuốc, không có ai khó xử tôi, cũng không có gì quấy rầy tôi. Tôi ngồi một mình một văn phòng, lúc phiên dịch bật chút nhạc nhẹ. Có khi làm xong việc trước hạn, tôi đi tới chỗ Mạnh Mạnh ở bên cạnh hoặc những phiên dịch viên khác nói chuyện phiếm. Khi nào bọn họ làm việc mệt mỏi, hoặc là lúc ăn cơm trưa, cũng hay tới chỗ tôi, hoặc là kéo tôi cùng đi dạo phố. CGP ngoại trừ Tổng tài, Kiến trúc sư và Kỹ sư ra, tất cả đều là nhân viên nữ.

Có một ngày, tôi làm việc xong, đi lang thang trên mạng, muốn tìm tiểu thuyết đọc, không tìm được sách, lại tìm được một trang web đăng truyện.

“Trang web Tấn Giang nguyên sang.”

Tôi phát hiện, ở đó không chỉ không thiếu tiểu thuyết ngôn tình, mà hơn nữa, bất kì ai cũng có thể đăng kí một bút danh, trở thành một nhà văn internet.

Tôi dùng nửa tiếng để đăng kí một bút danh, Huyền Ân. Từ này, có nghĩa là nghĩa bóng. Sau đó, tôi đọc truyện “Thiên Vũ” của Đỗ Nhược trên mạng và ba bộ khác. Tôi mở cửa sổ rất nhỏ, có ai vào tôi liền tắt đi. “Thiên Vũ” khiến cho hiệu suất làm việc của tôi cao lên rất nhiều. Ngày nào tôi cũng muốn làm việc xong thật nhanh, để xem chương tiếp theo của “Thiên Vũ” thật nhanh. Đáng tiếc, chưa tới một tuần, tôi liền đọc xong tất cả các chương của “Thiên Vũ”. Sau đó, tôi đọc hết truyện của Hoa Sen Xanh. Tiếp theo tôi đọc hết truyện của Minh Hiểu Khê, Thủy Tâm Sa, Tình Xuyên...đợi tới khi tôi phát hiện mình hết truyện để đọc rồi, tôi lại dùng bút danh mình đăng kí để viết truyện.

Tôi quyết định đặt một cái tựa cho tiểu thuyết của tôi, tên là : “Chuyện cũ của Lịch Xuyên.”

Tôi viết chương 1, phát hiện chỉ có 5 lượt xem, có một độc giả bình luận, hai chữ : “Cố lên!”

Được rồi, tôi liền vì vị độc giả kêu tôi cố lên này mà viết. Tôi nhanh chóng viết chương 2, chương 3. Tôi cảm thấy câu chuyện của tôi và Lịch Xuyên, ngoại trừ cảnh cuối cùng ra, thì vô cùng xinh đẹp. Có vài chỗ, tôi viết tắt đi, có vài chỗ, tôi phóng ra rất nhiều. Tin tôi đi, Lịch Xuyên thật sự, tuyệt đối tốt đẹp hơn Lịch Xuyên dưới ngòi bút của tôi nhiều. Tôi vừa viết vừa khóc, đắm chìm trong những ký ức đẹp đẽ, không thể tự kiềm chế. Nhân tiện cũng khiến cho độc giả của tôi cảm động phát khóc.

Tôi vô cùng hy vọng Lịch Xuyên chính là nhân vật trong truyện của mình, tôi có thể muốn viết anh thế nào thì viết, sau đó cho tôi và anh, một kết cục thật mỹ mãn.

Đương nhiên, đây không phải sự thật. Nhưng Lịch Xuyên trong truyện có thể khiến cho tôi dần dần quên đi Lịch Xuyên thật sự. Nỗi đau này, bị tôi miêu tả hết lần này tới lần khác, dần dần bị lãng đi, tình yêu này, bị tôi nhớ lại hết lần này tới lần khác, trở nên chán nản. Tôi thấy một Lịch Xuyên khác ngày càng chân thật hơn trong đầu tôi, càng ngày càng gần. Mà Lịch Xuyên thật sự thì càng ngày càng ảm đạm, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến thành một chấm nhỏ, dần dần cách xa tôi.

Nhiều thuốc lá như vậy, nhiều rượu như vậy, nhiều đêm mất ngủ như vậy. Còn có lần tôi đứng một mình ở vườn hoa trên sân thượng của Long Trạch kia, chăm chú nhìn dòng xe cộ trong gió đêm, nếu không có bố và em trai, có lẽ tôi sẽ nhảy xuống.

Tôi rốt cuộc tìm được một cách để chôn kín tình yêu lại, biến đau khổ thành vui sướng.

Mỗi buổi sáng, việc đầu tiên sau khi tôi thức dậy chính là mở máy tính ra, xem dưới truyện của tôi có thêm những bình luận nào. Đương nhiên, đôi khi cũng sẽ có người mắng tôi. Cho dù là khen hay là mắng thì đều không sao cả. Yêu cầu của tôi rất thấp, có người để ý tôi là được.

Ban ngày tôi làm việc rất nghiêm túc, có rất nhiều việc, vui đầu sáng tác “Chuyện cũ của Lịch Xuyên”. Buổi tối tôi luyện Yoga, đi quán bar, nhảy đầm. Chơi vô cùng mệt, về nhà nằm xuống liền ngủ.

Tôi sống một cuộc sống vô cùng phong phú.

23. Chương 23

Chương 23

Chớp mắt, đã tới cuối năm. Hằng năm CGP đều tổ chức tiệc ootel, mời nhân viên và người nhà tham gia. Tôi tìm được vài món đồ đã lâu không dùng trong tủ quần áo : một chiếc váy dài màu đen, một chiếc túi xách màu xám với ren màu xanh, một đôi giày bệt bằng da màu xanh lam bóng. Hai món sau đều là đồ được Lịch Xuyên mua ở Thụy Sĩ tặng tôi. Ngoài ra, anh còn tặng tôi một chiếc đồng hồ vô cùng tinh xảo, lờ lờ sáng hiệu Rolex, ở trên có gắn ba viên kim cương nhỏ, vừa nhìn liền biết vô cùng mắc, tôi sợ làm mất, chỉ đeo trong những trường hợp quan trọng. Thật ra, cái gọi là trường hợp quan trọng, cũng mới có vài lần. Hình như tôi chỉ đeo một lần trong đám cưới của một người bạn.

Sau khi chia tay với Lịch Xuyên, cơ thể tôi liền ngừng sinh trưởng. Suốt một năm trời, kinh nguyệt hỗn loạn. Tôi phải ăn vô số bình ô kê bạch phượng hoàn mới dần dần khôi phục lại. Nói ra cũng kì, chỗ biến hóa lớn nhất trên người tôi chính là thị lực. Thị giác hoàn mỹ sáu năm trước, giờ đây đã biến thành mắt trái 4.5, mắt phải 4.0. Bình thường tôi đeo kính sát tròng, lúc ngủ thường quên lấy ra. Lúc đi làm lại hay dụi mắt, nên hay làm rớt. Vì vậy tôi có một kính nhựa màu mã não, bỏ trong túi để đề phòng.

Hôm Noel, tôi trang điểm thật trang nhã. Những nữ đồng nghiệp trong công ty tôi, người người xinh đẹp lóa mắt, trang điểm xinh đẹp. Tôi ngồi trốn bên sofa uống rượu, uống được ba ly, lại lên cơn nghiện thuốc lá, vụng trộm trốn ra ban công hút thuốc. Đợi tới khi tôi trở lại, bữa tiệc đã bắt đầu. Tôi vội vàng tìm chỗ ngồi, Emma cười tủm tỉm đi tới, ngồi xuống cạnh tôi.

“Em xem, hôm nay ngoại trừ Trương tổng ra – phu nhân ông ấy đi công tác – thì chỉ có chị và em là người cô đơn. Sao rồi, cãi nhau với Tiêu Quan?”

“Không có.”

“Vừa rồi lúc em vào cửa, có biết có bao nhiêu người trong tổ phiên dịch thét chói tai trong lòng không?”

Tôi hoảng sợ, vội vàng lấy gương ra, soi trái soi phải : “Sao vậy? Trên mặt em dính gì à?”

Chị nâng má tôi lên, nhìn kỹ tôi, hồi lâu không nói câu nào, một lát sau, mới chậm rãi nói : “Thành thật nói cho chị Emma nghe, sau lưng em là ai?”

“Ai gì? Em làm gì có ai – chị xem em như vậy, buổi trưa ăn Fastfood, buổi tối đi quán bar, đi động chưa bao giờ vắng, đây là bộ dáng của người có ai à?”

Chị chỉ chỉ túi tôi : “Đây là túi LV, tự em mua à?”

Tôi không hề nghiên cứu gì về túi xách. Cũng không biết LV là gì.

Vì vậy tôi lắc đầu : “Người ta tặng.”

“Bạn trai cũ?”

Tôi không hé răng, trong lòng bắt đầu thấy Emma phiền. Sở thích lớn nhất mỗi ngày của Emma chính là đọc tạp chí, xem những mẫu mới nhất của hàng hiệu.

Mắt thấy đôi môi của Emma đã giơ thành một vòng tròn vo, đôi mắt mê ly : “Bạn trai trước của em, là ai?”

“Nói chị cũng không biết.”

“Try me.”

Emma là cao thủ tình trường, giao du vô cùng rộng. Tôi né, nói sang chuyện khác : “Cái gì là LV.”

Emma nhìn tôi, nhướn mày : “Annie, em thật sự không biết, hay là giả vờ không biết?”

Tôi nhìn thẳng vào mặt Emma : “Thật sự không biết, chị chỉ em đi.”

“Chiếc túi LV này của em, chị từng thấy rồi, giá bán là 1 vạn 4,” Emma nhắm mắt rên rỉ một tiếng, giống như một giấc mộng nào đó bị tan vỡ vậy “Đô la.”

Emma dừng lại, lại chĩa vào giày tôi : “Còn có đôi giày này nữa, cũng là LV, sáu ngàn bốn trăm đô la một đôi. Thu nhập của chị đây, từ lúc vào làm tới bây giờ là cao nhất trong số mọi người. Nhưng tới giờ cũng không chịu nổi mấy thứ này.” Emma nhấp một ngụm rượu, dung dịch rượu màu đỏ xoay tròn trong ly “Ánh mắt của Cửu Thông như thế nào? Ánh mắt của CGP như thế nào? Tại sao người được phái đến là em? Hừm? Đại học S cũng lắm chỉ là trường loại hai. Sinh viên Bắc đại, Bắc ngoại, tốt nghiệp ra cũng là thần thánh một phương, tới đây lại như cá vượt vũ môn, sứt đầu mẻ trán cũng không vào được. Em nói em không có ai đứng đằng sau, ai tin?”

Tôi phì một tiếng, nở nụ cười : “Chị Emma thì sao, chị tốt nghiệp đại học gì?”

“Mười bốn tuổi chị vào học lớp thiếu tuổi của Bắc đại, Thạc sĩ khoa Pháp ngữ Bắc Đại. Chị từng đạt Giải Nhất kì thi quốc gia.”

“Em là thủ khoa thi đại học tỉnh Vân Nam, không học Bắc Đại không phải vì em không đủ điểm, mà là nhà em không có tiền. Em cũng là thạc sĩ, cũng đạt Giải Nhất kì thi quốc gia. Chị Emma, anh hùng phải xem tướng mạo, ai xem xuất xứ?”

Thấy tôi khó chịu, Emma lại cười trừ : “Chị Emma chỉ quan tâm em thôi mà. Thấy em không có bạn trai, muốn giới thiệu cho em một người. Đương nhiên phải hỏi thăm tình huống trước nữa. Tục ngữ nói, tăng kinh thương hải nan vi thủy, bạn trai trước của em nâng bằng giá lên cao quá, làm cho những người muốn giúp em như chị, khó ra tay a.”

(Tăng kinh thương hải nan vi thủy : từng vượt qua biển lớn rồi thì không quen với sóng suối êm ả, đại loại như vậy, nghĩa nôm na là quen với những thứ cao sang rồi thì trở lại bình dân không được).

Thì ra là vậy. Tôi cảm thấy tức giận, lùi người vào trong ghế, tiếp tục uống rượu : “Chị Emma, em từng bị người ta tổn thương, cả đời này không yêu đương nữa.”

“Ôi, còn trẻ mà,” chị bật cười “Làm gì thề độc vậy? Đàn ông trên đời này, có mấy thứ tốt? Không được quá thật tình với họ. Chỉ cần thật tình liền mệt. Tháng này chị gặp Tiêu Quan vài lần, người ta còn hỏi han em nhiều lắm đó.”

Thật ra, Tiêu Quan vẫn rất chiều cố tôi. Đặc biệt ở mặt nâng cao trình độ tiếng Anh, khiến tôi vô cùng cảm kích. Ngoài ra, người này về ngoài anh tuấn, sự nghiệp lại có sẵn, đối với những người bình thường, nịnh nọt còn không kịp nữa là, cũng không tới nỗi khiến tôi thấy ghét. Nhưng tôi đã quen với sự dịu dàng và nhường nhịn của Lịch Xuyên, nhìn thấy người ngang ngược, sẽ không chịu lép vế.

Tôi giả vờ chăm chú cắt một miếng thịt bò nướng tiêu đen chín bảy phần, không nói nữa. Một lát sau, tôi bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi : “Emma, em muốn hỏi chị một chuyện. Hôm qua, bên phòng công trình có phái một kỹ sư phần mềm tới, tháo phần cứng của máy tính em ra kiểm tra một lần, chị có biết tại sao không?”

Emma nhỏ giọng nói : “Nghe nói là hạng mục Ôn Châu có chuyện. Có người tiết lộ phương án thiết kế của chúng ta cho bên Giai Viên.”

Giai Viên trước mắt là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của CGP trong hạng mục Ôn Châu.

Tôi âm thầm kinh hãi.

“Ban giám đốc vô cùng giận dữ, phái người truy ra xem bản thiết kế đã có ai xem qua.” Emma lé mắt nhìn tôi một cái “Em phụ trách phiên dịch tất cả bản vẽ, đương nhiên sẽ điều tra ra em.”

Tôi phiên dịch một số lượng lớn bản vẽ, nhưng tôi chỉ tìm những chữ tiếng Anh trên bản vẽ, căn bản không nhớ được bản vẽ đó thuộc công trình nào. Tôi không lo lắng chuyện mình để lộ bí mật. CGP có trình tự vô cùng nghiêm khắc ở phương diện dịch bản vẽ, lần nào tôi cũng chấp hành rất nghiêm túc, không có khả năng bị lộ. Tôi lo là lo những trang web tôi xem lén trong giờ đi làm, không biết có bị ghi lại hay không, mặc dù mỗi lần trước khi tắt máy, tôi đều xóa hết lịch sử. May mà bản thảo gốc tôi vẫn lưu trong USB, không lưu trong máy ở văn phòng. Mặc dù là vậy, tôi vẫn có chút sợ hãi, có chút có tật giat mình.

Tôi đang miên man suy nghĩ, bỗng dưng nghe thấy Emma nói : “Thật ra bây giờ mới điều tra thì đã quá muộn. Cách hạn chót bỏ thầu chỉ còn có mười hai ngày. Bây giờ lại là cuối năm, lại vào dịp lễ, muốn làm lại, không có thời gian, cũng không có lòng dạ nào làm. Bản quy hoạch thành phố C kia, đầu tư hai mươi mấy triệu, phối cảnh và lâm viên đều do Giang tổng và Trương tổng tự mình thiết kế, vốn là nắm chắc phần thắng. Tổn thất lần này của công ty mình không hề nhỏ. Buổi tiệc cuối năm này, trước kia Giang tổng đều tới. Chẳng lẽ em không phát hiện, mấy ngày nay Giang tổng cũng không ở công ty à?”

Tôi chỉ là một phiên dịch viên nho nhỏ, chỉ làm những việc được giao. Ông giám đốc nào không đi làm, tôi không quan tâm, cũng không nghiên cứu. Tôi tăng tốc độ ăn cơm, phát hiện còn không ít người đứng ở đại sảnh nói chuyện. Tôi giả vờ đi toilet, thật ra là muốn trốn về nhà viết tiểu thuyết. Đi tới cửa, bỗng nhiên có người gọi tôi : “Annie!”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khánh Huy.

“Trương tổng.”

“Annie, gần đây công ty có chút việc, cô có thể đi công tác trong dịp Noel không?” ông ta nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm nghị.

“Đương nhiên có thể.” Tôi nhìn ông ta, có chút chột dạ. Cần nhắc xem có phải chuyện tôi viết tiểu thuyết trong giờ làm việc bị lộ không.

“Thật xin lỗi, theo lý thuyết thì trong lúc này không được tìm cô.” Ông ta nói “Nhưng mà, phiên dịch viên trong tiếng Anh trong công ty, độc thân chỉ có một mình cô. Những người khác đều có chồng con hết rồi.”

“Không sao. Đi đâu? Khi nào đi?”

“Ôn Châu. Máy bay mười một giờ tối nay. Công ty đã đặt khách sạn trước rồi.”

Tôi nhìn đồng hồ, mới bảy giờ.

“Vậy tôi về thu dọn hành lý.”

“Cho cô một giờ chuẩn bị, đủ không? Tôi sẽ cho xe chở cô về nhà, sau đó tám giờ đón cô đi công ty.”

“Được.”

“Có lẽ cô có nghe nói, phương án thiết kế của công ty xảy ra chuyện, không còn lại bao nhiêu thời gian, cho nên mới có hành động đột ngột này.”

“Tôi hiểu được.”

“Như vậy, lát nữa gặp ở sân bay.”

Tôi về nhà trọ của mình, đổi một bộ quần áo mặc hằng ngày, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn hành lý. Đầu tôi vì uống vài ly rượu nên hơi choáng. Tôi ngâm đầu trong nước ấm, rửa mặt thật cẩn thận, sau đó ra cửa, thấy Trương tổng đã tới, ông ta đứng ngoài cửa xe hút thuốc, hiển nhiên đã đợi tôi một thời gian.

“Thật xin lỗi, không biết tối nay sẽ đi công tác, nên tôi uống vài ly rượu.” lúc vào xe, đầu tôi đập vào cửa xe một chút, có vẻ thật ngốc.

“Không sao.” Ông ta cười cười “Chu tiểu thư trước kia ở phòng phiên dịch cũng có tư lượng rất tốt.”

Một đường không nói gì.

Ồ tôi tới sân bay, tôi xuống xe, bị gió lạnh thổi, tỉnh rượu hơn một nửa. Sau đó, tôi đột nhiên phát hiện, trước mắt một mảnh mờ mờ.

Tôi không mang kính sát tròng!

Có lẽ là làm rách lúc rửa mặt.

Tôi theo bản năng sờ sờ túi xách, buồn bực phát hiện, kính của tôi đã bỏ trong chiếc túi LV Lịch Xuyên tặng. Chiếc túi tôi đang xách, là chiếc túi vải nhỏ tôi hay dùng lúc đi làm, có đai đeo. Bởi vì nó nhẹ, lại có rất nhiều ngăn, nên tôi rất thích dùng.

Tôi âm thầm an ủi chính mình, đừng lo. Ôn Châu lớn như vậy, sẽ không không có tiệm bán kính. Chuyện đầu tiên tôi làm sáng mai sẽ là đi làm kính. Sau đó, tôi kéo va ly, đi theo Trương Khánh Huy như bóng với hình.

Chỉ chốc lát sau, chúng tôi gặp được vài người ở cổng vào. Tôi chỉ thấy những bóng người mơ hồ. Chợt nghe thấy Trương Khánh Huy kêu một tiếng : “Giang tổng.”

Bóng người đi tới trước mặt chúng tôi, là một bóng người thô thô. Có thể mơ hồ nhận ra được, là Giang tổng và ba vị Kiến trúc sư và hai người vẽ bản vẽ của CGP. Trong tay mỗi người đều xách một chiếc laptop.

“Máy bay tới rồi?” Trương Khánh Huy hỏi.

“Tới rồi, có lẽ họ đang lấy hành lý.” Giang Hạo Thiên trả lời.

Cửa ra vô cùng ồn ào. Tôi chịu đựng mùi rượu ẩn ẩn dâng lên trong cổ họng, yên lặng đứng chờ cùng mọi người bên rào chắn. Qua khoảng nửa tiếng, Giang Hạo Thiên và Trương Khánh Huy bỗng nhiên bước nhanh qua, những người còn lại cũng đi theo. Hiển nhiên, họ nhìn thấy người họ đang đợi, họ bắt tay nhau, nói chuyện với nhau. Tôi không nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy trước mắt có rất nhiều đầu người đang chớp lên, có rất nhiều tấm bảng được giơ lên, có người ôm nhau, có người hét chói tai, lơ mơ, như thực như ảo.

Cảnh tượng này lại làm tôi nhớ tới một điều gì đó.

Sáu năm trước, cũng ở nơi này, tôi đứng chờ Lịch Xuyên. Máy bay anh tới lúc một giờ, tôi sợ nhầm, chín giờ liền chạy tới sân bay. Chờ khổ sở như vậy, rốt cuộc vẫn là Lịch Xuyên thấy tôi trước, tôi ôm anh thật chặt, mãi không chịu buông ra. Lúc đó, thật sự, muốn gấp anh thành một chiếc khăn tay, vĩnh viễn cất vào túi áo mình.

Hiện tại, đã bao nhiêu ngày trôi qua? Tất cả đều mờ mịt.

Tôi im lặng nghĩ, đám người trước mặt bỗng nhiên tách ra.

Tôi ngẩng đầu, thấy một bóng người đi về phía tôi.

Thật ra, đó chỉ là một bóng người mặc toàn màu đen. Tôi nhận ra anh, vì kiểu đi tôi đã vô cùng quen thuộc kia.

Sau đó, tôi thấy một khuôn mặt, cách tôi rất gần, nhưng tôi lại nhìn không rõ.

Tôi đột nhiên ý thức được, hôm nay không đeo kính, là một chuyện may mắn cỡ nào.

Tôi nghe thấy Giang Hạo Thiên giới thiệu với người đó : “Vương tiên sinh, đây là phiên dịch viên mới tới của chúng tôi, Annie tiểu thư. Sinh viên cao học khoa tiếng Anh. Cô ấy thay thế công tác của Chu tiểu thư. Annie, đây là Tổng tài của CGP Vương Lịch Xuyên tiên sinh.”

Một bàn tay giơ tới trước mặt tôi, tôi cũng giơ tay ra.

Tay, vẫn lạnh lẽo, hơi thở nhẹ nhẹ, vẫn mang mùi hoa Oải Hương.

“Xin chào,” anh chần chờ một chút “Annie.”

Tôi cảm thấy nhiệt độ cơ thể tôi hạ xuống 0 độ. Máu vọt tới đỉnh đầu, đọng lại.

Tôi nghe thấy chính mình trả lời vô cùng bình tĩnh, vô cùng chuyên nghiệp : “Xin chào, Vương tiên sinh.”

Sau đó, người xách hành lý đứng sau anh, cũng giơ tay ra bắt tay tôi : “Xin chào, Annie, tôi là trợ lý của Vương tiên sinh, Tô Đàn.”

24. Chương 24

Chương 24

Cái tên Tô Đàn này, hình như tôi đã nghe ở đâu rồi. Nhưng nghĩ như thế nào cũng nghĩ không ra.

Chỉ còn cách thời gian đăng kí một tiếng đồng hồ. Lịch Xuyên đi có vẻ chậm, mọi người đều đi chậm lại theo anh. Chỉ có Tô Đàn vội vàng đẩy chiếc xe chất cao hành lý đi gửi.

Qua cửa bảo vệ, chúng tôi đứng đợi một chút ngay cổng đăng ký, chợt nghe thông báo chuẩn bị đăng ký. Xuyên qua một hàng những chiếc cửa sổ bằng kính thật lớn, tôi thấy bên ngoài cổng đăng ký là một chiếc boeing 737 – 900. Dọc theo đường đi, hai vị giám đốc một trái một phải, khe khẽ nói chuyện với Lịch Xuyên. Những người còn lại đều thức thời giữ một khoảng cách với họ. Vé máy bay của chúng tôi đều là vé khoang hạng nhất. Mọi người đều biết, nhiệm vụ trong lần đi công tác này, là mất bò mới lo làm chuồng. Chỉ cần công ty trúng thầu, trả giá bao nhiêu cũng đáng. Hành khách đã bắt đầu lục tục đăng ký, người của CGP lại án binh bất động, chỉ vì Giang tổng vẫn đang cúi đầu nói chuyện với Lịch Xuyên. Doanh nghiệp trong nước và doanh nghiệp nước ngoài đều có sự khồng chế về cấp bậc giống nhau. Nhân viên sẽ không vượt mặt Giám đốc, đi đăng ký trước. Cảm thấy được điều này, Giang tổng vẫy vẫy tay với chúng tôi, ý bảo chúng tôi có thể đi trước. Vì vậy, mọi người nối đuôi nhau đi vào. Tôi kéo va ly, cúi đầu đi về phía cổng đăng ký, lúc đi ngang qua Lịch Xuyên, va ly bỗng nhiên run lên, giống như cán qua chân một người nào đó vậy.

Tôi ngẩng đầu lên, hình như “một người nào đó” là Lịch Xuyên. Sau đó tôi cúi đầu, muốn nhìn xem chính xác va ly của tôi đè lên chân nào của anh. Nếu là chân trái, thì tôi phải xin lỗi. Nếu là chân phải, tôi cảm thấy không cần. Dù sao thì chân giả cũng không có cảm giác. Dù sao thì tôi cũng chẳng muốn nói câu xin lỗi nào.

Cái gì cũng nhìn không rõ. Sự chần chừ của tôi ai cũng thấy. Đụng phải người ta, lại còn là người tàn tật, ngay cả câu sorry cũng không chịu nói, nghe có được không? Do do dự dự, đang định mở miệng, thì anh lại giành nói trước, hai chữ : “Không phải.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, ngẩng đầu ưỡn ngực, kéo va ly, nghênh ngang đi qua mặt anh như một con chim công đang xòe đuôi.

Tới cửa lên máy bay, tôi bị ngăn lại : “Tiểu thư, va ly của chị vượt chỉ tiêu. Xin mời để lên ở đây, chúng tôi sẽ chuyển đi cho chị.”

“Cảm ơn.”

Trong cabin khí ẩm dào dạt, có chút bí hơi.

Tôi ngồi ở hàng sau, sát với đường đi. Bên tôi là Tiểu Hoàng của phòng thiết kế. Mặc dù tôi đã tới CGP hơn 3 tháng, nhưng chỉ quen biết với vài phiên dịch viên, đối với những người khác trên cơ bản là làm như không thấy. Ông chú tên là Tiểu Hoàng kia, tôi mới nói chuyện chưa quá ba câu, chỉ biết là họ Hoàng, ngay cả tên cũng không biết. Cho nên, chỉ cười cười với ông ta, sau đó, lấy máy M ra, nhét tai nghe vào.

Kể từ khi máy bay cất cánh, bụng tôi liền đau cuộn cuộn từng đợt. Thật ra tôi cũng không say máy bay. Có thể là do uống nhiều rượu, cũng có thể là do lúc nói chuyện với Emma ăn quá nhiều thịt bò khó tiêu hóa. Tóm lại, đầu tiên là tôi nôn vào túi giấy ngay chỗ ngồi, sau đó liền chui vào toilet nôn, nôn nghiêng trời lật đất, nôn luôn cả mật vàng. Sau đó, tôi cũng lười đi ra, ngồi trên bồn cầu thở, y như một con cá chết. Chuyến bay hơn hai giờ, tôi nôn khoảng một giờ, tới khi quay lại chỗ ngồi, tôi mới tỉnh ngộ ra tại sao mình lại nôn.

Không ngờ là do kinh nguyệt!

Lúc 17 tuổi kinh nguyệt của tôi hoàn toàn bình thường, một tháng 4 ngày, không nhiều không ít. So với bạn bè cùng lứa thì tôi thoải mái vui vẻ hơn nhiều. Sau 17 tuổi, kinh nguyệt của tôi hỗn loạn, chẳng những ngày không chính xác, lại còn thể tới mãnh liệt, đặc biệt là hai ngày đầu tiên. Đầu choáng váng, buồn nôn, nôn mửa, bụng co rút – những phản ứng xấu trong sách giáo khoa đề cập – tôi đều có. Một tháng luôn có 7, 8 ngày như vậy, không thiếu một ngày.

Đây đương nhiên không phải là chuyện khủng bố nhất.

Khủng bố nhất là, tôi không mang băng vệ sinh. Cũng là ma xui quỷ khiến, tôi đang mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, loại bó sát người. Mới nãy tôi chỉ lo nôn, không chú ý dưới người đã ướt đầm một mảnh. Bây giờ ngồi, có thể cảm giác được máu đang chảy từng dòng ra ngoài. Tôi sợ tới mức không dám động dậy, lại càng không dám đứng dậy. Vừa vịn phía dưới váy đang bị tẩm ướt từ từ từ từ, có thể cảm giác vô cùng rõ ràng.

Tôi niệm thầm trong lòng, O, K, O, K, O, K. Đây là câu thần chú gỡ rối của tôi, mỗi khi gặp được chuyện khó xử, tôi đều phải niệm kinh OK của mình mười lần, giống như chỉ cần niệm như vậy, thì tất cả đều OK vậy.

Rốt cuộc, máy bay cũng hạ cánh. Rốt cuộc, cái gì cũng không OK. Cả cabin, đều là những người đàn ông tôi không thân lắm. Tôi muốn nhờ Tiểu Hoàng cho tôi mượn áo vest của ông ta, nhưng đánh giá vóc người của ông ta, chiếc áo kia cho dù tôi mặc vào, cũng che không được. Ngay trong lúc tôi đang ấp a ấp úng, khó mở miệng này, thì hành khách trong khoang hạng nhất đều đã xuống hết. Chỉ có tôi còn ngồi bất động tại chỗ. Một loạt tiếp viên hàng không đang đứng cạnh cửa chào tạm biệt với hành khách đều dùng ánh mắt khác thường nhìn tôi.

Sau đó, tôi mơ mơ hồ hồ thấy Lịch Xuyên và một người khác, có lẽ là Tô Đan, đi ở cuối cùng, cũng sắp sửa rời khoang.

Anh đi tới đi tới, bỗng nhiên dừng lại, quay đầu nhìn tôi.

Sau đó, liền lập tức đi tới trước mặt tôi.

Đang tính mở miệng, lại bị tôi cướp trước : “Lịch Xuyên.”

“Ừ.”

“Cởi đồ ra.”

“Đồ nào?”

“Áo khoác.”

Anh cởi áo khoác, đưa cho tôi. Mới nãy nhìn không rõ, tôi tưởng đó là một chiếc áo khoác dài, thật ra là một chiếc áo gió màu đen, chiều dài cỡ trung, chất liệu rất nhẹ. Tôi đứng dậy, mặc áo gió vào, yên lặng cúi đầu, đi ra cabin với anh. Anh không hỏi, tôi cũng không giải thích.

Hơi thở trên người anh lại quây quanh tôi. Đầu tiên là mùi hoa Oải Hương trên áo anh, tiếp theo là mùi gỗ nhẹ nhẹ trên cổ tay áo, đó là mùi của loại bút chì anh thích dùng để vẽ. Trí nhớ liền bùng về trong nháy mắt, tràn đầy toàn thân. Thì ra, anh còn dùng loại bút này. May mà khuôn mặt anh, tôi vẫn nhìn không rõ. Nhìn không rõ cũng tốt, cả đời này, không bao giờ bị anh dụ hoặc nữa.

Chuyến bay đêm tới đích, chúng tôi vừa tới khách sạn liền ngủ. Tôi vội vàng đi tắm một cái cho thoải mái, ngâm chiếc váy vô cùng thâm vào nước vô nửa ngày mới mất hết dấu vết. Áo gió của Lịch Xuyên chỉ có thể giặt, tôi giao cho quây phục vụ dưới lầu, ghi số phòng của anh.

Sau đó, tôi tê liệt ngã lên giường, mệt mỏi như xương cốt cả người bị bẻ gãy hết vậy. Tắt đèn, một người yên lặng trần trọc với ánh trăng, lần qua lần lại mấy tiếng đồng hồ, ngủ không được. Vì vậy đứng dậy, uống một viên thuốc ngủ, lần này tôi liền ngủ yên ổn, lúc tỉnh lại, đã là buổi trưa, hai hốc mắt vẫn đen thui, giống như một con gấu trúc.

Bỏ lỡ điểm tâm, lại bỏ lỡ cơm trưa, quan trọng hơn là, bỏ lỡ cả cuộc họp buổi sáng.

Gặp được Tiểu Hoàng trên hành lang, ông ta cố ý hỏi : “Annie, hết cảm rồi à?”

“Cảm gì?”

“Cuộc họp buổi sáng cô không tới, Trương tổng hỏi là có chuyện gì. Vương tiên sinh nói cô đi máy bay bị cảm, cho nên anh ta cho cô mượn áo.”

“Không phải cảm, chỉ là...rét run. Trương tổng có tức giận không?”

“Đương nhiên không có, mọi người đều thấy cô say máy bay, biết cô không thoải mái.”

“Cuộc họp nói những gì?”

“Ừm...vì phương án bị lộ, phải vẽ lại phần lớn các bản vẽ. Quan trọng nhất là mấy chỗ phối cảnh do Vương tiên sinh thiết kế chính. Hình dáng tòa nhà và thiết kế nội thất cũng phải sửa lại. Tuy nhiên, những bộ phận mấu chốt đã mời anh trai của Vương tiên sinh vẽ xong sơ đồ phác thảo rồi.”

“Anh trai Vương tiên sinh?”

“Chính là Vương Tế Xuyên tiên sinh. Kiến trúc sư nổi tiếng quốc tế – hai anh em họ đều là những người tài giỏi, nếu không phải có sự cố, thì không mời được bọn họ đâu.”

Tôi nghĩ nghĩ, hỏi : “Vậy tôi thì sao, tôi làm gì?”

Tôi vẫn kỳ quái, tiếng Trung của Lịch Xuyên tốt như vậy, tại sao còn cần phiên dịch. Nhưng tôi nghĩ tới trước kia có Chu Bích Tuyên, có lẽ là lệ thường.

“Sau khi đấu thầu, sẽ có vài cuộc họp với bên đầu tư. Vương tiên sinh không quen với khẩu âm của Ôn Châu cho lắm, tới lúc đó chỉ nói tiếng Anh, tất cả đều do cô phiên dịch. Còn nữa, Vương tiên sinh còn cần một ít tài liệu về văn hóa, lịch sử và thiên nhiên của Ôn Châu, những thứ này đều do cô đi tra cứu, sau đó dịch cho Vương tiên sinh nghe.”

Bỏ lỡ cuộc họp, tôi đã chột dạ, vội vàng đi gặp Trương tổng. Nhiệm vụ ông ta giao, quả nhiên giống y hệt Tiểu Hoàng nói cho tôi.

“Vậy tôi có cần đi gặp Vương tiên sinh ngay lập tức không?” tôi hỏi.

“Cậu ấy đi tới công trường chụp hình rồi. Có lẽ sẽ đi một ngày. Thời gian hơi gấp gáp, cô ăn cơm tối xong liền mang tài liệu về Ôn Châu đi tìm cậu ấy, được không?”

“Tốt, vậy tôi đi thư viện tìm tài liệu.”

“Trước mắt Vương tiên sinh chỉ cần hai quyển sách này.” Trương Khánh Huy đưa một tờ giấy cho tôi.

Chữ của anh, kiểu phồn thể : “Địa chí thành phố Ôn Châu”, “Địa chí quận Vĩnh Gia.”

Tôi đột nhiên nghĩ, mặc dù Lịch Xuyên làm kiến trúc, nhưng tôi biết rất ít về nghề nghiệp của anh. Là đàn ông, tôi biết rõ mỗi tấc da thịt của anh, nhưng là Kiến trúc sư thì sao? Có thể vẫn giữ tính cách như vậy hay không? Hay là có tính cách khác?

Nóng lòng làm việc, tôi dùng tốc độ nhanh nhất đi làm một chiếc kính mắt, cố ý chọn gọng kính màu hồng tím, khiến cho tôi trông nghiêm túc hơn, chuyên nghiệp hơn, cũng người lớn hơn. “Địa chí thành phố Ôn Châu” ở trong hiệu sách Tân Hoa có bán, ba quyển thật dày, tôi bắt chặp tất cả mua hết. “Địa chí quận Vĩnh Gia” tôi mượn ở thư viện thành phố, copy hết quyển sách, từ đầu tới đuôi.

Hèn gì Lịch Xuyên chỉ cần hai quyển này, tổng cộng lại đã hơn ba nghìn trang.

Nguyên buổi chiều, tôi đều ngồi tra từ điển. Những từ mới trong “Địa chí thành phố Ôn Châu” không ít, “Địa chí quận Vĩnh Gia” thì viết bằng thể văn ngôn thời Đạo Quang, tôi tra sứt đầu mẻ trán.

Tới chạng vạng, đầu óc tôi đã không suy nghĩ được nữa, liền tới bồn hoa dưới lầu hút thuốc. Hút một điếu, không hết nghiện, lại hút thêm một điếu. Trời tối dần.

Tôi thấy một chiếc xe trở tới trước cửa khách sạn, Lịch Xuyên và Tô Đàn chui ra từ trong xe.

Anh thấy tôi, cúi đầu thì thầm với Tô Đàn một câu, sau đó, đi về phía tôi.

Tôi giả vờ không phát hiện anh, tiếp tục cúi đầu hút thuốc. Thấy anh đứng bất động trước mặt mình, tôi chỉ phải ngẩng đầu lên.

Sáu năm rồi nhỉ.

Lịch Xuyên không có biến hóa gì lớn, ngoại trừ hơi gầy một chút. Thậm chí kiểu tóc của anh cũng chưa thay đổi. Vấn đề là, khuôn mặt người mẫu quảng cáo CK kia của Lịch Xuyên, càng gầy càng lạnh lùng. Theo mắt tôi, anh còn đẹp mắt hơn sáu năm trước. Vừa nghĩ tới điều này, ánh mắt của tôi không tự chủ được liến đối vị.

Tôi vội vàng kiềm chế cảm xúc của mình lại : “Vương tổng.”

“Trương Khánh Huy có nói cho em là tối nay tôi muốn gặp em không?” anh nói. Giọng điệu vô cùng không vui, thậm chí là ngang ngược.

“Không phải nói là sau khi ăn tối à?”

“Tôi đã ăn cơm tối rồi.”

“Tôi chưa ăn.”

“Học hút thuốc từ khi nào?”

“Liên quan gì tới anh?”

Anh nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm. Tôi nhìn anh, mặt không hề thay đổi.

“Cho em một giờ để ăn cơm. Tám giờ, mang tài liệu của em tới phòng tôi!”

Câu cuối cùng, hung tợn.

Tôi cười khế, ôm cánh tay, gõ gõ tàn thuốc trong không trung : “Tốt, Vương tổng.”

Tôi vén tóc lên, búi một búi tóc sau đầu, gài một cây trâm sơn hoa. Ôm ba quyển “Địa chí thành phố Ôn Châu” và một xấp tài liệu tra cứu. “Cộc cộc cộc” gõ cửa phòng Lịch Xuyên.

Kể từ giây đầu tiên sau khi mở cửa, Lịch Xuyên liền cau mày. Đơn giản là vì tôi lại gọi anh là “Vương tổng”.

“Vương tổng, tài liệu anh muốn tôi đều tìm được rồi. Không biết anh muốn phiên dịch phần tài liệu cụ thể nào?” giọng nói của tôi tràn đầy tinh thần phục vụ.

Anh đưa tôi tới phòng khách, ở đó có một chiếc sofa, anh chỉ vào một chỗ, kêu tôi ngồi xuống.

“Em có thể bỏ sách lên bàn.” Giọng nói của anh cuối cùng cũng nhẹ nhàng hơn một chút, lại lập tức bị câu tiếp theo của tôi chọc giận.

“Vâng! Vương tổng.”

Anh nén giận, ôn tồn nói : “Tôi mua coca, em muốn uống không?”

Trước đây, coca là đồ uống tôi thích nhất. Nhưng tôi lại lắc đầu, nói : “Cảm ơn, tôi không uống.”

“Vậy em muốn uống gì? Ở đây có cà phê, sữa, trà.”

“Nếu không phiền, tôi muốn uống cà phê trà sữa.”

Anh ngẩn ra : “Cà phê trà sữa?”

“Chính là bỏ mấy thứ đó vô chung với nhau, thêm đường, hai viên.”

Anh đi làm cà phê, đi pha trà, đi tìm sữa và đường...

—bạn Lịch Xuyên thân mến, lần này, tôi muốn bạn biết rõ Tạ Tiểu Thu là ai.

Rất cuộc, anh bưng tới cho tôi một ly gì đó đen thui.

“Thật xin lỗi, tôi uống hết sữa rồi, đường, tôi không có. Em uống tạm đi.”

Trong cái ly đen thui kia có nổi hai miếng gì đó vàng vàng.

Tôi chỉ vào hai miếng kia nói : “Đây là gì?”

“Chanh,” anh thản nhiên ngồi đối diện tôi, đặt gậy chống lên trên bàn trà “Dùng cho người gầy.”

—câu này chắc chắn không phải là nói móc. Vì cân nặng của tôi còn nhẹ hơn sáu năm trước. Ngoại trừ làn da khô queo, sắc mặt tối tăm, ngực bẹp, cộng thêm hai đôi mắt đen thui ra, sáu năm qua, quá trình phát dục của tôi luôn đang xuống dốc. Điều này nói lên vô cùng rõ ràng, đối với tôi, yêu đương là một chuyện nguy hiểm. Ngoài ra, tôi còn nghi ngờ rằng mình đã ăn ô gà bạch phượng hoàn tới mức nghiện luôn rồi. Vì kinh nguyệt không đều, tôi ăn hết bình này tới bình khác. Bây giờ chỉ cần nhìn thấy hột đậu màu đen là tôi liền muốn cho vào mồm.

“Cảm ơn.” Tôi uống một ngụm, xem nữa nhử ra luôn. Vừa đắng, lại chát, lại chua, còn khó uống hơn cả thuốc Đông Y.

Anh lấy một quyển sổ bao da mềm và một cây bút chì ra từ dưới bàn, hỏi : “Bây giờ bắt đầu làm việc được chưa?”

“Được.”

“Mời em đọc mục lục của “Địa chí thành phố Ôn Châu” cho tôi một lần, được không?”

Tôi mở sách ra, thì thầm : “Tổng mục lục, quyển một, lời tựa, Phàm Lệ, Tổng Thuật, Đại Sự Ký.”

Anh ngắt lời tôi : “Thật xin lỗi, nhiều năm rồi tôi không tới Trung Quốc, tiếng Trung đã quên mất một nửa, phiên em dịch thành tiếng Anh.”

—tiếng Trung của anh, cứng hơn sáu năm trước. Câu cú vẫn liền mạch, nhưng chủ ngữ vị ngữ, giống như là tới lúc nói mới tìm được vậy, nói ra từng chữ từng chữ một. Nhưng tình huống không nghiêm trọng tới mức đó.

Tôi đổi sang nói tiếng Anh : “Nội dung chủ yếu của quyển một là vị trí địa lý, xã hội, dân cư, quy hoạch của thành phố, giao thông bưu chính. Quyển hai là khu vực kinh tế, công nghiệp, nông nghiệp, buôn bán, tài chính, quản lý kinh tế; quyển ba là chính quyền, hành chính, quân sự, giáo dục, ghi chép, hướng dẫn tra cứu. Mỗi quyển còn có mục lục chi tiết riêng.”

Anh ghi lại vài chữ ghi nhớ trên vở, nói : “Quyển một quan trọng nhất. Em tìm thử xem, có chỗ nào nói tới hoàn cảnh tự nhiên không.”

Tôi lật sách soạn soạn : “Có. Địa chất, địa lý chung, khí hậu, thủy văn, thổ nhưỡng, tài nguyên thiên nhiên, thiên tai.”

“Nói từng chương một.”

Tôi nhìn anh, chán nản. Đúng là ầm nào không sôi thì lấy ầm đó. Tôi dùng nguyên buổi trưa, chính là để tra toàn bộ từ mới ở chương này! Tôi hút hai điếu thuốc, khiến tôi chết sớm hai ngày cũng vì tra mấy từ mới ở mấy chương này.

(Na hồ bất khai đề na hồ” [], là thành ngữ ý chỉ : “Nếu một ầm nước không sôi, nó sẽ không tạo ra bất kì âm thanh nào.” Đó ý là ầm bị hỏng. Nếu một người cố ý chọn ầm như thế, thì có nghĩa người đó cố ý công khai điểm yếu hay bí mật của một người nào đó.”)

“Địa chất thành phố Ôn Châu cấu tạo từ hệ thống sông cổ sinh và hệ thống nền đá Chu La. Căn cứ vào quan điểm cơ bản của học thuyết Toàn Hồi Tào, đơn vị cấu tạo bậc một của nền đất là những nếp uốn Hoa Nam, bậc hai chính là nếp uốn theo hướng Đông Nam, bậc ba là những đứt gãy về hướng biển.”

“Thành phố Ôn Châu từ cuối kỉ Jura chịu núi lửa phun trào, nham thạch xâm nhập tạo thành địa chất thể cương tính, nền đất gãy là cấu tạo chủ yếu.”

“Ôn Châu là vùng đông nam duyên hải của châu Á, chịu khí hậu nhiệt đới gió mùa ẩm ướt của Trung Á, mùa hạ dài, mùa đông ngắn, lượng mưa trung bình hằng năm là 1500 – 1800mm.”

Tôi dịch gần một giờ, sao bay đầy mắt, kinh nguyệt không ngừng, bụng đau thắt khó chịu được.

Mà anh, lại thản nhiên ngồi, nhẹ nhàng ghi vào vở.

Vì vậy tôi hỏi : “Tôi dịch anh có hiểu hết không?”

“Cũng được. Những chỗ không hiểu, tôi cũng đoán được.”

“Anh...anh đoán như thế nào?”

“Tôi làm kiểu này quen rồi, cho tôi vài từ mấu chốt là tôi đoán được.” anh ngừng đầu nhìn tôi, ánh mắt sáng ngời.

Tôi nuốt nuốt nước bọt : “Tôi cần đi toilet.”

“Ra cửa này quẹo trái.”

“Ý tôi là, toilet trong phòng tôi.”

“Ở đây có toilet.” Anh nói.

“Tôi không biết dùng toilet của người tàn tật.” tôi không thể vút đồ của phụ nữ vào toilet anh được. Hơn nữa, Vương Lịch Xuyên, ai kêu anh tranh cãi với em!

“Toilet của người tàn tật, là toilet tiện lợi nhất.” vẻ mặt anh âm trầm, nhưng lại không làm gì khác.

Tôi nhảy dựng lên trong cơn giận dữ, lại thấy ánh mắt anh dừng ở chỗ tôi vừa ngồi.

Sô pha trắng tinh, ở giữa có một vùng máu đỏ.

“Vương Lịch Xuyên! Anh! Anh nói đi, tại sao anh muốn tôi ngồi sô pha màu trắng! Anh bị bệnh à! Anh bị thần kinh à!” tôi đỏ bừng mặt về phòng mình, lấy ra một quyển Từ điển Hán – Anh Viễn Đông vô cùng to, rầm rầm rầm, lại vọt vào phòng anh, ném tới trước mặt anh : “Hôm nay tôi không dịch nữa! Tự anh tra từ điển đi!”

Tôi về phòng, rót một túi chườm nóng ình, ôm nó, uống một viên thuốc ngủ, ngủ.

25. Chương 25

Chương 25

Dưới người tôi, chưa bao giờ chảy máu nhiều như lần này, cũng chưa bao giờ đau như lần này. Lúc tỉnh dậy đã là buổi trưa. Vừa đứng dậy liền nhìn thấy trên ga giường ướt đẫm. Vội vàng chạy vào toilet tắm, tẩy đi mùi hôi trên người.

Tắt nước, thay đồ, lấy khăn xoa xoa chiếc gương mờ hơi nước, trên đó hiện ra một khuôn mặt vàng ệch, vàng giống như bị bệnh vàng da vậy. Cặp mắt đen thui vẫn còn ở đó, bôi một lớp kem Olay, lại lấy phấn nền màu trắng thơm phức ra, làm ặt trắng hơn. Sau đó, thoa thực, tô son, vẽ mắt, xịt gel, chải tóc vừa sáng vừa bóng.

Tôi đứng sấm hối trước gương. Đúng vậy, tôi, Tạ Tiểu Thu, đã có cử chỉ thật xấu hổ vào hôm qua. Lịch Xuyên rõ ràng không cần tôi nữa, tôi còn giả vờ giả vịn gì nữa? Không phải anh thần kinh, mà là tôi thần kinh! Không phải anh bị bệnh, mà là tôi bị bệnh! Tôi bị rối loạn nội tiết tố, tôi hao sắc vô nguyên tắc! Tôi nói với chính mình, Tạ Tiểu Thu, mày đừng không biết núi có hổ, mà leo lên núi, không biết cỏ có rắn, mà đi cắt cỏ! Tình yêu của mày chẳng qua chỉ là một ngọn lửa mùa đông, lại đốt suốt sáu năm trời, đốt cháy tuổi thanh xuân của mày, đốt cháy cảm giác của mày, đốt cháy bên trong mày, chẳng lẽ còn chưa đốt hết? Chẳng lẽ còn đợi tới khi bị chết cháy luôn sao?

Nghĩ tới đây, tôi đi vào phòng ngủ, móc từ va ly ra thuốc tiên của tôi, một bình đầy ô gà bạch phượng hoàn, hiệu “Đồng Nghiệp Đường” hàng thật giá thật, dùng trà thừa ngày hôm qua, ngửa đầu uống hết sáu mươi viên. Tôi lại hỏi chính mình, tại sao không thể hận Lịch Xuyên? Đúng vậy, tôi hận anh không được, vì tôi

còn nợ anh. Tôi nợ anh 25 vạn! Mặc dù bắt đầu từ ngày đầu tiên đi làm, tôi liền nhin ăn nhin uống, mỗi tháng đều gửi cho ông luật sư Trần Đông Thôn kia 2000 tệ, theo kế hoạch này, để trả hết số tiền đó thì cũng tốn mười năm! Ngay cả luật sư Trần Đông Thôn cũng gọi điện thoại tới cười tôi. Tà tiểu thư cô đang làm gì vậy? Vương tiên sinh để ý số tiền này sao? Anh ta mua căn hộ ở Hoa viên Long Trạch, mua liền một lúc hai căn, chính mình ở trên, tầng dưới bỏ trống, chỉ vì anh ta sợ ồn ào. Cho dù Trần Đông Thôn nói gì, tôi cũng kiên quyết đưa tiền cho ông ta, còn bắt ông ta ghi biên lai. Nói gì đi nữa, số tiền kia cũng giúp bố tôi sống lâu hơn một tháng, khiến tôi hưởng thụ thêm một tháng tình thân. Vương Lịch Xuyên, tôi yêu anh không còn hy vọng, nhưng hận anh còn cần quyết tâm. Địa ngục không lối thoát này, chừng nào tôi mới thoát ra được!

Tôi ăn mặc gọn gàng, đeo kính, đi ra hành lang đi một vòng. Phòng của Lịch Xuyên ngay đối diện phòng tôi. Bên trái là phòng của Vương tổng, bên phải là Tô Đan, phòng tiếp theo là phòng của Trương tổng.

Tám giờ sáng mỗi ngày, CGP đều có một cuộc họp hội ý 30 phút, nhân viên các phòng sẽ báo cáo tiến triển công việc. Nhưng mà, Trương Khánh Huy nói tôi có thể không đi. Vì tôi là phiên dịch viên, trên thực tế chỉ làm việc ỉnh Lịch Xuyên. Cụ thể là những việc gì thì tôi và Lịch Xuyên bàn bạc với nhau là được. Nếu giám đốc đã lên tiếng rồi, kẻ lười là tôi đây liền vui vẻ thanh nhàn. Không tham gia một cuộc họp nào.

Tôi đi tới nhà ăn, gọi một phần cá kho tiêu, một chén cháo gạo đỏ.

Đang là giờ ăn trưa, tôi nhìn quanh, nhưng trong nhà ăn lại chỉ có vài nhân viên của CGP. Tôi chỉ thấy hai nhân viên vẽ bản vẽ, Tiểu Đình và Tiểu Tống. Những người khác hình như đều đi tới công trường hết rồi. Tôi tìm một bàn trống ngồi xuống, chậm rãi ăn. Ăn ăn, trước mặt lại hiện ra một bóng đen. Tôi ngẩng đầu, thấy Tô Đan.

Nhìn sơ qua, bộ dạng của Tô Đan có vẻ giống Lưu Đức Hoa. Chỉ có điều da đen hơn, mũi không cao bằng Lưu Đức Hoa, vóc dáng lại khá giống. Nhưng ở CGP người phía Bắc nhiều hơn người phía Nam, nên anh ta cũng hơi lùn. Nghe nói anh là cũng xuất thân từ Kiến trúc sư, cũng tính làm thiết kế. Nhưng không biết tại sao lại rất nhanh đổi sang làm hành chính.

Chức vụ của Tô Đan là trợ lý tổng tài, cấp bậc tương đương với Vương tổng, quan hệ rất chặt chẽ với Lịch Xuyên, mọi người đều vô cùng khách khí khi nói chuyện với anh ta, xem anh ta như cấp trên. Cả ngày anh ta đi theo sau Lịch Xuyên, không nói lời nào, không giống thư ký mà giống bảo vệ hơn.

Tôi nghĩ anh ta cũng tới ăn cơm, không ngờ anh ta chỉ gọi một ly trà, ngồi xuống cạnh tôi.

“Annie.”

“Tô tiên sinh.”

“Đừng khách khí như vậy, gọi tôi là Tô Đan đi.”

“Ừm.”

Anh ta uống một ngụm trà, nhìn tôi ăn cơm, đột nhiên hỏi : “Annie, trước kia cô có quen biết với Vương tiên sinh à?”

“Không có.” Kiên quyết lắc đầu.

“Nhưng mà—” anh ta trầm ngâm, bộ dạng tích tụ như kim, “Cô có vẻ...ừm, có, mâu thuẫn với Vương tiên sinh?”

“Không có. Anh ấy là thủ trưởng, tôi là cấp dưới. Anh ấy nói gì, tôi nghe đó, không hề mâu thuẫn.” vô cùng kiên quyết.

Anh ta trợn mắt lạnh nhìn tôi, mặt lạnh như băng. Sau một lúc lâu, anh ta nói : “Tối qua, tôi có việc tìm Vương tiên sinh, vừa vặn thấy cô nổi giận ùng ùng chạy ra từ phòng anh ấy.”

, tôi làm nhiều chuyện tốt như vậy, không có ai thấy. Vừa sống ác một cái liền bị người ta theo dõi.

Tôi biết biểu hiện của tôi rất không chuyên nghiệp, đành phải mặt dày nói láo : “Không thể nào! Vương tiên sinh nói anh ấy cần một quyển tự điển, tôi về phòng lấy cho anh ấy mà.”

Anh ta tiếp tục lạnh lùng nhìn tôi.

“Chỉ có vậy thôi.” Tôi khô miệng khô lưỡi, hai tay giơ lên, không nói lời nào.

“Cô là phiên dịch viên, chuyện tra từ điển này, hình như nên do cô làm, đúng không?” anh ta bình tĩnh hỏi lại.

“Chúng tôi có bất đồng về một từ. Cho nên cần tra từ điển. Anh biết mà, Vương tiên sinh biết không ít từ Hán.”

Ai nói tôi không biết nói dối.

Giọng điệu anh ta bỗng dừng cứng rắn lên, âm điệu hơi hơi cao lên : “Cô có chắc là, cô mang từ điển qua cho anh ấy, mà không phải dùng từ điển ném lên người anh ấy không?”

“Cái gì? Tôi ném lên người anh ấy? Tôi làm gì dám?”

Câu này tôi nói có chút chột dạ. Đúng là tôi không nhớ rõ mình đã làm gì trong cơn tức giận. Tôi chỉ nhớ là tôi ném quyển từ điển kia về phía anh, rồi quay đầu bỏ đi. Nghĩ tới đây, lòng bàn tay tôi không khỏi toát mồ hôi lạnh. Quyển từ điển kia rất dày, ít gì cũng phải hai ba cân. Nếu như bị ném lúc không đề phòng, thì hậu quả không khác gì ném một viên gạch.

Giọng nói của tôi nhất thời chậm lại một nửa : “Không có, tôi không có...ném lên người anh ấy.”

“Còn nói không ném, anh ấy đau tới mức nửa ngày cũng đứng dậy không nổi! Trên quyển từ điển kia, còn viết tên của cô. Tạ Tiểu Thu, có phải là cô không?”

Anh ta nói điều này lại khiến tôi buồn bực. Quyển từ điển này là do Lịch Xuyên tặng tôi N năm trước. Lần đó chúng tôi đi nhà sách Tân Hoa, thấy quyển từ điển này, tôi chê mắc, cầm trên tay, suy nghĩ một hồi, tiếc không mua, vẫn là Lịch Xuyên trả tiền. Vì vậy tôi còn viết “Lịch Xuyên tặng” ở trang đầu tiên nữa. Sau này Lịch Xuyên đi rồi, tôi vẫn phải dùng quyển từ điển này, vừa nhìn thấy tên Lịch Xuyên liền tức giận, liền dùng bút đen tô đè lên trên đó, vừa thô vừa đen, che hết những chữ ở dưới. Có lẽ Tô Đan nhìn không thấy.

Tôi hỏi thật cẩn thận : “Vậy anh ấy...bị thương?”

“Bị thương? Tháng trước anh ấy trượt tuyết, thắt lưng bị thương còn chưa lành. Hôm nay anh ấy phải đi công trường, bây giờ phải hủy. Cuộc họp buổi sáng cũng không tham dự. Vừa rồi tôi đi thăm anh ấy, anh ấy vẫn còn nằm trên giường.”

“Vậy làm sao bây giờ? Sao anh không đưa anh ấy đi bệnh viện?”

“Vương tiên sinh ghét nhất đi bệnh viện. Hai chữ bệnh viện này, ai cũng không thể nói trước mặt anh ấy!”

Cái này thì không sai. Anh vốn như thế.

“Công việc này, cô có muốn làm nữa hay không?” anh ta nói đầy ẩn ý.

“...Không phải.” một tháng sáu ngàn, còn có tiền thưởng cuối năm rất hậu hĩnh. Kêu tôi bỏ, tôi đi ăn không khí à? Tôi không sợ mất việc, nhưng cái tiếng “bạo lực tập kích thủ trưởng” này, tôi không thể dính được. Dính vào rồi sau này ai dám mượn tôi?

“Vậy cô đi xin lỗi anh ấy đi.”

Tôi nghĩ nghĩ, lại cảm thấy ử rử : “Không đi.”

Anh ta đứng lên, nói : “Tôi đi tìm Trương tổng.” Trương tổng quản lý mặt nhân sự.

“Đợi chút,” tôi ngăn anh ta lại “Tôi đi.”

Tôi cọ cọ xát xát đi tới cửa phòng Lịch Xuyên, gõ gõ cửa. Một hồi lâu, bên trong mới lên tiếng : “Mời vào, cửa không khóa.”

Tôi đẩy cửa vào, xuyên qua phòng khách, đi qua văn phòng, tới cửa phòng ngủ của anh, cửa không đóng, nhưng tôi vẫn gõ cửa.

“Tôi là Annie.”

“Tạm thời tôi không xuống giường được, nếu em không ngại, thì đi vào nói chuyện. Nếu em để ý, có gì thì đứng ở ngoài nói đi.” giọng của anh rất thấp, nhưng lại không nghe ra dấu hiệu suy yếu nào.

Xong rồi, bị thương không nhẹ. Tôi cũng trợn tròn mắt. Có năm tôi và Lịch Xuyên đi trên đường, tôi chặn những người qua đường hộ anh. Người ta mới chạm vào anh một chút tôi liền muốn cãi nhau với người ta, bây giờ lại phát triển tới mức tôi cầm gạch ném anh, thật sự là tiến bộ : “Không ngại. Vậy tôi vào đây.”

Đúng là anh đang đắp chăn, nằm trên giường. Bên cạnh còn để vài bản vẽ. Ở giữa có một chiếc bàn trà, để laptop của anh. Hai bên trái phải đầu giường, có hai cái giá có thể di động được. Ở trên là hai màn hình Apple 30 inch siêu mỏng, trên màn hình là những hình ảnh thiết kế rực rỡ, ở đủ góc độ, chính diện, bên cạnh, 3D, nhìn xuống.

Mặt anh tái nhợt, hai hàng lông mày nhíu lại, môi mím thẳng, thậm chí có chút cứng ngắc. Anh mặc một chiếc áo sơ mi sọc đen, cổ áo ưỡn cứng ngắc, rất hợp với khuôn mặt anh, cũng là cứng ngắc.

Anh nhìn tôi, hiển nhiên là cảm thấy ngạc nhiên : “Chuyện gì?”

Tôi không vui, nói lí nhí : “Đưa tài liệu hôm qua cho tôi. Anh bận bịu, tôi là phiên dịch viên, vẫn để tôi dịch đi.”

Ánh mắt anh quay lại màn hình, tay nhanh nhẹn vẽ trên dụng cụ cảm ứng : “Không cần. Tự tôi tra từ điển được.”

Một lát sau, anh ấn một cái nút, tôi nghe thấy trong văn phòng bên cạnh, tiếng máy vẽ laser vang lên “tách tách”. Anh đẩy màn hình ra khỏi giường, nhìn tôi, nói : “Em còn việc gì không?”

Tôi nghĩ nghĩ, nói : “Nếu bây giờ anh rảnh, tôi muốn phiên dịch hết phần hôm qua. Tôi không muốn làm chậm tiến độ làm việc của anh.” Giọng điệu này, giống như tôi đang cầu xin anh vậy. Mặt tôi không kiềm chế được đỏ lên.

“Bây giờ không rảnh.” Anh lạnh lùng nói.

“Vậy phiên anh nói với Tô tiên sinh, là anh không rảnh, chứ không phải tôi không muốn làm.”

“Tô Đan?” anh nhướn mày “Cậu ấy nói gì với em?”

Tôi không hé răng. Tôi mới không thèm mếc tội.

Giằng co.

Một lát sau, anh nói : “Ngoại trừ từ điển ra, em có phần mềm phiên dịch nào không. Tra tay như vậy rất phiền.”

Tôi nghe vậy liền sững sốt. Mới đầu còn tưởng là anh dối, xem ra đúng là anh muốn tự dịch. Anh chỉ biết có 950 từ Hán, tôi cá là sáu năm qua anh đã quên hết một nửa, chỉ riêng việc đọc hết “Trích văn của độc giả” cũng thành vấn đề.

“Có! Tôi có từ điển Kim Sơn bản mới nhất.”

“Đưa cho tôi cài một bản đi.”

USB của tôi treo ngay trên móc chìa khóa, tôi đưa cho anh, thấy anh cắm vào cổng USB.

“Tên file là JSCB, ở trong folder My software.”

Tôi thấy anh chỉ nhấp chuột hai lần, sau đó, anh liền rút USB ra trả cho tôi : “Bây giờ không có thời gian tìm file, chép hết USB vào trước. Để tối tìm sau.”

Lúc này tới phiên tôi phát điên.

Mấy file khác thì tôi không sợ, nhưng mà, trong USB có bản thảo “Chuyện cũ của Lịch Xuyên”. Tôi không thể nói cho anh, càng không thể tỏ ra sốt ruột. Nếu không, chỉ cần anh tò mò, nhất định sẽ tìm cho ra. Có từ điển Kim Sơn, không sợ anh đọc không hiểu.

“Được rồi.” tôi án binh bất động, âm thầm khấn vái trời xanh, trăm ngàn đừng để anh phát hiện bí mật của tôi.

Bộ dạng của anh, giống như đang đợi tôi đi. Tôi không đi.

“Em còn chuyện gì à?”

“Có! Anh tự phiên dịch mấy tài liệu đó rồi, xin hỏi, tôi làm gì?”

Anh nghĩ nghĩ, nói : “Em nghỉ ngơi.”

Miệng tôi há hốc thành một vòng tròn to : “Tôi? Nghỉ ngơi?”

“Ừ, em nghỉ ngơi.”

“Tiền lương vẫn trả như cũ à?”

“Vẫn trả.”

“Vậy tôi muốn mua vé máy bay về Bắc Kinh.”

“Không được.”

Tôi trừng anh : “Không phải anh nói tôi nghỉ ngơi à?”

“Em nghỉ ngơi ở đây, tùy lúc nhận lệnh. Nếu tôi muốn gặp ai, em tới đây làm phiên dịch viên.”

“Được rồi,” tôi nhìn bộ dạng cô đơn một mình của anh, tìm lại nhũn ra “Dù sao tôi cũng rảnh rồi, tối nay bắt đầu dịch “Địa chí quận Vĩnh Gia”, tối ngày một giao cho anh.”

“Anh có thể tự xem “Địa chí quận Vĩnh Gia” được, anh có từ điển Kim Sơn.”

Tôi cười lạnh châm chọc : “ “Địa chí quận Vĩnh Gia” viết bằng thể văn ngôn, thể văn ngôn thời Đạo Quang, anh đọc được không?”

Thật ra, tôi cũng không biết thể văn ngôn thời Đạo Quang và thể văn ngôn thời Càn Long khác nhau chỗ nào. Chỉ lừa anh một chút thôi.

Anh dùng tay nâng người dậy, ngồi trên giường, nói : “Xem ra, thể văn ngôn thời Đạo Quang với em mà nói là chuyện nhỏ. Vậy như vậy đi, em có thể làm nhanh hơn một chút không? Trước 3 giờ chiều ngày mai, đưa bản dịch cho tôi. Nếu giao chậm, đừng trách tôi tới chỗ Vương tổng plain.”

Dứt lời, xốc chăn lên, chiếc chân thon dài duy nhất kia đang tìm dép trên thảm. Sau đó, cúi người xuống, muốn nhặt gậy chống trên thảm lên. Tôi nhìn anh, đột nhiên lại nhớ tới một buổi tối N năm trước, cảnh tượng lúc anh mở tủ lạnh lấy sữa. Bỗng nhiên cảm thấy đau lòng.

Cướp gậy lên đưa cho anh.

Anh đứng dậy, anh đang mặc một chiếc quần tập yoga. Có thể nhìn ra, hành động của anh hơi chậm chạp, tựa hồ vẫn đang cắn răng nhịn đau. Anh đi theo tôi tới cửa, mở cửa ra cho tôi. Anh cúi đầu tôi ngẩng đầu, trán tôi vừa vận dụng phải cảm anh. Tôi vội vàng quay đầu sang một bên.

Anh nói : “Off you go.”

Tôi đang định đi, bỗng nhiên nhớ tới một việc : “Đúng rồi, từ điển của tôi đâu? Trả từ điển lại cho tôi.”

Anh vào phòng, tìm được quyển từ điển Viễn Đông kia, đưa qua tay tôi. Nếu như nói, động tác mở cửa cho tôi của anh, coi như khách khí, thì lúc đưa quyển từ điển này cho tôi, rõ ràng là không khách khí.

Tờ đầu tiên của từ điển, có kẹp một chiếc kẹp sách bằng ngà voi. Là bố tôi tặng. Bây giờ lại không có.

Tôi trợn mắt nhìn, đang tính làm khó dễ. Anh nói : “Ở đằng sau. Tối qua tôi tra vài từ.”

“Cái gì ở đằng sau?”

“Kẹp sách của em.”

Tôi tức giận không chỉ vì cái này : “Trang đầu tiên đâu? Sao lại không có?”

“Xé rồi.”

“Tại sao?”

“Em nói thử xem?”

Tôi quay đầu bỏ đi.

Quyển “Địa chí quận Vĩnh Gia” kia cũng không dày. Hơn nữa trong hai tháng huấn luyện ở Cửu Thông tôi cũng tích góp được nhiều kinh nghiệm, những nội dung chính Lịch Xuyên muốn xem cũng chỉ có văn hóa và địa lý, tôi hút thuốc, uống trà, uống cà phê, không ngủ không nghỉ suốt một đêm liền, tới 10 giờ sáng hôm sau, tôi đã dịch xong. Câu chữ không chú ý cho lắm, nhưng đúng sai chắc chắn không có vấn đề. Tôi lại tốn hơn ba tiếng trau chuốt, sau đó, thấy biểu tượng của Lịch Xuyên ở CGP MSN sáng lên, gửi một file word qua.

Trong chốc lát, anh trả lời : “Thanks. Could I also have a hard copy?” (Cảm ơn. Nhưng tôi cần một bản in nữa.).

Tôi gõ chữ, tiếng Anh : “Don’t you have a printer in your office?” (Chẳng lẽ trong văn phòng anh không có máy in à?)

Không trả lời. Không để ý tới tôi.

Nửa tiếng trôi qua, điện thoại ở đầu giường reo lên.

“Annie, qua chỗ tôi một chút!”

Chậm chạp đi qua, vào phòng anh. Lúc này anh không ngồi trên giường, mà ngồi trên xe lăn. Trong tay đang cầm bản dịch của tôi. Anh bảo tôi ngồi xuống, tôi chỉ phải ngồi lên chiếc sofa màu trắng kia. Vùng màu đỏ ngày hôm kia vẫn ở đó, đập thẳng vào mắt.

“Tạ Linh Vận là ai?”

“Đại thi nhân thời Đông Tấn.”

Từ “Đông Tấn” này, đối với người Trung Quốc mà nói, chắc là không mới lạ đi.

“Anh có biết Đào Uyên Minh là ai không?”

“Không rõ lắm.”

“Tạ Linh Vận và Đào Uyên Minh, là người sáng lập phong cách thơ Sơn Thủy và Điền Viên của Trung Quốc.”

“Tôi hỏi Tạ Linh Vận, em nói Đào Uyên Minh làm gì?”

“Họ đều là người thời Đông Tấn.”

“Thời Đông Tấn là thời nào?”

Không nói gì! Bực mình! Vương Lịch Xuyên, em đánh giá cao trình độ Hán ngữ của anh rồi!

Tôi tốn 15 phút để giảng lịch sử thời Đông Tấn cho người này nghe.

“Bây giờ anh hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.” thái độ vô cùng thành thật “Nói như vậy, Tạ Linh Vận từng ở Ôn Châu – cũng là Vĩnh Gia thời đó.”

“Ông là danh nhân Vĩnh Gia.”

“Mấy câu này, , Pond and pool grows with grasses of spring; Garden willows very the birds that there sing, là câu thơ thiên cổ của ông ta à?”

“Ừ, tiếng Trung là : “Hồ nước sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm.””

(Đại ý là, hồ nước mọc cỏ xuân, trong vườn chim hát, liễu nảy chồi).

“Tôi thấy tả không hay cho lắm,” anh nói “Nếu không, thì do em dịch không tốt – em nói thử xem, mấy câu “Hồ nước xuân thảo, viên liễu biến minh cầm”, rốt cuộc hay chỗ nào?”

“Tạ Linh Vận bị đuổi về Vĩnh Gia, tâm trạng không tốt, cả mùa đông nằm trên giường không dậy nổi. Có một ngày, ông ta vén chiếc rèm cửa thật dày, thấy hồ nước ngoài cửa sổ đã mọc đầy cỏ xuân, cây liễu trong vườn nảy mầm, tiếng chim hót cũng khác bình thường. Vì vậy cả mùa đông chán nản cũng biến thành hưng không.”

Thấy anh nghe không hiểu cho lắm, tôi lại dùng tiếng Anh giải thích một lần nữa.

“Anh có hiểu không?”

“Ý của nó tôi biết, nhưng tôi không hiểu, câu này rốt cuộc hay ở chỗ nào.”

“Câu này hay ở chỗ, nó dùng phép đảo ngữ.” tôi tự kiểm điểm trong lòng, tôi không nên dịch nhiều thơ của Tạ Linh Vận. Tạ Linh Vận là danh nhân văn hóa của Ôn Châu, mọi quyển địa chí đều nhắc tới ông ta, nhắc tới thơ của ông ta. Nhưng mà, tôi không cần dịch nhiều như vậy nha, nếu câu thơ nào Lịch Xuyên cũng hỏi như vậy, chắc tôi xong luôn. Bây giờ chỉ phải dùng ngữ pháp cổ đại khó xử anh.

“Đảo ngữ là gì?”

“Dislocation. Ngữ pháp câu này, nguyên bản là “Hồ nước xuân thảo sinh, viên liễu minh cầm biến”. Vị ngữ “sinh” đổi tới trước chủ ngữ là “xuân thảo”, đây là phép đảo chủ vị. Trong thơ Đường, tác dụng chủ yếu của phép đảo ngữ, là dùng ngữ pháp để làm nổi bật ý tưởng trong câu, khiến cho người đọc có ấn tượng về thị giác.”

“Ừm, ấn tượng thị giác – tôi thích từ này.”

Xem ra anh còn muốn hỏi nữa, hỏi nữa tôi sẽ để lộ ra mắt. Vội vàng ngăn lại : “Cái này với kiến trúc, có liên quan gì?”

“Không có liên quan thì không thể nghe nghe, tăng thêm kiến thức à?”

Tôi ngậm miệng.

“Tạ Linh Vận họ Tạ, em cũng họ Tạ, em có quan hệ gì với ông ta không?”

“Có quan hệ.” tôi không tức giận “Bố tôi nói, dòng họ Tạ nhà tôi là một chi của họ Tạ ở Trần quận, đồng tông với Tạ Linh Vận.”

“Ông nội của tôi nói, nhà tôi là Vương thị của Lang gia. Cũng là một đại tộc thời xưa.”

“Cho nên, thơ Đường nói “Cựu thì Vương Tạ đường tiền yển, phi nhập tầm thường bách tính gia”, chính là chỉ người của hai dòng họ này. Tổ tiên của chúng ta, trước kia cũng ở ngoài thành Kim Lăng, cạnh cầu Chu Tước, trong ngõ Áo Đen, mọi người đều quen biết lẫn nhau. Kim Lăng chính là Nam Kinh thời nay. Hiểu chưa?”

Anh thành thật gật đầu : “Hiểu rồi.”

Một lát sau, anh còn nói : “Annie, tôi phát hiện học vấn của em càng ngày càng uyên bác. Tối hôm kia, rất nhiều từ em nói, từ trước tới giờ tôi chưa từng nghe. Ví dụ như, cái gì là *actinidia chinensis*?”

“Quả lý gai.”

“Nếu như em nói là kiwifruit, có lẽ tôi sẽ hiểu nhanh hơn.”

“Kiwi là của New Zealand. Mà cây lý gai nguyên sinh ở Trung Quốc, trăm nghìn năm qua, đều ở đây, sinh trưởng tại đây. Trong thơ Đường có nói “Trung đình tỉnh lan thượng, nhất giá mi hầu đào”. Mãi tới năm 1904 mới được truyền vào New Zealand nhờ thầy tu. Anh muốn nói nó như thế nào thì tùy anh, tóm lại, tôi sẽ không gọi nó là kiwi.”

“Ừm, bội phục. Bây giờ mới phát hiện em yêu nước tới như vậy, yêu tới trái cây luôn.”

26. Chương 26

Chương 26

Tôi ngồi trong phòng Lịch Xuyên khoảng 2 tiếng rưỡi, vừa kể vừa giải thích cho anh từng bài thơ của Tạ Linh Vận. Mới đầu, tôi còn tưởng là do công việc cần, dần dần có chút nghi ngờ anh lấy tôi ra để giải trí. Cuối cùng, tôi vừa buồn ngủ vừa đói, ngáp lên ngáp xuống trước mặt anh.

Anh vẫn đang đánh dấu liên tục lên bản dịch của tôi bằng bút chì, rất ít khi ngẩng đầu. Nghe tiếng tôi ngáp, rốt cuộc hỏi một câu : “Sao vậy, hôm qua không ngủ à?”

“Ngủ.” thiên tài như tôi đây, có cần cầu tiến như vậy không? Có cần vì công việc mà thức đêm sao?

Anh lại hỏi : “Vậy em ăn trưa chưa?”

—lúc tôi vào, đã qua buổi chiều.

“...chưa ăn.” Thật sự đói chịu không nổi.

“Hôm nay làm tới đây thôi.” Anh gác bút, đứng dậy, mở cửa cho tôi.

Tôi chạy tới tiệm bán đồ ăn vặt ngoài cửa, ăn đại một cái bánh rán, sau đó về phòng tắm một cái, nằm xuống liền ngủ.

Tôi ngủ thẳng một lèo tới chiều ngày hôm sau, không có ai tới tìm tôi.

Tôi đi ra, gặp được Tiểu Đinh bên phòng vẽ bản đồ trên hành lang, thật ra cũng không quen biết bao nhiêu, liền cùng nhau đi tới nhà ăn ăn cơm, ăn cơm xong, tôi hỏi ông ta : “Tiểu Đinh, cháu rất ít khi tới phòng vẽ bản đồ chơi, chú tên là cái gì Đinh?”

“Đinh Xuân Thu.”

Ông ta nói xong, nghiêng cứu về mặt của tôi : “Sao, cháu không thấy là tên này hơi kì à?”

“Đinh Xuân Thu, tên rất hay nha! “Tả Truyền”, không phải tên là “Tả Thị Xuân Thu” sao?”

“Cháu có đọc Kim Dung không?”

“Không.”

Ông ta bắt tay với tôi : “Annie, cháu là cô gái duy nhất chú quen mà không bị tiểu thuyết kiếm hiệp ăn mòn. Chú bày tỏ lòng kính trọng vô cùng với cháu.”

Tôi che miệng cười trộm. Thì ra là ông ta sợ người ta nói mình là “Tình tú lão quái”.

“Những người khác đi đâu hết rồi?” ánh mắt của tôi lướt qua người ông ta, nhìn lướt qua nhà ăn, chỉ có vài người của CGP, cũng không thấy Lịch Xuyên.

“Đại đa số mọi người ở trong phòng mình làm việc, vài vị Giám đốc đi theo Lịch Xuyên tiên sinh tới công trường. Chúng ta rất khẩn trương nha, hạn chót sắp tới rồi. Bây giờ là phải làm lại công việc của hai tháng trước, lại còn phải hoàn thành trong vòng mười ngày, còn phải trúng thầu nữa, mọi người bận tới phát điên luôn rồi.”

Tôi phát hiện người của CGP thích gọi Lịch Xuyên là Lịch Xuyên tiên sinh, mà không phải Vương tiên sinh. Vì trong công ty có tận năm người họ Vương.

Nhưng mà, nói thật ra, tôi không cảm thấy Lịch Xuyên bận bịu gì. Tới lúc này rồi mà anh còn nghiên cứu Tạ Linh Vận.

“Như vậy, tới lúc này, bản vẽ tổng thiết kế và phương án đã làm xong chưa?”

“Các bản vẽ do Lịch Xuyên tiên sinh phụ trách đã xong vài bản, phối cảnh những cảnh quan trọng, chủ yếu là những bản vẽ theo nguyên lý thấu thị đã xong một phần. Giao thông và phân tích cảnh quan do Giang

tổng và Trương tổng phụ trách. Tổng bản vẽ mặt phẳng, sơ đồ hình chiếu, sơ đồ không gian, tiết diện mặt cắt còn chưa xong. Cuối cùng còn phải viết tài liệu nữa : thuyết minh ý tưởng, thuyết minh tác dụng, thuyết minh về những chỉ tiêu. Bọn chú làm chủ yếu là những công việc bổ sung hậu kỳ thôi.” Ông ta dừng một chút, còn nói “Tuy nhiên, nói đến việc bổ cứu, chỉ có tìm Lịch Xuyên tiên sinh. Anh ta nổi tiếng là người nhanh nhẹn, không kéo dài thời gian, còn thường xuyên hoàn thành bản vẽ trước thời hạn nữa. Có anh ta ở đây, tìm bọn chú nhẹ hơn một nửa. – chỉ sợ sức khỏe anh ta chịu không được công việc nặng nề như vậy.”

Tôi cảm thấy, nụ cười của mình cứng lại rồi : “Sức khỏe? Sức khỏe anh ấy có vẻ tốt lắm mà?”

“Nghe nói là trượt tuyết bị thương, hơn nữa anh ta bị thiếu máu nghiêm trọng, rất ít khi khỏe mạnh. Lúc Giang tổng gọi điện thoại mời anh ta, anh ấy còn ở trong bệnh viện. Hai ngày vừa rồi bận quá, hình như bệnh lại nặng hơn. Vốn anh ta nói, sau khi thiết kế rồi, anh ấy sẽ làm mô hình cùng mọi người, nhưng bây giờ Giang tổng không dám để anh ta làm gì cả.”

“Tại sao?”

“Làm mô hình phải dùng dao cắt giấy, lỗ máy không cẩn thận cắt trúng người, không cầm máu được, liền phiền toái.”

Tôi chưa từng nghe nói Lịch Xuyên thiếu máu. Thời gian tôi ở chung với anh, anh cũng chỉ bị bệnh hai lần. Một lần bị viêm phổi, phải nằm viện, nhưng mà, nghe giọng điệu của anh, giống như là do bác sĩ chuyển bé xé ra to. Một lần là bị sốt, uống mấy viên hạ sốt, vẫn là do tôi ép. Bình thường anh dư thừa tinh thực, không hề có bộ dáng thiếu máu chút nào.

Tôi tính hỏi tiếp, Tiểu Đình lại nhìn đồng hồ : “Annie, không nói chuyện với cháu nữa, chú phải đi làm.”

Tôi về phòng, tiếp tục nằm trên giường, trong lòng dâng lên một nỗi lo âu khó hiểu. Ngay sau đó, điện thoại của tôi vang lên, nhìn số, là Trương tổng.

“Annie, cô còn ở trong khách sạn không?”

“Còn.”

“Cô đi sân bay đón hai người được không? Người ngoại quốc.”

“Được.”tôi cố gắng làm cho giọng nói của mình có vẻ thật hào hứng. Tôi là phiên dịch viên duy nhất ở đây, lại là người rảnh rỗi nhất, tôi không đi ai đi.

“Là như thế này, người tới là anh trai của Vương tiên sinh Vương Tế Xuyên và một vị Kiến trúc sư người Pháp, tên là René. Vương tiên sinh vốn muốn tự mình đi đón, nhưng bây giờ chúng tôi còn thăm dò ở công trường, về không kịp, cho nên phiền cô đi tiếp một chút. Chỗ ở chúng tôi đã sắp xếp trước rồi.”

“Mã chuyển bay và giờ tới là—”

“Vương tiên sinh nói, cậu ấy ghi mã chuyển bay và thời gian ở giấy ghi chú, ngay trên bàn làm việc của cậu ấy, lúc đi quên cầm. Chỉ nhớ là hình như 6 giờ rưỡi tới Ôn Châu. Tôi vừa gọi điện thoại cho bảo vệ. Cô có thể tới quầy lễ tân lấy chìa khóa, đi lấy tờ giấy kia, sau đó đi đón khách.”

Tôi nhìn đồng hồ, 5 giờ 40. Thời gian cấp bách. Tôi gác máy, tới quầy lễ tân lấy chìa khóa, mở cửa phòng Lịch Xuyên ra, tìm được tờ giấy kia, vội vàng về phòng thay đồ, trang điểm, lấy túi xách, liền bắt taxi tới sân bay.

Mùa đông Ôn Châu, trời tối rất sớm.

Sân bay vô cùng nhộn nhịp.

Tôi tìm được mã chuyển bay trên bảng điện tử thật lớn, phát hiện vì “Nguyên nhân thời tiết”, nên máy bay ở Bắc Kinh hoãn giờ cất cánh. Từ Bắc Kinh tới Ôn Châu tốn hơn hai tiếng đồng hồ, cho nên, tôi phải ngồi ở đây chờ hơn hai tiếng đồng hồ nữa.

Tôi mua một quyển tạp chí, tìm một tiệm cà phê ngồi xuống, giết thời gian.

Đợi một tiếng đồng hồ, tôi lại nhìn bảng thông báo, phát hiện máy bay vẫn chưa cất cánh, tuy nhiên, giờ cất cánh dự tính biến thành 22:00.

Tôi có chút hối hận lúc đi không mang theo máy tính. Trong đó còn rất nhiều truyện chưa đọc, chờ lâu như vậy, làm sao giết thời gian đây.

Nghiện thuốc lá lại phát tác, tôi tới cửa hàng mua một gói thuốc lá, chạy tới một gốc cây ngay cổng chính hút một điếu. Lại trở về, lại mua một quyển tạp chí, tiếp tục chờ.

Tới 9 giờ, tôi chạy tới ngoài cửa hút hai điếu, điện thoại bỗng nhiên reo lên. Một dãy số xa lạ.

“Alo?”

“Annie.”

Nghe thấy giọng nói này, tim tôi bắt đầu đập thình thịch.

“...Vương tổng.”

“Tối nay máy bay mới tới?”

“Ừm.”

“Dự tính khi nào thì hạ cánh?”

“Mười hai giờ.”

“Không cần chờ, về trước đi.”

“Không về, đây là nhiệm vụ Trưởng tổng giao cho tôi.”

“Tôi là thủ trưởng của Trưởng tổng.”

“Nếu tôi về, như vậy, lúc khách tới, ai tiếp?”

“Không cần tiếp, họ tự bắt taxi ở sân bay được.”

“Taxi sân bay? Vương tổng, dân tộc Trung Hoa chúng ta là một dân tộc rất nhiệt tình, làm một thành viên của dân tộc Trung Hoa, tôi không thể để người ngoại quốc đến CGP làm việc chịu sự lạnh nhạt này được. Tôi, Tạ Annie, phải hoàn thành nhiệm vụ mà lãnh đạo công ty giao cho tôi.” Tôi đáp ngọt xớt.

Đầu bên kia, trầm mặc.

Một lát sau, anh nói : “Em đang ở đâu?”

“Ở tiệm cà phê phía sau.”

“Tại sao tôi không thấy em?”

“...tôi ở trong toilet.”

“Đập thuốc lá đi, lại đây gặp tôi.”

Giọng nói của Lịch Xuyên, cho dù nói gì cũng dễ nghe, giọng điệu hung hăng như vậy, đúng là hiếm thấy.

Vì phòng ngừa anh ngửi thấy mùi thuốc lá, tôi xịt nước hoa thật đậm lên người. Anh đeo chân giả, ngồi trên xe lăn. Khuôn mặt gầy yếu, đồ tây màu đen, áo sơ mi màu xanh lam nhạt, cà vạt sọc. Tất cả phụ nữ trong tiệm, bất luận già trẻ, đều đang nhìn trộm anh.

Lịch Xuyên không thích xe lăn, nếu như không phải vạn bất đắc dĩ thì anh tuyệt đối không ngồi. Tôi chưa thấy anh ngồi xe lăn ở nơi công cộng bao giờ.

Tôi “Hi” một tiếng, tới sô pha trước mặt anh, ngồi xuống.

Trước mặt anh có một ly trà chanh. Hiếm nhiên là bị nước hoa của tôi làm sặc, anh quay người lại, nhẹ nhàng ho khan, sau đó nói sorry.

Tôi cười thâm trong lòng. Lịch Xuyên vẫn mắc bệnh cũ, cho dù là ho khan, hắt xì hoặc là không cẩn thận đụng phải người ta, đều vội vàng nói sorry. Có đôi khi anh tới máy ATM rút tiền, ấn nhầm nút, cũng nói sorry với máy.

“Em muốn uống gì?” anh hỏi.

“Cà phê.”

“Hai sữa hai đường?”

Sáu năm trước, tôi thích cà phê đậm mùi sữa. Thật ngọt, thật béo.

“Cà phê đen, không đường.”

“Irish cream (Kem ai-len) or noisette (hương hạt dẻ)?” đây là hai loại mùi mà tôi thích uống nhất khi ở cùng Lịch Xuyên. Lịch Xuyên không nói “hazelnut”, chỉ thích nói tiếng Pháp – “Noisette”.

“Columbia, please.” Bây giờ tôi đổi sang uống hương vị đậm nhất, thuần nhất.

Đúng là mọi thứ đều thay đổi.

Anh điều khiển xe lăn, đi mua cà phê. Trả tiền, nhờ phục vụ bưng tới.

Tôi không đeo kính. Trùng mắt nhìn anh. Mặt anh rất gần mặt tôi, dù sao cũng nhìn không rõ, tôi không hề kiêng kỵ gì nhìn anh, giống như anh là người ngoài hành tinh vậy.

“So,” anh nói “Em bị cận thị?”

“Có một chút, không nặng.”

“Đã lâu không gặp, Tiểu Thu,” anh nói, giọng nói đầy hư ảo “Em khỏe không?”

“Rất tốt. Anh thì sao?”

“Cũng rất tốt.”

“Ít khi tới Trung Quốc, không thuận tiện mang phu nhân tới luôn à?” tôi hỏi.

“Luôn luôn độc thân.” Anh nhìn mặt tôi “Em thì sao?”

“Riêng tư cá nhân, không thể tiết lộ.”

Che giấu.

Hiển nhiên bị những câu này của tôi đã kích. Tiếp đó, anh vẫn ngồi tại chỗ không nhúc nhích, không nói lời nào.

Tôi cũng ngồi im không nói.

Anh không mở miệng, tôi cũng không mở miệng, liên cương như vậy.

Suốt một giờ, chúng tôi như hai người xa lạ, tự uống đồ uống của mình, ai cũng không nói câu nào.

Rốt cuộc, tôi mở miệng trước : “Lịch Xuyên, tại sao anh lại trở về?”

Anh giật mình, không thể tưởng được tôi sẽ hỏi câu này. Qua hồi lâu, mới nói : “Việc chung.”

“Vậy chừng nào anh rời Bắc Kinh?”

Anh lại chần chờ hồi lâu, trả lời qua loa : “Việc chung chấm dứt.”

Bộ dạng của anh thật không tự nhiên, bàn tay nắm chén trà kia, cơ hồ như muốn bóp nát chén trà. Hơn nữa, khuôn mặt quá cứng nhắc, quá co quắp, quá khẩn trương, Tôi cảm thấy, nhìn bộ dạng của anh, nếu lại hỏi vài câu anh không trả lời được, chắc anh sẽ lập tức té xỉu trước mặt tôi.

Thôi được, tôi không khó xử anh nữa. Tôi cười cười, tiếp tục nói : “Như vậy, xin hỏi, trong lúc làm việc chung, chúng ta có quan hệ gì?”

Bạn bè? Người quen? Đồng nghiệp? Cấp trên, cấp dưới? Tóm lại, chúng tôi chắc chắn không phải người yêu.

“Giữa chúng ta, là quan hệ công việc.”

Tôi hít sâu một hơi.

Quan hệ công việc.

Đúng lúc này, điện thoại của tôi vang lên. Tôi đang phiền lòng, không muốn tiếp, trực tiếp ần từ chối.

Qua nửa phút, điện thoại lại vang lên.

Tôi chỉ phải nghe : “Alo?”

“Tôi là Tiêu Quan.”

“Tiêu tổng.”

“Hôm nay tôi đi CGP, Mạnh Mạnh nói em đi Ôn Châu?”

“Đúng vậy.”

“Có một cuộc bán đấu giá cần dịch một quyển sổ, đúng lúc Đào Tâm Như bị bệnh, tôi đã nhận hợp đồng rồi. Giúp tôi một cái được không? Tôi ra giá gấp đôi.”

“Khi nào cần?” tôi lấy sổ ghi chú của mình ra, nhìn thời gian.

“Cuối tháng được không?” anh ta nói “Em cứ làm xong việc ở Ôn Châu trước đi.”

“Bao nhiêu trang?”

“Năm mươi trang.”

“Rất nhiều cổ văn?”

“Tất cả.”

“Được rồi.”

“Cảm ơn.”

Tôi tính gác máy, không ngờ anh ta lại nói thêm “Annie, lần trước là do tôi đường đột. Xin em đừng để ý. Tôi và Mạnh Mạnh có một chút vướng mắc.”

“Không ngại.”

“Chờng nào về Bắc Kinh?”

“Có lẽ là mười ngày nữa, không chắc lắm.”

“Nhớ nói trước cho tôi biết, tôi tới sân bay đón em, thuận tiện, mời em ăn cơm. Xem như tạ tội.”

“Không cần không cần, anh quá khách khí rồi.”

“Annie, trước đây em chưa được ai theo đuổi à?”

Tôi sửng sốt, nói : “Chưa.”

—tôi suy nghĩ, tôi và Lịch Xuyên, đến tốt cùng là tôi theo đuổi anh, hay là anh theo đuổi tôi? Không rõ ràng lắm. Lúc bắt đầu, chắc chắn là tôi theo đuổi, tôi mời anh xem phim trước. Đúng là đồ bội tình bạc nghĩa, tôi chỉ oán mà không giận anh được.

“Em cứ xem xét tôi trước đi, coi như làm nóng người.”

Tôi chưa kịp trả lời, anh ta đã gác máy trước.

Gác máy, tôi bùng cà phê lên, uống một ngụm, sau đó, tôi thấy ngón tay của mình đang không ngừng run lên, quyết định ra ngoài hút thuốc.

“Tôi đi ra ngoài một chút.”

“Ra ngoài làm gì?”

“Không liên quan tới anh.”

Tôi thật sự khinh thường chính mình, khinh thường chính mình đã qua nhiều năm như vậy còn chưa bỏ xuống được. Khinh thường chính mình vì thiếu kiên nhẫn mà tức giận.

Tôi đi nhanh ra ngoài cửa, tìm được một chỗ im lặng, hút hết điếu này tới điếu khác.

Bên ngoài rất lạnh, mặc dù tôi mặc áo khoác, nhưng tay vẫn lạnh cóng. Nhưng tôi không muốn quay lại tiệm cà phê, không muốn gặp người ngồi trên xe lăn kia. Tình nguyện đứng trong một đám chướng khí mù mịt do chính mình tạo ra. Tôi đứng ở ngoài khoảng một giờ, cho tới khi hút hết điếu cuối cùng mới quay lại chỗ đón. Tôi đi toilet rửa mặt, qua gương, tôi nhìn thấy khuôn mặt của tôi không có sự thay đổi nào dưới sự che lấp của lớp son môi, kem mặt, phấn mắt. Chỉ có điều, lúc hút thuốc, đã kém cỏi rơi vài giọt nước mắt, mascara kia nói là chống nước, cũng không chống tốt cho lắm, tôi mới chùi một cái mà màu đã bị lem ra, tôi dùng khăn lau, nó lại chống nước, chùi cỡ nào cũng không hết.

Cách giờ máy bay tới còn nửa tiếng, tôi lại có bộ dạng như vậy, bị thương thảm hại, mắt hờn mắt vía, giống như vừa chịu phải một sự đả kích rất lớn vậy.

Tôi không thể để Lịch Xuyên thấy tôi.

Tôi gọi cho anh. Di động chỉ vang một chút liền được tiếp.

“Tiểu Thu—”

“Gọi tôi là Annie.”

Đầu bên kia trầm mặc.

“Tôi cảm thấy không thoải mái. Anh đã tới đây rồi, tôi về khách sạn trước đây.”

“Có phải em lại hút thuốc nữa hay không?”

“Hút thuốc thì sao?” tôi lạnh lùng nói “Hút thuốc là phương thức tồn tại của tôi.”

Đầu bên kia, chỉ còn lại tiếng hít thở của anh.

Một lát sau, anh mới nói “Được rồi, em về trước đi. Đứng chờ trước cổng chính, tôi kêu lái xe đưa em về.”

“Không cần, tôi tự bắt taxi.” Tôi trả lời lạnh như băng, không thêm quan tâm anh có đồng ý hay không, gác máy.

Trở lại khách sạn, đi ngang qua quầy lễ tân, tôi bỗng nhiên nhớ tới trong tay tôi còn giữ chìa khóa phòng Lịch Xuyên, phải trả lại cho quầy lễ tân. Nhưng tôi lại nhớ tới một việc. “Chuyện cũ của Lịch Xuyên” của tôi vẫn ở trong máy tính của Lịch Xuyên. Cơ hội hiếm có, tôi phải tranh thủ tìm nó, xóa đi.

Trên hành lang không có ai.

Chìa khóa điện tử đút vào, một giây, đèn đỏ hóa xanh, cửa mở. Tôi lách mình vào.

Laptop của anh đặt ở trên giường.

Phòng ngủ bật một chiếc đèn bàn nho nhỏ. Tôi leo lên giường, mở laptop lên, trong vòng vài giây, xuất hiện cửa sổ màu xanh lam.

Tiếp theo, trên màn hình, xuất hiện một cửa sổ nhỏ nhỏ, yêu cầu tôi nhập mật mã.

Tôi tròn tròn mắt.

Tôi biết, đây chắc chắn là một mật mã rất đơn giản. Lịch Xuyên tuyệt đối sẽ không dùng một mật mã khó nhớ để khó xử chính mình.

Tôi thử trước : 0907.

Sinh nhật chung của chúng tôi.

Mật mã không đúng.

Tôi nghĩ nghĩ, lại thử : Xiao Qiu.

Đúng vậy, tôi tự kỷ. Sai mất tiêu.

Tôi bắt đầu nghĩ xem còn thứ nào để anh có thể dùng làm mật mã. Tôi thử ngôi sao ca nhạc mà anh thích : Roxette. Sai luôn.

Tên anh trai anh : Ji Chuan.

Sai luôn.

Nhà văn anh thích : Proust.

Cũng không đúng.

Tôi ngồi trên giường đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ tới tận nửa tiếng. Vì tôi biết số lần thử hữu hạn, tôi không thể cứ ngồi thử mãi được.

Cuối cùng, tôi nghĩ tới ba chữ viết tắt : LDW, Hương vị Vân Nam, còn nhớ không? Anh cứ đòi nói LDW.

Đèn xanh sáng lên, màn hình được mở ra.

Trong khoảnh khắc đó, mắt tôi ươn ướt. Đúng vậy, tôi hơi cảm động. Máy tính của Lịch Xuyên, một năm đổi ít nhất một lần. Anh còn dùng mật mã này, chứng tỏ, anh còn nhớ tới tôi.

Trên desktop toàn là bản vẽ. Tôi trực tiếp nhấn vào My Documents. Trong My Documents cũng toàn là folder. Hiển nhiên những hạng mục công tác của anh rất nhiều, cái nào cũng có chú thích. File nối với file, folder nối với folder. Tôi kiểm tra file của mình, phát hiện nó đã bị chuyển qua một folder khác.

Tôi đổi tới đổi lui trong mê cung folder, xem đi xem lại, tìm mãi cũng không thấy tên file quen thuộc của mình.

Sau đó, tôi gõ đầu, vội vàng mở ra “My desktop”, dùng từ khóa “lcws.doc” để tìm file, đây là viết tắt tên ghép vần của tiểu thuyết. Nó được giấu trong một rừng sách điện tử khác.

Rất nhanh, file đã được tìm ra. Tôi mừng rỡ, ấn chuột trái, lại ấn chuột phải chọn mở ra, sau đó ấn “Xóa”.

Nửa giây sau, một cửa sổ hiện ra “Lỗi xóa file.”

NO!

Tôi lại thử một lần, vẫn là “Lỗi xóa file.”

Tôi kiểm tra thuộc tính của file, thì ra là “Chỉ đọc”. Tôi nhớ rõ ràng, tôi chưa bao giờ đổi file này sang chỉ đọc. Có khi nào là do Lịch Xuyên làm không?

Hừ, không làm khó được tôi! Không phải là “File chỉ đọc” sao? Tôi mở nó ra, đổi thành “Không phải chỉ đọc” là xong.

Tôi mở file ra, chọn “thuộc tính”, sửa ô chỉ đọc.

Sửa xong rồi, lại xóa.

Lại là “Lỗi xóa file”!

Vẫn là xóa không được! Siêu cấp buồn rầu nha. Tôi dùng gối của Lịch Xuyên, dùng sức đập vào đầu mình.

Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn phải cố gắng.

Nhưng vào lúc này, cửa bỗng nhiên vang lên, tiếp theo, vài người đi vào, đồng thời tiếng nói chuyện vui vẻ vọng vào.

Một câu cũng nghe không hiểu, bởi vì đó là tiếng Pháp.

! ? # %... —*()

Lịch Xuyên đã về rồi!

Không thể nào! Làm sao nhanh như vậy được!

Tôi nhanh tay lẹ mắt đóng file, tắt máy tính, khép màn hình lại. Quả nhiên, vài người đang đứng ở phòng khách, nhiệt tình nói chuyện.

Tôi không hiểu tiếng Pháp. Chỉ nghe ra là ba người, trong đó có Lịch Xuyên.

Sau đó, tôi thấy Lịch Xuyên đi vào phòng bếp, hình như là đi pha cà phê.

Tiếp theo, trời ơi, tôi nghe tiếng xe lăn của anh đi vào phòng ngủ.

Tôi vội vàng trốn vào toilet.

Chỗ bồn tắm có cửa, tôi nhảy vào bồn tắm, trốn sau cánh cửa. Ngay sau đó, đèn toilet sáng lên.

Lịch Xuyên ca ca, cầu xin anh, trăm ngàn đừng đi toilet vào lúc như thế này.

Tiếng nước ngay bồn rửa vang lên, có lẽ là anh đang rửa mặt. Sau đó, hình như là thấy trời nóng, anh vào phòng ngủ mở cửa sổ ra, gió lạnh vù vù thổi vào, làm tôi suýt hắt xì một cái. Tiếp theo, anh quay lại phòng khách, tiếp tục nói chuyện với khách.

Lịch Xuyên đặc biệt thích tắm rửa, tối nào cũng tắm. Phòng tắm cũng không phải chỗ trốn lâu. Tôi vội vàng chạy ra, nhìn chung quanh nhìn chung quanh. Giống tất cả mọi khách sạn, phòng ngủ ở đây rất rộng, vật dụng rất ít, không có chỗ để núp. Tôi chỉ phải trốn vào tủ âm tường. Ở trong treo toàn đồ tây và áo sơ mi, tôi sờ sờ xung quanh, may mắn, chỉ có quần áo, không có đầu lâu.

Tiếng nói chuyện vẫn vọng vào từ bên ngoài, vẫn đang là tiếng Pháp. Tôi ngồi trong tủ âm tường, sắp bị nghẹn tới mức bị chứng sợ giam giữ. Tối lúc nào rồi mà mấy người này còn ngồi nói chuyện nữa! Nói nhanh lên đi, được không!

Sau một hồi lâu, rốt cuộc một người trong số đó rời đi.

Trong phòng nhất thời im ắng. Người ở lại và Lịch Xuyên đi vào phòng ngủ.

Chỉ nghe thấy Lịch Xuyên nói : “Mấy bản vẽ này chỉ phải nhờ anh vẽ hộ em. Sơ đồ phác thảo em vẽ sắp xong rồi, anh chỉ dựa vào chú thích của em để thêm chi tiết là được.”

Người kia cười nói : “Được rồi, sai anh trai em như nhân viên vậy à.”

—tôi đoán đúng rồi, là anh trai của Lịch Xuyên, Tế Xuyên.

“Anh làm mô hình hay là René?”

“Đương nhiên là cậu ấy rồi. Anh phải vẽ hộ em, làm gì rảnh nữa.”

“Không phải anh nói là, muốn dẫn cậu ấy đi núi Nhạn Đãng à?”

“Bản vẽ chính xong rồi thì mô hình chỉ cần 2 3 ngày là xong. Thời gian còn lại, vẫn có thể đi chơi.”

“Vậy anh đi nói với cậu ấy đi.”

“Có gì đâu, lần trước em cũng giúp cậu ấy rồi, cậu ấy vốn nợ em mà.”

“...được rồi.”

Một lát sau, có lẽ là Tế Xuyên thấy mấy chai bia rỗng trên bàn, nghe anh ta nói : “Em lại uống rượu?”

“Bia mà thôi.”

“Rượu gì cũng không được uống.”

“Được rồi, anh, anh để yên được chưa?” anh thì thầm một câu.

“Muộn rồi, em đi ngủ đi.” Tế Xuyên thở dài một hơi “Anh nói với Tô Đan, mỗi ngày em chỉ có thể làm việc nhiều nhất 5 tiếng, xem ra, em căn bản không nghe cậu ấy.”

“Qua thời gian này là ổn. Chuyện bên Hồng Kông, phiền anh xử lý giúp em.”

“Anh cũng bận, chỉ có bố là rảnh rồi. Bố và ông bà nội đi Hồng Kông nghỉ rồi, anh chỉ gọi một cuộc điện thoại liền gọi ba người đó về.”

“Cái gì? Cái gì?”

“Cho nên bây giờ, không phải do anh xử lý, mà là bố xử lý giúp em. Nếu em đau lòng bố thì về sớm một chút đi.”

“Nếu nhờ bố thì em còn nhờ anh làm gì?” Lịch Xuyên nói “Anh nói xem, lần trước anh và René đi La Mã, ai làm thay anh?”

“Không phải anh bận bịu quá không làm được gì à? Ai, mới nói có nhiều đó mà đã kể lể rồi. Em ở Ôn Châu, gọi một cuộc điện thoại nhờ anh tới giúp, không phải anh không nói hai lời liền tới à? Không chỉ có anh tới, còn tìm thêm một người giúp em. Thấy anh tốt bụng không?”

“Tốt bụng.”

“Đúng rồi, vết thương trên lưng khỏi chưa?”

“Gần hết rồi.”

“Vậy em mau ngủ đi, anh đi đây, mai nói chuyện tiếp.”

Tôi nghe Lịch Xuyên tiễn Tế Xuyên tới cửa, đóng cửa lại.

Tôi lén lút thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tiện tay, kéo một chiếc áo sơ mi từ trên giá xuống, ôm vào lòng, ngửi ngửi mùi.

Không cần cười tôi, tôi bị uất ức suốt 6 năm, không thể lén lút háo sắc một chút sao?

Tôi ngồi tưởng bỏ trong tủ âm tường, tiếp theo, Lịch Xuyên sẽ đi tắm, tôi đâu, sẽ thừa dịp này, nhanh chân đào tẩu.

Nhưng mà, tôi chờ hồi lâu mà vẫn không có động tĩnh gì. Cũng không nghe thấy tiếng nước.

Từ khe cửa, tôi thấy Lịch Xuyên về phòng ngủ, lập tức đi tới cạnh giường, cởi chân giả, cởi quần áo, mặc áo ngủ, sau đó, lên giường. Tiếp theo, có tiếng nhạc không biết vọng từ chỗ nào vọng ra. Rất nhỏ, cũng rất sôi động : I see your b your hair and give me that grin.

It's making me spin now,spinning within.

Before I melt like snow, I say Hello How do you do!

I love the way you undress now.

Baby begin.

Do your caress, honey, my heart's in a mess.

I love your blue-eyed voice,like Tiny Tim shines thru.

How do you do!

Well, here we are cracking jokes in the corner of our mouths and I feel like I'm laughing in a dream.

If I was young I could wait outside your school course your face is like the cover of a magazine.

How do you do,do you do,the things that you do.

No one I know could ever keep up with you.

How do you do!

Did it ever make sense to you to say Bye Bye Bye?

I see you in that chair with perfect skin.

Well, how have you been, baby, living in sin?

Hey, I gotta know,did you say Hello How do you do?

Well, here we are spending time in the louder part of town and it feels like everything's surreal.

When I get old I will wait outside your house course your hands have got the power meant to heal.

Lại là Roxette của anh, bài hát này lúc còn ở bên anh, anh rất hay nghe. Tôi quen tới mức có thể đọc thuộc lòng. Bộ dạng của Lịch Xuyên, thoát nhìn có chút u buồn. Thật ra anh rất dễ vui vẻ. Anh thích những bài hát sôi động thoải mái được yêu thích, còn thích phim truyền hình nhiều tập khóc sướt mướt. So sánh với anh, tôi lại ngược lại, cứ thích thâm trầm nghe xonat bằng đàn violon, piano linh tinh. Lúc ở cạnh anh, tôi luôn chê anh ồn ào.

Vấn đề tôi quan tâm lúc này không phải Roxette, cũng không phải là anh ồn ào hay không ồn ào, mà là chừng nào anh mới ngủ. Nhân lúc anh ngủ tôi sẽ bỏ chạy. Tôi trốn trong tủ âm tường, nhịn không được ngáp to một cái, đứng ở sân bay đợi hơn 5 tiếng đồng hồ, tôi cũng mệt mỏi nhá. Lịch Xuyên ca ca, em không thích nghe nhạc, xin anh đi ngủ đi nhanh lên!

27. Chương 27

Chương 27

Tôi cuộn mình trong tủ âm tường, câu được câu không nghe Roxette, nghe được khoảng ba lần, tôi bắt đầu buồn ngủ. Nhìn ra từ khe tủ, Lịch Xuyên đang ngồi trên giường, mở máy tính, bật hai màn hình lớn, vừa nghe nhạc, vừa tập trung tinh thần vẽ.

Cả căn phòng, ngoại trừ Roxette ra, chỉ còn tiếng nhấp chuột.

Dần dần, Roxette bị tắt, đổi thành nhạc nhẹ, phong cách spa, loại âm thanh của thiên nhiên kèm theo tiếng chim hót và tiếng thác nước.

Cơn buồn ngủ úp lại.

Làm sao bây giờ a! Người này không hề có biểu hiện muốn ngủ gì a. Nhưng mà bản thân tôi, lại buồn ngủ không nhấc mắt lên được.

Tôi tính ngủ tạm một giấc ngắn, nâng cao tinh thần, đợi tới khi nửa đêm anh ngủ, lại chuồn đi. Tôi ngồi dựa vào tường, ôm áo sơ mi của anh, rất nhanh ngủ thiếp đi.

Tôi ngủ, vì tôi tin rằng trước khi Lịch Xuyên ngủ, nhất định anh sẽ đi tắm. Tiếng nước lúc tắm rửa, nhất định sẽ đánh thức tôi. Nhưng mà, tiếng nước kia không đánh thức tôi. Tôi ngủ rất say, còn mơ một giấc mơ vô cùng đẹp. Tôi mơ thấy Lịch Xuyên ôm tôi, ôm tôi lên trên giường, sau đó, nhẹ nhàng hôn tôi một cái. Tôi kéo cổ áo anh lại, nói : “Không tính, thêm một lần nữa!” mới đầu anh không chịu, sau đó còn nói : “Em hứa với anh là sẽ cai thuốc, thì anh sẽ hôn một cái nữa.” tôi vỗ ngực thật hùng tráng : “Em hứa với anh!”

Anh cúi người xuống, nhu tình mật ý hôn tôi, mười ngón tay lạnh lẽo, chạm lên mặt tôi, thật triền miên, thật chăm chú, thời gian rất lâu cũng không buông ra. Sau đó anh hỏi “Đủ chưa?” tôi nhịn không được vươn tay ra ôm anh, anh lại cầm tay tôi lại, nhét vào trong chăn, nói : “Ngủ đi.” tôi nói “Em đang ngủ mà, em đang mơ.” Anh nở nụ cười, nụ cười thần nhiên, mang theo một chút bất đắc dĩ : “Vậy, mơ một giấc mơ đẹp đi.”

Lịch Xuyên trong kí ức luôn tràn ngập sức sống trong đầu tôi, lúc nào cũng có thể nhảy ra, quấy nhiễu cuộc sống của tôi. Đây là khó khăn tôi không thể vượt qua trong sáu năm qua. Tôi chưa từng nghiên cứu quan điểm của Sigmund Freud, nên không biết tại sao có những kí ức có thể chết đi, có thể chôn dấu trong vài thập niên mà không hề trôi lên; lại có những kí ức lại sống mãi, cứ nổi lên như dầu nổi trên nước vậy, quấy nhiễu thế nào cũng không chìm xuống được.

...Lịch Xuyên, cầu vồng của em, trọng lực của em. Lịch Xuyên, Titanic của em, núi băng của em. Lịch Xuyên, anh đi về phía trước, ném một hòn đá đen vào không trung, hòn đá kia chính là em.

Tích tích tích, tích tích tích, tích tích tích, tôi bị một loạt tiếng chuông của đồng hồ báo thức đánh thức. Xem đồng hồ : thời gian : 7 giờ 45.

Nhân vật : Tạ Tiểu Thu.

Địa điểm...! Địa điểm...

Giường của Vương Lịch Xuyên tiên sinh.

Tôi dụi mắt, dụi mắt, lại dụi mắt. Không thể tin được đây là sự thật!

Không được, làm lại một lần nữa!

Thời gian : 7 giờ 46.

Nhân vật : Tạ Tiểu Thu.

Địa điểm...

Giường của Lịch Xuyên.

Chắc chắn là giường của anh. Mặc dù phòng trong khách sạn đều na ná nhau, nhưng chất lượng phòng của Lịch Xuyên rất tốt. Dụng cụ trong phòng mặc dù ít, nhưng mỗi thứ đều rất xa xỉ. Nếu như điều này còn chưa nói lên được vấn đề, thì hai bên giường còn có hai cái giá di động được, một trái một phải, ở trên có hai màn hình Apple thật lớn.

? # %... —&*

Tôi vẫn mặc bộ đồ ngày hôm qua, trong tay còn cầm chiếc áo sơ mi kia của anh, áo trắng nhàu nhĩ, ở trên có phần mắt và son môi của tôi. Tôi tìm được tất của mình ở chân giường, xoay người xuống giường, điều tra xung quanh. Trong phòng thật im lặng, không có một bóng người. Tôi tìm máy tính của Lịch Xuyên, tính hoàn thành chuyện hôm qua chưa làm xong, lại phát hiện nó bị Lịch Xuyên mang đi.

Tôi thở hắt ra một hơi thật dài, vào toilet, dùng nước ấm rửa mặt thật sạch. Lịch Xuyên đi chưa được bao lâu. Bàn chải đánh răng của anh vẫn còn đang nhỏ nước. Hơi nước trong phòng còn chưa tan hết. Tôi sửa sang lại quần áo tóc tai, làm ra bộ dạng giống như tôi đang làm việc. Lại còn cố ý ôm hai quyển “Địa chí thành phố Ôn Châu” vào trong ngực. Nhìn thời gian : 8 giờ 5 phút.

Vào lúc này, mọi người của CGP đều đang ở trong phòng họp. Ngoại trừ tôi ra, không ai dám tới trễ.

Tôi nghe nghe ngoài cửa, không hề có động tĩnh. Coast is clear. Vì vậy, thản nhiên mở cửa, thản nhiên về phòng mình. Tôi tắm thật sạch sẽ, thay đồ, mặc một chiếc áo len màu tím nhạt, một chiếc váy caro ngắn. Tới nhà ăn ăn bữa sáng đầu tiên của tôi ở Ôn Châu.

Cuộc họp vừa chấm dứt, mọi người của CGP đều ở nhà ăn.

Lịch Xuyên và hai vị giám đốc, cùng hai người khách tới ngày hôm qua đều đang bưng cà phê đứng nói chuyện ở quầy bar.

Tới lấy cà phê, đương nhiên phải đi ngang qua quầy bar. Tôi lễ phép cười cười với hai người khách, vị ti ngôn khinh, tôi cũng không tính đi lên nói chuyện. Đi lấy cà phê, đang tính đi tới bàn bên cạnh lấy bánh ngọt, Giang tổng đột nhiên gọi tôi lại : “Annie, lại đây một chút!”

(Vị ti ngôn khinh : địa vị thấp thì tiếng nói cũng thấp).

Tôi dừng bước, xoay người, sau đó, chậm rãi đi về phía trước.

—Mạnh Tử nói : thuyết đại nhân, tắc miếu chi, vật thị kỳ nguy nguy nhiên.

(Tạm dịch : Muốn bày tỏ ý kiến với người có địa vị cao thì trước hết phải coi thường họ đã, chớ nên để ý tới địa vị hiển hách của họ)

“Vị này là Vương Tế Xuyên tiên sinh, anh trai của Vương tiên sinh.”

Tôi bắt tay với anh ta : “Xin chào, Vương tiên sinh. Tôi là Annie, là phiên dịch viên của Lịch Xuyên tiên sinh.”

“Xin chào, Annie.” Lòng bàn tay anh ta nóng rực, lúc bắt tay dùng sức rất mạnh.

Hai người rất giống nhau. Tuy nhiên, hình dáng của Tế Xuyên nhu hòa hơn Lịch Xuyên, vóc dáng cũng cao hơn Lịch Xuyên. Anh ta là bản đầy đủ của Lịch Xuyên. So sánh hai người, tôi vẫn thấy Lịch Xuyên đẹp trai hơn. Anh hơn Tế Xuyên một chút bướng bỉnh. Hình dáng rõ ràng hơn, đường cong kiên cường hơn.

Đứng cạnh Tế Xuyên là một người ngoại quốc tóc nâu, mắt sâu, tuổi xấp xỉ với anh ta. Tôi cảm thấy bộ dạng anh ta không giống người Pháp, giống người Anh hơn, khuôn mặt rất gầy, rất dài, ngực lúc nào cũng ưỡn cao cao, có chút giống vị Bá tước trong phim “Bệnh nhân người Anh” trước khi bị hỏng mặt.

“Đây là René Dubois tiên sinh.” Tế Xuyên giới thiệu nói.

“Xin chào, Du...bois tiên sinh. Tôi là Annie.”

Dubois, tên này rất khó đọc. Tế Xuyên phát âm tiếng Pháp vừa nhanh vừa nhẹ, tôi hơi khấn trương.

Tôi khấn trương không phải chỉ vì cái này. Tôi sợ tập tục hôn mặt của người Pháp. Tôi là con gái Trung Quốc, không truyền thống, cũng không bảo thủ, nhưng vẫn kiên trì nguyên tắc, chỉ mở ra với người đàn ông mà mình thích. Có một lần tới nhà bạn cùng lớp chơi, bạn trai của nó là người Pháp, vừa gặp ngay cửa là hôn chụt chụt lên má hai cái, làm tôi hoảng hồn đỏ mặt.

“A...Annie, xin chào! Gọi mình là René, mình đến từ Paris. Cho nên, trọng âm nằm ở vần thứ hai.” Bộ dạng bắt tay của anh ta rất thân thiết. Tuy nhiên, trên mu bàn tay có mọc lông. Không ngờ anh ta cũng biết nói tiếng Trung. Nhưng mà, lắp ba lắp bắp, giọng điệu hơi kì cục.

“Vâng, tiếng thứ hai, tôi nhớ kỹ.”

Tiếng Trung anh ta chỉ nói được nhiều đó thôi, tiếp theo, René nói tiếng Anh với tôi. Tiếng Anh của anh ta lưu loát tự nhiên, cú pháp cũng rất tao nhã, chỉ có điều mang theo khẩu âm của tiếng Pháp.

“Alex nói cậu sẽ mang mình đi núi Nhạn Đãng.”

“Alex?”

Tôi chưa từng nghe tên này.

Anh ta ngẩn người, quay đầu nhìn Lịch Xuyên. Lịch Xuyên cúi đầu uống cà phê, sau đó ngẩng đầu nhìn tôi, nửa ngày, mở miệng phun ra hai chữ : “Middle name.” (Tên lót).

Được rồi, cứ nghĩ là biết rõ người này, không ngờ là ngay cả tên cũng chưa biết rõ.

Tôi giữ vững nụ cười chuyên nghiệp : “Núi Nhạn Đãng tôi cũng chưa đi, rất vui được đi với anh. Nghe nói ngồi xe ô tô đi một giờ là tới.”

“Cậu biết đi xe đạp không?”

“Biết.”

“Đi xe đạp thế nào? Có thể giảm bớt khí thải.”

“Không thành vấn đề.”

“Annie, điểm tâm ở bên kia, cần mình bưng cà phê cho cậu không?” người Pháp đúng là ga lăng.

“Cảm ơn, không cần.”

René đưa tôi tới bàn bên cạnh, kéo ghế ra, tôi ngồi xuống.

—thật ra, mỗi lần ra ngoài ăn cơm, Lịch Xuyên đều đẩy cửa, cởi áo khoác, kéo ghế cho tôi. Làm vô số lần tôi cũng không quen.

Điểm tâm trên bàn theo phong cách châu Âu là chính, bánh ngọt, bánh linh tinh. Rất nhiều thứ tôi cũng không biết tên. René lại nói với Lịch Xuyên : “Alex, Leo sắp đi công trường rồi, hai người có muốn ăn chút bánh quế dâu lát dạ không?” anh ta nói tiếng Anh.

Hai anh em cũng ngồi xuống, mỗi người bưng một cái mâm.

“Đương nhiên là ăn một chút. Bánh quế ngọt lắm, Lịch Xuyên không ăn đâu.” Tế Xuyên nói xong, liền lấy chiếc bánh quế trên đĩa Lịch Xuyên mang qua đĩa mình. Tiện tay ném cho anh một miếng bánh đen thui : “Ăn bánh mì đen này đi, nhiều dinh dưỡng.”

Khẩu vị của Lịch Xuyên, thật ra rất soi mói. Bánh mì đen chắc chắn anh sẽ không ăn. Quả nhiên anh nhú nhú mày, đứng dậy, tới bàn salad tính lấy nửa đĩa hoa quả. Vừa ngồi xuống lại, René liền cầm đĩa, chồm đầu qua, vừa nhìn hoa quả trên đĩa, vừa lắc đầu : “Ừm...cái này không tốt, cái này không tốt, cái này cậu không cần ăn, còn có mấy trái nho này nữa, rất ngọt. Cái này không được. Trái Kiwi tốt nè, nhiều vitamin.”

Anh ta lấy hết một nửa hoa quả trên đĩa của Lịch Xuyên về đĩa của mình.

...đây là mấy người gì vậy, tôi tức thay Lịch Xuyên.

Tiếp theo, Lịch Xuyên từ cạnh bàn móc ra một bịch nhỏ, vừa tính há mồm, bị René nhanh tay lẹ mắt cướp đi : “Thượng Đế ơi, cái này chắc chắn là thịt heo! Để mình kiểm tra cái đã.” Dứt lời, kéo gói bánh ra, ngửi ngửi, gật đầu : “Đúng y chóc. Alex, cậu chưa bao giờ ăn thịt heo. Đúng không? Cậu thích ăn bánh bao, để mình đi hỏi phục vụ thử xem, có bánh bao chay không.”

–tôi cảm thấy, trông bộ dạng hai người kia, tôi đều thấy phát điên thay Lịch Xuyên. Thứ nhất, Lịch Xuyên không phải trẻ con. Thứ hai, Lịch Xuyên có thể ăn thịt heo. Lần ở nhà dì tôi, anh ăn nhiều bánh tẻ nhân thịt heo như vậy, lại còn trầm trồ khen ngon nữa.

“Đừng đi,” Lịch Xuyên ngăn anh ta lại, cầm miếng bánh mì đen kia lên “Mình ăn cái này, được chưa.”

René cười sung sướng nhìn tôi : “Annie, cậu ăn cái gì?”

Tôi vội vàng nói : “Bánh mì đen.”

Trong lúc ăn, vì để ý tới tôi, mọi người đều nói tiếng Anh, Lịch Xuyên không nói tiếng nào ăn bánh. Nhưng Tế Xuyên và René lại vô cùng nhiệt tình, không ngừng nói chuyện với tôi. Hỏi về núi Nhạn Đãng, hỏi khí hậu Ôn Châu, hỏi dân cư địa lý, hỏi tin tức địa phương, đúng là người Pháp, cao thủ làm quen.

Tôi thì không sao, nói chuyện với họ, nhân tiện luyện khẩu ngữ.

Nói hơn nửa tiếng, nói chưa hết, Lịch Xuyên đứng lên trước, lấy blackberry của anh ra, kiểm tra “to do list” : “Tế Xuyên, đi công trường với em đi. René, mình đã nhờ người mua vật liệu làm mô hình rồi, dao rọc giấy, nến, các loại nhựa cao su và giấy mọi độ dày đều có. Cậu có một trợ thủ. Đúng rồi, trong thiết kế của mình, có mấy bức tường hình cung, lúc làm có thể có chút phiền phức, cậu tính làm như thế nào?”

“Không phải là hình cung được không?” René ngồi cạnh trêu chọc.

“Không được.”

“Có giấy dày hơn 1.5mm không?”

“Có.”

“Đưa ình, mình có cách. Lần trước một chiếc ghế dựa hình trái dưa do Leo thiết kế mình còn làm được, đúng không, Leo?”

“Em là thiên tài. Chỉ ngốc hơn Lịch Xuyên một chút thôi.”

“A, em là doctor!”

“Phải học kiến trúc, chỉ có đồ ngốc mới học doctor.” Lúc này, hai anh em trăn miện một lời.

“Không hay đâu nha, hai người cứ ở cạnh nhau là liên hợp không à, xấu quá. Leo đừng đi công trường, ở lại giúp em đi.”

“Không được, Leo phải vẽ giúp mình. Cậu làm một mình đi, mình tìm trợ thủ cho cậu rồi.”

“Như vậy thì, Alex, cậu nợ ơn mình đó nha.”

“Nợ gì? Lần trước...còn có...năm trước...còn có...ba năm trước...”

“Được rồi, cậu không nợ bọn mình. Sau này đi Las Vegas đánh bài thua, cậu ình mượn tiền là được rồi.”

“Nói tới vụ này...lần trước cậu mượn tiền mình còn chưa trả nữa. Mấy năm rồi?”

“Leo nói anh ấy sẽ trả giùm mình. Leo, đúng không?”

“Ừm...giữa anh em mình mà, để ý làm gì. Đúng không, Lịch Xuyên?” Tế Xuyên cười tủm tỉm vỗ vai Lịch Xuyên.

René bỗng nhiên quay đầu lại nói với tôi : “Annie, cậu có thích chơi giấy không? cậu tới giúp mình, được không?”

“Trợ thủ của cậu là Tiểu Đinh ở phòng vẽ.” Lịch Xuyên nói “Hôm nay Annie phải phiên dịch các bản vẽ mình đã hoàn thành.”

“VẬY anh nhớ gửi bản vẽ cho tôi.” Tôi giải quyết việc chung nói.

“Gửi tới hòm thư của em rồi.”

“Mấy tôi không mở file CAD được. Anh gửi bản in cho tôi được không?”

“Như vậy đi, đưa laptop của em đây, tôi cài CAD cho em.”

“Không được. Tôi nhìn màn hình lâu quá sẽ bị đau mắt.” tôi vội vàng nói. Thật ra điều tôi lo lắng là không biết Lịch Xuyên có nhân cơ hội lợi ố cứng của tôi hay không.

“VẬY à. Được rồi. Bản vẽ của tôi để trên bàn làm việc. Trong ống đựng màu lam. Bây giờ tôi phải đi công trường, tự em đi lấy đi.”

Tôi gơ hai tay lên : “Lấy bằng cách nào? Tôi không có chìa khóa.”

Anh đã tính đi rồi, lại dừng lại, nhìn tôi, nhướn mày lên : “Không có chìa khóa? Sao vậy được?”

“Sao tôi có chìa khóa phòng anh được?” tôi nói. Mặt không đỏ tim không đổi nhịp.

Có thể nhìn ra được, người này đã tức giận tới mức hết lời để nói rồi.

“Chìa khóa lần trước dùng cũng không có?”

“Trả từ đời nào rồi.”

“Em đi theo tôi!” mặt đã tức tới mức không thể tức hơn nữa. Mây đen tụ lại thành áp suất thấp. Bão táp sắp kéo tới.

Ngoài nhà ăn chính là quầy tạp hóa. Chỉ cần nghĩ tới hôm nay nhiều việc, cơn nghiện thuốc lá của tôi lại nổi lên.

“Đợi chút, tôi tới quầy bán quà vặt cái đã.”

“Tôi đi với em.”

Lịch Xuyên kiên quyết đi theo tôi. Theo tới tận trước quầy bán quà vặt. Người bán hàng kia lần nào cũng bán thuốc lá cho tôi, rất quen thuộc với tôi.

“Chào buổi sáng Annie! Vẫn hiệu cũ hả? Một gói hay hai gói?”

Tôi nghĩ nghĩ, lại nghĩ nghĩ. Sau đó, tôi rút cuộc hỏi : “Chị có kẹo cai thuốc không?”

“Không có. Hiệu thuốc mới bán cái đó.”

Tôi không nói gì, chuẩn bị từ bỏ. Không ngờ, Lịch Xuyên đứng bên cạnh nói : “Hiệu thuốc gần nhất ở đâu?”

“Ra cửa rẽ phải, đi qua công viên lại rẽ trái, đi dọc theo “Phố hoài cự”, đi khoảng 15 phút. Có hiệu Đồng Tế Đường rất lớn.”

“Xa quá, ngày mai tính. Nếu không, chị bán cho em một gói—“

Người nào đó nhìn tôi căm tức.

“Băng vệ sinh.” Vội vàng nói cho hết câu.

Ra quầy tạp hóa, Lịch Xuyên nói với tôi : “Có hứng thú đi dạo với tôi một chút không?”

Tôi giật mình nhìn anh, nghi ngờ là bánh bao thịt rớt xuống từ trên trời. Vừa rồi là Lịch Xuyên nói với tôi à?

Tôi nhìn lướt qua chân anh, hỏi : “Anh có đi dạo được không?”

“Không xa lắm.”

“Xin hỏi – lần đi dạo này, có có tính chất thuộc công việc không?”

“Đúng vậy. Em có đồng ý không?”

“Rất đồng ý. Ai không muốn tiếp cận ban giám đốc? Đi phía nào?”

“Rẽ phải. Qua công viên lại rẽ trái, chúng ta đi tới “Phố hoài cự””.

Ra cửa rẽ phải chính là công viên. Chúng tôi đi qua giữa công viên, trong công viên rất náo nhiệt. Có người múa kiếm, có người đánh quyền, có người khiêu vũ, có người luyện công, có người uống trà, có người chơi chim. Mọi người đều đang hưởng thụ cuộc sống.

“Có nhiều bản vẽ cần phải dịch lắm à?” tôi hỏi. Nếu đây là cuộc đi dạo có tính chất công việc, tôi chỉ phải nói chuyện công việc.

“Khoảng 7, 8 bản. Không nhiều lắm.”

“Nếu anh vội, tôi sẽ dịch xong trong chiều nay, buổi tối gửi cho anh.”

“Không vội lắm, mai gửi cũng được.”

Anh vừa nói, vừa chậm rãi đi.

“Vậy, anh nói thử, chừng nào tôi đi núi Nhạn Đãng với René?”

“Đợi tới khi cậu ấy làm mô hình xong, bọn em có thể xuất phát. Ngồi xe đi, hai ngày, đủ không?”

“Không phải nói là đạp xe à?”

“Đừng nghe cậu ấy. Đường núi không an toàn, tôi gọi lái xe đưa bọn em đi.”

“Anh không đi à?”

“Không có thời gian.”

Tôi chưa tìm được đề tài gì để nói, anh cũng không mở miệng nữa. Chống gậy, chăm chú đi.

Tôi cười khổ trong lòng. Thật ra yêu cầu của tôi không cao. Lịch Xuyên đi với tôi, chẳng cần nói câu nào thì tôi cũng đã thấy mỹ mãn rồi.

Đi qua công viên, chúng tôi rẽ trái. Khu phố bên trái vì có rất nhiều cửa hàng bán CD xài rồi, cả ngày bật nhạc xưa, cho nên được gọi là “Phố hoài cự.”

“Sao anh lại tới đây? Anh muốn mua CD à?”

“Tùy tiện đi thôi. Nếu có đĩa tốt thì mua mấy cái.”

“Vậy tôi lựa hộ anh được không?”

“Cho em 5 phút.”

“Ông chủ, đĩa này, Đặng Lệ Quân. Bật nghe thử đi, có bị trầy không?”

CD bỏ vào máy, Đặng Lệ Quân hát lả lướt : — “Em vừa thấy anh liền cười, phong thái của anh quá mỹ diệu. Ở bên anh, vĩnh viễn không phiền não...”

“Ông chủ, đĩa này nữa, Trịnh Quân.”

Máy quay đĩa lại vang lên vô cùng sôi động : “Nàng tựa hồ lạnh lùng khiến cho người ta không phân biệt được phương hướng, thật ra trái tim cô đơn của nàng tràn đầy giấc mộng sung sướng có một ngày bọn họ gặp lại, trái tim cô độc sẽ được cứu vớt, đối mặt với sự điên cuồng của nàng tôi không biết là nên vui vẻ hay là sợ hãi, một đoạn trầm mặc đầy xấu hổ, tôi đang nói thầm mà phải làm gì đi chứ thì đột nhiên nàng ôm chặt tôi lại và nói, A ha, em không cố được nữa vì tình yêu của em vô cùng rõ ràng, tình yêu của em vô cùng rõ ràng...anh không thể để em lại cô đơn nữa...”

Chịu thua, cho dù ông chủ bật bài nào đi chăng nữa, vẻ mặt của Lịch Xuyên vẫn như đang dự đám tang vậy. Không còn cách nào khác, đối với người như vậy, đành phải ra đòn sát thủ. Tôi đổi sang bài hát vô cùng sến của Trisha Yearwood : “Without you There’d be no sun in my sky There would be no love in my life There would be no world left for me And I Baby I don’t know what I would do I would be lost if I lost you If you ever leave Baby you would take away everything real in My lifeAnd tell me now How do I live without you I want to know How do I breathe without you If you ever go How do I ever ever survive?”

How do I How do I, oh how do I live?...”

Lúc này, người nào đó rớt cuộc lên tiếng, tiếng Anh vô cùng ôn hòa : “Could you stop it?!” (Em thôi đi được không?)

Đầu gối. Không ăn thua, thất bại, trả tiền. Một xấp CD bỏ vào túi plastic, tự mình xách. Sau đó, tôi đi theo anh, mở măt đi về phía trước, đi không được 5 phút, bỗng nhiên anh dừng lại. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, trên cửa viết ba chữ : “Đồng Tế Đường.”

“Lịch Xuyên anh muốn mua thuốc à? Mua thuốc gì vậy? Nói cho tôi biết tôi đi mua giùm cho, anh đừng đọc nhầm chữ nha.” Tôi cầm lấy một chiếc giỏ, phát hiện hiệu thuốc này hơi giống siêu thị, thuốc đều đặt ở trên giá. Còn có đồ trang điểm.

“Em mua của em, tôi mua của tôi.”

Chúng tôi mỗi người xách một cái giỏ, đi vào, biến mất trong đám người. Tôi tìm được ô gà bạch phượng hoàn, cộng thêm một lọ kem dưỡng da, một chai sữa rửa mặt, tới quầy thu ngân trả tiền. Lịch Xuyên đứng sau tôi, trong giỏ của anh bỏ rất nhiều hộp màu đen, trên mỗi hộp đều viết một chữ “NO” thật to.

Tôi trả tiền xong, quay đầu nhìn anh : “Đây là gì?”

“Kẹo cai thuốc.” anh bỏ thêm một câu “Hiệu Cát tường thông báo.”

“Đừng hù tôi nha, nhiều hộp như vậy à?”

“Mỗi đợt cai 6 hộp, trong vòng 8 tuần em không cần mua. Một lần 2 viên, muốn hút thì ăn kẹo. Sau đó uống nhiều nước.”

“Là anh quan tâm tới sức khỏe của tôi, hay là do công việc cần?”

“Không liên quan gì tới sức khỏe của em. Em muốn hút thuốc hay không không liên quan gì tới tôi.”

Tôi nổi giận.

“Nhưng mà, tôi bị bệnh phổi, không ngửi mùi thuốc được. Một chút cũng không được.” anh nói lạnh như băng “Cho nên, làm việc với tôi, em phải cai thuốc. Đây là công việc cần.”

Tôi không hé răng.

Anh tính tiền, bắt taxi : “Tôi mệt rồi, chúng ta ngồi taxi về.”

Dọc theo đường đi tôi đều không nói lời nào.

Tới khách sạn, tôi thấy Tế Xuyên và nhân viên đang đứng nói chuyện, thấy chúng tôi đi vào, cười nói : “Hai người đi đâu vậy? Nói là đi công trường, làm anh đứng đây chờ này giờ.”

Tôi lễ phép cười cười.

Lịch Xuyên đưa một gói to toàn kẹo cai thuốc cho tôi.

Tôi ở trước mặt bọn họ, tùy tiện ném nguyên túi đó vào thùng rác bên cạnh. Sau đó, tôi bình tĩnh nói :
“Vương Lịch Xuyên, anh cứ thử sa thải tôi đi. Xem tôi có đói chết không.”

28. Chương 28

Chương 28

Nói xong câu này, tôi chớp mắt một cái, nghênh ngang bỏ đi.

Tôi vào phòng cởi sạch đồ. Lấy từng cái một đưa lên mũi ngửi, xem xem có mùi nicotin không. Sau đó, tắm rửa sạch sẽ cả người, chà xát phòng hết lần này tới lần khác. Tắm xong, tôi thay một chiếc áo sơ mi trắng thêu hoa, áo mới, chưa mặc lần nào. Bỏ đồ dơ vào túi plastic, mang ra hiệu giặt ủi giặt.

Hiệu giặt ủi cách khách sạn không xa. Tôi nói chuyện với bà chủ, hỏi xem người hút thuốc có để lại mùi trên quần áo không.

“Đương nhiên có chứ,” bà ta nói “Nếu cháu hút thuốc, hoặc là người xung quanh hút thuốc, mỗi sợi vải trên người cháu đều có mùi thuốc, giặt cách nào cũng không sạch. Bản thân mình thì không ngửi được gì, nhưng người mẫn cảm hửi một cái là biết liền. Ở chỗ cô mua đồ xài rồi đều phải hỏi trước, đồ của người hút thuốc, không mua.”

Tôi vừa nghe câu này, phiền lòng muốn chết : “Cô ơi, đồ này cháu không cần nữa, phiền cô đem tặng ai đi...thôi trả lại cháu, để cháu quăng thùng rác cũng được.

Tôi đi tới khu mua sắm, mua đồ mới từ trong ra ngoài. Tâm trạng không tốt, đành phải dùng phương pháp mua sắm. Tôi đi dạo mấy khu, bao lớn bao nhỏ, xách đầy tay. Quay lại khách sạn đã là giờ ăn trưa. Tôi đi thẳng về phòng mình, ma xui quỷ khiến lại đi tắm một cái nữa, tôi ngồi trong bồn tắm, quan sát ngón tay của mình. Đúng vậy...hơi ngả vàng, vì tắm nicotin. Thời gian buồn bã nhất, tôi hút một ngày một gói, nhin ăn nhin uống cũng phải hút. Nếu không phải vì mỗi tháng tôi đều gửi 2000 tệ cho Luật sư Trần, khiến cho cuộc sống hơi eo hẹp, thì có lẽ tôi đã hút nhiều hơn rồi. Hu hu hu, trước đây không hề thấy nó nghiêm trọng, dù sao cũng là tôi tự chịu. Nhưng mà, bây giờ, không giống hồi trước nữa.

Chỉ nghĩ tới đó, cơn nghiện thuốc lá lại tái phát. Tay tôi không tự chủ được bắt đầu run lên. Đau đầu, phiền chán, tinh thần tan rã, môi cay miệng khô, đứng ngồi không yên. Nghĩ tới buổi chiều tôi còn phải phiên dịch bản vẽ, tôi cần thuốc lá để giúp tôi tập trung tinh lực. Nghĩ tới đây, tôi sờ sờ túi mình, may mắn, cảm ơn trời đất, còn một gói. Trong đó không còn nhiều lắm, chỉ có hai điếu. Tôi xách túi ra cửa sau. Trước kia tôi hay đứng ở bồn hoa cạnh cửa hút. Bồn hoa ngay trước cửa lớn, người đến người đi, ảnh hưởng không tốt. Cửa sau có hai thùng rác rất to, cao hơn đầu người. Không ai muốn đứng cạnh đó lâu để hít mùi rác cả. Đó mới là chỗ lý tưởng để hút thuốc.

Ngay cửa sau có một bãi đất trống, thật ra là một bãi đậu xe không sử dụng nữa. Tôi đi men theo tường của khách sạn, quẹo trái, nghe thấy tiếng cười của một cậu bé vọng lại : “Chú ơi, ném qua bên này đi! Bên này! Bên này!”

“Cháu chạy lại gần một chút, nhìn bóng đi, đừng nhìn tay chú.” Giọng nam đầy từ tính, vừa trầm vừa rõ ràng.

Cậu bé kia vui vẻ hét chói tai : “A ha! Cháu bắt được rồi! Cháu bắt được rồi! Chú ơi, tiếp đi, tiếp đi!”

Vẫn là giọng nam kia : “Lần này chú ném xa đó nha. Cháu phải chạy nhanh lên đó.”

“Ném đi! Ném đi!”

Tôi nhìn, là Lịch Xuyên, quỳ gối trên đất, chơi bóng với một cậu bé khoảng ba tuổi. Mẹ cậu bé đứng ở bên cạnh, mỉm cười nhìn.

“A Cát ngoan, chúng ta về nhà ăn cơm, không chơi nữa. Chú chơi với con một tiếng rồi.”

“Không về, không về, con muốn chơi! Con không ăn cơm đâu!”

“Nè, không ăn cơm không được, không ăn cơm sao lớn lên được! Như vậy đi, chúng ta về nhà ăn cơm, ăn cơm xong mẹ dẫn con đi công viên chơi được không?”

“Không...không...không...”

“Tổng Tiểu Cát! Đi về nhà! Mẹ nói mấy lần rồi!” giọng điệu người mẹ thay đổi, vẻ mặt cũng thay đổi.

Cậu bé kia cuối cùng cũng lưu luyến nắm tay mẹ đi.

Lịch Xuyên nhặt gậy chống trên mặt đất lên, một tay chống đất, chậm chậm đứng lên. Thấy tôi, “Hi” một tiếng.

Tôi không để ý tới anh, đi thẳng tới cạnh thùng rác, yên lặng đứng, chờ anh bỏ đi. Cho dù tôi không khổng chế được chứng nghiện thuốc lá của mình, thì đạo đức của tôi cũng không kém tới mức đứng trước mặt bệnh nhân viêm phổi hút thuốc.

Anh lại cố tình không đi, ngược lại còn đi lại đây.

“Tức giận?” anh nói.

Không thêm để ý.

“Càng tức giận, càng phải tới chỗ có không khí tốt đứng. Ở đây toàn là thùng rác, không khí rất bẩn.”

Không thêm để ý.

“Ai, muốn ăn kẹo không? Tôi có kẹo ăn ngon lắm nè. Muốn không?”

Không thêm để ý.

Anh móc ra một chiếc hộp màu đen từ túi quần. Tôi nhìn, vẫn là kẹo cai thuốc hiệu “Cát tường thông bảo” kia.

“Tôi thử rồi, vị bạc hà, ngon lắm...không thích ăn kẹo?”

Tôi cầm hộp Cát tường thông bảo kia, trực tiếp ném vào thùng rác.

Anh lại lấy ra một cái hộp, lấy từ trong đó ra một miếng gì đó giống băng keo cá nhân : “Đây là băng dán cai thuốc, nhãn hiệu nghe cũng hay lắm “Thời giờ như hoa”, em nhất định sẽ thích dùng. Thử cái này? Được không?”

Giật qua, lại ném vào thùng rác.

Tôi hung tợn nói : “Anh còn gì nữa? Lấy ra hết đi, tôi ném hết một lần cho xong.”

Cạnh thùng rác có vài cục đá xi măng, leo lên mấy cục đá đó, liền đứng cao bằng thùng rác. Không ngờ cái thùng rác này lại lớn như một căn phòng, cần xe tải chuyên môn kéo đi, bình thường nếu có ai tới đổ rác thấy cao thì có thể leo lên đó.

Lịch Xuyên nhặt một nhánh cây thật dài trên mặt đất, kéo tôi, leo lên mấy cục đá kia : “Lại đây, Tiểu Thu. Chúng ta nhìn thử xem trong thùng rác có những gì?”

Làm cái quỷ gì vậy. Chúng tôi cùng cúi đầu nhìn.

Trong thùng rác sẽ có những gì?

Rác. Đúng không?

Vỏ trứng gà, đồ ăn thừa, trà thừa, túi plastic, than tổ ong, xương cá, xương heo, xác mèo, lông gà, lông vịt, rau nát, chai lọ rỗng, đồ chơi hư, gia cụ hư, CD hư, mảnh vỡ thủy tinh, mấy mảnh gỗ cắm đinh, hoa plastic, cơm thiêu, vỏ khoai tây, vỏ dưa chuột, dưa hấu hư, quýt hư, dây điện, bao tay thợ điện, giời, ruồi bọ...

Thùng rác chỉ chứa khoảng một nửa, không đầy lắm. Lịch Xuyên cầm nhánh cây quơ quơ ở trong.

Tôi không biết anh muốn tìm gì, tóm lại, tôi không nói gì.

Quơ nửa ngày, anh dùng nhánh cây móc một mảnh rau nát rất lớn lên, mảnh rau đó nát bết, quơ qua quơ lại trước mặt tôi.

“Đây là gì?”

“Nếu em tiếp tục hút thuốc, phổi của em sẽ biến thành cái này. Sợ không?”

“Sợ gì? Như vậy rất đẹp nha.” Tôi nói “Có gì không ổn?”

Người nào đó chán nản.

Sau một lúc lâu, anh nhìn chăm chăm mặt tôi, nói từng chữ từng chữ một : “Tiểu Thu, xem ra em muốn ép tôi tới đường cùng. Hoặc là, em cai thuốc. Hoặc là, tôi nhảy xuống.”

Ánh mắt rất có lực sát thương nha!

Tôi nháy mắt mấy cái : “Anh nhảy, cứ việc nhảy – cái thùng này vừa vặn không đầy nắp.”

Lịch Xuyên sợ bắn, không phải sợ bắn bình thường. Một ngày anh phải tắm vài lần, không thích chạm vào đồ bắn. Thùng rác bắn như vậy, tôi không tin anh sẽ nhảy.

Tôi đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên nghe “bịch” một tiếng.

Người này nhảy xuống thật!

“Ai! Lịch Xuyên!”

Lịch Xuyên mang chân giả, anh tuyệt đối sẽ không làm động tác “nhảy” được. Tôi nhìn anh, đã sợ tới mức nói không nên lời. Anh lại làm như không có việc gì, ngồi trên đồng rác, nhặt một thứ gì đó lên đưa cho tôi nhìn.”

“Bắt lấy!”

Tôi vội vàng bắt lấy nó, nhìn kỹ, là hộp kẹo cai thuốc tôi vừa mới ném.

“Một lần hai viên. Ăn ngay bây giờ!”

Hộp mới tinh, hai viên thuốc gói trong bịch nhựa. Tôi xé bịch ra, ăn kẹo.

“Anh có té bị thương không? Tôi kéo anh lên!”

“Không được!”

“...tôi ăn kẹo rồi mà.”

“Em thề! Thề cai thuốc!”

“Tôi...thề.”

“Nói miệng không không tính! Em từng hứa rồi! Hứa xong lại đổi ý!”

“Tôi chưa từng hứa gì!”

“Tối hôm qua em hứa!”

“Đó là nằm mơ. Nói mơ không tính!”

“Xin hỏi, người nào đó giơ chân lên trước mặt tôi, nói : “Lịch Xuyên, cởi tất!”, cái này có phải nói mơ không?”

Té xỉu...không có gì để nói...nóng bỏng dữ vậy à?...siêu cấp buồn bực..

“Tôi đầu hàng, tôi cai thuốc. Tôi thề. Thề với trời cao, tôi, Tạ Tiểu Thu, cả đời cai thuốc, nếu làm không được, khiến cho tôi bị hổ ăn tim, ngũ lôi oanh đỉnh!”

(Ngũ lôi oanh đỉnh : hứng 5 tia sét của Thiên Lôi)

“Ném khăn quàng cổ xuống!”

Muốn khăn quàng cổ làm gì? Tôi cởi khăn quàng cổ làm bằng lụa ra, ném xuống. Anh dùng chiếc khăn đó bao cổ tay mình lại.

Khăn quàng cổ màu lam nhạt, tôi thấy thứ gì đó ướt ươn ướt thấm ra. Tim tôi, bắt đầu đập thành thịch : “Lịch Xuyên...tay anh, có phải đang chảy máu không?”

“Không phải. Em đi đi.”

“Tôi kéo anh lên.”

“Em kéo không được, gọi René tới giúp tôi.”

Tôi lén lút chạy về khách sạn, giả vờ trấn định, không dám kinh động người khác. Tôi gõ cửa phòng René, phát hiện Tế Xuyên cũng đang ở trong, hai người đang nói chuyện, tiếng Pháp.

“Annie?”

“Dubios tiên sinh, tôi cần anh giúp tôi một việc.”

“Không thành vấn đề.”

“Anh đi theo tôi.”

Tôi kéo anh ta, lặng lẽ đi tới cửa sau, leo lên bậc đá, Lịch Xuyên đang bình tĩnh tự nhiên ngồi ở chỗ cũ.

“Thượng Đế ơi!” René kêu lên : “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Lịch Xuyên tiên sinh không cẩn thận té xuống thùng rác. Anh mau đỡ anh ấy lên đi.”

René không nói hai lời, cũng nhảy xuống, đứng trong thùng rác, ôm Lịch Xuyên lên, đẩy Lịch Xuyên lên trên. Chính anh ta lại ở lại trong thùng rác, hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó, vô cùng đặc ý nhặt một chiếc hộp giấy lên : “A, hai người xem nè, miếng giấy cac-tông này tốt lắm nha, mình có thể dùng nó để làm núi giả.”

René dáng người cao to, động tác nhanh nhẹn. Rất nhanh liền leo ra thùng rác : “Alex, cậu có sao không?...Hi, bộ đồ này tệ quá nha, dính đầy trứng gà, đừng mặc nữa. Lát nữa vào cửa người ta lại cười cậu. Nè, mặc áo khoác của mình nè.” Anh ta không chần chờ cởi áo vest của Lịch Xuyên ra, ném vào thùng rác. Lại cởi áo vest của anh ta sang đưa cho Lịch Xuyên. Sau đó, anh ta thấy cổ tay của Lịch Xuyên, sắc mặt đột biến : “Tay cậu bị sao vậy?”

“Không sao, vết thương nhỏ thôi.” Lịch Xuyên nhìn tôi, dùng giọng điệu như mệnh lệnh nói : “Tiểu Thu, em về phòng trước đi.”

Nhưng mà, chiếc khăn lụa trên tay anh càng ngày càng ướt, có một giọt nhỏ ra, nhỏ lên trên mặt đất. Tôi trừng to mắt nhìn anh, sau lưng toát ra đầy mồ hôi lạnh.

Lịch Xuyên và René nói một câu tiếng Pháp. Tôi đoán anh đang nói tôi có chứng sợ máu. Vì hémophobie trong tiếng Pháp không khác hemophobia trong tiếng Anh là bao nhiêu.

René kéo tay tôi : “Annie, cậu phải đi ngay lập tức.”

Tôi không nhúc nhích, tôi nói : “René, đừng động vào tôi. Anh đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện trước đi.”

“Cũng tốt. Tuy rằng không nghiêm trọng, cũng cần băng bó một chút. Vậy bọn mình đi trước.” anh ta đi qua, mang theo Lịch Xuyên bỏ đi.

Tim tôi vẫn còn đang đập thành thịch, tôi ngồi xuống, hít sâu. Ngồi 1 phút, tôi cảm thấy khá hơn, liền đứng dậy, leo xuống bậc đá. Lại đụng phải René.

“René? Không phải anh đi với Lịch Xuyên à?”

“Alex tự đi bệnh viện rồi, cậu ấy không cần mình đi cùng.”

“Nhưng mà...lỡ may...”

“Annie, Alex không phải con nít. Cậu ấy lo cho cậu, kêu mình qua nhìn xem cậu có việc gì không.”

“Tôi không sao. Mới nãy hơi choáng, bây giờ đã khá hơn nhiều.”

René đưa một ống đựng giấy màu lam cho tôi : “Đây là Alex nhờ mình đưa cho cậu. Cậu ấy dặn cậu phải dịch cho nhanh.”

Tôi và René cùng đi tới cửa khách sạn, đi giữa chừng tôi đột nhiên dừng lại, hỏi anh ta : “René, tại sao Lịch Xuyên bị thiếu máu?”

“Trước kia cậu ấy đã bị thiếu máu rồi.”

“Nghiêm trọng lắm à? Là bẩm sinh à?”

“Alex nhờ mình nói cho cậu, nếu cậu hỏi tới vấn đề này, sẽ xúc phạm nghiêm trọng tới riêng tư cá nhân của cậu ấy.”

“Vậy tai nạn xe cộ của Lịch Xuyên thì sao?”

“Tai nạn xe cộ? Tai nạn xe cộ gì?” anh ta trợn cặp mắt màu lam lên nhìn tôi.

“Chân của anh ấy...”

“À...lần tai nạn kia. Ừm, cậu thấy rồi đó, rất nghiêm trọng. Xém nữa chết luôn.”

“Chuyện đó xảy ra năm nào?”

“Năm cậu ấy 17 tuổi.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

“Anh ấy nói anh ấy học kinh tế trước rồi mới học kiến trúc, học hai cái tổng cộng hết 8 năm trời, mà anh ấy mới 21 đã tốt nghiệp đại học rồi.”

“Alex học đại học năm 15 tuổi, học kinh tế 2 năm, xảy ra chuyện, đổi lại học kiến trúc. Thiên tài thiếu niên là như vậy đó.”

“Như vậy...sáu năm trước, anh ấy bỗng nhiên bị điều khỏi Bắc Kinh, là chuyện gì xảy ra? Vấn đề gia đình? Khủng hoảng kinh tế?”

Anh ta nghĩ nghĩ, lại nói lại mấy câu nói mới nãy : “Alex nhờ mình nói cho cậu, nếu cậu hỏi tới vấn đề này, sẽ xúc phạm nghiêm trọng tới riêng tư cá nhân của cậu ấy.”

“Như vậy, bây giờ Lịch Xuyên tới bệnh viện nào?”

“Không biết.”

Nói xong câu này, tôi biết tôi không thể moi thêm tin tức hữu dụng gì từ miệng René nữa. Hướng chỉ chúng tôi cũng đi tới cửa khách sạn rồi, René nói anh ta phải đi làm mô hình, tôi đi thẳng về phòng, gọi điện thoại cho Lịch Xuyên.

Không có người tiếp. Nhất định lại là bị chặn. Tôi không yên lòng, tới quầy lễ tân xin địa chỉ bệnh viện gần đây, bắt taxi, đi tìm Lịch Xuyên.

Tôi lại gọi điện thoại cho Lịch Xuyên lúc tới Bệnh viện số 3, lúc này chuông vừa reo một tiếng anh liền tiếp.

“Lịch Xuyên!”

“Ừm.”

“Anh đang ở bệnh viện nào? Bệnh viện số 3 à?”

“...Ừ. Tôi khám rồi.”

“Nhanh như vậy à? Không thể nào!” bệnh viện này rất lớn, bệnh nhân rất nhiều, hình như phải xếp hàng rất lâu.

“Cái đó, tôi nói tôi là người ngoại quốc, cho bọn họ xem hộ chiếu. Nói tôi không chờ được, có việc gấp. Cho nên, bọn họ liền ưu tiên.” Đầu bên kia điện thoại, Lịch Xuyên không nhanh không chậm nói.

Rất thông minh.

“Anh đang ở đâu, tôi tới tìm anh.”

“Em đang ở đâu?”

“Cửa Bệnh viện số 3.”

“Ừ, thấy em rồi.”

Tôi nhìn sang trái, thấy Lịch Xuyên đang ngồi trên xô pha trong phòng chờ đằng xa. Anh vẫy tay với tôi.

Tôi đi tới cạnh anh, thấy anh mặc áo vest mang giày da ngồi ở đằng kia, trên cổ tay băng một lớp băng trắng. Hiển nhiên trước khi đi bệnh viện anh đã tắm sạch sẽ.

“Bác sĩ có nói nặng lắm không?”

“Không nặng. Miệng vết thương rất nhỏ.”

“Cầm máu rồi?”

Anh chần chờ một chút, nói : “Ừ.”

“Vậy tại sao anh còn ngồi ở đây,” tôi nhìn sắc mặt của anh. Sắc mặt tái nhợt : “Không thoải mái à?”

“Ngoại khoa ở tầng 3, không có thang máy, leo lên rồi lại leo xuống, hơi chóng mặt.”

Tôi ngồi xuống, hỏi : “Anh muốn uống nước không?”

“Không.”

“Lần sau đừng nhảy, được không?” tôi nhìn anh, đau lòng.

“Em còn hút thuốc nữa không?”

“Không hút nữa. Đánh chết tôi cũng không hút. Tôi hoàn toàn thành thật, được không?”

Anh nhợt nhạt nở nụ cười, sắc mặt càng ngày càng trắng, thậm chí hơi hơi ngả xanh.

“Anh có bị thương ở chỗ nào nữa không?”

“Không có.”

“Lịch Xuyên, sắc mặt anh không tốt lắm, chúng ta đi gặp bác sĩ lại đi?” tôi nhìn bộ dạng của anh, càng ngày càng lo lắng, nhìn không được cầm tay anh.

“Tôi không sao.”

“Dù gì cũng vào bệnh viện rồi, khám một lần cũng là khám, khám hai lần cũng là khám.” Tôi tiếp tục khuyên anh, anh lại làm bộ lấy tờ báo, rút tay ra khỏi tay tôi.

“Không khám, tôi không sao. Nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Trong lúc này, điện thoại của anh vang lên. Hiển nhiên là Tế Xuyên gọi tới. Đầu tiên anh nói mấy câu tiếng Trung, ngay sau đó, hai người dùng tiếng Pháp cãi nhau. Tôi không thể không nói, cho dù dùng tiếng Pháp để chửi thề thì cũng nghe rất hay. Nhưng bọn họ cãi nhau về điều gì, tôi lại không hiểu. Sau đó, tôi thấy Lịch Xuyên đột nhiên gác máy, sức cùng lực kiệt ngã ra xô pha. Không quá 5 phút, Tế Xuyên bước nhanh về phía tôi. Hai người vừa thấy nhau, tiếp tục cãi. Vẫn là tiếng Pháp. Cãi hết nửa ngày, Lịch Xuyên không sức lực để ý tới anh ta nữa, Tế Xuyên vẫn còn nói :

“Stupide!”

“Abruti!” cãi lại.

“Desbile!” lại mắng.

“Imbecile!” lại mắng.

Hay nha, đúng là thời cơ tốt để học tiếng Pháp, những câu chữ người đều được quăng ra.

Một lát sau, Tế Xuyên đi tới nói với tôi : “Annie, cô đi về trước, được không? Tôi có lời muốn nói với Lịch Xuyên.”

Tôi gật gật đầu, ra cửa bắt taxi.

Tiếp theo, trong suốt ba ngày liền, tôi không hề nhìn thấy Lịch Xuyên.

29. Chương 29

Chương 29

Ba ngày đó lần lượt là ba ngày 28, 29, 30 tháng 12, đúng là những ngày cuối năm.

Ngoại trừ CGP ra, tất cả mọi người trong thành phố này đều đã bắt đầu nghỉ lễ. Ngay ngã tư đường, người bán hàng ôm loa hô to “Đại thanh lý, đại hạ giá”. Trước mặt tiền mỗi cửa hàng đều giăng đèn kết hoa. Người đi đường nhàn nhã, mặc đồ đẹp.

Tôi bỗng nhiên ý thức được, buổi tối tôi đi đón máy bay đúng là tối Noel. Không có bất kì ai nhắc tôi, tất cả mọi người đều quên. Đúng vậy, đi công tác ở CGP đều là nhân viên trung niên nòng cốt của CGP, lúc họ còn trẻ, Noel còn chưa phải ngày lễ của Trung Quốc. Nguyên vọng duy nhất của họ là chấm dứt chiến dịch đấu giá này trước Tết âm lịch, lấy được tiền thưởng cao, quay về vòng tay ôm ấp của vợ con. Vì vậy, tất cả mọi người đều cô đơn ở trong căn phòng của khách sạn cao cấp này, cách ly trần thế, vùi đầu làm việc.

Tôi đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Ba ngày này tôi đều ở trong phòng dịch bản vẽ, mỗi ngày ngủ không tới 4 tiếng. Cho tới hôm nay, 80% bản vẽ và thuyết minh thiết kế đều đã làm xong. Cuộn thành từng cuộn đặt trên giường tôi. Nhiệm vụ thiết kế của Lịch Xuyên nặng nhất, tốc độ lại nhanh nhất. Đương nhiên mấy bản vẽ cuối cùng là do Tế Xuyên vẽ lại từ bản phác họa của anh, dù gì cũng là anh em, phối hợp vô cùng ăn ý. Thậm chí nét chữ viết tiếng Anh của hai người, trông như viết từ tay một người vậy.

Hạng mục kiến trúc cải tạo chủ yếu của thành phố C chính là Nhà hát Lớn ở góc phía Tây của thành phố C, là một công trình thuộc Thanh Liên Sơn Trang. Cũng là công trình kiến trúc tốn kém nhất trong tổng số các hạng mục đầu tư. Bản thiết kế của Giang Hạo Thiên là kết cấu kính thoáng dang, từ xa nhìn lại, giống đầu của Nữ thần Tự Do, hoặc là giống một đóa Hoa hướng dương đang nở rộ. Ngay cả người thường như tôi nhìn cũng cảm thấy vô cùng đẹp. Mà bản thiết kế của Lịch Xuyên lại là kết cấu bằng thép khép kín, rất đơn giản, nhìn không ra hình dạng cụ thể gì. Có chút giống hòn sỏi thật lớn, mang theo những làn nước của thiên nhiên. Ở trên là lớp ốp bằng kính bóng loáng, màu xám nhạt, giống một mặt gương, chiếu ngược lại những đám mây trên trời. Mà một loạt những công trình phụ thuộc chung quanh Nhà hát, cũng cùng kiểu thiết kế “hòn sỏi nhỏ”, nhìn từ trên xuống, giống như một bãi sỏi nằm rải rác trên bãi biển, lại giống những hành tinh trong dải Ngân Hà, tự nhiên mà thần bí, thanh lịch mà rộng lớn, hợp thành một thể với rừng núi xung quanh, tôn lên lẫn nhau, thể hiện quan điểm bảo vệ môi trường, tự nhiên và tiết kiệm năng lượng của anh. Tôi vô cùng thích, cảm thấy mặc dù không đẹp bằng thiết kế của Giang tổng, nhưng nó có một loại hứng thú khi làm ngược lại quy tắc thường.

Nhưng mà, có nhiều người không thích những hòn “sỏi” này. Mọi người ở sau lưng lại đặt biệt danh cho Nhà hát, gọi là “tảng đá”. Lúc ăn cơm tôi nghe vài vị Kiến trúc sư nói thầm, nói Lịch Xuyên chưa bao giờ là POMO, tại sao lúc này lại hiện đại như vậy? Còn nói giám đốc bên đầu tư, thị trưởng thành phố C Tạ Hạc Dương vừa cổ chấp vừa cũ kỹ, có vẻ không dễ tiếp xúc. Ông ta sẽ chấp nhận phương án hiện đại à? Ngoài ra, đối thủ cạnh tranh mạnh nhất của CGP là kiến trúc sư trưởng của Giai Viên Điền Tiểu Cương,

nổi tiếng là chuyên gia thiết kế lâm viên theo phong cách cổ điển. Ông ta thật ra là đàn anh của Giang Hạo Thiên, ra nghề sớm, rất nổi tiếng, biết rõ phong cách của Giang Hạo Thiên như lòng bàn tay. Lần trước công trình ở Hạ Môn, thiết kế của ông ta thua CGP một phiếu, lúc này phỏng chừng là ông ta muốn báo thù, không tiếc dùng nhiều tiền để lấy tin mật.

Thư tham gia dự thầu yêu cầu viết hai bản Trung – Anh. Mãi tới sáng ngày 31, tôi mới hoàn thành tất cả các bản dịch được giao. Sau đó, tôi tốn hết buổi trưa để sửa chữa, tra chuốt rồi giao cho Giang tổng kiểm tra, sau đó Giang tổng giao cho phòng vẽ đóng dấu.

Giao xong việc, rốt cuộc có thể xả hơi. Tôi tới nhà ăn ăn một tô canh cá lát, từng lát cá vàng lạng mỏng, ăn cùng nấm hương cắt nhỏ và thịt nguội, ăn hết một chén, mồ hôi trên mặt liền toát ra. Tôi lại nghĩ tới Lịch Xuyên. Lịch Xuyên thích ăn cá, cũng thích ăn canh. Cháo cá lát Quảng Đông anh cũng rất thích, không biết anh ăn canh cá lát lần nào chưa? Tôi chạy tới phòng bếp hỏi đầu bếp cách làm canh cá lát, mới biết được muốn nấu ngon thì vô cùng khó. Tốt nhất là mỗi lần nấu thật nhiều. Mặc kệ nó, tôi lấy bút ra ghi lại công thức, chuẩn bị mang về Bắc Kinh nghiên cứu cho thật kỹ. Biến nó thành món sở trường của tôi.

Đáng tiếc Lịch Xuyên vẫn đang ở trong bệnh viện. Nghe nói anh được xếp vào “Phòng cho cán bộ cao cấp”. Vì Tế Xuyên sợ miệng vết thương của anh không cầm máu được, lại sợ nhiễm trùng, kiên quyết bắt anh ở lại bệnh viện để “quan sát”. Trong phòng bệnh chặn tất cả tín hiệu di động, nhưng có đường truyền riêng để lên mạng. Tôi biết Lịch Xuyên vô cùng bận, có lẽ cũng giống như tôi, một ngày chỉ ngủ được vài tiếng. Tôi gửi cho anh một lá thư ngắn gọn, hỏi anh khỏe chưa. Đối với câu hỏi này, anh không thèm trả lời một chữ, chỉ gửi lại cho tôi ba file đính kèm. Mở ra, là ba bản vẽ. Đây là thái độ của anh với tôi từ khi tới Ôn Châu tới nay, chỉ nói tới công việc, không nói tới chuyện khác. Mặc kệ anh, trong lòng tôi vô cùng ngọt ngào. Anh sẵn sàng nhảy vào thùng rác vì tôi, tôi hạnh phúc còn không kịp nữa là, oán giận cái gì.

Tiếp theo, tôi ngủ một giấc ngủ trưa thật ngon, tới 5 giờ, Trương Khánh Huy bỗng nhiên gọi điện thoại lại: “Annie, tiệc rượu buổi tối cô tham gia một chút. Cô có uống rượu được không?”

“Được.” ngoại trừ nghiện thuốc lá ra, tôi còn nghiện rượu, thử một lần liền say khướt, tôi sợ ngồi tù, không dám hít thuốc phiện, gần như là ngủ độc câu toàn. Lịch Xuyên cùng lắm chỉ phát hiện một cái trong đó mà thôi.

Hơn nữa, Chu Bích Tuyên có tử lượng tốt như vậy, làm người kế thừa cô ta, tôi làm sao kém hơn được?

“Cô đi theo Vương tổng, cậu ấy không thể uống rượu, một giọt cũng không được. Nếu là thịnh tình không thể chối từ thì cô chặn giúp cậu ấy, được không?”

“Không thành vấn đề.”

“Trong đó có Thị trưởng Tạ là nhân vật máu chốt. Ông ấy có khẩu âm Ôn Châu rất nặng, tôi nghe còn không rõ, Vương tổng nghe chắc chắn sẽ không hiểu. Lúc cô phiên dịch phải cẩn thận một chút.”

Mặt tôi nhất thời trắng bệch. Tôi cũng nghe không hiểu giọng Ôn Châu, không riêng gì tôi. Nghe nói có người ở đây hơn ba năm cũng nửa nghe nửa không.

“Khẩu âm Ôn Châu của ông ta nặng cỡ nào?”

“Ông ấy tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, cô nói thử xem, nặng cỡ nào?” Trương Khánh Huy ở đầu bên kia nói “Hơn nữa, ông ấy cũng là người trong nghề, tốt nghiệp khoa Kiến trúc của Thanh Hoa. Cho nên, tên của Vương tổng ông ấy cũng nghe qua rồi.”

“À! Mấy giờ bắt đầu buổi tiệc?”

“Đúng 6 giờ. Bên đầu tư mới thông báo hồi sáng. Cô chuẩn bị một chút. Phía chúng ta đi bốn người, Giang tổng, Vương tổng, tôi và cô. Cô ngồi xe Giang tổng, tôi đi bệnh viện đón Giang tổng. Chúng ta gặp nhau ở cửa khách sạn.

Để phối hợp với bữa tiệc hôm nay, tôi vấn một búi tóc nho nhỏ, ở trên gài một cây trâm gỗ màu tím, râu rĩ mặc một chiếc sườn xám trắng thêu hoa màu lam. Ngoại trừ ngực ra, đường cong của tôi cũng khá hấp dẫn, về ngực cũng dễ xử lý, lót ở trong áo ngực. Chiếc sườn xám kia bó khít tôi lại, làm tôi trông có vẻ gầy

trợ xương. Tôi tính biến mình thành Lâm Đại Ngọc cổ điển động lòng người, làm cho những người ép tôi uống rượu thấy không đành lòng.

Ngồi trong xe Giang tổng tôi vẫn còn ngồi ôn “Bách khoa toàn thư phương ngôn Ôn Châu” : “Liều liểu trệ trệ” chính là “Vệ sinh sạch sẽ”; “Vân đạm phong khinh” chính là “Ngả ngớn”; “Vật nghiệm tam tứ” chính là “không ra thể thống gì”...vân vân và vân vân. Tới cửa khách sạn, tôi phát hiện “Đầu lạp châu nhĩ” (Tiếng lóng Ôn Châu : sếp lớn, đại ca) Lịch Xuyên và Trương Khánh Huy đã đứng đợi ở đó.

Trong trường hợp long trọng Lịch Xuyên thường mặc đồ tây màu đen, tay cầm một cây gậy chống màu đỏ. Áo sơ mi đen, cà vạt trắng đen, rất hợp với khuôn mặt gầy thon dài của anh, cái trán cao cao, cái mũi thẳng tắp và quai hàm cương nghị. Thật ra, điểm hấp dẫn tôi nhất của Lịch Xuyên chính là ánh mắt của anh. Cho dù bề ngoài nhìn có vẻ lạnh lùng và kiên cường cỡ nào, ánh mắt của anh vẫn vô cùng thuần khiết, không chứa một chút tạp niệm. Sâu trong mắt anh, có chứa sự thâm tình và thành kính như một giáo đồ trung thành.

Lần này trong số các Kiến trúc sư tham gia đấu thầu, Lịch Xuyên là người trẻ nhất, nổi tiếng nhất. Ở trường hợp công khai anh nổi tiếng là người mặt lạnh, ít nói, vô cùng rụt rè. Cho nên lúc tôi gặp Lịch Xuyên, biểu hiện cảm xúc của anh đã chuyển qua “trạng thái công khai”. Anh nhìn tôi, sóng mắt khẽ dao động, lại nhanh chóng trở về nguyên trạng.

“Hai người không đợi lâu đi?” Giang Hạo Thiên nói.

“Không có.”

“Sức khỏe Vương tiên sinh thế nào rồi?” Giang Hạo Thiên tiến lên bắt tay với Lịch Xuyên.

“Khỏe nhiều rồi.”

Ở chỗ đón khách của khách sạn, trước mắt bao người, Lịch Xuyên giúp tôi cởi áo khoác, cầm cả áo khoác của anh, giao cho nhân viên. Tôi có chút không tự nhiên, cảm thấy có nhiều người sẽ hiểu lầm tôi là phu nhân của Lịch Xuyên. Cho nên, mỗi lần Lịch Xuyên bắt tay với người khác, tôi đều không quên thêm vào một câu : “Tôi là Annie, phiên dịch viên của Vương tiên sinh.” Dù sao những người tới đây đều là những người trong nghề, mọi người đều quen biết lẫn nhau. Cho nên, rất nhiều người đều cười hỏi lại : “Tiếng Trung của Vương tiên sinh tốt như vậy mà còn cần phiên dịch viên à?”

Đương nhiên, cũng có vài người hiểu lầm tôi là Chu Bích Tuyên, lúc bắt tay gọi tôi là Chu tiểu thư. Lúc này đến phiên Lịch Xuyên giải thích : “Đây là Tạ tiểu thư, phiên dịch viên mới của tôi.”

Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, đi tới gần bàn rượu, liền thấy một vị nam sĩ gần 60 tuổi, bị một đám Kiến trúc sư nịnh nọt như sao như trăng. Giang Hạo Thiên không biết tới đây từ lúc nào, thì thầm với Lịch Xuyên : “Vị kia chính là Thị trưởng thành phố C, Tạ Hạc Dương tiên sinh.”

Tạ Hạc Dương vì có khuôn mặt vừa đen vừa vuông, nên có biệt hiệu là “Hộp giấy”. Đương nhiên, không ai dám gọi như vậy trước mặt ông ta. Lịch Xuyên cầm một ly nước, đứng cạnh chậm rãi uống, thấy vài người cạnh Tạ Hạc Dương tản ra, chừa ra một chỗ trống, mới mang theo tôi đi lên, tự giới thiệu :

“Thị trưởng Tạ, xin chào. Tôi là Vương Lịch Xuyên, kiến trúc sư của CGP.”

“À! Vương tiên sinh!” Tạ Hạc Dương thông dong mà không hề mất nhiệt tình bắt tay với anh, “Đã nghe đại danh từ lâu, bây giờ mới có duyên gặp mặt.” ông ta nói tạm xem như tiếng phổ thông, chỉ có điều trong giọng nói mang theo giọng lưỡi đặc sệt. Trên khuôn mặt của Lịch Xuyên là nụ cười khách khí, anh hơi chần chờ một chút, tôi lập tức dịch câu này thành tiếng Anh.

“Không dám nhận.” Lịch Xuyên trả lời “Tôi là Kiến trúc sư nước ngoài, kiến thức ít ỏi, vô cùng ngưỡng mộ văn hóa Trung Hoa tinh thâm rộng lớn.”

Tôi yên lặng liếc nhìn Lịch Xuyên một cái, có chút ngạc nhiên. Không thể tin được câu vô cùng khéo léo nhã nhặn này, lại được xuất ra từ miệng của người chỉ biết 950 chữ Hán như Lịch Xuyên.

Quả nhiên, nụ cười trên khuôn mặt Tạ Hạc Dương thoáng hiện : “Vương tiên sinh quá khiêm tốn rồi. Lúc tôi còn trẻ, ngôi sao sáng trong giới kiến trúc là Tiến sĩ Vương Vũ Hàng từng nhận lời mời tới Thanh Hoa

dạy học, trong số những người được ông dạy, tôi cũng may mắn nằm trong số đó. Nghe nói ông ấy cũng là Hoa kiều Thụy Sĩ, không biết Vương tiên sinh có quen biết gì không?”

“Đó là ông nội tôi.”

“Tôi nhớ rõ lúc đó, đi cùng với Vương tiên sinh còn có con trai trưởng Vương Sở Trữ tiên sinh, tuổi chúng tôi xấp xỉ nhau, nói chuyện với nhau rất vui. Sở Trữ tiên sinh nói tiếng Trung vô cùng lưu loát, vô cùng tao nhã, cũng là Kiến trúc sư nổi tiếng.

Lịch Xuyên hơi hơi gật đầu : “Đó là cha tôi.”

“Gia đình Vương tiên sinh ra nước ngoài năm nào?”

“Khoảng những năm cuối đời Thanh.”

“Không lẽ là hậu duệ nhà Thanh?” một người đàn ông trung niên đứng cạnh Tạ Hạc Dương nãy giờ bỗng nhiên ngắt lời.

Lịch Xuyên thản nhiên nói : “Không phải. Theo gia phả thì, dòng họ nhà tôi thuộc Lang gia Vương thị, là huyết thống thuần khiết của Trung Nguyên.”

Tạ Hạc Dương nói : “Đúng rồi, để tôi giới thiệu một chút, đây là Tổng Kiến trúc sư tập đoàn Gia Viên Điền Tiểu Cương tiên sinh.”

“Điền tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Xin chào, Lịch Xuyên. Sáu năm không gặp, có vẻ như cậu biến mất khỏi Trung Quốc?”

“Làm sao vậy được? Công ty tôi còn ở đây, vào thời điểm mấu chốt, tôi sẽ tới đây để xem xét.” Lịch Xuyên dừng một chút : “Thị trưởng Tạ, Điền tiên sinh là Kiến trúc sư nổi tiếng ở đây, chiếm thiên thời, địa lợi, nhân hòa. CGP tuy là tập thể nước ngoài, lại đều có nguồn gốc từ Trung Hoa. Lúc chấm điểm, Thị trưởng Tạ sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia đi?”

Tạ Hạc Dương cười ha ha, xua tay liên tục : “Sao được, sao được! CGP có thực lực thiết kế vô cùng hùng hậu, công trình cải tạo thành phố C sẽ là điển hình cho công trình mở rộng Ôn Châu. Chúng tôi vô cùng hoan nghênh công ty nước ngoài tham gia đấu thầu. Yên tâm, yên tâm, tuyệt đối công bằng.”

Ba người đứng nói chuyện khoảng 10 phút, Tạ Hạc Dương liền bị một đám người khác vây quanh. Tôi đứng cạnh phiên dịch, chỉ thấy môi lưỡi khô ran, liền tới bàn rượu tìm đồ uống. Lịch Xuyên đi theo tôi.

“Huyết thống thuần khiết của Trung Nguyên?” tôi trêu chọc “Qua năm đời pha trộn rồi, còn gì là huyết thống thuần khiết nữa?”

“Nói một chút hù dọa người ta thôi mà. Thuần khiết thì đúng là không được,” cặp mày của Lịch Xuyên nhướn lên “Ví dụ như, bà ngoại tôi chính là người Pháp.” Tôi nhìn mặt Lịch Xuyên, trong lòng vô cùng thoải mái. Hèn gì Lịch Xuyên có khuôn mặt đậm nét phương Tây, lại có những đường nét phương Đông khá rõ ràng.

Tiếp theo, anh lại bổ sung một câu : “Người tên Điền Tiểu Cương kia có ý đồ không tốt. Tôi sợ ông ta và Tạ Hạc Dương có giao dịch mờ ám gì đó. Nghe nói quan liêu ở đây rất hủ bại.”

“Đừng lo lắng, bây giờ sức mạnh của kỷ luật quốc gia rất lớn. Công trình lớn như vậy, biết bao nhiêu người nhìn chăm chăm. Nếu có hủ bại mà bị điều tra ra, chắc chắn là sẽ bị diệt toàn bộ, cả nhà xử chém.”

Sau đó, người này nhìn tôi, vẻ mặt nghi hoặc : “Cái gì là “Kỷ luật quốc gia”? Cái gì là “sức mạnh to lớn”, cái gì là “xử chém cả nhà? Còn nữa...cái gì là “thiên tai nhân họa”?”

“Thiên tai nhân họa?”

“Ông Thị trưởng Tạ kia không phải nói, trong số những người được học, có thiên tai nhân họa? Câu đó tôi không hiểu.”

“Không phải tôi dịch ra cho anh nghe rồi à?”

“Em dịch tôi không hiểu.”

Nổi điên. Tôi gần như muốn nhảy dựng lên : “Tại sao tôi dịch anh không hiểu? Chẳng lẽ tôi dịch sai? Dịch kém lắm à?”

“Không phải không phải...hôm nay em mặc sườn xám rất đẹp, nghe em nói chuyện tôi hơi phân tâm một chút.”

“Không phải “thiên tai nhân họa”, là “tôi cũng may mắn”. Đây là câu khiêm tốn, ông ta nói bản thân ông ta không đủ tư cách, nhưng vẫn được tham dự.” tôi tức giận giải thích.

“Được rồi. Chừng nào về em viết bốn chữ này ra cho tôi xem.”

Tôi thở dài một hơi. Hèn gì Lịch Xuyên cần phiên dịch viên. Tôi cứ tưởng là làm điều thừa. Xem ra, không có phiên dịch viên là không được.

Giới Kiến trúc đúng là giới của đàn ông. Vọng mắt nhìn, toàn bộ đại sảnh đều là đầu người đi qua đi lại, lại không phát hiện một vị nữ Kiến trúc sư nào. Tôi đang tính phát biểu một chút cảm nghĩ, Lịch Xuyên lại hỏi tôi một đề tài khác :

“Tiểu Thu, luận văn tốt nghiệp của em viết về cái gì? Lawrence à?”

“Không phải toàn bộ. Anh hứng thú với vấn đề này?”

“Tôi vẫn thấy hứng thú với Văn học Anh.”

“Tôi viết về Tây Tô và James Joyce.”

“James Joyce tôi biết. Tây Tô là ai?”

“Hélène Cixous.”

Đó là một cái tên tiếng Pháp. Xem ra, phát âm của tôi có vấn đề. Hiển nhiên anh cũng từng nghe tới Tây tô : “Cixous là người Pháp. Không phải em học khoa tiếng Anh à?”

“Cixous học khoa tiếng Anh. Cùng giới với tôi. Chuyên gia về James Joyce.”

Anh gật gù đầu, tiếp theo lại nói : “Như vậy, em viết về chủ nghĩa nữ quyền của Pháp?”

“Đúng vậy. Có phải nghe rất ghê không? Rất cấp tiến?”

“Không hề ghê. Em nhìn thử lại đi, em là phụ nữ, tôi là người tàn tật. Chúng ta đều là người bị đối xử bất công, là chiến hữu cùng chung chiến hào.”

Tôi nở nụ cười, cảm thấy câu này rất buồn cười. Hứng thú của Lịch Xuyên với văn học rất cao, tự xưng thích đọc tiểu thuyết thời kì high-modern. Tôi không nhận được hỏi : “Anh đọc Tây Tô chưa?”

“Mới đọc *Le rire de la méduse*, cũng chính là *The laugh of Medusa* (Tiếng cười của Medusa).”

“Quyển tôi viết chính là quyển đó.”

Anh nhìn tôi, bộ dạng không hề tin tưởng : “Không phải đi. Sáu năm trôi qua, sao em lại trở nên khai sáng, nhưng tư tưởng lại không hề giải phóng gì?” anh lắc đầu liên tục “Tôi cảm thấy, em căn bản không hiểu tinh túy của chủ nghĩa nữ quyền — học vấn của em coi như vô dụng.”

“Tại sao tôi lại không hiểu? Tôi rất giải phóng!” tôi đề giọng cao lên, đã bị anh khiêu chiến.

Anh không nói, cúi đầu thở dài.

“Vậy anh nói thử xem, tôi phải thế nào mới là giải phóng?”

“Nếu tôi nói, em đừng nâng ly hắt nước lên mặt tôi được không?”

“Sẽ không.”

“Sáu năm trước, tôi đã nói tạm biệt, tại sao em còn gửi thư cho tôi?”

“Tôi...tôi gửi đâu có bao nhiêu.” Tôi thì thảo nói thâm, hơi tức giận.

“Ba trăm bốn mươi hai lá, có thể xem là rất ít à? Ngắn nhất 30 chữ, dài nhất một vạn hai nghìn chữ. Gộp toàn bộ lại, tương đương một quyển tiểu thuyết tình cảm. Tôi không thể tin được, trong lúc em viết những lá thư này, còn nghiên cứu chủ nghĩa nữ quyền nữa. Nếu tôi là Cixous, biết được việc làm của em, sẽ xấu hổ chết mất.” anh nhìn thẳng vào mắt tôi, nói từng chữ từng chữ một. Giọng điệu vô cùng nghiêm túc.

Tôi hít sâu một hơi, cảm thấy có chút kỳ quái. Lịch Xuyên luôn luôn sẵn sàng với tôi, cũng rất chú ý trường hợp và phương thức nói chuyện. Tôi không biết tại sao anh lại chọn hôm nay – đêm giao thừa – lựa chọn tại trường hợp công khai để nhục nhã tôi.

“Hi, Lịch Xuyên, nói thử xem,” tôi không biểu hiện gì “Anh thích đọc thư của tôi không?”

“Cũng được...mượn từ điển dò.”

“Sao lại không hay được.” tôi nhấp một ngụm rượu “Đối với tình cảm của anh, tôi không có chủ nghĩa gì cả, bao gồm chủ nghĩa nữ quyền. Thật ra, ở Trung Quốc, người giống như tôi, có một danh từ riêng.”

“Danh từ riêng gì?”

“Tình thánh.”

Một câu bức tử anh. Rốt cuộc anh cũng không phản đối nữa.

Vì vậy, anh cười cười, chuyển đề tài : “Thảo luận tạm thời chấm dứt. Tôi nghĩ, bà cụ già kia cần sự giúp đỡ của tôi.”

Nói xong, anh xoay người đi, giúp một bà cụ đang muốn lấy một chai Coca rất lớn : “Bà ơi, cái chai này nặng lắm, bà đưa ly đây, cháu đỡ cho.”

Bà cụ kia trông khoảng 80 tuổi, tóc thưa, mặc một bộ đồ thời Đường thêu tay, thật chỉnh tề, trông có vẻ như là người già nhà phú quý. Lịch Xuyên rót một ly Coca cho bà cụ, hỏi xem bà còn cần gì. Bà cụ nói : “Chàng trai trẻ, phiền cậu lấy cho bà miếng bánh ngọt kia.”

Trên chiếc bàn chân cao bên cạnh có một chiếc bánh ngọt hai tầng. Không ai ăn, vì phần lớn mọi người đều nghĩ đó là món tráng miệng ngọt sau khi ăn. Lịch Xuyên vươn cánh tay dài, lấy dao ăn ra, không hề khách khí cắt một miếng bánh, bỏ lên trên chiếc đĩa nhỏ, đưa cho bà cụ. Cười tủm tỉm hỏi bà : “Bà có muốn ăn trái cây không? Ở đây có dưa hấu và nho.”

“Lấy vài miếng dưa hấu, nho cũng bỏ mấy quả.” Ánh mắt bà cụ nhìn anh có chút quái dị, một bộ dạng yêu thương vô cùng.

Lịch Xuyên bưng cái mâm cho bà cụ, dắt bà đi tìm một chỗ ngồi, đặt mâm cạnh bà.

“Chàng trai trẻ, chân cậu sao lại bị thọt vậy? Bị thương gì à?” bà cụ cười híp mắt hỏi. Trong mắt nhiều người Lịch Xuyên đều là hoàn mỹ, ngoại trừ chân anh. Cho nên, tôi cảm thấy, bà cụ này rõ ràng đang lợi dụng tuổi tác của mình và sự thân thiện của Lịch Xuyên, ánh mắt của bà thật không thuần khiết.

“Là...tai nạn xe cộ.” vẻ mặt Lịch Xuyên thoáng có chút xấu hổ. Sau đó, anh còn nghiêm túc vươn tay ra, cầm tay bà cụ : “Cháu là Vương Lịch Xuyên, là Kiến trúc sư của CGP.”

Bà cụ nở nụ cười sang sảng, răng giả của bà nhìn vừa trắng vừa gọn gàng. Tôi sợ bà cười sẽ làm rớt hết nửa hàm răng của bà mất. Mới vừa nghĩ như vậy, chỉ nghe “cách cách” một tiếng, răng giả của bà rớt xuống thật.

%... !

Tôi và Lịch Xuyên đồng thời cúi người xuống, tay Lịch Xuyên dài, nhanh nhẹn nhặt lên, nhẹ giọng nói : “Bà ơi, bà đứng đây đợi cháu, cháu đi một chút về liền.” anh cầm lấy chiếc chén giấy duy nhất bên cạnh, đi toilet.

Bà cụ lại tỏ vẻ không hề gì, chẹp miệng nói với tôi : “Cháu gái, vị Vương tiên sinh kia, có phải là bạn trai của cháu không?”

“Không phải. Bà ơi, cháu là phiên dịch viên của anh ấy.”

Không có răng giả, lúc bà cụ nói chuyện có gió thổi ra thổi vào.

“VẬY à, cậu ấy là người ngoại quốc à?”

“Là Hoa kiều Thụy Sĩ.”

“À. Cậu ấy rất đáng yêu!”

“Đúng vậy.”

“Chẳng lẽ cháu không thấy là cậu ấy rất thích cháu à? Thân thể cậu ấy không tiện như vậy, không có gậy chống đứng cũng không vững, rõ ràng cháu đứng ngay bên cạnh, cậu ấy cũng không để cháu làm, chính mình vất vả đi lấy này nọ cho bà.”

Tôi cảm thấy, bà cụ đang biến thành phê bình tôi. Vội vàng giải thích :

“Vương tiên sinh vô cùng tự tin, cũng vô cùng có khả năng. Nếu anh ấy cần cháu giúp, anh ấy sẽ nói.”

“Mắt của bà nhìn không biết bao nhiêu người rồi, người tốt người xấu loại người nào cũng thấy rồi. Tin mắt bà đi, đây tuyệt đối là một chàng trai tốt.”

Tôi mừng rỡ trong lòng, cười vô cùng rạng rỡ.

Lịch Xuyên đi tới, đưa hàm răng giả bỏ trong chén giấy cho bà cụ, thuận tay còn đưa thêm giấy ăn cho bà. Bà cụ dùng giấy che mặt, mang răng giả vào, quay đầu cười với chúng tôi, trắng sáng như tuyết.

Bà cụ vươn tay ra, cầm tay Lịch Xuyên, nói : “Bà họ Hoa, gọi là Hoa Tiêu. Là họa sĩ.” Mỗi một chữ đều bắt đầu bằng chữ H, tôi nhìn bà thật khấn trương, sợ răng giả của bà sẽ rơi xuống nữa. Kết quả, những lời bà nói tôi nghe không rõ, nghĩ đến bà tên là Hoa Tiêu, muốn cười lại không dám cười.

Lịch Xuyên thật hứng thú hỏi : “Bà ơi, bà vẽ quốc họa hay là vẽ tranh sơn dầu?”

“Bà lạc hậu như vậy, đương nhiên là quốc họa rồi.”

“Trong ban giám khảo có một vị họa sĩ, là Long Khê tiên sinh, cũng vẽ quốc họa, bà có quen biết gì với ngài ấy không?”

“Quen, đó là học trò của bà.”

Tim tôi trầm xuống. Trong ban giám khảo đúng là có một vị Long Khê tiên sinh danh tiếng vang dội, truyền nhân Chiết phái, tốt nghiệp Học viện mỹ thuật Triết Giang, vô cùng nổi tiếng trong giới họa sĩ. Như vậy, bà cụ này cũng rất có danh tiếng.

Sau đó, Lịch Xuyên bỗng nhiên nhẹ nhàng ho một tiếng. Vội vàng nói : “Thật xin lỗi.”

Trong lúc nói chuyện với bà cụ, anh tiện tay cầm một món điểm tâm, cắn một miếng. Có lẽ là bị sặc, anh lại ho khan một tiếng, lần này tới quá mau, không kịp xoay người đi.

“I am so sorry. It happened before I could stop it.”

Tác phong ga lăng lại nổi lên nữa. Tôi mất 1 phút mới hiểu ra, anh lại xin lỗi vì cái ho khan mới nãy.

Tôi cười thầm trong lòng, bà cụ kia đúng là một đôi với Lịch Xuyên. Một người rất sơ ý, rớt răng giả cũng không để ý, chỉ lo nói chuyện, một người thì quá chú ý, ho khan một tiếng, xin lỗi nửa ngày.

“Bà ơi bà ngồi đi, cháu đi phòng nghỉ với Vương tiên sinh.” Tôi kéo Lịch Xuyên, chớp mắt bỏ đi.

Chúng tôi cùng đi tới hàng hiên ngoài nhà hàng. Lịch Xuyên lấy tay che mũi, vẫn đang ho khan không ngừng. Tôi nhìn anh, thở dài một hơi, nói : “Trong món đó có mù tạt, anh chưa bao giờ ăn. Sao lần này lại quên?”

“Làm sao tôi biết đó là mù tạt được.”

“VẬY anh hết chưa?” tôi hơi lo lắng “Không thôi chúng ta về bây giờ đi.”

“Tiệc rượu còn chưa bắt đầu.”

“Nói tới điều này, đầu thần dựa vào thực lực và thiết kế. Biểu hiện ở tiệc rượu có như thế nào đi nữa cũng vô dụng.

“Câu này ở nước ngoài thì đúng, ở đây nói tôi cũng không tin. Huống chi, là Giang Hạo Thiên nhờ tôi tới giúp, bây giờ tôi đi, cho dù là vì nguyên nhân gì, cũng rất không nể mặt ông ấy.”

Lịch Xuyên bị một cuộc điện thoại của Giang Hạo Thiên gọi tới để gỡ rối. Nhưng mà, người tên Điền Tiểu Cương kia và Tạ Hạc Dương vẫn luôn đứng cạnh nhau, thái độ thân thiết hơn bình thường, không thể không làm cho người ta cảm thấy tức giận. Công sức mười ngày nay của Lịch Xuyên, nào là khảo sát hiện trường, nào là đo đạc công trường, còn phải làm nghiên cứu văn hóa, có thể nói là dốc hết toàn lực, nhằm mong đoạt giải. Áp lực của anh, thật ra là lớn nhất.

“Tôi nói, sau khi về Thụy Sĩ, anh phải viết một bản luận văn, tiêu đề là : “Một vị Kiến trúc sư hoang mang ở Trung Quốc.””

Anh ngẩng đầu nhìn tôi, bỗng nhiên nở nụ cười.

Tôi dừng tầm mắt ở khuôn mặt anh, cảm giác có chút choáng váng. Đây là nụ cười trong mơ suốt sáu năm qua của tôi, lúc này lại đột nhiên xuất hiện, làm tôi có chút ngoài ý muốn.

Anh đứng dậy, tôi bỗng nhiên phát hiện trên cổ tay của anh vẫn quấn băng. Chẳng lẽ, miệng vết thương kia sâu lắm à? Ba ngày còn chưa hết?

“Lịch Xuyên, tay anh—”

Anh ngắt lời tôi, bỗng nhiên nói : “Tiểu Thu, ngày mai chính là năm mới. Em có thể có không khí của năm mới một chút không?”

“Anh có ý gì?”

“Em có thể tiến hành chủ nghĩa nữ quyền thật triệt để không?”

“Không thể.” Quả quyết cự tuyệt, mặc dù tôi dự đoán được tâm trạng hạnh phúc của mình lại đang hạ nhanh xuống.

“Just let it go, please.” (Hãy để mọi thứ trôi qua đi!) anh nhìn mặt tôi : “Anh xin em.”

“No.”

Tôi cảm thấy, khuôn mặt anh bỗng dưng trở nên thật tàn nhẫn. Giống y hệt khuôn mặt vào ngày chúng tôi chia tay nhau sáu năm trước.

Ngay tại giờ khắc này, tôi bỗng nhiên hiểu được tại sao anh lại tới Trung Quốc.

Cho dù CGP đạt được gói thầu này, cho dù tiền lời được giao cho Lịch Xuyên không ít một phần. Thì đối với anh mà nói, cũng là một con số không đáng nhắc tới. Anh không đáng vì số tiền này mà bỏ bê công việc của mình, bỏ luôn việc an dưỡng tại bệnh viện, cách xa ngàn dặm tới tận đây.

Anh tới đây, đơn giản là vì hai mươi ngày trước, trong cơn say mềm, tôi lại gửi một lá thư vào hòm thư cũ của anh. Trong đó viết năm chữ, sau đó kèm theo một chuỗi dấu chấm than :

“Lịch Xuyên, anh về đi!!!”

Đó là lá thư đầu tiên tôi gửi cho anh sau ba năm gián đoạn. Gửi xong tôi liền hối hận. Trên thực tế, sau khi được gửi ba giấy lá thư này liền được gửi ngược lại. Hệ thống thông báo, người nhận từ chối nhận lá thư này, hệ thống tiếp tục thử gửi v.v.

Cho nên, anh đã trở về. Bởi vì tôi vẫn chưa quên, vì anh có nghĩa vụ, phải ở trong đêm giao thừa này, kết thúc hoàn toàn với tôi.

Nụ cười của tôi biến mất, khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch.

“Anh đã đặt vé máy bay về Zurich rồi. Sau presentation sẽ đi ngay lập tức.”

Tôi cười lạnh, giơ tay ra trước mặt anh : “Vé máy bay đâu? Đưa cho em xem.”

Anh thật sự móc một tờ giấy ra từ túi quần cho tôi.

Tôi thuần thực, xé nát vé máy bay : “Vé máy bay không có nữa.”

Tôi thừa nhận, tôi điên rồi, tôi tuyệt vọng, tôi bạo lực. Vào lúc này, tôi không thể để Lịch Xuyên rời tôi đi nữa!

“Là vé điện tử.” anh nói.

“Như vậy, lần này, lại là vĩnh biệt?” tôi rũ mắt xuống, run run nói.

“You need a closure.” (Em cần một kết thúc.)

“Nói cho em biết nguyên nhân anh đi lần trước.”

“...” hoàn toàn trầm mặc.

“Lịch Xuyên, có phải anh bị bệnh rất nặng không?” tôi nước mắt lưng tròng nhìn anh “Anh biết rõ, cho dù anh bị bệnh gì, em cũng sẽ không bỏ đi. Em không quan tâm tới việc anh chỉ có một chân, cũng không để ý xem anh bị bệnh gì.”

“Anh không bị bệnh gì, không cần lo lắng cho anh.”

“Như vậy, em muốn anh nhìn vào mắt em.” Tôi nhìn mắt anh “Nhìn vào mắt em, nói với em : anh, Vương Lịch Xuyên, không yêu em.”

Anh cúi đầu trầm mặc, chỉ khoảng nửa khắc, lại ngẩng đầu, nhìn vào mắt tôi, từng chữ từng chữ một nói với tôi : “Đúng vậy, Tiểu Thu. Anh không hề yêu em. Anh hy vọng tất cả giữa anh và em, trước năm mới, sẽ chấm dứt hoàn toàn. Anh hy vọng em hoàn toàn quên anh, không gửi gắm hy vọng gì ở anh nữa, không bao giờ gửi thư cho anh nữa. Em – có làm được điều này không?”

Tim tôi đang thu nhỏ thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc, biến thành một viên hạch cứng rắn.

Tôi nói : “Em sẽ làm được. Tuy nhiên, em có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Em có thể chấm dứt tất cả. Tuy nhiên, anh phải ở lại Bắc Kinh, ở lại CGP.”

Anh nhìn tôi, nghiên cứu vẻ mặt của tôi. Sau đó nói : “Ở lại bao lâu?”

“Ở lại tới khi em nói anh có thể đi mới thôi.”

“Trong lúc đó, em có cam đoan là giữa chúng ta chỉ là quan hệ đồng nghiệp bình thường không?”

“Em cam đoan.”

“Tốt lắm, anh đồng ý.” Anh nói “But you must move on.”

Tôi không trả lời, chỉ lạnh lùng đứng lên : “Thật xin lỗi, em cần đi toilet.”

Tôi bước vội vào toilet, đóng cửa lại, ngồi trên bồn cầu, nước mắt ào ào chảy ra.

Làm chủ nghĩa nữ quyền gì chứ, tôi nói với chính mình, nói với Lịch Xuyên, ngoại trừ khóc, tôi không còn cách nào khác nữa. Tôi ngồi thút thít trên bồn cầu, thần hồn tách rời, vạn niệm như bụi, nghĩ chỉ khoảng một tiếng là xong. Đợi tới khi tốt rồi cuộc khóc xong, run rẩy đứng dậy, đã qua năm tiếng đồng hồ. Tôi dùng hết giấy cuộn cạnh bồn cầu, khi tôi tới bồn rửa tay, thấy trong gương là khuôn mặt đầy nước, tóc tai bù xù, hai mắt sưng thành hai quả hạnh đào thật to. Mà nước mắt của tôi, vẫn chưa ngừng, vẫn đang không ngừng rơi xuống. Tôi ôm một cuộn giấy to, không biết tại sao, tôi lại thấy vô cùng buồn bã, nức nở đứng cạnh cửa khóc 20 phút nữa, rồi cuộc cũng ngừng khóc. Liền dùng khăn quàng cổ che mặt lại, cúi đầu đi ra cửa khách sạn.

Có người đi tới, mặc áo khoác vào cho tôi.

Chúng tôi yên lặng đi tới cạnh ô tô, anh mở cửa xe, tôi nhanh chóng ngồi vào.

Tim tôi dần dần bình tĩnh lại trong không khí đêm khuya lạnh lẽo.

Trong khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhiên nói : “Lịch Xuyên, em muốn sờ thử gáy anh.”

Mặc kệ anh có đồng ý hay không, tôi giống như các nhà khảo cổ học, lấy tay đè đầu anh lại, sờ soạng xương đầu anh kĩ càng.

Anh đóng cửa xe, ngồi xuống cạnh tôi.

“Tại sao lại sờ gáy anh?”

“Em muốn biết đầu anh làm bằng cái gì.”

30. Chương 30

Chương 30

Hiện tượng hai mắt tôi sưng thành hai quả hạnh đào vẫn kéo dài suốt một tuần. Mặc kệ mọi người có tin hay không, lời giải thích từ phía tôi vẫn là mắt tôi bị một con côn trùng độc nào đó cắn. Tôi không đi nhà ăn ăn cơm nữa, tránh việc biến mình thành trò cười cho người khác. Nếu không thể không ra cửa, tôi liền đeo kính râm, dùng khăn quàng cổ trùm đầu, bao cả người kín mít. Nếu không thể không nói chuyện, tôi cố để có vẻ vô cùng cheerful : “Hi! Tiểu Đình, cháu mới ra ăn một chén canh cá miếng, ở tiệm cách vách đó. Lần sau chú muốn đi cùng không?” – đương nhiên Tiểu Đình sẽ không đi. Đàn ông có gia đình rồi, cơm ba bữa miễn phí trong khách sạn cao cấp không ăn, chính mình lại tự bỏ tiền ăn riêng làm gì? No way. Trên hành lang tôi gặp phải Tô Dân, tôi gọi anh ta, cố tình tỏ ra thân thiết : “Tô tiên sinh, có muốn đi mua sắm không? Mua vài món đặc sản khô về làm quà cho phụ nhân? Tôi quen đường, tôi sẽ đi với anh!” anh ta liếc chiếc nhẫn kết hôn của mình một cái, xua tay : “Cảm ơn quan tâm, bạn quá không đi.”

Nếu tôi gặp được Lịch Xuyên trên hành lang, tôi sẽ hất đầu bỏ đi. Không gặp anh, ít nổi giận hơn, sống lâu hơn vài năm.

Trong 1 tuần này, nhân viên của CGP rút cuộc cũng hoàn thành tất cả các giấy tờ trước hạn chót. Mô hình của René cũng làm xong. Vốn dĩ anh ta còn trông chờ tôi có thể dẫn anh ta đi núi Nhạn Đãng chơi, thấy khuôn mặt âm trầm của Lịch Xuyên, lại nhìn hai quả hạnh đào to thù lù của tôi, sợ tới mức không dám nói ra. Vẫn là Tế Xuyên dẫn anh ta đi chơi hai ngày, lúc về có mua cho tôi hai gói bóng ngô đường. Vào ban đêm, René gõ cửa phòng tôi, tặng cho tôi một mô hình đặt trong một chiếc hộp thủy tinh. Tôi nhìn, là “sỏi” của Lịch Xuyên. Anh ta làm bằng thủy tinh và dây thép, ở trong có đặt một bóng đèn, ánh sáng chiếu ra, mông lung mông lung, nhìn rất thật, vô cùng xinh đẹp.

“Annie, tặng cho cậu đó, thích không?”

“Rất thích, cảm ơn.”

“Annie, hãy nghe mình nói, Alex không cố ý đắc tội cậu đâu.”

–thì ra là đi giảng hòa giúp Lịch Xuyên.

“René, xem ra anh biết gì đó, đúng không? Nói cho tôi biết, vì sao anh ấy đắc tội tôi?”

“Cậu hỏi cậu ấy đi. Hỏi nhanh lên, presentation ngày mai xong là cậu ấy đi liền đó.”

“Anh ấy sẽ không đi. Anh ấy sẽ ở lại Bắc Kinh.”

René nhìn mặt tôi, không tin : “Sao vậy được, vé máy bay mua rồi mà.”

“Không tin, anh đi hỏi anh ấy đi.”

Về mặt René bỗng nhiên trở nên thật nghiêm túc : “Cậu kêu cậu ấy ở lại à?”

“Đúng vậy.”

“Cậu đổi ý được không? Lịch Xuyên phải về Thụy Sĩ.”

“Tại sao?”

Anh ta muốn nói lại thôi : “Nếu cậu muốn tốt cho Alex, kêu cậu ấy về Thụy Sĩ đi. Cậu có thể đi Thụy Sĩ gặp cậu ấy, vé máy bay mình mua, ở lại nhà mình, cậu muốn ở bao lâu cũng được.”

Tôi ngẫm nghĩ lời nói của anh ta, một lát sau, tôi gật đầu : “Được rồi, tôi có thể khuyên Lịch Xuyên về Thụy Sĩ. Tuy nhiên, anh phải nói cho tôi biết, rốt cuộc thì anh ấy bị gì?”

“Mình không nói cho cậu được.” anh ta chán nản gục đầu xuống “Nếu cậu muốn tốt cho Alex, thì kêu cậu ấy trở về — mình chỉ nói được nhiều đó thôi.”

“René,” tôi nói “Trước khi anh tới Ôn Châu thì anh đã biết tôi rồi à?”

“Mình quen Leo, Leo là anh trai Alex – đúng vậy, mình biết cậu trước rồi. Còn nhìn thấy ảnh chụp của cậu nữa, thật to, treo trong phòng ngủ của Alex. Cậu là người bạn gái đầu tiên của Alex mà. Trước khi biết cậu Alex vẫn là virgin. Ngày nào tụi mình cũng cười cậu ấy. Annie, mình mời cậu tới Zurich, được không? Chỗ mình ở rất gần chỗ của Alex. Mùa đông có thể đi trượt tuyết với nhau. Cậu thấy Alex trượt tuyết bao giờ chưa? Cậu ấy trượt một chân mà còn tuyết hơn người ta trượt hai chân nữa đó.”

Không được, cảm động. A...

“Nhưng mà, Lịch Xuyên nói, anh ấy không cần mình.” Nước mắt tôi lại đảo quanh trong hốc mắt “Mình không đi Thụy Sĩ. Tuy nhiên, mình có thể khuyên anh ấy về. Dù sao...ở đây ngày nào cũng thấy anh ấy, anh ấy lại không thèm để ý tới mình, mình càng đau khổ hơn.”

“Đừng mà! Đừng đau khổ! Không sao, mọi việc sẽ tốt hơn thôi. Tin vào Thượng Đế đi!” René dang hai tay ra ôm tôi, an ủi.

Tôi ngẩng đầu, thấy Lịch Xuyên vừa vặn đi ra từ phòng mình.

Tôi rút tay ra khỏi lòng René, nhỏ giọng nói : “René, Lịch Xuyên đang nhìn chúng ta.”

René le lưỡi, nhả mặt với tôi, nói : “Xong đời, Alex sắp tính sổ mình rồi.”

Tôi lấy mô hình, đóng cửa phòng. Quả nhiên nghe thấy Lịch Xuyên và René cãi nhau trên hành lang, tiếng Pháp. Siêu cấp buồn bực nha, năm đó mắc gì mà vì tranh giành với anh, ngoại ngữ thứ hai không chọn tiếng Pháp đâu? Nhưng mà, nếu như tôi thật sự học tiếng Pháp, Lịch Xuyên sẽ dùng tiếng Đức cãi nhau, tôi vẫn nghe không hiểu.

Tôi vào phòng chuẩn bị tài liệu phiên dịch cho ngày mai. Trải qua một vòng chuyên gia thẩm định, chắc chắn là phương án cải tạo thành phố C đã được khá nhiều người ủng hộ. Bốn phương án vào vòng cuối ai có thể giết giải, được quyết định phần lớn dựa vào hội nghị chung thẩm vào 10 giờ sáng mai. Trong hội nghị, từng Kiến trúc sư trưởng của công ty thiết kế sẽ tiến hành 30 phút thuyết minh và giải đáp nghi vấn. Sau đó, ra khỏi hội trường, đoàn chuyên gia sẽ tiến hành bàn bạc lần cuối cùng, xác định sẽ chọn phương án nào.

30 phút thuyết minh kia là do Lịch Xuyên tự viết bằng tiếng Anh, sau đó tôi lại dịch thành tiếng Trung. Tôi sửa một vài từ, làm cho cả bài văn đọc lên càng gần với khẩu ngữ, lại càng có ý thơ hơn, và cũng phù hợp thẩm mỹ của người Trung Quốc hơn. Lịch Xuyên từng được huấn luyện về mặt đọc diễn cảm, tự xưng bản thân đã từng làm phát thanh viên cho đài radio của trường. Anh am hiểu đọc diễn cảm Shakespeare. Có thể đọc diễn cảm bất kì thứ gì tới nỗi khiến người ta rớt nước mắt, cho dù là bản thuyết minh sản phẩm, tin tức hay là báo cáo nghiệp vụ. Trước kia lúc còn bên nhau, anh hay lấy chuyện này ra chọc tôi, dùng tiếng Anh thời trung đại để đọc hướng dẫn sử dụng thuốc giải độc Ngưu Hoàng, làm tôi cười lăn lộn. Những điều chúng tôi trao đổi qua email, đều là thảo luận về công tác. Lúc ký tên đôi khi Lịch Xuyên còn thêm vào “take care”, ý muốn thêm chút nhân tình. Email của tôi lại chẳng nhấn nhả gì, cũng không ký tên, chỉ bàn việc, không dư một chữ.

Final presentation nói đến là đến.

Bài thuyết minh của Lịch Xuyên được xếp cuối cùng. Trước đó, rất nhiều người bị kiểu thiết kế “Đế vương” của Điền Tiểu Cương làm hoa mắt biến sắc, ấn tượng khắc sâu. Làm phiên dịch chuyên trách, tôi được sắp xếp ngồi cạnh Lịch Xuyên, để phòng ngừa khi giám khảo đặt vấn đề, sẽ có cái anh nghe không hiểu. Tôi nghe Lịch Xuyên dùng giọng nói bình tĩnh trả lời : “...CGP luôn coi trọng phong cách hiện đại lâu bền, bảo đảm giá trị đầu tư. Trong thiết kế của chúng tôi luôn có kết cấu hợp lý và đa dạng, cũng rất hài hòa với những nét đặc sắc của địa phương. Không dùng những vật trang trí biểu hiện phong cách hiện đại, cũng không dùng kiểu ấn tượng để đả động người xem. Quan điểm thiết kế của chúng tôi là dung nạp tư tưởng phản quy cách, kèm theo tái hiện tinh thần của Trung Hoa cổ điển...”

Lịch Xuyên đọc bài tiếng Trung tôi dịch không sai một chữ, chắc chắn là những người ngồi dưới sẽ bị đả động bởi giọng nói đầy nhịp điệu, nhẹ nhàng và trầm thấp của anh. Tôi ngồi trên bục, vẫn chú ý quan sát vẻ mặt của Điền Tiểu Cương. Trên thực tế, người thường như tôi cũng có thể hiểu được chủ đề thiết kế của Điền Tiểu Cương. Ông ta đầu tư khá nhiều vào bề ngoài của Nhà hát, khiến cho Nhà hát ở ngoài ánh mặt trời nhìn có vẻ vô cùng sáng lạn mà kinh diễm. Nhưng Lịch Xuyên lại tập trung chủ yếu vào ánh sáng. Dù gì Nhà hát cũng hoạt động vào ban đêm. Lịch Xuyên vừa thuyết minh, vừa điều chỉnh đèn trong phòng. Mô hình của René sáng hẳn lên dưới ngọn đèn rực rỡ, thoáng như tiên cảnh. Thể hiện đầy đủ hiệu ứng ban đêm mà Lịch Xuyên muốn.

Tiếp theo là thời gian giải đáp câu hỏi. Những vấn đề đầu tiên rất đơn giản. Tôi gần như không phải phiên dịch, Lịch Xuyên dùng tiếng Trung trả lời ngắn gọn từng câu. Ngay sau đó, có một vị giám khảo hỏi : “Vương tiên sinh, xin hỏi, Nhà hát thành phố C của anh, cũng chính là kiến trúc hình trứng này, đến tột cùng thể hiện tư tưởng của vị đạo gia và tinh thần Sơn Thủy nào?”

Vị giám khảo này biệt danh là “sát thủ” trong giới kiến trúc. Ông ta cũng rất có danh tiếng trong giới, nhưng là nhờ tiếng xấu mà nổi lên. Ông ta từng đặt ra cho người thuyết minh đầu tiên – cũng chính là Điền Tiểu Cương của Giai Viên – một vấn đề rất khó, khiến Điền Tiểu Cương đứng im tại chỗ khoảng 2 phút, 2 phút sau mới bắt đầu trả lời. Đáp án lại không thỏa đáng cho lắm.

Tôi nghe Lịch Xuyên nói : “Giám khảo tiên sinh, phương án hình trứng này là linh cảm tôi tìm được trong thơ ca của thi nhân Đông Tấn Sơn Thủy Tạ Linh Vận.”

Về mặt anh hoàn toàn bình tĩnh, nhưng vẫn có thể tìm thấy một chút lo lắng trong âm điệu của anh. Hiển nhiên anh lo lắng về việc dây dưa nhiều ở vấn đề này. Dù sao Lịch Xuyên cũng lớn lên ở nước ngoài. Dù gì, ai cũng biết, anh không biết thơ cổ Trung Quốc nhiều lắm. Nhất là kiểu thơ có ẩn ý sâu xa, sử dụng điển cổ và tu từ như thơ Tạ.

“Như vậy, Vương tiên sinh, chính xác thì bài thơ nào mang linh cảm đến cho anh vậy?” vị “sát thủ” kia nửa cười nửa không nhìn anh, truy vấn.

Chỉ nghe Lịch Xuyên trả lời : “Mọi người không cần chê cười. Tôi là người nước ngoài, mặc dù tôi cố gắng học tiếng Trung, nhưng trình độ tiếng Trung của tôi chưa đạt đủ chiều sâu, chưa thể lĩnh hội toàn bộ tinh hoa diệu kỳ của thơ ca cổ Trung Quốc. Cho nên, để hoàn thành tốt bản thiết kế lần này, tôi đã nhờ Tạ tiểu thư – phiên dịch viên của tôi – dịch thơ của Tạ Linh Vận thành tiếng Anh. Hãy tin tôi, thơ của Tạ Linh Vận, cho dù đọc bằng tiếng Anh, cũng đẹp vô cùng. Tôi nhớ là tôi tìm được linh cảm qua hai câu thơ này :

Cliffs are steep, mountain ridges

crowded together,

Islands wind around, sandbars are

joined one after another.

White clouds embrace the secluded rocks,

Green bamboos charm the clear ripples.

Tôi cảm thấy hai câu đầu miêu tả rất thích hợp thực tế ở thành phố C ở Ôn Châu, câu sau lại trực tiếp dẫn dắt tới bản thiết kế của tôi.” Dứt lời, anh xoay người, quay về phía tôi nói “Tạ tiểu thư hiểu biết rất sâu về tạo nghệ của thơ cổ Trung Quốc, tôi mời cô ấy đọc ọi người nguyên văn tiếng Trung.”

Con bà nó, một củ khoai lang nóng bỏng tay, cứ như vậy ném sang tay tôi!

Tôi đứng dậy, mở cặp mắt hạnh đào ra, mỉm cười với mọi người : “Bài thơ mà Vương tiên sinh đọc vừa diễn cảm, xuất phát từ “Quá thủy trử thư” của Tạ Linh Vận. Nguyên văn là : “Nham tiểu lĩnh trừ điệp, châu oanh chữ liên miên. Bạch vân bao u thạch, lục tiểu mị thanh liên”

Lịch Xuyên tiếp tục câu chuyện của tôi, nói : “Cảm ơn Tạ tiểu thư. Bản thiết kế của tôi đúng là một khối u thạch, mặt ngoài màu xám bóng, có thể chiếu ngược lại những gợn mây trên trời, lại thể hiện cảnh thơ “Mây trắng ôm u thạch”, lại có tên tương hỗ với tên “Thanh Liên” Sơn Trang. Đồng thời cũng để tỏ lòng tôn kính của tôi đối với thi nhân Tạ Linh Vận viết ra hai câu thơ “Hồ nước sinh xuân thảo, viên liễu biến minh cầm” ở Ôn Châu.”

Anh vừa dứt lời, không ngờ mọi người lại vỗ tay rầm rầm! Tôi thấy mặt Điền Tiểu Cương đen thui.

Sau khi thuyết minh xong, tất cả mọi người đều ra trước hội trường chờ kết quả cuối cùng.

Sau 15 phút, chủ tịch ban giám khảo Thị trưởng Tạ Hạc Dương đi ra từ cửa lớn, lập tức bắt tay với Lịch Xuyên : “Vương tiên sinh, ban giám khảo đều nhất trí đồng ý với phương án thiết kế của CGP. Chúc mừng các anh.”

Kết quả nằm trong dự đoán trước của mọi người.

Lịch Xuyên cười bắt tay với ông ta. Tôi vẫn theo sát Lịch Xuyên, sợ vị Thị trưởng Tạ kia nói tiếng phổ thông Lịch Xuyên nghe không hiểu.

Nói chuyện một hồi, Tạ Hạc Dương tiễn Lịch Xuyên ra cổng. Lúc tới cổng bỗng nhiên ông ta nói : “Vương tiên sinh, anh đi Nam Khê lần nào chưa?”

“Chưa.”

“Tôi sinh ở Thị trấn Cổ Hạc ở Nam Khê. Là hậu nhân của Tạ Linh Vận, cho nên cảm thấy vô cùng thân thiết với phương án của anh. Đương nhiên, ý kiến cá nhân của tôi không thể chi phối số phiếu của ban giám khảo được. Tuy nhiên, bài thuyết minh của anh làm cho chúng tôi cảm nhận được sự hấp dẫn của Văn minh Trung Hoa một lần nữa.”

“Thị trưởng Tạ, tôi cũng là hậu nhân của Trung Hoa, tôi cảm thấy vô cùng kiêu ngạo với văn hóa của tổ tiên.”

Câu nói tiếp theo, chúng tôi lại càng không thể ngờ tới.

Tạ Hạc Dương nói : “Tiệc tối giao thừa hôm đó, cảm ơn anh giúp đỡ mẹ tôi. Tối bây giờ mà bà vẫn nhắc tới anh.”

“Mẹ...ngài?”

“Mẹ tôi họ Hoa, là giáo viên về hưu của Học viện Mỹ thuật Chiết Giang.”

Là bà cụ đeo răng giả kia!

Lịch Xuyên nhận được lời chúc mừng của tất cả mọi người trên xe, khiêm tốn nói đây là kết quả cố gắng chung của tất cả.

Lúc trở lại khách sạn, anh cảm ơn riêng với tôi, nói với tôi bài dịch của tôi giúp anh rất nhiều. Phát cho tôi một món tiền thưởng đặc biệt.

Tôi nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi : “Tôi dịch nhiều bài thơ như vậy, sao anh lại có ấn tượng sâu như vậy với bài này?”

Anh hơi run lên một chút, nói : “Vì em rất ít khi viết sai, chỉ có bài nay là em viết sai một từ.”

Tôi dùng word để kiểm tra lỗi chính tả khi viết : “Vây à? Chắc lỗi không lớn. Từ nào viết sai?”

“Ripples (gợn sóng)” em viết thành “Nipples (Núm vú)”. Làm tôi cân nhắc cả nửa ngày, không biết cây gậy trúc kia liên quan gì tới nipple.”

Ngượng. Tôi ngượng chín người : “Không thể nào! Tuyệt đối không thể” làm sao tôi có thể phạm loại lỗi này được?!

“Sao lại không thể,” anh nói “Em luôn luôn có âm mưu trong đầu.”

31. Chương 31

Chương 31

Tôi là người phía nam, không quen với không khí lạnh và khô ráo của phương bắc. Vì quen biết với Lịch Xuyên, tôi trở nên thích Bắc Kinh. Lúc tốt nghiệp có cơ hội đi Thượng Hải – thật ra Thượng Hải mới là quê chân chính của tôi – tôi cũng từ bỏ.

Có đôi khi, tôi thậm chí cảm thấy toàn bộ Bắc Kinh đều tràn ngập hơi thở của Lịch Xuyên. Chia ly nhiều năm, mỗi khi tôi đi ngang qua một tiệm Starbucks, hoặc là mỗi khi ngửi được mùi cà phê quen thuộc, trong lòng tôi đều hốt hoảng, không hiểu sao bỗng dưng trở nên khẩn trương, nghĩ sẽ được gặp Lịch Xuyên.

Hiện tại, tôi sắp rời đi Ôn Châu. Vì được gặp Lịch Xuyên, tôi lưu luyến không muốn rời khỏi Ôn Châu.

René nói, khi đi dạo ở một thị trấn nhỏ ở Thụy Sĩ, sẽ có người già đi tới nói chuyện với bạn, nói thứ ngôn ngữ bạn không hiểu, phải nhờ người dịch mới được, cụ già đó sẽ nói muốn bắt tay với bạn, cũng chúc bạn một ngày vui vẻ. Lúc qua ngã tư, vì nhường đường ột người không đọc được bảng chỉ đường, ô tô sẽ đột nhiên phanh lại, đứng cách người đi bộ khoảng 1m. Ở Mỹ, trong cùng một tình huống như vậy, lái xe đã chửi ầm lên từ đời nào, mà người Thụy Sĩ sẽ vui vẻ cười với bạn một cái, vẫy vẫy tay, nhường đường cho bạn. “Swiss people are freaky nice!”

Ngoại trừ Lịch Xuyên ra, người Thụy Sĩ duy nhất mà tôi biết, chính là vận động viên tennis Roger Federer. Tôi cảm thấy nụ cười của Lịch Xuyên vô cùng giống Federer : thật ôn hòa, thật thiện ý, thật khiêm tốn, không có vẻ mặt mừng như điên, có một chút gì đó giữ lại, có một chút ngượng ngùng.

Buổi tối hôm trúng thầu, mọi người tới nhà hàng xa hoa nhất trong thành phố ăn mừng. Rất nhiều người uống say, René uống hết nửa bình Ngũ Lương, trong số năm sáu người uống say nằm bẹp trên bàn cũng có Trương tổng. Chỉ có Lịch Xuyên, dưới sự giám sát nghiêm khắc của Tế Xuyên, là một giọt rượu cũng không dính.

Ngoại trừ nhân viên phục vụ ra, tôi là người phụ nữ duy nhất giữa một đám đàn ông này, mọi người cứ hờ hững là xem tôi như thư ký. Nghe nói trước kia Chu Bích Tuyên cũng bị chịu cảnh này. Tôi phải trình diện trước để xác định thực đơn, bàn giá rượu với quản lý, trong túi nhét đầy chỉ phiếu của công ty. Cho nên, mặc dù tôi cũng yêu rượu, nhưng ở trường hợp này say khướt không thích hợp. Tôi chỉ uống một ly rượu vang, vô cùng tiết chế.

Ăn cơm xong, những người uống say đều được đưa lên taxi về khách sạn. Những người không say ở lại thuê phòng KTV hát K. Tôi cũng không muốn chen chúc giữa một đám đàn ông say mềm, làm ba cùng với bọn họ. Vì vậy tôi nói tôi hơi mệt, sợ ngày mai say máy bay, muốn nghỉ sớm, chào Giang tổng một tiếng, chuẩn mất.

(Ba cùng : tam bồi, cùng ăn, cùng uống, cùng hát)

Tôi đi ra từ toilet, đụng phải Lịch Xuyên ở cửa.

“Em về khách sạn à?” anh hỏi.

“...Không về.”

“Có cần anh kêu taxi đưa em về không?”

“Không cần, em đi bộ về.” tôi mặc một chiếc váy dạ ngắn, khoác một chiếc áo choàng rất dày. Mùa đông Ôn Châu thật ra cũng không lạnh lắm.

Hai mắt tôi vẫn là hai quả hạnh đào như cũ, bộ dạng vô cùng căng thẳng.

Anh không kiên trì.

Cửa khách sạn là loại cửa quay màu vàng không có song sắt, lúc đẩy vô cùng nặng. Tôi lén lút nghĩ, chân Lịch Xuyên không tiện lắm, đi loại cửa này sẽ rất mất sức.

Cho nên, lúc đi tới cửa, tôi đột nhiên nói : “Đợi chút, còn cửa khác không? – em không thích đi loại cửa này.”

“Claustrophobia (chứng sợ giam cầm)?” anh xoay người hỏi tôi.

“Không phải...”

Hai ánh mắt trao đổi một cái, anh liền đoán được dụng ý của tôi, lập tức chống gậy đi vào cửa. Tôi đi theo, nhẹ nhàng giữ chặt cửa quay, không để nó xoay quá nhanh.

Quả nhiên hành động của anh ở cửa quay có chút chậm chạp. Tuy nhiên, anh đi ra rất nhanh, tôi cũng đi ra rất nhanh.

Đi tới bậc tam cấp ở ngoài, anh nói với tôi : “Sau này, nếu gặp được tình huống giống vậy, để anh đi trước, được không? Anh là đàn ông, cửa rất nặng, phải để anh đẩy.”

Buồn bực a.

“Không phải nói ưu tiên phụ nữ à?” tôi hỏi lại một câu.

“Nếu cửa đã quay sẵn, em có thể đi trước. Anh đi phía sau.”

“Không thể nào, đây là quy củ năm bao nhiêu vậy?” nhìn anh nghiêm trang dằn dò, tôi chỉ thấy buồn cười.

“Không phải là quy củ gì, chỉ để em tiện hơn thôi, chỉ có vậy thôi.”

“Nói đến tiện hơn, em cảm thấy, để người tiện hơn chiếu cố người không tiện mới đúng.” tranh luận, trợn trắng mắt.

“Cảm ơn nhắc nhở, anh hành động rất tiện.” không yếu thế, một câu ghen chết luôn.

Dứt lời, anh vẫy tay bắt taxi. Thấy anh ngồi vào, tôi cũng chui vào.

“Không phải nói muốn đi bộ về à?” anh hỏi.

“Đằng trước có một Quan miếu, vẫn muốn đi xem. Hôm nay vừa vặn tiện đường, anh đi với em đi.”

Anh lạnh lùng ngồi tại chỗ, không rõ ý đồ của tôi, rõ ràng trên suốt đường đi cũng không nói lời nào.

Tôi nói với lái xe : “Làm phiền chú ngừng trước Quan miếu.”

Xe chạy không tới 10 phút, tới Quan miếu. Tôi và Lịch Xuyên cùng xuống xe.

Miếu rất nhỏ, hương khói được lo đầy đủ. Trước cửa treo một hàng đèn lồng đỏ rất to. Ở giữa thờ một pho tượng gỗ ột trượng, tay cầm một cây đại đao. Mặt như trọng tảo, râu dài phất phơ, khí thái uy vũ, đỉnh đầu có bốn chữ to : “Nghĩa binh Cần Khôn.”

Cửa có bậc thềm cao tới gối, lúc Lịch Xuyên đi vào, đúng là có chút phiền phức. Anh không thể không dùng tay nâng chiếc chân giả kia lên mới có thể đi qua. Chúng tôi cùng đi tới trước mặt Quan Công.

Tôi đốt ba nén hương, vái trong không khí, lẩm bẩm, sau đó nói : “Lịch Xuyên, anh đọc “Tam Quốc diễn nghĩa” chưa?”

“Từng nghe nói qua.”

“Biết chuyện Lưu Quan Trương kết bái không?”

“Biết.”

“Lịch Xuyên, em muốn kết bái với anh.”

“Cái gì?” anh không tin lỗ tai của mình “Cái gì?”

“Em, Tạ Tiểu Thu, và anh, Vương Lịch Xuyên, kết bái thành huynh đệ.”

Ánh mắt anh trở nên mê hoặc : “Vì sao?”

“Anh biết mà, theo tình huống hiện tại của chúng ta, quan hệ huynh đệ tốt hơn quan hệ đồng nghiệp nhiều.”

Anh lắc đầu : “Không biết.”

“Đạo lý rất đơn giản. Nếu là quan hệ đồng nghiệp, thì ở bất cứ thời điểm nào quan hệ đồng nghiệp cũng có thể phát triển thành người yêu. Chắc chắn anh không hy vọng quan hệ của chúng ta phát triển theo hướng đó đúng không?”

Anh gật đầu : “Đúng.”

“Cho nên quan hệ đồng nghiệp không phải là phương án giải quyết tốt.” tôi nhìn thẳng vào mắt anh, không cho anh dời mắt “Nhưng mà, huynh đệ lại không giống vậy. Huynh đệ không thể phát triển thành người yêu được. Nếu là như vậy, sẽ thành loạn luân. Chuyện loạn luân, anh và em chắc chắn sẽ không làm, đúng không?”

Anh lạnh mắt nhìn tôi, không hé răng, không nói tiếp, đang đoán xem tôi dùng mảnh khoe gì.

Tôi không để ý tới anh, tiếp tục nói, giọng điệu vẫn như cũ : “Nhớ năm đó, Lưu Quan Trương ba người kết nghĩa vườn đào, lấy Ô Ngưu và Bạch Mã để tế, thế cuộc đời này, không cầu sinh cùng tháng cùng năm, chỉ nguyện chết cùng tháng cùng năm – mỗi lần đọc tới đoạn này, em đều vô cùng kích động.”

Lịch Xuyên nhú mày, giống như tôi là người ngoài hành tinh vậy.

Mặc kệ anh, tôi nhét ba nén hương vào tay anh, cao giọng thề với bức tượng gỗ :

“Thương thiên ở trên, hoàng thổ ở dưới, tôi Tạ Tiểu Thu và Vương Lịch Xuyên, ngày tại lúc này, trước mặt Quan Đế, kết thành huynh đệ. Từ nay về sau, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, Hoàng Thiên Hậu Thổ, chứng giám cái tâm này, lưng nghĩa vong ân, thiên nhân cộng lực.”

Đúng vậy, các bạn đọc thân mến, tôi đang lặp lại một chương nào đó trong truyện kiếm hiệp. Tôi đọc quá nhiều truyện kiếm hiệp, chính xác là cảnh trong truyện nào, nhất thời nhớ không ra. Tôi cảm thấy, vấn đề của tôi và Lịch Xuyên, dùng phương pháp hiện đại không giải quyết được, chỉ có thể đổi thành tình cảnh cổ đại. Trong bối cảnh trần ngập không khí cổ đại này, ngẩn ngui xuyên qua một lần. Từ cổ chí kim, biết bao nhiêu người từ điển thành yêu, mà tôi lại vì yêu mà diễn. Ngẫm lại thử xem, tôi một cỡ nào.

Tôi đồng dạng đọc xong lời thề, lại phát hiện Lịch Xuyên nghiêng người qua, đứng cạnh nhìn tôi, cười lạnh liên tục.

“Anh là nam, em là nữ, xin hỏi, chúng ta làm sao có thể là huynh đệ?” anh nói.

Dứt lời, bẻ cây nhang trong tay, ném vào trong lư hương. Lấy khăn ra lau tay, tính bỏ đi.

Cái anh Lịch Xuyên này, bề ngoài có vẻ ôn hòa, nhưng một khi đã quyết định rồi, liền mơ tưởng quay đầu.

“Đợi chút!” tôi giữ chặt anh lại “Đây là mục đích em muốn anh tới hôm nay. Chỉ cần anh kết bái với em. Em thề, từ nay về sau, ở trước mặt anh, em chỉ là đàn ông, không phải phụ nữ. Em và anh, là quan hệ giữa giống đực với giống đực.”

Khuôn mặt người đứng trước mặt tôi đã nhấn thành một chữ V thật to : “Giống đực?”

“Anh đương nhiên biết, giữa người với người, có rất nhiều loại quan hệ, yêu đương chính là một loại trong số đó. Đối với chúng ta mà nói, nó có thể trở nên quan trọng, cũng có thể trở nên không quan trọng. Nếu chặt đứt tầng quan hệ này, giữa chúng ta sẽ trở nên thật nhẹ nhàng. Cái gọi là nhàn nhất thời sống êm gió lặng, tiến thêm một lại bước tan xương nát thịt, chẳng bằng lui từng bước biển rộng trời cao. Anh thấy sao?”

Tôi liếm liếm môi, cũng không biết mấy câu này ở đâu chui ra. Thật ra, tôi tuyệt đối không muốn thăng hoa nhanh như vậy.

Nhưng mà, hiển nhiên Lịch Xuyên đã bị tràng nói tỉ câu này của tôi làm cho hồ đồ.

Tôi tiếp tục tận tình khuyên bảo : “Nếu anh kết bái với em. Em có thể có closure. Em cam đoan với anh, em lập tức sẽ hướng tới cuộc sống mới, lập tức bắt đầu tìm bạn trai. Sau đó, yêu đương, kết hôn, mua nhà, sinh con, hiếu kính cha mẹ chồng, mua bảo hiểm nhân thọ, sống một cuộc sống gia đình hạnh phúc hoàn mỹ.”

Anh nghe tới mức ngẩn ra, nhìn tôi, nửa ngày mới nói : “Em cam đoan? Em thật sự có thể cam đoan?”

“Buồn cười! Đương nhiên! Quan gia gia là người nào? Quan gia gia là Đại Đế Phục Ma của tam giới, thần uy xa trấn thiên tôn. Em đứng trước mặt ông ấy nói dối, không sợ bị trời đánh à?” tôi ra sức vỗ vỗ vai Lịch Xuyên : “Lịch Xuyên, người Thụy Sĩ cũng rất hào sảng, anh sảng khoái chút đi, đừng bôi đen văn hóa nước anh, được không?”

Thành thật.

Lịch Xuyên nghĩ đây là một truyền thống xa xưa của dân tộc Trung Hoa, thành thành thật thật niệm lời thề trước mặt Quan gia gia.

“Từ nay về sau, anh là đại ca. Anh phải bảo kê em ha ha.”

“Cho dù chúng ta có phải huynh đệ hay không,” Lịch Xuyên trừng to mắt, nói với tôi thật chân thành : “Anh vĩnh viễn che chở em. You can always count on me (Em luôn luôn có thể dựa vào anh)”.

Lịch Xuyên không phải người theo Christ, nhưng đều có tật xấu mà tất cả người nước ngoài yêu thích Trung Quốc mắc phải : nhiệt tình yêu thương văn hóa của chúng tôi tới mức mê mẩn. Ví dụ như, Lịch Xuyên lúc nào cũng khen kiến trúc Phật Giáo không ngớt miệng; gặp nghi thức tôn giáo nào, đều thành kính cúng bái, sợ người khác khinh anh là người ngoại quốc.

Câu này anh nói bằng tấm lòng mình, tôi nghe được cảm xúc lan tràn mênh mông. Phải biết rằng, cho dù là người yêu là bạn bè hay là huynh đệ, ai nói với bạn những câu này, đều không dễ dàng.

Những câu tiếp theo, trôi ra từ miệng tôi trong kích động, tuyệt đối không phải ánh trăng, tuyệt đối không thể nói lên lòng tôi :

“Lịch Xuyên, anh vẫn về Thụy Sĩ đi, không cần để ý tới em. Tục ngữ nói, tứ hải giai huynh đệ. Chỉ cần anh nhớ lâu lâu gửi email cho em là được.”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt có chút giật mình : “Em? – bảo anh về Thụy Sĩ?”

“Ừ.” Tôi hít một hơi khí lạnh, mũi ê ẩm, sợi dây trong tim sắp đứt. Đơn giản, thích anh một hồi : làm người tốt phải làm tới cùng, đưa Phật đưa tới Tây Thiên “Năm mới không khí mới, anh nói đúng không?”

Anh đứng ở đó, nửa ngày không hé răng. Một lát sau, mới “Ừ” một tiếng, nói : “Đi thôi.”

Lúc qua bậc cửa, tôi đỡ anh đi qua, anh không cự tuyệt.

Lúc lên xe, bỗng nhiên anh nói :

“Tiểu Thu, em đừng biến thành giống đực nhanh như vậy được không? – ít nhiều gì cũng phải cho anh một thời kỳ quá độ chứ.”

Tôi nhìn anh đầy ẩn ý, trong lòng tôi đau đớn vô cùng : “Lịch Xuyên, có phải bây giờ anh thấy thoải mái hơn không?”

Anh không trả lời.

Một đêm ngủ an ổn.

Hôm sau, thu dọn hành lý, mọi người lên máy bay, hai giờ sau tới Bắc Kinh.

Người thân sớm đứng chen chúc trong đám đông. Ôm nhau, ai về nhà nấy.

René và Tế Xuyên lập tức chuyển cơ về Thụy Sĩ. Lịch Xuyên nói công trình của Ôn Châu vừa mới bắt đầu, còn rất nhiều bản thiết kế kèm theo nữa, anh được chỉ định làm, vì vậy anh sẽ ở lại Bắc Kinh.

Chúng tôi vẫn đi cạnh nhau, tính đi taxi chung. Nhưng vừa mới đi ra đám đông, tôi chợt nghe có người gọi tôi.

“Annie.”

Nhìn theo tiếng kêu, là Tiêu Quan.

Đã lâu không gặp, tôi có chút không tin người đứng trước mặt tôi là Tiêu Quan. Làn da màu lúa mạch, giữa mùa đông mặc áo tay ngắn, lộ ra hai cánh tay trắng kiêu khỏe mạnh. Ấn tượng của tôi về Tiêu Quan vẫn là thương nhân kinh doanh văn hóa thành công, không phải là kẻ cơ bắp. Nhưng hôm nay, tôi cảm thấy trên người anh ta tràn đầy không khí vui mừng của ngày hội, tràn đầy tinh lực hơn người. Anh ta mặc một bộ đồ tennis trắng, đeo một chiếc túi tennis trắng, ung dung đứng chờ ở một bên.

“Tiêu tổng?”

“Vừa đánh tennis xong, thuận tiện tới đón em. Vị này chắc là danh tiếng vang xa Vương Lịch Xuyên tiên sinh.” Anh ta vươn tay, bắt tay với Lịch Xuyên, thật nhiệt tình, thật lão luyện.

“Anh là—”

“Tiêu Quan. Đến từ công ty phiên dịch Cửu Thông. Biên chức của Annie vẫn ở Cửu Thông. Cho nên – tôi và anh, đều xem như là thủ trưởng của cô ấy.”

“Tiêu tiên sinh, xin chào.”

“Tôi rất thân với Giang tổng, Trương tổng của quý công ty, ngoại trừ phiên dịch ra, chúng tôi còn có liên hệ khác về nghiệp vụ. Tôi cũng có đầu tư một chút vào bất động sản. Đây là danh thiếp của tôi.”

Vì dùng hai tay nhận tấm danh thiếp này, Lịch Xuyên phải thả hành lý xuống, lại thả luôn gậy chống xuống theo.

“Thật xin lỗi, tôi không mang danh thiếp. Lần sau nhất định sẽ bổ sung.” Lịch Xuyên nói.

“Nghe nói hạng mục ở Ôn Châu, CGP đã trúng thầu?”

“Đúng vậy. Tin tức của Tiêu tiên sinh thật nhanh nhạy.”

“Trước kia tôi làm việc ở Thông tấn xã Quốc gia. Chúc mừng chúc mừng! Biểu hiện của Annie cũng khá tốt hả?”

“Vô cùng tốt. Cảm ơn các anh đề cử cô ấy tới CGP.”

Tiêu Quan khoát tay, cười nói : “Cửu Thông và CGP là quan hệ gì? Đương nhiên là chọn người tốt nhất cho các anh rồi. Vương tiên sinh có xe tới đón chưa. Tôi có thể lái xe đưa anh về.”

“Cảm ơn, không cần. Tự tôi ngồi taxi là được rồi.”

“Vậy tôi không khách khí bắt cóc Annie đi vậy.” Tiêu Quan tùy tiện cướp hành lý của tôi, xách trên tay mình.

“Không thành vấn đề. Annie cần xả hơi một chút.” Lịch Xuyên thản nhiên nói “Tạm biệt.”

“Tạm biệt.”

Trên đường tới bãi đỗ xe Tiêu Quan nói : “Annie em bị cái gì đá kích mà mắt sưng thành như vậy vậy?”

“Ong vò vẽ chích.”

“Xì, nói dối cũng phải khoa học một chút đi, mùa đông làm sao có ong vò vẽ? Không phải khóc nhè thành như vậy đi? Chuyện gì mà nghiêm trọng tới mức đó, khiến cho em khóc thành như vậy?”

“Không liên quan gì tới anh.” Tâm trạng không tốt, chán ghét việc truy hỏi không dứt của anh ta.

“Gửi cho em một lá thư, không thấy em trả lời. Cũng quá chậm trễ thủ trưởng đi.” anh ta mở cửa xe, ý bảo tôi ngồi vào “Phát hiện không, tôi mới đổi xe.”

Là một chiếc Audi, tản ra mùi da thật.

“A. Vậy à?” không nhớ rõ trước đây anh ta đi xe gì.

“Mới mua một tuần liền ăn hai vé phạt.”

“Tại sao?”

“Quá tốc.”

Sau đó, anh ta nói về audi khoảng 15 phút. Các loại tính năng, các chỉ tiêu và so sánh với các xe đời khác, tôi cảm thấy thật vô vị.

“Cái người Vương Lịch Xuyên kia, em có thân với anh ta không?”

“Bình thường, quan hệ công việc.”

“Anh ta dễ nói chuyện không?”

“Cũng được. Không rõ lắm.”

“Tôi có một công trình ở đây, tiền rót vào gần đủ rồi, muốn kéo anh ta vào đầu tư. Kiến trúc cũng muốn nhờ anh ta thiết kế.”

“Vậy tự anh đi nói chuyện với anh ta.”

“Không vội.” anh ta nói, ô tô rẽ vào một con phố nhỏ “Chỗ này mới mở một tiệm cơm Tô Châu, nghe nói tay nghề đầu bếp khá giỏi, vẫn muốn tới ăn thử, quê tôi ở Tô Châu. Em có thấy hứng thú không?”

“Sao lại không biết xấu hổ để anh mời được?”

“Đừng khách khí.”

Xe ngừng trước tiệm cơm, tôi không hơi sức nào mà để ý anh ta đi đâu. Nhìn qua, thấy mặt tiền của tiệm không lớn, bên trong được sửa sang vô cùng tỉ mỉ. Nhân viên nữ mặc sườn xám ngắn tà cùng màu.

Thật ra, ngoại trừ Lịch Xuyên, Tiêu Quan là người đàn ông thứ hai dẫn tôi đi ăn một mình. Không thể không nói, đàn ông trên thế giới này cũng thiên hình vạn trạng như phụ nữ. Tôi không khỏi nhớ tới mấy câu Lịch Xuyên nói muốn tôi move on. Sau đó, tôi càng không ngừng nói thầm trong lòng : move on, move on, move on...

Thực đơn được mang ra, Tiêu Quan hỏi tôi muốn ăn gì. Tôi không có ấn tượng gì về đồ ăn Tô Châu, kêu anh ta gọi dùm tôi. Anh ta thuần thục gọi món, gọi rượu, tôi vốn không có khẩu vị gì, đồ ăn Tô Châu lại hơi ngọt, tôi xin người bán hàng một lọ tiêu.

“Thật xin lỗi, quên hỏi, em là người ở đâu?”

“Người Vân m.”

“Người Vân m, hèn gì thích ăn tiêu. Tôi thì không thể đụng vào một chút hạt tiêu, ăn một lần liền sặc. Lần trước có tới nhà một người bạn, vợ cậu ấy là người Tứ Xuyên, trong không khí có mùi tiêu rất nặng, tôi vừa tới cửa liền bị sặc, ho nửa ngày mới thở được.”

“Vậy sau này tôi cách xa anh một chút, tôi không cay không vui.” Tôi nhìn anh ta, cười mỉa.

“Cho nên lọ tiêu là một thứ tốt, sau này ra ngoài ăn, tôi chỉ cần nhớ mang theo một lọ tiêu là được.”

Ego lớn như vậy, tôi không phản đối.

(Ego – lòng tự trọng).

Đối với người ăn cay mà nói, hai chữ “lọ tiêu” này đúng là nhục nhã. Tôi không thích ăn tiêu lắm, thích nhất ăn tiêu vụ cuối của mùa thu, vị đậm, rất cay, cay tới mức miệng không đau mà dạ dày đau.

Tiếp theo, anh ta bắt đầu nói tin tức quốc tế một năm qua, thị trường chứng khoán Mỹ, xung đột Palestin, giá dầu thô, Triều Tiên thử nghiệm vũ khí hạt nhân, bạo động Thái Lan, chính sách của EU với Trung Quốc. Anh ta dừng lại rất lâu ở vấn đề “Saddam Hussein”. Sau đó, anh ta bắt đầu nói tin tức thể thao :

bóng đá Ý, NBA, cúp C1, dừng lại thật lâu ở “Tennis”. Tôi vừa nghiêm trang nghe, vừa nghiêm trang gật đầu. Thật tốt, khỏi đọc báo. Sao lúc thi lên cao học lại không gặp được người này, những câu về thời sự cũng không cần ôn tập.

“Bình thường em giải trí bằng cái gì?” thấy tôi nửa ngày không hé răng, chỉ lo gật đầu, ăn cơm, anh ta không thể không đổi đề tài.

“Xem TV, đọc sách, ngủ...”

“Em có xem “Thời sự” không?”

“Chưa bao giờ xem.”

Cầm anh ta giống như sắp rớt xuống luôn vậy : “Chưa bao giờ xem? Em không bao giờ quan tâm tới tình hình thế giới?”

“Không quan tâm. Tôi thiển cận lắm.”

“Vậy làm sao em thi lên nghiên cứu sinh được?”

“Đề cử.”

“Vậy em xem gì trên TV?”

“Phim giờ Vàng, “Ly hôn kiểu Trung Quốc”, “Không nói chuyện tình yêu”, có khi xem phim hành động, và phim hài của Châu Tinh Trì.”

Anh ta thốn thức.

“Em có đọc báo hằng ngày không?”

“Có nha. Tin tức giải trí, Gia cư, Cuộc sống thành phố — chỉ đọc ba tờ này thôi, những tờ còn lại cầm lên đều bỏ xuống.”

“Tập chí thì sao?”

“Tôi là độc giả trung thành của “Trích văn của độc giả”. Cũng đọc “Gia đình” và “Ngôn tình”. Có khi đọc một chút “Kim cổ truyện kỳ”, không phải kỳ nào cũng đọc.”

“Em thích tác giả nào nhất?”

“Annie Bảo Bối, Đỗ Nhược, Hoa Sen Xanh.”

“Sao mấy tên này tôi chưa bao giờ nghe qua?”

“À, họ đều là nhà văn mạng. Vô cùng nổi tiếng, đề cử nhiệt liệt bộ “Thiên vũ” của Đỗ Nhược.”

“Không thể tưởng được...sở thích văn học của em...ừm...nói như thế nào đây? Cần nâng cao hơn. Tôi đề cử tiểu thuyết “Thê thiếp thành đàn” của Tô Đồng, phụ nữ đều thích đọc. Trương Ái Linh cũng khá hay. Manh Manh thích Diệc Thư và Lý Bích Hoa.”

Tôi vội vàng nói “Đúng rồi, anh và Manh Manh thế nào rồi? Có nói lại tiền duyên không?”

“Tiền duyên? Sao được? Bỏ lỡ liền bỏ lỡ.”

“Manh Manh khá tốt nha. Trẻ, đẹp, có tài, mốt. Đứng cạnh anh rất xứng, thật đó.”

Anh ta uống một ngụm rượu, cười : “Em hiểu mà, có một quyển sách từng nói rồi, người đang yêu chia làm hai loại. Một loại là “kiểu trữ tình”, người như vậy trong tình yêu chỉ tìm kiếm một bóng dáng lý tưởng, chẳng sợ vấp phải nhiều lần trắc trở, cũng có chí thì nên. Một loại là “kiểu tự sự”, thích đủ kiểu người. Manh Manh thuộc loại người sau, tôi đã bị cô ấy tự sự một lần rồi. Em thì sao? Trữ tình, hay là tự sự?”

“Không biết, chưa nghiên cứu bao giờ.” Tôi lau miệng, nói “Tôi ăn xong rồi.”

Mặt anh ta có chút khó coi. Vì vừa rồi chỉ lo nói chuyện, anh ta không động đũa bao nhiêu. Tôi thì lại vừa nghe vừa ăn, chiến đấu xong rất nhanh.

“Không ngờ em ít nói như vậy.” anh ta nói “Đúng rồi, quyền sở kia, phiền em làm nhanh hơn một chút được không? Người ta đang cần gấp.”

“Tôi cần một tuần, không lâu quá đi?”

“Đương nhiên là không quá. Tối rảnh không? Chỗ tôi có rạp chiếu phim gia đình, bạn bè có mang mấy đĩa phim mới từ nước ngoài về, hiệu quả âm thanh rất tốt. Vài người bạn muốn tới xem, nam, nữ đều có, em cũng tới đi.”

“Chà, hôm nay tôi hơi say máy bay, lần khác đi.” tôi làm bộ dạng như sắp ngất.

Anh ta đánh giá tôi, cười khở : “Tôi ít hấp dẫn vậy à? Annie – tôi chưa bao giờ có cảm giác thất bại như vậy trước mặt phụ nữ.

“Cuộc đời không phải lúc nào cũng đẹp rực rỡ.”

Anh gọi nhân viên tới tính tiền.

Chưa từ bỏ ý định, anh ta lại hỏi : “Em không thích yêu đương với tất cả đàn ông? Hay là chỉ không thích với tôi thôi?”

“Đừng nói anh đang ám chỉ tôi là Lesbian nha.”

“Sao vậy được?” anh ta nhìn tôi, nói “Em sẽ là à?”

Hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Tôi ném cho anh ta một ánh mắt xem thường.

Anh ta đưa tôi về nhà, trên đường không nói lời nào.

Lúc xuống xe, anh ta quay cửa kính xuống, nói với tôi : “Annie, tôi cũng là kiểu trữ tình. Khi mà kiểu trữ tình gặp được kiểu trữ tình, bén lửa là chuyện sớm muộn.”

Ánh mắt người này nhìn tôi, nóng rực, làm tôi cảm thấy hơi nóng. Xong rồi, sụp hố.

Lương tâm thức tỉnh, tôi cảm thấy hơi áy náy : “Tiêu Quan, tâm trạng tôi hôm nay không tốt, mắt sưng anh cũng thấy. Mấy câu tôi vừa nói anh cũng đừng để ý.”

“Tâm trạng không tốt, không bằng tối tới nhà tôi xem phim đi. Nói chuyện với mọi người thì tâm trạng sẽ tốt lên thôi.” Chưa từ bỏ ý định, cố gắng lần cuối cùng.

“Cảm ơn, tôi không đi.”

Tôi về phòng, đóng cửa, ngã lên giường. Nhớ tới một câu Lịch Xuyên từng nói.

–“Nếu em quen với việc đàn ông đối xử với mình như vậy, tương lai em sẽ gặp ột người có vẻ tốt.”

Lịch Xuyên, anh hại chết em.

32. Chương 32

Chương 32

“Bạn có biết :

1) Để sản xuất 1 calo sữa bò, cần tốn 78 calo dầu mỡ không; mà để trồng 1 calo đậu nành, chỉ cần tốn 1 calo dầu mỡ. Nếu bạn kiên trì ăn chay, mà không phải ăn thịt, bạn đang cống hiến cho công cuộc bảo tồn tài nguyên không thể tái sinh đang giảm bớt mỗi ngày của thế giới.

2) Bạn có biết : sản xuất sữa động vật tốn nước gấp từ 3 tới 15 lần so với việc sản xuất sữa thực vật không? Nếu bạn kiên trì ăn chay, bạn đang bảo tồn tài nguyên nước quý giá cho nhân loại.

3) Nếu bạn biết để chế tạo 1 pound thịt bò, cần trồng 16 pound đậu nành và ngũ cốc. Tại sao bạn không ăn trực tiếp đậu nành và ngũ cốc? Như vậy có thể giảm bớt tiền cho việc thuê công nhân và đóng gói. Cống hiến cho việc bảo vệ môi trường.

4) Nếu bạn biết, để có thể có nhiều diện tích mở rộng chăn nuôi, mọi người chặt phá rừng rậm và rừng mưa nhiệt đới. Cacbon dioxid trên Trái Đất được hấp thụ nhờ cây cối, nếu bạn kiên trì ăn chay, là đã bảo vệ rừng, tinh lọc không khí.

5) Người ăn chay sẽ không suy dinh dưỡng. Thực vật có thể cung cấp tất cả các chất dinh dưỡng mà chúng ta cần.

6) Bạn có biết hay không, trong chuỗi thức ăn, động vật nằm ở vị trí rất cao, vì vậy thịt động vật tồn chứa nhiều thuốc trừ sâu hơn thực vật : ví dụ như thuốc sát trùng, thuốc trừ cỏ.

7) Bạn có biết không, để động vật có năng suất cao, người chăn nuôi đã sử dụng hơn hai vạn loại thuốc bổ sung để suy trì sức khỏe và nâng cao sản lượng của nó, trong đó có sterol, chất kháng sinh, hormone. Nghĩ lại xem, nếu bạn thích ăn thịt, tương đương với việc ngày nào bạn cũng ăn chất kháng sinh đấy.

Hãy nghĩ lại tất cả các loại ký sinh trùng và vi sinh vật gây nguy hiểm tới sức khỏe con người trên người động vật (Bạn thấy sán heo chưa?) đi. Vượt qua số lượng thực vật có rất nhiều.

9) Đặt cùng lúc một củ cải và một cái đùi gà ở ngoài trời một ngày, nhìn xem ăn loại nào sẽ làm bạn bị bệnh trước?

10) Nghiên cứu của Y học chứng minh, ăn thịt sẽ làm gia tăng nguy cơ mắc bệnh tim.

11) Đồ chay có thể phòng chống ung thư. Các nguyên tố chống ung thư đã được tìm ra như : vitamin C, B-17, betacarotein, NDGA đều được tìm ra trong thực vật mà không phải động vật. Mà các sản phẩm chế biến từ thịt có thể giải phóng benzen và các chất gây ung thư.

12) Đồ chay có thể giảm bớt các loại bệnh sau : loãng xương, sỏi thận, sỏi mật, tiểu đường, các chứng xơ cứng, viêm khớp, mụn, béo phì, máu nhiễm độc.

13) Cho nên, bạn có thể trường thọ. Trường thọ, cho nên bạn tiết kiệm được không ít tiền chữa bệnh.

14) Người ăn chay tiết kiệm được tiền. Giá phổ biến của thực vật rẻ hơn động vật.

15) Nghiên cứu của khoa học cho thấy : người ăn chay có IQ cao hơn người ăn thịt. Cổ nhân đều nói : “Nhục thực giả bĩ, vị năng viễn mưu.”

(Người ăn thịt không mưu được việc lớn).

16) Về mặt đạo đức : bảo vệ động vật, không bao giờ sát sinh.”

Câu lạc bộ Những người tinh khiết : quan tâm thân thể, quan tâm động vật, quan tâm môi trường, quan tâm Trái Đất. Khu Triều Dương, Bắc Kinh, phố N, nhà số 32, hộp thứ hai hằng tuần, điện thoại : XXXXXXXX, gặp Nam Cung tiên sinh.”

Tôi thuê một nhà trọ một phòng khách một phòng ngủ ở gần Cửu Thông, tiền thuê hằng tháng 2000 tệ, là một phần ba tiền lương của tôi. Đó là ký túc xá của một sở nghiên cứu, chủ nhà có hai căn, vốn để dành cho con kết hôn, con lại đi Thượng Hải, nên cho thuê. Rất nhỏ, nhưng là nhà mới, rất sạch sẽ, có nhà bếp và toilet với đầy đủ đồ dùng.

Mỗi ngày mở hộp thư ra, tôi đều nhận được một vài mẫu quảng cáo kỳ quái. Trước đây tôi đều không thèm nhìn liếc vào thùng rác. Nhưng mà, gần đây cuộc sống nhàm chán tới mức có chút buồn bực, nhàm chán tới mức tới khu mua sắm đều lấy mấy tờ quảng cáo về nghiên cứu, sau đó mặc kệ có cần hay không, đều chạy loanh quanh mua đồ giảm giá.

Từ lúc trở về từ Ôn Châu, tôi tốn hai tuần để phiên dịch quyển sổ tay bán đấu giá kia cho Tiêu Quan, gửi bản thảo dịch xong cho anh ta, anh ta đưa tôi 1 vạn tệ. Tôi không khách khí nhận. Bỗng nhiên tôi hiểu được tầm quan trọng của đồng tiền, tôi cũng rất cần tiền. Trước kia đầu óc đều dồn lên việc nhớ nhung Lịch Xuyên, không quan tâm gì tới cuộc sống của mình. Bây giờ, Lịch Xuyên muốn tôi move on, không có tiền làm sao move on được?

Ngoại trừ cần tiền ra, tôi còn cần một cách sống nữa.

Mấy năm nay tôi sống mơ mơ màng màng. Cuộc sống hằng ngày cho dù gọn gàng ngăn nắp, nhưng cũng vô cùng hỗn loạn. Gọn gàng ngăn nắp, là vì tôi vẫn đang tiến tới, thật chuyên nghiệp. Với ý muốn chứng minh tôi không thất bại. Vô cùng hỗn loạn, là vì chỉ cần không làm việc, không học hành, tôi liền trở nên hoảng hốt, sa vào lốc xoáy nhớ nhung khổng lồ. Cho nên, cuộc sống mỗi ngày của tôi phải sắp xếp tràn đầy, khiến cho tôi mệt mỏi rã rời, thời gian chia thành từng mảnh nhỏ, mỗi mảnh cách nhau nửa tiếng. Như vậy, tôi không có thời gian rảnh rỗi để suy nghĩ miên man.

Lớp Yoga của tôi một tuần học ba buổi, mỗi buổi 60 phút. Trong lớp toàn là các bà mẹ tới giảm béo. Tập Yoga xong có đôi khi mọi người sẽ tìm chỗ nào đó uống trà ăn điểm tâm, sau đó tôi đi xông hơi, xông hơi 20 phút lại đi bơi. Vé năm của trung tâm thể thao rất mắc, phải sử dụng hết công suất. Về nhà là khoảng 8, 9 giờ, mệt chết đi được, rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ. Nếu ngủ không được, tôi liền uống bia, ăn cánh gà, hoặc là ra tiệm ăn gần nhà ăn thịt cừu nướng, nói chuyện phiếm với người lạ. Cuối tuần tôi đi bar. Quán bar không ai thích tôi cũng đi, tôi thích nhất quán tên “Bohemieng”, có tính chất nửa như phòng trà, rất nhiều người muốn làm nghệ thuật, thơ ca đều vào đó. Tôi hoạt động trong đó ba năm, ai ở đó cũng quen mặt tôi, nhưng tôi lại không thân với ai. Tôi thích tới chỗ đó, vì ở đó có thể hút thuốc, có cà phê ngon, rượu ngon, trang trí phong cách bohemieng tôi thích. Cả quán vừa tối vừa ồn ào, tràn đầy mùi bạc hà. Các cô gái tô mắt đen thui, tóc dài cuộn sóng, tay và cổ đeo trang sức sáng trưng. Cách nói năng cũng rất cao nhĩ : từ Hugo tới Zola, từ Baudelaire tới Rimbaud, từ Jack Kerouac tới Allen Ginsberg... đương nhiên, không nhất định phải nói về mấy cái đó, cũng có thể là đàn ông nói về phụ nữ, phụ nữ nói về đàn ông, hoặc là đọc thơ ca diễn cảm. Tuy nhiên, tôi không tham gia mấy cái đó, tôi chỉ ngồi tại chỗ buồn bã hút thuốc, uống cà phê, uống rượu, giống một nhà văn đau khổ. Nếu gặp phải người quen, tôi cũng tùy hứng nói chuyện một lát, không lâu, chỉ cần nhắc tới tờ “Tri Âm” và “Trích văn của độc giả” trong vòng một giờ là có thể chấm dứt chiến đấu.

Không biết vì sao, sau khi Lịch Xuyên bỏ đi, tôi mất hết hứng thú yêu đương với đàn ông. Tôi và những người chung quanh, cho dù là hàng xóm hay là đồng nghiệp, đều giữ khoảng cách rất xa, tôi sẽ tham gia vài hoạt động tập thể, cũng sẽ có qua có lại, ngoại trừ những thứ đó ra, không nói nhiều một câu, không đi nhiều hơn một bước. Tôn chỉ của tôi là tay tàn ôm ít, trả về nguyên xi, không nợ ân tình, không liên lụy gì.

Cho dù như vậy, hằng tuần tôi vẫn có một hai buổi tối rất rảnh. Làm cho tôi cảm thấy cuộc sống của mình vừa không có chất lượng lại vừa không có ý nghĩa. Lịch Xuyên, chẳng lẽ tôi sống vì Lịch Xuyên à? Đau khổ vì tình, dùng nước mắt rửa mặt – đây là trạng thái của tôi sao? Không! Tôi cần thoát khỏi tất cả mọi rối rắm, tìm một mục đích cao thượng để tồn tại. Tôi vẫn chưa nghĩ ra được mục đích cao thượng để tồn tại ình, mãi cho tới khi tôi nhìn thấy mẫu quảng cáo này.

Thế giới này, không phải chỉ có mình Lịch Xuyên. Còn có động vật bị đe dọa, còn có tài nguyên cạn kiệt, còn có không khí ô nhiễm và nguy cơ chiến tranh!

Tôi phải bảo vệ động vật, tôi muốn quan tâm tới Trái Đất. Tôi muốn trở thành Người tinh khiết!

Máy móc, tôi gọi điện thoại gặp được người đàn ông tên “Nam Cung” kia. Trong điện thoại là một giọng nam trung rất êm tai.

–“Hoan nghênh bạn tới “Người tinh khiết”. Chúng tôi là câu lạc bộ miễn phí, mọi người đều là người thích ăn chay, tụ tập lại nói chuyện, mỗi tuần gặp vào thứ hai, trao đổi kinh nghiệm ăn chay, chỉ như vậy thôi. Mỗi lần hơn hai tiếng, không nhiều không ít.”

–“Đúng vậy, chúng tôi có phòng hoạt động của riêng câu lạc bộ. Còn có bếp riêng nữa. Không ít lần chúng tôi tới để trao đổi kinh nghiệm nấu nướng.”

–“Bạn tới đi, chiều nay có hoạt động đó.”

Người tên Nam Cung kia tên là Nam Cung thật, trước đó tôi còn tưởng là tên giả.

“Tôi là Nam Cung Lục Như.” Tiếp đón tôi là một người đàn ông vóc người cỡ trung, tướng mạo bình thường, khoảng hơn 30 tuổi. Sắc mặt hồng hào, thân thể khỏe mạnh, tinh lực dư thừa, giọng nói như chuông ngân.

“Tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“Xin hỏi, bạn có phải là người ăn chay không?”

“Không phải...tôi đang định phát triển theo hướng này.”

“Không thành vấn đề, chúng tôi sẽ giúp đỡ bạn.”

“Tôi rất thích ăn thịt, xem truyền đơn của anh, tôi rất có cảm giác tội lỗi.”

“Truyền đơn dùng để tuyên truyền, không nghiêm trọng tới mức đó đâu. Ha ha.” Anh ta nói “Hội viên của chúng tôi rất nhiều, nhưng bình thường hoạt động khoảng mười người một tổ nhỏ, mọi người nói chuyện với nhau, cái gì cũng nói. Chúng tôi tụ tập lại vì chúng tôi đều là người ăn chay, những vấn đề khác thì không giống nhau, cho nên bạn đừng nghĩ chúng tôi toàn nói về chuyện ăn chay, giống như chúng tôi là một đám khủng long ăn cỏ vậy.”

Anh ta mời tôi ngồi sofa, đưa cho tôi một ly nước lọc : “Giới thiệu tôi trước đã, tôi là Vegan, người ăn chay nghiêm khắc nhất. Tôi không ăn thịt, không ăn cá, không ăn trứng cá, không ăn trứng, không uống rượu, không uống sữa, không ăn mật ong, không ăn bất cứ thứ gì chế biến hoặc tinh luyện từ bộ phận của động vật, không mặc áo da.”

Anh ta liếc tôi một cái, ánh mắt dừng ở khăn quàng cổ bằng tơ lụa của tôi : “Tôi cũng không dùng sản phẩm tơ tằm. Tằm cũng là động vật.”

Tôi vội vàng tháo khăn xuống.

“Đương nhiên trong số chúng tôi cũng có những người không nghiêm khắc lắm. Có vài người ăn cá, vài người ăn trứng, vài người uống sữa. Nhưng tuyệt đối không ai ăn thịt.”

“Tôi sẽ noi gương anh. Anh không ăn gì, tôi không ăn nấy.”

“Bạn có nuôi thú cưng không? Chó mèo gì đó?”

“Không có. Nhưng tôi rất thích những con thú nhỏ, chương trình “Thế giới động vật” là chương trình tôi thích nhất.”

“Bây giờ cách giờ bắt đầu hoạt động còn nửa tiếng, về đồ chay, bạn còn vấn đề cụ thể nào cần tôi trả lời không?”

“Tôi muốn biết làm sao để trở thành một người ăn chay? Quá trình cụ thể là gì?”

“Đầu tiên, bạn muốn bắt đầu từ ngày nào?”

“Hôm nay.” Tôi nhìn anh ta “Hiện tại, ngay lúc này, giờ phút này.”

“Bình thường tôi sẽ đề cử một quá trình tiến hành từ từ,” anh ta nói “Sợ bạn ăn thịt trong một thời gian dài rồi, sẽ có tính y lại rất lớn vào thịt. Bạn có thể không ăn thịt đỏ trong tuần đầu tiên, tuần thứ hai không ăn thịt trắng, từ từ sẽ tới.”

Tính y lại. Tôi cảm thấy đây là một từ rất quan trọng.

“Anh nói đúng, tôi phải vượt qua tính y lại này. Tôi hy vọng mình sẽ quyết đoán tiến vào giai đoạn ăn chay.”

“Vậy chuyện đầu tiên bạn cần làm, là gửi thư cho tất cả bạn bè, nhất là những người hay ra ngoài ăn cơm với bạn, nói cho họ từ hôm nay bạn quyết định trở thành một người ăn chay.”

“Được.”

“Bạn tự nấu cơm ăn à?”

“Lâu lâu nấu. Phần lớn ăn cơm hộp. Chỗ làm bao cơm trưa.”

“Cơm hộp tôi đề nghị bạn không ăn. Không dinh dưỡng, cho dù là thịt hay là rau, đều xào trong cùng một chảo. Bạn có thể thử tự làm đồ chay, ở đây có không ít sách dạy nấu ăn, rất dễ học. Còn nữa, đây là danh sách tất cả các tiệm đồ chay ở Bắc Kinh, không nhiều lắm, hương vị khá tốt, cũng không mắc. Nhất là mấy tiệm của chùa. Chúng tôi thường tới đó liên hoan.” Anh ta đưa cho tôi một quyển sổ nhỏ màu xanh lá.

“Cảm ơn.”

“Bình thường, chuyện khiến những người như chúng ta đau đầu nhất, là bạn bè đột nhiên quyết định liên hoan. Chúng ta không thể khiến họ thay đổi khẩu vị theo mình được, cho nên chuyện xấu hổ hay gặp nhất là tới một nhà hàng, phát hiện không có gì chúng ta có thể ăn được, chỉ có thể bị đói. Vì vậy, tôi đề nghị bạn nên bỏ trong túi của mình một túi đồ ăn vặt để đề phòng, lạc, hạnh nhân, hạnh đào gì cũng được.”

“Được.” tôi ghi vào vở.

“Lúc ăn chay, phải thông thả nhấm nháp. Cần thận nghe phản ứng của cơ thể bạn, cảm nhận hương vị nguyên chất của thức ăn xanh. Thời khắc nào cũng nghĩ tới sự khỏe mạnh của thân thể mình, nghĩ tới những động vật bạn cứu được, nghĩ tới nhân loại, nghĩ tới Trái Đất. Tự nhiên và con người hợp lại làm một, bạn đang dùng hành động thực tế để cải thiện thế giới, xúc tiến hòa bình. Bạn phải cảm thấy tự hào.”

“Hiểu rồi.” tôi nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi “Tại sao anh vẫn không hỏi nguyên nhân khiến tôi muốn trở thành người ăn chay?”

“Chúng tôi chưa bao giờ hỏi vấn đề này. Đây là lựa chọn của bạn, không cần chúng tôi đồng ý. Mỗi người đều có nguyên nhân riêng, chúng ta chỉ có sở thích giống nhau, cho nên tới với nhau. Ví dụ như hội đọc sách, hội chơi cờ, hội chơi bài, hội câu cá vậy.”

Đúng là một câu lạc bộ lý tưởng.

“Tôi phải tham gia tất cả hoạt động à?”

“Chúng tôi tổ chức rất rời rạc. Muốn tới thì tới, không muốn tới thì không tới. Có vài người chỉ tham gia vài lần hoạt động đầu, phát hiện để tiếp tục kiên trì thì quá khó khăn, lại biến mất.”

“Nam Cung tiên sinh, tôi có thể hỏi anh một vấn đề cá nhân không?”

“Hỏi đi.”

“Tại sao anh trở thành người ăn chay?”

“Như thế này, tôi là dân quê, trước đây cái gì cũng ăn. Tôi có một em trai, từ nhỏ tình cảm rất tốt, chỉ có điều rất bướng bỉnh, tôi buộc nó đi nhập ngũ, nó đi. Kết quả trong lúc diễn tập nó xảy ra chuyện, bị nổ tung. Nát bét. Kể từ giây phút tôi nghe được tin đó, tôi không thể ăn tất cả các loại thịt.”

“Thật xin lỗi, tôi không nên hỏi anh chuyện này.” Tôi thì thào nói.

“Không sao, đã lâu lắm rồi.” nói tới đây, bỗng nhiên anh ta xoay người đi, giọng nói có chút nghẹn ngào : “Tôi cần im lặng một chút.” Sau đó, anh ta đi vào một căn phòng khác.

Tôi không tham gia hoạt động lần đó, xấu hổ quá nên bỏ đi.

Về nhà, tôi nghiêm trang gửi thư cho các đồng nghiệp làm phiên dịch viên, tuyên bố tôi trở thành một người ăn chay, mời bọn họ chiếu cố một chút. Sau đó, tôi dọn sạch tủ lạnh, vứt hết tất cả thịt và trứng. Vứt hết đồ ăn vặt, vứt hết thịt bò khô, cá khô, ruốc. Tôi xách giỏ đi chợ, mua một đồng rau, trái cây, đậu hủ, sữa đậu nành. Tôi ăn rau một ngày, không cảm thấy khó chịu lắm, chỉ có điều buổi tối ngửi mùi thịt cừu và cánh gà nướng, cảm thấy thèm vô cùng, vội vàng chạy về nhà leo lên giường, chui đầu vào chăn. Sau đó tôi lại nhịn không được, lại chạy ra đường nhìn, sung sướng phát hiện, thật ra trong số những đồ nướng cũng có rau, ví dụ như đậu hủ nướng, khoai tây nướng, bắp nướng, xà lách nướng, nấm nướng, ngoại trừ không phải thịt ra, thì mùi vị cũng giống nhau! Trời ơi! Quá tốt! Bữa tối liền xử lý ở đây, lập tức ăn no căng.

Hôm sau đi làm, không xịt nước hoa, trên người tản ra mùi rau củ.

Về Bắc Kinh hai tuần, tôi chưa nói chuyện với Lịch Xuyên lần nào. Văn phòng Lịch Xuyên ở trên lầu, thời gian đi làm của anh không cố định. Chỉ có lúc đi họp, hoặc vào giờ ăn trưa tôi mới thấy anh. Lịch Xuyên luôn cố ý gia tăng khoảng cách giữa tôi và anh, không bao giờ chủ động tìm tôi nói chuyện, tôi cũng không lại gần anh. Phần lớn thời gian, hai mắt chúng tôi đối diện, gật đầu một cái, đều tự lấy đồ ăn, đều tự về chỗ ngồi, ngay cả nói chuyện cũng không có. Lịch Xuyên cũng không gọi điện thoại cho tôi, ngoại trừ cần cho công việc, cũng không gửi email cho tôi.

Tôi rất đau khổ, nhưng tôi không cần. Chỉ cần biết rằng tôi và Lịch Xuyên ở trong cùng một tòa nhà, chỉ cần mỗi ngày được nhìn anh một lần, cho dù không nói câu nào, tôi cũng cảm thấy mỹ mãn. Không có điều kiện gì, tôi không thể move on, tôi kém cỏi như vậy đấy.

Cơm trưa của CGP đối với người ăn chay đúng mà sự khảo nghiệm lớn. Vì nhân viên làm việc ở đây, 80% là đàn ông tràn đầy sinh lực, không thịt không vui, còn phụ nữ đều là những người thích hải sản. Tôi phát hiện, những gì tôi có thể ăn, chỉ có bánh, cơm, trái cây và salad. Hơn nữa, sau khi ăn xong, lại đói rất nhanh.

May mà tôi có người cùng phe. Vì ăn uống điều độ và hình thể, Emma trên cơ bản cũng ăn chay. Lâu lâu Emma cũng ăn một ít cá, số lần không nhiều lắm. Emma ăn rất nhiều tương salad, thật ra đó cũng là chế phẩm chứa thành phần sữa rất lớn. Tôi thì ngay cả tương salad cũng không ăn, tôi chỉ ăn rau. Vài nữ phiên dịch viên trong công ty hay ngồi cạnh nhau ăn tám chuyện, tôi vừa ăn vừa nghe. Có khi vụng trộm liếc một cái Lịch Xuyên đang ngồi ăn cơm một mình ở chiếc bàn xa xa. Lịch Xuyên vẫn đẹp trai như vậy, chỉ có điều hơi gầy. Mặc đồ tây thẳng thớm, thật thần bí, thật mê người. Anh chưa bao giờ nhìn tôi.

“Ai, tụi bay đọc thông báo tổng bộ gửi xuống chưa?” Emma nhỏ giọng nói “Lịch Xuyên từ chức tổng tài CGP, chuyển sang làm Kiến trúc sư trưởng CGP, giảng dạy hai cấp, mọi người biết có chuyện gì xảy ra không?”

Một phiên dịch viên khác tên A Thiên cười nói : “Tao cũng thấy kỳ. Vậy bây giờ Giang tổng không phải thành thủ trưởng của anh ta à?”

“Thủ trưởng gì, Giang tổng là CEO, anh ta là owner, hiểu chưa? Giang tổng cùng lắm chỉ là làm công thay nhà họ Vương thôi. Anh ta không làm Tổng tài phần lớn là vì anh ta sợ mệt, nghe nói gần đây sức khỏe không tốt lắm. Mỗi ngày chỉ làm việc hơn 5 tiếng thôi.” Emma nói.

“Tao thấy sức khỏe của anh ta rất tốt. Đúng rồi, cái chân kia của anh ta tại sao lại bị thọt vậy? Bị liệt từ nhỏ à?” Minh Minh ở tổ tiếng Đức hỏi.

“Tao đoán là bị viêm khớp mãn tính.”

“Tao đoán là dị dạng bẩm sinh.”

“Tao vẫn kiên trì là bệnh Parkinson. Annie, em đoán là cái gì? Chúng ta cá một người 10 tệ đi.”

“Em không biết.” tôi nghĩ nghĩ, nói “Tai nạn xe cộ? Cắt?”

“Chân giả? NO, NO, NO! Lịch Xuyên không thể có chân giả được, chân giả là tụi chị đau khổ lắm đó. Thà rằng anh ta là parkinson còn hơn.”

Mọi người nhất trí loại bỏ khả năng này. Hết chỗ nói rồi.

“Đừng dùng thân thể người tàn tật để bàn bạc, không tốt lắm đâu?” tôi nói thảm một câu.

Không ai để ý tới tôi, mọi người tiếp tục thảo luận : “Emma, mày đi đi, cố ý hắt một ly nước lên chân anh ta, sau đó giả vờ lau giấy cho anh ta, thuận tiện sờ một cái là biết liền chứ gì.”

“Sờ? Sao sờ được? Tao ở đây gần 10 năm rồi, Lịch Xuyên ở đây cũng gần 7, 8 năm, không thấy anh ta qua lại gì với ai. Cái cô Chu Bích Tuyên vừa đi kia kia, theo đuổi anh ta gần chết, bị Lịch Xuyên điều đi, cô ta còn đau khổ trần ở đây 6 năm, không phải cuối cùng cũng buông tha sao?”

“Nếu như nói theo đuổi, chúng ta đều từng theo đuổi anh ta đúng không? Emma, không phải mày cũng từng theo đuổi à?”

“Ngay cả email nói câu “Lịch Xuyên I love you” trắng trợn như vậy cũng từng viết rồi. Lễ tình nhân nào chả tặng chocolate cho anh ta? Vô dụng hết. Người ta chưa bao giờ để ý tới tao.”

“Đó là hồi trước, anh ta ngon lành đắc ý, cố làm cao. Bây giờ, trông anh ta có vẻ sa sút tinh thần. Đúng là thời điểm nên khởi xướng tiến công nha. Nắm chặt thời cơ, thừa dịp mà chen vào. Nói tới cái này, Emma, tuổi mày cũng không nhỏ nữa. Mày và Lịch Xuyên tuổi cũng xấp xỉ nhau đi.”

“Lớn hơn anh ta một tuổi kìa.”

“Có thể anh ta thích thành thực một chút. Tranh thủ đi, Emma. Tụi tao còn trông cậy mày làm Vương phu nhân để tăng lương cho tụi tao nha. Kìa, anh ta ngồi một mình ở đó, thật cô đơn nha, mày đi tìm người ta nói chuyện đi.”

“Mày tưởng tao không dám đi hả?” Emma cười nói “Vừa nghe nói Lịch Xuyên đã trở lại, tao mừng tới mức đang ngủ cũng cười tỉnh.”

Dứt lời, Emma bưng đĩa lên, lắc lắc mông, thật sự đi về phía Lịch Xuyên.

“Nhớ rõ cá cược đó nha!”

“Ai, Annie, em cá gì? Sao em run lên vậy? Thần kinh thực vật rối loạn?”

Tôi dùng sức dùng nĩa xiên một miếng táo, nhét vào miệng : “Không có việc gì. Ngày đầu tiên ăn chay, còn chưa quen.”

“Ăn chay làm gì không biết, em đâu có mập. Còn khủng khủng gửi thông báo ọi người nữa, có cần vậy không?”

“Em gia nhập Hiệp hội bảo vệ quyền lợi động vật.”

Mọi người nhìn tôi, cười loạn lên.

Tôi thuần thực quét sạch trái cây, về văn phòng.

Tôi ra lệnh cho chính mình dồn lực tập trung về đồ chay, không suy nghĩ tới Emma, lại càng không nghĩ tới Lịch Xuyên. Tôi không ngừng nói với chính mình, It's over! Over!

Mở máy tính ra, tôi thấy có người tìm tôi trên MSN. Hình đại diện là một trái cam đang nhe răng cười, không ngờ là René.

–Annie cậu khỏe không?

–rất tốt. Cậu thì sao?

–cũng được. Cậu thích mèo không?

–rất thích, sao vậy?

–là như thế này, Lịch Xuyên vốn tính về với tụi mình, bây giờ cậu ấy lại ở Bắc Kinh, vì vậy tặng Mia cho tụi mình.

–Mia không phải mèo của Lịch Xuyên à?

–thấy chưa, cái này mà cậu cũng biết. Con Mia này là cháu của con Mia kia kìa. Con Mia trước đây sinh rất khỏe, khiến cho thân thích của cậu ấy mỗi người đều bị ép nuôi một con. Annie, con Mia này từ khi Lịch Xuyên đi đều rất nóng nảy, ngày nào cũng cắn mô hình của mình. Mô hình mình đau khổ lắm, chỉ có nửa tiếng liền bị nó biến thành một đám giấy vụn. Mình nhờ người đưa nó tới Bắc Kinh tặng cho cậu, được không? Mình biết, cậu sẽ đối xử tốt với Mia.

–Lịch Xuyên có đồng ý không?

–Mia bây giờ là mèo của mình. Mình có quyền quyết định.

–được rồi. Chừng nào tới thì gửi thư ình, mình đi đón máy bay.

–vừa vặn mình có người quen tới Bắc Kinh làm việc, hôm nay đi, mai tới. Bây giờ mình phải đi làm thủ tục. Tạm biệt.

Biểu tượng của René vội vàng biến mất. Tôi thở dài một hơi thật sâu. Lúc Lịch Xuyên đi, đi dứt khoát như vậy, cái gì cũng không để lại cho tôi. Bây giờ, tôi lại có Mia của anh!

Tôi xin phép, tan tầm sớm đi tới tiệm thú cưng mua đồ ăn ẻo, đồ hộp, ổ mèo, cát ẻo, mua sách nuôi mèo, mua đồ chơi, còn mua một số thuốc. Buổi tối vừa gặm bắp vừa cầm sách nghiên cứu.

Hôm sau tôi xin đi đón máy bay, người tới là một người đàn ông đẹp trai có vóc dáng cao cao, mang theo một lồng sắt đựng thú cưng, chúng tôi tự báo tên. Hiển nhiên anh ta cũng là Hoa kiều, nhưng tiếng Trung thì không được bao nhiêu.

“Tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“Tôi là Allen Wong.”

“Sao anh cũng họ Vương?”

“Tôi là họ hàng với Lịch Xuyên.”

“Anh...cũng là Kiến trúc sư à?”

“Yes, biết làm sao...cô?”

“Đoán. Anh không đi gặp Lịch Xuyên à? Anh ấy đang ở Bắc Kinh đó.”

“Oh...no, tôi bận rồi ren, mệnh chỉ ở vài tuần. Tôi sẽ cho nó...điện...thoại.”

Anh ta lại cho tôi một cái túi : “Ồ trong...René đưa gì đó.”

“Ngoại trừ mèo ra còn gì nữa?”

“Có có. Cái hộp...này...tôi tặng.” anh ta đưa cho tôi một chiếc hộp gói giấy bóng rất đẹp.

“Cảm ơn, anh khách sáo quá. Tôi không chuẩn bị gì cả.”

“Không khách khởi không khách khởi. René nói, trong túi có một chiếc...khăn...khăn quàng cổ cô cho, trăm ngàn đừng...đừng ở lại trước mặt Lịch Xuyên, nó sẽ...tức giận.”

Tôi hoảng sợ : “Tại sao?”

Anh ta cười cười, không nói tiếng trung nữa : “You will know it later.”

Tôi nhìn Allen, anh ta không lớn hơn Lịch Xuyên bao nhiêu, có lẽ là bằng tuổi. Mặt mũi cũng có chút tương tự, tuy nhiên, nhìn ra được, anh ta và Lịch Xuyên giống nhau, gặp phụ nữ là ngượng ngùng.

Tôi vui sướng hài lòng ôm Mia về nhà. Mia là một con mèo mướp nhỏ, mặt tròn tròn, mắt rất to, bộ dạng lúc nào cũng buồn ngủ. Tôi đổi tên cho nó thành “Amy”. Amy thật ngoan, sợ lạnh, tối ngủ cùng tôi.

Mở chiếc túi René đưa cho tôi ra, phát hiện ở trong có một chiếc khăn quàng cổ đan tay, nhiều sọc màu, rất đẹp, rất to, mang trên cổ rất ấm. Hai đầu còn có rất nhiều bông vải nho nhỏ. Hơi kì cục nha, chẳng lẽ René biết đan khăn quàng cổ à? Sau đó, còn có một chiếc ly uống cà phê màu xanh da trời, làm bằng gốm rất đẹp, hoa văn màu trắng, ở trên có mấy hàng chữ :

No dreams is ever too small; no dream is ever too big.

Practice reandom beauty and senseless acts of love.

Happiness is not given but exchanged.

Truth fears no questions.

Dare to be wise.

Laugh.

Chiếc ly rất cũ, giống như đã dùng nhiều năm rồi vậy.

Hôm sau tôi liền mang chiếc ly này lên văn phòng, lúc ăn cơm, cầm nó uống cà phê. Tôi thấy Lịch Xuyên, Lịch Xuyên cũng thấy tôi, làm như không thèm để ý tới tôi. Xem huynh đệ kiểu anh kia. Vừa về văn phòng ngồi xuống không lâu, có người gõ cửa. Không ngờ là Lịch Xuyên.

Là Lịch Xuyên, nhưng mà mặt đen thui, bộ dạng rất hung dữ.

“Allen nói Mia ở chỗ em?”

“Ý anh là mèo Amy của em?”

“Cái gì Amy?”

“Mia ở chỗ em là Amy.”

“Tạ Tiểu Thu, Mia là mèo của anh, em trả lại cho anh.” Khí thế rất lớn. Em sợ anh chắc.

“No way. Em đã làm giấy chứng nhận thú cưng rồi, tên chủ, Tạ Tiểu Thu.”

“Như vậy...cho anh mượn một tháng được không? Anh rất nhớ nó.” Vì mèo, thỏa hiệp rất nhanh.

“No way.” Người sống không muốn gặp lại muốn gặp mèo, tôi bắt đầu ghen tị.

“Cho anh mượn ba ngày?”

“No.”

“Cho anh mượn một ngày?”

“1 phút cũng không cho.”

Anh trầm mặc, tức giận. Một lát sau, anh nói : “Có một nhãn hiệu cá, nó chuyên ăn loại đó.”

“Amy giống em, ăn chay. Đồ ăn hiện tại của nó là cải bó xôi.”

“Cái gì? Cải bó xôi?” mặt Lịch Xuyên hơi đỏ lên “Em ngược đãi Mia?!”

“Sao lại là ngược đãi? Amy rất thích ăn cải bó xôi. Tối qua nó còn ăn đậu hũ kho nữa kìa.”

Anh tức giận tới mức không nói nên lời. Trùng mắt nhìn tôi một cái, ánh mắt dừng ở cái ly của tôi, lại tức giận : “Ai đưa cho em cái ly này?”

“Cái này cũng không phải ly của anh!”

“Đương nhiên là của anh!”

“Sao là của anh được? Ở trên làm gì có tên của anh.”

“Em xem dưới đáy ly đi, chẳng lẽ em cũng tốt nghiệp Havard?”

Tôi vội vã úp cái ly lại để xem, không ngờ trong ly còn cà phê, lập tức hất đầy lên laptop, màn hình tắt đen thui.

“Vương Lịch Xuyên, anh đền máy tính cho em!!!”

“Không liên quan gì tới anh, ai biết em ngốc như vậy?” người xẹt một cái, đi rồi.

33. Chương 33

Chương 33

Lên mạng tùy tiện tra một cái, chiếc laptop của tôi giá hơn 1 một vạn. Đó là dòng mới nhất năm nay, giá hàng xài rồi cũng không thấp. Số tiền tôi đau khổ tiết kiệm được nhờ phiên dịch trong hai tháng vừa rồi, lập tức đi tong. Điều tôi lo lắng nhất không phải cái này. Dữ liệu tôi lưu trong máy, 90% là dữ liệu của công ty, bản vẽ, thư xin dự thầu và tất cả các bản dịch của tôi. Hướng dẫn tra cứu do chính tay tôi soạn, văn sừ tầm, tiểu thuyết trên mạng tôi thích, phần mềm khó lắm mới down từ trên mạng xuống được v..v và v..v

Buổi trưa lúc ăn cơm, tôi gặp được Lịch Xuyên ở cửa nhà ăn, không ngờ anh lại hỏi : “Máy tính sao rồi? Còn dùng được không?”

“Không được, hư hoàn toàn rồi.”

“Vậy em tính sao?”

“Tính mua một chiếc xài rồi. Chỉ có điều không biết dữ liệu trong đó làm sao bây giờ.”

“Em đi mua một cái sandwich cho anh đi, anh lấy dữ liệu ra giúp em.”

Tôi nửa đi nửa chạy về văn phòng, đưa chiếc laptop còn nhỏ nước của mình cho anh : “Làm ơn.”

Tôi mua một hộp salad, một chiếc sandwich cá, hai chai nước khoáng. Gõ cửa vào phòng Lịch Xuyên.

Đây là lần đầu tiên tôi vào văn phòng Lịch Xuyên kể từ khi về lại Bắc Kinh. Gian phòng đầu sau cửa là chỗ của thư ký của Lịch Xuyên Đường Tiểu Vi. Đường Tiểu Vi vốn là thư ký của Giang tổng, lệnh điều Lịch Xuyên về của tổng bộ vừa được đưa ra, ngay hôm đó Giang Hạo Thiên liền điều thư ký của mình xuống. Đường Tiểu Vi vốn là thư ký riêng của phòng hành chính ở Bắc Kinh, vẻ ngoài vô cùng đáng yêu, làm việc rất lưu loát, tính tình lại im lặng. Cơm trưa nhiều chuyện của tổ phiên dịch chúng tôi, Đường Tiểu Vi chưa bao giờ tham gia. Để tránh chúng tôi, mỗi lần ăn cơm đều cố ý xuống trễ nửa tiếng.

“Xin chào, Tiểu Thu!”

“Em tìm Vương tiên sinh. Máy tính của em hư rồi, nhờ anh ấy lấy dữ liệu ra.”

“Vào đi, anh ấy đang tháo máy ra. Chị vừa mới mang vào cho anh ấy mấy cái tua vít.”

“Phiền chị.”

“Đừng khách sáo.”

Tôi vào phòng trong. Văn phòng của Lịch Xuyên giống y như Emma miêu tả. Rất rộng mở, ở giữa đặt một chiếc sofa màu trắng, đặt trên một tấm thảm dệt máy hình thoi. Ở trong còn có mấy gian phòng, là phòng nghỉ dành riêng cho anh, phòng tắm và toilet.

Chiếc Sony của tôi đã bị anh tháo tung ra, linh kiện được phân loại đặt trên bàn làm việc. Lịch Xuyên đang dùng tua vít vặn một bộ phận nào đó.

Thấy tôi, anh bỏ dụng cụ xuống, đứng dậy, lấy sandwich trong tay tôi, nói cảm ơn. Sau đó chỉ vào sofa nói : “Mời ngồi.”

Tiếp theo, anh ấn một chiếc nút trên điện thoại bàn, nói : “Tiểu Vi, tôi còn cần một chiếc tua vít Ferri cỡ T6. Nếu không có T6 thì lấy PH000, loại ba số không. Chỗ Tiểu Đình ở phòng vẽ chắc chắn có. Đi mượn giúp tôi một chút được không?”

Tôi ngây ra nhìn anh, không nhớ ra Lịch Xuyên còn biết sửa máy tính.

“Dữ liệu khôi phục lại được không?”

“Đều lưu ở phần cứng, anh lấy phần cứng ra, ráp vào một chiếc laptop khác là được.”

Nghe qua rất đơn giản.

Tôi nuốt nước miếng, hơi sốt ruột : “Cần một chiếc laptop khác à? Em còn chưa mua. Có một bản thảo dịch được hơn một nửa, hôm nay phải nộp.”

“Mấy em có cài phần mềm gì đặc biệt không thông thường không?”

“Phần lớn em dùng Endnotes, bản 8.0 cũ.”

“OK, bây giờ anh sẽ nói cho em anh tính làm như thế nào.”

Tôi trừng to mắt nhìn anh.

–“Thứ nhất, anh tháo phần cứng của em ra.”

–“Thứ hai, anh tháo phần cứng của chính mình ra.”

–“Thứ ba, anh ráp phần cứng của em vào máy anh, ráp phần cứng của anh vào một dụng cụ đọc phần cứng.”

–“Thứ tư, bật laptop của anh lên, dùng Linx khởi động, đọc dữ liệu trong phần cứng của em.”

–“Thứ năm, anh đưa một dữ liệu bất kì vào máy của em để thử. Nếu tất cả đều thuận lợi, anh rút phần cứng của anh ra khởi động máy lại, như vậy em có thể dùng laptop của anh để đọc dữ liệu của em.”

Tôi cắn một miếng cải bó xôi, nói : “Em không biết dùng Linx.”

“Phần cứng chỉ có thể khởi động bằng Linx. Đợi tới khi em sử dụng, nó đã thành Windows rồi.”

“Nhưng mà, nếu em dùng máy của anh, anh xài cái gì?”

“Anh mua cái mới. Order trên mạng rồi. Mai gửi tới.” xem hiệu suất của người ta kìa.

Anh cắn hai ba miếng liền ăn xong sandwich, Tiểu Vi đưa tua vít tới. Anh tháo ổ cứng ra ráp vào máy anh, tốn hơn một giờ, khởi động chiếc Fujitsu của anh một lần nữa, màn hình xanh lè.”

“Oops,” anh nói “Còn phải xử lý một ít trình tự.”

Tôi im lặng ăn salad của mình, chỉ ngồi một bên, nhìn anh tập trung tinh thần làm hơn hai giờ, rốt cuộc nhìn thấy toàn bộ dữ liệu của tôi trên màn hình. Hơn nữa cái nào cũng mở ra được.

“Bây giờ dùng được rồi.” anh đóng máy lại, đưa cho tôi.

Laptop của Lịch Xuyên là loại chức năng rất mạnh, hơi nặng.

“Quá tốt! Cảm ơn nha!” tôi cầm laptop tính đi.

“Đợi chút.” Anh ngăn tôi lại “Trả Mia lại cho anh.”

Vẫn còn nhớ rõ còn mèo kia!

“Anh thích Mia như vậy tại sao còn tặng nó cho René nữa?”

“Ai nói anh tặng cho cậu ấy? Chỉ gửi nuôi tạm thời mà thôi!”

“OK, cho anh thăm Mia một tiếng.”

“Một tiếng, em giỡn hả? Anh sửa máy tính cho em hơn ba tiếng đồng hồ. Một tiếng không được, ít nhất một tuần.”

“Hai tiếng.”

“Ba tiếng.”

“Deal. Cuối tuần anh tới đi. Mia ở nhà em.”

Anh chần chờ một chút, nói : “Em mang tới cho anh không được à?”

“Không được, ượn anh không trả.”

“...được rồi.”

Tôi cho anh địa chỉ của tôi : “Chín giờ anh tới đi.”

Lúc tan tầm Mạnh Mạnh tới tìm tôi. Đưa cho tôi ba tấm thiệp màu hồng.

“Cuối tuần rảnh thì đi.”

“Sáng không rảnh.”

“Không phải buổi sáng, 4 giờ chiều, cho em gặp ba người. Hai người đầu tiên là chị giới thiệu, nam, người cuối cùng là Minh Minh giới thiệu, nữ. Em gặp thử đi. Điều kiện cũng khá tốt.”

Tôi mở thiệp ra :

Tấm thứ nhất :

Họ tên : Trần Cửu Châu.

Tuổi : 32.

Nghề nghiệp : Tổng giám đốc xí nghiệp Phi Tinh.

Bằng cấp : Thạc sĩ.

Tầm thứ hai :

Họ tên : Ngã Tùng.

Tuổi : 29.

Nghề nghiệp : Phó nghiên cứu viên Viện nghiên cứu Trung khoa X.

Bằng cấp : Tiến sĩ du học ở Đức.

Tầm thứ ba :

Họ tên : Tô Hân.

Tuổi : 24.

Nghề nghiệp : soạn diễn văn.

Bằng cấp : Đại học chính quy.

Manh Manh luôn nói muốn “quan tâm” tôi. Làm chị lớn, Emma cho rằng việc giới thiệu đối tượng cho tôi trở thành trách nhiệm đương nhiên của chị. Tuy rằng Emma đã đề cập với tôi vài lần, tôi cũng không xem là thật. Tôi liếc mấy tấm thiệp vừa đọc, nghĩ được một mùi đùa dai.

“Sao lại có nữ trong đây?”

“Một người tốt như vậy, lại không yêu đương gì, Celia nghi ngờ em có vấn đề về giới tính. Nói để em thử cái này. Cái này là nó kêu chị đưa cho em nha. Bản thân nó date vài lần, cảm giác khá tốt, rất thú vị. Quen qua mạng. Hai người còn lại, một người là người quen của chị, một người là em trai chị. Nhân phẩm tốt không phản đối. Thế nào, Emma đối xử với em tốt không.”

“Để lần sau tính đi.”

“Ai ai, đây là lần sau thứ bao nhiêu rồi? Tốt xấu gì cũng cho chị chút mặt mũi chứ. Chỉ xin em tập trung trọng điểm lên em trai chị. Nhớ đó, 2 giờ chiều thứ bảy. Mỗi người nửa tiếng, dù sao em cũng đi bar, toàn làm người đi tìm người nói chuyện phiếm, em thấy mệt không. Starbuck trên phố K em biết không, gặp ở đó đó. Chị nói với bọn họ, trên đầu em có gài một chiếc đĩa màu đỏ.”

“Trâm gài tóc.”

“Whatever. Đừng cho người ta leo cây là được!”

Tôi gạt đầu, nhét mấy tấm thiệp vào túi xách. Nói với chính mình, move on, move on. Sau đó, điện thoại của tôi reo lên.

Nhìn theo Emma vào thang máy, tôi mở điện thoại ra xem, là Tiêu Quan.

“Hi.”

“Hi.”

“Lâu rồi không nghe tin tức gì về em. Em được không?”

“Không phải tôi vừa gửi email cho anh à?”

“Em chỉ bốn chữ “Đã nhận được tiền” kia à?”

“Tìm tôi có việc?”

“Thứ bảy rảnh không? Tôi mời em ăn cơm.”

“Không rảnh.”

“Phố M có một tiệm cơm Vân Nam, bún qua cầu ở đó rất ngon, tôi ăn vài lần rồi.”

“Thật xin lỗi, giờ tôi đổi sang ăn chay rồi. Chỉ ăn đồ chay.”

“Không thành vấn đề, cạnh đó chính là Linh Bảo Tự, ở đó có Đại sư Khổ Qua nấu đồ chay khá ngon.”

“Nhưng mà...”

“Sáu giờ tối. Cổng chùa Linh Bảo, không gặp không về.”

Tôi còn muốn nói thêm vài câu, điện thoại đã bị ngắt.

—đúng là phong cách của Tiêu Quan. Anh ta sắp xếp tất cả, chưa bao giờ nghe người khác nói gì.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, với ai tôi cũng nói thứ bảy, hình như còn vài ngày nữa mới tới thứ bảy.

Hôm nay chính là thứ sáu.

Tôi hủy tất cả hoạt động tối thứ sáu, bao gồm Yoga và liên hoan của Câu lạc bộ Những người tinh khiết.

Tìm ra được phiếu làm đẹp của Emma cho tôi, tôi đi spa đắp mặt. Nhân viên spa sửa lông mày cho tôi. Tôi đi tiệm làm tóc hấp dầu, tốn hơn hai giờ, cuối cùng cũng làm mái tóc tôi trở nên vừa đen vừa bóng, phẩm chất gần bằng trong quảng cáo. Về nhà, tôi thắp vài ngọn nến thơm, chà toilet trắng bóng, lau chùi nhà cửa không nhiễm một hạt bụi. Không muốn bị đen mắt, tôi đi ngủ sớm. Sau đó, tôi lại dậy sớm. Tắm xong rồi, ngoài cửa sổ vẫn tối đen. Nhìn nhìn đồng hồ, vừa qua 5 giờ.

Tôi ngồi trên giường luyện Yoga, 6 giờ, ăn sáng, ăn sáng xong, không có việc gì, tôi tắm cho Mia, lại dùng máy sấy sấy cho nó. 7 giờ tôi ôm Mia ra ngoài đi dạo một vòng. Thật là, chưa bao giờ cảm thấy sáng sớm dài như vậy.

Sáu năm, đây là lần đầu tiên tôi ngắm bình minh. Ánh sáng hồng nhạt lúc bình minh, tràn ngập phía chân trời, mặt trời đỏ bay bổng giữa những tầng mây, ánh mặt trời chiếu vào khí lạnh mùa đông, thành phố chìm trong những luồng sương trắng.

Từ trước tới giờ Lịch Xuyên đều rất đúng giờ.

Lúc mở cửa anh tặng cho tôi một hộp chocolate. Sau đó, thấy tôi chỉ mang tất, anh cởi áo khoác, cúi người cởi giày. Vừa cúi người xuống, thì cả người cũng sụp xuống, tôi vội vàng giữ chặt lại : “Sao vậy?”

Anh đứng dậy, một tay chống tường, cúi đầu thở dốc : “Hơi chóng mặt.”

“Thiếu máu à?”

Anh gật gật đầu.

“Đừng cởi giày, đừng nhúc nhích, em đi tìm ghế dựa cho anh.”

Tôi chạy tới phòng khách tìm ghế dựa cho anh, anh ngồi xuống : “Anh không sao. Bên ngoài tuyết vừa tan, trên mặt đất hơi nhiều bùn.” Lại muốn xoa người.

Tôi đề anh lại : “Để em.”

“Không cần.” anh nhẹ nhàng đẩy tay tôi ra, tự mình cởi giày.

Bậc cửa rất ngắn, phòng khách cũng rất nhỏ.

“Hi Mia!”

Mia rất tinh, nghe tiếng liền chạy tới, cong người lên, cọ cọ chân anh, bộ dạng vô cùng thân thiết.

Tôi ôm Mia lên đưa cho Lịch Xuyên. Anh giơ hai chân của nó lên, chọc nó, vuốt ve nó, vừa vui vẻ vừa thân thiết, tôi đứng cạnh nhìn, có chút ghen tị.

“Em có để ý anh nói tiếng Pháp với nó không?”

“Để ý.”

“Được rồi. Dù sao thì chỉ sợ nó không hiểu tiếng Trung.” Anh cười vô cùng trong sáng, thật sự, kể từ khi về từ Ôn Châu anh chưa cười với tôi như vậy lần nào.

“Em xem, gãi nó như vậy nè, nó thích nhất.” anh dùng ngón tay gãi gãi trán con mèo, Mia hưởng thụ ngứa đầu ra sau, nhân cơ hội ngáp một cái.

“Cái ngáp dài nhất của nó là 57 giây!”

“..”

“Nó còn có thể lộn nhào. Lần nhiều nhất có thể làm tới 24 cái, giống như vậy nè. Mia, lộn cho Tiểu Thu xem đi!” anh huýt sáo một cái, Mia thật sự lộn vài vòng tại chỗ. Tôi vừa tức giận vừa buồn cười.

“Ừm...Mia lười quá, nhất định là Tiểu Thu ày ăn nhiều quá rồi, sao lộn có nhiều đó thôi vậy?” anh ngồi trên sô pha, cau mày trách Mia.

“Anh muốn uống gì không?” tôi nhân cơ hội hỏi.

“Nước lọc là được rồi. Cảm ơn.”

Tôi vô cùng buồn bực, có vẻ lần này Lịch Xuyên tới, mục đích rất rõ ràng. Chỉ muốn thăm Mia, chỉ muốn nói chuyện với Mia. Bên cạnh đứng một người sống sờ sờ như tôi, mà lá liễu, mắt hạnh nhân, tóc dài qua vai, có vẻ như tiên trên trời, mà anh lại cảm bản không phát hiện.

Đưa nước cho anh, tôi nói : “Đại Kiến trúc sư, nhìn xem phòng của em bố trí như thế nào?”

Thật ra nhà trọ của tôi rất đơn sơ, đáng giá nhất có lẽ là chiếc sô pha Lịch Xuyên ngồi. Da thật, màu xanh lá, hơi cứng, lại hơi cao, là loại Lịch Xuyên thích.

Anh đứng dậy, đi tới cạnh cửa, nhìn qua từ một góc độ, gật đầu : “Ừ, khá đẹp. Để anh đoán thử, là phong cách Bohemieng, đúng không?”

–Lịch Xuyên có một thói quen. Anh rất ít khi bắt lỗi tôi, trừ phi tôi yêu cầu anh. Ví dụ như bản dịch của tôi, mỗi lần giao cho anh, anh đều nhận, rất ít khi sửa, cũng không gửi lại. Ví dụ như, trước đây tôi nói tiếng Anh với anh, không ít từ phát âm không đúng, anh cũng không sửa. Nhưng nếu như nói ở trường hợp khác, tôi đều bị đàn anh mắng không thương tiếc. Tôi nhớ có một lần, tôi phát âm sai trọng âm một từ, anh cũng chỉ lên nói riêng với tôi : “Từ này trọng âm phải ở tiếng thứ hai. Nhưng mà không sao, em đọc như vậy, anh cũng hiểu.”—đó là lời phê bình nghiêm khắc nhất của anh. Cho nên nói chuyện với anh có vẻ thoải mái.

“Anh nhìn ra à?”

“Anh làm nghề này mà.”

“Không phải anh thiết kế ngoại thất sao?”

“Anh cũng thiết kế nội thất, không nhiều lắm, không nổi tiếng bằng anh trai anh.”

“Cho em vài lời khuyên được không? Em muốn sắp xếp đẹp hơn một chút.”

“Thật sự muốn nghe à?”

“Đúng vậy!”

“Sô pha xoay 90 độ, dựa vào bên này. Cái bàn này, dời qua bên phải, dựa vào tường. Bình hoa đặt lên bàn. Chiếc đèn này đặt dưới đất, có thể để ở trong này. Giá sách có nhiều sách như vậy, sô pha một người phải đặt cạnh giá sách, lúc nào em cũng có thể lấy sách đọc, tiện hơn một chút đúng không? Còn nữa, bốn chiếc đèn lồng trên trần, cách nhau quá xa, không chiếu ứng lẫn nhau. Không bằng ghép hai cái lại, ánh sáng tập trung, cũng không hỗn loạn.”

Tôi dùng dây thun cột tóc lên, nói với anh : “Anh vào phòng ngủ ngồi với Mia đi, em chuyển đồ.”

Anh hoảng sợ : “Em, bây giờ chuyển luôn à?”

Tôi gật đầu : “Đúng vậy.”

“Sao gấp dữ vậy?”

“Không gấp. Dù gì anh cũng không nói chuyện với em, hơn nữa, cũng không có bao nhiêu đồ.” Tôi nhìn anh chăm chăm, nói móc vô cùng rõ ràng.

Anh hiểu được ý tôi, hơi ngượng ngùng : “Em chuyển đi, anh giúp em.”

“Không cần anh giúp.” Người cúi người xuống là xiu, tôi làm gì dám để anh chuyển đồ.

Tuy nhiên, không có người giúp đúng là chậm. Ngoài cửa lại có rất nhiều người làm thuê, ngồi bên đường chờ việc. Tôi ngượng không dám đi thuê người ta. Miễn cho Lịch Xuyên trách tôi chê anh sức khỏe không tốt. Khẽ căn môi, kéo sô pha, kéo bàn, vén dây điện, đèn lồng treo tường, Lịch Xuyên ngồi trên ghế, rốt cuộc cũng không nhìn Mia nữa, nhìn tôi thật khấn trương.

“Tiểu Thu, em đóng cầu dao đi được không?”

“Có cần đóng không?”

“Đóng có vẻ an toàn hơn.”

“Đóng thì nhà tối lắm.”

“Bây giờ là ban ngày.”

“Đây là tầng 1.”

Không đóng, là không đóng. Để cho điện giật em chết luôn đi, xem xem anh có thèm nhìn em không, Vương Lịch Xuyên!

“Sao em phải ở tầng 1?” bỗng nhiên anh hỏi “Trước đây em nói em không thích tầng 1 nhất mà, ở càng cao càng tốt.”

“Tòa nhà này không có thang máy, lên lầu không tiện.”

“Em cũng không phải người tàn tật.”

Không nói gì...tôi thừa nhận, tôi xem phim Hollywood quá liều, luôn nằm mơ có một ngày Lịch Xuyên sẽ cầm một bó hoa tươi gõ cửa nhà tôi, sau đó quỳ xuống trước mặt tôi, nói với tôi đầy thâm tình : “Tiểu Thu, gả cho anh!” đương nhiên tôi không thể để anh chống gậy leo mấy tầng lầu, đi nhiều quá sẽ té xiu, anh còn phải quỳ xuống nữa mà.

Một mình tôi ở trong phòng khách nhích tới nhích lui mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc cũng sắp xếp lại phòng khách theo ý anh. Sau đó, ngồi xuống thưởng thức thành quả lao động của chính mình. Ừm, đẹp đó. Đúng là cao thủ. Tùy tiện chỉ đạo một chút, phòng khách bây giờ chú trọng tới sở thích của con gái hơn, màu sắc hài hòa, hoàn toàn đổi mới.

“Ai, Lịch Xuyên, đây là phong cách gì vậy, rất Đông Phương nha. Không giống bohemieng.”

“Bohemieng có rất nhiều loại, có Dandy, có Nouveau, có Gypsy, có Beat, của em chính là Zen. Lấy mấy chuỗi hạt ở đầu giường em treo lên đèn lồng thì càng giống.”

Mấy chuỗi hạt kia đúng là vật kỷ niệm của quán bar “Bohemieng”. Ngày lễ phát mấy chuỗi tặng khách quen. Tôi nhận được đây một hộp.

Tôi treo chuỗi hạt kia lên đèn lồng, chuỗi hạt làm bằng gỗ, người đi ở phía dưới, đi nhanh, gió thổi qua, rung rinh kêu lanh canh.

Anh lại chỉ vào một chiếc bình hoa cổ dài ở góc tường, hỏi tôi : “Chiếc bình này rất đẹp, em không kiếm gì bỏ vào à?”

Chiếc bình đó do một người bạn tặng. Cao hơn nửa người, quá to quá sâu, tôi thật sự nghĩ không ra hoa gì khi bỏ vào mà còn có thể lộ đầu ra. Cho nên tôi vẫn bỏ trống.

“Không có.”

“Có thể ra ngoài kiếm một ít nhánh cây khô, lột vỏ, sửa một chút, cắm vào trông đẹp lắm.”

“Có thật không?”

“Thật.”

Đằng sau khu tôi ở chính là một rừng cây, tôi mặc áo khoác ra ngoài, nhặt về một bó cành cây khô, Lịch Xuyên chọn giúp tôi mấy nhánh, vào bếp tìm một con dao nhỏ tính tước vỏ cây giúp tôi, tôi sợ anh bị thương, không để anh làm. Tự mình dùng dao cạo sạch vỏ cây, lại dùng kéo cắt mấy nhánh thừa, cắm vào bình hoa. Quả nhiên, rất có hương vị rừng già cây khô.

Chuyển đồ xong, mặt tôi toàn tro; sửa mấy nhánh cây xong, móng tay đen thui. Công sức chăm sóc tỉ mỉ tôi qua đi tong. Tôi đang tính đi rửa mặt, phát hiện Lịch Xuyên đã đứng dậy, anh sờ sờ con mèo, nhìn nhìn đồng hồ, nói : “Hết ba tiếng rồi, anh phải về đây. Cảm ơn em cho anh thăm Mia.”

Ba tiếng? Ba tiếng trôi qua nhanh như vậy à? Sao tôi không có cảm giác gì hết vậy? Ngẫm lại, cũng đúng thôi. Dọn dẹp phòng tốn hơn 2 tiếng, lột vỏ hết nửa tiếng, tôi đúng là đồ đầu heo, tính tổng cộng, không phải ba tiếng là gì?

Nhưng mà, Lịch Xuyên đã thả Mia xuống, đi về phía cửa. Một bộ dạng không dám quấy rầy tôi.

Tôi đột nhiên quát to một tiếng : “Đợi chút!”

Tôi không ngờ giọng mình lại to như vậy, chuỗi hạt trên đầu bị giọng tôi làm rung kêu loạn lên.

Anh quay đầu lại nhìn tôi.

Mặt tôi đỏ bừng, tôi nói : “Anh...anh...”

–tôi muốn nói, anh có thăm Mia nữa không? Không thể ngồi lại với em lâu thêm một chút à? Nhưng mà nói quanh co nửa ngày, tôi cũng nói không lên lời.

Tôi nghe thấy chính mình hung tợn mắng anh :

“You kill everything in me! How could you do that?” (Anh hủy diệt tất cả mọi thứ trong em! Tại sao anh có thể làm như vậy?)

Anh đứng lại, tầm mắt dừng ở mắt tôi, muốn nói lại thôi, sau đó, anh đi về phía tôi, đang muốn mở miệng, lại bị tôi hùng hổ ngắt lời :

“Ngay bây giờ! Anh không được nói chuyện! Vương Lịch Xuyên, em muốn anh hôn em ngay lập tức!”

Anh nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng khiếp sợ.

Tôi chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập của chính mình.

“Thật xin lỗi, Tiểu Thu.” Anh dang hai tay ra, ôm tôi thật chặt, nói thì thảo bên tai tôi “Là anh có lỗi với em.”

“Không cần anh xin lỗi, giữa chúng ta không có lỗi. Hôn em! Ngay lập tức!”

Nhưng mà, anh chỉ nhẹ nhàng hôn lên mí mắt tôi một chút, dịu dàng, tựa như, an ủi. Tình yêu của anh từng khăng khải như vậy. Tim tôi lại vỡ ra từng mảnh.

“You must move on.”

“No!”

“Nhớ kỹ lời thề của em.”

“No!” tôi lớn tiếng nói “Anh đi đi! Anh về Thụy Sĩ đi! Đừng bao giờ trở lại nữa! Em vĩnh viễn không cần gặp lại anh nữa!”

“Chính em muốn anh về!”

“Đúng vậy, em muốn anh về, em muốn con người của anh, một con người rõ ràng, không phải u linh của anh!”

Mỗi lần bị tổn thương, anh đều trầm mặc. Tôi thấy một tia sáng, hiện lên từ sâu trong mắt anh, lại nhanh chóng biến mất.

Ánh mắt anh rất sâu, sâu như hồ nước dưới chân thác, sâu không thấy đáy, ngay cả linh hồn anh cũng chôn vào thật sâu.

Mà bóng dáng tôi lại hiện lên trong mắt anh như u linh. Mang theo vài phần điên cuồng, vài phần thù hận.

Giờ này khắc này, thật sự, tôi rất muốn bóp chết anh, lại muốn bóp chết bản thân tôi.

“Nếu ngày mai em chết, hôm nay, hôm nay anh vẫn có thể đối xử với em như vậy sao?”

Anh không nói gì. Chỉ kéo tay tôi qua, đặt lên phía bên phải cơ thể anh.

Tôi giãn năm ngón tay ra, bám chặt vào chỗ vốn là chân anh, bây giờ, lại là một chiếc chân giả lạnh lẽo, cứng ngắt.

“Anh không hề rõ ràng. Từ trước tới giờ cũng chưa hề. Tiểu Thu, tình yêu của em sâu đậm như vậy à? Sáu năm cũng không đủ để em quên đi sao?”

“Không đủ, một ngàn năm cũng không đủ! Em không quên được, tại sao em phải quên!”

“Em lớn lên một chút được không? Khi em còn sống, có vài thứ phải ra đi, nhất định phải biến mất, let it go!”

“Em không muốn mất anh.”

“Đúng vậy, em sợ mất anh, nhưng em đã mất rồi. Em phải đối diện với kết thúc này.” Anh nói “Khi em được đọc một quyển sách hay nhất, gặp được một người đàn ông đẹp nhất, hoặc là tới một thành phố xinh đẹp. Em sẽ nói với chính mình, em đã gặp được thứ tốt nhất trên đời, em khiến những thứ đó làm bạn với em trên đường đời. Nhưng không được bao lâu, lại có những điều mới xảy ra, em lại đọc được một quyển sách hay hơn, gặp được một người đàn ông đẹp hơn, đi tới một thành phố đẹp hơn. Một cuộc sống khác lại bắt đầu.”

Anh tiếp tục nói, khoe miệng kèm theo ý cười tàn nhẫn : “Đừng sợ kết thúc. Kết thúc chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Tất cả kết thúc, đều ý nghĩa ột bắt đầu mới.”

“Không! Đừng nói dối với em! Em và anh, chỉ có bắt đầu, không có kết thúc. Vĩnh viễn cũng không kết thúc. Nếu như phải có kết thúc, thì chỉ có một kết thúc, đó chính là chúng ta sống hạnh phúc bên nhau!”

“You are so damaged!” anh nắm vai tôi, gầm nhẹ “Em là đồ ngốc! Tại sao không nghe lời khuyên của anh? Trong đầu em chứa cái gì? Nước à? Cỏ dại à? Stupid! Stupid! Stupid!”

“Em chính là đồ ngốc, giờ anh mới biết thôi!”

Anh luôn thở dốc, rất tức giận, mặt tức giận tới mức đỏ bừng.

“OK,” anh buông tay ra : “Chỉ cần em đồng ý move on, kêu anh làm gì cũng được.”

“Kiss me, make love with me! Now!”

Anh hít một hơi thật sâu, lại thở ra một hơi thật dài.

Chúng tôi nhìn nhau không nói gì, ánh mắt khẩn trương giằng co.

“Tắt đèn đi. Stupid woman!”

Chúng tôi im lặng ôm nhau trong bóng đêm. Cơ thể Lịch Xuyên vô cùng nhu nhược, mà tôi lại vì phần nộ mà trở nên thô bạo. Tôi liều chết nắm tay anh, không cho anh động đậy, chỉ cần anh phản kháng, tôi liền cào anh chảy máu đầm đìa. Anh dùng tiếng Pháp mắng tôi, tôi dùng tiếng Vân Nam mắng anh. Chúng tôi vật lộn trên giường như hai con thú dữ. Không phải tôi không thấy áy náy, đây là lần đầu tiên tôi ăn hiếp Lịch Xuyên, ý anh là người tàn tật. Cuối cùng, tôi nghe thấy Lịch Xuyên thở dài một tiếng trong bóng đêm, anh nắm tay tôi, ý đồ ngăn tôi lại.

“Are you making love with me? Or are you killing me?”

“Both!”

“Stupid!”

“You stupid!”

Cuối cùng, chúng tôi sức cùng lực kiệt nằm trên giường, miệng chờ đần phát ra những lời vô nghĩa.

Tất cả đều vỡ vụn. Tôi không biết mình giành được thắng lợi, hay là bị anh đập vỡ nát.. Tôi chỉ biết là, trên mặt tôi toàn là nước mắt, nước mắt và mồ hôi hòa làm một, rơi đầy trên người anh. Tôi vứt bỏ lòng tự trọng, không ngừng cầu xin anh, cầu xin anh đừng buông tha tôi, đừng rời bỏ tôi. Tất cả sẽ tốt hơn. Anh xoay người lại, nhẹ nhàng vuốt ve mặt tôi, giống như nước vậy, hôn tôi dịu dàng mà triền miên. Kêu tên tôi một lần lại một lần, Tiểu Thu, Tiểu Thu, Tiểu Thu, Tiểu Thu...

Sau đó, anh nói :

“You must move on.”

34. Chương 34

Chương 34

Lúc đưa Lịch Xuyên tới cửa, trời đang mưa nhỏ. Trên cổ anh có vài vết cào, là dấu ấn tôi lưu lại khi phần nộ. Lịch Xuyên thiếu máu, miệng vết thương không liền nhanh được, trong lòng tôi hơi hối hận, lại tự nguyện biện trong lòng. Có lẽ đây là lần cuối cùng được ăn hiếp anh, ác độc một chút cũng không sao.

Tôi cứ tỏ ra như bình thường, đứng trước gương, giúp anh chỉnh cà vạt, giả mù sa mưa dặn dò : “Lúc đi làm nhớ mặc áo len cao cổ, nếu không người ta sẽ cười anh.”

“...” cự tuyệt trả lời.

Tôi giả vờ quan sát miệng vết thương của anh, nhân cơ hội nói sang chuyện khác : “Bệnh thiếu máu của anh nặng lắm à? Tại sao mỗi lần chảy máu anh trai anh lo lắng dữ vậy?”

“Không nặng lắm, anh ấy sợ anh bị nhiễm trùng.”

“Anh dễ nhiễm trùng lắm à?”

“Không.” anh mím chặt môi, đề tài dừng ở đây. Về sức khỏe hay bệnh của mình, câu trả lời của Lịch Xuyên vĩnh viễn là đơn giản ngắn gọn, chỉ nói sơ sơ.

Ra cửa, anh đứng ở bậc cửa, còn nói : “Sau này mỗi tháng đừng gửi tiền cho ông luật sư kia nữa, em biết anh không thiếu nhiều đó tiền.”

Lại là một vấn đề mẫn cảm.

“Em cũng không thiếu nhiều đó tiền.”

“Giá cả ở Bắc Kinh đắt đỏ, tiền lương của em cũng không cao.”

Không cao cũng không thấy anh tăng thêm cho em đồng nào.

“So với đồng nghiệp là cao rồi, em vô cùng thỏa mãn.”

“Tiểu Thu,” anh nắm tay tôi, nhìn vào mắt tôi, nói với tôi vô cùng chân thành “Nếu anh có thể cho em hạnh phúc, anh sẽ cố gắng, không buông tha bất cứ cơ hội nào. Hiện tại, anh không thể, cho nên. Anh bỏ đi. Không ngờ rằng anh lại làm chậm trễ em lâu như vậy. Thật thật xin lỗi.”

Tôi phát điên trong lòng. Lịch Xuyên mới về chưa được một tháng mà đã hai ba lượt thận trọng chia tay với tôi, phim tình cảm ướt át nhất cùng lắm cũng chỉ làm một hai lần, chịu không nổi, thật sự là chịu không nổi.

“Anh không thể ở chỗ nào? Không phải vừa rồi còn rất bình thường à?” tôi trừng to mắt nhìn anh “Hơn nữa, cho dù anh không thể, em cũng không quan tâm. Cùng lắm thì cải tà quy chính làm con gái đảng hoàng.”

Người nào đó có vẻ sợ hãi, mặt đen thui.

Tôi nhân cơ hội hỏi lại : “Lịch Xuyên, rốt cuộc thì có chuyện gì?”

Mắt anh nổi lên một tầng sương mờ, mù mịt, ướt át, giống Viễn Sơn trong mưa. Anh dời tầm mắt ra khỏi mặt tôi, nhìn đồng hồ : “Không có việc gì, anh phải đi.”

Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt như vậy của Lịch Xuyên, tim tôi liền mềm nhũn. Đồng nghiệp của Lịch Xuyên đều xem anh như người bình thường, chỉ có tôi biết anh sống khó khăn cỡ nào. Chuyện tốn sức gấp ba lần người bình thường để đi lại thì chưa nói, để tăng cường độ cứng của xương, mỗi buổi sáng khi ngủ dậy, Lịch Xuyên còn phải uống một viên thuốc màu trắng. Để đề phòng kích thích thực quản, trong lúc uống thuốc, cũng phải uống một bát to đầy nước. Uống thuốc xong, phải đứng thẳng 30 phút, không được nằm xuống. Nếu không sẽ có tác dụng phụ vô cùng nghiêm trọng. Ngoại trừ lúc thức đêm để vẽ ra, hầu hết các ngày Lịch Xuyên đều dậy sớm hơn tôi, cho nên tôi cũng chưa thấy bộ dạng lúc anh uống thuốc bao giờ. Chỉ có một lần, sau khi anh uống thuốc xong, đầu đau đớn vô cùng, người lung lay sắp té, lại nói gì cũng không chịu nằm xuống. Tôi chỉ phải giúp anh, đứng dựa vào tường 30 phút cùng anh. Đứng xong rồi Lịch Xuyên còn xin lỗi tôi, nói không nên vì chuyện này mà làm phiền tôi.

GOOLE cho tôi biết, ba năm đầu sau khi Lịch Xuyên rời đi, anh không tham gia hoạt động công khai nào. Thậm chí giải thưởng thiết kế anh đoạt được, cũng không tham dự lễ trao giải. Sau đó, trên internet ngẫu nhiên có tin tức của anh, ví dụ như làm Kiến trúc sư Trưởng của một vài hạng mục ở châu Âu, hơn một nửa tập trung ở Thụy Sĩ, không thể so với lượng công việc trước đó anh làm. Lịch Xuyên bắt đầu khôi phục tiến độ làm việc hoàn toàn là chuyện trong vòng một năm trở lại. Mà khi tôi gặp anh, ngoại trừ có vẻ ốm hơn thì anh không có thay đổi rõ rệt nào, bộ dạng không giống như mới ốm nặng một hồi.

Không khí rất lạnh, tôi khịt khịt mũi, hút hết nước mắt uất ức trong hốc mắt lại.

Khó lắm mới được ở cạnh Lịch Xuyên, ngoại trừ khắc khổ thì vẫn là khắc khổ. Nói gì Lịch Xuyên cũng không chịu nói cho tôi tình hình của anh.

Có lẽ, đúng là duyên phận hết rồi.

Đi nhờ xe của Lịch Xuyên tới tiệm cà phê ở phố K.

Ở trên xe tôi nói cho anh, tôi đã move on hoàn toàn rồi. Tôi có ba cuộc hẹn ở đây.

Trên đường đi Lịch Xuyên vẫn không phát biểu bình luận, lúc sắp tới nơi, rốt cuộc nhin không được nói : “Em date cả nam cả nữ à?”

“Thử xem. Có lẽ giới tính của em có vấn đề. Emma nghi ngờ em là lesbian.”

“Em...em...sao em như vậy được?” xấu hổ.

“Hoặc là, lưỡng tính?” tôi bổ thêm một câu.

“Đừng nói bậy, giới tính của em không có vấn đề.”

“Như vậy thì chỉ có thể là giới tính của anh có vấn đề thôi, anh là gay. Anh trai anh là, anh cũng là.”

—có một đoạn thời gian rất dài, đối với việc bỏ đi của Lịch Xuyên, lý do duy nhất tôi có thể chấp nhận chính là Lịch Xuyên là gay. Vì Kỷ Hoàn là người duy nhất ở Bắc Kinh có quan hệ bạn bè với Lịch Xuyên. Kỷ Hoàn là gay, Tế Xuyên cũng là gay. Trên người Lịch Xuyên không hề thiếu đặc điểm của gay : ví dụ như, ghét bẩn. Ví dụ như, ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ. Ví dụ như, trước khi quen biết tôi, anh là khách quen của “Sói Hoan”. Lịch Xuyên tuyệt đối không kiêng dè việc nói với tôi về Sói Hoan. Nói cả phê ở đó là thượng hạng, rượu uống rất ngon, người trong giới nghệ thuật rất nhiều. Trong đó có vài người chơi thân với anh.

Mặc dù anh không phải gay, vì Tế Xuyên là gay, René là gay, René lại là bạn thân thời học đại học của anh. Cho nên anh rất đồng cảm với giới gay, thậm chí cảm thấy thật thân thiết.

“Giới tính của anh không có vấn đề,” anh lại khẳng định “Em biết rõ anh không có vấn đề.”

“Nếu chúng ta đều không có vấn đề gì, tại sao không thể ở bên nhau?” lại nữa, đúng vậy, tôi lại nhai đi nhai lại lý lẽ cũ. Không phải bệnh, không phải gay, không phải vấn đề về tình dục, lại không có người khác, từng loại khả năng dần dần đều bị loại bỏ. Còn lại gì nữa? Cha mẹ không đồng ý? (Có vẻ như người nhà của anh đều rất sợ anh.) Là gián điệp của Bộ Quốc Phòng (Chỉ bằng trình độ tiếng Trung...)? Bị người ngoài hành tinh bắt cóc (Không chọn giống khác khỏe mạnh hơn à)? Hoặc là chúng tôi không thể kết hôn, vì chúng tôi là anh em (Nhóm máu lại hoàn toàn khác nhau)? Cũng trông không giống nhau! Nghĩ tới nút đầu cũng nghĩ không ra nha.

Khóe miệng Lịch Xuyên run rẩy một chút, đang định phát tác. Ô tô “kít” một tiếng phanh lại, suýt chút nữa vượt đèn đỏ.

Sau đó, trên quãng đường còn lại, cho dù tôi phá phách cỡ nào, anh cũng chăm chú lái xe, không nói một lời.

Tới tiệm cà phê, anh xuống xe, về mặt hồ hững mở cửa xe cho tôi.

Tôi mặc áo khoác vào, lấy chiếc khăn quàng cổ René tặng tôi từ trong túi ra, quàng lên cổ. Lòng hiếu kỳ của tôi quá mạnh, muốn biết tại sao René không cho tôi quàng chiếc khăn này trước mặt Lịch Xuyên.

Quả nhiên, Lịch Xuyên vừa nhìn thấy, hỏi : “Khăn này ở đâu ra?”

“Trung tâm thương mại Song An, cửa hàng đại diện tầng 3.”

Anh “xoạt” một cái, kéo khăn xuống cổ tôi : “Không được mang, tịch thu.”

“Trời lạnh như vậy, không ang khăn quàng cổ, anh muốn em chết cóng à?”

“Không được mang cái này!”

“Tại sao? Ảnh hưởng gì tới anh?”

“Đây là—” nói tới bên miệng, anh lại kịp thời nuốt lại. Sau đó, về mặt kì quái nhìn tôi.

Tôi bỗng trở nên sáng suốt : “Cái này...không phải dành cho pride dùng đi?” tôi kéo khăn xuống lật qua lật lại tìm, tìm ký hiệu cầu vồng.

“Phì—” nhìn bộ dạng kích động của tôi, anh nhin không được nở nụ cười “Không phải. Em muốn thì mang đi. Anh đi tìm René tính sổ.”

Nói xong, tự mình lái xe, nhanh như chớp rời đi.

Trong tiệm cà phê thoang thoảng mùi vị quen thuộc. Có một nữ nhân viên đang đứng ở cửa bưng một khay cà phê mẫu mời mọi người nếm thử.

Tôi đẩy cửa vào, gọi một ly cà phê cỡ trung, tìm được một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Radio đang phát bài hát của Điền Chấn : “Trước mắt lại xảy ra rất nhiều chuyện, có vui có buồn. Tính tình thật xấu là vì có anh, chưa bao giờ lo lắng cho chính mình...” đang hát tới khúc cao trào, có người đi về phía tôi. Vừa mới nhìn, tôi còn tưởng rằng mình gặp được Chu Thời Mậu. Người đó mắt như sao sáng, hai hàng lông mày như lưỡi kiếm, thân hình cao lớn, về mặt nghiêm túc như khuôn mặt Chu Thời Mậu trong buổi liên hoan Tết Âm lịch vậy. Tôi cảm thấy sự nghiêm túc của anh ta có chút buồn cười.

Tôi tiếp tục uống cà phê.

Chu Thời Mậu đi tới trước bàn, mỉm cười : “Xin hỏi, cô có phải là Tạ tiểu thư không?”

“Đúng vậy. Xin hỏi anh là Chu – Trần tiên sinh?”

Bài hát trong radio tựa hồ như đang ám chỉ điều gì, những bông hoa đang tung bay cũng cần anh an ủi, đừng để nó héo úa trong chờ đợi.

“Trần Cửu Châu.”

“Anh ta ngồi xuống, lại đứng dậy, hỏi tôi có muốn ăn điểm tâm ngọt không. Tôi nói không cần, anh ta đi mua một ly Latte.

“Manh Manh nói, tiếng Anh của Tạ tiểu thư rất tuyệt.” vừa nghe anh ta dùng giọng điệu thân thiết như vậy xưng hô Emma, tôi nghi ngờ anh ta là một anh người yêu nào đó bị Emma dump. Emma đã từng yêu đương với rất nhiều người đàn ông, yêu đương xong, lại thành công biến tất cả những người đó thành bạn của mình. Emma nói đàn ông là tài nguyên, không thể thuận tiện lãng phí, luôn luôn có lúc dùng tới bọn họ. Cho nên cuộc sống ngày thường của Emma rất phong phú, xoay đi xoay lại ái muội với rất nhiều bạn trai.

“Đủ tiêu chuẩn.”

“Tạ tiểu thư là người Bắc Kinh à?” tiếng phổ thông của anh ta lại rất êm tai, chỉ có điều quá rõ ràng, lại có giọng mũi đặc sệt, có hương vị của cổ kịch.

Đối thoại của chúng tôi đang hướng tới những chủ đề tìm bạn trăm năm truyền thống thường có. Mỗi người sẽ tự giới thiệu bằng cấp, tình trạng kinh tế, tình trạng hôn nhân, nhà xe có đầy đủ không, tiền lương NK, tìm kiếm người từ tuổi X trở xuống, ngoại hình dễ nhìn tốt bụng...

“Không phải.”

“Vậy Tạ tiểu thư là người ở đâu?”

“Điều này có quan trọng không?”

Cuối cùng Trần Cửu Châu cũng nói một câu rất hài hước : “Không quan trọng, tuy nhiên, dù gì cũng phải nói chuyện tiếp, đúng không?”

Tuy rằng thời gian xem mắt giới hạn trong vòng 30 phút, Trần Cửu Châu lại nói chuyện với tôi gần 1 giờ. Trong đó tôi nói không tới mười câu, trong đó một nửa là “Ừm, ha, vậy à” linh tinh. Trần tiên sinh khí thế bồng bồng giới thiệu công việc của anh ta với tôi, kế hoạch hoạt động của công ty, cổ phiếu lên sàn, biệt thự nghỉ mát của anh ta ở thành phố B, câu lạc bộ xa hoa ở Thủ đô, còn nói anh ta có thể đưa tôi ra nước ngoài du lịch. Tôi nói tôi không có hứng thú, anh ta liền lắc đầu thở dài :

“Cô học tiếng Anh, nhưng lại chưa tới nước nào nói tiếng Anh cả, chưa tiếp xúc với văn hóa ở đó, đúng là đáng tiếc!”

Tôi vừa yên lặng nghe anh ta nói, vừa chán chường nhìn phong cảnh bên ngoài, vừa sờ sờ móng tay mình, giống như trên đó có chứa châu báu vậy.

Một lát sau, anh ta lễ phép tạm biệt, không xin số điện thoại của tôi.

Sau đó, tôi nhìn khắp xung quanh, chờ đợi tuyển thủ số 2.

Bàn bên cạnh có một người thanh niên cao cao, lười biếng giơ tay lên, nói : “Là tôi.”

Tôi là một người dễ bị ảnh hưởng bởi vẻ bề ngoài. Người thanh niên cao cao kia có bề ngoài giống Kim Thành Võ, vô cùng đẹp trai, lại trong sáng. Anh ta không tính là nam sinh, nhưng trên người có hương vị sinh viên rất nặng.

Trên tay Kim Thành Võ có một xấp giấy trắng, ở trên tràn ngập biểu thức số học, loại công thức phức tạp dài ngoằng, đủ loại ký hiệu kiểu đáng kỳ quái.

Đúng là sinh viên tốt, hẹn hò còn không quên mang sách bài tập.

Nhưng mà tôi vẫn biểu đạt sự ngạc nhiên của mình : “Anh tính tay à? Không cần máy tính à?”

“Máy tính?” anh ta lắc đầu “Quá chậm.”

“Ý anh là mình còn nhanh hơn máy tính à?” không thể nào? Tiến sĩ Vật lý quốc gia, không lẽ còn dừng ở giai đoạn số học thủ công?

“Thứ nhất, tôi đang suy luận công thức, không phải đang tính một bài cụ thể.” Anh ta nói “Thứ hai, đúng vậy. Nếu tôi đưa công thức này áy tính, lại cho nó vài số liệu, phải mất vài ngày nó mới cho ra kết quả.”

“Nói như vậy, phim “Terminator” nói người máy thống trị Trái Đất là sai à?”

“Đương nhiên. Máy tính làm sao hơn não người được?”

“Anh học về cái gì?”

“Vật lý hạt nhân. Cô thì sao?”

“Văn học Anh.”

Sau đó, người này, cũng không lại chỗ tôi ngồi, không ngờ anh ta lại cúi đầu xuống, tiếp tục nghiên cứu công thức của anh ta.

Tối phiên mặt tôi đen thui. Có khi nào nhận sai người không? Người này rất tuấn tú, nhưng bộ dạng tuyệt đối không giống Emma.

“Xin hỏi, anh là Ngã Tùng à?”

Anh ta gật đầu.

Tôi lại hỏi thật cẩn thận : “Xin hỏi, anh tới đây, có phải để...”

“Đúng vậy.” anh ta nhìn nhìn đồng hồ : “Thời gian của tôi từ 2 giờ 30 tới 3 giờ. Bây giờ là 3 giờ 10 phút, cho nên chúng ta chưa kịp bắt đầu thì đã xong rồi, đúng không? Chị tôi nói, cô còn người tiếp theo nữa. Tôi tặng cho anh ta.”

“Tiếp theo là nữ.”

“Nam nữ đều tạo thành từ hạt nhân.”

Điện thoại tôi reo lên, Emma gọi tới, cho tôi biết Tô Hân có việc không tới được, hẹn hôm khác.

Tôi gác máy, nói với anh ta : “Chị anh nói, người tiếp theo hủy. Bây giờ anh có 30 phút. Muốn nói chuyện thì nhanh lên một chút, không muốn thì chia tay ở đây. Lúc về báo cáo đừng quên nói với chị anh là tôi không vừa mắt anh.”

“Trăm ngàn đừng hiểu lầm, không phải cô không vừa mắt tôi. Tôi là một người kiên định với chủ nghĩa độc thân.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi. Người này cuối cùng vẫn có lẽ phép cơ bản, không có diệt sạch lòng tự trọng của tôi.

“Vậy tại sao hôm nay anh còn tới?”

“Chị tôi ép, mẹ tôi ép, hai người đó coi việc hôn nhân của thanh niên lớn tuổi như chúng ta là trọng điểm.”

“Không cần nói như vậy, người ta quan tâm anh mà.”

“Tôi chỉ phiền việc này. Thế giới này luôn có những người như vậy, sợ cuộc sống của cô không giống của họ. Không phải Russell từng nói, một ít sai lệch mới là nguồn gốc của hạnh phúc sao?”

Có chút cảm động, Tiến sĩ Vật lý cũng quan tâm tới nguồn gốc hạnh phúc nữa. Bạn Lịch Xuyên ơi, đầu óc của bạn để ở đâu rồi!

“Chà, như vậy đi, tôi cũng có người ép. Không bằng chúng ta giả vờ yêu đương, lúc bị ép dữ quá thì trợ giúp lẫn nhau một chút, anh thấy sao?”

Anh ta nở nụ cười, cười vô cùng rực rỡ ngây thơ, giống cậu em trai nhà bên : “Được đó! Cô có số di động không?”

Chúng tôi trao đổi số điện thoại, còn ngồi cùng bàn uống cà phê. Ngoài cửa sổ đổ mưa to. Tôi hỏi Ngã Tùng tới bằng gì, anh ta nói, anh ta tự đạp xe tới, tính ngồi ở đây tới khi mưa tạnh. Tôi nói tôi đi trước, ra ngoài bắt taxi.

Tiệm cà phê ở ngay mặt đường, nhưng mà trời mưa rất to, tôi đứng ở vỉa hè vẫy tay nửa ngày trời, không có chiếc taxi nào dừng lại.

Đợi khoảng 10 phút, có một chiếc xe bỗng dừng dừng lại trước mặt tôi, vừa vẫy ngăn tôi lại. Tôi đi lướt qua trước chiếc xe đó, tiếp tục vẫy tay bắt taxi. Sau đó, tôi nghe thấy có người kêu tên tôi, xoay người lại nhìn, thấy Lịch Xuyên đang đợi mưa ngoắc tôi.

35. Chương 35

Chương 35

Tôi đứng dưới mái che của tiệm cà phê, cách cơn mưa gọi anh : “Lịch Xuyên! Lịch Xuyên! Sao anh còn ở đây?”

“Em lên xe trước đi.”

Anh mở cửa xe, gài dây an toàn cho tôi. Tôi thấy cả người anh đều ướt sũng, tóc đang giọt nước, không khỏi cảm thấy lo lắng. Trời lạnh như vậy, anh chỉ mặc một chiếc áo khoác lông, loại hồ để bị gió lùa, chắc chắn không thể chống thấm.

Anh ướt sũng ngồi lên ghế điều khiển, đóng cửa lại, mở khí sưởi, hỏi : “Em có bị ướt không?”

Túi xách của tôi chống thấm, rất lớn. Tôi vẫn che nó trên đầu : “Không. Sao anh còn ở đây? Không đi à?”

“Anh đi mua mấy hộp đồ ăn ẻo, lúc về vừa vắn đi ngang qua đây, thấy em ngoắc. Không biết em đang bắt taxi, còn tưởng là em có việc tìm anh.” Nói xong, thỉnh linh hắt xì một cái, không kịp đề phòng, trước khi anh kịp nói sorry, tôi vội vàng đưa khăn tay cho anh.

Mưa to không nhìn rõ đường, cần gạt nước gạt mạnh kính xe theo tiết tấu..

“Cởi đồ ướt ra đi.” tôi lấy khăn mặt ra, lau đầu cho anh “Đừng để bị cảm.”

“Không có việc gì.” Anh nói “Thế nào? Gặp hết rồi à? Có nhìn trúng ai không?”

“Ách...quan tâm tới hạnh phúc và tương lai của em dữ vậy à?” giọng nói nhất thời có chút ai oán.

“Đúng vậy, nhanh chóng báo cáo đi.”

“...có một người trông cũng được.”

“Anh chàng Tiến sĩ kia, đúng không?”

“Sao anh biết được?”

“Đoán.”

“Trông anh ta khá đẹp trai,” tôi nói “Đương nhiên điều này không quan trọng, quan trọng là, em cảm thấy anh ta nói chuyện rất thành thật, rất thẳng thắn.”

Bị nói móc. Người nào đó vô cùng xấu hổ trầm mặc một lát, nhanh chóng nói sang chuyện khác : “Em muốn anh đưa em về nhà hay em còn muốn đi đâu nữa?”

“Đưa em tới tiệm cơm được không, em đói rồi.”

Anh giảm tốc độ lại, quay đầu nhìn tôi : “Em hẹn hò với hai người đàn ông, không ai mời em ăn cơm à?”

“Không.”

“Có mời em uống cà phê không?”

“Không.”

Tôi chờ Lịch Xuyên phát biểu bình luận, anh lại nhìn thẳng về màn mưa mờ mịt phía trước : “Đằng trước có một tiệm cơm Vân Nam, em đi không?”

Bụng không đói bình thường nha, tôi vội vàng gạt đầu.

Ngừng xe xong, Lịch Xuyên đưa tôi tới cửa nhà hàng, sau đó, lại còn nói : “Tự em đi vào ăn đi.”

Tôi nhìn anh, lẳng lẳng, hoàn toàn ngây ra. Không thể nào, người luôn luôn ga lăng như Lịch Xuyên, sẽ không nóng lòng gạt bỏ như vậy đi? Lịch Xuyên đi ăn cơm với tôi, chưa bao giờ có vụ đưa người tới cửa rồi xoay người bỏ chạy nha...huống chi, tôi rất nghe lời, rất phối hợp, đúng không? Tôi đã dùng hành động thực tế chứng minh mình move on rồi mà.

Tuy rằng tôi rất hiểu ý của anh, nhưng mà tôi vẫn muốn mặt dày xác nhận lại một lần nữa : “Anh—không vào với em à?”

“Không được.” anh nói “Tự em ăn đi.”

“Em mời anh, được không?” giọng nói của tôi hoàn toàn yếu ớt, run rẩy, sự tuyệt vọng biểu lộ không sót gì.

“Anh còn có việc.” vẻ mặt của anh hờ hững.

Tại loại thời điểm như thế này, nếu tôi còn nói câu nói nào giữ lại nữa, thì hoàn toàn không còn mặt mũi gì nữa. Lịch Xuyên đã nói chia tay không phải một lần, mà là ba lần với tôi, bày ra bộ dạng lưu luyến không rời như thế này, cho ai xem đâu? Ngay cả bản thân tôi đều khinh thường chính mình.

Ngay trong nháy mắt này, tôi đã không còn khẩu vị gì, thậm chí có cảm giác buồn nôn.

Tôi gượng cười : “Vậy anh về mau đi.”

“Tạm biệt.” tôi thấy anh ấn chiếc chìa khóa trong tay, khóa tự động của ô tô cách đó không xa mở ra.

“Tạm biệt.”

Phố đối diện chính là trạm xe buýt, đi vài trạm là có thể về nhà. Thấy Lịch Xuyên xoay người lên xe, tôi không vào nhà hàng, mà chạy vào trong mưa.

Ngay thời khắc đó, đầu tôi trống rỗng, chỉ muốn đi về phía trước, càng không ngừng đi về phía trước, hy vọng mưa to có thể tiêu diệt lửa giận hừng hực trong tôi.

Đi tới cuối phố, tôi cảm giác có chút mờ mịt, ô tô đi lại trong mưa, những câu nói của Lịch Xuyên vẫn còn vang vọng bên tai tôi : không được, tự em ăn đi...anh còn có việc...

Tôi nhìn lên trời cao, trong mưa sắc trời trắng bệch. Tại sao bây giờ vẫn là mùa đông? Hôm qua tuyết còn rơi cả đêm, hôm nay liền đổ mưa, mặt đất bắn vô cùng, nước bắn chảy lênh láng, nếu là tuyết thì thật tốt, trắng xóa, tất cả đều sạch sẽ.

Tôi tiếp tục đi về phía trước, nghe thấy vài tiếng thảng gập. Sau đó, cánh tay tôi bỗng nhiên bị nắm lại thật chặt, thân mình bị mạnh mẽ xoay lại.

Giữa cơn mưa to tôi nhìn thấy một khuôn mặt, có chút quen thuộc, lại có chút xa lạ, tôi bị ánh mắt trên khuôn mặt ấy làm hoảng sợ.

“Tiểu Thu, em muốn đi đâu?”

Lịch Xuyên không thể đi nhanh, lại càng không thể chạy, tôi không biết anh đuổi theo tôi như thế nào.

Thấy tôi không hề phản ứng, anh lắc người tôi, gần như rống lên : “Đằng trước là đèn đỏ, em muốn làm gì?”

“Bỏ ra!” tôi dùng sức hất tay anh ra “Bỏ ra! Em muốn về nhà!”

Tay anh giống một chiếc kim sắt, hất thế nào cũng không ra. Tôi lại ngược lại bị anh ôm cổ : “Đừng làm việc ngu ngốc! Em phải về nhà, anh đưa em về.”

“Đừng chạm vào em! Đừng chạm vào em!” tôi dùng sức giãy ra, lại phát hiện chính mình không thể nhúc nhích, anh càng ôm càng chặt, gần như làm tôi hô hấp không được.

“Em muốn anh nói bao nhiêu lần? Hả? Tiểu Thu? It’s over! Let it go!”

“It’s not over! Toàn thế giới ai cũng có thể nói over với em, mẹ em đã over, bố em cũng over, anh! Vương Lịch Xuyên! Em trao cho anh tất cả, anh không thể, không thể...over em dễ dàng như vậy được!”

“Pleaser! I know it’s not been easy. Please, working on it!” (Anh biết nó không dễ dàng, xin em hãy cố gắng!)

“Không! Tại sao? Tại sao đã nhiều năm như vậy rồi, mà anh vẫn không muốn nói chân tướng cho em biết? Trong lòng anh, em yếu ớt như vậy à? Biết chân tướng thì em sẽ ngất xỉu à? Có chân tướng nào còn quan trọng hơn tuổi thanh xuân của em? Anh nói đi! Anh nói đi! Tại sao? Tại sao?”

Anh không chịu buông, tôi nắm anh, tôi nhéo anh, tôi dùng túi xách đánh anh, sau đó, tôi chạy vào cơn mưa.

Over is over.

Tôi xin nghỉ một tuần, không đi làm. Nằm một mình ở nhà, không ăn không uống, giống một người chết. Tôi rút dây điện thoại, tắt di động, ban ngày mê man, ban đêm mất ngủ. Cảm giác trời đất tối sầm, chán nản. Mía đi tới đi lui bên người tôi, trong phòng tràn ngập mùi mốc meo. Tối thứ bảy, đồ ăn ế hết, tôi uể oải đi mua sấm, tới chỗ bán đồ ăn mua một phần cơm, cảm thấy có chút sức lực, nhìn schedule trên tường, tối ngày tới trung tâm thể thao. Người trong lớp Yoga đều thấy tôi tới, nhiệt tình chào hỏi, mấy bà mẹ đều hỏi tôi bí quyết giảm béo.

“Giảm béo cái gì? Em không béo!” không có tâm trạng nói chuyện.

“Đừng gạt chị, cảm nhận như vậy rồi. Tiểu Thu, đừng ép buộc chính mình như vậy. Lần trước Tiểu Mã uống thuốc gầy, 5 ngày giảm tới 8 pound, kết quả ngày thứ 6 liền bị bệnh, dưỡng bệnh một tháng, cân nặng rút về không nói, còn tăng thêm 5 pound. Em nghe lời chị, đừng cố như vậy, giảm béo thì phải làm từ từ.”

Tôi cười nhạt, một tuần không gặp, mấy người này đều ỷ tôi còn nhỏ, lấy tôi ra trêu chọc. Vì vậy, ở trước mặt bao nhiêu người, tôi liền leo lên cân. Sau đó, không hé răng. Đúng là khinh thường khả năng sát thương của tình yêu, đúng là nhẹ hơn 10 pound, hèn gì cơ thể tôi nhẹ như yến.

Tối thứ hai tôi đúng giờ đi làm, đồng nghiệp đều ân cần hỏi thăm tôi. Tôi nói tôi bị cảm, không nặng, sợ lây bệnh ọ người cho nên không đi làm. Mọi người cũng không hỏi nhiều, vì tôi luôn tăng ca rất nhiều, xin nghỉ vài ngày rất bình thường.

Buổi trưa ăn cơm, không phát hiện Lịch Xuyên.

Sau đó, tôi phát hiện người luôn luôn không tham gia tám chuyện – Tiểu Vi – lại tham gia đội ngũ nhiều chuyện của tổ phiên dịch.

“Ai, Tiểu Thu, vài ngày không gặp em, sao em gầy dữ vậy?” Emma cười nói “Tại ăn chay đúng không? Thứ hai gặp được Tiêu Quan, cố ý nhắc tới em trước mặt anh ta, bộ dạng anh ta tức giận gần chết. Chị phải vội vàng nói em bị bệnh.”

Tôi ngạc nhiên, lát sau âm thầm rùng mình một cái. Hôm thứ bảy Tiêu Quan hẹn tôi, Linh Bảo Tự 7 giờ, không gặp không về. Tôi lại quên sạch sẽ không nhớ gì! Vội vàng giải thích :

“Ừ, anh ta có việc tìm em, em bị cảm không đi, cũng quên thông báo anh ta, có lẽ tức giận là vì vậy.”

“Cái gì? Em dám cho Tiêu Quan leo cây?!” Emma vô cùng vui vẻ “Ha ha ha ha! Tiêu đại công tử kiêu ngạo mắt cao hơn trời, em phải lừa anh ta vài lần nữa, để tụi chị hả giận.”

Tôi cười khổ, im lặng ăn salad. Thật ra, tôi cũng không tính lừa anh ta, không phải tôi nói với anh ta là mình không rảnh rồi sao? Anh ta lại không để tôi nói xong đã gác máy. Cái này làm sao là hẹn người khác được? Hẹn chính mình thì có.

Tôi hỏi Tiểu Vi : “Hôm nay sao rảnh rồi tham gia tám chuyện với tụi em vậy?”

Không đợi Tiểu Vi nói, Emma đã thay Tiểu Vi trả lời : “Tuần này Tiểu Vi vô cùng nhẹ nhàng, Lịch Xuyên giống em, cả tuần nay cũng không tới. Tiểu Vi không có việc gì làm, suốt ngày lên mạng đánh bài. Vừa rồi tụi chị còn khuyên nó, mặc dù Giang tổng có thư ký mới và Lịch Xuyên về Thụy Sĩ đi chẳng nữa, nó cũng sẽ không bị sa thải. Xa không nói, trước mắt tổ phiên dịch tụi tao cần một thư ký, không bằng mày xin điều lại đây đi, nhập bọn với tổ phiên dịch cho vui.”

Tim tôi hơi run lên, nói : “Lịch Xuyên không tới à? Tại sao?”

“Không biết.” Tiểu Vi nhăn mặt “Em nói xem có buồn cười không? Chị là thư ký, boss không đi làm suốt một tuần, mà chị lại không biết vì sao.”

“Chẳng lẽ một chút tin tức gì cũng không có à?” tôi hỏi “Không thể nào?”

“Tin tức...đương nhiên là có!” Tiểu Vi nói “Hôm thứ năm, anh trai Vương tiên sinh đột nhiên tới đây, vào văn phòng của anh ta lấy đi vài bản vẽ. Sau đó, chị nghe Tiểu Đường nói, Giang tổng và Trương tổng thứ sáu cùng đi Thụy Sĩ, bây giờ còn chưa về. Cho nên...không biết tổng bộ ở Thụy Sĩ có chuyện gì. Chắc chắn là Vương tiên sinh về Thụy Sĩ với họ.”

“Không thể nào? Chẳng lẽ Lịch Xuyên tiên sinh không gửi ày một email nào à?” Minh Minh ngồi cạnh nói “Boss có việc đi công tác, không dặn dò gì cho thư ký, đã mấy ngày rồi, cái này không bình thường lắm nha.”

“Không có. Thật sự một cái cũng không có! Nhưng email gửi cho anh ta đã tràn đầy hộp thư của tao rồi. Tao báo cáo cho Giang tổng, Giang tổng nói, hể là email gửi cho Vương tổng, mà là thư từ nước ngoài thì forward cho Vương Tể Xuyên tiên sinh, từ Trung Quốc thì forward cho ông ấy. Có lẽ giờ này hộp thư của ông ấy cũng tràn đầy rồi.”

“Tràn đầy? Làm gì nhiều dữ vậy? Tiểu Vi mày nói hơi quá nha.” Emma hiển nhiên là hết hồn.

“Sao không tràn đầy được? Email mỗi ngày gửi tới ít nhất một trăm lá, Anh, Pháp, Đức, Trung đều có. Có một đoạn thời gian thật dài tao đều nghĩ, công việc chủ yếu Vương tổng làm trong văn phòng là trả lời email.

...

Câu nói tiếp theo tôi cũng nghe không vô. Thứ tôi nghe được chính là tiếng tim đập thình thịch của mình.

Trở lại văn phòng, mở MSN ra, tôi thấy cho dù là Lịch Xuyên hay là René cũng không online. Tôi lập tức gửi tin nhắn cho René.

“René, nghe nói Lịch Xuyên về Thụy Sĩ? Anh ấy có chuyện gì không?”

Nguyên buổi chiều tôi mất hồn mất vía, luôn luôn chờ René trả lời. Nhưng mà biểu tượng của René – quả cam nghịch ngợm kia – luôn luôn là màu xám.

Tan tầm về nhà, tôi ngơ ngác ngồi trước màn hình, mở MSN ra, mở web nghe nhạc online, lên Tấn Giang, mở một bộ tiểu thuyết không được xếp hạng, nhìn chăm chăm màn hình, chờ đợi René trả lời.

Trong lúc đó, tôi chỉ đi toilet một lần.

Ngồi chờ 2 giờ đêm, không có ai để ý tôi. Tôi tiếp tục để chế độ chờ ẩn, Manh Manh, Minh Minh, Tiêu Quan, biểu tượng của họ lúc nào cũng sáng, không biết đang nói chuyện với ai.

Thật ra nhớ tới cuộc sống của mình 6 năm qua tôi cảm thấy thật mất mặt. Không phải tôi mua máy tính không nổi, cũng không phải không lắp mạng được, đó là những thứ mà người làm phiên dịch viên phải chuẩn bị, tôi dè xẻn chi tiêu cũng làm được. Nhưng mà, tôi không nói chuyện phiếm với người khác được. Nói chuyện với bất kì ai trên mạng, chỉ quá nửa giờ, người đó không thấy phiếm, chính tôi sẽ thấy phiếm muốn chết.

Đến 3 giờ sáng, không có tin tức gì. Tôi nằm lên giường, rốt cuộc cũng ngủ.

Tối hôm nay, tôi mơ giấc mơ khủng bố nhất trong đời mình. Tôi mơ thấy Lịch Xuyên nằm trong phòng cấp cứu, cả người cắm đầy ống nhựa, anh đang không ngừng học máu ra, cả gối chăn toàn là máu, mà một nhóm bác sĩ mặc đồ trắng, cầm dao mổ, hờ hững đứng cạnh giường anh, vẫn không nhúc nhích. Tôi bị ngăn

ngoài cửa thủy tinh, xuyên qua ánh đèn, thấy máu tươi nhỏ xuống theo ngón tay Lịch Xuyên, cơ thể anh đau khổ co rút, giấy dựa muốn ngồi xuống, bị người ta đè lại, sau đó, bỗng nhiên anh ngẩng đầu, khuôn mặt đầy máu nhìn tôi hô to : “Help me!”

Tỉnh lại là 5 giờ sáng, ngoài cửa sổ là ánh trăng yên tĩnh. Tôi sờ sờ trán, phát hiện chính mình ra mồ hôi lạnh đầy người. Sau đó, tôi thở ra một hơi thật sâu! Thật tốt! Đúng là thật tốt! Chỉ là mơ...tất cả đều không thật!

Dưới sự cân nhắc cẩn thận, tôi phát hiện vài cảnh trong mơ chỉ là tổ hợp một ít cảnh trong phim ER chiếu trên TV. Lại giống một phiên bản phim kinh dị trong bệnh viện. Nhưng mà, nhưng mà, đây là dấu hiệu của cái gì vậy!

Tôi lại ra bàn làm việc mở máy tính, rốt cuộc thấy một hình màu da cam hiện lên ở góc màn hình.

René thân yêu!

Tôi vội vàng mở cửa sổ :

“Yes, and no.”

Ngơ ngác một hồi lâu tôi mới hiểu được đây là câu trả lời đơn giản cho câu hỏi của tôi, Lịch Xuyên về Thụy Sĩ, anh không có chuyện gì.

Kỳ cục, trong ấn tượng của tôi, René luôn nói rất nhiều. Tại sao lần này lại trả lời đơn giản như vậy? Có phải Lịch Xuyên vì chuyện khăn quàng cổ và Mia mà cãi nhau với René? Có phải là Lịch Xuyên uy hiếp René không cho nói chuyện nhiều với tôi?

Còn muốn hỏi tiếp, hình quả cam lại xám xịt lại, René đã log out từ hồi nào.

Tôi bỗng nhiên nhớ tới thứ bảy lúc gặp được Lịch Xuyên, anh đưa cho tôi vài gói đồ ăn ẻo, đó là loại Mia thích ăn nhất. Tôi mở túi mua sắm ra, tìm được hóa đơn. Thời gian tính tiền là 3 giờ 32.

Tôi đi ra tiệm cà phê lúc 3 giờ 40 phút. Vốn nghĩ rằng Lịch Xuyên thấy mưa càng ngày càng to, nên vẫn đứng ngoài đợi tôi.

Nói như vậy, ở trong mưa, đúng là cuộc gặp “tình cờ”.

Sức khỏe Lịch Xuyên vẫn không kém. Lúc quen biết anh, tai nạn xe cộ đã qua 7 8 năm, ngoại trừ khiến anh hành động không tiện, không thể không uống thuốc tăng độ cứng của xương ra, Lịch Xuyên còn rất chú ý rèn luyện sức khỏe. Ngày nào anh cũng tập yoga, đi bơi, tập cử tạ, xà đơn trong phòng thể thao của nhà mình. Chỉ cần có thời gian rảnh, mỗi buổi hoàng hôn, anh đều dẫn tôi xuống công viên dưới lầu đi dạo. Đi rất xa, đi tới khi tôi cũng cảm thấy mệt, anh vẫn muốn đi tiếp. Tôi cảm thấy, thể chất Lịch Xuyên không thành vấn đề. Hơn nữa, không phải René cũng nói anh không có việc gì sao? Lịch Xuyên về Thụy Sĩ, chắc chắn là do công việc, phải là chuyện vô cùng khẩn cấp. Hơn nữa, không phải Giang tổng, Trương tổng cũng đi theo sao?

Mặt trời mọc.

Tôi cảm thấy, tôi không cần lo lắng nữa.

Ra cửa đi ăn sáng. Tôi đi dạo dọc theo con phố gần nhà. Không khí sáng sớm rất lạnh, người đi đường rải rác, ai cũng mặc áo khoác thật dày. Tôi đi ngang qua một Đạo quán nho nhỏ, ngoài cửa ngồi vài thầy tướng số già. Trong đó có một người mặc áo bào dài, hai mắt nhắm nghiền, tóc dài tới vai, mặt rất bẩn, đầu ngẩng rất cao, giống một vị quý tộc thời tiền Thanh.

Tôi luôn luôn không tin Thần Thánh, tuy nhiên, vào những lúc quan trọng, thi cử hoặc phỏng vấn, cũng sẽ đi thắp một nén nhang, sờ chân Phật vài cái. Thật ra chỉ là giảm sức ép cho tinh thần khẩn trương thôi. Nhưng mà, lúc tôi đi ngang qua ông thầy tướng số kia, bỗng nhiên ông ta mở miệng :

“Cô nương, dừng bước.”

Bước chân tôi, bỗng dừng dừng lại.

“Tính mệnh một cái thế nào? Chỉ cần 10 đồng.”

“Không được, tôi không tin mấy cái này.”

“Cô sắp gặp tai nạn máu chảy. Không muốn nghe thử sao?”

Ông ta chậm rãi quay mặt về phía tôi, bỗng nhiên mở mắt ra, chớp chớp, lại cố hết sức nhìn lên trên. Tròng mắt ông ta màu trắng, thì ra ông ta là người mù.

Tôi cho ông ta 50 tệ : “Của cháu thì không cần. Có một người, phiền ông tính cho cháu một chút.”

“Tôi biết xem tướng, tính tứ trụ, cũng biết bói toán. Cô muốn loại nào?”

“Anh ấy không ở đây, tính tứ trụ đi.”

Tôi báo sinh nhật của Lịch Xuyên, anh sinh vào rạng sáng. Tôi cũng báo sinh nhật của mình.

“Cậu ta và cô, có quan hệ như thế nào?”

“Bạn trai.”

“Muốn hỏi gì? Hôn nhân? Tài lộc? Sức khỏe? Con cháu?”

“Tất cả. Ông nói hết cho cháu đi.”

“Tôi nói một cái trước, nếu không đúng, cô lấy lại 50 đồng.”

“Nói đi.”

“Người này, năm 17 tuổi, gặp đại nạn.”

Tôi kinh ngạc nhìn ông ta, cảm giác chân hơi nhũn ra.

“Nói đúng, đúng không?” ông thầy sờ soạng, lấy 50 tệ bỏ vào túi.

“Vậy anh ấy...bây giờ thì sao?”

“Bây giờ cũng không tốt.” ông ta nói.

“Cái gì...gọi là “không tốt”?” tôi khẩn trương nhìn ông ta.

“Cô nương tốt nhất là cô đừng ở cạnh cậu ta, chỉ thêm phiền não mà thôi.” Ông ta chậm rãi nói.

“Tại sao?”

“Bát tự của hai người tương khắc. Khắc rất mạnh. Khắc tới mức sát tinh.”

Tôi không khỏi thất thanh : “Cái gì? Tương khắc? Ai khắc ai?”

“Cậu ta mệnh Thủy, cô mệnh Thổ. Thổ khắc Thủy. Năm nay là năm Thổ, Thổ tinh chiếu mệnh, Bạch Hổ phát động, là năm tai của cậu ta, căn cơ của cậu ta quá yếu mà mạng của cô lại cường vượng, không cần xen vào chuyện của cậu ta.”

Trợn tròn mắt. Thì ra là bát tự không hợp. Hèn gì. Lần đầu tiên gặp anh, tôi liền đổ cả phê lên người anh. Tuần trước hai chúng tôi đánh nhau trên giường, lại đánh nhau trong mưa. Bị thương chắc chắn là Lịch Xuyên.

Không dám hỏi tiếp, tôi vội vàng nói : “Vậy ngài xem thử, có biện pháp gì tránh được không?”

“Biện pháp? Không phải tôi nói rồi à? Không cần ở cạnh cậu ta. Ở cạnh cậu ta, cô sẽ tổn thương cậu ta.”

“...dạ, chỉ có biện pháp này thôi à?”

“Cô đi mua một khối ngọc trừ tà đi, ngọc trắng, ở trên tốt nhất có vết máu.” Ông ta nói “Mua rồi, tự cô đeo lên ngực mình, ba mươi ngày sau tháo xuống, cho cậu ta đeo.”

“Như vậy là tôi có thể ở cạnh anh ấy, đúng không?” tôi bám riết không tha.

“Không đúng không đúng. Trừ tà chỉ có thể hóa giải một chút thôi. Nhưng vì tương lai và an toàn của cậu ta, hai người tốt nhất là không ở bên nhau, không có kết quả tốt.” ông thầy càng không ngừng lắc đầu “Cô nương tuổi của cô còn nhỏ, cô tìm người khác đi, cô thật sự khắc cậu ta rất hung.”

“Vậy à? Không thể nào? Tôi đâu có hung đâu...tôi rất sẵn sàng phục tùng anh ấy nha.” Tôi vội vàng kêu lên.

Ông thầy nhắm hai mắt lại, ngồi xuống, nhập định.

Tôi bỏ chạy như điên, bị đá kích! Cả buổi sáng tôi cũng không đi làm, tới những chỗ bán ngọc đi dạo. Rốt cuộc, ở một cửa hàng chuyên bán ngọc thấy một miếng bạch ngọc nho nhỏ để trừ tà, hình dáng mượt mà, tinh lưỡng trong sáng, bóng loáng, quan trọng nhất là, ở phần giữa và phần đuôi của miếng ngọc, có vài tia màu hồng rất nhỏ. Giá bán 6 nghìn 3, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lấy thẻ ra.

Tôi chưa từng mua trang sức quý giá gì ỉnh. Ngoài trừ đồng hồ ra, thứ quý nhất trên người tôi chính là đôi khuyên tai ruby Lịch Xuyên mua cho tôi 6 năm trước. Tôi không biết giá bao nhiêu, chỉ chắc chắn là không rẻ. Hình như từ trước tới giờ tôi chưa tặng gì cho Lịch Xuyên. Thật sự. Lúc nào cũng là Lịch Xuyên tặng tôi. Cho tôi tiền, tặng sách, tặng quần áo, tặng túi xách, giúp tôi làm bài tập, giúp tôi sửa luận văn, tất cả mọi thứ, cho tới bây giờ đều là anh trả giá. Khó trách bạn bè kêu tôi câu được đại gia. Ngay cả một chiếc khăn quàng cổ tôi cũng chưa đan cho anh. Đúng là vô cùng xấu hổ nha. Vừa cầm được ngọc trừ tà, tôi lập tức đeo lên cổ.

Sau đó, tôi nói với chính mình, tôi luôn luôn không mê tín, cho nên, kiên quyết không tin bất tự. Kiên quyết không tin tôi sẽ khắc Lịch Xuyên! Ngoài ra, tôi còn mua hai chiếc vòng tay gỗ thật to. Không phải mộc khắc thổ, thổ khắc thủy sao? Tôi sẽ dùng mộc khắc chính mình là được rồi!

Ba mươi bảy ngày trôi qua, tôi không nghe tin tức gì của Lịch Xuyên.

René cũng không gửi tin nhắn gì cho tôi.

Nhưng vào lúc này CGP lại phát ra một thông báo : nhân dịp có hai hạng mục ở châu Âu vào giai đoạn cuối, Vương Lịch Xuyên tiên sinh tạm thời về Zurich làm việc vài tháng. Kế hoạch cải tạo thành C ở Ôn Châu sẽ chuyển giao cho Giang Hạo Thiên tiên sinh tạm thời chỉ đạo.

Những ngày không có Lịch Xuyên ngược lại lại trở nên bình tĩnh. Tôi lợi dụng lúc này mua trả góp một chiếc Đông Phong Tiêu Trí 206, chỉ cần trả trước 1 vạn 5. Bằng lái của tôi lấy cùng lúc với Đường Ngọc Liên hồi còn ở Cửu Thông. Có một lần dịch xong một quyển tóm tắt bán đấu giá rất khó, tôi muốn đổi gió nghỉ ngơi một chút. Đường Ngọc Liên liền nói, không bằng đi học với cô ta, hai người cùng học, giảm học phí. Khi đó tôi không nghĩ tới việc mua xe, chỉ cảm thấy mỗi ngày chen chúc trên xe buýt hơi phiền, liền trả tiền. Tôi vốn có hứng thú với máy móc, thì một lần liền đậu.

Tôi là người mua xe cuối cùng trong tổ phiên dịch, hơn nữa là người mua kiểu xe phổ biến và rẻ nhất. Emma cười gần chết, nói đi chiếc xe đó đúng là mất giá, còn không bằng đi xe buýt. Chiếc Toyota của Emma do một người bạn trai của Emma tặng, Emma ốm ở muốn. Sau người bạn trai lại chấm cô khác, tặng người ta một chiếc xe rất tốt, còn khiến Emma tức tới mức bị bệnh một tháng trời. Sau cũng không thấy Emma đổi xe, vẫn xài như cũ. Emma nói chờ người khác tặng Mercedes Benz rồi đổi sau.

Tôi dành toàn bộ cuộc sống bình thường của mình cho việc luyện xe. Chiều nào đi làm về tôi cũng lái xe đi dạo chung quanh, đi khắp mọi góc ngách trong thành phố. Đáo mắt tới giữa tháng 2, CGP lại trúng thầu vài hạng mục thiết kế, công việc của tôi bỗng nhiên trở nên vô cùng bận rộn, có rất nhiều bản vẽ cần dịch. Tôi không phân biệt được ngày đêm nữa, có một ngày, tôi vừa về nhà bật máy tính, phát hiện trên MSN có một tin nhắn màu vàng.

Bật lên, là René :

—Annie, cậu được không?

—rất tốt. Cậu thì sao?

—tốt lắm, cảm ơn. Hôm nay cậu gọi điện thoại cho Alex một cái được không?

Tôi vẫn có dự cảm, lần này Lịch Xuyên về Thụy Sĩ, là có ý tránh tôi. Cho nên, tôi rất tự giác, hơn bốn mươi ngày nay cũng không liên lạc với anh.

—René, mình và anh ấy đã over rồi.

XXXXXXXXXXXX, đây là số điện thoại của cậu ấy, gọi hay không tùy cậu. Mình có việc phải đi.

Quả cam nhỏ lóe lên một cái, thành màu xám.

Đầu óc tôi còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, đã phát hiện tay tôi đã tự cử động, đang bấm số điện thoại.

Điện thoại vang ba tiếng, có người tiếp. Là giọng nữ, tiếng Đức.

Ngoại trừ câu “cổ tây tháp tước” mà ai cũng biết ra, tôi không hiểu câu nào hết.

Tôi chỉ phải nói tiếng Anh, rất rất chậm : “Xin hỏi, tôi có thể nói chuyện với Vương Lịch Xuyên tiên sinh sao?”

Đối phương trả lời bằng tiếng Anh thật cứng ngắc : “Chờ.”

Tiếp theo, qua mười giây, truyền tới một giọng nữ khác, tiếng anh vẫn rất cứng ngắc, tuy nhiên, nói vẫn dễ nghe : “Vương tiên sinh, không tiện tiếp điện thoại, xin hỏi cô là ai.”

“Tôi là...Annie, gọi từ Trung Quốc.”

“Xin chờ một chút, Vương tiên sinh tỉnh. Tôi đi hỏi một chút xem anh ấy có tiếp điện thoại được không.”

Khoảng chừng qua 2 phút, đầu kia điện thoại truyền tới một câu chào rất nhẹ : “Hi—

“Hi—Lịch Xuyên, là em.”

Không biết vì sao, vừa nghe được giọng anh, nước mắt tôi liền kiềm không được rơi xuống.

“Xin chào, Tiểu Thu.” Giọng nói của anh rất yếu ớt, không có sức lực gì, gần như không nghe được.

“Lịch Xuyên—anh bị sao vậy? Có phải bị bệnh không?” tôi nghẹn ngào “Đừng gạt em, ở đó chắc chắn là bệnh viện.”

“Viêm phổi cấp tính.” Anh nói “Anh khỏe hơn nhiều rồi.”

“Thật xin lỗi—là em hại anh mắc mưa...thật xin lỗi...” tôi nức nở, trong điện thoại, không theo trình tự, cứ lặp đi lặp lại lời xin lỗi.

“Đừng nói vậy, không liên quan gì tới cơn mưa đó.” Dường như anh còn tính an ủi tiếp, nhưng tiếng khóc của tôi quá lớn, át hết giọng anh.

“Lịch Xuyên anh còn về nữa không?”

“Đương nhiên, anh hứa với em rồi mà.”

“Vậy ngày nào em cũng gọi cho anh, gọi tới khi anh về mới thôi.”

“Tha anh đi...Tiểu Thu.”

“Em move on rồi, thật sự. Tuần nào em cũng ăn cơm với anh chàng Tiến sĩ kia.”

“Ừm—vậy mới được.” Ở đầu kia, anh cúi đầu ho khan.

“Trong bệnh viện có người chăm sóc anh không? Ăn ngon không? Có người tắm rửa thay quần áo cho anh không?”

“Ngoại trừ người trong bệnh viện, bên cạnh anh còn có ba y tá đặc biệt, một chuyên gia dinh dưỡng, một đầu bếp, một bác sĩ vật lý trị liệu, đều do bố anh thuê.” Anh cười khẽ “Yên tâm đi.”

“Mia thích đồ ăn anh mua, mắc như vậy, làm sao bây giờ? Khi nào anh về, để nó đi theo anh đi.”

“Em thích thì giữ đi. Anh tặng.”

Anh lại bắt đầu ho khan, sau đó, anh bỏ điện thoại qua một bên, một lát sau, nói : “Chờ nào về mang chocolate cho em, muốn loại nào?”

“Truffino.”

“Đó là chocolate bánh quy, không phải chocolate nguyên chất.”

“Em thích bánh quy.”

“Được rồi.”

“Lịch Xuyên, em yêu anh!”

“Em–khụ khụ. Lại nữa.” đầu bên kia truyền tới tiếng thở dài thở ngắn của anh.

“Lịch Xuyên, em yêu anh! Nghỉ ngơi cho tốt! Tạm biệt!”

Nhìn nhìn lịch, hôm nay là lễ tình nhân. Tuyệt!

Chiến tranh giữa tôi và Lịch Xuyên, trên chiến trường chính, toàn quân của tôi đã bị tiêu diệt, bây giờ chuyển sang trạng thái du kích. Cho nên, kiên trì phương châm mười sáu chữ của Mao gia gia :

Địch tiến ta lui, địch lui ta phá, địch đuổi ta đánh, địch lui ta đuổi.

36. Chương 36

Chương 36

Làm một kẻ thất tình, tôi có tất cả tật xấu mà một kẻ thất tình nên có. Thích đứng cô đơn một mình ở chỗ đông người. Sầu bi giữa tiếng ồn của đám đông. Hèn gì ở những bộ lạc Châu Phi, khi một người sắp chết, người đó sẽ được những người khác vây quanh, nhảy múa quanh đám lửa. Chết đi trong tiếng người nào nhiệt sẽ tốt hơn sự đau đớn khi chết một mình nhiều.

Cho nên, buổi tối lễ tình nhân, tôi đi ra ngoài xem phim một mình.

Những năm gần đây, tuy rằng không có Lịch Xuyên làm bạn, tôi vẫn thích xem phim. Vì vậy xem tin tức của rạp chiếu phim, có phim nào hay thì đi, mới cũ gì cũng được. Trong rạp có từng hàng từng hàng ghế đôi, tôi ngồi ở hàng sau một mình, ôm một túi bông thật to. Là phim hài của Thành Long, vô cùng buồn cười, trong rạp lúc nào cũng vang lên những tiếng cười vô cùng vui vẻ. Tôi ngồi giấu mình giữa những cặp đôi yêu nhau, giữa tiếng những tiếng cười lạng lẽ rơi lệ.

Tôi không biết cái gì là viêm phổi cấp tính, cũng không biết nghiêm trọng tới mức nào, nhưng mà, trước mặt tôi Lịch Xuyên lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ. Chưa bao giờ chịu để cho tôi xem mặt yếu ớt của anh. Nếu có thể, anh sẽ hết sức che giấu, nếu không thể, anh sẽ trốn không thấy bóng dáng tăm hơi. Trong lòng tôi nghi ngờ tình trạng thật của anh chỉ sợ còn tệ hơn tôi nghe được gấp chục lần.

Về nhà, không ngờ thấy René đang ở trên MSN, tôi mừng rỡ. Vội vàng gọi René ra :

“René! Cảm ơn cậu ỉnh số điện thoại, mình đã gọi cho Lịch Xuyên rồi.”

René gõ tiếng Anh : “Thế nào? Nói chuyện vui vẻ không?”

Tôi nói : “Rất tốt. René, bệnh viêm phổi cấp tính của Lịch Xuyên nặng lắm à? Tôi nói chuyện mà anh ấy cũng nói không nổi nữa.”

René : “Ừ, cậu ấy nói chuyện điện thoại được là tốt lắm rồi đó. Thời gian trước cậu ấy muốn nói chuyện mà không được.”

Như vậy à? Sao lại như vậy? Tôi vội vàng hỏi : “Là do cảm mạo à? Tại sao lại không nói chuyện được? Cổ họng sưng lên à?”

Đầu bên kia tạm dừng một lát, tựa hồ như đang lựa lời.

Sau đó. René gần như nói ra mọi chuyện : “...những lúc bệnh nặng, Alex cần dựa vào máy hô hấp. Năng lực miễn dịch của cậu ấy rất kém, cho nên phải cẩn thận với sức khỏe của mình. Không thể bị nhiễm lạnh, không thể cảm mạo, không thể bị sốt, càng không thể nhiễm trùng.”

Tôi gõ ra một dấu chấm hỏi thật to : “Máy hô hấp là gì?”

“...hô hấp của cậu ấy gặp khó khăn, cần máy móc giúp.”

Trong đầu tôi nhanh chóng hiện ra những cảnh trong phim ER. Trong phòng cấp cứu, mắt thấy bệnh nhân sắp không thở được, một bác sĩ nhanh tay, dùng dao mổ cắt khí quản, nhét một ống thở trong suốt vào.

Mới nghĩ tới đó, tôi nhất thời đổ mồ hôi lạnh đầy người, vội vàng sám hối : “Lần sau mình nhất định sẽ cẩn thận! Không để anh ấy mắc mưa!”

Bên kia dừng lại một chút, tiếp theo, hiện ra một khuôn mặt đỏ đầy tức giận : “Cái gì? Cậu để Alex gặp mưa? Tại thời gian này? Mùa đông?”

“Thật xin lỗi, mình không biết anh ấy không được mắc mưa...”

Thật ra, hôm đó cả người tôi cũng ướt đầm, về nhà liền leo lên giường nằm, tâm trạng phiền muộn, ngay cả chén canh rễ cải cũng không muốn uống, cũng không bị cảm, không bị sốt. Vô cùng khỏe mạnh. Sao tôi lại khỏe mạnh, sức chống cự mạnh như vậy đâu, đúng là xấu hổ!

Ở bên kia René vẫn không chịu buông tha : “Annie, tại sao cậu để Alex mắc mưa?”

“Tụi mình...đánh nhau...trong mưa...”

Màn hình rung lên một cái, René lại tức giận : “Cái gì? Cái gì? Hai người đều lớn hết rồi, còn đánh nhau? –đúng rồi, vết thương trên gáy Lịch Xuyên, có phải do cậu làm không? Trước khi đưa Mía tới, mình vừa cắt móng tay cho nó.”

Tôi thật cẩn thận nhận tội : “À...cái đó...đã hơn một tháng rồi, còn chưa hết à?”

Cửa sổ nói chuyện không nháy lên nữa, nửa ngày không có chữ nào.

Sau đó, tựa hồ như René đang thở dài : “Mình vẫn nghĩ, con gái Trung Quốc phải dịu dàng hơn con gái Pháp...”

Tôi vội vàng gõ chữ : “Mình không cố ý mà, Lịch Xuyên cứ over với mình mãi, mình rất tức giận nên mới làm như vậy! Đây chỉ là trường hợp cá biệt, cậu đừng như vậy mà có thành kiến với con gái của toàn dân tộc Trung Hoa nha.”

Cửa sổ màu da cam nháy lên, René nói : “Sẽ không. Lúc nào Alex cũng nói cậu là cô gái dịu dàng nóng tính nhất. Còn nữa – email cậu gửi cho Alex, cũng thật dịu dàng, làm cho người ta vô cùng cảm động!”

Cái gì? Lịch Xuyên...lại...

Ngất, tôi giận tới mức ngất, không cần soi gương tôi cũng biết mặt mình đen thui : “Lịch Xuyên cho cậu đọc thư mình gửi? Mình sẽ tìm anh ấy tính sổ!!!”

Trong ấn tượng Lịch Xuyên không xấu như vậy nha! Sẽ không giống trong phim đi, một cậu nam sinh nhận được thư tình của nữ sinh, ở trong phòng ngủ đọc lên thật to, mọi người nghe xong, cười ha ha.

Màn hình hiện ra một dòng tiếng Anh thật dài, René nói : “Không phải không phải, cậu đừng hiểu lầm...thời gian đó bệnh của Alex không nhẹ, email của cậu đều là mình đọc cho cậu ấy nghe.”

Cái này tới phiên tôi phát điên : “Bệnh không nhẹ? Bệnh không nhẹ là như thế nào? Động đậy cánh tay cũng không được à?”

“Cũng không phải. Chỉ là không có sức lực, nằm cả ngày.” René tránh nặng tìm nhẹ nói “Tuy nhiên, Annie, tại sao cậu không viết tiếng Anh? Mấy cái email đó vô cùng thách thức trình độ tiếng Trung của mình! Biết người nước ngoài như mình đọc email của cậu khó khăn cỡ nào không? Cứ hứng lên là cậu lại viết thật dài, lại còn viết theo suy nghĩ nữa, ngay cả một dấu chấm câu cũng không có, mình không biết dấu chấm đặt

ở chỗ nào. Sau đó, mình chỉ phải đọc hết một lượt, vừa đọc vừa bị Lịch Xuyên mắng, nói tiếng Trung cậu viết chắc chắn sẽ không sai, tại sao cậu ấy lại nghe không hiểu...”

Phì – tôi dở khóc dở cười : “Mình đâu có kêu cậu đọc! Đâu phải gửi cho cậu đâu!”

René gõ một khuôn mặt đau khổ : “Annie, luận văn tiến sĩ của mình viết về “Kinh Lễ Ban”, mình có thể đọc thể văn ngôn, cũng đọc được chữ phồn thể, nhưng mình không hiểu bạch thoại văn.

–câu này hiện ra lúc tôi đang uống trà, “phụt” một cái, màn hình đầy nước.

“Không thể nào? Bình thường mọi người đều thấy bạch thoại văn dễ đọc hơn văn ngôn nha.”

René : “Mọi người đó chắc là người Trung Quốc rồi. Tin hay không tùy cậu, kết cấu của thể văn ngôn khá tương tự tiếng Anh. Tóm lại, cậu viết bạch thoại văn, chữ giản thể. Mình chỉ đọc được thể văn ngôn, chữ phồn thể. Cho nên, lúc nào mình cũng phải tra từ điển. Mỗi khi nhận được email của cậu, mình phải dùng một phần mềm biến giản thể thành phồn thể, sau đó lại đi tra những từ không biết, hiểu được những từ ghép vắn, lại đọc cho Alex nghe, Alex thì lúc nào cũng chê mình đọc sai! Có đôi khi, cậu viết mà cả hai tụi mình đều đọc không hiểu, từ điển cũng không có, Alex ra lệnh ình đi thư viện tìm một quyển từ điển to hơn. Đáng thương nha, ngoài trời đang mưa đá mình cũng phải đi! Có đôi khi, việc chuyển đổi giản phồn xảy ra vắn đề, thành một đống mã tùm lum tà la. Mình lại bị mắng, Lịch Xuyên ra lệnh ình tìm người khôi phục, tốn tiền thuê người. Tóm lại...đoạn thời gian đó mình cũng rất vất vả, tình yêu của hai người mình cũng góp sức đó, cậu cảm ơn mình đi!”

Tôi nghi ngờ mình đọc Đàm Mỹ quá liều rồi, sao cứ cảm thấy René là cực phẩm tiểu thụ, nhịn không được cũng nhân cơ hội ăn hiếp một phen : “Sao phải cảm ơn cậu? Đâu phải mình kêu cậu tra từ điển đâu!”

René cũng không so đo : “Nhưng mà, hai người đúng là một đôi nha, đều tự nâng cao tinh thần cho nhau! Mỗi khi Alex bệnh nặng, email của cậu viết đặc biệt dài, đặc biệt sunny. Mấy năm đó Alex nhờ vào việc đọc email của cậu mới chống đỡ được đó. Haha, hai người đúng là tuyệt phối, một người kiên quyết không trả lời, một người kiên quyết gửi. Chống đỡ lẫn nhau hơn 3 năm trời. Cuối cùng là mình làm hỏng chuyện. Lần đó Lịch Xuyên mắng mình gần chết.”

Tôi đột nhiên hiểu được : “Tấm bưu thiếp kia là cậu gửi!”

René gõ ra một khuôn mặt xấu hổ : “Mình nhất thời xúc động liền gửi. Gửi xong nói cho Alex, Alex nói, xong rồi, chắc chắn cậu sẽ không viết thư nữa. Mình còn cãi nhau với cậu ấy, mình kiên quyết không tin, Annie cậu nói xem, cậu viết 3 năm trời rồi, tụi mình chờ thư của cậu thành thói quen luôn rồi, một tuần ít nhất 2 lá mà, thời gian lúc bố cậu sắp mất, mỗi lá thư của cậu đều viết vô cùng dài! Kết quả, đột nhiên có một ngày, cậu không viết lá nào nữa, tháng đó Alex gầy hơn 20 pound, xém nữa chết luôn. Đương nhiên, không thể trách cậu, cậu cũng đâu biết việc đó. Nhưng mà, nếu quyết định không viết, mấy tháng trước, tại sao cậu lại điên điên khùng khùng gửi email cho Alex nữa? Đúng là gió vừa lên, thổi cả mặt hồ xao động. Lúc đó Alex trượt tuyết bị thương còn nằm trong bệnh viện, không để ý lời khuyên của bác sĩ, nói gì cũng đòi tới Trung Quốc. Mới về có vài ngày à, lại bệnh suýt chết!”

René vẫn gõ tiếng Anh, giữa những chữ cái tiếng Anh rậm rạp, bỗng nhiên nhảy ra một hàng tiếng Trung, lại còn là Tống từ, đúng là dọa tôi hết hồn.

Tôi vội vàng gõ thật nhanh : “Ai! Điều này chứng minh rằng, mình vẫn cách thiên sứ một khoảng cách rất xa! René, rốt cuộc thì Lịch Xuyên bị bệnh gì?!!! Nể mặt Thượng Đế cậu nói ình biết đi!”

René : “Không được không được, đây là điểm mấu chốt. Alex mà biết sẽ bóp chết mình.”

Tôi không dám ép René quá mức, ép quá nóng giận liền cắt đứt quan hệ, khó khăn lắm mới khiến René nói về việc đó, tôi vội vàng kéo cuộc nói chuyện về hướng đó : “Vậy thì René, lúc Lịch Xuyên bị bệnh thì cậu chăm sóc anh ấy à? Cậu quen Lịch Xuyên lâu lắm rồi à?”

René nói : “Ừ, mình và Alex là bạn học đại học, tụi mình còn ngủ cùng phòng, là anh em. Mình quen Alex trước rồi mới quen Leo. Lần Alex bị bệnh kia mình đang dạy ở đại học, có vẻ rảnh rồi. Hơn nữa, Leo bận quá không tới được, chỉ có mình đi được thôi. Chăm sóc thì không tới, cạnh cậu ấy có y tá đầy đủ. Mình chỉ nói chuyện với cậu ấy, đọc email cho cậu ấy nghe thôi.”

Tôi hỏi : “Như vậy, Lịch Xuyên anh ấy bị bệnh lâu lắm rồi à?”

René nhất thời cảnh giác : “Ừ. Cậu đừng hy vọng moi thêm lời nào từ mình nữa.”

Lịch Xuyên thật may mắn nha, có người bạn tốt như René, tôi vội vàng trả : “René, cảm ơn cậu đọc email cho Lịch Xuyên nghe. Mình biết không dễ dàng, xem mình học tiếng Anh vất vả thì biết cậu khó khăn thế nào rồi.”

René gõ ra một nụ cười ngại ngùng : “Không cần. Nhớ năm đó, nếu không phải vì Leo, mình cũng sẽ không đi học tiếng Hán. Bây giờ thì hay rồi, phong cách thiết kế của mình hoàn toàn nghiêng về Đông phương rồi. Leo biết nói tiếng Trung, lại vứt bỏ văn hóa tổ tiên, theo phong cách hiện đại, không có thiên lý nha!...Đúng rồi, chuyện Alex mắc mưa cậu đừng nói với Leo nha. Leo là bạo quân, rất là bossy. Bây giờ Lịch Xuyên bị bệnh, mọi việc trong gia đình đều do Leo quyết định, anh ấy càng thêm bossy.”

Sao vậy được? Thật ra ấn tượng của tôi về Tế Xuyên vẫn rất tốt, thậm chí cảm thấy anh ta càng ôn hòa hơn Lịch Xuyên. Hơn nữa, lúc hai người ở cạnh nhau, Tế Xuyên chăm sóc Lịch Xuyên rất kỹ càng, mặc dù cũng có khi cãi nhau, nhưng đều vì muốn tốt cho Lịch Xuyên.

Tôi vội vàng hỏi : “René, vậy cậu nói ỉn biết, sau này ở cạnh Lịch Xuyên, phải chú ý những gì? Mình rất sợ Lịch Xuyên bị bệnh!”

Lúc này René vô cùng vui vẻ, màn hình nháy lên liên tục : “Đúng là bé ngoan! Ừm...đừng để cậu ấy cảm lạnh, đừng để cậu ấy bị thương chảy máu, đừng để cậu ấy ngã, đừng để cậu ấy tiếp xúc với người bệnh, đừng để cậu ấy tới chỗ có nhiều người. Trước khi ăn cơm phải rửa tay thật sạch, cạo râu không được dùng dao cạo râu...”

Một lời dặn dò thật dài, xem ra thời gian René ở cạnh Lịch Xuyên đúng là không ngắn, kể từ mĩ tới mức đó.

Tôi copy + paste lời của René vào văn bản : “Nhớ rồi. Vậy ăn uống thì sao, có gì phải chú ý nữa không?”

René nói từ đầu bên kia : “Để mình xem xem...để có đủ vitamin, mỗi ngày cậu ấy phải ăn hai loại trái cây, ba loại rau, ăn ít muối, ít dầu, ít cơm, có thể ăn một ít thịt nạc và cá. Còn nữa, ăn dưa tươi – thật ra mấy cái này cũng không cần cậu quan tâm. Alex có đầu bếp riêng, nấu theo thực đơn chuyên gia dinh dưỡng kê ra. Điều quan trọng nhất là, tuyệt đối không thể đụng vào rượu, một giọt cũng không được.”

Thình lình tôi đưa cọt một câu : “Ai nha, đúng là thiếu gia, nhiều người hầu hạ như vậy.”

37. Chương 37

Chương 37

“Không còn cách nào khác, kể từ khi Alex bị bệnh, cả nhà bọn họ đều rất cẩn thận. Thật ra tự bản thân Alex rất độc lập, chỉ cần về nhà thì khác liền. Có bà nội ông nội dặn dò, một đám người xoay quanh cậu ấy, sợ có sơ xuất. Alex đương nhiên rảnh rồi sẽ chạy về Trung Quốc ngay...ở Bắc Kinh cậu ấy tự do mà.”

Không chỉ là tự do, mà là thay đổi 180 độ. Lúc ở Bắc Kinh, lúc nào cũng là Lịch Xuyên chăm sóc tôi, lúc ở bên anh đều là anh dậy trước làm đồ ăn sáng. Tôi làm việc nhà từ khi còn rất nhỏ, vì khả năng sống độc lập của bố tôi rất kém, chén có thể vài ngày không rửa, chăn chưa bao giờ gấp, trong nhà lúc nào cũng lộn xộn như ổ chó vậy. Thím tôi nói, nhà bố tôi ở Thượng Hải có bảo mẫu, ngoại trừ đọc sách và dạy học ra, ông không biết làm gì cả, ngay cả mượn búa cũng phải do mẹ tôi đi gõ cửa. Vì vậy mà tôi buồn bực nghĩ tới tương lai gả cho người ta, cũng trốn không được số làm bà nấu cơm. Không thể tưởng tượng được còn có ngày được người khác chăm sóc, nhất thời hạnh phúc tới mức hồ đồ. Nói những điều này cho Lịch Xuyên, Lịch Xuyên còn đau lòng nửa ngày, nói tôi chịu khổ từ nhỏ, tới mức Thượng Đế cũng thấy đau lòng, cho nên phải anh tới chăm sóc tôi. Anh nhất định sẽ chăm sóc tôi thật tốt cả đời. Lúc ấy tôi cũng không để ý.

Kể từ khi mẹ tôi qua đời, tôi liền lén lút tin một chân lý, cho dù là người thân nhất với bạn, cuối cùng cũng sẽ rời bạn mà đi, hễ đi là sẽ không về nữa.

Quả nhiên, vừa nói câu đó được hai tháng, anh cũng biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Nửa năm đầu của năm đó, cảm xúc của tôi như tàu lượn cao tốc vậy, chọt cao chọt thấp. Bị vui sướng và đau buồn thay nhau tra tấn.

Thế giới này, chỉ có Lịch Xuyên có thể làm cho tôi hạnh phúc nhất, chỉ có Lịch Xuyên có thể khiến cho tôi đau khổ nhất. Không có một ai khác có thể đồng thời làm được cùng lúc hai việc này.

Nghĩ tới đây, tôi đột nhiên hỏi René :

“René, cậu nói, mình và Lịch Xuyên, có nên ở bên nhau không?”

René lập tức trả lời : “Đương nhiên là nên! Nhưng mà Annie, mình phải nói cho cậu, cậu nhóc Alex này từ nhỏ liền vô cùng quật cường, đã xác định rồi thì sẽ không quay đầu lại. Ngay cả ông già quật cường như bố cậu ấy, thấy cậu ấy, cũng né hết ba phần. Được rồi, mình phải đi xem nồi canh một chút, đợi lát nữa nói tiếp.”

Tôi ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm màn hình trống trơn, suy nghĩ mấy câu René vừa nói, trong lòng rõ ràng trống rỗng, lại nặng như treo mấy ngàn cân, càng ngày càng sa thấp xuống, không đi đâu được. Chỉ cảm thấy chính mình giống như đang đứng ở lối vào của một thời gian, sau lưng là một lỗ đen sâu thẳm thẳm không thấy đáy. Mà nhiệm vụ của tôi, là che lối đi này lại, không cho Lịch Xuyên trôi qua, hoàn toàn biến mất khỏi mắt tôi.

Tôi làm được sao?

Năm đó bệnh của Lịch Xuyên nhất định rất nặng, nhất định nằm trên giường thật lâu, anh cũng không thể tự sử dụng máy tính, còn cần người khác đọc cho anh nghe.

Anh bị bệnh gì, tôi không có dũng khí để đoán nữa. Có lẽ, anh đã tới Quỷ môn quan vài lần...

Cho nên, anh không chịu nói cho tôi biết, vì anh không muốn liên lụy tôi.

Bỗng nhiên, cả người tôi lạnh lẽo. Không thể không vào bếp, rót một ly nước ấm, làm ấm người một chút.

Lúc quay lại, cửa sổ màu cam lại sáng lên, René đã trở lại : “Vừa rồi nói tới đầu rồi?”

“Nói tới Lịch Xuyên rất quật cường, Tế Xuyên rất bossy.”

“Cũng không phải bossy. Chỉ là chủ ý của Tế Xuyên có vẻ nhiều, thường thường cũng hay hơn của người khác, nên lúc nào cũng muốn bắt người khác nghe theo mình.” Đại khái ý thức được nói xấu Tế Xuyên hơi nhiều, René vội vàng bổ cứu.

“Đúng vậy, Tế Xuyên rất tốt, mình rất thích anh ấy.”

“Vậy cậu, Annie, sao cậu không tới Thụy Sĩ?” René hỏi “Chừng nào Lịch Xuyên xuất viện cậu tới Thụy Sĩ được không? Mình điều cậu tới tổng bộ Thụy Sĩ, cho cậu tiền lương bằng của Lịch Xuyên luôn.”

Tôi nhịn không được nở nụ cười. Vài năm trước lúc ở bên Lịch Xuyên, Lịch Xuyên nhiều lần hỏi tôi có đồng ý qua Thụy Sĩ nghỉ lễ với anh không, nghỉ nhiều hay ít đều được. Tôi không đồng ý lần nào. Có chút ngượng ngùng không dám gặp người nhà Lịch Xuyên. Thật ra Lịch Xuyên cũng có chỗ ở riêng. Nhưng nghe anh nói chuyện, những chuyện như đi thăm người thân, ngày lễ ngày Tết đi thăm nhà ông bà nội, nhà ông bà ngoại, nhà bác, nhà chú, nhà cậu, nhà dì và một đồng anh chị em họ đi chơi, du lịch, trượt tuyết, đó là một phần rất quan trọng trong cuộc sống của anh...tôi có chút sợ hãi.

“Mình...người ngoại quốc mà...không quen lắm. Hơn nữa, mình cũng không biết nói tiếng Pháp, tiếng Đức.”

“Người nhà Lịch Xuyên đều biết nói tiếng Anh nha, hơn nữa thế hệ trước cũng nói tiếng Trung rất sôi.”

“Ừm...mình hơi sợ gặp thế hệ trước.” trong đầu tôi, thỉnh thoảng lóe ra vài câu trong bài “Không Tước bay về phía đông nam.””

“Đừng sợ đừng sợ, nhà họ Vương ít con gái, thế hệ trước đều rất hiền lành, nhất là đối với con gái, đặc biệt là đối với cô gái mà Lịch Xuyên thích nữa. Họ thương cậu còn không kịp nữa là.”

René nói như vậy, giống như tôi là con dâu nhà Lịch Xuyên không bằng, tôi không khỏi cảm thấy buồn bực : “Đừng nói nữa René, Lịch Xuyên và mình đã over rồi. Bây giờ sức khỏe anh ấy không tốt, mình không muốn anh ấy khó chịu, anh ấy kêu mình over thì over đi.”

Bên kia vội vàng gõ ra hình một người tí hon dập đầu như đảo tôi : “Annie cậu trăm ngàn đừng over với Lịch Xuyên, cả nhà mình xin cậu!!!”

Tôi bỗng dưng thấy giọng điệu đối phương có chút khác thường : “Ai, anh là René à?”

Tạm dừng vài giây, cửa sổ đối thoại nhảy ra một dòng chữ :

“Anh là Tế Xuyên, René đang rửa chén. Có máy rửa chén mà cậu ấy lại không cần, đúng là đồ helpless DIY. Đối với người như vậy, làm sao không gia trưởng một chút được.”

Đại ca Tế Xuyên nha!!! Mồm tôi há thật to, hết hồn : “Anh...anh lên từ hồi nào?”

“Anh chọc em thôi mà. René kêu anh lên nhìn xem có tin nhắn mời không. Anh vừa lên thôi, Tiểu Thu, em thêm MSN của anh đi.”

Biểu tượng đổi thành một con cú mèo, chỗ kí tên cá nhân có một dòng chữ :

“I’m not bossy. I just have better idea” (Tôi không ngang ngược, tôi chỉ có ý tưởng tốt hơn người khác thôi).

Tôi gõ chữ thật nhanh, nhập vào chủ đề : “Anh Tế Xuyên, bây giờ em đi Thụy Sĩ, gặp Lịch Xuyên được không?”

Bên kia, ngừng thật lâu.

Tiếp theo, hiện ra một dòng chữ : “Tụi anh đều trông em tới. Nhưng mà, Lịch Xuyên tuyệt đối sẽ không đồng ý. Nó không muốn gặp em vào lúc như thế này.”

Thật tôi thật lâu không nói lời nào, Tế Xuyên lại gõ một dòng :

“Nếu Lịch Xuyên đồng ý gặp em, 6 năm trước nó sẽ không bỏ em mà đi.”

Tế Xuyên không hổ là anh của Lịch Xuyên.

Nói chuyện với René một tiếng, đã biết rất nhiều chuyện của Lịch Xuyên. Nói chuyện với Tế Xuyên nửa tiếng, hể là chuyện Lịch Xuyên không muốn tôi biết, Tế Xuyên sẽ không lộ chút nào. Chúng tôi luôn nói về khí hậu và ánh sáng ở Thụy Sĩ.

Tế Xuyên khuyên tôi gọi điện thoại cho Lịch Xuyên một tuần một lần. Tế Xuyên nói, Lịch Xuyên chắc chắn rất muốn nghe giọng tôi, nhưng bệnh của anh còn chưa ổn định lắm. Cả người rất yếu ớt, không thể nói chuyện trong thời gian dài, lúc nặng còn phải dùng máy hô hấp.

Thăng thản mà nói, trải qua sự qua đời của hai người thân, tôi có sức kháng cự rất mạnh với sự sợ hãi. Tình trạng của Lịch Xuyên làm tôi nhớ tới tháng trước khi bố tôi qua đời. Khi đó một ngày có thể nhận được ba thông báo bệnh tình nguy kịch, mỗi lần cấp cứu, tôi và Tiểu Đông đều ngồi ngoài cửa phòng phẫu thuật, nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường, nhìn sinh mệnh trôi đi theo từng giây một. Một tháng trôi qua, tâm hồn chúng tôi đã bị tra tấn mỗi một phút giây không nổi, cố gắng phối hợp trình tự trị liệu này tới trình tự trị liệu khác. Có khi thấy bố tôi đau khổ giãy dụa trên giường bệnh, sống không bằng chết, tôi thậm chí đã lén lút nghĩ, nếu tôi là ông, không bằng làm cho gọn, có lẽ vẫn là một sự giải thoát.

Một tuần sau khi nói chuyện với René, tối nào tôi cũng mơ thấy ác mộng. Tỉnh dậy là không ngủ được nữa. Tôi bắt đầu uống thuốc ngủ mỗi ngày. Sau đó, liên tục tập thể dục vô cùng mãnh liệt để dời đi lực chú ý.

Thứ bảy tôi tới sân vận động, phát hiện giáo viên đột nhiên xin nghỉ, khóa Yoga học kỳ này đã chấm dứt trước thời gian, lớp thay thế là lớp nhảy latin. Cả lớp yoga, vì vậy lại tiếp tục học nhảy latin, học với một huấn luyện viên nam đẹp trai tới từ Học viện Thể Thao. Nghe nói, sự thay đổi này không làm ai phật ý cả. Ngược lại mọi người càng hưng phấn hơn, được tập luyện còn không nói, còn có thể hao sắc một phen, đúng là mắc gì mà không làm.

Lúc học năm thứ tư, tôi từng học một lớp nhảy latin. Lúc đó trường tôi muốn tổ chức một cuộc thi nhảy latin, tôi là trưởng ban thể dục của hội thể dục, bị chỉ định cùng một nam sinh khác đại biểu khoa tiếng Anh dự thi. Để đoạt giải, chúng tôi tìm một vũ sư latin bí mật biên đạo cho chúng tôi, ngày đêm luyện tập không ngừng, cuối cùng đạt giải Á quân. Quán quân là hai vị cao thủ khoa thể dục, chúng tôi cam bái hạ phong.

Qua nhiều năm như vậy rồi, tôi hơi quên bước nhảy, nhưng vì tôi hay đi tới sàn nhảy, ngẫu nhiên cũng dùng được một phen.

Sân vận động chỗ tôi tập là sân vận động lớn nhất ở khu tôi, số người học lớp nhảy latin không chỉ gấp ba lần số người học yoga, lại còn thu hút rất nhiều sinh viên, cũng thu hút rất nhiều nam.

Hôm thứ 7, tôi thay đồ thể dục ra vào phòng học, thấy một người, vóc dáng cao cao, hai tay đút trong túi quần, cúi đầu, có chút không tự nhiên đứng trong góc phòng học.

Ngả Tùng.

Mới đầu, tôi nghĩ mình đi nhầm phòng học. Nhưng nhóm mấy bà mẹ đều đang đứng ở góc phòng nói chuyện phiếm, tôi chắc chắn không đi nhầm. Sau đó, tôi lại nghi ngờ Ngả Tùng đi nhầm phòng. Tiến sĩ Vật lý đi học nhảy latin, có chút buồn cười nha.

“Xin chào, Ngả Tùng!” tôi đi lên chào hỏi.

Anh ta thấy tôi, có chút xấu hổ : “Xin chào, Tạ Tiểu Thu.”

“Sao rảnh rồi tới đây vậy?”

“Tôi đi theo huấn luyện viên của mình tới đây.”

“Huấn luyện viên của anh? Ai là huấn luyện viên?”

“Chính là người kia—”

Tôi nhìn theo hướng ngón tay Ngả tùng, “người kia” chính là huấn luyện viên nhảy latin của chúng tôi. Ngả Tùng giải thích, anh ta vốn học thầy Đinh ở trung tâm thể thao khu Hải Điện, bây giờ ở đây muốn thầy Đinh, lớp bên kia vừa học một tháng, anh ta không muốn đổi giáo viên, liền đi theo.

Tôi trở mặt : “Anh...học nhảy latin?”

“Kỳ cục lắm à?” anh ta biết tôi nghĩ gì, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh.

“Có chút.”

Anh ta liếm liếm môi, giải thích : “Chúng tôi học Vật lý, cứ bị người ta kêu là đầu óc nở nang tứ chi teo tóp. Tôi muốn cân bằng một chút...”

“Biện pháp cân bằng cũng có nhiều loại lắm mà? Ví dụ như lớp đấm bốc nè, lớp võ thuật nè, lớp tennis nè, lớp thể hình nè, lớp đánh golf nè, lớp bowling nè...”

Nhiều lớp “tăng cường sinh lực” như vậy anh ta không tham gia, học cái này làm gì?

Anh ta cười nhẹ : “Ừ, mấy lớp đó tôi cũng học rồi. Tuy nhiên, tôi chỉ thích nhảy latin.”

Tôi không nói gì, một lát sau, tôi nói vắn vơ : “Nhảy latin rất tốt.”

“Đúng vậy,” anh ta nói “Vừa rồi huấn luyện viên kêu mọi người tìm bạn nhảy. Khó lắm mới gặp người quen. Cô làm bạn nhảy của tôi được không?”

“Ừm...ừm...” tôi đang tìm cớ.

“Yên tâm, tôi sẽ không giẫm chân cô đâu.” Anh ta nhìn tôi thật chân thành “Trước kia tôi cũng học rồi, không phải trình độ sơ cấp.”

“À...được rồi.” thịnh tình không thể từ chối.

Âm nhạc vang lên, bài hát latin thật ước át. Huấn luyện viên nói, để mọi người nghe nhạc trước, tùy tiện nhảy theo nhạc để làm nóng người.

Tôi hỏi Ngả Tùng : “Anh nói, anh không phải trình độ sơ cấp. Vậy anh trình độ gì?”

“Tôi từng đại biểu trường đi thi.”

Tôi hít một hơi lạnh : “Vậy ít nhất anh phải học lớp trung cấp rồi.”

“Huấn luyện viên nói, căn cứ tình huống báo danh, có không ít người ở trình độ trung cấp. Cho nên bây giờ mọi người tùy tiện nhảy, thầy đứng ngoài quan sát, sau đó sẽ chia lớp. Từ đó mới sắp xếp thời gian, vào giờ này là lớp trung cấp, giờ sau là lớp sơ cấp.” anh ta chậm rãi nói, xem ra anh ta rất quen thuộc với ông thầy kia.

“À...ra là vậy.”

Tôi chỉ phải nhảy với Ngả Tùng.

Vừa nhảy vài bước tôi liền tròn mắt.

Trình độ của Ngả Tùng, tuy rằng không bằng trình độ của đôi quán quân trường tôi năm đó, nhưng cũng ngang tôi. Động tác vô cùng phức tạp anh ta cũng biết làm, eo và hông xoay chính xác miễn bàn.

Vấn đề không ở đây.

Vấn đề là trong lúc nhảy, anh ta vẫn nhìn tôi đầy ý cười, ánh mắt có chút ái muội.

Không chỉ mình tôi nhìn choáng váng, nữ sinh cả lớp đều ngây đơ.

Chúng tôi không chuẩn bị gì, lại phối hợp khá là ăn ý. Nhảy tới lúc cao trào, anh ta thậm chí giơ tôi lên cao, lại ném lên, làm một động tác ba lê nguy hiểm.

Âm nhạc vẫn đang vang, eo vẫn đang xoay, bộ phận báo thức trên đồng hồ tôi lại reo lên.

Hôm nay, vào giờ này, tôi đã hẹn trước gọi điện thoại cho Lịch Xuyên.

Tôi nói một tiếng thật xin lỗi, bỏ Ngả Tùng lại, chạy ra sân vận động, lấy thẻ điện thoại ra, ấn một dãy số thật dài trên điện thoại.

“Hi,” giọng nam thật êm tai.

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu, em khỏe không?” giọng anh vẫn rất nhẹ, thậm chí, có một chút khàn khàn, nhưng nghe có tình thần hơn hồi trước nhiều.

Tôi nhất thời cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Rất khỏe, anh thì sao?”

“Rất khỏe.”

“Anh còn dùng máy hô hấp không? Lịch Xuyên?”

Đầu bên kia trầm mặc một lát, giọng nói thể hiện sự không vui vô cùng rõ ràng : “Ai nói cho em anh phải dùng máy hô hấp?”

—đầu tôi “ong” một tiếng liền lớn hơn gấp mười lần. Tới lúc nào rồi, người này bệnh tới mức không có sức nói chuyện, mà vẫn muốn gặt tôi? Vẫn không chịu nói cho tôi biết? Rốt cuộc thì anh muốn giấu tới khi nào?

Lửa giận không biết từ đâu bốc ra, giọng tôi nhất thời cao lên vài nấc : “Lịch Xuyên, nể tình chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy rồi, nể tình em chưa bao giờ nói dối anh, xin anh nói thật với em, được không?”

Chưa kịp nói hết câu, tôi đã bị khí thế ép người của mình dọa hết hồn.

Quả nhiên, đầu bên kia, Lịch Xuyên phát ra những âm tiết thật mơ hồ, dường như muốn nói gì, lại nói không nên lời, chỉ truyền tới tiếng hít thở gượng gượng của Lịch Xuyên.

Tiếp theo, là âm thanh máy bận.

Bất tự không hợp, đúng là vô cùng không hợp. Lịch Xuyên gặp tôi, không phải đại nạn thì là cái gì? Huhu—cái miệng xui xẻo này, tôi lại khắc anh nữa rồi!

Đầu óc trống rỗng, tôi luống cuống tay chân ấn điện thoại. Thẻ gọi quốc tế giá rẻ, phải ấn vào ba mươi mấy con số, trong cơn hỗn loạn tôi ấn sai ba lần mới ấn đúng.

Lần này, là y tá tiếp, vẫn là tiếng Anh cứng ngắt : “Vương tiên sinh cần nghỉ ngơi, mời gọi lại sau.”

“Đợi chút!” tôi kêu to “Vương tiên sinh có việc gì không?”

“Ừm...vừa rồi anh ấy đứng trước điện thoại đợi rất lâu, có lẽ hơi mệt. Chúng tôi đang cho anh ấy hấp khí, không có việc gì.”

“Nhưng mà—“

Điện thoại đã bị gác.

Tôi suy sụp ngồi bệt xuống bậc thang.

Ánh trăng di động trên ngọn cây.

Gió đêm rất ẩm, chắc đã tới mùa xuân rồi.

Tôi ôm chân, ngồi trên thềm đá lạnh lẽo, suy nghĩ lan man về thời gian một năm đã qua. Lại rối rắm, lại buồn bực.

Sầu đời a...sầu đời...

Bất đắc dĩ a...bất đắc dĩ...

Tôi lặp đi lặp lại hỏi chính mình : không có Lịch Xuyên, tôi có thể tiếp tục sống nữa không? Không có Lịch Xuyên, cuộc sống có còn ý nghĩa nữa không?

Đáp án là : không có Lịch Xuyên, không phải tôi cũng sống 6 năm sao? Không có Lịch Xuyên, cuộc sống của tôi không phải cũng rất phong phú sao?

Vì sao trong lòng tôi vẫn nặng trĩu, vẫn cảm thấy không vui?

Suốt 6 năm, tôi chưa từng cười thật vui vẻ. Thật sự, cho dù xem bộ phim hài hước nhất, tôi cũng sẽ khóc, sẽ cảm thấy thật ra tôi chính là người buồn cười nhất trên thế giới này : mơ tưởng xa vời, ngoan cố, biết rõ là hoa trong gương, trăng trong nước, mà vẫn muốn đập nổi chìm thuyền.

Đèn đường lúc sáng lúc tối, thoang thoảng mùi thì là.

Hai mắt tôi đầy nước mắt, ngồi trên bậc thang, ngắm người một hồi, chân dần dần co rút, đang tính đứng dậy, bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai tôi.

Quay đầu nhìn, là Ngả Tùng.

“Nè, đây là quần áo, túi xách của cô. Tan học rồi.”

38. Chương 38

Chương 38

Tôi đứng dậy, nhận đồ của mình, nói cảm ơn.

“Cô có muốn tôi đưa cô về bằng xe đạp không?” anh ta hỏi, ánh mắt thật nhu hòa.

“Nhà tôi cách đây không xa,” tôi khịt khịt mũi, mỉm cười với anh ta “Tự tôi về là được.”

“Tôi đi với cô, dù gì cũng tiện đường.” anh ta kiên trì. Thuận tay cầm lấy túi của tôi, treo trên xe đạp.

Chúng tôi yên lặng đi, dọc theo đường đi, tâm trạng tôi không tốt, không nói câu nào.

Chuyển qua một con phố mới, Ngã Tùm bỗng nhiên mở miệng : “Chị tôi nói, cô là một người lập dị.”

“Lập dị? Tại sao?”

“Chị tôi nói, cô ở CGP không có người bạn nào, nam hay nữ cũng đều không có. Không phải vì cô không được người ta thích, mà là cô, ừm, giống như không cần bạn bè, dường như không có hứng thú gì với thế giới bên ngoài vậy.”

Tôi nhìn anh ta, ngạc nhiên. Đây là ấn tượng của Emma về tôi à? Tiêu cực tới mức đó à?

“Không có hứng thú?” tôi biện bạch “Không thể nào! Tôi tham gia Hội ăn chay, tôi ghi danh lớp yoga, tôi đi bar, khiêu vũ, đi bơi, chạy bộ — từ trước tới giờ tôi luôn rất hòa mình với thế giới bên ngoài.”

Sâu trong lòng tôi, tôi biết tôi đang ngụy biện, đang nói dối. Nếu nói sự rời đi của Lịch Xuyên khiến cho tâm hồn của tôi chết đi, thì hơi quá. Nếu nói nó khiến linh hồn tôi tiến vào trạng thái ngủ đông, khiến cho các giác quan của tôi không nhạy, thoái hóa khả năng giao tiếp, niềm tin giảm sút, thì tuyệt đối chính xác.

Anh ta xoay người liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt khó lường : “Tôi chỉ là về linh hồn, không phải thân thể.”

Sau đó, anh ta còn nói : “Nhìn cô trông như đang cười, nhưng khi cô cười, lông mày lại cau lại, giống như vừa nuốt một túi mật vậy.”

Ngã Tùm nói vô cùng dừng cảm, lại quên một chân lý, chính là người vô cùng phiền não không muốn bị người khác phân tích sự phiền não của mình.

Tôi vô cùng không khách khí ngắt lời anh ta : “Stop, Ngã Tùm! Tôi biết anh làm nghiên cứu. Tuy nhiên, tôi hy vọng anh không sinh ra hứng thú nghiên cứu tôi. Tôi không muốn làm hạt nhân. Tôi không thích bị người khác nghiên cứu. Tôi có vui vẻ hay không, không liên quan gì tới anh!”

Nói hết câu này tôi liền cảm thấy hơi hối hận, thật ra bình thường tôi cũng không vô duyên vô cớ công kích người khác. Ai bảo anh ta đụng trúng lúc tôi đang phiền lòng làm gì. Trong đầu tôi tất cả đều là Lịch Xuyên.

Nhưng mà, người này lại mặt không đổi sắc, không vội không giận : “Cô biết “Hiệu ứng bướm bướm” không?”

“...”

“Một bướm Nam Mỹ nhẹ nhàng vỗ cánh một chút ở vùng nhiệt đới, sẽ gây ra một cơn lốc xoáy ở North Texas. Hôm nay cô rơi một giọt nước mắt, có thể khiến cho Brazil hứng chịu một cơn hồng thủy, cũng có thể khiến ủa đông năm sau có bão tuyết. Sự vui buồn của cô có liên quan tới thế giới, đương nhiên sẽ liên quan tới tôi. Chúng ta đều liên quan tới nhau.”

“Ngã Tùm, thứ nhất, tôi không muốn bị anh “Vật lý hóa”. Thứ hai, xin anh lúc thảo luận vấn đề, đừng dùng ví dụ có liên quan tới khí hậu toàn cầu hoặc là vũ trụ. Liên quan hay không, không cần anh nói. Ví dụ như, tôi và anh không liên quan gì tới nhau, vì đó là định nghĩa của tôi. Tôi và một người nào đó, có liên quan, cũng là định nghĩa của tôi. Cho dù người đó không liên quan, tôi cũng muốn liên quan với người ta...”

Chưa nói xong câu này, mắt tôi liền cay xè, nhin không được nheo ngào : “Đời trước tôi chọc ai? Sao bây giờ thê thảm dữ vậy...”

Sáu năm, tôi chưa bao giờ nói với ai chuyện của tôi và Lịch Xuyên. Giữ khư khư cho chính mình, giống như là một bí mật quan trọng nào vậy. Tôi không nói cho Tiểu Đông, sợ nó buồn cho tôi. Tôi không nói cho

bạn học, sợ bọn họ cười tôi. Tôi lại không dám nói cho đồng nghiệp, sợ mọi người nói thẳng ra là tôi thảm : “Xem, em đúng là số khổ, còn trẻ, bố đã chết, mẹ đã chết, lại bị bạn trai vô tình bỏ rơi.” Trữ An An là bạn tốt duy nhất mà tôi có thể tâm sự, tốt nghiệp lại đi Thượng Hải, lại còn gả cho Tu Nhạc, trước mặt nó, tôi cũng ngượng ngùng nói ra...Hôm nay, tôi lại xả giận trước mặt một người xa lạ mới quen biết không bao lâu, chứng tỏ ý chí của tôi đã bị Lịch Xuyên mài mòn hết rồi.

Thấy trên mặt tôi có nước mắt, Ngả Tùng đưa một chiếc khăn tay cho tôi, hỏi tôi một vấn đề không liên quan gì : “Đúng rồi, cô ăn thịt cừu nướng không?”

Đầy đường toàn là mùi đồ nướng, thật hấp dẫn nha –

“...không ăn, tôi ăn chay.”

“Có rau mà. Người ta cũng nướng đậu hủ, cải bó xôi, khoai tây xắt lát nữa.”

“Ăn cũng được, tôi mời.”

“Được rồi. Dù sao chúng tôi làm Vật lý cũng nghèo, ăn cơm mềm quen rồi.”

“Phì—” tôi nhin không được nở nụ cười.

Chúng tôi tùy tiện tìm một quầy hàng, băng ghế hơi bẩn, tôi đang tính ngồi xuống, Ngả Tùng ngăn tôi lại, dùng giấy ăn xoa xoa ghế. Anh ta kêu một chai bia, gọi mười xiên thịt cừu nướng, tôi gọi một đĩa toàn đồ chay nướng : đậu hủ, ngô, khoai tây, cải bó xôi. Chúng tôi đều cường điệu hai chữ “thêm cay”.

Ngả Tùng giống tôi, không cay không vui, càng cay càng tốt.

“Anh không phải người Bắc Kinh à?” tôi hỏi.

Bộ dạng Ngả Tùng không giống người phương Bắc lắm, nhưng khẩu âm của anh ta lại là tiếng phổ thông chuẩn.

“Tôi là người Thành Đô, học đại học ở Bắc Kinh. Bố mẹ tôi đều là người Thành Đô. Người Thành Đô tụ tập cùng một chỗ, đều thích làm bốn việc—”

“Bốn việc gì?”

“Ăn một nồi lẩu cay, đánh vài ván mạt chược, xem vài cuộn băng cũ, bàn về mấy cô em.” Anh ta dùng tiếng Thành Đô nói, giọng mềm, rất buồn cười.

“Hèn gì anh kiên trì chủ nghĩa độc thân, cả đời không ai quản anh, có thể chơi cả đời.”

“Đúng vậy. Đó là một cách sống rất tốt, cô thử đi.”

“Nhưng mà,” tôi cắn một miếng đậu hủ, hỏi một vấn đề thực tế “Vấn đề sinh lý giải quyết như thế nào?”

Anh ta đang uống bia, xém nữa phun ra : “Vấn đề sinh lý?”

“Chính là...ừm, cái kia?”

“Cái kia? À—cái kia. Vì giữ vững cách sống này, đành phải hy sinh thôi. Giống như cô vì ăn chay, phải hy sinh việc ăn thịt vậy.”

Đến phiên tôi ghen hòng : “Cái này...có dễ không?”

“Không dễ...nhưng có thể vượt qua, hề là khó khăn, vượt qua rồi sẽ không khó nữa, đúng không?”

“Có phải vì anh học Vật lý, nên không có cơ hội gặp được cô gái nào thích hợp không??”

“Nói thật ra. Nữ sinh khoa Vật lý không nhiều lắm, nếu có thì rất ngang ngược, cũng sớm bị người ta cướp đi.”

“Xuất sắc như anh cũng không có ai à?”

“Lúc học trung học tôi đã bị nữ sinh cướp đi rồi.”

Kỳ cục, tôi nói : “Nói như vậy, anh từng có bạn gái?”

“Ừ,” anh ta nói “Lúc tôi xuất ngoại có mang theo bạn gái, qua một năm, cô ấy nhìn trúng một người Nhật Bản. Vì gả cho anh ta, bỏ đi cả con của chúng tôi.”

Về mặt anh ta thật lạnh nhạt, giống như đang nói giỡn vậy, tôi ngẩn ra, nói : “Tại sao lại như vậy? Hai người yêu nhau bao lâu?”

“Tám năm, bắt đầu từ hồi trung học.” anh ta uống một hớp bia “Tám năm kháng chiến, hủy hoại trong chốc lát.”

“Vậy sao anh còn vui vẻ vậy?” tôi có chút bội phục anh ta.

“Tôi không vui thì làm sao bây giờ, nhảy lầu à? Nhảy sông à?”

“Ai, Ngã Tùng, tôi cảm thấy chúng ta nên bắt tay.” Tôi thật sự giơ tay ra cho anh ta cầm.

“Sao, cô cũng bị bỏ rơi à?”

“Tối giờ phút này, xem như vậy đi. Đang over.”

“Ăn cái gì đi.” anh ta nói “Chuyện tình cảm không thể khuyên nhủ gì được, cô cố hết sức chuyển mọi giác quan lên miệng mình là được.”

“Ý anh là, liệu pháp ăn uống?”

“Đúng vậy. Đề cử cô một loại thực phẩm, chuyên trị thất tình.”

“Thực phẩm gì?”

“Thịt bò khô.” Anh ta nói “Thật đấy, ăn cái đó vô cùng nghiện răng nghiện lợi, có cảm giác kiểu như “Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục”. Không tin cô thử đi, tôi đã đề cử với nhiều người rồi.”

(Tráng chí cơ xan hồ lỗ nhục – : nôm na là bữa ăn no say làm thỏa khát vọng đói khát).

Tôi cười to.

Ăn gần một giờ, Ngã Tùng đưa tôi tới cửa nhà trọ. Tôi nói với anh ta : “Cảm ơn anh đưa tôi về.”

“Không khách sáo.”

Tôi tìm chìa khóa, xoay người mở cửa, Ngã Tùng bỗng nhiên nói : “Thứ bảy tôi có một buổi liên hoan, có rất nhiều chuyên gia tới, cũng có rất nhiều người nhà tham gia, để chủ tịch công đoàn không quan tâm tôi, cô đi cover hộ tôi một chút được không?”

Tôi cảm thấy, yêu cầu này rất hợp lý, có lẽ tương lai tôi cũng cần anh ta cover ỉnh.

“Đi.”

Cạnh khu nhà tôi ở có một cây Ngô Đồng rất to. Mỗi ngày trước khi vào nhà, tôi đều đi ngang qua thân cây nhìn lên trên, nhìn xuyên tới trời xanh, lại từ trời xanh nhìn xuống dưới, nhìn tới tận rễ cây. Đây là một lần làm vật lý trị liệu duy nhất ắt trong ngày của tôi.

Sau đó, tôi mở cửa ra, thấy Mia đang nằm ngủ gật trên giường. Tôi vào bếp rửa chén ngày hôm qua, một cái. Tìm được ly trà, đổ trà dư ngày hôm qua, một ly. Giúp Mia tắm rửa, lại lấy máy sấy sấy cho nó. Sau đó mở máy tính làm mấy bản phiên dịch thêm. Một tuần nay ngày nào tôi cũng lo lắng cho Lịch Xuyên, tinh thần khó tập trung, chậm trễ không ít công việc. Tôi vui đầu làm việc trước màn hình hơn 2 giờ, sức cùng lực kiệt. Tắm rửa leo lên giường, nghe âm nhạc cổ điển trên radio, trợn mắt nhìn trần nhà, nổi lòng lung tung, không thể đi vào giấc ngủ.

Đồng hồ dần dần chỉ tới 3 giờ sáng. Tôi bò xuống giường tìm thuốc ngủ, lọ thuốc trống rỗng, uống hết quên mua. Tôi ngồi trong phòng khách tập yoga, càng tập càng có tinh thần, liền mặc đồ thể thao và giày chạy, ra ngoài đường chạy bộ. Chạy mệt liền ngủ say.

Khu tôi ở ở cạnh một con đường cái, đèn đường sáng ngời, đôi khi có xe hơi chạy qua, hai bên đều có sà n nhảy và tiệm internet mở qua đêm, khá an toàn. Chạy bộ là phương pháp chữa mất ngủ hữu hiệu. Tôi chạy một vòng quanh khu tôi ở, thở hồng hộc, điện thoại trong túi quần bỗng nhiên vang lên

Là một dãy số xa lạ, rất dài.

Đồ điên, ai đêm hôm khuya khoắt tìm tôi?

Đùa dai hay là ác ý quấy rầy! Trực tiếp ấn nút đỏ.

Qua 1 phút, điện thoại lại reo lên. Lần này, tôi không kiên nhẫn nữa, mở điện thoại liền rống vào đầu bên kia : “Alo, gọi điện thoại tiên sinh, gọi điện thoại có cần giống như bắt lính theo danh sách không? Phiên anh xem giờ đi, bây giờ là 3 giờ rưỡi sáng đó!”

Bên kia, im re. Qua nửa ngày, mới truyền tới một giọng nói trầm thấp :

“Thật xin lỗi, là anh. Lịch Xuyên.”

Tôi vẫn đang chạy bộ, đang chạy qua một ngã tư đường nhỏ, nghe thấy giọng Lịch Xuyên, quên nhìn đèn, một chiếc xe từ phía từ đằng sau, thắng gấp lại, lái xe bên trong chữ ầm lên với tôi : “Cái con này, muốn ông mày đâm chết à!”

Tôi vội vàng chạy về chỗ đi bộ, ngoan ngoãn chờ đèn đỏ.

“Trễ như vậy, em còn ở ngoài đường?” lái xe người Trọng Khánh mắng to, Lịch Xuyên hiển nhiên nghe thấy.

“Em...” nuốt nuốt nước miếng “Đang chạy bộ.”

“Thấy em còn đang trên mạng, nghĩ em chưa ngủ.” anh nói “Uống hết thuốc ngủ rồi à?”

“Ừ,”

“Đêm hôm khuya khoắt em còn ra ngoài chạy bộ? Biết ngoài đường loạn cỡ nào không? Lập tức về nhà, nghe không?” người này nhất định không thối nể nữa, giọng điệu bắt đầu ngang ngược lên.

Tôi tính nói, ai cần anh lo, anh là gì của em, liên quan gì tới anh. Nghĩ kĩ lại, a di đà phật, Tạ Tiểu Thu ta đây không chấp nhặt với người bệnh.

“Em đang chạy về nhà mà.”

Kể từ khi về từ Ôn Châu, Lịch Xuyên quyết tâm kết thúc với tôi, cũng không gọi điện thoại cho tôi. Bây giờ lại gọi điện thoại, tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tam sinh hữu hạnh, lại có cảm giác chua xót chứ không hề vui mừng như tôi vẫn nghĩ.

Nhanh như chớp chạy về nhà trọ, mở cửa sập ra, không kịp uống nước, tôi liền ngồi lên giường nói vào điện thoại : “Lịch Xuyên, tìm em có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì...”

“Anh khỏe hơn chưa?” tôi vẫn đang thở “Có thể nói chuyện nhiều không?”

“Tốt hơn nhiều.” anh dừng một chút, nói “Anh chỉ ngẫu nhiên cần máy hô hấp thôi, chỉ có một, hai lần thôi, em đừng nghe người khác nói lung tung, đừng nghĩ nghiêm trọng như vậy.”

Tôi thừa nhận, chuyện máy hô hấp, tôi không dám lên mạng tìm hình để xem.

“Lịch Xuyên...” tôi hỏi “Vậy anh, có phải đau lắm không?”

“Sao lại đau?”

“Họ...có nhét một ống thở--”

Anh nhanh chóng ngắt lời tôi : “Không đau. Trí tưởng tượng của em đừng phong phú như vậy, được không?”

“Vậy cả người anh, còn chỗ nào không thoải mái?”

“Không có.” Anh nói “Bây giờ rất thoải mái.”

“Anh rất thoải mái mà...vẫn nằm trong bệnh viện? Hửm? Lịch Xuyên, đây là những gì anh muốn nói với em à?”

“Ừ. Bình thường anh bận quá, không có thời gian nghỉ ngơi, bây giờ vừa vặn có cơ hội nghỉ ngơi một chút. Cho nên, em không cần lo lắng.” ở đầu bên kia, anh nói nhẹ nhàng bằng quơ.

“Thật xin lỗi, hôm nay em nổi giận. Có phải em nói to lắm không? Có phải thô bạo lắm không? Có phải anh rất tức giận không?” xong đời, hoàn toàn Quỳnh Dao, đúng là không xấu tính được.

“Tiểu Thu,” anh nói từng chữ từng chữ một “Vĩnh viễn đừng nói xin lỗi với anh – em không có lỗi gì với anh cả.”

“Vậy tại sao bây giờ — anh lại muốn gọi điện thoại cho em? An ủi em à?”

“Anh chỉ muốn nói cho em biết tất cả đều bình an, để em yên tâm.”

“Chờng nào anh xuất viện được?”

“Còn một thời gian nữa.”

“Nói như vậy, có nghĩa là anh còn bệnh.”

“Tiểu Thu, đừng dây dưa đề tài này, được không? Nghĩ tới chuyện nào vui vẻ chút đi.”

“Anh bị bệnh rồi, mà còn muốn em vui vẻ, anh nghĩ em không phải là người à!!! Giọng lại cao lên.

“...” đầu bên kia không nói gì.

“Lịch Xuyên, đang nói chuyện với anh đó!”

“...tiếp tục move on, nghe chưa?”

Tôi cảm thấy, bệnh của anh nhất định là tốt hơn nhiều, nếu không giọng điệu cũng sẽ không hung hăng như vậy, hơn nữa còn có chút không kiên nhẫn. Tôi suy nghĩ, có nên cãi nhau với anh nữa không.

Tốt nhất là không.

“Được rồi, đêm nay em đi tìm một tên đàn ông đi.” tôi tức giận “Anh chàng Tiến sĩ Vật lý vừa đưa em về, để em đi gọi điện, hỏi xem đêm nay anh ta có muốn em không. Dù sao ở cạnh anh, hai người đều vô vô, em còn chê nữa là.”

“Muốn em move on, không phải muốn em làm vậy. Em muốn bị AIDS à.” Anh lại trách tôi.

“Lịch Xuyên,” tôi nói thật nghiêm túc “Cho em năm năm được không? Để em chăm sóc cho anh được không. Em chỉ cần năm năm thôi. Năm năm sau nếu anh còn muốn em đi, nhất định em sẽ đi, tuyệt đối không quấy rầy anh.”

Thật lâu thật lâu, anh không nói gì.

“Lịch Xuyên—”

“Thật xin lỗi,” giọng anh thật thản nhiên “Thật thật xin lỗi – anh không có năm năm để cho em.”

Nước mắt tôi tuôn rơi, khóc nức nở ồn ào với anh : “Vậy anh đừng xen vào em, em còn phải ra ngoài chạy bộ nữa!”

“Đợi chút, đừng đi!” anh nói “Anh có cách giúp em ngủ. Em nằm xuống cái đã, chui vào chăn đi.”

“...” nức nở.

“Đừng khóc, nằm xuống chưa?”

“Nằm rồi...”

“Anh đọc cho em một đoạn “A La Recherche Du Temps Perdu” (Hồi ức cuốn theo dòng nước) đi”

“Lịch Xuyên em muốn sex...”

“Anh ở Zurich, em ở Bắc Kinh, sao mà sex được hả? Tiểu thư?”

“Bằng tinh thần...nếu không anh đọc một đoạn tiểu thuyết gợi tình cho em đi.”

“Không được, nếu vậy em sẽ càng nghe càng hưng phấn...”

“Vậy anh chờ em ngủ rồi hãy gác máy...”

“Được rồi. Em nhắm mắt lại, anh bắt đầu đọc đó.” Đầu bên kia truyền đến giọng nam trầm khiêu gợi của Lịch Xuyên “Longtepms, je me suis couché de bonne heure...”

Hiệu quả thần kỳ nha, chỉ một phút tôi liền chìm vào giấc ngủ.

39. Chương 39

Chương 39

Sáng sớm thứ 7, Ngả Tùng gọi điện tại tới xác nhận lại tôi có tham gia buổi liên hoan của Sở nghiên cứu không.

Dù sao cũng phải move on thôi. Mặc dù Ngả Tùng là người theo chủ nghĩa độc thân, nhưng dùng anh ta để luyện tập một chút cũng không sao.

Tôi vô cùng sảng khoái, vô cùng phối hợp trong điện thoại : “Đi chứ! Không thành vấn đề! Anh có yêu cầu gì với tạo hình của tôi không? Anh thích kiểu thực nữ, ngây thơ, giỏi giang, hay là kiểu cô em ăn chơi?”

“...làm được nhiều kiểu dữ vậy à?”

“Đương nhiên rồi. Tôi phối hợp với anh mà!”

“Vậy — kiểu thực nữ đi. Đối phó với mấy người trung niên, tạm thời truyền thống một chút.”

“Muốn png cách nào? Tiểu thư khuê các hay là cô gái nhỏ? Hiện đại hay là cổ điển?”

“Tiểu thư khuê các, cổ điển.”

Quyết định rất mau, vô cùng có cá tính.

“Mấy giờ?”

“7 giờ tối, được không?”

“Nhất định sẽ tới đúng giờ.”

“Cô lại đây bằng cách nào? Tôi có thể trả tiền taxi.”

“Tôi tự lái xe.”

“Cô có xe à?”

“Đúng vậy.”

Dựa trên kinh nghiệm cũ, tôi không dùng một thứ quần áo, túi xách, giày, đồng hồ nào mà Lịch Xuyên mua c tôi cả. Để tránh việc oanh động không cần thiết với mấy cô nàng thời thượng. Tôi mặc một chiếc áo lông màu nhẹ nhàng, váy chữ A nghiêm trang, cột tóc đuôi ngựa, trên tay đeo một chiếc vòng ngọc màu máu gà.

Ngả Tùng đứng đợi tôi trước cửa Sở nghiên cứu, thấy tôi mang một đôi giày cao gót 8 phân, lắc qua lắc lại đi về phía anh ta, vẻ mặt đầy sợ hãi.

Anh ta đánh giá tôi từ đầu tới chân, không ngờ mặt lại còn đỏ lên.

Tôi hỏi anh ta : “Tiệc tổ chức ở đâu?”

“Phòng khiêu vũ tầng 2 của Sở.”

“Cái gì? Sở nghiên cứu của anh có phòng khiêu vũ?”

“Chúng tôi cũng là người, cũng cần giải trí, đúng không?” về mặt anh ta khôi phục lại bình thường. Sau đó, anh ta còn nói “Cô có muốn vào văn phòng tôi nghỉ một chút không? Vào đó cởi áo kác ra luôn?”

“Anh có văn phòng riêng? Không phải anh đang học Tiến sĩ à?”

“Tôi là nghiên cứu viên, hướng dẫn sinh viên.”

“Như vậy, anh là nhà ka học?”

“Làm khoa học, nhà cái gì, chưa tới.” anh ta rất khiêm tốn, dẫn tôi tới văn phòng của anh ta, tôi cởi áo kác, đi theo anh ta lên tầng 2.

Trên hàng hiên là bảng thông báo, dán các buổi báo cáo ka học mới nhất :

“Tính đối xứng của thời gian của vùng không gian lượng tử vô hạn...

Năng lượng âm...

Tính đối xứng theo chiều xa của hạt nhân nguyên tử...

Siêu đối xứng và lý luận đường cong...

Luận phương pháp và hiện tượng đạt cực đại...”

Tôi nhin không được dừng lại.

“Cô thấy hứng thú với mấy cái này à? Báo cáo miễn phí hết đó, cô có thể tới nghe một chút.”

Tôi lắc đầu : “Tôi không có hứng thú với Vật lý, chỉ cảm thấy, mấy cái tiêu đề này đọc lên đều rất có cảm giác.”

Anh ta nhìn tôi, kỳ quái : “Cảm giác gì?”

“Anh không thấy là mấy tiêu đề này đều rất gợi cảm sao? Siêu đối xứng...hợp âm...năng lượng âm...vùng...tới đỉnh...”

(Hợp âm lý luận → và lý luận đường cong)

“Phụt—” người nào đó bị sặc.

Phòng khiêu vũ ở tầng 2 thật ra là được cải tạo từ một phòng họp. C nên có một mặt tường là bảng đen. Có vẻ như hội nghị vừa chấm dứt không lâu, c nên trên bảng đen vẫn còn một đồng công thức.

Tôi nhớ mỗi lần CGP tổ chức vui chơi giải trí đều đi thuê chỗ dành riêng cho biểu diễn, thư ký phòng hành chính bận chết đi sống lại. So với việc đó, các nhà ka học đúng là không coi trọng chi tiết cho lắm.

Ngã Tùng lén lút dặn dò tôi : “Nếu có người hỏi, thì nói chúng ta đã yêu nhau 3 tháng. Nếu hỏi chuyện kết hôn, thì nói còn trẻ, chơi đã rồi mới tính.”

“Được.”

“Bà cô mặc đồ ca rô màu lam kia là Chủ nhiệm văn phòng của chúng tôi kiêm Chủ tịch Công Đoàn. Bà ấy quan tâm tới “hạnh phúc” của tôi nhất.”

“Yên tâm, tôi sẽ giúp anh giải quyết.”

“Ông già mặc áo kác màu bụi kia là một tiền bối nổi tiếng, lừa ông ấy không dễ, cô cách ông ta xa một chút.”

“Không thành vấn đề.”

“Cô có uống rượu không?”

“Uống chứ. Tôi tới đây vì rượu, đồ ăn, bánh ngọt, điểm tâm ngọt nha. Ngoại trừ việc tới giúp anh ra, mục đích chủ yếu khi tôi tới đây là ăn đồ ăn ngon.”

Anh ta tưởng tôi nói giỡn, không ngờ tôi cầm lên một chiếc đĩa, tới chỗ bàn để đồ ăn gấp c mình một đĩa đầy các loại đồ ăn vặt, ăn ngon lành.

Không có cách nào khác, Ngả Tùng rót một ly rượu, đứng bên cạnh tôi. Thấy tôi chỉ lo ăn, anh ta nhin không được nói : “Tiểu Thu, hai chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“A! Thật xin lỗi, tôi chỉ lo ăn. Ừ, nói chuyện với nhau một chút, nói chuyện gì?”

“C dù cô không muốn nói, cũng phải giả vờ như rất quen thuộc với tôi.”

Tôi phát điên nhìn anh ta, hỏi : “Rất quen thuộc với anh là như thế nào? Sao tôi biết được?”

“Không kịp rồi, Chủ tịch Công Đoàn tới.”

Quả nhiên, vị Chủ nhiệm văn phòng kiêm Chủ tịch Công Đoàn lập tức đi về phía chúng tôi, vẻ mặt mỉm cười đầy quan tâm.

“Chủ nhiệm Hồng, để cháu giới thiệu một chút. Đây là Tạ Tiểu Thu, bạn cháu. Tiểu Thu, đây là Chủ nhiệm Hồng, Chủ tịch Công Đoàn chỗ anh.”

Tôi tao nhã đi lên, bắt tay với bà ta : “Chủ nhiệm Hồng, xin chào.”

Chủ nhiệm đánh giá tôi, lại nhìn nhìn Ngả Tùng, cười nói : “Tiểu Ngả cháu giữ bí mật tốt quá nha, thì ra đã có bạn gái hào phóng xinh đẹp như vậy từ lâu, làm hại cả văn phòng cô sốt ruột. Tiểu Thu, cháu làm việc ở đâu?”

“Cháu làm phiên dịch viên ở một công ty kiến trúc.”

“Phiên dịch viên? Nghề này tốt lắm nha! Tiểu Ngả là chàng trai đẹp trai duy nhất ở chỗ cô đó. Lúc Tiểu Ngả mới tới đây, Sở cô cấp c nó biết bao nhiêu tiền hả? Tiểu Thu à, Tiểu Ngả là nhân tài trăm người lên kế ạch tiến cử đó, người còn chưa tới, phòng đã phân từ sớm rồi. Cháu đi theo nó tuyệt đối là đúng.” Chủ nhiệm còn thiếu mỗi việc in mấy câu của mình ra, đăng lên mục tìm bạn trăm năm trên báo mà thôi.

Câu này tôi không nên trả lời c lắm, chỉ có thể ngại ngừng cười, tỏ vẻ tán thành. Quay đầu nhìn Ngả Tùng một cái, vẻ mặt anh ta có chút xấu hổ.

“Tiểu Thu, cháu tới nhà Tiểu Ngả bao giờ chưa?”

“...dạ chưa.”

“Lão Ngả bố của Tiểu Ngả, mọi người hay gọi là Ngả Công. Là một Viện sĩ. Hồi xưa từng đi du học bên Đức, nói tiếng Đức vô cùng lưu loát.” Bà cô chỉ chỉ ông già mặc áo kác màu bụi kia, bĩu môi nói : “Kìa, ông ấy kìa. Tiểu Ngả, cháu không dắt Tiểu Thu đi gặp bố cháu à?”

“Dạ, chúng cháu ăn xong là đi ngay.”

Ngả Tùng lặng lẽ kéo tôi qua một bên, thấp giọng nói : “Bố mẹ tôi đều đang ở bên kia, tôi vốn tính thừa dịp nhiều người tránh đi bọn họ, xem ra tránh không được. Đợi lát nữa tôi mang cô qua lừa bọn họ một chút, biết chưa?”

“Lừa người khác thì không sao, lừa bố mẹ anh có tốt lắm không?”

“Người ép tôi dữ nhất là họ, hai người đó mới là đối tượng lừa dối chủ yếu. Tôi chỉ không ngờ hôm nay hai người đó sẽ tới thôi.”

“Anh đã nói như vậy, thì tôi phải lừa thôi.” Tôi vui tươi hơn hử nói.

“Bố tôi rất nghiêm, sinh viên của ông rất sợ ông, cô cẩn thận một chút.”

Bạc bẽ trên tôi lừa lần đầu tiên là Hiệu trưởng Lưu. Tôi vẫn nhớ Lịch Xuyên là người khởi xướng, vì vậy mà tôi còn đặc biệt viết một bản đề nghị bằng tiếng Anh vô cùng nghiêm túc. Sau đó trường học thật sự gia tăng hệ thống cung cấp nước uống và thời gian cấp nước, tôi không miệt mài theo đuổi việc đó, nên

cũng không biết có liên quan gì tới đề nghị của tôi không. Đối tượng tôi lừa lần thứ hai chủ yếu là thầy hướng dẫn Thạc sĩ của tôi, thầy già hay nói giỡn, thấy tôi liền lừa một chút, lúc đi học tôi vẫn hay hỏi mấy câu chận hòng thầy, có khi làm thầy phiền chịu không được, hận không thể cầm đồ lau bản đập tôi. Đối tượng lần thứ ba là Tiểu Quan, không tính là bề trên, cũng chỉ là một chủ xí nghiệp trẻ có thành tựu thôi, lúc phỏng vấn, tôi có ý muốn lừa anh ta, nói một câu đáp lại một câu, không xem anh ta ra gì. Chỉ có một người, tôi cũng muốn lừa người đó, đáng tiếc trăm chiến trăm bại, thua thảm hại. Người đó chính là Lịch Xuyên.

Tôi mang khuôn mặt mỉm cười, đi theo Ngã Tùng xuyên qua đám đông, đi tới trước mặt anh ta.

“Bố, mẹ. Đây là Tạ Tiểu Thu.”

Hai người nhìn kảng hơn 60 tuổi. Bố Ngã Tùng nhìn có vẻ ác liệt, mẹ Ngã Tùng lại nói rất hiền hòa : “Cháu là Tiểu Thu? Đồng nghiệp của Mạnh Mạnh, đúng không?”

Tôi ảm sợ, không thể tưởng được bọn họ lại biết tôi.

“Đúng vậy, chị Mạnh Mạnh làm cạnh phòng cháu.”

“Mạnh Mạnh có nhắc tới cháu. Nói tiếng Anh của cháu rất tốt, là nhân tài mà Tổng giám đốc công ty nó cố ý mời tới.”

“Cái đó...chị Mạnh Mạnh phóng đại thôi ạ.”

Lão phu nhân cười tủm tỉm nói : “Ngã Tùng nhà bác rất tội nghiệp, vừa du học vừa học Tiến sĩ ở nước ngoài hơn 7, 8 năm trời, lúc này mới ổn định lại. Tiểu Thu, chừng nào rảnh tới nhà bác chơi? Bác nấu đồ ăn ngon cho cháu ăn.”

“Ai...cái này...” tôi cúi đầu, dùng ngón tay chọc chọc Ngã Tùng.

Ngã Tùng nói : “Không vội. Tiểu Thu làm việc bận lắm, hay đi công tác. Để một thời gian nữa đi. Bố mẹ, tụi con đi nói chuyện với thầy.”

Ngã Tùng kéo tôi, xuyên qua đám đông dày đặc, chuồn ra cổng lớn.

“Đi nhanh như vậy à?” tôi không vui “Tôi chưa kịp ăn gì hết!”

“Chỉ lo ăn! Mấy cái đó có gì ngon? Không bằng đi ăn thịt cừu nướng. Đi về ăn đi, nhiệm vụ của cô àn thành rồi!” Ngã Tùng nắm tay áo của tôi, tăng tốc độ đi về văn phòng của anh ta, vừa đi vừa nói thầm : “Tôi ghét nhất mấy trường hợp như vậy! Tôi không thích xã giao nhất! Hôm nay nếu như không phải vì phải có báo cáo c mấy người đó, thì tôi cũng không thêm tới!”

Về văn phòng của anh ta, mặc áo kác, chuẩn bị đi về. Thấy vẻ mặt tôi đầy tiếc nuối, Ngã Tùng bỗng dừng đề nghị : “Trên lầu có một chiếc kính thiên văn, cô muốn ngắm sao không? Hôm nay trời khá trong, có thể nhìn tới vài tinh vân rất đẹp.”

Cái này thì tôi có hứng thú : “Có thể nhìn thấy mặt trăng không? Miệng núi hình vòng cung gì gì đó.”

“Cái đó hả...bọn tôi nhìn chán luôn rồi.”

Chúng tôi cùng đi lên sân thượng. Ngã Tùng điều chỉnh kính viễn vọng, tìm vị trí thích hợp : “Kìa, đó là mặt trăng! Có thể nhìn thấy những miệng núi hình vòng cung có bán kính hơn 80cm.”

Ừm...không sáng lắm, những miệng núi lạnh lùng, cái này nối tiếp cái kia, không có một chút sức sống gì cả. Không có thổ trắng, cũng không có Hằng Nga. Đầu tôi nhớ lại một đồng thơ cổ về ánh trăng, lộ tông kim dạ bạch nguyệt thị cổ hương minh người có bi an ly hợp , thảng có âm tình tròn khuyết dương liễu ngân hiếu png trắng tàn vân vân..., nhưng nhìn thấy mặt trăng chân chính...đúng là tìm không thấy cảm giác gì!

(Tiểu Thu nhớ tới 3 câu thơ trong 3 bài thơ viết về trăng nổi tiếng, mình không trích ra ở đây, vì nó vô cùng đau đầu , ai thắc mắc thì ment ở dưới nhen).

Quay đầu nhìn Ngã Tùng. Anh ta hỏi tôi : “Đẹp không?”

“Đẹp, chỉ có điều không lộng lẫy như tôi nghĩ. Tôi vẫn nghĩ vũ trụ sẽ có màu sắc rực rỡ. Có lẽ là xem tranh của Monet nhiều quá. – thì ra vũ trụ màu trắng đen.”

“Vũ trụ có màu sắc rực rỡ.” anh ta nói. Sau đó, anh ta điều chỉnh kính viễn vọng.

– “Đây là chòm Nhân Mã dạng Omega, vô cùng sáng, cách chúng ta 400 năm ánh sáng, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy được.”

– “Chòm sao Cự Giải kiểu tổ ong, cấu tạo chủ yếu từ các sao đỏ và sao trắng.”

– “Đây là M13 của chòm Hercules, ngôi sao sáng nhất có thể nhìn được từ Bắc bán cầu, cách chúng ta 2 vạn 5 nghìn năm ánh sáng.”

M13 có màu tím, nhìn giống một đám khói lửa, thật đẹp.

Tôi nhin không được hỏi : “Nói như vậy, M13 chúng ta thấy lúc này, là M13 của 2 vạn 5 nghìn năm trước?”

“Ừ...là thế này.” Anh ta giải thích “Vào thập niên 70, Đại học Cornell đã dùng radio của kính thiên văn lớn nhất trên thế giới truyền đi một đoạn điện tín dài tới 3 phút. Năng lượng sóng điện từ mang theo gấp 10 lần công suất điện của toàn cầu, xét về mặt sóng điện từ, tín hiệu này sáng hơn Mặt Trời một trăm nghìn lần.”

Ngất xỉu, ở cạnh nhà ka học là vậy, ngày nào cũng nghe toàn số là số!

“Sao phải gửi điện tín, gửi c ai đọc?”

“Các nhà ka học muốn tìm phản ứng từ những sinh vật trong vũ trụ. Đây thật ra là “Lời chào từ Trái Đất”. Tôi nhớ rõ thông điệp gồm 10 câu, câu cuối cùng là : chúng tôi sống ở hành tinh thứ 3 trong hệ Mặt Trời, sử dụng vô tuyến của kính thiên văn 305 mét để chào các bạn.”

“Trời à, mấy cái sóng điện đó mất bao lâu mới tới M13?”

“2 vạn 5 nghìn 100 năm. Ha ha, tới lúc đó, chúng ta đều chết hết rồi.”

Về nhà tôi gọi điện tại c Lịch Xuyên : “Ai, Lịch Xuyên, hôm nay em đi ngắm sao bằng kính viễn vọng...”

“Vậy à?” tinh thần của anh cũng rất tốt “Không biết em thích thiên văn.”

“Cách chúng ta 2 vạn 5 nghìn năm ánh sáng đó nha! Xa như vậy luôn đó!”

“Dữ vậy à!”

“Sao rất đẹp, nhìn thấy nó, em mới biết, thì ra nhân loại nhỏ bé như vậy, một cuộc đời, thì ra ngắn ngủi như vậy!”

“Ừ, hôm nay em có nhiều cảm xúc lắm nha.” Lịch Xuyên bắt đầu tích cực dẫn lời c tôi “Em phải đi ngắm sao trên trời nhiều vào, như vậy, em sẽ không bị tình cảm yêu đương quấy nhiễu.”

Tôi lại ra kết luận ngược lại : “Lịch Xuyên, em sẽ yêu anh 2 vạn 5 nghìn 100 năm ánh sáng! Nếu anh là một sóng điện từ được gửi đi, em chính là M13! Em ở đó đợi anh!”

“...” người nào đó lập tức không nói gì.

“Lịch Xuyên, nói chuyện với anh nha.”

“Đồ ngu ngốc không có đầu óc như em, muốn anh nói gì nữa?”

“Nói tóm lại, cả đời này em dính liền với anh, cùng nhau, mãi không biến mất, cứ liều chết bám theo. C dù anh bị bệnh tới mức chỉ còn một cọng tóc, anh cũng phải ở bên em!” lời vừa ra khỏi miệng, tôi liền cảm thấy, sao mấy câu này nghe quen quen ta? Hình như là...hình như là...bị Vi Tiểu Bảo nói trước rồi.

Đầu bên kia, tạm dừng thật lâu, truyền tới một tiếng thở dài : “Tiểu Thu, nếu biết em kém cỏi như vậy, không bằng 6 năm trước anh chết quách đi cho rồi.”

“Vương Lịch Xuyên! Anh dám uy hiếp em! Không được nói chữ chết! Chỉ cần anh dám chết, em sẽ đi nhảy lầu ngay lập tức! Xem xem ai chết trước!”

Tôi còn đang lớn tiếng kêu gào, phát hiện điện tại đã truyền ra âm thanh báo máy bận.

Người nào đó gác máy.

Tôi biết, tôi lại làm quá.

Vì kể từ hôm đó, Lịch Xuyên không bao giờ tiếp điện tại của tôi nữa. Ngay cả René và Tế Xuyên cũng không dám nói nhiều với tôi.

Đúng là tôi không phải ngổ ngáo bình thường nha.

40. Chương 40

Chương 40

Hàng đêm, chiếc tủ lạnh kiểu cũ trong bếp luôn phát ra tiếng ong ong buồn tẻ. Một bộ phận nào đó bị hư, máy nén cứ 10 phút lại khởi động một lần. Tôi đã báo cho chủ nhà nhiều lần, ông ta không chịu thuê người sửa. Nguyên nhân là, thứ nhất, khởi động thường xuyên cũng không có nghĩa tủ lạnh không làm việc được. Hoàn toàn ngược lại, chiếc tủ lạnh này vẫn lạnh như bình thường. Thứ hai, tiền sửa tủ lạnh rất mắc, không bằng mua cái mới luôn, ông ta cũng không giàu có, không đồng ý tốn số tiền này.

Tôi không thể chìm vào giấc ngủ trong tiếng ong ong, đành phải nghiên cứu hình vẽ trên trần nhà. Vào nửa đêm, tôi luôn đi tìm đồ ăn trong tủ lạnh. Nghĩ rằng nhét đầy bụng rồi thì sẽ buồn ngủ, nằm trần trọc trên giường, mãi cho tới hừng đông.

Hai tuần liên tục, tôi không nhận được cuộc điện thoại nào của Lịch Xuyên. Mỗi lần gọi cho anh đều là y tá tiếp. Tôi gửi tin nhắn cho René, René nói cho tôi biết, bệnh tình của Lịch Xuyên không ổn định, lúc nặng lúc nhẹ, thường xuyên sốt, phản ứng với thuốc cũng rất lớn, cho nên mãi không xuất viện được. Ưu điểm lớn nhất của René chính là vô cùng thành thật, nếu có việc nào đó René cho rằng mình không thể nói, thì René sẽ giấu diếm, nhưng sẽ không gạt tôi.

Mất ngủ hai tuần liên tục, tôi bị đau nửa đầu. Tật xấu này hồi tôi thức đêm viết luận văn hoặc dịch tài liệu cũng có, nhưng chỉ cần hết áp lực, bệnh tình sẽ lập tức biến mất. Lần này lại không như vậy, phát bệnh lên thì nửa đầu sẽ đau gần chết, giống như bị rút gân vậy. Lúc tan tầm hôm thứ ba, đầu tôi đau vô cùng, mua một lọ Baiasipiling, tiện đường tới một chỗ mát xa người mù trong khu tôi ở.

Người mát xa họ Từ, làm ở vùng này hơn 7 năm. Người trong khu, đặc biệt là mấy ông bà già, đều biết anh ta. Từ tiên sinh đến Bắc Kinh làm mướn từ một thị trấn nhỏ ở Hồ Nam, ngoại trừ hai mắt mù ra, vóc người cao lớn, rõ ràng là một người làm được việc. Dựa vào khả năng mát xa của mình, thuê một căn hộ trong khu, mở cửa hàng. Anh ta làm không nhanh không chậm, một mồi liền đóng cửa nghỉ vài ngày, ra ngoài uống trà nghỉ ngơi, không tham làm nhiều. Cho nên, không kiếm được nhiều tiền lắm. Nhưng tay nghề của anh ta cao siêu, phục vụ chu đáo, khách quen hay tới, một ngày mười mấy tiếng, đều sắp xếp chật ních. Thật ra quanh khu cũng có khá nhiều chỗ mát xa, mọi người cũng không thấy anh ta đặc biệt gì, vì giá rẻ, mới có nhiều người tới. Nhưng năm trước trong khu lại nổi lên một tin tức về anh ta. Anh ta cưới một cô gái trong khu này làm vợ. Cô gái đó mặc dù từng ly hôn, nhưng bề ngoài khá được, tuổi lại nhỏ hơn anh ta, hơn nữa lại là giảng viên đại học. Mọi người đều cảm thấy Từ tiên sinh có phúc lớn.

“Thả lỏng, thả lỏng vai. Tôi sẽ ấn vai trước, sau đó ấn gáy, ấn đầu...toàn bộ quá trình cô đều có thể nhắm mắt lại.” Từ tiên sinh dùng tiếng phổ thông kiểu Hồ Nam thôi miên tôi.

“Dạo đây tôi luôn mất ngủ, đau đầu.”

“Uống thuốc chưa?”

“Thuốc ngủ, Baiasipiling có tính không?”

“Tính, nếu quá nghiêm trọng thì gặp bác sĩ.” Anh ta nói “Lâu rồi cô không tới, cũng gần nửa năm rồi thì phải.” thì ra anh ta nhận ra giọng tôi.

Tôi nhìn thấy trên hai khuỷu tay anh ta có hai vết chai màu đen, to bằng quả trứng gà. Mấy năm nay có lẽ anh ta ấn tới vài vạn người rồi.

Ngón tay anh ta mềm mại, có khi lại vô cùng cứng rắn, chậm rãi vuốt ve các mạch máu của tôi. Tôi đang định nhắm mắt lại, bỗng nhiên thấy trên cửa sổ có một chiếc chuông chó, bên trong lại có một con chó nhỏ. Chihuahua.

Tôi không có hứng thú cho lắm với chó, nhưng tôi biết Emma thích chó, chị cũng nuôi một con Chihuahua, nói là giá rất mắc, hằng tháng cũng tốn không ít tiền chăm sóc cho nó. Cũng không phải Emma nuôi không nổi, nhưng lúc ăn cơm trưa hay oán giận, nói loại chó này quen chiều chuộng, rất khó hầu hạ.

Tôi nhin không được hỏi anh ta : “A, anh có một con Chihuahua?”

“Đúng vậy.” anh ta rất đặc ý “Có phải nó đáng yêu lắm không?”

“Chắc là mắc lắm!”

“Một chút, mấy nghìn tệ.”

Trời à, tôi tính thăm trong lòng, mấy nghìn tệ, anh ta phải ấn bao nhiêu người mới gỡ lại được.

“Vợ anh mua à?”

“Tôi mua. Cô ấy thích nên tôi mua. Mỗi ngày chúng tôi đi dạo đều dẫn nó theo. Con chó này quá nhỏ, lần trước xem chút nữa làm mất nó.”

Khuôn mặt anh ta tràn đầy hạnh phúc.

Tôi nặng nề thở dài một hơi, hỏi : “Từ đại ca, hồi trước lúc yêu đương, là anh theo đuổi vợ anh, hay là vợ anh theo đuổi anh?”

“Cô ấy theo đuổi tôi, theo đuổi vô cùng sít sao.” Mối anh ta cong lên, dùng giọng điệu trêu ghẹo.

“Vậy anh, có theo đuổi cô ấy chút nào không?”

“Không, căn bản không có. Tôi là người tỉnh ngoài, lại là người mù, dựa vào bàn tay mình để kiếm tiền, đủ để nuôi sống bản thân liền thỏa mãn. Vợ con cái gì, mơ cũng không dám.”

“Nói như vậy, anh cự tuyệt cô ấy?”

“Ừm...đại loại vậy. Sau đó chúng tôi lại ở bên nhau, cũng không phân biệt được là ai theo đuổi ai.”

“Đại ca, tôi cũng theo đuổi một người, anh ấy chết sống không đồng ý.”

“Có lẽ người ta không muốn...”

“Không phải, anh ấy bị bệnh, không muốn liên lụy tôi.”

“Vậy cô cố gắng theo đuổi hơn.”

“Tôi cố gắng, cách gì cũng dùng rồi, nhưng người ta vẫn không để ý tới tôi.”

Từ tiên sinh dùng tay lại, đứng trước mặt tôi, dùng con ngươi trống trơn mờ mịt nhìn tôi : “Người ta không để ý tới cô, chẳng lẽ cô cũng không thêm để ý người ta nữa à? Tôi cảm thấy, cô vẫn chưa cố hết sức.”

Đối với Lịch Xuyên như thế nào, mới tính là hết sức?

Đi ra chỗ mát xa, tôi đi thẳng về nhà mình, mở ngăn kéo lấy hộ chiếu ra.

Mấy tháng trước, lúc vẫn ở Cửu Thông, Đường Ngọc Liên – người thích xuất ngoại – làm giúp tôi một quyển hộ chiếu. Đường Ngọc Liên nói cô ta có liên hệ với vài công ty du lịch, hỏi tôi lúc rảnh có muốn làm hướng dẫn viên du lịch không, kiếm được khá nhiều ngoại tệ, còn có thể đi thăm Tân Mã Thái một chút. Ngoại tệ thì tôi có kiếm được vài lần, nhưng chưa đi Tân Mã Thái bao giờ. Hộ chiếu vẫn chưa dùng lần nào. Tôi gọi điện thoại cho Đường Ngọc Liên, nhờ cô ta làm visa đi Thụy Sĩ hộ tôi.

(Tân Mã Thái – tiếng lóng trong giới du lịch, chỉ 1 tour đi 3 nước, Singapore – Malaysia – Thái Lan).

Chiều hôm đó, dựa theo chỉ dẫn của Đường Ngọc Liên, tôi điền vài thứ giấy tờ, lại mua vé máy bay đi Zuch, chưa tới một tuần, visa liền làm xong.

“Cô đi Thụy Sĩ làm gì? Có nhiều chỗ hấp dẫn hơn ở Châu Âu mà, tôi giới thiệu một tour cho cô, 3 vạn đi 7 nước, thế nào?” Đường Ngọc Liên khuyên tôi trong điện thoại.

“Thăm một người bạn.”

“Chỉ ở 2 ngày 1 đêm thôi à? Quá ngắn đi? Vé máy bay đi về tốn hơn 7 nghìn đó!”

“Công việc bận rộn, không ở lâu được, lúc về còn mấy bản dịch phải due.”

“Đi đi, nhớ tới ngân hàng đổi đồng france của Thụy Sĩ, đừng đổi Euro. Có cửa hàng không nhận euro. Muốn tôi đặt khách sạn giúp luôn không?”

“Phiền cô cho tôi vài địa chỉ đi, phải rẻ, gần sân bay. Nếu tôi không tìm được chỗ ở thì sẽ ở khách sạn.”

Xuất ngoại đối với nhiều người mà nói đều là việc lớn, nhưng xuất ngoại 2 ngày, với tôi cũng lắm chỉ là đi Cửu Trại Câu một chuyến mà thôi. Tôi sắp xếp hành lý đơn giản gồm vài bộ đồ để thay, ngồi máy bay bay đi Zuch từ Bắc Kinh. 5 giờ rưỡi thứ tư xuất phát, 6 giờ sáng giờ Zuch tới nơi. Trước khi đi, tôi gửi tin nhắn cho René trên MSN, nói cho René giờ cất cánh và mã chuyến bay của tôi, nếu tiện, thì nhờ René tới đón tôi. Tuy rằng thời gian này Tế Xuyên và René đều trốn tránh tôi. Nhưng mỗi lần tôi gửi tin nhắn, René đều trả lời, mặc dù câu trả lời vô cùng ngắn gọn. Nếu René nhận được tin nhắn, cũng không cần gấp gáp, tôi chỉ xem đây là một chuyến du lịch một mình thôi.

(Cửu Trại Câu - : một khu du lịch trọng điểm của Trung Quốc, thuộc tỉnh Tứ Xuyên, có rất nhiều hồ đẹp).

Thật ra tôi không hy vọng sẽ được gặp Lịch Xuyên, chỉ nghĩ thăm muốn xem thành phố nơi Lịch Xuyên sống như thế nào, là tôi thỏa mãn rồi.

Lúc bình minh, máy bay lướt qua từng đám sương sớm và cánh rừng lá kim, đồi núi, đúng giờ tới sân bay Zuch. Tôi không có hành lý nặng nề gì, chỉ mang theo một chiếc valy cỡ nhỏ. Liền đi theo đám đông ngồi xe điện chuyển từ hàng số 2 sang hàng số 1 ra cổng.

Sân bay không có nhiều hành khách lắm, có vẻ vô cùng trống trải. Ghế ngồi hình vuông, sàn cảm thanh lạnh lẽo, hình điêu khắc phong cách hiện đại màu đen khiến người ta cảm thấy một hương vị xa cách. Những chiếc giá để đồ bằng thép cao cao, khung cảnh với màu xám là màu chủ đạo khiến người ta cảm thấy như lạc vào vũ trụ. May mà lúc ngồi thang máy còn có thể nhìn thấy vách tường màu đỏ, đèn lửa ấm áp đốt trong quán bar, còn có vài bức tường kính màu xanh lục, làm cho tôi cảm giác nhớ tới Phương Đông.

Kiểm tra hải quan vô cùng thuận lợi, cổng ra đứng rất nhiều người. Không ít người giờ ấy tắm bằng.

Tôi không thấy René.

Đứng ở cổng ra hơn 3 tiếng, vẫn không thấy bóng dáng René. Tôi bắt đầu trách cứ chính mình rất lỗ mãng. Cứ nghĩ gửi tin nhắn cho René, thì nhất định René sẽ nhận được. Có thể René bận nhiều việc, cũng có thể không mở MSN. Huống chi René còn là con cú, ban ngày ngủ tới trưa mới tỉnh.

Rất nhanh tới buổi trưa, bụng tôi kêu to, chạy tới một tiệm cà phê nhỏ cách đó không xa mua một chiếc sandwich. Không dám ăn trong tiệm, sợ René tới đón tôi lại tìm không thấy, vẫn đứng ở cổng ra.

Tôi đợi cho tới buổi chiều, ngồi không yên. Chạy tới buồng điện thoại gọi cho Lịch Xuyên.

Điện thoại vang hai tiếng liền được tiếp.

“Chúc một ngày tốt lành.” Giọng nam trầm thấp tuyệt đẹp.

Có chút không bình thường nha, không phải là y tá, không ngờ lại là Lịch Xuyên trực tiếp tiếp điện thoại.

“Lịch Xuyên!”

“Tiểu Thu?” âm cuối hơi cao lên, giọng điệu thật giật mình.

“Ừ, là em. Em có việc muốn tìm René, anh có số điện thoại của cậu ấy không?”

“Có,” anh nói “René và Tế Xuyên đi Ý, em tìm cậu ấy có việc gì gấp không?”

Tôi ngây đơ : “René...ở Ý? Em...không có việc gấp gì, ...là chuyện phiên dịch thôi.”

“Cậu ấy mới đi hôm qua.” Anh dừng một chút, nói “Nếu là chuyện phiên dịch, em tìm anh cũng giống nhau.”

“Không liên quan gì tới anh, tạm biệt, nói chuyện sau.” Tôi chuẩn bị gác điện thoại.

“Đợi chút!” bên kia truyền tới một tiếng hét lớn.

“Chuyện gì?”

“Tiểu Thu, em đang ở đâu?” anh âm trầm hỏi.

“Còn ở đâu nữa? Bắc Kinh, văn phòng CGP.”

“Tại sao ID trên điện thoại anh lại ghi sân bay Zuch?”

Xong rồi, lòi chuyện rồi! Huhu! Tôi thề thốt phủ nhận : “Không thể nào, rõ ràng em ở Bắc Kinh. Điện thoại của anh bị gì rồi, em gác máy đây—”

“Tạ Tiểu Thu, không được gác máy!” Lịch Xuyên ở đầu bên kia không kiên nhẫn ngắt lời tôi, thô giọng hỏi : “Có phải em đang ở sân bay Zuch không?”

“...Ừ. Em tới ngắm cảnh, mai đi liền.” giọng tôi tự động thấp xuống vài độ “Em, em không có tới tìm anh.”

“Em có bút ở đó không?” anh nói, giọng điệu bỗng nhiên trở nên vô cùng bình tĩnh.

“Có...”

“Nhớ kỹ : XXXXXXXXXX, đây là số điện thoại của anh.” Tiếp theo, anh lại đọc một chuỗi tiếng Đức, đọc từng chữ cái một cho tôi ghi lại “Đây là địa chỉ nhà anh. Có một chiếc chìa khóa đặt dưới đệm lót chậu hoa ở bên phải cửa. Lỡ may anh không tìm được em, em gọi di động tìm anh, hoặc trực tiếp đi nhà anh, nhớ chưa?”

“Lịch Xuyên...anh đừng tới tìm em. Em—”

“Anh hỏi em, những lời anh vừa nói, em có nhớ kỹ không?”

“Nhớ kỹ.”

“Đi tới nhà anh bằng cách nào, em biết không?”

“Đi...đi xe buýt?”

“Ngốc!”

“Đi...xe điện ngầm?”

“Ngốc!”

“Đi...đi taxi?”

“Vậy mới được, em có tiền Thụy Sĩ không?”

“Có.”

“Đưa địa chỉ cho lái xe, nói với ông ta thế này “Fahren Sie mich bitte zu dieser Adresse!” (Dịch : nhờ ông đưa tôi tới địa chỉ này) ông ta sẽ đưa em tới cửa nhà.”

“Anh nói nhanh quá, em không nhớ. Lặp lại lần nữa đi.”

“Quên đi, đừng ngồi taxi, lỡ may gặp phải lừa đảo. 30 phút sau nếu em còn chưa thấy anh, thì cứ cách 5 phút lại gọi điện thoại cho anh một lần, được không?”

“Được rồi.”

“Bây giờ, em đang đứng ở cổng ra, đúng không?”

“Ừ.”

“Đừng đi đâu hết, anh tới đón em, chắc mất khoảng 30 phút.” Lịch Xuyên uy hiếp tôi từ đầu bên kia “Nếu anh không thấy em, lại không nhận được điện thoại của em, anh sẽ báo cảnh sát, em biết chưa? Nếu em mất tích, hoặc xảy ra chuyện không may, anh sẽ nhảy lầu ngay lập tức, em hiểu chưa?”

“Hiểu, hiểu rồi.”

Điện thoại bị gác.

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, tới tiệm cà phê mới này mua một ly kem thật to, lúc này mới nhớ ra tôi đã đứng đợi ở cổng ra 6 tiếng đồng hồ liền, hai đùi mỏi muốn chết.

41. Chương 41

Chương 41

30 phút sau, Lịch Xuyên quả nhiên xuất hiện ở sân bay. Anh ngồi trên một chiếc xe lăn khéo léo nhẹ nhàng, đang đi qua cửa tự động.

Trong đại sảnh của sân bay, có không ít đàn ông mặc đồ tây, hoặc đi hoặc ngồi. Mà tôi lại có thể nhận ra Lịch Xuyên ngay từ giây đầu tiên anh xuất hiện, trong đầu đồng thời hiện ra danh ngôn của thi nhân Bằng Đức :

Gương mặt đó hiện ra như u linh trong đám người đông đúc.

Hoa đua nở trên nhánh cây đen ẩm ướt

Với tôi mà nói, Lịch Xuyên là tia sáng duy nhất trong đám người ẩm ướt đó. Tôi nhìn anh không chớp mắt, tìm cuộn cuộn sóng triều, yêu hận tràn về. Đã bao nhiêu ngày chúng tôi không gặp nhau? Tám mươi ngày rồi! Mỗi lần ly biệt đều dài như vậy, vừa đủ để phai nhạt gương mặt anh, vừa đủ để tất cả yêu hận đều biến mất, tất cả vết thương đều lành lại, trong nháy mắt lại biến thành tình yêu.

Lịch Xuyên vẫn gây chú ý như vậy. Đi tới đâu cũng thu hút ánh mắt của mọi người. Anh mặc một bộ đồ tây thoải mái, tóc xịt keo dựng thẳng lên, làm nổi bật đường nét khuôn mặt anh, càng gầy càng cứng rắn hấp dẫn hơn.

Có lẽ do bác sĩ cấm, Lịch Xuyên không mang chân giả. Mới đi vào, liền có một nữ nhân viên sân bay đi về phía anh, thấp giọng nói, hỏi xem anh có cần giúp đỡ không. Lịch Xuyên khẽ lắc đầu, ánh mắt nhìn phía trước, thấy tôi, khuôn mặt lạnh lùng bỗng nhiên nở nụ cười.

“Hi! Lịch Xuyên!” tôi kéo va ly, chạy về phía anh.

Tới trước mặt anh, tôi bỗng nhiên dừng lại, đứng lại trước anh khoảng một cánh tay.

Hơn 4 tuần liền không để ý tôi, không biết Lịch Xuyên hết giận hay chưa. Tôi tự tiện tới đây, chắc chắn lại làm anh phiền lòng. Gặp mặt trong tình huống như vậy, nên dùng lễ nghi nào mới phù hợp đây?

Ôm? Hay là bắt tay?

Trong lúc tôi do dự dự, Lịch Xuyên đã đứng lên, giơ hai tay ra với tôi : “Lại đây, cô nhóc liều lĩnh. Chào mừng em tới Zurich.”

Tôi nhào vào lòng anh. Lịch Xuyên dùng sức ôm tôi, những cọng râu mới mọc của anh cào lên mặt tôi. Tôi vuốt ve khuôn mặt gầy gò của anh, cười ngây ngô : “Từ trước tới giờ chưa thấy anh để râu nha.”

“Sợ không đón được em, cạo không kịp.” anh ôm tôi một lần nữa, ôm quá chặt, tôi hơi nghẹt thở, đồng thời cũng không biết rõ vì anh đứng không vững nên mới ôm tôi, hay đơn giản chỉ là anh muốn ôm tôi mà thôi. Tóm lại, gần như một phần ba sức nặng của anh đặt lên người tôi, tôi ôm eo anh, vẫn không nhúc nhích đỡ anh.

Lịch Xuyên rất nhẹ, cũng rất gầy. Nhưng nhìn rất có sức sống, chỉ có điều hành động không nhanh nhẹn như lúc khỏe mạnh, ngay cả đứng dậy cũng mất rất nhiều sức, trên cổ tay vẫn đeo vòng plastic của bệnh viện.

Tôi đánh giá anh, trong lòng hơi quặn lên.

“Em bay chuyến buổi sáng 6 giờ à?” anh ngồi lại lên xe lăn, hỏi tôi.

“Ừ.”

“Như vậy, em đã đứng ở đây đợi khoảng 7 tiếng?”

“Không lâu tới mức đó...”

“Có đói bụng không?”

“Ăn một cái sandwich.”

“Tạm được, không ngốc quá mức.”

Anh mang tôi ra chỗ để xe, xe anh đậu ở ven đường. Một người tài xế ngoại quốc nói một câu tiếng Đức với tôi, Lịch Xuyên giới thiệu : “Đây là tài xế của ông nội anh, Fehn. Ông ấy nói chào em.” Tôi dùng tiếng Anh chào hỏi ân cần với ông ta, hiển nhiên ông ta hiểu được, cười tươi với tôi, rất ngượng ngùng.

Lịch Xuyên mở cửa xe, dùng tay che đầu tôi, đưa tôi vào trong xe. Sau đó anh chui vào. Fehn gấp xe lăn lại, để trong cốp xe đằng sau. Tôi tìm được dây an toàn, Lịch Xuyên giơ tay ra cầm lấy, nói “Để anh.” Một tay cầm tay vịn trên trần xe, một tay tìm được móc gài gài cho tôi. Tôi kinh ngạc nhìn anh chồm tới chồm lui.

Lịch Xuyên bệnh như vậy rồi, mà vẫn ga lăng như vậy.

Trong xe rất rộng rãi, chiếc chân dài duy nhất của Lịch Xuyên, không ngờ vẫn có thể duỗi thẳng được.

Tôi có chút ngượng ngùng, ngượng ngùng nói chuyện. Trong lòng hối hận không ngừng không nên gọi điện thoại cho Lịch Xuyên, kéo anh từ bệnh viện tới đây. Nếu như người nhà của anh biết, không biết sẽ oán tôi như thế nào.

Thấy tôi không nói gì, Lịch Xuyên nghiêng người qua hỏi tôi : “Đứng đợi ở sân bay lâu như vậy, em có mệt không?”

“Không mệt.”

“Sao không gọi điện thoại cho anh sớm hơn?”

“Em...không muốn quấy rầy anh, chỉ lo đứng đợi René.” Sợ anh không tin, tôi lấy ra mấy tờ vé xe đủ màu “Anh xem, em còn mua vé xe ngắm cảnh nữa nè.”

Anh cầm mấy tấm vé, cầm trong tay nghiên cứu : “Anh ở đây lâu như vậy, cũng không biết vé xe ngắm cảnh có hình dạng như vậy.”

“Đừng làm mất, ngày mai em còn dùng nó nữa.” tôi lấy vé lại, nhét vào ví tiền, lại lấy mấy tấm card đưa cho anh “Bạn em giới thiệu vài khách sạn cho em, đều ở gần sân bay. Anh tham khảo dùm em thử xem, khách sạn nào tốt?”

Anh nhìn nhìn mấy tấm card, hỏi tôi : ““Tốt” là như thế nào?”

“Bao bữa sáng, có phòng tắm. Một ngày tốt nhất không quá 200 France Thụy Sĩ. Đúng rồi, điện áp ở đây là bao nhiêu?”

“220V.”

“Cảm ơn trời đất. Em có thể mở máy tính an toàn.”

Anh mỉm cười : “Chuẩn bị kế hoạch rất chu đáo. Nếu anh không giữ em lại, em cũng sẽ vui chơi thỏa thích ở Zurich một ngày, đúng không?”

“Chị Emma còn tự đi Honduras nữa kìa.”

Anh bỗng dừng lấy khăn tay che miệng lại, nhẹ nhàng ho khan.

“Muốn uống nước không?” tôi lấy một chai nước khoáng máy bay phát từ trong túi xách ra, nhét vào tay anh.

“Không cần, cảm ơn.”

Một lát sau, anh nói : “Nếu đã tới đây rồi, thì ở lâu một chút đi.”

Cho dù có gốc cỡ nào cũng nghe ra, đây không phải câu mời nhiệt tình cho lắm, giọng điệu thản nhiên, ôn hòa.

“Mua vé bay về rồi, chiều mai về Bắc Kinh.”

“Vé máy bay có thể đổi.”

“Chắc chắn ngày mai phải về, trong công ty có việc không trì hoãn được.”

“Không thay đổi được à?”

“Ừ.”

Không biết là thở dài nhẹ nhõm một hơi hay là thở dài một hơi, anh đổi đề tài : “Hai ngày này em đừng ăn chay, biết chưa? Đồ ăn ngon ở đây đều không có rau. Có rau cũng không ăn được, không ngon như thức ăn trong mấy quán ăn chay ở Bắc Kinh.”

“Sao anh biết em thích ăn? Lỡ may em còn thích cái khác thì sao?”

Không thể không thừa nhận, thời gian vui sướng nhất khi ở bên Lịch Xuyên chính là cùng nhau nấu cơm, hoặc đi ra ngoài ăn, miệng tôi thì kén chọn, miệng anh lại khó tính, hai chúng tôi ngồi trong tiệm cơm gọi món, tra tấn đầu bếp gần chết.

“Em có hai sở thích lớn, cái này có vẻ dễ dàng thỏa mãn, anh sẽ cố hết sức để thỏa mãn em.”

Tôi quay đầu nhìn anh, cảm thấy rất bất ngờ : “Em có hai sở thích lớn, sao em lại không biết?”

Anh nhìn về phía trước, nửa cười nửa không : “Em biết rõ, chỉ có điều không ý thức được thôi.”

Tôi mờ mịt nhìn anh, suy tư, cúi đầu xuống, phát hiện tay của tôi không biết đã đặt lên đùi anh từ lúc nào. Mồ hôi...mướt mồ hôi...mồ hôi rơi như thác Lư Sơn...đúng là háo sắc thành quen. Tôi vội vàng rút tay về.

“Bây giờ ý thức được rồi?”

“Em nghĩ đó là tay vịn” người nào đó mặt không đổi sắc, bình tĩnh tự nhiên nói.

Rất nhanh đi vào nội thành Zurich. Lịch Xuyên nói một câu với tài xế, ô tô dừng lại. Anh dắt tôi đi trên đường. Phố đối diện có một cửa hàng bán Hot Dog, bán đủ loại xúc xích nướng. Khói bay ra tứ phía, làm người ta thèm chảy nước miếng.

Lịch Xuyên chống nạng, vừa xếp hàng vừa nói : “Cửa hàng này tên là Sternen Grill, lúc anh còn là học sinh trung học rất hay tới ăn. Bố anh nói thứ này thiếu dinh dưỡng, anh liền ăn lên, một ngày hai cái, buổi tối không chịu ăn cơm.”

Khách hàng rất nhiều, quầy bán hàng rất dài, vài đầu bếp mặc đồ trắng bận rộn không ngừng. Chỉ xếp hàng chừng 2 phút liền tới lượt. Lịch Xuyên mua cho tôi một cây xúc xích nướng thành màu đen và một chiếc bánh nhỏ. Đầu bếp dùng giấy gói lại đưa cho chúng tôi.

“Ăn mù tạt không?” Lịch Xuyên chỉ vào mấy chiếc chén đựng mù tạt bên cạnh.

“Ăn.”

Anh đồng thời mua cho tôi một ly bia tươi nhỏ, dẫn tôi đi dọc theo con phố về chỗ xe dừng.

Xúc xích vừa thơm vừa cay, không phải ngon bình thường. Huống chi tôi cũng đói bụng, đi tới ô tô, chưa kịp ngồi yên, tôi đã ăn hết sạch, chưa đã thêm, liếm đầu ngón tay liên tục.

Đề cử chiếm được sự khăng định, Lịch Xuyên cười vô cùng đắc ý : “Đủ không? Có muốn ăn nữa không? –xem ra em vô cùng đói bụng.”

“No rồi.” tôi vui sướng hài lòng vỗ vỗ bụng, bắt đầu uống bia. Rất thoải mái, lại mờ mịt nhìn ô tô chạy dọc theo một con đường đầy bóng cây. Hai bên đường có rất nhiều cửa hàng trưng bày, cửa hàng tạp hóa và tiệm cà phê. Cuối đường là một hồ nước lớn. Bên hồ có bến tàu, có thuyền, hai bên bờ sông có rất nhiều căn nhà màu trắng san sát nhau, lớp cỏ xanh mượt bên hồ cũng đủ làm đẹp khung cảnh. Xa xa có thể nhìn thấy rừng rậm và núi tuyết thấp thoáng.

“Lịch Xuyên, chúng ta đi đâu vậy?”

“Về nhà.”

Về nhà. Tìm tôi ở đâu. Nhà ai? Nhà Lịch Xuyên à?

Lịch Xuyên ở Zurich đương nhiên có chỗ ở riêng. Chỉ có điều, quen biết với Lịch Xuyên lâu như vậy, anh rất ít khi nói về chính mình, cũng rất ít khi nhắc tới Zurich. Ai không biết còn tưởng rằng hồi nhỏ anh bị ngược đãi nên bị tổn thương tâm lý không chừng. Thật ra, là do Lịch Xuyên không nói nhiều, mỗi lần gọi điện thoại với anh trai anh, nhiều nhất cũng chỉ 1 phút. Hơn nữa, bố mẹ tôi đều mất, anh cố gắng tránh đi đề tài này, để không làm tôi buồn.

“Anh xuất viện rồi à?”

“Chưa. Anh chuẩn ra. Em đã tới đây rồi, cơ hội hiếm có, không thể để em ở trong bệnh viện với anh mãi được.”

“Em tình nguyện ở trong bệnh viện với anh,” tôi lo lắng nhìn anh “Bệnh anh chưa khỏi hết, em không cần anh cố theo em, sẽ mệt lắm.”

“Không mệt,” anh nói “Tất cả đều dựa vào máy móc.”

Ô tô đi tới một ngọn đồi cạnh hồ, dừng ở một chiếc sân râm mát bóng cây. Hướng tới một mặt cỏ thật lớn, hoa xuân hai bên nở rộ trong bóng râm. Đường cho xe chạy xuyên qua mặt cỏ, hướng tới một biệt thự hai tầng màu trắng, tầng dưới dài gần gấp 3 lần tầng trên, từ xa nhìn lại, giống như một chữ L kép.

Quả nhiên là nhà của Lịch Xuyên, hai bên cửa chính đều có đường dành riêng cho người tàn tật. Lịch Xuyên nói với Fehn mấy câu, ông ta lái xe đi. Tôi kéo va ly, đi theo Lịch Xuyên vào nhà.

Thiết kế trong nhà vô cùng hiện đại, thoáng mát rõ ràng, màu sắc đơn giản, không có tầng tầng lớp lớp khung cửa và tủ, chỉ có vài đồ gia dụng cần thiết. Trên tường chẳng chịt các hốc ngăn, bày các tác phẩm nghệ thuật trừu tượng, đa số là của Phương Đông : tượng Phật, bình gốm Thanh Hoa, chén rượu Thanh Đồng, tượng điêu khắc bằng gỗ...một một góc đều không nhiễm một hạt bụi.

“Sạch sẽ như vậy à?” tôi không khỏi nhớ tới những vệt đen trên gạch men màu trắng trong bếp của tôi. Lúc chủ nhà giao nhà đã có sẵn, chùi thế nào cũng không đi. Lịch Xuyên ghét bẩn, nhưng cũng không phải người quét dọn mỗi ngày. Dạo gần đây anh lại nằm viện, căn nhà này cũng phải bỏ không mấy tháng rồi.

“Ngày nào cũng có người tới đây quét dọn,” anh nói “Chỉ cần kí một hợp đồng với công ty vệ sinh là được.”

Tôi gật gật đầu, nói thêm : “Căn nhà này không phải do anh thiết kế đúng không?” Lịch Xuyên không khoa trương như vậy, không dựa theo chữ viết tắt tên mình để thiết kế.

“Nội thất chủ yếu là anh trai anh thiết kế. Toilet và bếp là anh họ anh thiết kế. Tầng hai là bà ngoại thiết kế. Vườn hoa là bà nội thiết kế, bể bơi là ông nội thiết kế. Hình chữ L này là kiệt tác của bố anh – ông nói như vậy người ta sẽ tìm anh dễ hơn.”

42. Chương 42

Chương 42

Mặc dù không phải là tác phẩm của Lịch Xuyên, nhưng phong cách thiết kế vẫn dựa theo sở thích của anh, là sự pha trộn giữa sự lãng mạn của Pháp, sự nghiêm trang cẩn thận của Đức và sự sáng tạo của Ý. Lịch Xuyên thích không gian rộng và cao, thích kính, thích sàn gỗ, thích sofa có màu sắc rực rỡ, thích đồ vật trong nhà có màu trắng đen. Diện tích tầng dưới rất lớn, có vài phòng, tôi cảm thấy nhét tất cả nhân viên của CGP vào vẫn còn dư chỗ. Anh dẫn tôi đi thăm từng phòng từng phòng một, sau đó ngồi xuống sofa, dùng điều khiển mở rèm cửa sổ kính sát chân tường.

“Như vậy, bộ phận nào do anh thiết kế?” tôi hỏi.

“Ai cũng cướp thiết kế hết, không tới lượt anh.” Anh nhún nhún vai “Nếu em muốn nhìn tác phẩm của anh, thì phải xem nhà anh trai anh. Anh thấy nó còn đẹp hơn nhà anh. Anh còn thiết kế một quầy bar cho hai người đó. Hai người ở cách đây không xa, đi bộ là tới ngay. Muốn đi không? Anh có chìa khóa.”

Tôi cười nhẹ lắc đầu. Nếu tôi có chị gái hoặc em gái, có lẽ có thể có quan hệ thân mật như vậy. Kể từ khi bỏ tôi qua đời, Tiểu Đông bỗng nhiên trưởng thành, biến thành một người đàn ông chân chính, nó vẫn rất quan tâm tôi, chỉ có điều càng ngày càng ít nói chuyện, thời gian gặp nhau cũng ít ỏi, mỗi lần gọi điện thoại đều bị chuyện này tới chuyện khác quấy rầy. Nó cũng trưởng thành rồi, ai cũng có cuộc sống riêng, loại tình cảm thân thiết ruột thịt này, chỉ dừng vừa mức.

“Vậy em muốn uống gì?”

“Có cà phê không?” tôi cảm thấy hơi mệt.

“Muốn uống Cappuccino không?”

“Anh biết làm à?”

“Có máy. Em muốn xem không?”

Anh đưa tôi tới bếp. Lấy ra một ly cà phê tinh xảo, bỏ lên đỉnh máy pha cà phê để làm nóng trước. Trong tủ lạnh có cà phê mới, anh lấy ra một gói, đổ một ly nhỏ, làm một ly Espresso trước. Tôi sợ đắng. Anh dùng hơi nước đun sữa, làm cho tôi một ly Cappuccino. Đổ lên một lớp kem sữa thật dày, anh dùng một chiếc thìa nhẹ nhàng vạch một đường, bột tan ra, biến thành một chiếc lá. Lại dùng chiếc thìa chấm lên cà phê vài cái, lá cây lại biến thành một con thỏ.

“Anh cũng biết làm cái này à?” tôi trừng to mắt, giật mình nhìn anh.

“Ông nội dạy anh. Đây là sở trường của ông, ông biết vẽ rất nhiều hình. Hồi xưa thư tình đều viết trên bột kem.”

“Anh dạy em, được không?”

“Học vài hình đơn giản trước. Máu chốt ở việc đổ sữa.”

Anh lại làm hai ly Cappuccino, cầm tay tôi, đổ hỗn hợp sữa đậm đặc vào ly cà phê, đổ đầy ly, liền dừng lại. Lại đưa chiếc thìa cho tôi, cánh tay vòng lên từ sau lưng tôi, nắm lấy tay phải của tôi, dạy tôi từng bước một.

“Như vậy...vạch bên trái một cái, bên phải một cái. Lại vạch nhẹ xuống một cái, xong rồi.”

Một mùi cà phê thoang thoảng bay tới, vô tình trong lúc cố ý, mặt anh lướt qua trán tôi, sự thân mật quen thuộc như vậy, chợt ủa về trong khoảnh khắc. Tôi nhịn không được quay đầu, ngẩng mặt, môi anh đang ở đó đợi tôi. Nhưng, tới khi tôi lại gần, anh lại lui về sau một bước, tránh được.

Đã nhiều năm như vậy, nhưng Lịch Xuyên vẫn tràn đầy dụ hoặc với tôi, anh luôn luôn có một mặt nào đó khiến tôi ngạc nhiên, giống như tôi vĩnh viễn cũng không biết anh còn có thể làm những gì.

Tôi vẽ tổng cộng ba hình búp bê, tự mình uống một ly, Lịch Xuyên uống một ly, còn lại anh tính đổ hết, bị tôi cưỡng ép làm thành cà phê đông lạnh bỏ vào tủ lạnh. Tôi đang cầm ly cà phê, ngồi trên ghế chân cao

trong bếp, nhìn Lịch Xuyên cẩn thận lau dọn quầy bếp sạch sẽ. Anh lười dùng nặng, nhảy bằng một chân, tôi nhìn choáng váng, nói với anh : “Anh nghỉ một lát đi, được không?”

Anh nhặt nặng lên, hỏi tôi : “Đằng sau có vườn hoa, muốn đi xem không?”

Tôi chỉ chỉ trần nhà : “Trên lầu có gì?”

Phòng làm việc, phòng vẽ, và phòng ngủ của Lịch Xuyên đều ở trên lầu. Cầu thang vừa rộng vừa dài, ở trên có phủ thảm chống trượt, ở giữa có tay vịn thiết kế riêng cho anh. Tôi có chút kỳ quái tại sao Lịch Xuyên lại xây một căn nhà có cầu thang, anh lên xuống lầu không tiện lắm. Nhưng khi lên tầng 2 tôi liền hiểu được. Tầng 2 đối diện hồ, trên mặt hồ thấp thoáng những cánh buồm trắng, những đàn vịt hoang. Xa xa mây khói lượn lờ, núi rừng thấp thoáng. Nhìn ra từ sofa, chiếc hồ kia gọn sóng lấp lánh, trời cao vô ngần, nắng qua tầng mây, tất cả đều thu vào đáy mắt.

“Lakeview đẹp như vậy, đằng sau lại là núi, giá đất chắc chắn rất mắc đúng không?”

“Đúng là rất mắc, nhưng anh không tốn tiền,” anh nháy mắt mấy cái “Ông nội anh tặng, quà sinh nhật.”

Tôi le lưỡi : “Vậy anh...còn mặt dày nhận à?”

“Thật ngượng,” anh nói “Nhưng cũng từ chối không được. Ha ha.”

“Phòng nào là phòng ngủ của anh?”

“Phòng ngủ miễn thăm.” Anh vội vàng đi tới một căn phòng, đóng cửa lại.

“Tại sao không đi thăm được? Hay là trong đó có con nhỏ nào đang ngủ?” tôi giành lại, mở hé cửa, ló đầu vào.

Phòng ngủ của Lịch Xuyên gồm hai màu trắng đen rõ ràng. Khung giường màu đen, tủ quần áo màu trắng. Chăn màu tím, ga giường màu trắng, ở trên bỏ vài chiếc gối màu xám nhạt.

Trên bức tường đối diện giường là một tấm ảnh 12 tắc, khung ảnh màu tím. Khung cảnh là đèn đường xa xa, đằng sau là Kim Mã Phường ở Côn Minh. Trong ảnh Lịch Xuyên quay mặt nhìn tôi, giúp tôi vén một lọn tóc ra sau. Trong mắt lộ vẻ yêu thương.

Đây là tấm ảnh chung duy nhất của tôi và Lịch Xuyên. Lúc đi còn dám không để lại cho tôi, ngay cả phim gốc cũng mang đi. Vì vụ này mà tôi râm rất lâu.

Năm năm đó tôi đau khổ nhớ lại Lịch Xuyên, bóng dáng của anh giống như hạt cát không thể nắm lại trôi đi theo kẽ tay. Khuôn mặt anh càng ngày càng mờ hồ trong trí nhớ của tôi. Chỉ vì tôi không có tấm ảnh nào của anh cả. Tôi google trên mạng chỉ tìm được tấm ảnh chân dung lớn bằng con tem, độ rõ nét rất thấp, nhưng tôi vẫn lưu vào trong máy. Tấm chân dung nhỏ xíu mờ hồ kia là manh mối duy nhất để tôi nhớ lại Lịch Xuyên.

Tôi im lặng nhìn tấm ảnh chụp chung kia, toàn bộ chuyện cũ màn mạc thoáng hiện lên.

Nhiều năm tra tấn như vậy, đột nhiên đều biến thành ngọt ngào.

Trên tủ đầu giường có một chiếc đèn bàn màu trắng. Bên cạnh đặt 3 khung ảnh to bằng bàn tay. Màu sắc rực rỡ, khung cảnh đầy sức sống, là ảnh Lịch Xuyên chụp cho tôi 6 năm trước, tôi 17 tuổi, mặc váy đủ kiểu đáng.

Lúc đó tôi rất nhỏ, vẻ mặt đầy trẻ con, nhìn qua quả nhiên giống học sinh trung học. Nghĩ đến chính mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, vẻ mặt rạng rỡ, tươi cười sáng lạn, không hề nhăn nhó chút nào trước ống kính.

Ngay sau đó, tim tôi liền thắt chặt lại.

Bên phải giường có một chiếc giá inox treo bình truyền dịch, trên giá là ống truyền. Bên cạnh còn đặt hai bình oxy. Tủ thấp bên cạnh đặt mấy lọ thuốc, một máy đo huyết áp. Trên đầu giường còn treo một vòng tam giác giúp bệnh nhân ngồi dậy.

Xem ra, đây không chỉ là phòng ngủ của Lịch Xuyên, mà còn là phòng bệnh của anh. Những năm Lịch Xuyên nằm trường kỳ trên giường bệnh, có lẽ là trải qua trong căn phòng này.

Đóng cửa lại, quay lại phòng khách trên tầng hai. Không biết khi nào Lịch Xuyên đã ngồi trên sô pha, xuyên qua cửa sổ bằng kính, nhìn hồ nước lấp lánh đằng xa trầm tư.

“Lịch Xuyên—”

Tôi gọi anh một tiếng, ngồi xuống cạnh anh. Anh ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt phức tạp, tâm sự trầm trọng, muốn nói lại thôi.

“Em biết anh bị bệnh, hơn nữa lại bệnh không nhẹ.” Tôi ghé vào tai anh nhẹ nhàng nói, “Anh không muốn cho em biết, vì anh không muốn em lo lắng.”

Anh không nói chuyện, yên lặng dùng tay vuốt ve mặt tôi.

Tôi tìm được môi anh, chăm chú hôn lên. Anh không đáp trả, quật cường lắc cảm, muốn tránh ra.

“Nhưng mà, anh có biết là, nếu anh đối xử tàn nhẫn với chính mình, thật ra cũng là đối xử tàn nhẫn với em không? Chẳng lẽ anh không nói cho em biết thì em sẽ không lo lắng? Thà rằng em biết chân tướng, chứ không cần như bây giờ, mất ngủ hằng đêm, ngày nào cũng gặp ác mộng. Lịch Xuyên, em xin anh nói cho em biết! Nói cho em biết rốt cuộc thì anh bị bệnh gì?” tôi ôm anh, lắc lắc người anh, thất thanh nước nở lên.

“Tiểu Thu, anh thà để em không biết. Hơn nữa, có biết cũng không làm được gì.” Anh bình tĩnh nói, giọng điệu lạnh lùng, “Sau khi trở về, đừng quay lại Zurich nữa.”

“Không!”

“Anh xin em.”

Tôi buông anh ra, cười lạnh một tiếng, nói : “VẬY anh, có phải tính vĩnh viễn trốn ở đây, không về Bắc Kinh nữa không?”

“...”

“Có phải là, chuyến đi này của em, xem như vĩnh biệt không?”

“...”

“Nếu em nói cho anh, em sống rất tệ, anh sẽ phát một chút lòng từ bi sao?”

Giống như suy tư thật lâu, anh an ủi tôi : “...anh sẽ về Bắc Kinh. Chuyện anh hứa với em, anh sẽ làm được.”

“Sau đó thì sao?”

Anh lắc đầu : “Không có sau đó. Em phải nhớ kỹ lời thề trước miếu Quan Công của em.”

Tôi ủ rũ thất vọng. Hai tay ôm gối, không nói lời nào, chán nản rơi lệ.

Anh không an ủi tôi nữa, cả người vẫn cứng ngắc.

Một lát sau, tôi chùi nước mắt, đột nhiên nhảy dựng lên, lớn tiếng nói :

“Mẹ nó, Lịch Xuyên. Em sẽ không làm! Em sẽ không thực hiện lời thề! Để ông Quan Công đi gặp quỷ đi! Để Thiên Lô đánh trúng em đi! Để hồng thủy chìm chết em đi!”

Anh vội vàng che miệng tôi lại, trong mắt giống như đang cháy một ngọn lửa : “Em nhất định khiến anh nói những lời tổn thương em sao? Tiểu Thu?”

“Những lời tổn thương em, anh chưa nói thiếu à? Nói đi! Tiếp tục nói!”

“Tạ Tiểu Thu, anh xin em,” ánh mắt anh dừng trên mặt tôi, nói từng chữ từng chữ một : “Đừng dây dưa anh nữa.”

Hô hấp của tôi đình chỉ trong nháy mắt. Toàn bộ máu vọt lên đỉnh đầu. Tôi kinh ngạc nhìn anh ba giây, bỗng nhiên xoay người, đi nhanh về phía cửa. Đi quá vội vàng, vấp vào sô pha. Anh nhanh nhẹn đứng dậy, giữ chặt tôi lại.

“Đi đâu?”

“Anh quan tâm à?” tôi cười lạnh, dùng sức hất tay anh ra. Anh giữ chặt tôi không thả ra, tay anh giống như một chiếc kim sắt kẹp chặt tay tôi lại.

“Thế nào cũng không được đi!” anh dùng một tay kéo tôi vào lòng “Em nghe chưa? Tạ Tiểu Thu! Em bỏ đi, anh...đuổi theo không kịp.”

Anh không nói gì nữa, gân xanh trên trán nổi lên vô cùng rõ ràng. Sợ tôi chạy, tay kia vẫn còn túm chặt áo tôi. Thật ra, không chỉ là đuổi không kịp, anh đứng còn không vững, vừa rồi tôi dùng sức thoát ra, anh gần như lão đảo, nếu không phải có tôi chống đỡ, thì đã ngã sấp xuống rồi.

Tôi nhìn vào mắt anh, ngẩng mặt lên, run giọng nói : “Lịch Xuyên, đừng cho rằng em dễ dàng bị người khác lăng nhục. Anh tát em một cái, mắng em là đồ ti tiện, em sẽ đi ngay lập tức. Thật sự, vĩnh viễn không trở lại. Anh có muốn thử không?”

Anh vẫn đứng không nhúc nhích, trong mắt sóng gợn mãnh liệt, suy nghĩ ùn ùn kéo tới như mây.

“Thật xin lỗi...” anh thì thào “Thật xin lỗi...”

Tim tôi giống như bị kim đâm, bộ dạng của anh thật đáng thương, vẻ mặt còn tuyệt vọng hơn cả tôi.

“Lịch Xuyên, anh muốn gì, em đều cho anh. Nếu anh kiên trì muốn em đi, em cũng sẽ đồng ý.” Tôi dịu dàng nói “Nhưng trước khi đi phải khiến em tin rằng, không có em, anh sẽ sống rất tốt. Anh có được như vậy không? Anh bệnh nặng như vậy, gầy thành như vậy, cách hồi chúng ta yêu nhau, kém xa vạn dặm. Lịch Xuyên, làm sao mà em yên tâm rời anh mà đi được? Anh nói đi?”

Tôi cầm mặt anh, nhiệt liệt hôn anh. Anh bắt đầu dĩngiêu cố chống cự. Tôi buông tha môi anh, hôn dọc theo tai anh, hôn tới hầu kết khô ráo, đầu lưỡi dừng lại trên xương quai xanh. Bỗng nhiên anh thở dài một tiếng, nắm vai tôi, chót mũi nhẹ nhàng cọ cọ sau gáy tôi. Hô hấp bắt đầu nóng lên, thổi qua làm tôi ngứa ngứa, có một mùi cà phê thoang thoảng. Tôi vươn tay qua, ôm eo anh. Anh buồn bực hừ một tiếng, bụng chột căng thẳng, muốn giãy ra, lại bị tôi ôm chặt lại, trong giây lát, liền đơn giản ôm lại.

“No...” anh vẫn đang trốn tránh, dục vọng lại bị trêu chọc, muốn ngăn lại, lại suy yếu vô lực.

“No.” anh không vui nói thêm một câu, bộ dạng tức giận. Tôi muốn bỏ tay ra, lại muộn. Trên mặt anh lấp lánh những giọt mồ hôi nhỏ, nửa người nóng lên, bị dục vọng kích thích vô cùng cứng nhắc.

“Được rồi.” tôi rút tay ra, bỏ anh ra, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Anh hung hăng nhìn tôi, ánh mắt nóng rực, yếu hầu khô ran, áp lực mãnh liệt : “Em, em chỉ như vậy thôi à.”

“Còn sao nữa?” tôi trừng mắt nhìn anh, hai tay giơ lên “Đưa lên tận miệng mà anh còn không cần.”

43. Chương 43

Chương 43

Anh nhặt nạng lên, quay đầu đi vào phòng ngủ : “Anh đi thay đồ.”

Trong phòng có điều hòa, nhiệt độ phòng không tới 20 độ. Nhưng nhìn Lịch Xuyên lại giống như vừa chạy 800m xong vậy, mồ hôi đầm đìa.

Anh vừa bước chân trước vào cửa, tôi liền vô theo. Anh xoay người lại nhìn tôi, giận không có chỗ trút : “Anh đi thay đồ, em vào làm gì?”

“Nhìn anh thay.”

Anh sững sốt một giây, hỏi : “Có gì hay ho mà nhìn?”

“Muốn nhìn thì nhìn thôi.”

“Chưa từ bỏ ý định đen tối à?”

“Người ta chỉ tốt bụng, muốn xem xem anh có cần giúp đỡ hay không thôi mà.” Tôi thật chân thành.

“À, giúp đỡ?” anh liếc tôi một cái, hăng hăng giọng nói, “Anh rất cần giúp đỡ.”

Dứt lời anh đi vào một phòng treo đồ hình chữ Y, ở trong treo một loạt Âu phục và áo sơ mi. Anh tùy tiện lấy một chiếc áo thun màu trắng và một chiếc quần lửng bằng Jean đã bị tẩy trắng bệch, nhét vào tay tôi : “Cầm.”

Tiếp theo, ở trước mặt tôi, anh cởi từng món đồ một, cuối cùng, chỉ còn một chiếc áo ba lỗ và một chiếc quần đùi.

“Nhìn đủ chưa?”

“Chưa.” Tôi đưa áo thun cho anh, cười vô cùng sáng lạn “Tiếp tục.”

Anh không thèm nhìn tôi, ngồi lên sô pha, bắt đầu mặc quần. Sau đó, tháo đồng hồ xuống đưa cho tôi :

“Phiên em cầm đồng hồ.”

Tôi đeo đồng hồ lên tay mình, anh lại cởi tất đưa cho tôi.

“A, sao anh bắt em cầm tất bẩn của anh?”

“Ném vào giỏ đồ bên kia.”

Lúc tôi ném tất vào giỏ đồ xong, thì anh đã mặc quần, lại tháo dây nịt xuống đưa cho tôi : “Đổi cái khác. Ở bên kia, màu cà phê.”

Tôi tìm được dây nịt, đeo vào hộ anh, anh còn nói : “Đúng rồi, anh quên ví tiền trong áo vest.”

Vội vàng đi tìm rồi nhét vào túi quần anh : “Anh còn muốn gì nữa? Nhị thiếu gia?”

“Di động và chìa khóa.”

“A...ở đâu.”

“Trong ngăn kéo kia kìa.”

“Cách anh có một thước à, không tự lấy được à?”

“Anh là người tàn tật.”

Tức giận lấy tới cho anh : “Sai bảo xong chưa?”

Anh chỉ lên sàn : “Nặng.”

Cuối cùng, tôi đánh giá anh từ đầu tới đuôi : “Thay đồ xong hết rồi?”

“Xong hết rồi. Em đừng nhìn chăm chăm chân anh nữa, được không?”

“Em nhìn bên khỏe mạnh mà.”

“Cũng không được nhìn.”

“Lát nữa ở ngoài gió thổi mạnh lắm, anh mặc ít như vậy, có bị cảm lạnh không?” khí hậu ở Zurich mấy ngày nay thất thường, tuy rằng mới giữa tháng 4, nhưng trời nóng như Tam Phục Thiên vậy. Lịch Xuyên không chỉ mặc áo tay ngắn, quần lửng, mà lại còn để hở chân. Chiếc chân thẳng tắp thon dài, bàn chân cong cong, cổ chân trắng bóc, dép xỏ ngón màu lam đậm với quai dép màu đỏ. Hồn xiêu phách lạc nha. Nào tôi lập tức ngăn lại, hai mắt đăm đăm : “Eo đau không? Để tôi em mát xa cho. Phục vụ miễn phí, chất lượng tuyệt hảo.”

(Tam Phục Thiên : 3 ngày nóng nực, ẩm ướt nhất theo quan niệm của người Trung Quốc, nằm trong khoảng ngày 7,8 tháng 7 tới 23,24 tháng 7.)

“Làm trò,” anh cười lạnh, vẫn còn bực mình chuyện mới nãy, “Rảnh rồi liền trêu chọc anh. Đãng và nhân dân giáo dục em như thế nào vậy? Gặp em giống như bị lọt vô động con nhện vậy.”

“Anh hai ơi, là Bàn Ti Động.” tôi sửa chữa. Kể cho người này nguyên bộ “Tây Du Ký”, kết quả chỉ nhớ được nhiều đó.

Không đợi anh trả lời tôi còn nói thêm : “Em cũng đi thay đồ. Mặc dù em không thu hút như anh, nhưng em cũng có váy đẹp, có thể sánh ngang anh.” Sôi nổi xuống dưới lầu, tôi lấy ra một chiếc áo mỏng in hoa li ti màu trắng, một chiếc váy dài màu tím nhạt từ va ly. Thấy Lịch Xuyên đi xuống, tôi nói : “Lịch Xuyên, gài hộ em đằng sau đi.”

Một loạt nút uyên ương đều nằm sau lưng áo, chẳng chịt hơn mười cái. Gài hơn một nửa, vai tôi đột nhiên trầm xuống, Lịch Xuyên dựa vào gáy tôi. Anh bắt đầu hôn tôi từ sau lưng, cắn đặt lên xương quai xanh, hơi thở dịu nhẹ phả vào mặt tôi. Vừa hôn vừa nói : “Không được, nhiều nút như vậy không cách nào gài được...rất kích thích.”

Dứt lời, liền liền linh xoay người tôi lại, hai tay cầm mặt tôi, trong nhất thời, ý loạn tình mê : “Tiểu Thu, rốt cuộc thì em muốn tra tấn anh tới khi nào? Hả?”

“Em đang muốn hỏi anh câu này.” Tôi ngửa đầu nhìn thẳng, bắt khuất.

Anh nhìn vào mắt tôi, yêu hận lẫn lộn : “Em để yên được không?”

“Không được.”

“Đừng dụ dỗ anh nữa!”

“Không ngừng.”

“Sau này không được gọi điện thoại cho anh nữa!”

“Càng phải gọi, hễ rảnh liền gọi.”

“Anh không tiếp!”

“Không tiếp em liền bay đi Zurich...”

Anh chặn miệng tôi lại, đầu lưỡi tách hai hàm răng ra, dùng sức mút. Trong khoảnh khắc anh liền cởi hết đồ của tôi, ném xuống đất. Tôi hơi hơi từ chối một chút, bị anh khống chế hai cổ tay, dùng sức ấn lên tường. Toàn bộ thân hình anh đè lên người tôi, dùng ngực ép tôi lại, đầu tôi không khống chế được ngửa ra sau, đập lên hốc tường đằng sau. Một cái chén ngọc trắng sáng bóng rơi ra “Loảng xoảng” một tiếng, vỡ thành mấy mảnh.

“Không là ngọc thật đi!” tôi sợ hãi nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất.

“Đồ ngọc thời Khang Hi.”

“Huhu!” tôi gào lên một tiếng.

Vành tai bị cắn nhẹ một cái, bên tai truyền tới giọng nói đầy dụ hoặc : “Sao vô giá bằng em được?”

Chưa kịp hoàn hồn, anh đột nhiên đẩy nhanh tốc độ, tôi rất đau, há to miệng thở : “Anh nhẹ chút, được không?”

“Để em đau như vậy, lần sau không tới tìm anh nữa.” anh ác độc nói, ra tay rất nặng, thái độ hung ác lạ thường.

“A! A! Lịch Xuyên anh tha em đi!”

“Không tha!” anh bóp tay tôi, không cho tôi giãy dụa, ngón tay cứng rắn bấm vào cổ tay làm tôi đau đớn. Tôi chống cự, ra sức cào anh, lòng bàn tay và mu bàn tay đều là mồ hôi, trong lòng lại thấy thích thú.

Tay anh thả lỏng một chút, tôi nhanh chóng né ra, lại bị anh kéo tới sô pha tiếp tục, tôi chỉ thấy một loạt động tác với tần suất vô cùng mãnh liệt và sự đau đớn chưa bao giờ có.

Tôi trừng to mắt, mồ hôi thừa nhân.

“Hận anh không?” anh phần nộ hỏi, mồ hôi trên chóp mũi, nhỏ xuống mặt tôi.

“Không. Thích anh!”

Anh bị chọc giận, dùng sức đè tôi lại, thô bạo hôn tôi, cách da thịt vẫn có thể cảm nhận được tim anh đang đập mãnh liệt.

Anh thở dốc càng lúc càng nhanh, thân thể anh không khống chế được bắt đầu run run, tôi nhịn không được bắt đầu lo lắng : “Lịch Xuyên, dừng như vậy, anh sẽ làm mình bị thương đó.”

“Vậy em hứa với anh, không tới tìm anh nữa!”

“Không hứa, em muốn con của anh.”

Câu này linh nghiệm hơn bất cứ thứ gì, anh thốt nhiên dừng lại trong lúc đang khí thế bừng bừng, nhanh chóng lui ra, ngã lên người tôi, không hề nhúc nhích.

“Lịch Xuyên,” tôi ôm chặt lấy anh, vươn tay ra vuốt vuốt tóc anh : “Lịch Xuyên,”

Anh chảy mồ hôi đầm đìa, mặt vẫn dán lên ngực tôi, rầu rĩ “Ừ” một tiếng, không nói gì. Chỉ sức cùng lực kiệt ngã vào người tôi như vậy, qua thật lâu mới đứng dậy, kéo tôi vào phòng tắm tắm nhanh một cái. Lúc đi ra tôi nhặt quần áo trên sàn lên, nhịn không được trách móc : “Xem, áo váy đẹp nhất của người ta bị anh làm hư hết rồi.” tôi chỉ phải tìm một chiếc áo thun bình thường mặc vào, cũng là màu trắng, phía trước in hình một diễn viên đang diễn kịch kịch.

“Mới này có đau không?” anh hỏi. Chỉ hỏi cho có lệ, trên mặt không thể hiện gì.

“Tối tiếp tục không?”

“Em là người bị ngược cuồng à.”

Tôi lẳng lặng nhìn anh, bỗng nhiên nói : “Lịch Xuyên, cho em một ngày vui vẻ, được không? Cho dù nó chỉ là bọt xà phòng, em cũng muốn.”

Anh cắn răng thật chặt, không trả lời.

Lịch Xuyên nói, chúng tôi không thể ở trong nhà, rất dễ dàng làm chuyện xằng bậy. Anh đưa tôi ra ngoài chơi.

Thật ra chúng tôi đều hơi mệt, Lịch Xuyên chắc chắn sẽ mệt hơn. Anh đổi một chiếc nệm chống nách ít khi dùng, tay trái rảnh rỗi, nắm tay tôi.

Lúc tới cửa bỗng nhiên tôi nói : “Lịch Xuyên, cúi đầu xuống, em có thứ này tặng cho anh.”

Tôi cởi vòng ngọc trừ tà trước ngực xuống, đeo cho anh. Miếng ngọc kia ấm áp mà sáng bóng, mang theo nhiệt độ trên người tôi. Tôi nghĩ vừa rồi Lịch Xuyên đã thấy miếng ngọc này rồi, nhưng tôi luôn luôn có thói quen đeo đủ loại hạt thủy tinh, đá có màu trên người, nên anh cũng không để ý lắm.

“Đây là cái gì?” anh giơ miếng ngọc ra trước mắt, quan sát dưới ánh nắng.

“Trừ tà. Biết chưa? Năm nay là năm tai của anh, đeo cái này để trừ tà đi.”

Anh nhú mày lại : “Em tin mấy cái này từ hồi nào vậy?”

“Anh không thấy là dạo này anh hơi xui xẻo à?”

“Ừ, hơi hơi.”

“Nói cho anh biết, đó là vì anh bị em khắc!”

“Bị khắc?”

“Anh mệnh Thủy, em mệnh Thổ. Thổ khắc Thủy mà!”

Anh bật cười : “Năm bao nhiêu rồi mà em còn tin cái này nữa?”

“Anh có tin không?”

“Căn bản là không tin.”

Quên đi, không tin thì không nói với anh. Tự tôi cẩn thận một chút để không khắc anh là tốt rồi.

Lịch Xuyên nói đưa tôi tới bờ hồ đi dạo.

Chúng tôi nắm tay, đi dọc theo con đường rải sỏi nhỏ, đi xuống từng bước từng bước một. Lịch Xuyên đi rất chậm, gần như là nhích từng chút một về phía trước. Đi được vài bước còn phải nghỉ một chút. Ban đầu anh nắm tay tôi, sau đó gần như là tôi đỡ anh. Bờ hồ rõ ràng ngay tại trước mắt, chúng tôi lại đi gần nửa tiếng đồng hồ.

Đúng là mùa du lịch, cạnh hồ đều là quán bar, có người đứng hát trên vỉa hè, đánh đàn ghi ta, còn có nghệ sĩ đứng biểu diễn, không ít người để hở chân đi trên cầu gỗ, mọi người đều rất vui vẻ, rất náo nhiệt.

“Kem! Haagen-Dáz! Lịch Xuyên, bên kia kìa!”

Vừa rồi ở sân bay ăn một cây Haagen-Dazs, chưa đã thèm. Nhìn thấy một tiệm kem ở đằng xa, tôi liền đòi ăn.

Anh đi theo tôi về phía trước, nói không nhanh không chậm : “Haagen-Dazs cái gì, tới đây phải ăn kem Thụy Sĩ, Movenpick.”

Vào tiệm kem, Lịch Xuyên mua cho tôi một ly kem thật to, một nửa là chocolate, một nửa là dừa.

“Đây là chocolate đen, ăn vào hơi đắng, nhưng mà ăn quen thì sẽ ghiền.”

“Ngon ghê.” Tôi thỏa mãn ăn một muỗng to. Cúi đầu thấy bên cạnh có hai cô bé khoảng 7, 8 tuổi, mỗi cô bé đều cầm một chiếc ly y hệt của tôi, đang tham lam ăn, tôi không khỏi cảm thấy hơi lúng túng. Xoay người hỏi Lịch Xuyên : “Anh không ăn à?”

Anh lắc đầu : “Trước đây rất thích ăn. Bây giờ...không được ăn nhiều đồ ngọt, chỉ ăn một lần là bị điều tra ra liền. Nhưng mà nhìn em ăn cũng như vậy thôi.”

Cách đó không xa bỗng nhiên có người kêu to : “Alex! Hello! Alex!”

Chúng tôi nhìn theo tiếng kêu, trong quán bar lộ thiên đối diện, có một người đẹp tóc vàng đang cách hàng rào vẫy tay với chúng tôi. Ngay sau đó người đẹp đó nắm tay một chàng trai tóc màu hạt dẻ đi về phía chúng tôi.

Lịch Xuyên lần lượt ôm từng người một, huyền thuyên bằng tiếng Đức.

“Tiểu Thu, đây là Sabine và Auburn. Hai người đều là bạn học hồi trung học với anh, vừa kết hôn tháng trước.” Lịch Xuyên giới thiệu từng người với tôi “Anh có gửi quà, đáng tiếc bỏ lỡ hôn lễ.”

Anh giới thiệu tôi với bọn họ, tôi bắt tay với từng người, dùng tiếng Anh chúc họ tân hôn vui vẻ.

“Hai người không biết tiếng anh, vừa rồi hỏi anh xem em có phải là em họ anh không. Hồi trước anh hay mang Colette tới đây ăn kem.”

Ngất xỉu. Chẳng lẽ nhìn tôi nhỏ lắm à?

Không biết Lịch Xuyên nói gì, nghe giới thiệu xong, hai người đó dùng một ánh mắt vừa ngọt ngào lại vừa cảm động nhìn tôi. Lúc nói chuyện, Lịch Xuyên vẫn vòng tay qua ôm eo tôi, tự nhiên toát ra thái độ thân mật. Để cho tôi hiểu cuộc đối thoại của bọn họ, anh nhẹ nhàng dịch mỗi câu tiếng Đức họ nói thành tiếng Anh, lại dịch câu tiếng Đức của chính mình thành tiếng Trung. Ba loại ngôn ngữ lần lượt toát ra từ lưỡi anh, lại không hề lẫn lộn với nhau.

“Bọn họ hỏi em, có muốn đi uống một ly không? Không uống bia, uống Apfelschorle cũng được. Apfelschorle là một loại nước táo có ga.”

Tôi nhỏ giọng nói : “Lịch Xuyên, anh không uống rượu được. Trong quán bar có nhiều người, anh đừng đi.”

Lịch Xuyên gật đầu, lén lút nói : “Người có bệnh tiện ở chỗ đó, từ chối cái gì cũng dễ dàng. Anh nói cho họ anh không uống rượu được, em vẫn còn bị lệch giờ. Cần nghỉ ngơi.”

Anh nói một tràng tiếng Đức, lần lượt ôm hai người kia, bọn họ lưu luyến bỏ đi.

Tôi hỏi Lịch Xuyên : “Sao tiếng Đức của anh lưu loát vậy? Giống hệt tiếng Pháp?”

“Anh cũng không phải Hitler. Hơn nữa, tiếng Đức cũng không khó nghe lắm nha.”

Anh tự nhiên ôm tôi như cũ, tiếp tục chậm rãi đi bên bờ hồ.

Tôi theo sát anh, cảm giác có chút không thực.

Ai – tôi và Lịch Xuyên, đã bao nhiêu năm rồi chưa đi trên đường như một đôi tình nhân?

Một đàn thiên nga và vịt hoang đang bơi trên mặt hồ yên tĩnh.

Chúng tôi đứng dưới một bóng cây đại thụ tâm sự. Một cơn gió thổi tới, hơi lạnh, tôi nhin không được hắt xì một cái. Lịch Xuyên liền đi tới, áp sát người lại, một cánh tay chống lên thân cây, chắn gió cho tôi.

“Lạnh không?”

“Không lạnh.”

“Đi ra chỗ có nắng đi, ấm áp hơn một chút.” Anh nói.

“Đợi em ăn kem xong đã.”

Anh cười nhẹ nhàng : “Xem em kìa, ăn sao mặt đen thui luôn rồi.

“Hả?” tôi hoảng hồn “Mới nãy cũng như vậy à? Trước mặt bạn anh?”

“Ừ. Nếu không làm sao người ta lại hỏi anh có phải em họ anh không được?”

Xấu hổ quá nha. Tôi cúi đầu tìm khăn giấy trong túi, một tờ cũng không có.

“Để anh.” Anh nói.

Chưa kịp biết rõ chuyện gì đang xảy ra, thì đã bị người nào đó cầm mặt, liếm sạch sẽ kem dính trên mặt.

“Hết chưa?” xấu hổ muốn chết, tim đập thành thịch.

“Còn chỗ này nữa.”

Mút đầu ngón tay tôi, từng ngón từng ngón một.

“Làm gì vậy, ban ngày ban mặt.”

“Sau này ăn kem nữa không?”

“Ăn nha. Xuyên môn chọn lúc ở cạnh anh để ăn. Há há.”

44. Chương 44

Chương 44

Lịch Xuyên mua cho tôi một chiếc bánh ngọt, cùng tôi dựa lên lan can ven hồ, nhìn tôi bẻ từng miếng bánh cho vẹt ăn.

Đứng với tôi được một lúc, anh chỉ chỉ ghế dài dưới bóng cây, nói : “Em từ từ cho tụi nó ăn tiếp đi, anh qua kia ngồi một chút.”

Tôi quay đầu nhìn anh, tinh thần anh trông rất tốt, nhưng mặt lại tái nhợt đáng sợ, hai tròng mắt sụp xuống, nhìn hơi mờ mờ. Tôi không khỏi nhớ lại lúc tới sân bay anh vẫn còn ngồi xe lăn, hiển nhiên không còn sức để đi nữa. Vừa rồi lại xếp hàng mua xúc xích cho tôi, lại đi xuống đồi, đi bộ một đoạn xa như vậy với tôi.

“Anh mệt rồi,” tôi nhắc nhở “Chúng ta về nhà đi.”

“Không không,” anh lắc đầu “Anh chỉ cần nghỉ một lát.”

“Ghé cứng như vậy, anh sẽ không thoải mái.”

“Được rồi, đừng cãi nữa.”

Tôi không dám rời ra Lịch Xuyên, ngồi xuống ghế dài với anh. Mặt anh tái mét như tờ giấy, dưới ánh mặt trời chói chang, thậm chí còn hơi hơi chuyển xanh. Tôi cầm tay anh, hỏi : “Anh không sao chứ? Có cần uống thuốc không?”

“Không có việc gì.” Anh nói. Di động bỗng nhiên vang lên. Anh nhìn thoáng qua số gọi tới, ấn nút nghe.

– anh.

– ừ, đừng lo lắng, em đón cô ấy rồi.

– hôm nay không về bệnh viện. Em đi loanh quanh một chút với Tiểu Thu, cô ấy chỉ ở lại một ngày.

– đương nhiên có ký tên. Herman không có ở đó.

– không mệt, Fehn sẽ đi theo em.

– em nói hôm nay không về bệnh viện, đương nhiên bao gồm tối nay.

– NO.

– Tiểu Thu không có đây, đang cho vẹt ăn.

– anh có thấy phiền không vậy. Không cần y tá tới đây, không truyền dịch một ngày cũng không chết ai.

– đừng nói cho bố, càng đừng nói cho ông bà nội. Nếu không anh phải trả tất cả số tiền anh nợ em vào ngày mai.

– ừ, em sẽ cẩn thận.

– đúng rồi, em muốn đưa Tiểu Thu tới Kunststuben ăn cơm, không phải anh quen biết với chủ chỗ đó à? Gọi điện thoại giúp em đi. Em sợ đặt chỗ không được...7 giờ tối nay. Sau đó bọn em sẽ đi Valmann Bar... Được rồi, được rồi, không uống rượu.

– tạm biệt. Hỏi thăm René giúp em.

Anh gác máy, nói với tôi : “René vừa bật MSN lên, ở đầu kia gào thét hỏi xem em có bị mất tích không.”

Vì sự lỗ mãng của mình, tôi đã hối hận tới mức muốn về nhà. Lịch Xuyên cần nằm viện, vì đi với tôi mà sẵn sàng gián đoạn việc trị liệu. Cho dù bản thân anh không thèm để ý, nhưng người nhà của anh chắc chắn sẽ không đồng ý.

Tôi liếm liếm môi, nói : “Lịch Xuyên, anh vẫn là về—”

Anh ngắt lời tôi : “Yên tâm, anh thật sự không có chuyện gì.”

Ngay tại lúc này, di động tại vang lên. Anh lấy ra, liếc số gọi tới một cái, không tiếp, nhét luôn vào túi.

Vang 5 lần, tiếng chuông ngừng lại. Qua mười giây, lại vang lên.

“Lịch Xuyên, tiếp điện thoại đi.”

Anh thở dài một hơi, ấn nút nghe.

– bố.

– con ở nhà.

– Herman gọi điện thoại cho bố?

– con có một người bạn mới từ Trung Quốc qua, chỉ ở một ngày, con phải đi với cô ấy.

– con ký tên rồi. Đừng lo, bố đừng khẩn trương như vậy được không?

– không có việc gì.

– vậy bố muốn con như thế nào?

– NO.

– NO.

– NO. Con nói không có việc gì, tối mai con về bệnh viện. Không, bố không cần về. Bây giờ con không cần y tá.

– bố, bố lại vậy nữa rồi!

– bố!

– con mệt rồi, con gác máy đây, tạm biệt.

Nói xong, anh liền gác máy. Tôi lo lắng nhìn anh. Không ngờ, qua 1 phút, di động lại vang. Sắc mặt Lịch Xuyên nhất thời trở nên vô cùng âm trầm.

Lập tức, một đường cong vô cùng xinh đẹp được vạch ra trên không trung.

Tiếng nước nặng nề vang lên, chiếc di động màu đen biến mất trong hồ nước.

“Lịch Xuyên, hãy nghe em nói,” tôi vội vàng khẩn cầu, “Đừng để bố anh lo lắng. Em về bệnh viện với anh, được không?”

“Không.” Anh ngồi thật trấn định, thái độ kiên quyết.

Càng gỡ càng rối. Tôi buồn bã ủ rũ ngồi cạnh anh, yên lặng nhìn mặt hồ yên ả. Hít sâu một hơi, không cho nước mắt trào ra.

Một cánh tay khoát lên vai tôi, Lịch Xuyên dùng sức ôm tôi : “Không cần lo cho bố anh, ông đang ở Hồng Kông. Roi dài...cái gì.”

“Roi dài không tới bụng ngựa.”

“Đúng, chính là ý đó.”

“Lịch Xuyên, hồ này tên gì?”

Anh nở nụ cười, cúi đầu nhìn tôi : “Cô bé ngốc, đây là hồ Zurich anh hay nói với em đó.”

“Á! Hèn gì nó to dữ vậy!” tôi hỏi “Có phải người nhà của anh đều ở vùng này không?”

“Ừ. Cũng có người ở chỗ khác. Gia đình chú anh ở một thị trấn khác. Trước đây ông nội anh ở Bern, khu nói tiếng Pháp, sau này vì để việc làm ăn tiện hơn mới chuyển tới đây.”

Tôi làm bộ ngáp một cái, trong lòng nảy ra một kế : “Lịch Xuyên, em mệt quá, muốn đi ngủ.”

“Đừng ngủ, ở có một ngày còn ngủ trưa, để anh mang em tới tiệm cà phê uống một ly Espresso. Gần đây có một tiệm cà phê, hương vị rất ngon. Uống hai ly là tinh thần em sáng khoái liền.” anh không hề nhúc nhích.

“Buồn ngủ chịu không nổi rồi, anh về với em đi.”

Anh đứng dậy, đưa tôi ra đường cái bắt taxi : “Không phải em nói quần áo của em hư hết rồi à? Chúng ta đi mua đi. Em rất thích mặc váy, mùa xuân hè chuyên bán váy.”

, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người này không cho tôi ngủ là không cho.

Những quyển sổ du lịch tôi đọc trên máy bay, đều nói đường Bahnhofstrasse là thiên đường của tín đồ mua sắm, trang phục hè vào tháng 4 vừa đưa ra thị trường, tôi có thể mua vài chiếc váy, nếu may mắn hơn còn có thể được giảm giá. Nhưng dù gì thì Zurich cũng là khu chất lượng cao nổi tiếng của châu Âu, cho dù giảm giá thì cũng không hề rẻ. Nếu không có Lịch Xuyên đi theo, chắc tôi sẽ đi dạo một ngày, cố gắng hết sức để moi ra những món đồ đẹp mà rẻ. Nhưng mà...hôm nay...coi như không.

Xe taxi lại đột ngột dừng trong một con hẻm không lớn không nhỏ.

“Đây là đường Bahnhofstrasse à?”

“Con đường có rất nhiều ngân hàng và cửa hàng mà chúng ta vừa đi qua, là đường Bahnhofstrasse. Chỗ này không phải, nhưng cũng rất gần nhau. Những cửa hàng quần áo tốt đều nằm trong ngõ nhỏ. Cửa hàng Salvatore Schito này bán đồ nam và đồ nữ đều khá được, anh từng mua một đôi giày da trong này.”

Chúng tôi đi vào, Lịch Xuyên ngồi xuống xô pha. Một nữ nhân viên dịu dàng xinh đẹp kiên nhẫn chọn quần áo với tôi, cô ta có thể nói tiếng Anh vô cùng lưu loát. Tôi dùng tốc độ khiến người ta giật mình thử hai chiếc váy liền, dưới sự chỉ đạo của Lịch Xuyên, lại thử hai đôi giày da và một chiếc túi xách. Không tới 30 phút, xách túi lớn túi nhỏ đi ra.

“Tại sao lần nào mua quần áo em cũng mua nhanh như vậy?”

“Vì anh trả tiền.”

“Tại sao lúc ở Bắc Kinh, một món ăn có mấy xu em lại cò kè mặc cả cả nửa tiếng đồng hồ?”

“Vì em thích.”

Người nào đó không nói gì.

“Đừng vội lên xe, đằng trước còn có mấy cửa hàng nữa, đi theo anh.” Lịch Xuyên nắm tay tôi, muốn tiếp tục đi về phía trước.

“Những gì muốn mua đều mua hết rồi, em không muốn đi dạo nữa.”

Lúc kéo Lịch Xuyên lên xe, sự mệt nhọc trên mặt anh đã không giấu diếm được nữa. Nhưng kế hoạch của anh vẫn tràn đầy : trước tiên là tới tiệm cà phê uống cà phê, tiếp theo đi thăm Bảo tàng Mỹ Thuật, Nhà thờ Lớn, Bảo tàng Hugo Munsterberg, buổi tối ăn cơm, sau đó đi quán bar uống rượu, nghe nhạc Jazz...nhưng xe mới khởi động, đi được vài mét trên đường, anh đã dựa vào vai tôi ngủ. Tôi nhân cơ hội lấy địa chỉ anh ghi hồi trưa cho tôi, nhờ lái xe đưa chúng tôi về nhà.

Lịch Xuyên bị tôi và tài xế người ôm người đỡ đưa về phòng ngủ trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, anh vừa nằm lên trên giường, liền ngủ say sưa. Nhìn anh ngủ ngon như vậy, tôi cũng cảm thấy hơi mệt, đơn giản nằm xuống cạnh anh ngủ luôn.

Lịch Xuyên vẫn ôm chặt tôi như ngày xưa. Trong lúc ngủ mơ, tôi nghe thấy anh hơi rên rĩ một chút, thân mình cong lên, dùng tay đè lại chỗ bị đau. Sau khi phẫu thuật, Lịch Xuyên vẫn bị đau xương vô cùng nghiêm trọng, dựa vào thuốc giảm đau để giảm bớt. Mười năm trôi qua, cơn đau đã chuyển thành mãn tính, mặc dù không thường xuyên kịch liệt như hồi xưa, nhưng mỗi lần phát tác, vẫn bị co rút nửa người, đau khổ không chịu nổi. Tình huống này tôi gặp được vài lần khi ở cùng Lịch Xuyên. Bình thường anh sẽ dậy uống thuốc giảm đau và thuốc ngủ vào lúc nửa đêm, sau đó qua phòng khác nằm nghỉ. Thuốc giảm đau không có hiệu quả cho lắm, chườm nóng hiệu quả rất tốt. Nhưng mỗi lần phát tác, Lịch Xuyên xuyên đều không muốn nói cho tôi biết. Mãi cho tới khi anh lăn qua lăn lại trên giường, mồ hôi mồ kê đầm đìa khiến tôi tỉnh, thì tôi mới giúp được anh.

Tôi đi toilet làm nóng khăn mặt, chậm lên tắm lưng đang run lên của anh. Thấy mí mắt anh hơi run lên, giống như muốn tỉnh lại, nhưng cơn buồn ngủ quá nặng, lăn trên giường vài cái, lại chìm vào giấc ngủ. Trong lúc mông lung, không thấy tôi nằm ở chỗ mình, anh mơ màng kêu một tiếng : “Tiểu Thu...”

“Ngủ đi, em ở đây.” Tôi sờ sờ mặt anh.

Anh bình tĩnh ngủ.

Hồ Zurich trong buổi tịch dương có màu lam, cuối đường chân trời hiện lên một luồng sáng màu hồng.

Trong phòng bật một chiếc đèn bàn diu diu. Bốn phía thật im lặng, có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ xa xa.

Trong một hoàn cảnh xa lạ như vậy, mặc dù bên cạnh có một người vô cùng quen thuộc. Tôi vẫn ngủ không được, suy nghĩ tràn đầy nhìn Lịch Xuyên, nghĩ về bệnh của anh, nghĩ về tương lai mờ mịt của chúng tôi.

Ngày mai lại là biệt ly.

Trong lúc ngủ mơ Lịch Xuyên dựa thật sát vào tôi, từ đầu tới cuối cầm lấy tay tôi. Tôi biết anh khát vọng ở bên tôi cỡ nào.

Trong cơn hốt hoảng, mấy tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng chuông cửa.

Tôi cởi áo ngủ, mặc chiếc áo thun in hình diễn viên kinh kịch kia, cột một chiếc đuôi ngựa bình thường, xuống lầu mở cửa.

Ngay hàng hiên đứng một cụ già cao gầy, cầm một chiếc gậy chống cho quý ông. Tóc bạc phơ, tinh thần quắc thước, ăn mặc gọn gàng, khí độ bất phàm. Tôi không tự chủ được nghĩ, ông cụ này lúc còn trẻ chắc hẳn rất tuấn tú, cho dù già đi rồi vẫn còn rất phong độ. Bên cạnh ông cụ là một cô gái ngoại quốc trẻ tuổi, tóc dài màu nâu, vén lên cao cao, trên tay có cầm một chiếc hộp.

Nhất định là một người thân quan trọng nào đó của Lịch Xuyên.

Tôi có chút khấn trương, giọng tôi không khỏi run lên : “Xin hỏi – hai vị tìm Lịch Xuyên à?” tôi nói tiếng Anh.

“Đúng vậy.” thái độ của lão tiên sinh rất hòa ái “Nó có nhà không?”

“Dạ...anh ấy đang ngủ. Mời vào, để cháu đi gọi anh ấy.”

Hai người vào phòng, trong phòng tối đen. Tôi tìm công tắc đèn.

“Ở đây.” Ông cụ mở đèn hộ tôi. Phòng ở lập tức sáng như ban ngày.

Tôi đi lên lầu gọi Lịch Xuyên, ông cụ bỗng nhiên ngăn tôi lại : “Nếu nó ngủ thì không cần đánh thức nó.”

Tôi cảm thấy thật không tự nhiên, lại có chút oan, chính mình là khách, lại còn phải tiếp khách.

“Vậy...mời ngồi.”

Ông cụ tùy ý ngồi lên sofa, bắt chéo một chân qua. Dừng mắt ra hiệu cho cô gái kia ngồi xuống. Tôi liếc lên trên lầu một cái, một chút động tĩnh cũng không có. Ồ...điên mất. Cái anh Lịch Xuyên này bao giờ mới dậy đây.

“Lão tiên sinh.” Tôi hỏi nghiêm chỉnh, “Xin hỏi – nên xưng hô ngài như thế nào?”

“Tôi họ Vương,” ông cụ nói “Tôi là ông nội Lịch Xuyên. Đây là Tiểu thư Elena. Xin hỏi cô là—”

45. Chương 45

Chương 45

Ông nội Lịch Xuyên! Tim tôi nhất thời ngừng đập 5 giây.

“Cháu là Annie, là đồng nghiệp của Lịch Xuyên ở Trung Quốc.”

“À!” lão tiên sinh rất vui vẻ, đổi sang nói tiếng Trung : “Cháu tới từ Trung Quốc!”

“Dạ, đây là lần đầu tiên cháu tới Thụy Sĩ.” Tôi cung kính trả lời.

“Tới hồi nào?”

“Vừa mới tới ạ.”

“Ừ,” lão tiên sinh nói “Lịch Xuyên không hiểu phép tắc gì cả, sao có khách tới nhà mà nó lại đi ngủ? Như vậy đi, để ông chiêu đãi cháu thay nó. Annie, cháu muốn uống gì? Ở đây Lịch Xuyên có trà ngon và cà phê.”

Có lẽ là vì có Elena không hiểu tiếng Trung ngồi cạnh, lão tiên sinh lại sửa sang nói tiếng Anh.

“Vương tiên sinh không cần vội, cháu uống rồi ạ.”

“Elena, nếu không, thừa dịp nó ngủ, bây giờ cô lên truyền dịch cho nó đi?” lão tiên sinh nói với cô gái kia “Nó có khách, có thể để truyền nhanh chút không? Để cho nó có chút thời gian tiếp khách?”

Thì ra là y tá của Lịch Xuyên. Quả nhiên, Elena cởi áo khoác ra, bên trong lộ ra đồng phục y tá đúng tiêu chuẩn.

“Không được, Vương tiên sinh.” Cô y tá trả lời bằng tiếng Anh không trôi chảy lắm “Công năng của tim phổi Alex không tốt lắm, chẳng những không thể tăng tốc độ truyền, còn phải giảm bớt nữa. Tối nay anh ấy chỉ có thể nằm trên giường.”

Lão tiên sinh nhíu mày : “Đại khái cần bao lâu?”

“Tổng cộng hai bình, cần khoảng mười mấy tiếng.”

“Được rồi. Phiền cô nhẹ chút, đừng để nó tỉnh. Nó mà tỉnh thì sẽ tìm tôi tính sổ.” lão tiên sinh quay sang nhìn tôi, xin lỗi cười cười.

Y tá mang theo hòm thuốc rón ra rón rén đi lên lầu.

Lão tiên sinh quay đầu lại nói tiếng Trung với tôi : “Tiểu cô nương, cháu làm công ty nào ở Trung Quốc?”

“Cháu ở Tổng bộ Bắc Kinh.”

“Vậy cháu làm bộ phận nào? Nội thất? Lâm viên? Ngoại thất?”

“Vương lão tiên sinh, cháu là phiên dịch viên của Lịch Xuyên.”

“A, phiên dịch viên của Lịch Xuyên, vậy cháu họ Chu, đúng không?”

“Ý ông là Chu Bích Tuyên tiểu thư đúng không? Cô ấy qua Mỹ lấy chồng rồi. Cháu là phiên dịch viên mới của Lịch Xuyên.”

“Ai,” ông cụ thở dài một hơi “Thằng bé này thật là, rõ ràng đã nói với nó lúc bị bệnh không thể làm việc, sao lại gọi phiên dịch viên tới đây?”

“Ông đừng hiểu lầm, cháu chỉ tới đây du lịch ngắm cảnh thôi, mai cháu sẽ đi.” tôi vội vàng giải thích. Có chút hối hận vì ăn mặc rất tùy tiện : áo thun, quần đùi jean, chân trần, thật rảnh rỗi ở ngay trong nhà “thủ trưởng”, ái muội biết bao nhiêu.

“Lịch Xuyên đi sân bay đón cháu à?” ông cụ hỏi.

Đúng là có nghi ngờ trong lòng. Thoại trung hữu thoại, chứa đầy ẩn ý.

Đang suy nghĩ nên trả lời như thế nào, thì Elena bỗng nhiên chán nản xuống lầu.

Lão tiên sinh vội vàng hỏi : “Sao rồi? Xảy ra chuyện gì?”

“Tôi vừa treo bình, sát trùng xong, đang tính ghim kim vào, Lịch Xuyên tiên sinh...tỉnh.” Cô ta run run nói “Anh ấy rất tức giận, không cho tôi ghim kim. Nói anh ấy đã ký đơn đồng ý. Còn nói nếu tôi lại tự tiện làm như vậy, anh ấy sẽ tìm luật sư kiện bệnh viện.”

Lão tiên sinh đứng bật dậy, lấy cây gậy trong tay gõ gõ sàn, quát lên trên lầu.

“Vương Lịch Xuyên, mày xuống đây cho ông!”

Không thể tưởng tượng được người tao nhã như lão tiên sinh khi nổi giận, cũng cao giọng như vậy.

Một phút sau, Lịch Xuyên xuất hiện ở đầu cầu thang.

“Ông nội,” anh chống nạng, chậm rãi xuống lầu, đi tới trước mặt lão tiên sinh : “Hôm nay con có khách, chỉ có một ngày thôi mà ông cũng không cho à?”

“Hôm nay mày phải truyền dịch,” lão tiên sinh không hề nhượng bộ “Người ta muốn đi đâu chơi, để ông sắp xếp, sẽ làm người ta vừa lòng.”

“Tối nay tụi con sẽ đi ra ngoài, cô ấy còn chưa ăn tối.”

“Em, em không đói.” Tôi vội vàng nói.

Lịch Xuyên hung hăng liếc xéo tôi một cái.

“Muốn ăn gì? Cơm Tây? Cơm Trung? Để ông gọi đầu bếp tới nhà mày làm.”

“Ông nội, con nói với bố là mai con sẽ về bệnh viện rồi, việc gì phải ép con?”

“Không phải ông làm khó xử, Dr. Herman gọi điện thoại cho ông, hôm nay mày phải truyền dịch.”

“No.” Lịch Xuyên kéo tay tôi, lập tức đi tới cửa lấy chìa khóa xe.

“Lịch Xuyên! Mày đứng lại đó cho ông!”

“Ông nội,” Lịch Xuyên xoay người lại, chậm rãi nói “Hôm nay con không đi không được, ông đừng ngăn con.”

Không khí ngưng trệ tới mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Lão tiên sinh vẫn đứng không nhúc nhích nhìn Lịch Xuyên, vẻ mặt giận dữ : “Hôm nay chỗ nào mày cũng không được đi, ngoan ngoãn ở nhà cho ông!”

Lịch Xuyên há miệng thở dốc, nửa ngày cũng không nói chữ nào. Trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhỏ giọng nói với tôi : “Tiểu Thu, đi lên lầu chờ anh. Anh muốn nói với ông nội mấy câu.”

Tôi lo lắng nhìn anh một cái, nhẹ nhàng đi lên lầu, vào phòng ngủ của Lịch Xuyên ngồi xuống.

Qua 10 phút, Lịch Xuyên lên lầu gọi tôi : “Tiểu Thu, thay váy hoa đi, chúng mình đi ăn tiệc lớn.”

“Ông nội anh đâu?” tôi kinh hoảng hỏi “Ông nội anh có tức giận không?”

“Ông đi rồi.”

“Y...y tá đâu?”

“Cũng đi rồi.”

“Anh nói gì với ông nội anh? Ông nội anh đồng ý cho anh đi à?”

“Em đừng quan tâm tới mấy cái này.” Lịch Xuyên nói “Anh có cách đối phó với ông.”

“Anh muốn đi thì tự đi đi, em không đi đâu hết.” tôi yên lặng ngồi trên giường.

“Đi thôi, Tiểu Thu.”

Lịch Xuyên kéo tôi vào phòng thay quần áo, thấy tôi không chịu động đậy, liền thay đồ hộ tôi. Dừng kéo cắt mạc, mặc chiếc váy hoa vừa mua buổi chiều vào cho tôi. Còn chọn giúp tôi một chiếc Bra không quai.

Thấy tôi không hề phối hợp, anh đành phải ngồi xuống, thay giày cao gót hộ tôi. Cuối cùng, cầm một chiếc lược to chải đầu lại cho tôi, xịt keo, cột một chiếc đuôi ngựa cao cao. Tôi bị bộ dạng trịnh trọng của anh làm bật cười.

“Đẹp không?” tôi tạo dáng, hỏi anh.

“Người đẹp, mặc gì cũng đẹp.” anh mỉm cười.

Tôi nhìn anh, phát hiện anh vẫn mặc chiếc áo thun hồi chiều, liền hỏi : “Vây còn anh?”

“Đi ra ngoài chờ, anh thay đồ xong là ra liền.”

Chỉ chốc lát sau, Lịch Xuyên đã thay đồ tươm tất đứng trước mặt tôi, áo sơ mi cotton, quần dài màu xám đậm, mang chân giả, ống quần ủi thẳng tắp, toàn thân tỏa ra một mùi tự nhiên. Thật tùy ý, thật quý tộc.

Tôi thở dài trong lòng, Lịch Xuyên nằm trên giường mấy tháng trời, chắc buồn chết rồi. Vì vậy nhẹ nhàng vuốt ve eo anh, hỏi : “Đi như vậy có mệt không? Nếu như rất muốn đi, thì đi sớm về sớm một chút vậy.” chỉ có những lúc sức khỏe tốt nhất Lịch Xuyên mới có thể đi bằng chân giả. Bình thường ở nhà anh hay dùng nạng, lúc đặc biệt mất sức thì dùng xe lăn.

“Không mệt. Hồi chiều ngủ một giấc thật ngon, còn có ai đó phục vụ mát xa nữa.” anh vỗ vỗ mặt tôi “Cho nên, anh nghỉ ngơi rất tốt.”

“Anh có biết là điện thoại đầu giường có 43 tin nhắn không?”

“Anh tắt chuông rồi, ồn ào lắm.”

“Không chừng có chuyện quan trọng đó, anh có muốn nghe trước rồi hãy đi không?”

“Không nghe. Hiếm lắm mới có thời gian thoải mái như vậy. Hơn nữa, anh giao hết các bản vẽ được phân rồi.”

“Được rồi, chúng ta đi chơi thôi, nhưng mà anh phải về sớm truyền dịch đó.”

“Đừng làm hỏng bầu không khí chứ, tối nay không truyền dịch.”

Anh kéo tôi đứng dậy từ sofa, chỉ ra ngoài cửa sổ : “Thấy không? Đêm nay là đêm trăng tròn. Đoàn tụ sum vầy, trăm việc cát tường. Em còn nhớ chuyện về vị hòa thượng mà em kể cho anh không?”

“Hòa thượng gì?”

“Văn Yển thiền sư.” Anh nhéo nhéo mũi tôi “Có một hôm, Văn Yển thiền sư hỏi đệ tử, nói “Ta không hỏi các con những ngày trước ngày 15 trăng tròn như thế nào, ta chỉ hỏi những ngày sau ngày 15 trăng tròn như thế nào thôi” các đệ tử đều không biết. Văn Yển thiền sư trả lời thay bọn họ : “Mỗi ngày đều là một ngày tươi đẹp.””

“Mỗi ngày đều là một ngày tươi đẹp...” tôi thì thào – câu chuyện tôi kể cho Lịch Xuyên vào sáu năm trước, bản thân tôi đã quên từ lâu.

“Cho nên, chúng ta phải nhân cơ hội chơi thật vui vẻ, không thể làm phí công thời gian được.”

Mỗi ngày đều là một ngày tươi đẹp. Tôi chậm rãi nhấm nuốt những lời này trong lòng. Nhìn Lịch Xuyên, im lặng không nói gì.

Xuân hoa thu nguyệt, hạ phong đông tuyết. Tôi đã vô tình bỏ lỡ biết bao nhiêu ngày tốt đẹp trong buồn rầu.

Bỗng nhiên trong lúc đó, tôi đã ngộ ra. Lấy son môi và phấn mắt ra từ túi xách, mỉm cười với anh : “Tốt lắm, em trang điểm một chút đã.”

Lịch Xuyên gật gật đầu, ngồi trước cửa sổ đợi tôi.

Những ngọn đèn lóe ra từ mặt hồ, giao hòa với những tinh tú trên bầu trời.

Ngọn đèn và những vì tinh tú, dường như đều tụ vào mắt anh.

Tôi âm thầm nghĩ, nếu tối nay Lịch Xuyên bắt hạnh qua đời ở bên cạnh tôi, anh sẽ vui vẻ, tôi sẽ thỏa mãn, có lẽ đó là một kết thúc đẹp.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi tới nhà hàng Kunststuben, tuyên bố đó là nơi ăn ngon nhất Zurich. Thật ra với tôi mà nói, món ăn ngon nhất trên thế giới chính là món cá kho cay tôi nấu, ngay cả người chưa bao giờ ăn cay như Lịch Xuyên cũng khen ngon. Có hai lần lại còn nhờ tôi nấu cho anh mang đi làm lunch. Chúng tôi bắt đầu ăn món khai vị ở Kunststuben, sau đó tới món canh, món chính, tráng miệng, trái cây, ăn từng món từng món, mãi cho tới khi uống hết cà phê. Đáng tiếc, từ đầu tới cuối, chỉ có mình tôi là ăn từng ngụm từng ngụm lớn. Lịch Xuyên chỉ ăn một chút salad và trái cây, không chừng là ăn no căng rồi, trong bữa còn đi toilet một lần. Sau khi đi xong thì anh không động nữa nữa, chỉ ngồi đối diện nói chuyện với tôi.

Sau khi ăn xong chúng tôi đi bar. Tôi uống rượu, say khướt, Lịch Xuyên uống nước táo có ga. Ngồi trong bar nghe một hồi ca sĩ địa phương biểu diễn, Lịch Xuyên nhất định đòi đưa tôi tới phòng khiêu vũ bên cạnh để khiêu vũ. Anh nói tới bây giờ anh chưa từng thấy tôi khiêu vũ lần nào, vẫn muốn nhìn. Tôi nhảy một bản disco, dùng kinh nghiệm lăn lộn trên sàn nhảy nhiều năm của tôi, nhảy rất high, rất sung. Qua nửa giờ, âm nhạc bỗng nhiên chậm lại, tôi kéo Lịch Xuyên vào sàn nhảy nhảy slow. Chân Lịch Xuyên không linh hoạt lắm, lúc nhảy lại không thể dùng nặng. Chúng tôi liền không đi theo tiết tấu, ôm nhau, nhảy từng bước nhỏ, chậm rãi di chuyển theo âm nhạc.

Dưới ngọn đèn lấp lánh nho nhỏ, vẻ mặt Lịch Xuyên có một chút hồng hào hiếm thấy. Anh bước chậm, bước không kịp, luôn bị tôi dẫn lên. Tôi sợ anh mệt, cứ đòi về nhà. Lịch Xuyên kéo tôi, trì hoãn nhảy thêm vài bản nữa, mãi tới khi nhạc disco lại được bật lên mới chịu về. Lúc về vẫn còn có chút lưu luyến.

Về nhà thì đã là 3 giờ sáng. Chúng tôi tắm rửa sạch sẽ, thay áo ngủ. Lịch Xuyên chơi chưa đã, còn đòi nhảy tiếp.

“Đừng nhảy, nếu không em hát cho anh một bài đi!” tôi kéo anh ngồi lên sofa.

“Hát bài gì? Anh có một cây ghi ta, để anh đệm cho em.” Anh qua phòng bên cạnh lấy ra một cây ghi ta kiểu Tây Ban Nha.

“Hát bài hồi lâu em hay hát đó, Bài Ca Sức Mạnh.”

“Oh...no.” anh rên rỉ một tiếng “Đổi bài khác đi, anh xin em.”

“Không được, đây là sở trường của em, không hát không được!”

“Đợi chút, để anh nghĩ xem âm điệu nó như thế nào.”

“Em hát nha. Anh muốn đệm thì đệm, không muốn thì em hát chay cũng được.”

Tôi hăng hăng giọng, vào toilet lấy ra một ống kem đánh răng xem như phone, cất cao giọng hát :

“Lòng nhiệt tình của em như một ngọn lửa,

Đốt cháy toàn bộ sa mạc.

Mặt trời thấy em cũng bỏ trốn.

Nó cũng sợ ngọn lửa tình của em.

Sa mạc có em, vĩnh viễn cũng không cô đơn.

Nở đầy những đóa hoa mùa xuân!

Em đang hát vang lên, anh đang nhẹ nhàng đáp lại.

Say mê trong bể tình nho nhỏ của sa mạc!”

...

Từ đầu tới cuối Lịch Xuyên đều cau mày, nhẫn nại chờ tôi hát xong. Sau đó, anh chết sống không chịu cho tôi hát bài thứ hai, nói nếu hát tiếp thì thính giác của anh cũng tàn tật luôn. Anh đàn cho tôi một đoạn “Hotel California” mà anh thích, tự xưng đó là đoạn sở trường của anh, đàn gần giống Eagles. Giọng hát của Lịch Xuyên thật êm tai, trong mềm có cứng, có thể rất cao, cũng có thể rất thấp. Tôi vô vùng ghen tị,

càng muốn quấy rối, hể anh hát đoạn nào, tôi sẽ xen vào rống ngay lúc cao trào : “This could be heaven or this could be hell!” hát xong, tôi bắt anh đàn lại bài đó, tới đoạn thứ hai, để cho tôi hát đoạn của Don Henley :

“Her mind is tiffany-twisted, she got the mercedes benzs
She got a lot of pretty, pretty boys, that she calls friends
How they dance in the courtyard, seweet summer sweat.
Some dance to remember, some dance to forget.”

Vì câu cuối cùng có chữ “dance”, nên vừa hát xong, Lịch Xuyên liền kéo tôi đứng dậy, muốn nhảy tiếp. Trong ấn tượng của tôi, Lịch Xuyên rất ít khi vui vẻ như vậy. Không lay chuyển được anh, tôi đành xuống dưới lầu tìm một chiếc CD, bật âm li, mở các bản nhạc nhảy.

Tôi nâng eo Lịch Xuyên, để anh dùng hai tay ôm tôi, chậm rãi di chuyển theo tiếng nhạc. Chiếc chân kia của anh nhẹ nhàng trượt theo bước nhảy của tôi.

“Như vậy nè, một sau, một trước. Một, hai, ba, dựa vào. Lặp lại—”

“Đơn giản vậy à?” anh nói “Em dạy cái nào khó hơn đi. không phải còn có xoay tròn nữa à?”

Tôi nổi điên : “Té ngã làm sao bây giờ?”

“Đứng dậy nhảy tiếp.”

“Không được, từ từ rồi sẽ tới, nắm vững cơ bản mới được.”

Tôi nghĩ khi Lịch Xuyên dựa vào người tôi sẽ rất nặng, nhưng thật ra, anh lại nhẹ tênh, nhẹ như một đám bông vậy.

“Lịch Xuyên anh nhẹ quá, ăn nhiều hơn chút đi.” tôi chưa xốt nói.

“Thật xin lỗi, biến em thành cái nạng, có mệt không?”

“Không mệt, ít khi thấy anh vui vẻ như vậy.” tôi nhỏ nhẹ dịu dàng nói.

Anh cúi đầu xuống nhìn, chân chúng tôi đan lẫn vào nhau. Lần này tới lượt anh cứ dẫm lên chân tôi. Chúng tôi đều đi chân trần.

“Á! Lịch Xuyên sao anh dẫm chân em miết vậy! Anh cố ý đúng không?”

“Mịn màng mềm mại không xương, dẫm lên rất thoải mái—” anh cười xấu xa.

“Em dẫm anh! Em dẫm anh!”

“Á, á, hai chân dẫm một chân, tính thế nào cũng là em lời, ăn hiếp người ta quá đáng nha.”

“Em đá nữa nè.”

“Anh té, đỡ anh.” Anh ngã về phía tôi.

Chúng tôi đồng thời ngã xuống sàn. Tôi đang tính ngồi dậy, lại bị anh đè lại :

“Tiểu Thu, lại làm một lần kích thích nữa đi...hồi chiều em nói tối muốn làm, đúng không?”

Tôi ngủ thẳng tới 10 giờ sáng. Lúc tỉnh dậy, Lịch Xuyên vẫn đang ngủ say. 1 giờ rưỡi lên máy bay, phải tới sân bay trước ít nhất là 3 giờ, làm đăng ký và qua cổng hải quan. Tôi tắm rửa, thay đồ, vào bếp tìm được hộp đồ tráng miệng tối qua mang về, xem như điểm tâm ăn luôn. Trên sàn phòng ngủ vô cùng lộn xộn, nhỏ, mật ong, nến, rượu...là dấu vết chơi đùa tối qua của chúng tôi. Tôi lén lút quét dọn sạch sẽ, sau đó xuống lầu sắp xếp va ly.

Dưới lầu truyền tới tiếng chuông cửa.

Mở cửa ra, là ông nội Lịch Xuyên và một y tá trung niên khác.

“Buổi sáng tốt lành!” lão tiên sinh ôn hòa nói.

“Buổi sáng tốt lành!”

“Lịch Xuyên có nhà không?”

“Anh ấy chưa dậy.” tôi nhẹ nhàng nói “Hơn nữa lại ngủ rất say, bây giờ truyền dịch chắc chắn sẽ không thành vấn đề.”

Thấy tôi nói như vậy, ông cụ ngược lại lại chần chờ : “Hôm nay hai đứa không đi chơi à?”

“1 giờ cháu bay rồi, bây giờ phải ra sân bay.”

“Ừ...” ông cụ đánh giá tôi, suy nghĩ, đột nhiên hỏi “Tiểu cô nương, cháu tới đây bao giờ chưa?”

“Chưa ạ.”

“Sao ông lại thấy như gặp cháu ở đâu rồi nhỉ?”

Tôi thản nhiên cười cười : “Không có đâu ạ.”

“Đáng tiếc Lịch Xuyên vẫn đang bị bệnh, nếu không nó sẽ tiếp đón cháu chu đáo.” Lão tiên sinh hiển nhiên nhìn ra mối quan hệ giữa tôi và Lịch Xuyên không bình thường “Thừa dịp nó ngủ, y tá sẽ tiêm cho nó một mũi an thần trước, cho nên chỉ sợ hai đứa không có cơ hội nói tạm biệt...”

“Không sao đâu ạ, chữa bệnh quan trọng hơn. Cháu cũng hy vọng anh ấy nhanh chóng khỏe lên.”

“Như vậy, Lịch Xuyên có chuẩn bị xe cho cháu không?”

“Đừng lo, cháu đi taxi là được rồi.”

“Sao vậy được,” ông cụ nói “Để ông kêu lái xe đưa cháu đi.”

Dưới sự kiên trì của ông nội Lịch Xuyên, lái xe Fehn của ông đưa tôi tới sân bay.

Làm xong hết thủ tục, chỉ còn có 1 giờ.

Không hề cảm thấy buồn bã, cũng không thấy sung sướng, đầu tôi trống rỗng. Chỉ nhớ rõ câu mà Lịch Xuyên dặn tôi :

Mỗi ngày đều là một ngày tươi đẹp.

46. Chương 46

Chương 46

Sau khi quay lại Bắc Kinh, tôi chỉ nhận được một cuộc điện thoại của Lịch Xuyên, kéo dài vài phút, hỏi tôi tới nơi an toàn chưa. Kể từ lần đó, tôi không nhận được một cuộc điện thoại nào của Lịch Xuyên nữa. Tôi cũng không gọi điện thoại tìm anh.

Tôi vẫn đang nhớ nhung anh, nhưng lại cảm thấy vô vọng. Thời thì để nước chảy bèo trôi đi.

Kể từ khi về từ Thụy Sĩ, tôi bỗng nhiên nghĩ thông tất cả. Cuộc sống của Lịch Xuyên quan trọng, cuộc sống của tôi cũng quan trọng không kém.

Nói tóm, tôi phải sống một cuộc sống thật phong phú, không làm cái xác không hồn nữa.

Tôi lại bắt đầu “thời khóa biểu từng mảng”.

Tôi bắt đầu tham gia hoạt động một tuần một lần của “Người ăn chay”, học nấu đồ chay với Nam Cung Lục Như. Hằng ngày tôi lên mạng sưu tầm các công thức, đi mua nguyên liệu về nhà làm, nếu thấy ngon liền thể hiện tài nghệ, giới thiệu với mọi người. Ưu điểm lớn nhất khi tham gia hội này chính là gặp được

một số người, những người đó vì có cùng sở thích mà tụ tập lại, không hề hứng thú với sinh hoạt cá nhân của bạn, cũng không liên lạc với bạn sau giờ hoạt động. Nói cách khác, những người này giống như bạn trên mạng vậy, chỉ khi nào gặp nhau thì mới tồn tại, còn những thời gian khác thì hoàn toàn không là gì cả.

Bất tri bất giác một tháng trôi qua, Ngả Tùng lẳng lặng đi vào cuộc sống của tôi.

Lúc ý thức được điều này, thì đã muộn.

Ví dụ như ở lớp học nhảy latin một tuần 3 buổi, mỗi buổi một tiếng của tôi, Ngả Tùng đều là bạn nhảy của tôi. Dưới sự huấn luyện của Huấn luyện viên Đình, chúng tôi phối hợp vô cùng ăn ý, tiến bộ thần tốc, trở thành cặp làm mẫu trong lớp.

Tiết tấu của những vũ điệu latin hay thay đổi, cứng mềm phối hợp, hay dùng những động tác kéo qua kéo lại để tăng kích thích. Lúc nhảy tôi sẽ quên hết tất cả, đầu óc dưới sự kích thích của âm nhạc biến từ trống rỗng thành hưng phấn. Sau đó, tôi bắt đầu tưởng tượng đối thủ của mình là Lịch Xuyên, trên mặt xuất hiện vẻ mặt khiêu khích. Tôi cười vô cùng quyến rũ, cũng nhảy vô cùng say mê. Nhảy xong rồi thì lại quên sạch sẽ.

Ngả Tùng là một anh chàng đáng yêu, nhưng anh ta không hợp với khẩu vị của tôi. Anh ta không giống Lịch Xuyên, trong đầu không có hai chữ “lãng mạn”.

Ví dụ như, vào một buổi hoàng hôn, tôi gặp được Ngả Tùng ở cửa sân vận động, mới nói một câu “Hoàng hôn hôm nay thật đẹp”, anh ta lại cứ thế mà sửa sai : “Ừ–theo góc độ Vật lý mà nói, thật ra không có từ mặt trời mọc mặt trời lặn – đây chỉ là ảo giác của việc Trái Đất tự quay gây ra cho chúng ta mà thôi.”

Nghe xong câu này, tôi ngây ra, tâm trạng vui vẻ trong ngày cũng biến mất.

Sau đó, anh ta đưa cho tôi một ống kim loại nặng nặng : “Đây là kính viễn vọng tôi làm, có thể nhìn được Mặt Trăng, tặng cô một cái.”

“A...cám ơn!”

Tôi cầm lấy ống kim loại nặng trịch kia, nhìn qua nhìn lại : “Anh biết làm à? Mua thấu kính ở đâu?”

“Tự mài.”

“Tự...mài? Kính ở đâu ra?”

“Tròng kính bỏ đi, đáy bình thủy tinh, bóng đèn. Dùng giấy nhám mài, sau đó dùng kem đánh răng đánh bóng.”

Rất có kiên nhẫn. Tuy nhiên, là đồ ngốc cũng biết làm cái này tốn thời gian biết bao nhiêu.

Sau đó, tôi liền cảm thấy hơi khấn trương : “Cái này...anh tặng tôi cái này, không có ý gì khác đi?”

“Không. Tuần này tôi dẫm lên chân cô rất nhiều lần, xem như bồi thường nho nhỏ, cũng coi như nhân cơ hội làm công tác phổ cập khoa học.” anh ta cúi đầu nhìn xuống sàn.

Tôi nở nụ cười : “Từ chối thì bắt kính, không bằng thụ chi hữu quý.”

(Thụ chi hữu quý – xấu hổ nhận).

“Đừng khách sáo.”

Ba tuần tiếp theo, vì tăng thêm thu nhập, tôi nhận phiên dịch gấp ột quyển sách nhỏ. Vì vậy tôi không tới lớp nhảy Latin. Tới công ty, Emma liền chen ép tôi : “Ồi, em trai nhỏ nhà chị nhờ chị hỏi em, tại sao không đi tới sân vận động?”

“Mới nhận một vụ, ngày nào cũng ở nhà làm.”

“Đại Tiến sĩ nhà chị chưa tích cực với ai như vậy đâu nha, một tuần ba lần lái xe vượt qua hơn nửa thành phố để gặp em đó.”

“Ừ.”

“Minh Minh nói, nó có gọi điện thoại cho em, em lại không tiếp, nhà em lại không có máy nhắn lại. Có vài anh chàng tính giới thiệu cho em, hỏi xem em có muốn đi gặp thử không?”

“À...cái này...ừm, tạm thời không cần. Gần đây hơi bận, để bữa sau đi.”

Quan hệ đồng nghiệp này đúng là không dễ làm, người ta quá nhiệt tình thì mình không thể không ủng hộ, càng không thể làm trái ý người ta được. Hơn nữa, tôi cũng đâu có lớn tuổi lắm đâu, 24 tuổi chưa tính là lỗ thì đi? Emma cũng chưa kết hôn mà, sau cứ ép tôi quài vậy?

Đúng lúc này Emma lại ôm mặt tôi kéo lại, lông mi gần như chạm vào trán tôi : “Tiểu Thu, nghe chị khuyên câu này, thừa dịp còn trẻ tranh thủ mà chọn, cơ hội đã qua không tìm lại được đâu. Bài học của chị sờ sờ trước mắt em nè!”

“Không cần gấp như vậy đi? Chị Emma!”

“Em không chịu đi nhà chị, mẹ chị biết em không chịu nó. Lại sắp xếp cho em trai chị vài cô nữa, em phải tăng tốc lên chứ! Chị biết trước kia em gặp được nhà giàu. Nhà giàu có gì tốt? Nhân phẩm kém, đạo đức thấp, nếu không cũng không kiếm được nhiều tiền, đúng không? Anh ta có thể cho em tiền, cũng có thể cho người khác. Em gái vợ nhỏ một mớ, đi theo anh ta chỉ làm cuộc đời bi thảm hơn mà thôi. Người trí thức như em trai chị, trong sạch thanh bạch, tiền đồ rộng lớn, mặc dù không giàu có, nhưng cũng không thiếu thốn. Huống chi người ta chỉ có một mình em, tề mi cử án, đầu bạc răng long, thật tốt. Thế nào, party thứ sáu này, kêu nó tới đi! Nếu em không kêu, chị cũng kêu nó tới với tư cách người nhà. Minh Minh nói, nó sẽ mang hai người bạn tới, đều là người có điều kiện tốt, loại bình thường kén cá chọn canh. Không phải là em xem người ta, mà là người ta xem em đó. Xì, không biết Minh Minh có nhầm không. Tạ Tiểu Thu của chúng ta, cũng không phải người bình thường.”

(Tề mi cử án – chỉ sự tôn trọng lẫn nhau giữa vợ chồng).

Tề mi cử án, dùng câu này cũng được à? Tôi thừa nhận, tôi bị Emma nói hơi chóng mặt.

Trở lại văn phòng, tôi vội vàng gọi điện thoại cho Ngã Tùng : “SOS! Thứ sáu này công ty tôi có một party lớn, ăn uống xong rồi sẽ có vũ hội, anh mau tới cứu tôi!”

Không ngờ anh ta lại chần chờ : “Không được rồi, thứ sáu này sinh viên của tôi bảo vệ luận án.”

“6 giờ tối mà!”

“Bảo vệ xong sẽ là tiệc cảm ơn thầy, cô nói thử xem, tôi không đi có được không?”

Tôi rống lên : “Ngã Tùng, lần trước anh muốn tôi đi, tôi có nói lời nào không? Tôi phối hợp không tốt à? Đến phiên tôi mà anh lại như vậy à!”

Anh ta nghĩ nghĩ, nói : “Được rồi. Cô có yêu cầu gì không?”

“Anh tới là được! Ngồi ăn với tôi trước, sau đó nhảy với tôi, thân mật một chút!”

“...thân mật như thế nào? Kiss trước mặt mọi người?”

“Kiss cái đầu. Tối lúc đó nghe lệnh của tôi.”

Tối thứ 6 tôi lái xe đi đón Ngã Tùng. Ngã Tùng nói, bữa tiệc cảm ơn kia anh ta không thể không tham gia, nhưng có thể ra sớm. Lúc tôi tới đón, bữa tiệc đã bắt đầu, Ngã Tùng uống một chút rượu, mặt hơi đỏ. Tuy nhiên, có thể nhìn ra anh ta đang cố gắng phối hợp tôi. Anh ta ăn mặc vô cùng lịch sự, đồ tây màu đen, phối hợp với cà vạt có hoa văn cổ điển, có vẻ nhẹ nhàng thông dong, tư thế oai nghiêm bưng bưng. Tôi mặc một chiếc sơ mi thêu hoa, váy caro ngắn, thật ra không hợp với không khí tiệc tối lắm. Nhưng tôi rất hoài niệm thời con gái của mình, vô cùng nhớ váy caro.

Tiệc tối tổ chức trong nhà ăn. Cơm Tây, mời đầu bếp từ khách sạn lớn tới làm thịt bò. Công ty đặt riêng đồ chay ở Linh Bảo Tự cho tôi. Tôi và Ngã Tùng đồng thời xuất hiện ở cửa, mọi người đều dùng ánh mắt khác thường đánh giá chúng tôi. Chỉ có Emma làm một chữ “V” từ đằng xa với tôi. Chúng tôi bưng đĩa đi lấy đồ ăn, đi theo đám đông. Ngã Tùng trông như cá gặp nước, tự tại thông dong. Lại không ngừng có người tới chào hỏi anh ta, anh ta thật tự nhiên giới thiệu chính mình. Nói là bạn tôi. Nói xong chữ bạn, anh ta lại cười vô cùng thân bí, làm ọi người đều hiểu được, chữ bạn kia có ý gì.

Có Ngã Tùng đối phó tất cả, tôi liền lo ăn, uống rượu, nói chuyện phiếm với mọi người. Chúng tôi vốn tới trễ, bữa cơm ăn một lát liền xong, thời gian còn lại là vũ hội.

Ngã Tùng và tôi nhảy điệu đầu tiên, nhịp điệu chậm. Anh ta nhảy khá tốt, các loại bước nhảy đều rất thành thạo. Sau đó, tôi liền không ngừng được các đồng nghiệp nam khác mời, bản thứ ba, thứ tư trôi qua rất nhanh. Nghỉ giữa giờ xong, âm nhạc lại vang lên một lần nữa, không ngờ là Cha Cha Cha.

Ngã Tùng nói : “Bản này nhất định tôi phải nhảy với cô, cho cô xem xem thành tích tăng thêm trong mấy tuần vừa rồi.”

“Vậy đừng trách tôi dẫm lên chân anh, vì tôi sẽ không nhường anh.”

Chúng tôi bắt đầu nhảy ở giữa sàn nhảy. Động tác của Ngã Tùng thật chính xác, thậm chí có chút thoải mái. Trong những trường hợp nửa công nửa tư này tôi luôn rất giấu mình. Không giống Emma, tôi chưa bao giờ chủ động chào hỏi lãnh đạo công ty, không hề nịnh nọt. Không phải vì tôi biết CGP là công ty của Lịch Xuyên, cho nên không xem họ vào mắt. Mà tôi luôn cho rằng tôi và Lịch Xuyên làm hai nghề hoàn toàn khác nhau. Là một phiên dịch viên, tôi tuân thủ luật lệ và chuẩn tắc của riêng mình, chú ý duy trì hình tượng làm việc của tôi. Qua 2 phút, tiết tấu càng ngày càng nhanh, Ngã Tùng bỗng nhiên trở nên vô cùng hào hứng, vừa chặn vừa đuổi tôi, miệng lại còn không ngừng nói “Come on!”

Lúc ở trên xe tôi liền ngửi được mùi rượu, hỏi Ngã Tùng, anh ta nói mình chỉ uống một chút, bây giờ lại lên cơn rồi. một trong hai chúng tôi nghiêng người, anh ta nói bên tai tôi : “Tiểu Thu, cô định múa quạt với tôi à?” tôi không thèm nhìn anh ta, tiếp tục nhảy, mọi người đứng nhìn đều vỗ tay.

Trời à, đây là bài gì vậy, sao dài quá vậy a!

Ngã Tùng đuổi theo bước tôi, xuất ra tất cả các chiêu, trong mắt lộ ra vẻ cầu xin và khiêu khích.

Tôi nhớ tới mỗi ngày chạy bộ ở công viên, thấy mấy ông bà già lắc la lắc lư múa quạt. Trong mắt anh ta, hình tượng của tôi chỉ như vậy thôi sao.

Bất cứ giá nào, nhảy tiếp.

Tôi cũng bắt đầu xoay eo, xuất ra tất cả chiêu thức lúc thi đấu trong trường. Mọi người thấy tôi rất cuộc hưng phấn hơn, nhất thời liền vỗ tay mạnh gấp đôi.

Nhảy nhảy, trên sàn chỉ còn lại chúng tôi. Mọi người đều dừng lại, vây thành vòng tròn quanh chúng tôi, cùng nhau vỗ tay theo nhịp cho chúng tôi. Người bật nhạc cũng rất phối hợp, bài đó bật xong rồi, lại bật lại, không hề dừng giây nào.

Tôi bước từng bước dồn dập, mọi thứ bên cạnh đều xoay tròn. Ngọn đèn nhiều màu, phát ra ánh sáng như những giọt mưa. Trong lúc hoảng hốt, ánh mắt tôi lướt qua đám đông, dừng lại ở một góc phòng.

Tôi không thể tưởng được, nhưng trong góc đó, một người đang lẳng lặng ngồi.

Người kia lẳng lặng nhìn tôi, ánh mắt chăm chú mà buồn bã. Trên mặt nở nụ cười thần nhiên, xinh đẹp mà thê lương.

Hồ hấp của tôi nhất thời dừng lại.

Ngay trong nháy mắt, tôi bị Ngã Tùng đụng mạnh, lão đảo, gần như ngã sắp xuống.

Ngã Tùng vội vàng giữ tôi lại, hoảng hồn hỏi : “Cô có sao không?”

“Không...không sao.” tôi chưa hoàn hồn, nhảy theo nhịp cho có lệ, lúc quay đầu lại nhìn, bóng người kia đã bị đám đông che lại.

Lại qua một hiệp nữa, tôi lại lướt qua những bể vai kia nhìn tới góc phòng đó, bóng người đã biến mất.

Tôi bỏ lại Ngã Tùng, đuổi theo.

Cửa thang máy lại đóng. Chỉ thấy con số đang nhảy trên bảng.

16, 15, 14...

Tôi tăng trệt thang máy sẽ lên lại. Nếu có người đi vào thì sẽ bị dừng lại. Tôi không có kiên nhẫn, chạy về phía cầu thang thoát hiểm, nhảy một lần hai, ba bậc, vội vàng chạy xuống dưới.

Kể từ khi tới CGP, chuông báo động chưa reo bao giờ. Cho nên tôi chưa từng dùng chiếc cầu thang xám xám, lát đá cẩm thạch này lần nào.

Hiển nhiên mỗi ngày đều có người quét dọn, tay vịn bằng gỗ không có một hạt bụi. Ban đầu tôi chỉ chạy xuống thật nhanh, giống như đang chạy thi với thang máy vậy. Sau tôi liền cầm tay vịn, mắt thấy cách tầng tiếp theo chỉ còn vài bậc, liền nhảy xuống. Hành động này vừa lúc chứng minh, trải qua nhiều năm rèn luyện thể dục bền bỉ kiên trì, động tác của tôi vô cùng nhanh nhẹn. Nhưng tới khi chạy tới tầng cuối cùng, tôi vẫn sơ sẩy. Muốn nhảy nhiều hơn một bậc, kết quả đứng không vững, “rầm” một tiếng, đầu đụng lên tường. Đụng làm tôi choáng váng, sao bay chí chóa. Bất chấp điều này, tôi kéo cánh cửa sắt nặng trĩu ra, lao ra đại sảnh, tìm kiếm bóng người kia.

Trước cửa chỉ có đèn đường sáng ngời và những chiếc ô tô lao vút qua.

Tôi đứng trên bậc thang, gấp người, hai tay chống gối, thở hồng hộc.

Đột nhiên, một giọng nói truyền tới từ phía sau tôi : “

“Hi, Tiểu Thu.”

Giọng nói kia như một viên đạn bắn thẳng tim tôi, cơ thể tôi đột nhiên chấn động.

Đứng thẳng người dậy, xoay lại, thấy Lịch Xuyên đứng trong bóng tối.

47. Chương 47

Chương 47

“Hi—”

Tôi thở hồng hộc bắt chuyện, ngực thở phập phồng kịch liệt, hết nửa ngày cũng nói không xong.

Lịch Xuyên thật kiên nhẫn chờ tôi thở bình thường lại, ánh mắt chuyển lên trán tôi, nhíu mày : “Chuyện gì xảy ra vậy? Đầu em chảy máu kìa.”

“A?” tôi vuốt tóc mái lên, sờ sờ trán, quả nhiên sưng to một cục. Trên tay dính vài giọt máu dính dính.

“Dừng nhúc nhích,” anh nói “Để anh xem xem.”

Hơi thở mùi bạc hà ập vào mặt tôi, đầu ngón tay lạnh lẽo, sờ tới sờ lui trên trán tôi. Trái tim vừa mới bình tĩnh của tôi lại bắt đầu đập với tốc độ nhanh gấp đôi.

“Đập vào chỗ nào?”

“Vào tường.”

Về mặt anh vốn rất nghiêm túc, nghe xong câu này, nhin không được nở nụ cười “Đập vào tường? Tại sao?” vừa nói vừa lấy ra một chiếc túi mỏng được bọc kín, xé ra, lấy một cục bông ướt ra “Cái này để vệ sinh vết thương, sẽ đau một chút.”

“Á!” tôi hét lên một tiếng, tay anh run lên, bông rơi xuống đất. Sau đó, anh khấn trường nhìn tôi “Đau lắm à?”

“Chút xíu...”

“Vậy anh sẽ nhẹ tay hơn.” Anh lại lấy ví tiền ra, lấy ra một cục bông ướt khác, lau khô miệng vết thương cho tôi, lại lấy băng cá nhân, dán lên.

Lịch Xuyên rất biết chăm sóc bản thân, luôn mang theo băng cá nhân bên người. Kể từ khi biết anh thì anh đã có thói quen này.

Sau đó, Lịch Xuyên xoay người tính nhặt cục bông rơi trên mặt đất, tôi nhanh tay lẹ mắt nhặt lên hộ anh, ném vào thùng rác.

“Đập có nặng lắm không? Có cần đi bác sĩ không?” ngón tay thon dài của anh, tiếp tục vuốt ve đỉnh đầu tôi, thử xem có chỗ nào bị thương nữa không, giống như một lão tăng đang thụ giới vậy.

Tôi rất muốn trả lời, em đập rất nặng, anh đi bác sĩ với em đi. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy mới có vài giọt máu, phóng đại quá đáng.

“Không sao.” tôi vuốt vuốt tóc, nghiêng đầu nhìn anh : “Anh về bao lâu rồi?”

“Sáng nay.”

Lịch Xuyên trông còn gầy hơn lúc tôi gặp anh ở Thụy Sĩ, trên mặt không có chút huyết sắc nào. Kỳ quái. Theo lẽ bình thường, bệnh càng dưỡng thì phải càng tốt chứ. Lịch Xuyên nằm viện ba tháng, không làm bất cứ việc gì, ngày nào cũng dưỡng bệnh, nhà nhiều tiền như vậy, đồ bổ nào mua không nổi? Tại sao giống như càng ngày càng gầy, xương gò má lại càng ngày càng cao vậy.

“Có mình anh về thôi à?”

“René cũng tới. Cậu ấy đang viết một quyển sách về Kiến trúc cổ đại Trung Quốc, muốn tới Bắc Kinh tra tư liệu.”

“René dạy học ở đại học à?”

“Ừ.”

Chúng tôi đứng cạnh nhau trên bậc thang, đều không nói lời nào, mỗi người theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

Một lát sau, tôi hỏi : “Lịch Xuyên, anh không lái xe tới à?”

“Không.” Anh nói “Anh đang đợi lái xe tới, có lẽ đang kẹt xe.”

“Em có xe, nếu không em đưa anh về nhà được không?”

“Không được, cảm ơn.”

“Đi đi, còn khách sáo với em à?”

“Thật xin lỗi, anh còn việc phải làm.” Anh nói “Lần sau đi.”

“Thật ra không có việc nào hết, anh chỉ không muốn đi với em thôi, đúng không?” tôi nhẹ giọng nói một câu, ánh mắt u oán.

Anh mặc một chiếc áo gió đen tuyền, rất hợp với người anh. Tóc thì vừa cứng vừa đen, còn hơi ướt, phối với khuôn mặt gầy yếu và góc cạnh rõ ràng của anh, thật lạnh lùng, thật cao quý.

Anh không trả lời, xem như cam chịu.

Nhanh như vậy, tất cả lại trở về vạch xuất phát. Tác phong của Lịch Xuyên, muốn không quen cũng không được.

Tôi quay đầu bỏ đi.

Dù gì thì sự trở lại của Lịch Xuyên, cũng giống như Mặt Trời quay về Hệ Mặt Yrời.

Luôn luôn chỉ có kẻ tự quay là tôi, nhất thời lọt vào quỹ đạo hình tròn. Có gió có mưa tiếp lực, tất cả lại trở về bình thường.

Ngày tiếp theo đi làm, tinh thần tôi vô cùng phấn chấn. Vì phải dịch một hợp đồng vô cùng quan trọng, sợ lãng phí sức lực, tôi không lái xe, bắt taxi đi làm.

Vừa vào đại sảnh liền có một đồng đồng nghiệp không quen chào tôi. Điều nhảy tới qua, mặc dù không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng ít nhất cũng khiến tôi trở thành ngôi sao.

“A, Tiểu Thu, Chào buổi sáng! Ha ha!”

“Ha ha! Tiểu Thu, hôm qua rất nổi nha, sao nhảy tới khúc high lại bỏ chạy? Hại bạn trai em đi tìm em khắp nơi.”

“À...có chút việc gấp, phải về nhà.”

Tôi vẫn phòng, thả túi xuống, vội vàng gọi điện thoại cho Ngả Tùng.

Chuông mới vang một tiếng liền được tiếp : “Tiểu Thu.”

“Thật xin lỗi, thật thật xin lỗi, hôm qua tôi có việc gấp, chưa kịp nói gì đã bỏ đi.”

“Có xảy ra chuyện gì không?” nghe có vẻ anh ta tuyệt đối không để ý.

“Không.”

“Vậy là được rồi.” anh ta nói “Thứ sáu tuần sau Sở tôi tổ chức chơi xuân, cô tới cover một chút được không?”

“Chơi xuân? Có xa không?”

“Ở Công viên Hương Sơn.” Anh ta thở dài “Vợ Chủ tịch Công Đoàn chỗ tôi làm ở Tòa soạn báo, còn hẹn một đám nữ phóng viên, nữ biên tập, vui chơi giải trí, còn có trò chơi giải đố gì đó.”

“Giải đố? Cái đó cũng là trò chơi à?”

“Sao không phải là trò chơi? Tôi giải đố giỏi lắm.”

“Ồ ờ...được rồi...tôi sẽ cố gắng phối hợp.” tôi qua nhờ anh ta cover, sau đó bỏ đi không từ già, vô cùng vô cùng xấu hổ.

“Cảm ơn, hôm nào tôi mời cô ăn lẩu chay.” Anh ta rất vui vẻ, còn nói “Lớp nhảy latin tối nay cô có đi không?”

“Đi chứ, sao lại không đi.”

“Như vậy, tối gặp.”

“Được.”

Tôi gác máy, tới phòng hành chính kiểm tra bưu kiện, phát hiện trong hòm thư có một chiếc túi thật nặng, ở ngoài ghi một đồng tiếng Đức, tôi xem xem, là chocolate bích quy Lịch Xuyên hứa cho tôi. Cầm lên tính đi, lại gặp Emma.

“A, cái gì vậy?”

“Chocolate bích quy.”

“Gặp được phải chia một nửa.”

“Được rồi.”

Tôi mở túi ra, bên trong có vài gói. Tôi đưa cho Emma hai gói. Emma nhìn nhìn vỏ bánh, cười nói : “A, mặt mũi em không nhỏ nha, đây là Lịch Xuyên tặng đúng không?”

Tôi hoảng sợ : “Sao chị biết được?”

“Đây là bánh quy Zurich mà, ngoại ngữ thứ hai của chị là tiếng Đức.”

“Là em nhờ anh ta mua. Em rất thích ăn loại bánh quy này.” Tôi vẫn sợ hãi nhìn Emma. Emma rất nhiều chuyện, bất cứ chuyện gì cũng nhìn ra được, có nghi ngờ thì càng phải rõ ràng mới tha.

Quả nhiên, Emma lại đánh giá tôi : “Nhìn em bình thường im im, không ngờ có thể nhờ anh ta mua đồ. Chị thích ăn chocolate như vậy, lại quen biết anh ta nhiều năm như vậy, mà cũng chưa dám mở miệng.”

“Anh ta chỉ quan tâm cấp dưới thôi mà, kỹ xảo lung lay lòng người, chỉ có vậy thôi.” Tôi chửi bới tỉnh queo.

“A, em đừng nói như vậy, hủy hoại vẻ đẹp của Lịch Xuyên trong lòng chị.” Emma đưa hai tay lên ôm tim, làm vẻ mặt háo sắc “Vừa rồi chị gặp anh ta ngay cửa lớn. Đúng là đẹp trai làm người ta ngẩn ngơ. Chị nhất thời kích động, quên mất chào hỏi. Muốn đi theo anh ta vào thang máy, chẳng những không kịp, mà một chân còn kẹt vào trong. Kết quả, chị bị nhốt ở ngoài, giày thì ở trong thang máy! Lúc đó xấu hổ muốn chết luôn. Đứng ở dưới đợi vài phút, không ngờ Lịch Xuyên lại đi xuống theo thang máy, đưa giày cho chị. Còn nói xin lỗi, không thể ngăn cửa hộ chị được. Đúng là nho nhã lễ độ, phong độ vô cùng.”

Tôi thở dài một hơi, nghĩ thầm trong lòng, nếu chị thật lòng yêu anh ấy, thì không chỉ xấu hổ thôi đâu, toàn bộ quá trình đều là tự ngược, còn khổ hơn Bạch Mao Nữ.

10 giờ họp thường lệ, quả nhiên thấy Lịch Xuyên ngồi cạnh Giang tổng. Giang tổng đại biểu toàn thể nhân viên trong công ty hoan nghênh Lịch Xuyên về Bắc Kinh chủ trì thiết kế công trình ở Ôn Châu. Vì lý do sức khỏe, Lịch Xuyên tiên sinh mỗi ngày chỉ có thể làm việc ba giờ, hy vọng mọi người cố gắng xử lý tất cả mọi việc trong thời gian anh ấy làm việc, đừng quấy rầy thời gian nghỉ ngơi của cậu ấy. Tới phiên Lịch Xuyên, anh chỉ nói một câu :

“Cảm ơn. 6 rưỡi tối nay, tại nhà hàng hải sản Hội Tiên Lâu, tôi mời mọi người ăn cơm, hoan nghênh mang theo người nhà.”

Tất cả nhân viên nữ tổ phiên dịch đều diên cuồng.

Tầng thứ 18 tòa nhà Hương Lại phục vụ cơm trưa vào đúng 12 giờ. Tôi lấy một đĩa salad, một chén cà tím hấp đậu hũ. Gia nhập hội nghị bàn tròn nhiều chuyện của tổ phiên dịch.

Không ngoài dự kiến, đề tài thảo luận hôm nay chính là Lịch Xuyên.

“Cà vạt của Lịch Xuyên đẹp dễ sợ, rõ ràng là màu đỏ sậm, sao tao nhìn từ xa nó cứ lóe lóe lên vậy ta?”

“Tao cảm thấy, bộ đồ tây nhung mịn anh ta mặc hôm nay mới đẹp kìa, nghiên cứu cả nửa ngày cũng không thấy khuyết điểm gì.”

“Ai ai, tao đang nghĩ coi tối nay gọi món gì. Cá muối ở Hội Tiên Lâu ngon nhất, tao tới đs ăn hai lần mà không dám gọi.”

Chỉ có một mình Emma nói : “Bây giờ Lịch Xuyên bị bệnh cũng không nhẹ đâu, đi đường cũng hết hơi. Tụi mày thấy anh ta dùng hai nạng cùng một lúc bao giờ chưa?”

Vui vẻ nhất vẫn là Tiểu Vi, vì lại được về lại văn phòng Lịch Xuyên.

“Tao cũng thấy sức khỏe của Vương tiên sinh chưa khôi phục hoàn toàn.” Tiểu Vi nói “Tham dự cuộc họp thường kỳ xong anh ta về văn phòng của mình là không đi đâu nữa. Tao gọi điện thoại cho anh ta vài lần, anh ta cũng không tiếp. Tụi bay xem xem, bây giờ cũng không thấy anh ta ăn trưa.”

Sắc mặt tôi khê biến : “Có thể xảy ra chuyện gì không?”

“Không biết.” Tiểu Vi lắc đầu “Nếu không được anh ta cho phép, chị không thể tùy ý vào văn phòng anh ta.”

Tôi đứng dậy, nói “Em vừa vặn có một hợp đồng phiên dịch phải đi tìm anh ta, để em đi xem xem.”

Mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn tôi chằm chằm.

“Sao?” tôi nói “Tụi chị cũng thấy mà, anh ta bị bệnh không nhẹ, lỡ may té xỉu trong văn phòng thì làm sao bây giờ?”

“Em đi? – không thích hợp lắm đi. Có lẽ anh ta chỉ đang nghỉ trong văn phòng thôi. Thông báo cho Giang tổng có vẻ tốt hơn.”

“Đúng vậy. Năm đó Chu Bích Tuyên phối hợp với Lịch Xuyên tốt như vậy. cũng không thấy anh ta nề mặt chút nào, em đừng đi thì tốt hơn.”

Đi lên tầng 20. Gõ cửa phòng Lịch Xuyên. Gõ hơn mười cái, không có ai trả lời. Bất chấp tất cả, tôi đẩy cửa đi vào.

Trong văn phòng không có ai, trống trơn. Trong không khí có một mùi chua thoang thoảng.

Sau đó, tôi nghe thấy tiếng nôn mửa, loại nôn mửa vô cùng đau khổ, đáng sợ.

Tôi vọt vào toilet, thấy Lịch Xuyên quỳ hai chân, nghiêng người trên bồn cầu nôn nghiêng trời lệch đất. Mặt anh xanh mét, môi tái nhợt.

Tôi quỳ xuống, ôm anh từ đằng sau : “Lịch Xuyên...”

Anh không có tâm trạng để ý tôi, liên tục nôn khan, cơ thể không ngừng co rút. Tôi không biết anh đã nôn bao lâu, chỉ biết anh mang chân giả giữ nguyên tư thế này sẽ vô cùng khó chịu.

“Uống miếng nước, súc súc miệng.” tôi thật cố gắng khiến mình có vẻ bình tĩnh.

Anh vẫn cúi đầu, nhận ly nước tôi đưa, uống một ngụm, không biết lại bị cái gì kích thích, lại bắt đầu nôn. Đã nôn sạch sẽ từ đời nào, chỉ nôn ra một ít niêm dịch.

Tôi vươn tay lên hông anh, giúp anh cởi chân giả. Cơ thể anh chợt mất cân bằng, ngã lên người tôi.

Tôi dùng sức đỡ anh, lấy tay vỗ vỗ lưng anh, lớn tiếng hỏi : “Khá hơn chưa? Bây giờ anh đừng đứng dậy, đứng dậy đột ngột sẽ bị chóng mặt. Cứ ngồi xuống một lát đã.”

Lịch Xuyên bắt lực dựa lên người tôi, nửa người mềm nhũn. Ban đầu, anh còn muốn dùng tay đỡ chính mình, cuối cùng dường như sức lực đều mất hết không còn chút gì.

Tôi ôm anh, ngồi trên sàn toilet gần 15 phút. Có chút sợ hãi Lịch Xuyên sẽ vì việc này mà tức giận. Lịch Xuyên chưa bao giờ muốn tôi nhìn bộ dạng chật vật của anh. Một lát sau, anh rốt cuộc có sức nói chuyện :

“Phiền em lấy nạng—”

Tôi nhặt nạng lên, đưa cho anh.

Anh cố gắng đứng lên, tới bồn rửa rửa mặt sạch sẽ. Lại lấy ra một lọ thuốc, uống một viên thuốc. Ngồi lên chiếc sofa đơn đối diện, mặt âm trầm hỏi tôi : “Tìm anh có việc gì?”

“Không...không có việc gì...chỉ lo lắng mà thôi...” tôi bị dọa, không khỏi ấp a ấp úng “Anh có ăn đồ gì bị hư không?”

“Không.”

“Em dẫn anh đi bác sĩ.” Tôi sờ sờ túi quần, kiếm chìa khóa xe, lúc này mới nhớ ra hôm nay không lái xe.

“Không đi, không đi đâu hết.” anh không kiên nhẫn nhìn tôi “Em đừng đứng trước mặt anh!”

Tôi nói với chính mình, không tức giận mà không tức giận mà không tức giận mà nhất định không tức giận.

Tôi tìm một chiếc ghế ngồi xuống, nói : “Không đi bệnh viện cũng được, em sẽ ngồi đây với anh. Lỡ may anh bị chuyện gì, em còn biết đường gọi cấp cứu.”

Anh lạnh lùng nhìn tôi một cái, nói : “Nếu như phải như vậy, không bằng em xuống dưới mua cho anh một ly nước trái cây đi.”

“Được, được, em đi liền.”

Tôi vội vàng xuống dưới, mua một ly nước trái cây nhiệt đới Lịch Xuyên thích nhất, lúc quay về văn phòng lại phát hiện Tiểu Vi đã ngồi ở trước cửa. Chị ta ngăn tôi lại, nói : “Vương tiên sinh đang nghỉ ngơi, không gặp bất kì ai.”

“Là như vậy, anh ta nhờ em mua hộ một ly nước trái cây.”

“Nước trái cây đưa cho chị đi,” Tiểu Vi thật khách khí lặp lại một lần “Vương tiên sinh đã dặn dò rồi, không gặp bất kì ai.”

Dưới ánh mắt đầy nghi ngờ vô căn cứ của Tiểu Vi, tôi xấu hổ về lại văn phòng, vừa ăn bánh quy vừa tự dối, lại còn phải dịch tài liệu.

Tối 6 giờ, tôi đứng giờ tan tầm. Cửa thang máy ding một tiếng, mở ra.

Oan gia ngõ hẹp, bên trong đang đứng Lịch Xuyên mặc đồ tây mang giày da, gọn gàng ngăn nắp, trên người có mùi nước hoa CK nhẹ nhàng. Ngoại trừ mặt hơi tái ra, anh nhìn vô cùng thần nhiên nhàn nhã, giống một anh chàng thơm tho đang chuẩn bị đi ăn tiệc vậy.

Tôi làm mặt lạnh nhìn lên trời, đi vào thang máy.

“Tan tầm?” không ngờ anh lại bắt chuyện.

“...” tôi nhìn vách tường.

“Lát nữa tới Hội Tiên Lâu ăn cơm, em có đi không?”

“...” tôi nhìn sàn.

“Cạch” một tiếng, thang máy bỗng nhiên ngừng lại, anh ấn “Nút dừng lại khẩn cấp”.

Tôi trợn mắt nhìn anh.

“Thật xin lỗi, hồi chiều là thái độ của anh không đúng, tha thứ anh đi.” Lịch Xuyên rất biết nói xin lỗi, mỗi lần xin lỗi đều có vẻ vô cùng thành khẩn. Nhưng tôi vẫn rất tức giận, vẫn không thèm để ý tới anh.

“...”

“Nước trái cây em mua anh uống rồi nè. Không tin em xem đi, còn hơn một nửa, anh để dành tối uống.” anh thả nạng ra, lấy một chiếc bình thủy tinh từ trong túi ra, quơ quơ trước mặt tôi.

Nước trái cây đỏ đỏ, quả nhiên chỉ còn non nửa.

Tôi nhìn anh, dở khóc dở cười. Rốt cuộc nói : “Hồi trưa anh nôn như vậy, buổi tối còn ăn hải sản được à?”

“Nôn ra hết mới phải ăn nha. Buổi tối anh sẽ ăn nhiều gấp đôi, ăn bù lại tất cả mọi thứ đã nôn ra.” khoe miệng anh hơi hơi giơ lên, mang theo một nụ cười vui vẻ.

“Lịch Xuyên, xem ra bệnh anh vẫn chưa khỏi hẳn, anh nên nghỉ thêm vài ngày rồi lại tới đi làm.”

“Anh ngủ nguyên buổi trưa rồi,” anh nói “Đi làm cũng nghỉ ngơi được.”

Tôi nhin không được ngẩng đầu nhìn anh. Tinh thần Lịch Xuyên đúng là mạnh mẽ nha, hồi trưa nôn chết đi sống lại, bộ dạng y hệt như tận thế tới nơi rồi, đến tối, tinh thần, tính tình liền trở lại như cũ.

“Em không lái xe, ngồi nhờ xe anh đi Hội Tiên Lâu được không?”

“Được.” có thể anh cảm thấy hành vi lấy oán trả ơn hồi chiều hơi quá đáng, giọng điệu anh trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Gọi điện cho René được không?” tôi nhân lúc chấy nhà đi hôi của.

“Tại sao?”

“Em muốn mời cậu ấy ăn cơm.”

“Đưa điện thoại em đây, thua em rồi.” anh biết trí nhớ tôi không tốt, trong vòng một giây không thể nhớ dãy số nhiều hơn năm chữ số.

Tôi đưa điện thoại cho anh, anh lưu số vào.

Tôi nhân cơ hội nói : “Anh lưu số anh vào luôn đi, lỡ may có gì tìm anh cũng tiện hơn.”

Anh đưa điện thoại lại cho tôi : “Của anh thì khỏi. Em không có việc gì cần tìm anh cả.”

Tôi chán nản, nhìn anh, dùng ánh mắt xem thường nhìn nửa ngày, nói không ra lời.

Anh ấn một nút nào đó, thang máy chậm rãi đi xuống.

48. Chương 48

Chương 48

Tôi và Lịch Xuyên chậm rãi đi ra cửa lớn, lái xe đã ở đó chờ anh.

Xe Đức vô cùng rộng rãi, Lịch Xuyên mở cửa xe cho tôi, để tôi ngồi vào trước, sau đó anh cũng ngồi vào, đưa nạng cho lái xe bỏ vào cốp sau.

Cả người anh tản ra mùi vị trong lành nhưng lạnh lẽo.

“Anh dặn Tiểu Vi đặt đồ chay riêng cho em rồi.” anh nói “Em ăn chay lại rồi à?”

“Cổng hiến ôi trường của thế giới.”

Anh cười khẽ.

“Cười cái gì?”

“Anh vẫn nghĩ, mấy năm nay cái gì em cũng có thể thay đổi, chỉ có thói quen ăn uống là sẽ không thay đổi.”

“Em thay đổi nhiều lắm à?”

Anh quay đầu nhìn tôi : “Không, em không thay đổi gì cả. Anh vô cùng hy vọng em có thể thay đổi dù chỉ một chút.”

“Anh thì sao? Anh có thay đổi không?”

“Em cảm thấy như thế nào?”

“Anh không thay đổi gì cả. Ngoại trừ càng ngày càng xa cách em.”

Chúng tôi lâm vào trầm mặc, rất nhanh tới Hội Tiên Lâu.

Ngoại trừ vài nhân viên cá biệt của phòng vẽ và phòng hành chính ra, gần như mỗi nhân viên của CGP đều có xe. Vài thư ký không có xe đều đi nhờ xe của Giang tổng và Trương tổng. Có thể là vì được ăn bảo ngư, hầu như ai cũng gọi người nhà tới. Vừa tới cửa, Lịch Xuyên đã bị hai vị Giám đốc đứng đợi sẵn ở đó ngăn lại nói chuyện. Tôi nhìn thấy Ngả Tùng và Emma trong sảnh nhà hàng, liền đi lên chào hỏi.

“Ai, hơi hối hận đó, nếu biết được ăn bảo ngư, em sẽ ăn chay trễ mấy tháng.” Tôi cười nói.

“Lịch Xuyên rất biết chăm sóc chị em phụ nữ, biết các tiểu thư tổ phiên dịch đều yêu hải sản điên cuồng. Nếu dựa theo khẩu vị của anh ta, chắc chỉ có nước ăn mỳ Ý. Tiểu Thu, em ngồi cùng bàn với tụi chị đi!” vì buổi sáng Lịch Xuyên nhặt giấy cho Emma, nên hôm nay Emma cố hết sức để ca ngợi anh.

“Đương nhiên, để em đi hỏi xem đồ chay để ở đâu.”

“Để tôi đi hỏi, mời các tiểu thư ngồi. Chuyện vặt để các quý ông đi làm.” Ngả Tùng nho nhã lễ độ sắp xếp chỗ ngồi cho chúng tôi.

Các phiên dịch viên trong tổ phiên dịch, người thì dẫn chồng con, người thì dẫn bạn trai, Emma dẫn tới một vị Tô tiên sinh, nghe nói yêu nhau được một tháng. Ngả Tùng dặn dò nhân viên phục vụ xong, lập tức ngồi xuống cạnh tôi.

Tôi uống một ngụm trà, thấy Lịch Xuyên ngồi ở một chiếc bàn đằng xa.

Sau khi đồ ăn được bưng lên, nhân viên bưng tới trước mặt mỗi người một chén bảo ngư Long Tỉnh. Bưng tới trước mặt tôi lại là bí chưng đậu hủ. Đồ chay Tiểu Vi đặt cho tôi vừa thơm vừa cay, tôi ăn ngon lành,

tảo mắt nhìn mấy người điên cuồng vì hải sản kia, đang say mê ăn bào ngư tôm hùm, ngay cả Ngã Tùng cũng không ngoại lệ. Sau đó, Lysa tổ tiếng Đức mở đầu chủ đề người lớn :

“Nhớ hồi tao đi du học ở nước M, đang có mốt khóa thân. Cụ già 70 tuổi cũng muốn thử. Vài người già đang ngồi chơi cờ, ông cụ chạy ngang qua bọn họ. Một ông cụ khác nói : “Đúng là chả ra gì! Quần áo nhăn nhoe như vậy cũng không chịu ủi, hai cái túi quần còn lòi ra ngoài.”

Mọi người cười run rẩy cả người, chỉ có tôi không yên lòng, không thấy hứng thú gì.

Ngã Tùng yên lặng quan sát tôi, tựa hồ thấy cảm xúc của tôi đang xuống, hỏi tôi có muốn đi dài thiên văn ngắm sao không. Tôi nói việc phiên dịch hơi bận, dạo gần đây không rảnh.

Giữa những vòng cung ly, tôi thấy Lịch Xuyên luôn ngồi tại chỗ ăn cơm thật nhả nhặn, có vẻ như khẩu vị đã khôi phục lại. Mọi người đều đang uống rượu, lại không có ai mời rượu anh. Tim tôi dần dần thả lỏng, cảm thấy hơi bỏ rơi Ngã Tùng, liền hăng say thỉnh giáo anh ta về phổ cập kiến thức khoa học. Ngã Tùng nói một mớ chuyện về gì mà hạt đen, hạt, lượng tử xong, lại giới thiệu cho tôi một quyển tiểu thuyết khoa học giả tưởng “Nhật ký lạc vào thế giới Vật Lý”, nói hồi lâu anh ta đọc được quyển này, đọc đi đọc lại không dưới một trăm lần, rốt cuộc mới có giấc mơ tương lai phải làm nhà khoa học.

“Quyển sách cô thích đọc nhất là gì?” anh ta hỏi.

“Hồng Lâu Mộng.”

Tôi là sinh viên ban xã hội, vốn dĩ sách là chủ đề nói chuyện tôi thích nhất, trước kia tôi và Lịch Xuyên nằm trên giường, nói về những quyển sách mà chúng tôi cùng thích, “On the road”, “Sói hoang”, bi hài kịch của Shakespeare...không chịu đi ngủ. Ai, nằm trên giường lâu quá, biến Lịch Xuyên từ người làm về kỹ thuật thành một nam thanh niên đầy văn nghệ.

“Tôi chưa đọc “Hồng Lâu Mộng”.”

“Anh đọc “Tam Quốc Diễn Nghĩa” chưa?”

“Không...mới xem phim.”

“Ngoại trừ sách Vật Lý ra, anh còn xem quyển sách nào dày dày nữa?”

“Hồi ký Einstein”, cái đó có tính không? Rất dày, hơn 600 trang lận.”

Tôi nhìn anh ta, xém nữa bị ghen cà tím. Sao giữa hai người lại khác nhau dữ vậy trời.

Khóe mắt liếc thấy Lịch Xuyên ngồi đằng xa, anh đang đứng dậy, rất khách khí nói gì đó với những người ngồi chung quanh, từ từ đi ra cửa sau.

Trước khi vào bàn tôi từng đi toilet một lần. Nhà hàng số một, toilet cũng là số một, mặt kệ lát đá cẩm thạch, bày hoa tươi, mùi nền thoang thoảng, không dính một hạt bụi. Có buồng vệ sinh dành riêng cho người tàn tật và phòng thay quần áo.

Qua gần 30 phút, Lịch Xuyên vẫn chưa trở lại.

Tôi lấy cớ muốn đi toilet, đi ra phía sau, ở đó vừa vặn đứng một nhân viên nam.

“Thật xin lỗi, tiên sinh, có thể phiền anh một chút được không?”

“Tiểu thư, cô cần giúp gì à?” cậu nhân viên trả lời tôi vô cùng trang trọng.

“Tôi có một đồng nghiệp dạo đây sức khỏe không tốt lắm, hay bị xú. Anh ấy đi toilet, nhưng qua 30 phút rồi vẫn chưa về, có thể phiền anh đi vào nhìn hộ tôi thử xem, anh ấy có chuyện gì không?”

“Xin quý khách chờ.”

Tôi mô tả những đặc điểm bên ngoài của Lịch Xuyên. Anh ta đẩy cửa đi vào, rất nhanh liền đi ra : “Có lẽ vị tiên sinh kia uống quá chén, đang nôn rất dữ. Tôi hỏi anh ta có cần giúp gì không, anh ta nói không cần.”

Xem ra trong nhà hàng hay có người say rượu rồi nôn, cậu nhân viên có vẻ mặt thấy nhưng không làm gì được.

“Trong toilet còn ai không?” tôi lại hỏi.

“Không.”

“Anh giúp tôi một việc được không?” tôi đưa cho anh ta 50 tệ “Nhờ anh đi vào trông anh ấy hộ tôi. Nếu anh ấy không đi được, phiền anh dìu anh ấy. Nếu tình huống nghiêm trọng hơn, tôi phải đưa anh ấy đi bệnh viện.”

“Được.”

Tôi vẫn đứng canh ngoài cửa toilet, nhớ tới hôm chúng tôi đi ăn ở Kunststuben ở Zurich, ăn tới một nửa anh cũng đi toilet, thời gian rất lâu. Sau khi đi xong, anh không động dao nữa gì nữa. Có lẽ lần đó anh cũng nôn, nhưng không chịu nói cho tôi biết.

Lại qua 20 phút, cửa toilet mở, Lịch Xuyên cúi đầu đi ra.

Thấy tôi, không nói chuyện. Lập tức ngồi xuống chiếc sofa cạnh tôi.

“Lịch Xuyên, một là về nghỉ, hai là đi bệnh viện.”

“Đi lấy một ly nước cho anh được không?” anh thăm thiết nói.

Tôi đi lấy nước khoáng, ngồi xổm trước mặt anh, rót một ly nhỏ. Anh móc một viên thuốc từ trong túi ra, cố gắng uống một ngụm nước, chưa kịp nuốt xong liền “ọc” nôn ra hết bao gồm cả viên thuốc, tôi vừa vặn đứng trước mặt anh, liền dính đầy người, may mà không bắn lên trên mặt tôi.

Tôi nhắm mắt lại. Mặc dù đây là bãi nôn của Lịch Xuyên. Nhưng bãi nôn là bãi nôn, tuyệt đối không đẹp để gì.

“Thật xin lỗi...” anh thò tay vào túi tìm khăn tay. Tôi ngăn anh lại, đặt anh lên sofa, lại đưa cho anh một ly nước : “Uống thuốc, đừng nhức nhích.”

Tôi cởi áo khoác, ra phòng ăn tìm lái xe, lại lặng lẽ giải thích một chút cho Giang tổng. Lái xe lấy xe lăn từ cốp xe ra, đưa Lịch Xuyên lên xe.

Trên đường đi tôi gọi điện thoại cho René, hỏi xem có cần đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện không. René nói không cần, kêu tôi đưa Lịch Xuyên về khách sạn. Xe dừng trước khách sạn Thụy Sĩ ở Trung tâm Hồng Kông Macao trên đường Đông Nhị Hoàn, René đã đứng sẵn ở dưới đợi chúng tôi.

Chúng tôi cùng đưa Lịch Xuyên đang mê man về phòng. René giúp anh thay áo ngủ. Lịch Xuyên mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

“Không phải nói một ngày chỉ làm việc 3 tiếng à?” quay lại phòng khách, René hỏi tôi “Sao Alex lại đi cả ngày?”

“Có lẽ hôm nay là ngày đầu tiên, anh ấy không muốn về sớm quá?”

René bưng cà phê, đầu óc rối loạn đi qua đi lại trong phòng khách.

“René, sao Lịch Xuyên cứ nôn hoài vậy? Hôm nay anh ấy nôn hai lần rồi.”

“Hàng ngày Alex đều phải uống một loại thuốc, loại thuốc đó kích thích dạ dày rất mạnh, cho nên lúc nào cũng buồn nôn. Ngoài ra, cậu ấy cũng rất dễ mệt, hề chút là mệt.”

Tôi nhớ tới viên thuốc anh uống hồi sáng : “Là thuốc cứng xương à?”

“Không phải.”

“Vậy không uống loại thuốc kia được không?”

“Không được. Nhưng mà cậu ấy có thể uống Phernergan.”

“Phernergan?”

“Một loại thuốc chống nôn. Cũng có tác dụng phụ, sẽ làm tụt huyết áp, rất dễ xỉu.”

Tôi hít một hơi lạnh : “Vậy chẳng thì chẳng khác gì ngày nào anh ấy cũng phải nôn? Ngày nào cũng ăn không ngon?”

René cười khỏ : “Cậu nói đúng. Alex rất ương ngạnh, nôn lại ăn, ăn xong rồi nôn, một ngày ăn rất nhiều lần, cho nên trông cậu ấy còn chưa gầy lắm, đúng không? Nếu không đã thành bạch cốt tinh từ đời nào rồi.”

“René,” tôi nói “Lịch Xuyên cứ như vậy mình rất lo lắng, tối nay mình phải ở đây với anh ấy.”

“Cái này...Alex sẽ không đồng ý.”

“Alex đang ngủ.”

René nghĩ nghĩ, nói : “Được rồi, mình giao cậu ấy cho cậu. Mình về phòng đọc tài liệu đây, có chuyện gì cậu qua gọi mình.”

Đưa René tới cửa, tôi lại hỏi : “Xem ra bệnh của Lịch Xuyên chưa tốt hơn bao nhiêu, sao mọi người lại đưa cậu ấy về Bắc Kinh? Ở lại Thụy Sĩ không tốt hơn à? Ở Bắc Kinh nhiều việc, anh ấy không được nghỉ ngơi. Chữa bệnh có lẽ cũng không kịp.”

“Cả nhà đều phản đối cậu ấy về, là chính Lịch Xuyên kiên trì muốn về.”

Chết. Lịch Xuyên trở về, là vì muốn giữ lời hứa của mình. Nhưng mà tên gốc này, giữ lời hứa sao quan trọng bằng con người được hả trời!

Tôi vội vàng nói : “Để mình khuyên anh ấy.”

René nhìn tôi, bỗng nhiên thở dài một hơi : “Không cần khuyên. Annie. Lịch Xuyên không tính quay lại Thụy Sĩ. Cậu ấy nói, cậu ấy thích Bắc Kinh, sẽ vĩnh viễn ở lại đây.”

Lúc nói câu này, giọng René hơi run run. Tính nói thêm gì nữa, nhưng lại nuốt lại, đóng cửa.

Lịch Xuyên đang ngủ, nhú mày, cả người cuộn tròn lại, thật im lặng.

Tôi nhìn nhìn đồng hồ, chưa tới 8 giờ, trước kia bình thường 12 giờ anh mới ngủ. Tôi đi toilet lấy một chiếc khăn mặt nóng, lau mặt cho anh. Anh giật mình, xoay người một cái, lại ngủ.

Lịch Xuyên rất thích sạch sẽ, không tắm trước khi ngủ, đối với anh mà nói, đúng là chuyện không thể tưởng tượng được, huống chi hôm nay anh còn nôn hai lần. Tôi vào toilet giặt khăn, cởi áo ngủ của anh, nhẹ nhàng lau người cho anh. Anh vẫn nằm không nhúc nhích, vẫn đang nhú mày, rất mệt mỏi, rất yếu ớt, chậm rãi hô hấp. Có đôi khi, ngón tay anh bỗng nhiên run lên vài cái. Có khi lại run run lông mi, giống như muốn tỉnh dậy, nhưng lại không đủ sức, hai mắt lại nặng nề khép lại. Đùi anh vẫn lạnh cóng, tôi dùng khăn mặt nóng chườm thật lâu mới ấm lại.

Làm xong tất cả, tôi vặn tối đèn bàn lại, nắm tay anh, trong ánh sáng mờ nhạt đó, yên lặng nhìn anh. Lịch Xuyên càng ngủ càng trầm, cặp mày nhú lại đã giãn ra. Mặt anh vô cùng bình tĩnh, hơi hơi mỉm cười, giống như đang mơ một giấc mơ đẹp vậy.

Tới 3 giờ sáng, Lịch Xuyên bắt đầu lăn qua lăn lại trên giường. Tôi chạy tới phòng khách rót sữa, lúc quay lại, anh đã mở mắt ra.

Anh nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn đồng hồ, nhận sữa, kinh ngạc hỏi : “Tiểu Thu, sao em còn ở đây?”

“Em sợ anh lại nôn tiếp, nên ở lại với anh.”

Anh ngẩng đầu nhìn xung quanh : “Anh...lại nôn nữa à?”

“Không có, anh ngủ suốt, ngủ rất ngon. Đừng uống sữa nhanh quá, coi chừng nôn ra.”

Anh ngồi dậy, ngồi không ổn, dùng một tay chống. Tôi tìm một chiếc gối lót dưới eo anh.

“Em...ở đây tới giờ à?”

“Ừ.”

Sau đó, anh liền hỏi một câu làm tôi đỏ mặt cười : “Ồ đây làm gì?”

“Không làm gì. Ngồi.”

“Chúng ta về lúc mấy giờ?”

“8 giờ.”

“Bây giờ là 3 giờ sáng. Em ngồi hơn 7 tiếng đồng hồ?”

“Đương nhiên cũng làm việc khác.” Tôi cười nham hiểm.

Anh vội vàng thò tay vào trong chăn, phát hiện mình vẫn mặc quần áo, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tôi nhìn anh cười, không nói gì. Anh phát hiện đồ lót đã được thay, vô cùng xấu hổ “Em nhân cơ hội làm chuyện xấu.”

“Hôm nay anh nôn hay lần, nhất định muốn thay một bộ đồ ngủ sạch sẽ một chút, đúng không?” tôi cúi mặt tới trước mặt anh, rung đùi đắc ý.

Anh uống hai ba ngụm liền hết ly sữa, tinh thần rất tốt, xốc chăn đứng dậy mặc đồ.

Vừa mặc vừa hỏi : “Sau đó em có ăn tối không?”

“Không. Bây giờ đang đói bụng nè.”

“Anh cũng đói.”

Anh mặc đồ xong, đeo đồng hồ : “Chúng ta xuống dưới ăn khuya, ăn xong anh đưa em về.”

“Đi đi.”

Chúng tôi đi thang máy xuống dưới, tìm một tiệm cơm phục vụ 24 giờ.

Lịch Xuyên chỉ có thể ăn cháo, loại cháo loãng. Tôi gọi một phần đồ chay, cộng thêm một chén canh khoai tây.

Chúng tôi đều đói bụng, đều tự ăn 10 phút, không nói lời nào.

Có thể nhìn ra được khẩu vị Lịch Xuyên không tốt lắm, có một muống cháo cũng nuốt mất nửa ngày. Nhưng anh rất cố gắng, ăn hết muống này tới muống khác.

Một lát sau, rốt cuộc anh cũng ăn hơn nửa bát, cầm khăn ăn lau miệng, chuẩn bị nói chuyện. Tôi vội vàng ngăn anh lại : “Đừng nói nữa, Lịch Xuyên. Em biết anh muốn nói gì.”

“Anh muốn nói gì, em nói thử xem.”

“Anh muốn nói,” tôi giả giọng anh : “Tiểu Thu à, em move on đi. Thằng nhóc tối nay ngồi với em, anh thấy cũng khá tốt, em và cậu ta rất hấp dẫn. Bọn em phải phát triển cho tốt.”

“...”

“Bây giờ anh bệnh thành như vậy, em cũng thấy rồi. Không phải anh không cần em, mà anh thật sự không có cách nào khác.”

“...”

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, không thể bỏ lỡ cả cuộc đời vì sự say mê nhất thời.”

“...”

“Sau này đừng đi tìm anh nữa. Cho dù thấy anh chết rồi, em cũng đừng quan tâm tới anh. Anh và em, không có quan hệ gì cả.” tôi cắn một miếng trái cây, nói “Những gì anh muốn nói, có phải là mấy cái này không?”

Lịch Xuyên nhìn tôi, thản nhiên nói : “Em đã biết hết rồi thì anh khỏi nói.”

“Lịch Xuyên, nếu như bây giờ anh thật khỏe mạnh, không hề có việc gì. Anh kêu em đi, em sẽ buông tay. Em đã trải qua một lần năm năm rồi, chẳng lẽ lại không qua được một lần năm năm khác sao. Nhưng, anh bị bệnh. Mặc dù em không biết anh bị bệnh gì, nhưng chỉ cần anh còn bệnh, thì em tuyệt đối sẽ không đi, tuyệt đối sẽ không bàng quan đứng nhìn anh. Vì với em anh quá quan trọng. Nếu anh không thấy phiền, thì cứ việc nói đi nói lại mấy câu này. Tóm lại, em vẫn sẽ vào tai trái, ra tai phải.” tôi liếm liếm môi, mỉm cười : “Với em mà nói, yêu, là một món quà. Không phải anh có thể tặng cho em mới chứng tỏ là anh có nó. Mà là khi anh tặng nó đi rồi, thì anh vẫn có được nó.”

Lúc nghe câu này, Lịch Xuyên vẫn cúi đầu, tay anh, hơi run lên.

Sau đó, anh đưa tôi về nhà, trên đường không nói một chữ nào.

Tới nhà trọ, tôi hít sâu một hơi, nói : “Lịch Xuyên, anh về Thụy Sĩ đi. Đừng ở đây nữa.”

“Tại sao?”

“Bệnh anh chưa khỏi hẳn. Nếu ở đây lâu, lực miễn dịch của anh sẽ bị giảm, khả năng bị nhiễm trùng sẽ lớn hơn.”

“Không phải nói là anh với em không có quan hệ gì à?” anh châm chọc “Em quan tâm tới bệnh của anh làm gì?”

49. Chương 49

Chương 49

Nhìn bộ dạng của Lịch Xuyên, tôi bỗng nhiên ý thức được sự quý giá của mạng sống.

Tôi quyết định sống thật mỗi ngày thật nghiêm túc. Nghiêm túc đi làm, nghiêm túc đi nhảy latin, và nghiêm túc chú ý tới dinh dưỡng của bản thân. Mỗi buổi sáng, tôi đều dậy sớm, nghiêm túc chạy bộ trên phố.

Hai mươi mấy năm qua, tôi chưa bao giờ nghiêm túc chú ý tới cơ thể, tới sức khỏe của mình như vậy.

Hai tuần liên tục, tôi đều không thấy Lịch Xuyên. Tôi biết anh cố ý tránh tôi. Thật ra anh thường xuyên tới CGP, hoặc là đi họp, hoặc là thảo luận bản vẽ. Vội vàng đến, vội vàng đi, buổi trưa cũng không ra nhà ăn ăn cơm. Gọi điện thoại tìm René, René lại lẩn như chạch, có lẽ là bị Lịch Xuyên cảnh cáo. Ngay cả lúc tôi mời ăn cơm René cũng tìm lý do từ chối.

Mỗi khi gặp phải sự cự tuyệt rõ ràng như vậy, lòng tự trọng của tôi đều chịu sự đả kích nghiêm trọng. Nhưng nội tâm của tôi lại bị một sự sợ hãi lớn hơn chiếm tràn đầy, bị sự mù quáng của chính mình cắn nuốt. Tôi nhớ lại mỗi câu mà Lịch Xuyên nói với tôi, mỗi ánh mắt của René. Tôi biết, bệnh của Lịch Xuyên ngày càng nguy kịch, anh nói không thể cho tôi 5 năm nữa, là thật.

Sáng sớm thứ 6, tôi đi làm như bình thường. Thật ra hôm đó tôi xin nghỉ để đi chơi xuân với Ngả Tùng. Nhưng trước khi đi, tôi nhận được điện thoại của công ty, có mấy tài liệu cần dịch phải giao cho Giang tổng duyệt trước, vì vậy tôi liền hẹn gặp Ngả Tùng trước cổng tòa nhà Hương Lại. Tôi giao giấy tờ, đi xuống bằng thang máy, lại gặp phải Lịch Xuyên đang bước ra từ ô tô. Lịch Xuyên vẫn dashing như xưa, chỉ có điều dưới ánh mặt trời, mặt anh lại không có chút huyết sắc nào. Anh đứng cạnh cửa xe, lái xe lấy ra một chiếc xe lăn, anh ngồi lên.

“Chào buổi sáng! Lịch Xuyên!” tôi chủ động chào hỏi.

“Chào buổi sáng.”

Vì phải đi chơi xuân, tôi ăn mặc hoàn toàn khác mọi ngày, mái tóc thật dài xõa trên vai, mặc áo khoác da, ủng cao cổ, váy ngắn. Lúc nói chuyện điện thoại Ngả Tùng nói anh ta vừa mua một chiếc mô tô mới, hôm nay thời tiết ấm áp, mặt trời chiếu khắp mọi nơi, muốn đưa tôi đi Hương Sơn căng gió.

Có lẽ là chưa thấy kiểu ăn mặc em gái ăn chơi này của tôi bao giờ, Lịch Xuyên kinh ngạc nhìn tôi một cái, hỏi : “Có việc đi ra ngoài à?”

“Ừ. Xin phép rồi, đi chơi xuân với bạn.”

Mặt anh không thể hiện gì : “Đi chơi vui.”

Cách đó không xa, xe máy “rùm rùm” một tiếng. Ngả Tùng đã tới. Đội mũ bảo hiểm, quần da, nhìn y hệt như dân đua xe.

“Tạm biệt, Lịch Xuyên!”

“Tạm biệt.”

Tôi chạy nhanh qua, cầm lấy mũ bảo hiểm Ngả Tùng đưa, ngồi lên yên sau.

Ngả Tùng nói : “Để đảm bảo an toàn, cô nên ôm chặt tôi!”

Tôi nói : “Đi thôi!”

Thật ra, tôi không muốn trông có vẻ thân mật khiến Lịch Xuyên hiểu lầm. Nhưng mà, tôi bị bộ dạng lạnh lùng kia của anh kích thích. Cộng thêm đây là lần đầu tôi ngồi mô tô, trong lòng cũng hơi khẩn trương, vì vậy ôm chặt Ngả Tùng, anh ta nhún ga một cái, mô tô vọt đi nhanh như chớp.

“Không phải trong khu Tứ Hoàn không được đi mô tô à?” tôi ngồi sau gào to lên hỏi.

“Bảng số loại A, không sao đâu, trả tiền là được.”

“Ngả Tùng anh đừng đi nhanh như vậy được không?”

“Tôi đã đi chậm lắm rồi!”

Chúng tôi đi từ Tứ Hải Kiều xuống Tứ Hoàn, đi theo hướng tây bắc, đi qua đường Mẫn Trang vừa thẳng vừa đẹp, Ngả Tùng lái vô cùng điệu nghệ.

Sau đó, tôi chỉ vào một cảnh đàng xa xa, cảm thán : “Kìa, Ngả Tùng, anh nhìn chỗ kia đi!”

Có lẽ là không nghe rõ tôi nói gì, anh ta quay đầu lại nhìn tôi.

Ngay tại lúc này, xe máy đột nhiên không khống chế được, tôi hét lên một tiếng, người văng ra ngoài. Sau đó, tôi không biết gì nữa.

Lúc tỉnh lại cả người tôi đều đau đớn, ngực sưng tức, giống như có rất nhiều chỗ đang sưng lên vậy.

Đùi phải của tôi rất đau, ngực bằng một lớp băng rất dày. Tôi thấy Ngả Tùng đứng bên giường tôi, vẻ mặt vô cùng áy náy.

Trên trán anh ta quấn một lớp băng, trên đó có thể nhìn được vết máu mờ mờ.

“Thật xin lỗi, tại tôi làm cô bị thương!” Ngả Tùng nói.

Thật ra người tôi rất đau, nhưng tôi không có cảm giác quá khó chịu hay sắp chết gì cả.

“Rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì?” tôi khàn khàn hỏi.

“Trên đường có ổ gà, tôi sơ sẩy.”

“Không trách anh, tại tôi nói chuyện nên anh mới quay đầu lại.” tôi nói.

“Thương thế của cô rất nặng. Gãy một chiếc xương sườn, gãy xương đùi, đã mổ rồi, ở trong có gắn một tấm nẹp vis. Bây giờ đang kiểm tra xem có bị chấn động não không. Cô còn chỗ nào không thoải mái không? Để tôi đi báo cho bác sĩ.”

“Chỉ có mấy chỗ anh nói là không thoải mái thôi, mấy chỗ khác bình thường.” tôi tìm di động, muốn gọi điện thoại “Tôi phải xin phép công ty.”

“Ở đây không cho sử dụng di động. Chị tôi gọi điện cho CGP rồi. Cô hôn mê gần 4 tiếng đồng hồ. Có cần tôi thông báo cho bố mẹ cô không?”

“Bố mẹ tôi qua đời hết rồi.”

“Thật xin lỗi.” anh ta vội vàng nói “Cô còn anh chị em nào không?”

“Có một em trai đang học y ở Đại học Trung Sơn, việc học bận bịu, không cần cho nó biết.”

Anh ta ngồi xuống trước mặt tôi, hai tay nhẹ nhàng đè tôi xuống : “Cô yên tâm, chuyện này do tôi gây nên, cho nên, tôi là y tá toàn quyền của cô. Tôi xin nghỉ 1 tháng rồi, hơn nữa tôi vốn cũng không đi làm đủ giờ. Ngày nào tôi cũng sẽ tới chăm sóc cô!”

Nghe thấy hai chữ “một tháng”, tôi hoảng sợ, tôi phải nằm một tháng trời luôn à.

Sau đó, bác sĩ đi vào. Sau khi tóm tắt bệnh tình của tôi xong, muốn tôi bổ sung thủ tục nhập viện, nói dựa vào tình trạng liên lạc của xương cốt, có lẽ tôi phải nằm viện một tháng.

Ngã Tùng nghe vậy liền xuống chỗ thu phí ở tầng hai làm thủ tục. Tôi vội vàng kéo anh ta lại : “Không cần gấp gáp giao tiền, CGP có bảo hiểm y tế tốt lắm. Đưa điện thoại cho tôi, tôi gọi điện hỏi phòng nhân sự.”

Chủ nhiệm phòng nhân sự tiếp điện thoại của tôi ngay lập tức, câu trả lời làm tôi giật mình : “Ban giám đốc vô cùng quan tâm tới việc này, đã phái người tới làm thủ tục chuyển viện cho cô rồi.”

“Chuyển viện?” tôi nói “Có cần chuyển viện không?”

“Bệnh viện cô đang nằm có phòng bệnh rất nhỏ, vô cùng chật chội, sẽ ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của cô. Công ty sẽ chuyển cô tới bệnh viện Tích Thủy Đàm, ở đó có bác sĩ chỉnh hình hàng đầu.”

Tôi nói cho Ngã Tùng chuyện chuyển viện, Ngã Tùng thở dài : “Phản ứng nhanh chóng, chu đáo như vậy. Đúng là khiến cho tôi nhìn công ty nước ngoài với cặp mắt khác xưa.”

Tôi cười mà không đáp.

Hôm sau tôi được chuyển tới bệnh viện Tích Thủy Đàm. Tiểu Triệu ở phòng nhân sự đã đăng ký giúp tôi, giao tiền viện phí. Ngã Tùng muốn đi mua phiếu cơm, Tiểu Triệu nói : “Annie ăn chay. Chúng tôi đã đặt cơm dinh dưỡng đặc biệt cho cô ấy ở một nhà hàng gần đây, mỗi ngày ba bữa đều có người tới đưa cơm.”

Tôi nói : “Tôi...có lẽ cần thuê người tới chăm sóc.” Loại chuyện riêng tư, có tiếp xúc da thịt này, tôi tuyệt đối không muốn phiền Ngã Tùng.

Tiểu Triệu lập tức trả lời : “Ừ, sợ các y tá bận quá làm không được, chúng tôi còn thỉnh một hộ công nữa. Là một y tá về hưu, trong nhà khó khăn, cần kiếm thêm tiền.”

Ngã Tùng lớn tiếng mở miệng : “Cái này, tiền thuê hộ lý...các anh cũng chi trả à?”

“Đương nhiên sẽ không,” Tiểu Triệu nói “Xét tới thu nhập của Annie, công ty cho cô ấy vay một số tiền, sau này sẽ trừ dần vào tiền lương.”

Tôi không hỏi nhiều nữa. Đương nhiên biết ai thao túng tất cả từ sau lưng.

Tiểu Triệu vừa đi không lâu, đồng nghiệp trong công ty từng đợt từng đợt tới thăm tôi. Tôi quyết định âm thầm kiểm tra một chút, tự chuẩn bị một bảng điểm danh. Mấy bà tám tổ phiên dịch tới đầu tiên, mang tới hoa tươi và trái cây, Emma đồng ý tạm thời chăm sóc Mía hộ tôi. Các đồng nghiệp nam hơn một nửa tặng hoa hoặc đồ bổ dưỡng.

Hôm sau, ngay cả phòng vẽ và phòng dự toán không quen biết với tôi lắm cũng tới thăm tôi. Có vài người tôi không nói chuyện nhiều lắm, tuy nhiên, họ đều biết tôi, có ấn tượng vô cùng sâu sắc với bài “Kính vũ” của tôi.

(Kính vũ : bài nhảy sức mạnh @@).

Ngày thứ ba tới thăm tôi là một cô lao công trong công ty. Cô là người nhà quê, nhưng rất hợp với tôi. Mỗi lần tới phòng tôi quét dọn, tôi đều nói chuyện với cô mấy câu. Có một lần cô hỏi tôi có quần áo thừa không, con gái cô sắp học trung học, vóc dáng tương tự tôi. Tôi liền tặng một túi to áo khoác jean, quần jean vấy linh tinh mà tôi không mặc nữa cho cô. Còn có một lần con gái cô bị bệnh phải nằm viện, vừa vặn lúc đó tôi nhận lương, liền nhét cho cô 200 tệ. Chỉ vì nhiều đó, cô đem theo một rổ đầy hoa quả tới thăm tôi, lại làm cho tôi một mâm bánh bao chay, làm tôi cảm động tới mức rưng rưng nước mắt.

CGP tổng cộng có 33 người. Trên bảng đánh dấu, ngoại trừ cô lao công ra, còn 32 cái tên khác.

Tất cả mọi người đều đã đến, ngoại trừ Lịch Xuyên.

50. Chương 50

Chương 50

Sáng sớm hôm thứ tư, Tiêu Quan và vài đồng nghiệp ở Cửu Thông tới thăm tôi, trong đó có Đào Tâm Như và Đường Ngọc Liên. Kể từ lần lỡ hẹn kia, đã lâu tôi không liên hệ với Tiêu Quan. Nghe Emma nói, Tiêu Quan đang bị Đào Tâm Như cuốn càng ngày càng chặt, sắp rơi vào thế không làm gì được. Nhưng đối với sự cự tuyệt của tôi, Tiêu Quan oán hận rất sâu. Cho nên tôi không muốn gặp anh ta cho lắm. Đặc biệt trong lúc tôi đang khó khăn như lúc này.

“Ai, Annie, sao em vừa vào CGP liền gặp chuyện không may vậy, nếu không, xem xem về lại Cửu Thông như thế nào? Bên tôi còn thiếu phiên dịch viên kìa.” Tiêu Quan nói.

“Cảm ơn, không được. Mỗi lần anh có nhiệm vụ cần hoàn thành gấp, thì đều không quên tôi mà đứng không?” tôi cười từ chối.

“Nói tới việc này, bây giờ tôi đang có ba quyển sổ nhỏ, muốn phiên em.” Anh ta lại còn dám ngang nhiên nhét ba quyển sổ bán đấu giá vào tay tôi “Dù sao bây giờ em cũng rảnh rồi không có việc gì làm. Kiểm thêm chút tiền cũng tốt, đúng không?”

Tôi nhìn anh ta, khóc không ra nước mắt.

Tôi muốn nói, Tiêu Quan, anh biết tôi thăm cô nào không? Vặn ốc vít, cả người sưng đau, còn phải dịch cho anh nữa à! Người ta CGP là nhà tư bản đúng hiệu cũng không như anh!

Đám Tiêu Quan cùng tôi hi hi ha ha một hồi, hẹn tôi chừng nào xuất viện thì mời tôi đi ăn để xả xui, sau đó đi về.

Sau một hồi ồn ào náo nhiệt, tất cả lại trở về yên tĩnh.

Tim tôi giống bình truyền dịch treo trên giá, rơi xuống từng chút từng chút một.

Ngoài cửa sổ cảnh xuân tươi đẹp, lòng tôi lại chua xót.

Ngày cả Tiêu Quan cũng tới rồi, Lịch Xuyên, anh ở đâu?

Cô hộ lý đi vào tắm cho tôi.

Nói là tắm, thật ra chỉ là lau người. Cô dùng khăn mặt thấm nước ấm, lau từng chút từng chút một. Tay di chuyển thật cẩn thận giữa các lớp băng vải, giống như nhà khảo cổ đang nghiên cứu một bộ xương của phụ nữ người Hán vậy. Tắm xong, lại gọi đầu cho tôi, dùng thau múc nước, gọi từng thau một. Cuối cùng thay cho tôi một bộ đồ bệnh nhân sạch sẽ.

Từ hôm nhập viện, ngày nào cũng như vậy. Cô Lý cách hai tiếng lật người cho tôi một lần, mỗi ngày mát xa chân tôi ba lần để bảo trì sự tuần hoàn của máu. Tôi thì mỗi ngày vùi đầu vào tiểu thuyết Kim Dung. Ngẫu nhiên cũng phiên dịch một chút, làm chưa được vài tờ liền thấy mệt. Ngả Tòng ngày nào cũng tới

thăm tôi, cơm trưa cơm tối đều ăn với tôi. Có y tá lo tất cả, thật ra anh ta cũng không giúp gì được. Công việc chủ yếu chính là “hầu hạ” tôi ăn cơm. Vì vậy dưới sự áp bức của anh ta, mỗi ngày tôi đều uống một chén canh xương mẹ anh ta hầm. Mặc dù quyết tâm ăn chay của tôi kiên định không thay đổi được, nhưng canh xương của mẹ Ngã Tùng thật sự rất thơm. Hơn nữa, tôi cũng muốn khỏe nhanh lên một chút.

Kể từ tuần thứ 2, cuộc sống nằm viện của tôi thay đổi 90 độ.

Đầu tiên là bên đùi bị thương sưng đau vô cùng, đau tới mức đứng ngồi không yên, ăn không ngon, ngủ không yên.

Tôi bị viêm xương, một loại biến chứng thông thường sau khi mổ.

Ngay sau đó, tôi sốt liên tục, chân sưng mủ, đau không chịu được, cần dùng thuốc giảm đau tạm thời.

Thì ra bị bệnh là như vậy. Tôi từ nhỏ thân thể khỏe mạnh, hành động nhanh nhẹn, bất cứ loại vận động nào cũng thấy thích, lại chưa bao giờ bị tổn thương da thịt gì. Lần này viêm xương xem như làm tôi đau muốn chết.

Mỗi ngày tôi phải đúng hạn tiêm thuốc kháng sinh, còn phải dẫn lưu, lấy mủ. Tôi không dám nhìn chân mình, trên đó có một vết sẹo rất ghê. Bác sĩ tới kiểm tra miệng vết thương lúc nào cũng vẻ mặt nghiêm trọng, tôi thật nghi ngờ sẽ không được bao lâu nữa, bác sĩ sẽ nói, chân này không để lại được, phải cắt bỏ. Sau đó trong đầu tôi liền lóe lên một cảnh trong phim của Bethune lúc thấy vết sẹo của tôi và Lịch Xuyên.

Mặc dù đã nhiều lần tôi năn nỉ Ngã Tùng đừng tới bệnh viện mỗi ngày, nhưng trong một tháng mà anh ta xin nghỉ kia, ngày nào anh ta cũng tới, có khi ngồi nguyên cả ngày. Vài lần anh ta muốn giúp tôi thay đồ, bị tôi từ chối. Tôi không cho anh ta chạm vào người, cũng không cho anh ta xem cơ thể mình. Cuối cùng, thấy anh ta thật sự không có việc gì để làm, lại vô cùng muốn làm việc, tôi nói : “Ngã Tùng, anh cắt tóc hộ tôi đi. Càng ngắn càng tốt, tóc tôi nhiều quá, cô Lý gọi đầu không tiện lắm.”

Ngã Tùng sung sướng hài lòng cầm kéo, cắt cho tôi một mái tóc vô cùng xấu. Làm tôi suốt mấy ngày liền không dám gặp ai, lại không dám trách anh ta.

Tôi cầm một tờ lịch treo tường, ngày nào cũng tính ngày, mỗi ngày trôi qua tôi liền đánh một dấu X thật lớn.

Một tháng trôi qua, Lịch Xuyên vẫn không tới thăm tôi.

Tim tôi, lạnh dần.

Nửa đêm đau tới mức tỉnh lại, nghĩ tới sự tuyệt tình của Lịch Xuyên, nước mắt rơi ướt đầm gối.

Mới đầu, tôi còn an ủi chính mình, Lịch Xuyên không biết tôi bị bệnh. Nhưng, anh không thể nào không biết, ngay cả cô lao công cũng biết, tất cả nhân viên ở CGP đều tới thăm tôi, anh không biết tôi có chuyện, có khả năng này sao?

Sau đó, tôi lại an ủi chính mình, có lẽ Lịch Xuyên cũng bị bệnh. Biết đâu anh về Thụy Sĩ rồi cũng không chừng. Nhưng mấy bà tám ở tổ phiên dịch mỗi tuần tới thăm tôi đều nhiều chuyện, mọi người nói sau khi tôi nằm viện gần như ngày nào Lịch Xuyên cũng đi CGP đi làm, còn tham dự vài cuộc họp. Tuy nhiên còn nói thêm, sức khỏe Lịch Xuyên cũng không chuyển biến tốt. Đại đa số thời điểm đều ngồi trên xe lăn. Bọn họ gần như không nhớ nổi bộ dạng lúc Lịch Xuyên đứng là gì nữa.

Những lúc tuyệt vọng, tôi lại nghĩ, cho dù Lịch Xuyên quyết tâm không chịu đến, ít nhất cũng phải René đến. Hoặc là, kêu René gọi điện thoại cho tôi.

Tôi cũng không thấy René, cũng không nhận được cuộc điện thoại nào.

Nhớ tới những ngày ở bên Lịch Xuyên trước đây, tôi chưa từng bị bệnh lần nào. Ngay cả sốt cũng không có. Nhưng mỗi lần đến kì kinh nguyệt, tôi đều vô cùng không thoải mái. Lịch Xuyên sẽ bắt tôi nằm bất động trên giường, sau đó sẽ nấu canh cho tôi. Những lúc quá đau, anh sẽ đặt hai tay lên bụng tôi. Học bộ dạng của khí công đại sư, “nối cấu” với tôi. Lịch Xuyên vẫn rất biết quan tâm tới người khác nha!

Tháng thứ 2 sau tai nạn, Ngã Tùng không thể không về sở nghiên cứu làm việc. Mặc dù không phải làm việc đủ giờ, nhưng anh ta cũng phải lên lớp, phải làm nghiên cứu, không thể ở lâu với tôi như tháng đầu

tiện được. Thật ra tình nghĩa của anh ta cũng làm tôi cảm thấy vô cùng áy náy. Tôi lặp lại yêu cầu anh ta không tới thăm tôi nữa, vì có cô Lý chăm sóc tôi, vừa chuyên nghiệp, vừa cẩn thận, vừa chu đáo, vừa kiên nhẫn, tôi thật sự không cần ai chăm sóc nữa. Ngã Tùng không đồng ý, vẫn tới hằng ngày, mặc dù thời gian ở lại ngắn hơn trước kia, nhưng anh ta tới hiệu sách mua tiểu thuyết cho tôi, mua DVD, mua phim, thay đổi mọi biện pháp giúp tôi vui hơn. Có một lần anh ta lại còn xem một lều 8 tập “Ung Chính vương triều” với tôi. Thấy tôi buồn ngủ, anh ta liền ngồi cạnh giường sửa luận văn cho sinh viên, câu được câu không nói chuyện với tôi.

51. Chương 50

Chương 50

Sáng sớm hôm thứ tư, Tiêu Quan và vài đồng nghiệp ở Cửu Thông tới thăm tôi, trong đó có Đào Tâm Như và Đường Ngọc Liên. Kể từ lần lỡ hẹn kia, đã lâu tôi không liên hệ với Tiêu Quan. Nghe Emma nói, Tiêu Quan đang bị Đào Tâm Như cuốn càng ngày càng chặt, sắp rơi vào thế không làm gì được. Nhưng đối với sự cự tuyệt của tôi, Tiêu Quan oán hận rất sâu. Cho nên tôi không muốn gặp anh ta cho lắm. Đặc biệt trong lúc tôi đang khó khăn như lúc này.

“Ai, Annie, sao em vừa vào CGP liền gặp chuyện không may vậy, nếu không, xem xem về lại Cửu Thông như thế nào? Bên tôi còn thiếu phiên dịch viên kìa.” Tiêu Quan nói.

“Cảm ơn, không được. Mỗi lần anh có nhiệm vụ cần hoàn thành gấp, thì đều không quên tôi mà đứng không?” tôi cười từ chối.

“Nói tới việc này, bây giờ tôi đang có ba quyển sổ nhỏ, muốn phiên em.” Anh ta lại còn dám ngang nhiên nhét ba quyển sổ bán đấu giá vào tay tôi “Dù sao bây giờ em cũng rảnh rồi không có việc gì làm. Kiểm thêm chút tiền cũng tốt, đúng không?”

Tôi nhìn anh ta, khóc không ra nước mắt.

Tôi muốn nói, Tiêu Quan, anh biết tôi thăm cỡ nào không? Vặn óc vít, cả người sưng đau, còn phải dịch cho anh nữa à! Người ta CGP là nhà tư bản đúng hiệu cũng không như anh!

Đám Tiêu Quan cùng tôi hi hi ha ha một hồi, hẹn tôi chừng nào xuất viện thì mời tôi đi ăn để xả xui, sau đó đi về.

Sau một hồi ồn ào náo nhiệt, tất cả lại trở về yên tĩnh.

Tim tôi giống bình truyền dịch treo trên giá, rơi xuống từng chút từng chút một.

Ngoài cửa sổ cảnh xuân tươi đẹp, lòng tôi lại chua xót.

Ngày cả Tiêu Quan cũng tới rồi, Lịch Xuyên, anh ở đâu?

Cô hộ lý đi vào tắm cho tôi.

Nói là tắm, thật ra chỉ là lau người. Cô dùng khăn mặt thấm nước ấm, lau từng chút từng chút một. Tay di chuyển thật cẩn thận giữa các lớp băng vải, giống như nhà khảo cổ đang nghiên cứu một bộ xương của phụ nữ người Hán vậy. Tắm xong, lại gọi đầu cho tôi, dùng thau múc nước, gọi từng thau một. Cuối cùng thay cho tôi một bộ đồ bệnh nhân sạch sẽ.

Từ hôm nhập viện, ngày nào cũng như vậy. Cô Lý cách hai tiếng lật người cho tôi một lần, mỗi ngày mát xa chân tôi ba lần để bảo trì sự tuần hoàn của máu. Tôi thì mỗi ngày vùi đầu vào tiểu thuyết Kim Dung. Ngẫu nhiên cũng phiên dịch một chút, làm chưa được vài tờ liền thấy mệt. Ngã Tùng ngày nào cũng tới thăm tôi, cơm trưa cơm tối đều ăn với tôi. Có ý tá lo tất cả, thật ra anh ta cũng không giúp gì được. Công việc chủ yếu chính là “hầu hạ” tôi ăn cơm. Vì vậy dưới sự áp bức của anh ta, mỗi ngày tôi đều uống một

chén canh xương mẹ anh ta hầm. Mặc dù quyết tâm ăn chay của tôi kiên định không thay đổi được, nhưng canh xương của mẹ Ngã Tùng thật sự rất thơm. Hơn nữa, tôi cũng muốn khỏe nhanh lên một chút.

Kể từ tuần thứ 2, cuộc sống nằm viện của tôi thay đổi 90 độ.

Đầu tiên là bên đùi bị thương sưng đau vô cùng, đau tới mức đứng ngồi không yên, ăn không ngon, ngủ không yên.

Tôi bị viêm xương, một loại biến chứng thông thường sau khi mổ.

Ngay sau đó, tôi sốt liên tục, chân mưng mủ, đau không chịu được, cần dùng thuốc giảm đau tạm thời.

Thì ra bị bệnh là như vậy. Tôi từ nhỏ thân thể khỏe mạnh, hành động nhanh nhẹn, bất cứ loại vận động nào cũng thấy thích, lại chưa bao giờ bị tổn thương da thịt gì. Lần này viêm xương xem như làm tôi đau muốn chết.

Mỗi ngày tôi phải đúng hạn tiêm thuốc kháng sinh, còn phải dẫn lưu, lấy mủ. Tôi không dám nhìn chân mình, trên đó có một vết sẹo rất ghê. Bác sĩ tới kiểm tra miệng vết thương lúc nào cũng vẻ mặt nghiêm trọng, tôi thật nghi ngờ sẽ không được bao lâu nữa, bác sĩ sẽ nói, chân này không để lại được, phải cắt bỏ. Sau đó trong đầu tôi liền lóe lên một cảnh trong phim của Bethune lúc thấy vết sẹo của tôi và Lịch Xuyên.

Mặc dù đã nhiều lần tôi năn nỉ Ngã Tùng đừng tới bệnh viện mỗi ngày, nhưng trong một tháng mà anh ta xin nghỉ kia, ngày nào anh ta cũng tới, có khi ngồi nguyên cả ngày. Vài lần anh ta muốn giúp tôi thay đồ, bị tôi từ chối. Tôi không cho anh ta chạm vào người, cũng không cho anh ta xem cơ thể mình. Cuối cùng, thấy anh ta thật sự không có việc gì để làm, lại vô cùng muốn làm việc, tôi nói : “Ngã Tùng, anh cắt tóc hộ tôi đi. Càng ngắn càng tốt, tóc tôi nhiều quá, cô Lý gọi đầu không tiện lắm.”

Ngã Tùng sung sướng hài lòng cầm kéo, cắt cho tôi một mái tóc vô cùng xấu. Làm tôi suốt mấy ngày liền không dám gặp ai, lại không dám trách anh ta.

Tôi cầm một tờ lịch treo tường, ngày nào cũng tính ngày, mỗi ngày trôi qua tôi liền đánh một dấu X thật lớn.

Một tháng trôi qua, Lịch Xuyên vẫn không tới thăm tôi.

Tim tôi, lạnh dần.

Nửa đêm đau tới mức tỉnh lại, nghĩ tới sự tuyệt tình của Lịch Xuyên, nước mắt rơi ướt đầm gối.

Mới đầu, tôi còn an ủi chính mình, Lịch Xuyên không biết tôi bị bệnh. Nhưng, anh không thể nào không biết, ngay cả cô lao công cũng biết, tất cả nhân viên ở CGP đều tới thăm tôi, anh không biết tôi có chuyện, có khả năng này sao?

Sau đó, tôi lại an ủi chính mình, có lẽ Lịch Xuyên cũng bị bệnh. Biết đâu anh về Thụy Sĩ rồi cũng không chừng. Nhưng mấy bà tám ở tổ phiên dịch mỗi tuần tới thăm tôi đều nhiều chuyện, mọi người nói sau khi tôi nằm viện gần như ngày nào Lịch Xuyên cũng đi CGP đi làm, còn tham dự vài cuộc họp. Tuy nhiên còn nói thêm, sức khỏe Lịch Xuyên cũng không chuyển biến tốt. Đại đa số thời điểm đều ngồi trên xe lăn. Bọn họ gần như không nhớ nổi bộ dạng lúc Lịch Xuyên đứng là gì nữa.

Những lúc tuyệt vọng, tôi lại nghĩ, cho dù Lịch Xuyên quyết tâm không chịu đến, ít nhất cũng phải René đến. Hoặc là, kêu René gọi điện thoại cho tôi.

Tôi cũng không thấy René, cũng không nhận được cuộc điện thoại nào.

Nhớ tới những ngày ở bên Lịch Xuyên trước đây, tôi chưa từng bị bệnh lần nào. Ngay cả sốt cũng không có. Nhưng mỗi lần đến kì kinh nguyệt, tôi đều vô cùng không thoải mái. Lịch Xuyên sẽ bắt tôi nằm bất động trên giường, sau đó sẽ nấu canh cho tôi. Những lúc quá đau, anh sẽ đặt hai tay lên bụng tôi. Học bộ dạng của khí công đại sư, “nối cấu” với tôi. Lịch Xuyên vẫn rất biết quan tâm tới người khác nha!

Tháng thứ 2 sau tai nạn, Ngã Tùng không thể không về sở nghiên cứu làm việc. Mặc dù không phải làm việc đủ giờ, nhưng anh ta cũng phải lên lớp, phải làm nghiên cứu, không thể ở lâu với tôi như tháng đầu tiên được. Thật ra tình nghĩa của anh ta cũng làm tôi cảm thấy vô cùng áy náy. Tôi lặp lại yêu cầu anh ta không tới thăm tôi nữa, vì có cô Lý chăm sóc tôi, vừa chuyên nghiệp, vừa cẩn thận, vừa chu đáo, vừa kiên

nhấn, tôi thật sự không cần ai chăm sóc nữa. Ngả Tùng không đồng ý, vẫn tới hằng ngày, mặc dù thời gian ở lại ngắn hơn trước kia, nhưng anh ta tới hiệu sách mua tiểu thuyết cho tôi, mua DVD, mua phim, thay đổi mọi biện pháp giúp tôi vui hơn. Có một lần anh ta lại còn xem một lều 8 tập “Ung Chính vương triều” với tôi. Thấy tôi buồn ngủ, anh ta liền ngồi cạnh giường sửa luận văn cho sinh viên, câu được câu không nói chuyện với tôi.

52. Chương 51

Chương 51

Nhưng cảm xúc của tôi vẫn giảm dần tới số không. Mỗi buổi tối, Ngả Tùng vừa đi là tôi bắt đầu khóc, lén lút khóc tới tận đêm khuya. Mặc dù tôi biết Lịch Xuyên có nỗi khổ trong lòng. Nhưng tôi không hề ngờ được rằng, anh ở ngay cạnh tôi, biết tin tôi gặp chuyện không may, mà lại không thèm đến thăm tôi lấy một lần.

Tôi vô cùng nghi ngờ. Lịch Xuyên thật sự còn yêu tôi sao?

Nếu yêu và không yêu không có gì khác nhau, tại sao còn phải yêu?

Tình yêu vất vả, không có kết quả như vậy, tôi có cần tiếp tục kiên trì không?

Vì không nhúc nhích được, cơ bắp bên chân bị gãy bắt đầu teo lại. Cô Lý đã được huấn luyện kỹ càng tăng mạnh lực mắt xa. Nhưng sâu trong lòng tôi, có một chỗ cũng đang co rút lại, hơn nữa...càng ngày càng nhỏ.

Mỗi ngày nằm trên giường bệnh, tôi đều si ngốc làm mộng tưởng hão huyền với cửa phòng. Mơ mộng Lịch Xuyên sẽ cầm một bó hoa tươi tới thăm tôi. Những bước chân, tiếng ho khan rất nhỏ trên hành lang, cùng với những bóng người chớp qua trước cửa, đều làm cho tôi nghĩ là anh.

Sau đó, khi tất cả được chứng tỏ đó không phải là anh, tôi đỡ dần.

Tôi tàn phá chính mình trong vòng tuần hoàn của hy vọng và thất vọng.

Dần dần, tôi bắt đầu ngồi ngẩn ra trong thời gian dài với cửa sổ, không muốn để ý tới bất kì ai, cũng không muốn nói gì. Chân tôi sưng lên rất to, cho nên tôi không hề có cảm giác nó đang tồn tại, sự đau đớn cũng trở nên thật xa lạ.

Có một lần, cảm thấy thật sự phiền lòng, tôi tự tiện rút kim truyền dịch ra. Ngả Tùng biết được, nghiêm khắc phê bình tôi. Tôi nhịn không được gào thét vào mặt anh ta. Xong rồi tôi lại xin lỗi. Sau đó, tôi nhân cơ hội, ra lệnh cho anh ta một tuần chỉ được tới thăm tôi nhiều nhất là một lần.

Ngả Tùng kiên quyết không đồng ý : “Không được! Cô bị thương là tại tôi, tôi sẽ chăm sóc cô cho tới khi cô xuất viện!”

Trong cơn cảm xúc nghiêm trọng không khống chế được, tôi vượt qua tháng thứ hai đen tối. Chân gầy xẹp lại, ở trên còn có một vết sẹo rất to. Tôi được chuyển tới một bệnh viện hồi phục để làm một tháng vật lý trị liệu.

Mấy chị em tổ phiên dịch tới thăm tôi đều nói tôi gầy như sợi mì.

“Có thể là vì ăn chay.” Emma nói, “Bây giờ em đang bị bệnh, cần dinh dưỡng hơn bao giờ hết, tốt hơn hết đừng ăn chay nữa, để chị nói mẹ chị kho thịt cho em ăn.”

“Không được không được, ý chí của em vốn đã yếu ớt rồi, xương canh của mẹ chị em đã hưởng thụ lắm rồi. Không thể phá giới nữa. Em phải kiên trì tín ngưỡng nha!”

“Ừ...ăn canh nhà chị rồi, tiếp theo, có phải nên làm con dâu nhà chị không?” Emma cười tủm tỉm ám chỉ, “Nói cho em biết, canh thuốc kia mấy lần đầu là mẹ chị hầm, sau đó Ngả Tùng tự mình học được, bây giờ

em uống đều là do nó hầm, chị còn hưởng sai được một chén, thế nào? Đại thiếu gia nhà họ Ngả cũng tốt lắm đúng không? Người ta vì em, liên tục buông tha cho hai cơ hội đi họp ở Mỹ kia. Bên kia nghiên cứu công trình chung với nó, mắng nó gần chết.”

“Đúng là rất cảm ơn Ngả Tùng.” Tôi nói thật tình “Ngả Tùng nhà chị thật tốt.”

Tôi không hỏi tới Lịch Xuyên, nhưng mọi người luôn nói về anh.

“Hôm nay Lịch Xuyên mặc áo da, loại áo mềm mại bó sát người đó, đẹp dã man!” Minh Minh nói, “Buổi sáng vừa thấy anh ta, xém nữa xỉu luôn. Tao cùng lắm chỉ chống cự được lúc anh ta mặc đồ tây nghiêm trang thôi.”

“Đúng vậy, tao đã nói anh ta mặc áo da là gọi cảm nhất mà, từ trước tới giờ chưa thấy anh ta mặc lần nào.” Lysa phụ họa “Mặc dù tao bỏ lỡ chuyến thang máy đi cùng anh ta, nhưng trong thang máy vẫn còn mùi nước hoa của anh ta, mùi CK nhẹ nhẹ, làm người ta mơ màng.”

“Thật ra bệnh của Vương tiên sinh vẫn chưa khỏi hẳn.” Tiểu Vi bổ sung thêm “Mấy đứa mày chỉ thấy lúc anh ta ngấn nấp thôi.”

“Sao chưa hết? Anh ta đâu có ngồi xe lăn nữa đâu.”

“Có mấy lần anh ta đi làm chưa tới một tiếng đồng hồ, thì anh chàng René kia đã tới đón anh ta.” Tiểu Vi nói “Lịch Xuyên nôn dữ dội trong văn phòng, gần như là René ôm anh ta lên xe lăn đẩy đi. Tuần đó chỗ tao phải thay thảm văn phòng anh ta hai lần.”

“À...Lịch Xuyên rất đáng thương. Cũng không phải dựa vào số tiền lương này để sống, bệnh như vậy rồi, có cần ngày nào cũng đi làm không?”

“Đúng đó! Xem ra tìm đàn ông tốt nhất nên tìm những người khỏe mạnh. Chỉ cần bị bệnh thôi, nhìn đau lòng biết bao nhiêu.”

“Mọi người đừng có ngày nào cũng háo sắc vô điều kiện như vậy được không?” tôi cười khổ “Trai đẹp ở CGP đâu phải chỉ có mình Lịch Xuyên.”

“Trai đẹp thì có, nhưng cực phẩm thì không hề có.” Mọi người đồng loạt phản bác “Lịch Xuyên như vậy, là tiên phẩm.”

Đúng vậy, Lịch Xuyên là tiên phẩm. Kẻ phạm nhân như tôi làm sao mà có được?

Tối hôm đó, Ngả Tùng tới thăm tôi, chăm chú đỡ tôi đi bộ, cuối cùng, tôi bỗng nhiên nói : “Ngả Tùng, sau này anh không cần tới nữa. Anh chăm sóc tôi lâu như vậy, tâm ý của anh tôi đã cảm nhận được thật sâu rồi.”

“Được rồi được rồi, sao nói mấy câu này mãi vậy? Ăn canh đi.”

Anh ta múc cho tôi một chén đầy canh xương thơm phức. Nước mắt tôi bỗng nhiên trào ra.

“Ngả Tùng, tôi sẽ không yêu bất kì ai nữa.”

“Tôi và cô chỉ là quan hệ người gây tai nạn và nạn nhân thôi, đừng suy nghĩ lung tung, được không? Tới khi cô xuất viện rồi, xem xem tôi còn tới thăm cô nữa không. Tôi đang bận lắm.”

Tôi nghĩ nói với anh ta chuyện của Lịch Xuyên, nhưng tôi nói không nên lời. Tôi đang chuyển sang hướng cực tuyệt nghĩ tới Lịch Xuyên. Càng nghĩ càng sâu, cảm thấy anh đã quá đáng tới mức không thể tha thứ được. Thậm chí, khi mọi người ở tổ phiên dịch nhắc tới anh, tôi đã cảm thấy anh là một người thật xa lạ, không còn liên quan gì tới tôi nữa. Tôi từng móc hết tim gan để yêu anh, loại quan tâm, loại yêu thương này, đã âm thầm thay đổi.

Tôi yên lặng khóc trước mặt Ngả Tùng. Anh ta hỏi tôi vì sao đau khổ, tôi không nói lời nào.

Anh ta thở dài một hơi, nói : “Cô muốn nghe chuyện của tôi không? Bạn gái cũ của tôi, cô ấy tên là Tiểu Tuyết.”

“Cô ấy bắt đầu theo đuổi tôi từ hồi học trung học, theo đuổi tới mức tôi không thở nổi. Tình yêu mạnh mẽ theo đuổi của cô ấy, kịch liệt như mưa rền gió dữ. Lúc đó tôi rất trẻ, không xem tình cảm của cô ấy ra gì, còn trêu chọc cô ấy, nói “Đại tuyết áp thanh tùng, thanh tùng đỉnh thả trực, yếu tri tùng cao khiết, đãi đáo tuyết hóa thì” đó là một trận tuyết rơi dữ dội, chôn chặt tôi lại. Tôi bị tình yêu của cô ấy bao quanh, tám năm, cảm thấy thật hạnh phúc, thật nhẹ nhàng, cũng cảm thấy tất cả thật đương nhiên. Quên nói cho cô, tôi là một người cuồng làm việc. Mười năm liên tục không nghỉ một tuần nào. Ngày nào tôi cũng tới phòng thí nghiệm làm việc tới tận khuya. Nếu luận án tiến triển không thuận lợi, tôi còn nổi giận với cô ấy. Thậm chí khi cô ấy nói cho tôi biết cô ấy có thai, tôi còn không dành ra được thời gian để đi kiểm tra với cô ấy. Mãi cho đến một ngày, tôi trở về từ phòng thí nghiệm, thấy báo cáo khám bệnh đặt trên bàn. Cô ấy phá thai, mang đi tất cả những gì của cô ấy. Vứt tất cả quà tôi tặng, ảnh chụp chung của chúng tôi vào thùng rác.”

(Tuyết bao phủ lấy tùng, tùng vẫn mọc cao thẳng, phải biết rằng tùng rất thanh cao, hãy đợi tới khi tuyết tan đi.)

Tôi khiếp sợ nhìn anh ta.

“Tôi phát điên. Tôi đi tìm cô ấy, khóc lóc sấm hối, cầu xin cô ấy trở về, cô ấy kiên quyết không đồng ý. Hai tháng sau, cô ấy gả ột người Nhật Bản. Cô ấy nói, hai người đã yêu nhau hơn nửa năm. Người Nhật Bản kia ngày nào cũng gọi điện thoại tới nhà tôi, mà tôi thì lại không hề phát hiện.”

Anh vỗ vỗ vai tôi : “Tôi chưa bao giờ trách cô ấy. Ngày cô ấy kết hôn, tôi còn đi tặng quà. Chúc cô ấy hạnh phúc, vì tôi thật sự không xứng làm chồng cô ấy. Cô xem xem, mỗi người đều rút ra được bài học từ những gì mình đã trải qua. Tôi từ chuyện của bản thân học được nên yêu như thế nào. Không nhất định chỉ là yêu một cô gái. Mà là yêu bất cứ người nào có vị trí trong tim tôi. Tôi cũng từ chuyện của mình học được cách buông tha. Tình yêu không phải của cô, thì rốt cuộc cũng sẽ bỏ đi. Cô muốn bắt lại cũng không được, không bằng để cho nó đi.”

Tôi tìm được một gợi ý nào đó từ câu chuyện của Ngã Tùng.

Tháng thứ 3 vừa chấm dứt, tôi đã có thể chống nạng đi. Bác sĩ nói, phim X quang cho thấy đùi phải của tôi khôi phục rất tốt, chỉ có điều cơ bắp hơi teo lại, phải tăng thêm huấn luyện. Miếng thép vẫn nằm trong xương, một năm sau mới lấy ra được.

Trước khi xuất viện, tôi lén trốn về nhà trọ một lần. Vẫn cuồng dại như cũ tìm tin nhắn trong máy bàn và di động, kiểm tra email, tin nhắn MSN.

Tôi lặng lẽ nói cho chính mình, chỉ cần Lịch Xuyên lưu lại một tin nhắn, cho dù chỉ là một câu “How are you” thôi, tôi cũng sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng mà, không có gì hết. Một chữ cũng không có.

Tôi nghĩ tới một từ mà Ngã Tùng thích nói : lỗ đen. Năng lượng mạnh mẽ, lực hấp dẫn mạnh mẽ, cái gì rơi vào đều trốn không thoát, đều bị hút đi. Nhưng, thật ra ở trong lại hoàn toàn không có gì.

Tim tôi hoàn toàn hóa thành tro bụi.

- tôi thông báo cho chủ nhà, kể từ tháng sau, tôi không thuê nhà của ông ta nữa.
- tôi mời dân công tới đóng gói tất cả sách vở quần áo của mình.
- tôi đặt vé máy bay về Côn Minh. Vé một chiều.
- tôi hủy tất cả tài khoản tài chính ở Bắc Kinh.
- tôi bán ô tô cho chỗ mua bán xe cũ.

Ngã Tùng làm thủ tục xuất viện cho tôi. Hôm sau anh ta phải đi Gia Châu họp, chúc tôi tất cả đều thuận lợi.

Về nhà, tôi in hai tờ đơn xin nghỉ việc. Một đơn gửi Cửu Thông, một đơn gửi CGP.

Thứ 2 là ngày cuối cùng tôi ở lại Bắc Kinh. Ngã Tùng đã giúp tôi đi gửi sách và phần lớn hành lý.

Tôi thay một bộ đồ vô cùng tùy tiện. Thời tiết rất nóng bức, chắc chắn tôi muốn mặc váy. Nhưng tôi không muốn người ta thấy vết sẹo trên đùi mình, liền mặc một chiếc quần dài, chống một đôi nạng bằng hợp kim, ngồi taxi, đi tới tòa nhà Hương Lại.

Nhân vật quan trọng chưa bao giờ bỏ qua những thời khắc lịch sử.

Lúc đứng dưới lầu chờ thang máy, tôi gặp được Lịch Xuyên. Hai người, ba chiếc nạng, tôi thấy hơi buồn cười, cảm thấy tất cả thật vô duyên, nhưng vẫn thấy thật buồn cười.

Lịch Xuyên giúp tôi giữ cửa thang máy, sau đó, chúng tôi cùng đi vào.

Anh vẫn cúi đầu, không dám nhìn tôi.

Anh muốn ấn hộ tôi tầng 19, tôi nói : “Không cần, em đi tầng 20.”

“Em chưa khỏi hẳn, liền...khụ...khụ...đi làm à?” anh vừa nói chuyện, vừa ho khan, đầu vẫn chưa ngẩng lên.

“Không, em không đi làm.” Tôi tuyên bố tỉnh bơ.

Run rẩy một chút, anh đang muốn nói tiếp, “đỉnh” một tiếng, thang máy tới tầng 20, cửa mở.

Anh giữ cửa thang máy lại, để tôi ra trước. Tôi đi tới một góc của hành lang, thấy cửa phòng Giang tổng đóng lại, liền gọi anh lại :

“Lịch Xuyên, có chuyện muốn nhờ anh.”

Anh rút cuộc cũng ngẩng đầu, chăm chú nhìn mặt tôi, gợn sóng trong đáy mắt đột nhiên nổi lên : “Chuyện gì?”

Tôi lấy ra hai phong thư từ túi xách ra : “Đây là đơn xin nghỉ việc của em. CGP một cái, Cửu Thông một cái. Nhờ anh chuyển cho Giang tổng.”

Hiển nhiên anh ngờ tới điều gì, không giơ tay ra nhận : “Nghỉ việc? Tại sao lại nghỉ việc?”

“Em mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một thời gian.” Tôi thản nhiên nói “Sau đó, lại đi tìm việc.”

Còn cần giải thích gì sao? Lịch Xuyên hẳn là sẽ nhìn ra được sự căm hận trên mặt tôi.

Quai hàm anh giật giật, giống như đang cắn chặt răng, lại vô cùng khắc chế, nói như giải quyết việc chung : “Cũng tốt. Nghỉ ngơi cũng tốt.”

Tôi xoay người đi, bỗng nhiên anh lại hỏi : “Vậy em có còn ở Bắc Kinh nữa không?”

“Không,” tôi nghe thấy chính mình lạnh lùng nói “Ngày mai em sẽ rời khỏi Bắc Kinh.”

Mặt anh hơi tái đi : “Vậy em tính đi đâu?”

“Lịch Xuyên,” tôi ngẩng đầu nhìn anh, cười sắc như dao “Không phải anh muốn em đi sao? Bây giờ rốt cuộc em cũng biến mất, đáng lý anh nên vui mừng chứ. Cần gì phải làm điều thừa, quan tâm em đi đâu nữa?”

Tôi hung hăng nhét hai chiếc phong bì vào tay anh, quay lại thang máy, ấn tầng số 18, đi thu dọn đồ của mình.

Trong nháy mắt cửa thang máy sắp đóng, Lịch Xuyên bỗng nhiên ngăn lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh, tim đập thành thịch. Mắt anh chứa sự đau đớn mà tôi không chịu nổi.

Tôi nghĩ thầm, nếu anh muốn giữ tôi lại, cho dù chỉ là một chút ám chỉ, cho dù giọng điệu hơi buông lỏng một chút thôi, tôi liền tha thứ anh, lập tức tha thứ anh.

Không ngờ, anh chỉ hít sâu một hơi, bình tĩnh nói : “Tiểu Thu, chúc em lên đường bình an.”

Sau đó, cửa thang máy, từ từ đóng lại.

Một cánh cửa khác trong tim tôi, cũng đồng thời đóng lại.

Tôi thất hồn lạc phách quay lại văn phòng của mình. Không kịp gác lại nỗi lòng, tôi mất một giờ gửi thư chuyển giao công tác, sau đó xóa sạch cái file, thư mục, laptop trả lại cho phòng hành chính. Email cuối

cùng của tôi là nhờ Emma gửi Mia cho Lịch Xuyên, nói chắc chắn anh sẽ nhận nuôi nó. Bỏ tất cả những thứ của tôi vào hộp giấy. Xuống lầu, bắt taxi, về nhà.

Tối tiệm tạp hóa gần nhà, mua một hộp thuốc lá.

Trở lại nhà trọ, hút hết điếu này tới điếu khác.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, tim tôi vỡ nát, linh hồn tôi hoàn toàn tan biến.

Mặt trời chìm dần về tây, ánh trăng mọc lên thế chỗ.

Sáng mai bay, hành lý đã thu dọn xong. Chìa khóa nhà tôi để trên bàn.

Tôi ngủ không được, vẫn ngồi trên giường khóc.

Rạng sáng 2 giờ, điện thoại của tôi bỗng nhiên vang lên.

Tôi nhìn thoáng qua màn hình, số lạ.

Di động chỉ vang một tiếng liền cúp.

53. Chương 52

Chương 52

Tôi hơi nghi đó là Lịch Xuyên, ôm điện thoại ngồi đợi. Khoảng một giờ trôi qua, điện thoại không hề vang lên lần nào nữa.

Không biết tại sao, tim tôi đập càng ngày càng nhanh. Mặc dù cuộc điện thoại này rất có khả năng là của Lịch Xuyên, nhưng tôi lại nói với chính mình không cần tiếp.

Tôi đã cho anh 3 tháng, giữa chúng tôi đã xong. Lịch Xuyên, anh có biết chấm dứt tất cả, với em mà nói khó khăn như thế nào không? Chẳng lẽ, chỉ vì một cuộc điện thoại, tất cả lại bắt đầu một lần nữa? 10 phút nữa trôi qua, vẫn không có động tĩnh gì, tôi lại vô duyên vô cớ bắt đầu trở nên lo âu, tim đập điên cuồng, phiền chán bất an, rốt cuộc nhịn không được gọi lại cho số ban này. Lịch Xuyên, em cho anh cơ hội cuối cùng, một lần cuối cùng! Chỉ cần anh muốn em quay lại, cho dù chỉ là một ánh mắt mà thôi, em cũng sẽ quay lại.

Tiếng chuông vang 3 lần, không có ai tiếp. Tôi giận dữ, nghi rằng có người ác ý quấy rầy tôi, ngay sau đó, điện thoại tự động chuyển sang hộp tin nhắn lại, cùng một câu “Xin chào, tôi là Vương Lịch Xuyên, hiện tại tôi không tiện để tiếp điện thoại, nếu có việc xin nhắn lại.” được lặp lại bằng tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức. Giọng nam trung đầy từ tính, tràn đầy hấp dẫn. Như vậy, là của anh.

Tôi gác điện thoại, gọi liên tục 10 lần, rốt cuộc cũng được tiếp.

Đầu bên kia truyền ra âm thanh ồn ào, một giọng nam thật thô gào to vào điện thoại : “Ai vậy?”

“Tôi tìm Vương Lịch Xuyên tiên sinh! Xin hỏi anh là ai?”

“Tôi không biết ai là Vương Lịch Xuyên,” người kia nói “Chỉ biết ở đây có một người uống rượu, điện thoại vang lên không ngừng. Chắc anh ta là người cô tìm!”

“Uống...uống rượu?” tôi hoảng hồn “Xin hỏi anh ở đâu? Đó là bạn của tôi, một người bạn vô cùng quan trọng! Xin anh cho tôi địa chỉ!”

“Bar Sói Hoan, quán bar trên đường H đó, cô có biết không?”

Sao không biết được? Ở gần tiệm cà phê tôi gặp Lịch Xuyên lần đầu tiên chứ đâu. Kỷ Hoàn là khách quen ở đó, trước đây Lịch Xuyên cũng hay tới đó.

“Biết biết!”

“Cô mau tới đón anh ta đi, xem ra anh ta say không nhẹ đâu.”

Lịch Xuyên tuyệt đối không được uống rượu, một giọt cũng không được, nếu không sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Đây là những lời dặn dò mà René và Tề Xuyên lặp đi lặp lại với tôi. Tôi sợ tới mức nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên, cầm lấy túi xách, lao ra cửa, quên mang nạng, suýt nữa bị ngã sấp xuống đất. Tôi ra đường cái bắt một chiếc taxi. Vừa leo lên xe liền đưa cho lái xe 200 tệ, dặn ông ta đứng ngoài cửa Sói Hoan đợi tôi.

Dưới sự thúc giục điên cuồng của tôi, lái xe chạy tới Sói Hoan trong vòng 15 phút.

Quán bar không lớn, đèn mờ mờ, người đến người đi, tiếng người nói xì xào. Toàn là nam, có già có trẻ, ngay cả phục vụ cũng là nam, tiếng trống của dàn nhạc trên sân khấu bao trùm tất cả, có một ca sĩ trông có vẻ như sinh viên, dùng tiếng hát quãng trung thuần hậu hát một bài hát tiếng Anh đầy bi thương từ thời xa xưa. Rất nhiều người đứng xung quanh vỗ tay cổ vũ.

Phục vụ giúp tôi tìm được Lịch Xuyên ở một góc phòng. Anh nằm sấp lên trên bàn, bên cạnh có một ly rượu nhỏ, trong đó có một trái ô liu.

Tôi hỏi phục vụ : “Ly rượu này cỡ bao nhiêu? Anh ấy uống hết rồi à?”

Phục vụ lắc đầu : “Đây là Martini, không cao độ lắm, cũng không có bao nhiêu, lúc bưng tới cho anh ta cũng chỉ có nhiều đó, anh ta uống nhiều nhất là một ngụm.”

Tửu lượng của Lịch Xuyên không kém, tuyệt đối không đến mức mới uống một ngụm đã say tới mức này. Nhưng anh vẫn nằm sấp trên bàn, không hề nhúc nhích, giống như say thật vậy.

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh, ghé vào cạnh tai anh gọi Lịch Xuyên Lịch Xuyên!

Anh không tỉnh.

Tôi lại đẩy mạnh anh, đột nhiên anh ngẩng đầu, ánh mắt hỗn loạn.

“Lịch Xuyên?”

Anh hơi hơi mở mắt ra, mê ly nhìn tôi, giống như không biết tôi là ai vậy.

Tôi vỗ vỗ mặt anh, lại sờ sờ trán anh, hơi nóng lên, nhưng chưa tới mức sốt : “Lịch Xuyên, Lịch Xuyên sao anh lại nằm ra đây vậy?”

Lịch Xuyên tiếp tục không để ý tới tôi, lại nằm sấp lên trên bàn, nhưng phục vụ lại nói : “Người say đều như vậy, cô đưa anh ta về nhà, uống ly trà đặc tỉnh rượu là được.”

“Không đúng đi, anh ấy ngay cả một ly cũng chưa uống hết, làm sao mà say được.”

“Anh ta tới đây chắc chắn là để tìm bạn, không nhất định chỉ uống ly của mình anh ta...chắc chắn là say rồi, tôi khẳng định chín mươi chín phần trăm.”

Tôi cầm một ngọn nến khác ở trên bàn lại, quơ quơ trước mặt Lịch Xuyên. Anh đang đổ mồ hôi, cả người toàn là mồ hôi. Tôi cầm tay anh, lòng bàn tay ướt sũng, cầm tay anh lay lay, anh bỗng nhiên bắt đầu nói chuyện, toàn những câu vô nghĩa, một hồi tiếng Pháp một hồi tiếng Đức...mấy thứ tiếng đều bị anh trộn lại nói linh tinh.

“Tôi nói là say mà, nói lung tung rồi kìa.” Phục vụ đứng cạnh nói.

Trước mắt phải đưa anh đi. Tôi nói : “Tôi kêu taxi sẵn rồi, phiền anh đỡ anh ấy lên xe được không?”

“Anh ta...còn chưa trả tiền.”

“ Bao nhiêu tiền, để tôi trả.”

“Để tôi đi kiểm tra.”

Qua một phút, anh ta tới nói : “Thật xin lỗi, anh ta là khách VIP, dùng thẻ năm, cô không cần trả tiền thay anh ta.” Dứt lời liền gọi hai bảo vệ to con lại, vừa ôm vừa đỡ đưa Lịch Xuyên lên taxi.

“Tiểu thư đi đâu?” lái xe hỏi.

“Khách sạn Thụy Sĩ ở Trung tâm Hồng Kông Macao.”

Xe vững vàng chạy đi, nhưng bộ dạng Lịch Xuyên càng ngày càng không thích hợp, anh vốn vẫn nói năng lung tung, nhưng lại chuyển dần qua thở dồn dập, dần dần không nói chuyện được nữa, chỉ còn tiếng hít thở trầm trọng cố hết sức.

Tôi liều mạng gõ vào ghế của tài xế, gào to lên với ông ta, “Chú ơi! Không đi khách sạn nữa, anh ấy...anh ấy không ổn, đi bệnh viện ngay lập tức! Càng nhanh càng tốt!”

“Bệnh viện gần đây nhất là Hiệp Hòa.” Lái xe quay đầu nhìn chúng tôi một cái, cũng hiểu được tình huống nghiêm trọng, có thể là ngộ độc cồn lăm, cái này gây chết người như chơi!

Tim tôi đập điên cuồng, ôm chặt Lịch Xuyên lại. Thì thảo, kêu tên anh hết lần này tới lần khác : “Lịch Xuyên, Lịch Xuyên, Lịch Xuyên...”

Cả người anh mềm nhũn, bắt lực dựa vào tôi như trẻ con.

Tôi thử hô hấp của anh, vô cùng dồn dập, vô cùng gắng gượng.

Trong lúc này, tôi nhớ tới một người, vội vàng gọi cho René.

Điện thoại vang một tiếng liền được tiếp.

“Annie.”

“René, Lịch Xuyên xảy ra chuyện rồi, anh ấy không ổn, mình đang đưa anh ấy tới bệnh viện cấp cứu, cậu tới đây nhanh lên.”

“Lịch Xuyên ở chỗ cậu? Mình đang đi tìm cậu ấy khắp nơi đây, bệnh viện nào?”

“Hiệp Hòa.”

“Annie, giữ bình tĩnh, mình sẽ tới ngay.”

Lúc tới bệnh viện, Lịch Xuyên đã hoàn toàn hôn mê. Một nhóm người đưa anh vào phòng cấp cứu. Dẫn đầu là một bác sĩ trung niên, vô cùng giỏi, nhanh chóng kiểm tra cơ thể anh, phân phó trợ thủ : “Hô hấp suy kiệt cấp tính. Lập tức tiến hành cắm ống thở, dùng máy hô hấp.”

Nói xong câu này, tôi liền bị một y tá ngăn ngoài cửa, cô ta hỏi bệnh sử của Lịch Xuyên, tôi nói cho cô ta tất cả những gì mình biết, viêm phổi cấp tính, thiếu máu nghiêm trọng, nhóm máu, nôn mửa...cô ta đưa một đồng băng cho tôi điền.

Hai chân tôi như nhũn ra, cả người không khống chế được run lên, tình cảnh lúc bệnh tình bố tôi nguy kịch lại hiện ra trước mắt. Tôi chống nạng, dựa sát vào tường, khẩn trương há miệng thở dốc. Chưa kịp định hồn, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, vị bác sĩ trung niên kia gọi tôi : “Ai là Tạ Tiểu Thu?”

Tôi tiến lên trả lời : “Tôi...là tôi...”

“Tôi là bác sĩ Nghê, xin hỏi cô có quan hệ gì với bệnh nhân?”

“Bạn...bạn gái.”

“Như thế này, chúng tôi vừa cắm ống thở cho bệnh nhân, cho chạy máy hô hấp, lúc ấn ngực để xác định vị trí ống thở, phát hiện trong ngực bệnh nhân có ống dẫn nội tĩnh mạch trung ương, hình thái tổ chức của phổi một bên sườn không hoàn chỉnh. Máy thở này không có trong bệnh sử mà cô cung cấp, xin hỏi cô hiểu biết bao nhiêu về bệnh của bệnh nhân?”

Tôi ngây đơ, lắp bắp hỏi : “Cái gì là ống dẫn...nội? Tôi...tôi không biết bệnh sử của anh ấy, anh ấy không cho tôi biết.”

“Thật xin lỗi, bây giờ chúng tôi không có thời gian giải thích, bệnh nhân còn người nhà khác không?”

“Có, có một người nước ngoài, đang tới đây, để tôi gọi điện thoại.”

Tôi lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi thì René mặc áo ấm không tay, đầu đầy mồ hôi chạy vào. Tôi kêu to với René “René, tới đây nhanh lên! Bác sĩ muốn biết bệnh sử của Lịch Xuyên.”

René vội vàng dùng tiếng Anh hỏi tôi “Bác sĩ biết nói tiếng Anh không?”

“Mình là phiên dịch viên, cậu nói, mình dịch.”

“Đúng, đúng, do mình hồ đồ.”

“Alex bị Osteosa a giai đoạn hai.”

Trời ạ nói cái gì không nói lại nói cái này, từ ngữ về y học trước kia tôi cũng có học rồi, nhưng kể từ khi vào CGP, đầu óc đã bị từ về kiến trúc chiếm đầy, nhất thời không nhớ ra được, may mà tôi còn biết phân tích gốc từ “Osteo” là xương, “Sa a” là u ác tính, kết hợp lại với nhau có nghĩa là gì, thuật ngữ chuyên môn, tôi cũng không hiểu luôn.

Thấy tôi chần chờ, René bổ sung thêm một câu “Bone cancer (ung thư xương)”

Người tôi nhaoáng lên một cái, cách một tiếng nặng rơi xuống đất, René đứng lúc đỡ tôi “Cậu có sao không?”

Tôi lắc đầu. René cũng quá coi thường tôi, vào thời điểm như thế này làm sao tôi dám ngắt?

Lấy lại bình tĩnh, tôi dịch lại “Bệnh nhân bị ung thư xương, Osteosa a, giai đoạn hai” tôi lặp lại một lần nữa bằng tiếng Anh, Hiệp Hòa là bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh, ở đây cũng sẽ không xa lạ với thuật ngữ y học bằng tiếng Anh.

“Alex, năm 17 tuổi phát hiện ung thư xương, làm phẫu thuật cắt bỏ và hóa trị. Năm 25 tuổi phát hiện di căn qua phổi, phải cắt phổi.” René tiếp tục nói.

Tôi chết lặng tiếp tục dịch, giống một tử tù đang nghe lời tuyên án cuối cùng.

“Trải qua 3 năm hóa trị, ung thư tạm thời khống chế được, không tái phát nữa.” René dừng lại một chút, liếc tôi một cái “Nhưng, trong quá trình hóa trị, bác sĩ phát hiện bạch cầu giảm bớt, lực miễn dịch suy giảm, sau đó hồng cầu cũng giảm bớt, triệu chứng thiếu máu rất rõ ràng.”

Dịch tới đây, bác sĩ đã hiểu hơn phân nửa, hỏi “Có phải là MDS không?”

Tôi không biết MDS là gì, nhìn nhìn René, hiển nhiên René biết từ này, gật đầu “Đúng vậy.”

“Kiểu hình nào?”

“Ra.”

Về mặt bác sĩ vô cùng trầm trọng, kéo tôi qua một bên, đưa cho tôi một tờ giấy, trầm giọng nói “Bệnh tình của bệnh nhân rất nguy cấp, người nhà phải chuẩn bị tâm lý, đây là thông báo bệnh tình nguy kịch, cô ký một cái đi.” nói xong, ông ta về lại phòng cấp cứu.

Tôi nhận lấy tờ giấy kia, chỉ thấy đầu óc choáng váng, hết nửa ngày cũng nhìn không rõ trên đó viết gì, tôi dụi dụi mắt, ép chính mình đọc.

Thông báo bệnh tình nguy kịch.

Chẩn đoán : sốc nhiễm trùng, hô hấp suy kiệt cấp tính.

Kính gửi bệnh nhân và người nhà :

Xin chào, bệnh nhân hiện tại đang nhận sự chữa trị của bệnh viện chúng tôi, trước mắt bệnh tình nghiêm trọng, có thể chuyển biến xấu bất kì lúc nào, nguy hiểm tới tính mạng, do đó xin thông báo cho người nhà biết. Xin các vị thông cảm và tích cực phối hợp việc chữa trị của bệnh viện. Cho dù như thế nào đi nữa, chúng tôi sẽ tích cực chữa trị hết sức mình, nếu còn yêu cầu khác, xin lập tức nói cho bác sĩ sau khi nhận được thông báo này.

Bệnh nhân hoặc người nhà ký tên :

Bác sĩ thông báo ký tên : Nghê Vĩnh Khang.

Tôi dịch thông báo cho René. René cười khỏ, nói bệnh tình nguy kịch như Lịch Xuyên, cũng không phải lần một lần hai. Thần kinh của người nhà và bạn bè anh ấy, ngoại trừ người già ra, đã được rèn luyện vô cùng kiên cường rồi.

Tôi ngã xuống ghế chờ, cả người không ngừng run lên, khiếp sợ nửa ngày cũng không nói nên lời.

René vẫn ôm chặt lấy tôi, dùng tiếng Trung ngắt quãng nói với tôi : “Alex sẽ không sao, Alex phúc lớn mệnh lớn, nhất định sẽ không sao.”

Tôi nhìn lên ánh đèn mờ mờ trong phòng cấp cứu, trong lòng yên lặng cầu nguyện.

Cho dù như thế nào đi chăng nữa, thì chờ đợi như thế này cũng vô cùng đáng sợ, bất kì động tĩnh gì từ trong truyền ra đều làm cho tôi hoảng sợ. Đồng hồ trên tường im lặng di chuyển, mỗi cây kim đồng hồ đều là một thanh kiếm, đang đâm sâu vào trong tôi.

Đợi thật lâu thật lâu, gần như là nửa thế kỷ, đồng hồ trên tường lại cho tôi biết mới trôi qua 10 phút.

Cảm thấy người tôi đang run lên không ngừng, René đi mua một lon nước trái cây cho tôi, kêu tôi uống một ngụm, nói như vậy có thể giảm được áp lực.

Đầu tôi đầy mồ hôi lạnh nhìn René một cái, dây thần kinh buộc chặt tới mức sắp đứt. Tôi lắc đầu cự tuyệt, nói không muốn uống bất kì thứ gì, thậm chí cảm thấy dạ dày đang sôi lên không ngừng, có cảm giác buồn nôn.

54. Chương 53

Chương 53

Để dời đi sự chú ý, tôi hít sâu một hơi, lay lay René đang niệm bài kinh nào đó bằng tiếng Pháp run run : “René, bệnh của Lịch Xuyên, cậu kể lại một chút đi.”

René phục hồi tinh thần lại, hỏi lại : “Vừa nãy mình nói cậu nghe chưa đủ à? Chưa sợ à?”

“Chưa đủ. Cậu nói một đồng thuật ngữ, mình nghe tạm hiểu một nửa.” tôi nói “Nói như vậy, chân của Lịch Xuyên, không phải vì tai nạn xe cộ?”

“Được phát hiện nhờ tai nạn xe cộ.” René nói “Năm đó mẹ Lịch Xuyên dẫn cậu ấy đi mua đồ, trên đường đi xảy ra tai nạn. Mẹ cậu ấy chết, còn đùi cậu ấy bị thương nhẹ, nhưng qua một thời gian lâu cũng chưa lành, lại rất đau, sau đó liền kiểm tra ra u xương – ác tính. Lúc đó bác sĩ nói, tình huống rất nghiêm trọng, dùng phương pháp hóa trị để giữ chân và phẫu thuật cắt bỏ thì cơ hội sống đều rất thấp. Chỉ có thể tiến hành xạ trị truyền thống.”

“...”

“Lúc đó, mọi người đều nghĩ Alex chỉ sống được vài tháng nữa, cả nhà ai cũng vô cùng đau buồn. Không thể ngờ được sau khi xạ trị, Alex khá may mắn, bệnh tình tốt lên nhanh chóng. Vì vậy bố cậu ấy liền đưa cậu ấy tới một vị bác sĩ nổi tiếng ở Mỹ. Vị bác sĩ kia cho rằng có thể mạo hiểm một cuộc phẫu thuật nữa. Vì vậy, Alex làm phẫu thuật cắt cụt. Sau khi phẫu thuật tiếp tục hóa trị, khôi phục rất tốt. Trong suốt 8 năm trời đều không hề tái phát. Trong mấy năm đó, ngay cả bác sĩ cũng nói cho tụi mình là bệnh của Alex đã trị tận gốc. Mặc dù đi lại không tiện lắm, nhưng cậu ấy có thể sống cuộc sống như một người bình thường, không cần suốt ngày lo lắng bị tử thần đem đi.”

Trong nháy mắt, tất cả mắt xích của câu chuyện ở trước mắt tôi nối lại với nhau từng mắt xích một : “Sáu năm trước, Lịch Xuyên đột nhiên bỏ mình đi, có phải vì sức khỏe anh ấy có vấn đề không?”

René gật đầu : “Cứ nửa năm Lịch Xuyên sẽ về bệnh viện làm kiểm tra định kỳ một lần. Năm đó cậu ấy về Thụy Sĩ, kiểm tra ra ung thư di căn tới phổi. Cậu biết đó, ung thư xương di căn qua phổi tỉ lệ sống sót vô cùng thấp. Điều này không khác gì án tử hình với cậu ấy. Cậu ấy nói lúc đó cậu đang yêu say đắm, mới 17 tuổi, không đành lòng nói cho cậu, sợ cậu đau lòng. Cậu ấy lại càng không muốn cậu thấy cậu ấy chịu khổ, thà để cậu hận cậu ấy cả đời. Cho nên, cậu ấy hạ quyết tâm rồi đi.”

Tôi cắn răng, không cho chính mình nức nở ra tiếng : “VẬY ANH ẤY...NĂM NĂM ĐÓ...CÓ PHẢI TRẢI QUA RẤT ĐAU KHỔ KHÔNG?”

René thở dài một hơi, gật gật đầu : “Bác sĩ tiến hành cắt bỏ phần phổi di căn, sau đó cậu ấy trải qua 3 năm hóa trị. Người gầy sọp, tóc cũng rụng hết, vô cùng yếu ớt, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có. Nói thật, bộ dạng cậu ấy thay đổi hoàn toàn, cho dù cậu có nhìn thấy cũng không nhận ra. Tác dụng phụ của hóa trị thật đáng sợ, ngoài ra, cậu ấy còn bị đau xương, vô cùng thống khổ, cậu ấy muốn chết đi cho xong, lại sợ bố và ông bà nội đau buồn. Tóm lại...ba năm đó, nếu không có email của cậu, mình thật sự không biết cậu ấy sẽ trải qua như thế nào.”

Bất tri bất giác, mặt tôi đã tràn đầy nước mắt : “VẬY TẠI SAO ANH ẤY LẠI KHÔNG HỒI ÂM? ÍT NHẤT MÌNH CŨNG CÓ THỂ KHUYẾN NHỦ ANH ẤY, TRÒ CHUYỆN VỚI ANH ẤY, GIÚP ANH ẤY BỚT ĐAU ĐỚN, BỚT BUỒN BÃ ĐI CŨNG ĐƯỢC MÀ!”

“Chuyện gì Alex đã hạ quyết tâm rồi, thì sẽ không thay đổi.” René thở dài “Ý chí người Đức trong Alex vô cùng kiên cường, nếu không sẽ không đấu tranh với ung thư nhiều năm như vậy rồi, nhưng vẫn muốn cậu đi.”

Tôi nhìn René, hít một hơi, tiếp tục hỏi : “René, MDS là gì?”

“Hội chứng loạn sản tủy xương.” René nói “Do một loại tế bào tạo máu phân hóa dị thường tạo khó khăn cho chức năng tạo máu. Mình không biết dịch ra tiếng Trung như thế nào.”

“Khó khăn cho chức năng tạo máu?” tôi vẫn không hiểu.

“Nói đơn giản, chính là một bệnh thiếu máu khó chữa. Có thể là vì Alex phải hóa trị trong thời gian dài. Bệnh này có 30% khả năng chuyển sang bạch cầu cấp tính. Cho nên lực miễn dịch của Alex vô cùng thấp, sinh hoạt cần đặc biệt cẩn thận. Mỗi một lần nhiễm trùng hoặc xuất huyết, đều có thể dẫn tới tử vong.”

Tôi nhớ lại lần Lịch Xuyên nhảy vào thùng rác, tay chảy máu, sau khi anh trai anh biết, mắng anh như nổi điên lên vậy.

“VÌ VẬY MÀ NGÀY NÀO LỊCH XUYỀN CŨNG PHẢI UỐNG THUỐC? UỐNG LOẠI THUỐC KHIẾN CHO ANH ẤY NÔN MỬA?”

“Đúng vậy, mỗi buổi sáng cậu ấy đều phải uống một loại thuốc, để phòng xẹp xương. Vì ung thư xương và hóa trị khiến cho xương cậu ấy biến đổi, rất dễ bị gãy. Mỗi ngày trước khi ăn 30 phút cậu ấy còn phải để bụng rỗng uống một loại thuốc, để loại bớt sắt.”

Tôi cảm thấy sự hiểu biết của René đối với các thuật ngữ này chỉ sợ đã khiến sinh viên trong các học viện xấu hổ.

“Loại bớt sắt? Tại sao phải loại bớt sắt?”

“Vì trị liệu MDS, Alex cần truyền máu định kỳ. Truyền máu trong thời gian dài sẽ khiến cho nồng độ sắt tăng mạnh. Để đề phòng ngộ độc sắt, Alex phải uống thuốc loại bớt sắt. Loại thuốc này tên là Deferasirox, kích thích rất lớn tới việc tiêu hóa của dạ dày. Uống xong rất dễ buồn nôn, nôn mửa.” René lại thở dài “Alex đặc biệt không muốn cậu biết cậu ấy bị MDS, vì cậu có chứng sợ máu, mà cậu ấy, lại hay đi truyền máu, lúc nặng còn truyền một ngày hai lần.”

“Không có cách nào trị tận gốc à?” tôi sốt ruột hỏi, nhớ tới các bộ phim truyền hình suốt mướt đã xem trước đây, “Huyền ngưng” gì gì đó “Ví dụ như ghép tủy gì gì đó? Không phải anh ấy có anh trai à?”

“Ghép tủy rất chú ý tới việc kháng nguyên HLA có phù hợp hay không. Tế Xuyên rất sẵn sàng cho tủy, nhưng tủy anh ấy không phù hợp. Cho dù có ghép đi chăng nữa, thì xác suất thành công cũng rất thấp. Alex đã tiến hành xin tủy, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa tìm được tủy phù hợp.” có thể là bị tôi hỏi mệt, René mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chăm chú nhìn đầu ngón tay cái của mình.

Tôi ký tên vào thông báo bệnh tình nguy kịch, thấy một người đàn ông khoảng 60 tuổi, tóc bạc trắng, vội vàng đi về hướng phòng cấp cứu, vừa đi vừa khoác áo blouse vào. René đứng dậy, đi qua đón ông ta : “Dr.Gong!”

Người kia giống như tôi đã thấy ở đâu rồi, nhìn kĩ lại, tôi mới nhớ đó là ông cụ uống cà phê với Lịch Xuyên vài năm trước, tôi còn nhớ Lịch Xuyên gọi ông ta là Cung tiên sinh.

Người kia đứng lại, gật đầu với tôi một cái, nói bằng tiếng Anh với René : “Thế nào rồi? Đang cấp cứu à?”

“Vâng,” René nói “Sốc nhiễm trùng, hô hấp suy kiệt cấp tính.”

“Vì nhiễm trùng đường hô hấp à?”

“Có thể. Thời gian vừa rồi cậu ấy ho rất nhiều, cháu kêu cậu ấy đi bệnh viện, nhưng cậu ấy không chịu, còn nổi giận với cháu. Có lẽ là tâm trạng không tốt.”

“Vào xem đã rồi nói.” nói xong, ông ta đi vào phòng cấp cứu.

Tôi hỏi René đó là ai.

“À, ông ấy là giáo sư Cung Khải Huyền của bệnh viện Hiệp Hòa, chủ nhiệm của khoa bệnh nặng, là bác sĩ phụ trách Lịch Xuyên ở Bắc Kinh, trước kia bố Lịch Xuyên lên cơn đau tim ở Bắc Kinh, giáo sư Cung đã cứu mạng ông ấy, cho nên có tình hữu nghị rất sâu đậm. Mới nãy sau khi cậu gọi điện thoại ỉn, mình lập tức gọi điện thoại cho ông ấy, kêu ông ấy tới đây. Ông ấy vô cùng quen thuộc với bệnh của Lịch Xuyên—”

Đang nói, cửa phòng cấp cứu đột nhiên mở ra, Cung Khải Huyền đi ra.

Tôi và René đồng thời nhảy dựng lên : “Thế nào?”

“Tình huống tạm thời ổn định. Đã đưa vào phòng ICU tiếp tục quan sát. Trước mắt Lịch Xuyên phải dựa vào máy hô hấp để duy trì hô hấp, dựa vào thuốc thăng áp để giữ huyết áp. Vì sử dụng máy hô hấp, nên họ dùng thuốc an thần, cho nên cậu ấy vẫn hôn mê – lần này may mà đưa tới đúng lúc.”

Tôi và René thay đồ, đeo khẩu trang, trải qua các trình tự tiêu độc nghiêm khắc, cùng nhau đi vào phòng ICU. Quả nhiên như trong giấc mơ của tôi, Lịch Xuyên nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, cả người cảm thấy ớn lạnh.

“Hai người có thể ở cạnh chăm sóc, tuy nhiên, không được cử động cậu ấy. Sẽ có y tá chuyên môn tới chăm sóc. Tôi đề nghị hai người ngồi một hồi rồi đi, mai lại đến. Dù gì thì chưa tháo máy hô hấp thì cậu ấy sẽ chưa tỉnh lại, ở lại cũng không làm gì được.” ông ta chỉ vào hai chiếc ghế bên cạnh, ý bảo chúng tôi ngồi xuống “Tôi còn một bệnh nhân ở tầng 2, lát nữa sẽ đến tiếp, có việc gấp thì gọi điện thoại cho tôi.”

Mọi người đều thở dài nhẹ nhõm một hơi, René nhìn chân tôi, rồi cuộc hỏi “Annie, chân cậu bị sao vậy?”

“Mình bị tai nạn – gãy chân. Lịch Xuyên không nói cho cậu, đúng không?”

“Không.” René nói “Hèn gì dạo này tâm trạng cậu ấy không tốt, giống như uống lửa vậy. Ngày nào cũng kéo mình đi dạo bar. Cậu ấy lại không uống rượu được, ngồi ngầy ra trong quán, cả đêm không nói lời nào. Sau đó mình bận đọc tài liệu không đi cùng cậu ấy nữa, cậu ấy thường xuyên đi một mình.”

“Mình biết,” tôi thở dài, anh ham khổ — rất biết tra tấn chính mình. Trong phòng ICU chỉ cho phép một người nhà vào thăm, René nói với tôi : “Thương thế của cậu chưa khỏi hẳn, không bằng chúng ta về hết đi, sáng mai lại tới thăm cậu ấy.”

Lịch Xuyên nằm trong phòng ICU tổng cộng bảy ngày. Ngày thứ ba huyết áp mới dần dần ổn định, bác sĩ bỏ thuốc thăng áp. Ngày thứ bảy khả năng hô hấp mới có chuyển biến tốt, bỏ máy hô hấp, bỏ thuốc an thần, Lịch Xuyên tỉnh lại rất nhanh, nhưng nhất thời không nói chuyện được, anh nhìn thấy tôi, khẽ nhúc nhích ngón tay, tôi cầm chặt tay anh lại.

Tôi ở cạnh Lịch Xuyên bảy ngày bảy đêm, ngoại trừ ăn cơm, đi toilet ra thì tôi không rời đi ICU giây phút nào, mỗi ngày chỉ ngủ hơn ba tiếng, đều là ngủ gật trên sofa. Ban ngày René tới thăm tôi, cảm thấy tôi hết thuốc chữa rồi. René nói ở Thụy Sĩ tất cả đều có y tá lo, người trong nhà và thân thích cùng lắm chỉ thay phiên nhau tới thăm, nói chuyện với cậu ấy mà thôi. Mọi người đều bận bịu, chuyện Lịch Xuyên nằm

viện lại như cơm bữa, thăm xong liền đi lo việc của mình, không có ai giống tôi, chẳng phân biệt ngày đêm, một tắc cũng không rời canh trước giường, René nói là tôi chỉ phí công, phí thời gian mà thôi.

“Như mình gọi là quan tâm kiểu Trung Quốc, làm sao mà cậu hiểu được?” tôi trách móc một câu.

“Cho nên ngày nào mình cũng tới thăm cậu, mình thấy Alex không cần, nhưng cậu cần.” René trêu chọc.

Tôi hỏi René : “Tế Xuyên có biết Lịch Xuyên bị bệnh không?” René lắc đầu : “Mình cũng không dám nói cho Tế Xuyên, cái tên bạo quân đó hả. Nếu mà ổng biết Alex lại vào ICU nằm, chắc chắn sẽ tiến hành giam lỏng ngay ngày đầu tiên về Zurich, hai anh em bọn họ sẽ cãi nhau tiếp, trước kia mọi người còn đứng về phía Lịch Xuyên, lần này chắc chắn sẽ không, cả nhà đều phải tuyên chiến với Alex.”

Tôi ngơ ngác : “Tại sao vậy?”

“Hai người đôi uyên ương ngốc này, Alex vì cậu mà tuyên bố với cả nhà cậu ấy không về Thụy Sĩ nữa, nói thời gian còn lại của cậu ấy không nhiều lắm, nguyện ý chết ở Trung Quốc, chôn ở Bắc Kinh, cậu ấy đã chọn vị trí mộ sẵn rồi, ngay cả lời khắc trên bia cũng chọn luôn rồi.” René nhắm mắt lại, giống như trước mặt là một cỗ quan tài, sau đó dùng giọng của mục sư nói : “Nơi đây, an nghỉ Vương Lịch Xuyên, sinh ở Thụy Sĩ, học ở Mỹ, yêu một cô gái Trung Quốc, vì vậy chết ở Trung Quốc, amen.”

Giống như để phối hợp với hoạt cảnh của René, Lịch Xuyên vẫn nằm trên giường không nhúc nhích, hai tròng mắt nhắm chặt, bình tĩnh an tường, lòng tôi chua xót vô cùng.

Lúc tỉnh lại Lịch Xuyên rất yếu ớt, vẫn chưa nói chuyện được, mặc dù không cần máy hô hấp, nhưng vẫn cần truyền dinh dưỡng, y tá ở cạnh anh bận rộn đi qua đi lại, tôi xếp bằng hai chân, ngồi trên sofa bên cạnh, tiếp tục ngủ gật, khoảng một tiếng sau, ICU lại đưa vào một bệnh nhân, tiếng rên rỉ quá lớn đánh thức tôi, mở mắt ra, thấy y tá đang giúp Lịch Xuyên lật người, da anh tái nhợt, không hề có một chút sức sống nào, trên người quần đầy các loại ống, lật xong, y tá dùng cùn chà phần cơ thể bị đè của anh, tôi đi qua vuốt phẳng ga giường, giúp y tá nhét mấy chiếc gối sau lưng Lịch Xuyên.

“René, cậu về trước đi. Mình ở đây thêm một lát nữa. Mỗi lần nhìn thấy Lịch Xuyên, anh ấy đều kêu mình đi. Bây giờ để mình tranh thủ ở cạnh anh ấy đi.”

Tôi ngồi cạnh Lịch Xuyên, ngồi tới hừng đông. Thật ra, không có gì để tôi làm. Y tá cứ cách 15 phút lại căn cứ vào huyết áp điều chỉnh liều lượng thuốc trợ tim (thuốc tăng áp), cách một tiếng lại xem lượng nước tiểu của anh, cách hai tiếng lại lật người cho anh. Lịch Xuyên miệng nửa khép, một ống nhựa mềm 40mm nhét từ khoang miệng tới tận khí quản của anh, ngực anh dưới sự trợ giúp của máy hô hấp, đã từ từ khôi phục. Tôi thấy một y tá đi vào, kiểm tra tình huống của anh, lại nhét một ống nhựa mềm dài gần bằng ống kia cắm vào, hút đờm định kỳ. Trình tự đau khổ như vậy, Lịch Xuyên lại nằm trên giường nhìn như không hề hay biết. Anh chỉ lẳng lặng nằm đó, da thịt tái nhợt gần như trong suốt, thậm chí hơi hơi phát ra màu xanh lam.

Sau một đoạn thời gian thật dài, tôi mới ý thức được, màu xanh lam kia phát ra từ màn hình của máy hô hấp, những con số trên màn hình không ngừng nhảy lên, thật sinh động, thật vui tươi, giống như một bộ phim hoạt hình. Đêm đó, tôi gần như nhìn Lịch Xuyên không nháy mắt, nhìn anh nằm đó như một con rối, dấu hiệu của sự sống gần như biến mất, tôi nhin không được cách một giờ lại mang bao tay vuốt tóc anh một lần, lại vuốt ve mặt anh, củng cố niềm tin anh sẽ sống khỏe mạnh.

5 giờ sáng, vị bác sĩ Cung kia đi vào, nói với tôi : “Cô nên về nghỉ ngơi một chút đi, hoặc ít nhất đi ăn chút gì đó. Nhà ăn ở tầng 2.”

Tôi cười cười với ông ta : “Không cần, tôi không đói bụng.”

Từ nhỏ tới lớn, tôi không tin vào máy móc. Tôi cẩn thận nghe tiếng máy hô hấp phát ra, nghi ngờ nó có trục trặc, không cấp dưỡng khí cho Lịch Xuyên, lại nghĩ chiếc ống 40mm kia bị tắc, khiến cho Lịch Xuyên không hô hấp được. Tôi quan sát lưu lượng truyền dịch, sợ nó quá nhanh, lại sợ nó quá chậm. Mỗi lần chuông báo vang lên, tôi đều chạy tới tìm y tá, khiến cho bọn họ cảm thấy tôi hơi phiền.

Vào đúng lúc này, Lịch Xuyên đột nhiên mở miệng nói với y tá vài câu, y tá nghe không rõ, anh nói lại một lần nữa. Y tá liền đi ra. Chúng tôi đối diện nhau, trong nhất thời đều không nói lời nào.

Một lát sau, anh nói : “So, em là người nhà của anh,” giọng điệu rất nhẹ, thanh âm khàn khàn, gần như nhả từng chữ một. “Since when?” (Từ lúc nào?)

Không ngờ vừa mở mắt liền tra hỏi ép người như vậy, tôi bỗng nhiên ghen lời.

“Không phải nói, em, phải rời khỏi Bắc Kinh à?” anh thở dốc nói “Tại sao chưa đi?”

“Anh nói ít vài câu đi được không?” tôi cũng không có tâm trạng và can đảm đấu võ mồm với bệnh nhân vừa được cấp cứu.

Y tá trưởng tới, xấu hổ nói với tôi : “Thật xin lỗi, Tạ tiểu thư. Bệnh nhân nói cô không phải người nhà của anh ta, yêu cầu cô rời khỏi ICU ngay lập tức.”

Tôi đứng dậy, vô cùng giận dữ, gần như muốn đánh anh. Chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, người tôi không khống chế được cơn cơn.

Y tá trưởng đúng lúc đỡ lấy tôi, đưa nạng gác ở bên cạnh cho tôi. Tôi tức giận tới mức tay run run, nhặt lấy túi xách trên sofa, gom đồng hồ, di động, chìa khóa, ly uống nước trên tủ đầu giường vào túi xách.

Y tá trưởng nhìn không được giải thích cho tôi : “Vương tiên sinh, có lẽ anh không biết rõ tình huống lắm. Anh được cô ấy đưa tới cấp cứu. Cô ấy canh anh bảy ngày bảy đêm, gần như không chớp mắt. Anh nói thử xem, cô ấy không phải người nhà.” Y tá trưởng chỉ vào một cụ già nằm đối diện, giọng nói hơi kích động “Anh thấy cụ già kia không? Ba cậu con trai của cụ ấy đều tới đây, đứng trước giường bệnh, cãi nhau ầm ĩ vì tiền viện phí, cuối cùng dậm chân một cái, chưa đầy một phút, đều đi hết. Bọn họ là người nhà chân chính đây, anh thấy có giống người nhà không?”

Lịch Xuyên không động đậy, hai mắt nhìn lên trần nhà, trầm trọng thở : “Tôi muốn cô ấy...đi ngay lập tức.”

55. Chương 54

Chương 54

Mặt anh đau đớn run lên một chút, chuông liên reo loạn lên. Một nhóm y tá vọt vào, dẫn đầu là bác sĩ phụ trách.

Y tá trưởng vội vàng nói với tôi : “Tạ tiểu thư, cảm xúc của bệnh nhân không tốt, tình huống cũng không khả quan, cô vẫn nên tránh ra đi.” dứt lời, y tá trưởng liền kéo tôi ra ICU. Qua một tiếng, y tá trưởng đi ra. Thấy tôi vẫn đứng ngoài cửa, không chịu ngồi, chống nạng rướn cổ nhìn vào trong, cười khổ lắc đầu.

“Anh ấy thế nào rồi? Có sao không?” tôi vội vàng hỏi.

“Tạm thời thoát ly nguy hiểm. Chúng tôi đã chuyển anh ta vào phòng bình thường. Cô vẫn nên về nhà nghỉ đi, ít nhất cũng nên ngủ một giấc.”

“Phòng nào?” tôi hỏi.

“407.”

“Tôi đi xem.” Tôi vội vàng đi.

“Ai——” phía sau truyền đến tiếng thở dài của y tá trưởng.

Tôi lén lút đi vào, Lịch Xuyên đang nằm trên giường số 1 ngủ. Không ngờ, anh lại mở mắt ra, nhanh chóng phát hiện tôi. Chần chờ một lát, tôi tiến tới trước, nhẹ nhàng vuốt ve trán anh.

“Hi,” tôi đau lòng muốn chết, bất chấp sự tức giận của anh, giọng nói bất tri bất giác dịu dàng đi rất nhiều “Anh thấy khỏe hơn không?”

Anh mở miệng nói vài tiếng, tôi nghe không rõ, cúi đầu xuống nghe.

Anh nói : “Đi về...ngủ.”

Rất cuộc vẫn nhớ tới tôi, trong lòng hơi ấm áp, hốc mắt nhất thời đỏ lên : “Em không đi đâu hết, chỉ ở đây với anh thôi.”

“Anh có...y tá.”

“Em biết.”

Bỗng dưng một cơn đau ập tới, anh cố sức cắn chặt răng, cả người cong lại, túm chặt ga giường, ra một đầu mồ hôi lạnh.

“Không thoải mái à?” tôi khẩn trương nhìn anh “Em đi gọi bác sĩ.”

“Không...” anh dần dập thở, giống như bị mắc đờm, muốn ho, lại ho không ra, ngực phát ra những tiếng khục khục, mặt đỏ bừng.

Tôi lao ra gọi y tá, y tá đi vào, chỉnh giường cao lên, ôm nửa người anh, nhẹ nhàng vỗ lưng anh, giúp anh nhỏ đờm. Chật vật hơn 10 phút, anh sức cùng lực kiệt, mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Tôi vốn đã mệt mỏi chịu không nổi, lại nhìn anh yếu ớt bất lực như trẻ con, mặc người ta làm gì thì làm, giống như có thể gặp chuyện không may bất cứ lúc nào vậy, nhất thời vừa lo vừa sợ, không hề thấy buồn ngủ nữa. Tôi đi nhà ăn ở tầng hai lót dạ, lại uống một ly cà phê nóng. Lúc về, thấy René trong phòng bệnh. Bên cạnh còn có một cậu thanh niên cỡ 17, 18 tuổi, mặc đồ hộ lý.

“René, đây là?” tôi bưng cà phê, không thêm để ý người khác nghĩ gì, chỉ vào cậu nhóc kia hỏi.

“Hộ lý mà Giang Hạo Thiên tiên sinh giới thiệu, cậu ấy là Tiểu Mục. Lúc bố ông ấy bệnh nặng có mời cậu ấy chăm sóc, vô cùng chuyên nghiệp, cũng vô cùng cẩn thận. Mình sợ y tá bận quá làm không chu đáo. Hơn nữa, lúc Alex bệnh cũng rất khó hầu hạ, tính tình rất khó chịu, còn hay giận dỗi. Lúc ở Zurich cậu từng ấy đàn áp Leo và bố cậu ấy quá sức chịu đựng. Chỉ khi nào ông nội cậu ấy tới mắng cậu ấy một hai câu, may ra mới có tác dụng.”

Tôi mỉm cười, mấy câu này hoàn toàn phù hợp với ấn tượng của Lịch Xuyên trong lòng tôi. Lịch Xuyên không muốn bất kì ai nhìn thấy anh lúc anh yếu ớt, nhất là tôi. Vào những thời điểm đó, anh vô cùng ngoan cố, tôi đã từng được lĩnh giáo nhiều lần.

“Hi, Tiểu Thu, cặp mắt đen của cậu rất dễ sợ, mau về nhà ngủ một lát đi. Có mình ở đây, mai cậu hằng đến.”

Tôi kiên quyết lắc đầu : “Mình lo lắng, không đi đâu cả, chỉ đợi ở đây thôi.”

“Đã bảy ngày bảy đêm cậu chưa ngủ giấc nào ngon lành cả.” René quan sát mặt tôi “Đừng để tới khi Lịch Xuyên hết bệnh, lại tới phiên cậu ngã xuống.”

“Không phải mình không muốn ngủ, nhưng mà, lỡ may có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra...” giọng tôi không kiềm chế được bắt đầu run run “Mình sẽ không tha thứ cho chính mình!”

René nghĩ nghĩ, nói : “Như vậy đi. Ngoài phòng ICU có phòng nghỉ cho người nhà, cậu tới đó nằm nghỉ đi.”

“René,” tôi đột nhiên nói “Mình phải đi tắm một cái.”

René lái xe đưa tôi về khách sạn Lịch Xuyên ở, trên đường đi tôi tùy tiện mua vài bộ đồ để thay. Vội vàng vào phòng tắm tắm một cái, lại bị René đuổi vào phòng nghỉ cho người nhà.

Tôi nằm xuống, ngủ một lèo hơn 16 tiếng đồng hồ. Mở mắt ra, phát hiện René vẫn không nhúc nhích ngồi cạnh giường.

Ánh mắt René xanh thăm thăm, kỳ cục, tên này sao lại rời vị trí làm việc? Không đi canh Lịch Xuyên, canh tôi làm gì?

“Mình cần nói chuyện với cậu.” René nói “Không phải với vai trò là mình, mà là Alex.”

Tôi ngồi thẳng dậy, tìm lược chải đầu.

“Alex hy vọng cậu rời Bắc Kinh ngay lập tức, mình sẽ đưa cậu ra sân bay.” Giọng điệu này giống như cảnh sát phải dẫn độ gián điệp xuất cảnh vậy, tôi thấy phiền, bóp tay lại, bứt đứt một túm tóc, giọng điệu cường ngạnh : “Cậu tính đưa mình đi sân bay như thế nào? Bắt cóc?”

“Annie, Alex vốn không phải người dễ thay đổi. Nếu cậu ấy có thể thay đổi, hai người cũng sẽ không phải chịu khổ nhiều năm như vậy.”

“Ý chí của mình cũng không dễ thay đổi.”

“Cậu ấy không muốn gặp cậu, cũng không muốn nói gì thêm nữa. Mình nghĩ,” ánh mắt của René không biết từ khi nào, đã trở nên thật khó lường, “Trong những lúc như thế này, tốt nhất là cậu đừng tranh cãi với cậu ấy nữa. Nhà trọ của cậu ở đâu? Hành lý đã chuẩn bị trước rồi đúng không? Cậu tính tới thành phố nào? Mình đi mua vé máy bay cho cậu, còn có—”

“Cậu đừng khuyên mình. Vào lúc này, Lịch Xuyên có thể chết bất kỳ lúc nào. Cậu muốn mình đi vào lúc này à? Không có khả năng.” Tôi cố hết sức giữ bình tĩnh “Nếu còn sống, thì mình phải chờ tới khi anh ấy bình phục, nếu chết rồi, mình cũng muốn nói tạm biệt với linh cữu.”

Về mặt René vô cùng miễn cưỡng : “Cậu biết rõ, bệnh nhân có quyền cho ai vào thăm.”

“Mình cũng có quyền đứng đợi ngoài cửa.” Dứt lời, tôi cầm đồ rửa mặt đi vào toilet, rửa mặt, chải đầu, trang điểm, thay đồ. Sau đó, tới nhà ăn ăn lót dạ, gà kho cay và thịt kho tàu. Ăn xong bưng một ly cà phê đặc thật to, cầm một quyển tạp chí, ngồi xếp bằng trước cửa phòng 407.

René nhìn tôi, hận không thể nhổ sạch tóc mình : “Cậu làm gì vậy? Ngồi đó thị uy à?”

“Luyện yoga. Cậu không cho à?”

René thở dài một hơi thật sâu, kéo tôi đứng dậy : “Vào đi, cậu ấy muốn gặp cậu.”

Đẩy cửa vào, tôi thấy Tiểu Mục đang đẩy Lịch Xuyên ngồi trên xe lăn ra từ toilet, đưa lại lên giường. Y tá đi vào đổi một bình thuốc nước nữa, kiểm tra tình trạng truyền dịch.

Không biết do ảo giác hay do ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ quá rực rỡ, tôi thấy sắc mặt Lịch Xuyên tốt hơn hồi ở trong ICU rất nhiều, chỉ có điều anh chưa ăn gì suốt bảy ngày, gầy xẹp đi trông thấy. Cổ áo anh hơi hở ra, một ống tiêm hình cúc áo trực tiếp cắm lên một vết sưng to bằng đồng xu ngay dưới xương quai xanh của anh. Lúc ở phòng ICU René nói cho tôi biết, chiếc “ống dẫn nội tĩnh mạch trung ương” lúc ở phòng cấp cứu kia, là một thiết bị nằm dưới da được lắp vào lúc phẫu thuật, trước đây dùng cho việc hóa trị. Vì Lịch Xuyên có khó khăn trong chức năng tạo máu, cần truyền máu trong thời gian dài, kim mềm trong châm cứu truyền thống sẽ làm tổn thương cơ thể, nên cũng dùng cái này luôn. Thật ra lúc ở Thụy Sĩ tôi liền phát hiện vết sưng này, nhưng lúc đó Lịch Xuyên không gây lắm, nên không rõ như bây giờ. Hơn nữa, Lịch Xuyên cũng rất dễ bị dị ứng, nên tôi vẫn tưởng là anh bị dị ứng nổi bọc nước, không dám chạm vào. Hồi anh, anh liền lấp liếm cho qua.

Tôi nhớ tới món thịt nướng vừa mới ăn, có lẽ Lịch Xuyên có thể uống chút cháo rồi, liền hỏi y tá : “Anh ấy có thể ăn gì được chưa?”

Y tá lắc đầu, dùng giọng điệu chuyên nghiệp nói : “Bệnh nhân có khó khăn trong việc nuốt, không thể ăn cơm, cũng không thể uống nước, chỉ dựa vào dung dịch dinh dưỡng thôi. Cô không phát hiện anh ta còn đang cắm ống truyền dinh dưỡng qua mũi à?”

Nhìn ra được Lịch Xuyên muốn nói chuyện một mình với tôi, anh nhìn tôi không chớp mắt, yên lặng chờ y tá đi. Ngặt nỗi cô y tá kia lại không đi, nấn nấn ống thở trên người anh, kiểm tra kim tiêm một lần nữa, đo nhiệt độ, đo huyết áp cho anh. Hồi anh có lạnh hay không, không thêm để ý tới việc anh lắc đầu, đổi cho anh một túi chườm nóng mới, còn nhét vô gọn gàng cho anh.

Không còn cách nào khác, Lịch Xuyên quá đẹp trai, không cấm điện cũng phóng điện được.

Tôi đứng cạnh bên, kiên nhẫn chờ y tá chăm sóc xong, ghi chép, rồi cuộc cũng đi ra.

“Hi,” anh vốn đang rũ mắt xuống như buồn ngủ, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi chăm chú “Hôm qua ngủ ngon không?”

Tôi cảm thấy, giọng điệu anh có chút kì lạ. Vào những lúc như thế này, Lịch Xuyên tuyệt đối không muốn gặp tôi.”

“Rất ngon, ngủ hơn mười sáu tiếng đồng hồ. Mới này tới nhà ăn ăn một bữa thật no nê, thịt kho tàu.” Tôi nghĩ anh vẫn còn tức giận vì chuyện mới này, trên mặt không biết vì sao lại nở nụ cười.

Trong mắt anh hiện lên chút nghi ngờ, hỏi lại : “Không phải em ăn chay à?”

“Đổi rồi, ăn rau nhiều quá, cả người sẽ...không có sức lực.” một câu không mặn không nhạt, mà giọng tôi lại run lên, giống như lên tòa án làm chứng vậy, sợ nói sai một chữ anh sẽ tức giận, sẽ ngắt tại chỗ vậy.

Ánh mắt anh chuyển xuống đùi tôi.

“Chân lạnh chưa?” anh ảm đạm nói, “Tại sao...” anh đột nhiên gục đầu xuống, không nói tiếp.

“Lạnh rồi, có điều cơ bắp còn cần một thời gian nữa. Đừng nhìn vào cái nạng này, chẳng qua em thấy nó oai nên mới dùng thôi, chứ thật ra không có nó em cũng đi được.”

“Đừng gạt anh,” anh nói “Em làm như có mình em bị gãy xương không bằng.”

Tôi ngẩng ra, tiện đà thoải mái theo luôn. Tính tình Lịch Xuyên cũng giống tôi, không phải sao? Chúng tôi ai cũng không muốn cho đối phương biết mình bị bệnh, thấy chính mình khổ sở.

“Có khó chịu không?” anh lại hỏi.

“Khó chịu cái gì?”

“Một thân một mình ở trong bệnh viện.” anh lẩm bẩm “Giống như anh vậy, truyền dịch hết bình này tới bình khác. Anh nghĩ tới lúc này em nên hận anh rồi mới đúng.”

“Không khó chịu, cũng không hận. Ha ha, ngày nào cũng xem “Ung Chính vương triều”, còn ôn lại nguyên bộ Kim dung. Đúng rồi, bộ phim kia hay lắm, em mua nguyên một bộ, đợi khi nào anh xuất viện em xem với anh, được không?” tôi muốn làm cho giọng điệu của mình vui vẻ lên một chút, nói ra, lại sợ nói quá.

“Xuất viện?” anh hừ một tiếng, cười khở “Mấy năm nay, thời gian anh nằm viện còn dài hơn thời gian xuất viện. Ông nội anh lại còn nói là dưỡng bệnh ở nhà cũng là một việc quan trọng.”

“...” câu này có chút hài hước, tôi muốn cười nhưng không dám, tới cuối cùng vẫn nở nụ cười.

“Nói như vậy, anh chàng Tiến sĩ kia, đối xử với em cũng không tệ lắm.”

“Đúng vậy, rất tốt với em.” Tôi nói đùa một câu, thật ra cũng là nói thật.

Quai hàm anh hơi giật giật, tay dùng sức vặn ga giường, nói như nghiêng răng nghiêng lợi : “Không biết đi mô tô thì đừng đi, anh rất muốn chém cậu ta!”

Tôi cười thầm, mặt tỉnh bơ.

“Lại đây, Tiểu Thu.” Anh nhẹ nhàng vươn tay “Anh có chuyện muốn nói với em.”

Khoảng cách giữa chúng tôi rất gần, tôi tiến lên thêm vài bước. Tới cạnh giường, anh nắm tay tôi, đặt lên tim anh, nhịp đập nhẹ nhàng của trái tim truyền tới đầu ngón tay tôi. Trán của anh trắng bệch, tóc bị mồ hôi lạnh làm ướt rũ xuống, mặt anh hóp sâu lại, hơi thở mỏng manh phất qua, loãng như vậy, vô lực như vậy, mang theo mùi nước khử trùng nhẹ nhàng.

“Rời khỏi chỗ này, được không?” Lịch Xuyên rất ít khi cầu xin tôi điều gì, giọng điệu cầu xin thuần túy này, từ trước tới nay chưa bao giờ dùng.

“Không được.” câu trả lời của tôi vừa kiên quyết vừa quyết đoán.

Đương nhiên anh đã đoán trước được, bắt đầu nhìn tôi : “René nói bệnh tình của anh cho em rồi, đúng không?”

Tôi gật gật đầu.

“Câu ấy nói, chẳng qua chỉ là mặt tích cực thôi.”

“Cái gì?” tôi tròn tròn mắt. – ung thư xương, MDS, cắt bỏ phổi, hóa trị...cái này còn gọi là tích cực à?

“Câu ấy chưa nói cho em, khả năng bệnh ung thư của anh tái phát là rất lớn. Anh là người có dòng máu lai Á Âu, tuy có kháng nguyên tương xứng cũng rất khó kiếm. Bây giờ khả năng miễn dịch của anh gần như hỏng hết rồi, không duy trì được bao lâu nữa...đừng trông anh, không liên quan gì tới anh. Anh đã vô cùng cẩn thận rồi, uống thuốc đúng giờ, truyền máu định kỳ, chú ý dinh dưỡng, bác sĩ nói gì thì anh nghe đó. Nhưng tình huống vẫn chuyển biến xấu. Em đừng hy vọng điều gì tốt đẹp vào tương lai của anh nữa.”

Giọng điệu của Lịch Xuyên vô cùng hờ hững, giống như anh là bác sĩ, đang nói tới bệnh tình của ai vậy. Tôi nghĩ thầm, bệnh nhiều năm như vậy rồi, trị liệu hết đợt này tới đợt khác, đã kích hết lần này tới lần khác, chịu đựng tất cả những thứ đó, cần một ý chí mạnh mẽ cỡ nào! Mà một chút sung sướng ngắn ngủi giữa tôi và anh kia, quý giá cỡ nào. Lịch Xuyên cần tình yêu và sự cổ vũ như vậy, lại vẫn kiên quyết cự tuyệt tôi, sự cố chấp của anh đúng là hết chịu nổi.

Tôi nhin không được ồn ào : “Cẩn thận? Vậy mà anh gọi là cẩn thận à? Anh nhảy vào thùng rác cắt đứt tay, đội mưa cãi nhau với em, đi quán bar uống rượu, nôn gần chết còn cạy mạnh — tất cả điều này đều nói lên một điều, anh không biết chăm sóc cho bản thân.”

“Tiểu Thu,” có lẽ là nói quá nhiều, anh mệt mỗi ho khan một tiếng, ánh mắt tối lại “Nếu ung thư di căn, tiếp tục di căn tới phổi, anh đã cắt hơn nửa lá phổi rồi, không còn đường lui nữa. Nếu di căn qua phần xương khác, anh sẽ bị cắt phần đó. Anh tuyệt đối không đồng ý làm phẫu thuật cắt thêm gì nữa. Nếu MDS tiếp tục chuyển biến xấu thì sẽ chuyển thành bạch cầu cấp tính, tỉ lệ tử vong rất cao. Chờ tuy có kháng nguyên phù hợp, rất vô vọng. Cho dù tìm được, cũng không phải xong hết mọi chuyện, còn có thể có rất nhiều biến chứng. Em muốn nghe nữa không?”

“Anh nói tiếp đi—”

Anh cúi đầu trầm mặc một hồi lâu, yên lặng nhìn tôi : “Trong lúc trị liệu, chúng ta không thể có con, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể có. Trải qua nhiều lần hóa trị...có thể...có thể anh sẽ khiến em sinh ra người ngoài hành tinh.”

Tôi rất cuộc hiểu được, đây là khúc mắc lớn nhất của Lịch Xuyên. Từ trước tới nay tôi hay nói với Lịch Xuyên tôi thích có con, thích có thật nhiều con, thế sẽ cho bọn chúng tình yêu của mẹ.

“Không có thì thôi, chúng ta có thể xin con nuôi. Còn bớt việc cho em nữa là, em sợ đau lắm!” tôi có ngốc cỡ nào đi chăng nữa cũng biết có mẫu số thì mới có phân số. Không có Lịch Xuyên, cái gì tôi cũng không có, nói gì tới có con.

“Như thế nào?” anh cứng họng “Nghe nhiều như vậy rồi, mà em không hề sợ à?”

“Không sợ.”

“Anh hứa với em, Tiểu Thu, nếu em...” nói quá nhanh, anh không thể không dừng lại thở. Qua mười giây sau, mới nói tiếp được “Nếu bây giờ em rời Bắc Kinh, anh nhất định sẽ cố gắng sống sót.”

“Không, em không đi khỏi Bắc Kinh. Em thích Bắc Kinh.”

“Tốt lắm, em ở lại Bắc Kinh, anh đi thành phố khác.”

“Anh đi đâu em cũng đi theo, đừng nghĩ đá em lại.”

Anh buồn rầu nhìn tôi, mặt xám xịt, bộ dạng vô cùng rầu rĩ.

“Tiểu Thu,” anh vuốt ve mặt tôi, bịt mắt tôi lại, dùng giọng nói êm ái như thôi miên nói với tôi “Em mới có 24 tuổi. Một cô gái 24 tuổi, như hoa như ngọc, biết bao nhiêu người đàn ông nguyện ý nâng niu em như báu vật. Em không cần đi theo người bệnh tật không lý tưởng như anh. Ngoại trừ đau khổ, lo lắng và sợ hãi ra, anh không thể cho em gì cả. Em phải có một cuộc đồng hành phúc đầy đủ, một tình yêu đáng giá, gả ột người có thể che chở em cả đời. Hoặc ít nhất khi em bị ức hiếp, anh ta cũng có thể đi đánh nhau vì em...”

“Lịch Xuyên,” tôi trừng mắt nhìn anh, “Nếu anh có biết từ “như hoa như ngọc” này, thì anh đừng chậm trễ em nữa, được không?? Hơn nữa, em vốn muốn đi rồi, là chính anh gọi điện thoại cho em. Cho nên, là anh cầu xin em ở lại.”

“Anh?” lông mày anh nhíu lại “Anh gọi điện thoại cho em hồi nào?”

“Tối hôm em xin nghỉ việc.”

“Tối hôm đó anh không hề gọi điện thoại cho em.” Anh lắc đầu kiên quyết.

“Anh có gọi.”

“Anh không gọi,” anh nói “Tuyệt đối không có.”

Tôi cho anh xem nhật ký cuộc gọi : “Đây có phải số của anh không?”

Anh nhìn tôi, lại nhìn di động, ngần ra, nói : “Anh thật sự không gọi. Lúc đó anh hơi cảm thấy không thoải mái, muốn gọi điện thoại cho René, vừa ấn nút gọi liền thấy buồn nôn, vì vậy bỏ di động lại đi toilet, lúc về không thoải mái cho lắm, nằm sấp trên bàn ngủ, sau đó xảy ra chuyện gì, anh cũng không biết.”

Tôi há hốc miệng, đầu ong lên, bị đả kích : “Nói như vậy, là anh ần nhầm số rồi?”

Ánh mắt anh như hai hòn mưa đá : “Chỉ sợ là vậy.”

“Em hỏi anh, René là “R”, em là “X”, giữa đó cách bao nhiêu chữ cái?”

“Anh lưu tên em trong điện thoại là “Q”, Thu.”

Tôi tìm điện thoại của anh, mở danh bạ ra, quả nhiên, tên của tôi là Qiu, vừa vặn đứng trước René, hai số đứng sát nhau.

Tôi nổi giận : “Bạn Lịch Xuyên, bạn không lãng mạn một chút được à? Cho dù không lãng mạn, bạn cũng cho tôi một ký ức lãng mạn không được à?”

“Anh cảm thấy, rất giả.”

Anh vừa phải tranh cãi với tôi, lại phải cố thở, bàn tay nắm lấy tay tôi, dần dần không có chút sức lực gì nữa, cuối cùng, đặt lên tay tôi như một hòn đá vậy.

“Nghỉ một lát đi,” tôi kéo eo anh, chặn một chiếc gối xuống cho anh “Đợi khi nào anh khỏe hơn thì lại nói tiếp.”

Anh nhắm mắt lại, lẳng lặng nằm thở dốc 10 phút, bỗng nhiên nói : “Như vậy đi. Nếu anh còn sống, thì chúng ta ở bên nhau. Nếu anh chết, em phải hứa với anh là sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để move on. Điều này —— chắc không làm khó em được đi?”

A! Lịch Xuyên! Mặt tôi đỏ bừng, liều mạng gật đầu : “Em hứa với anh!”

Đầu anh hơi nghiêng qua, ánh mắt dừng trên mặt tôi : “Em hứa rồi đó, nhớ giữ lời.”

“Em thề! Nếu anh chết, em sẽ move on ngay lập tức, sẽ lấy chồng trong vòng hai năm, quyết tâm không làm quả phụ!”

Anh yên lặng nở nụ cười, trong nụ cười có một chút an ủi, lại có một chút đau buồn : “Tiểu Thu, anh mệt rồi, cần nghỉ ngơi.”

56. Chương 55

Chương 55

Ba ngày tiếp theo, ngày nào tôi cũng ở cạnh Lịch Xuyên, anh ngủ tôi mới rời bệnh viện, trời chưa sáng anh còn chưa kịp tỉnh, tôi lại chạy tới. Có lẽ là anh cảm thấy tôi hết thuốc chữa rồi, nên từ buổi nói chuyện ngày hôm đó, Lịch Xuyên bỗng nhiên trở nên ít nói hẳn đi, để tôi và Tiểu Mục chăm sóc như một đứa trẻ sơ sinh vậy. Nằm trên giường suốt 10 ngày, tay chân anh đều gầy teo lại, ngồi dậy cũng chóng mặt. Bác sĩ nói bệnh tình của anh không có chuyển biến tốt gì, còn nói lần nhiễm trùng này đã tổn thương tới sức khỏe vô cùng lớn, anh gần như không còn sức chống cự gì nữa. Ngoại trừ truyền dịch ra, anh còn cần bổ sung hồng cầu và tiểu cầu. Rốt cuộc cũng có một ngày không cần truyền dịch tới hai mươi mấy giờ, tôi liền đưa Lịch Xuyên xuống vườn hoa dưới lầu đi dạo, phơi nắng.

Mỗi ngày tôi và Tiểu Mục đều ở bên giường giúp anh hoạt động các đốt ngón tay. Dựa theo chỉ dẫn của y tá, cố gắng hoạt động cánh tay và chân của anh. Lịch Xuyên vẫn không cho tôi làm việc này, tôi không thêm để ý tới anh, anh không còn cách nào khác, nên mặt mũi cứ nhăn quéo lại, trong lòng vô cùng không tình nguyện. Sau đó, anh lại kiên trì đi toilet một mình, được bác sĩ khuyên vài câu, nhưng vẫn không qua được sự cố chấp của anh, đành phải để Tiểu Mục đưa vào. Tiểu Mục bế anh lên xe lăn, sau đó chuyển dụng cụ thở, truyền dịch, truyền dinh dưỡng ra, vất lên trên thành ghế. Đợi tới khi vất vả lắm mới vào toilet được, không quá một giây, Lịch Xuyên liền hôn mê. Vài y tá lại chạy vào đưa anh lên giường, một đám người vây quanh anh bận bịu một hồi lâu, anh mới tỉnh lại. Thấy tôi, vẻ mặt hồ hững, trong đáy mắt có sự xấu hổ và tức giận. Anh vẫn sẽ nói chuyện lễ phép, nhưng giọng nói lại là hư vô mờ mịt. Mọi người nghe xong đều biết, anh không muốn để ý tới bất kì ai.

Trong lòng tôi hiểu được, Lịch Xuyên vẫn cự tuyệt tôi, vì anh thà chết cũng tuyệt đối không muốn tôi nhìn thấy tất cả mọi thứ. Cho nên, mỗi khi tới 3 giờ, tôi đều kiếm cớ đi nhà ăn uống cà phê, để Tiểu Mục chăm sóc anh một mình.

Tối thứ 5, bỗng nhiên Lịch Xuyên hỏi tôi : “Bộ phim “Ung Chính vương triều” kia hay lắm à?” ngoại trừ nằm với nằm ra, mười ngày nay Lịch Xuyên không có gì để làm, có thể Lịch Xuyên cảm thấy vô cùng nhàm chán đi!

Tôi nhanh trí nói : “Muốn xem không? Đĩa để ở nhà trọ của em. Có thể xem bằng laptop! Để em đi lấy! Hai đứa mình cùng xem, chỗ nào không hiểu em sẽ dịch cho anh!”

Anh dùng sức gật đầu : “Muốn xem.”

Tôi cầm túi xách đi ra bệnh viện, bắt taxi, tới nhà trọ.

Một ngày sau khi Lịch Xuyên xảy ra chuyện, chủ nhà gọi điện thoại tới hỏi tôi vì sao trong nhà vẫn còn hành lý của tôi. Tôi vội vàng nhờ René đi nộp hai tháng tiền thuê nữa hộ tôi. Đi về mở hành lý ra mới nhớ, bộ đĩa và tất cả sách của tôi, đều được đóng gói gửi về chỗ đi tôi ở Côn Minh hết rồi. Tôi chỉ phải xách laptop, bắt taxi tới tiệm mua một bộ mới. May mà “Ung Chính vương triều” là bộ phim nổi tiếng, chỗ nào cũng có bán. Mua nó, tôi còn mua kèm thêm vài bộ phim nhiều tập nữa, bỏ tất cả vào một túi to, kích động chạy về bệnh viện. Mở cửa phòng 407 ra, giường Lịch Xuyên trống không.

Tôi Lịch Xuyên đi tới phòng trực ban hỏi Lịch Xuyên đi đâu. Bọn họ nói, có thể là Tiểu Mục đưa anh ra vườn hoa đi dạo rồi.

Tôi xuống lầu ra vườn hoa, vườn hoa rất lớn, có rất nhiều người. Có không ít bệnh nhân được người nhà hoặc hộ công đưa ra phơi nắng. Lịch Xuyên rất dễ nhận ra, bình thường tôi chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra anh. Nhưng tôi tìm hết một vòng vẫn không thấy. Có lẽ là vừa lúc hai người về phòng bệnh, tôi bỏ lỡ rồi.

Đi thang máy về 407, phòng bệnh vẫn trống không. Lúc này y tá cũng sốt ruột, hỏi tôi : “Bệnh nhân sắp phải truyền dịch rồi. Sao Tiểu Mục vẫn chưa về?”

Một y tá khác nói : “Có khi nào đi phòng hoạt động rồi không?”

Phòng hoạt động cho bệnh nhân ở tầng 2, ở trong có người đánh bài, chơi cờ, xem TV, là nơi giải trí cho bệnh nhân, nhưng mà, Lịch Xuyên cũng giống tôi, chưa bao giờ muốn tham gia vào những nơi như thế này.

Mặc dù tôi nói là không có, nhưng vẫn đi theo hai y tá vào phòng hoạt động tìm, quả nhiên không có.

Cuối cùng, bọn họ nói : “Có thể nào là xuống tầng 1 đi toilet không?”

Chỗ đó rất có khả năng.

Có lẽ là trên đường đi Lịch Xuyên bỗng nhiên muốn đi toilet, mặc dù có Tiểu Mục chăm sóc, anh cũng tốn rất nhiều thời gian. Chúng tôi kiểm tra từng buồng một, vẫn không có. Ý thức được tình huống không ổn, mọi người hai mặt nhìn nhau, mặt xanh mét.

Chúng tôi quay về phòng trực ban tìm số điện thoại của tiểu Mục, phát hiện Tiểu Mục không có di động, chỉ có máy BB, gọi cỡ nào cũng không trả lời.

(Máy BB : máy nhắn tin).

Một người nói : “Chỗ bảo vệ có ghi lại lượt ra vào, đi ra đó kiểm tra một chút.”

Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất đi ra chỗ bảo vệ, ở đó kiểm tra được chữ kí của Lịch Xuyên, trong ô lý do ra ngoài, có một hàng chữ : “Ra ngoài 15 phút mua sắm, bệnh nhân, Vương Lịch Xuyên, hộ công, Mục Tiểu Trụ.”

Tiếng Trung giản thể, còn có một lỗi chính tả, tuyệt đối không phải do Lịch Xuyên viết.

Nữ y tá dặm chân một cái, nói : “Mua sắm? Rốt cuộc thì hai người này muốn mua cái gì vậy!”

Tôi gọi điện thoại cho René, vang năm tiếng mới được tiếp.

“Tiểu Thu?”

“René, Lịch Xuyên có ở chỗ cậu không?”

“Lịch Xuyên? Sao có được? Mình đang ở thư viện quốc gia.”

“Lịch Xuyên mất tích rồi!”

“Cái gì? Không thể nào! Hiện tại cậu ấy căn bản không đi bộ được!”

“Tiểu Mục cũng mất tích theo.” Tôi khóc nức nở nói tóm tắt tình huống.

“Cậu tìm tiếp đi, mình sẽ tới ngay.” Đi tới còn có hai vị giám đốc của CGP, Giang Hạo Thiên và Trương Khánh Huy.

“Đã tìm khắp bệnh viện rồi, không có người.” tôi nói “Tổ y tá cũng phái người tới khu mua sắm gần đây tìm rồi.”

Giang Hạo Thiên gật gật đầu : “Tiểu Thu cô đừng vội gấp, tôi gọi điện thoại cho bạn cùng phòng của Tiểu Mục rồi, cậu ta nói mình không biết gì cả, Tiểu Mục không nói chuyện khả nghi gì với cậu ta.”

“Có khi nào là bắt cóc không?” René đứng cạnh nói, vội vàng tới mức đầu đầy mồ hôi.

“Nhân phẩm của Tiểu Mục vô cùng tốt, nếu không tôi cũng sẽ không giới thiệu cho cậu, cậu ta tới nhà tôi chăm sóc cha tôi, trả thù lao không thấp, ở đây chăm sóc Vương tiên sinh, tiền lương các cậu ra cao hơn rất nhiều so với những gì cậu ta tưởng, cậu ta cũng sẽ không liều tới mức này, nếu như đúng là bắt cóc, cậu ta cũng sẽ để lại tin nhắn tổng tiền.”

René dùng tiếng Pháp vội vàng nói một hồi với điện thoại, sau khi gác máy, hỏi tôi : “Tiểu Thu, gần đây Lịch Xuyên có hành động gì bất thường không? Ví dụ như cảm xúc phập phồng, phiền chán không vui? Cậu ấy có nói gì khả nghi không?”

Tôi nhắm mắt lại, nhớ lại, nếu anh còn sống, chúng ta sẽ ở bên nhau. Nếu anh chết, em phải hứa với anh dùng tốc độ nhanh nhất để move on, điều này, chắc cũng không làm khó em đi? – anh mệt rồi, cần nghỉ ngơi.

Tôi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn René, đầu lưỡi run lên : “Đúng vậy, anh ấy nói, có một lần anh ấy nói, nếu anh ấy chết, hy vọng mình sẽ đồng ý dùng tốc độ nhanh nhất để move on, còn nói anh ấy mệt rồi, cần nghỉ ngơi.”

René kinh ngạc nhìn tôi : “Nói hồi nào?”

“Ba, ba ngày trước.”

“Cậu đồng ý rồi à?”

“Mình thề rồi...” đột nhiên, đầu óc choáng váng, bóng người trước mặt bỗng nhiên trở nên mơ hồ, René đỡ tôi lại, quát : “Tiểu Thu! Cậu bình tĩnh! Nếu lúc này có ai có thể tìm ra Lịch Xuyên, thì người đó chỉ có thể là cậu!”

Tôi lấy lại bình tĩnh, tim đập quá nhanh, ra một thân mồ hôi lạnh.

Nhìn thấy sắc mặt tôi không ổn, sắp chịu không được, Trương Khánh Huy tới nhà ăn mua cho tôi một ly cà phê vừa đặc vừa đắng.

René nói : “Alex không thể nào đi quá xa được, cậu ấy gần như không thể động dậy gì được, Tiểu Mục đưa cậu ấy đi cũng sẽ rất không tiện, bây giờ bọn họ nhất định còn ở gần đây.”

Điều này ai chẳng biết? Nhưng mà, đây là Bắc Kinh nha! Bắc Kinh quá lớn, ra cửa chính là taxi và xe điện ngầm, bốn phía thông nhau, khách sạn, nhà hàng vô số kể. Nếu Lịch Xuyên chọn một chỗ để núp, gần như là không thể nào tìm được trong vòng vài giờ.

Chỉ có Giang Hạo Thiên là bình tĩnh nhất : “Bây giờ chúng ta chia nhau ra tìm, Khánh Huy anh đi báo cảnh sát, xem xem cảnh sát có giúp xem các lượt đăng ký gần đây tại các khách sạn không. Tôi và thư ký Tiểu Vi của Vương tiên sinh phân công nhau gọi điện thoại cho các khách hàng và bạn bè hay lui tới của Vương tiên sinh. Tiểu Thu và René hai người cố nhớ lại xem, dựa theo thói quen của Vương tiên sinh, ở Bắc Kinh cậu ấy còn bạn bè người quen nào không, chỗ nào anh ấy có khả năng tới nhất, ngoài ra, lấy vài bộ quần áo sạch cho cậu ấy. Cậu ấy mang theo những gì? Có mang ví tiền không? Di động không? Hộ chiếu không?”

Tôi nghe xong liền đi thẳng tới phòng bệnh của Lịch Xuyên, mở tủ quần áo ra tìm, quả nhiên mang đi một chiếc túi, trong đó có hộ chiếu, ví tiền và di động của anh. Như vậy, tôi đoán đúng rồi – Lịch Xuyên cố ý bỏ đi.

Tôi ngơ ngác nhìn bình thuốc treo trên giá, một bình cũ truyền xong rồi, lọ mới còn chưa kịp mở ra, ở giữa có hai tiếng nghĩ ngợi, đồng thời, cũng là giờ thay ca của y tá.

Anh cố ý đánh lạc hướng tôi, tôi thật khờ, không biết là vậy, lại còn trong khu mua sắm chọn hết nửa ngày, muốn mua thêm vài bộ phim cho anh.

Tôi lập tức gọi điện thoại tới Hoa viên Long Trạch, bảo vệ nói, chưa từng thấy Lịch Xuyên, Lịch Xuyên đã chuyển khỏi Long Trạch nhiều năm, tôi không tin, nhờ anh ta lên tầng cao nhất xem thử, anh ta mang theo di động lên, kiểm tra tầng 50, lại kiểm tra thêm tầng 49, đều nói không có.

Tôi gọi điện thoại cho Kỷ Hoàn, hỏi anh ta gần đây có liên hệ với Lịch Xuyên không, anh ta nói một tháng trước có uống với Lịch Xuyên ở Sói Hoan, gần đây không có tin tức gì của Lịch Xuyên.

Tôi theo danh bạ tra được số điện thoại của Giang Hoàn Khê và Diệp Quý Liên, cặp vợ chồng mở triển lãm tranh kia, hai người là người quen duy nhất của Lịch Xuyên ở Bắc Kinh mà tôi biết ngoài Kỷ Hoàn ra, tôi gọi điện thoại hỏi, bọn họ đều nói đã nhiều năm không gặp Lịch Xuyên, trên thực tế bọn họ đều là bạn của Tế Xuyên.

René nói tiếng Trung không sôi lắm, lúc bối rối càng nói sai nhiều hơn, đành phải ngồi bên nhìn tôi gọi điện thoại.

Một tiếng sau, Trương Khánh Huy gọi điện thoại lại, nói ông ta nhờ bạn ở cục công an kiểm tra, tất cả khách sạn trong bán kính 5km đều không có khách nào tên là Vương Lịch Xuyên hay Mục Tiểu Trư đăng ký.

Một lát sau, bác sĩ phụ trách Lịch Xuyên và Cung Khải Huyền cũng nghe tin chạy tới, René nói những gì đã xảy ra cho ông ta nghe. René hỏi : “Bác sĩ Cung, ông xem với tình huống của Alex, nếu cậu ấy dừng trị liệu, không truyền nước biển, không truyền máu, không cho ăn qua đường mũi, có thể duy trì bao lâu?”

Cung Khải Huyền trầm mặc một lát, lắc đầu : “Các cậu tốt nhất nên tìm thấy cậu ấy trong ngày hôm nay, với tình huống của Lịch Xuyên, tuyệt đối không qua được ba ngày, riêng bệnh của cậu ấy thì chưa cần nói,

nuốt còn là một vấn đề, không thể ăn cơm, cũng không thể uống nước, cậu nói xem, một người không thể uống nước, chịu đựng được bao nhiêu ngày?”

Tôi suy sụp ngồi xuống.

Lại qua một tiếng, Giang Hạo Thiên chạy tới nói, kiểm tra sổ thông tin Lịch Xuyên lưu lại cho Tiểu Vi, không có tin tức gì hữu ích. Lịch Xuyên rời khỏi Bắc Kinh suốt năm năm trời, lần này quay lại vẫn bị bệnh, gần như không liên hệ với ai, để đề phòng bị sốt, ngay cả khách hàng có liên quan rất ít, hiếm khi liên lạc với CGP cũng kiểm tra

Tôi bỗng nhiên nhớ tới một điều, hỏi René : “Có khi nào Lịch Xuyên gọi điện thoại cho người nhà ở Zurich không?”

René lắc đầu : “Mình kêu Tế Xuyên đi hỏi hết rồi, đều không có, bố cậu ấy đang ở Hồng Kông, tim không khỏe lắm, sức khỏe ông bà nội vài năm nay cũng không tốt, tội mình còn chưa dám thông báo cho họ, sáng mai Tế Xuyên tới Bắc Kinh.”

Tôi lấy di động, lái xe của René, đi lung tung khắp Bắc Kinh.

Tôi đi tới tất cả những nơi mà tôi và Lịch Xuyên đã từng đến, công viên chúng tôi cùng đi dạo, siêu thị mua đồ ăn, tiệm cà phê, rạp chiếu phim, nhà hàng và hiệu sách. Không có bóng dáng của anh. Lịch Xuyên ngồi xe lăn, nhưng lại có người đẩy, nếu anh thật sự xuất hiện ở những chỗ này, rất dễ dàng nhận ra.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, vẫn không có tiến triển gì, Lịch Xuyên cũng chưa về bệnh viện.

Tôi đổ đầy bình xăng, trong bóng đêm, lang thang qua những con ngõ nhỏ.

Tôi tìm được chỗ ở của Tiểu Mục ở Bắc Kinh, bạn cùng phòng của cậu ta để tôi vào xem phòng ngủ của cậu ta, Tiểu Mục rất sạch sẽ, phòng ngủ vô cùng gọn gàng, sống rất tiết kiệm, bạn cùng phòng nói cậu ta rất có năng lực, nhưng nhà nghèo, chưa tốt nghiệp trung học. Nhà của Tiểu Mục ở một vùng quê xa xôi ở Thiểm Tây, có một em gái làm nghề nông, mẹ tái giá, bố bệnh nặng nằm liệt giường, do em gái cậu ta chăm sóc, tiền thuốc quá cao như một cái lỗ không đáy, ép tới mức cậu ta thở không nổi, cậu ta rất cần tiền, không bỏ qua bất cứ công việc nào.

Đi ra chỗ ở của Tiểu Mục, tôi tiếp tục lái xe lang thang trên đường, mãi tới rạng sáng, quay lại bệnh viện, thấy Giang Hạo Thiên, Trương Khánh Huy, René và Cung tiên sinh đều đang ở đó đợi tôi, mọi người nhìn nhau, lại cùng nhau lắc đầu, không có tin tức mới, chỉ có sự tuyệt vọng nhiều hơn.

Cung tiên sinh nói : “Tôi nhờ người kiểm tra tất cả các phòng cấp cứu của các bệnh viện ở Bắc Kinh, không có bóng dáng của Lịch Xuyên.”

René cười khổ : “Nếu Lịch Xuyên quyết định trốn khỏi bệnh viện, sẽ không đi vào bất cứ phòng cấp cứu nào nữa.”

Mười giờ sáng, Tế Xuyên tới.

Anh ta chạy tới từ Rome, chỉ mang theo một túi đồ nhỏ, vẻ mặt mỗi một tiêu tụy.

Bề ngoài của Tế Xuyên và Lịch Xuyên vô cùng tương tự nhau, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, cho nên chỉ liếc mắt nhìn một cái, tôi vốn đang bình tĩnh bỗng nhiên nước mắt đầy mặt, khóc rống lên.

Tế Xuyên đi tới ôm tôi, nhẹ nhàng nói bên tai tôi : “Tiểu Thu, đừng buông tha cho chính mình, cho dù mất đi tất cả, chúng ta cũng phải tìm ra Lịch Xuyên.”

Mọi người tiếp tục thương lượng.

Tế Xuyên nói, để anh ta gọi điện cho ngân hàng kiểm tra thẻ tín dụng và chi phiếu của Lịch Xuyên, rời bệnh viện không lâu, Lịch Xuyên hẳn phải lấy ra một lượng lớn tiền mặt tại một máy ATM nào đó trong Bắc Kinh, hiển nhiên anh sẽ không muốn để người khác biết anh đi đâu, nếu trực tiếp dùng thẻ tín dụng để thanh toán thì sẽ bị tra ra rất nhanh.

Mặc dù không tìm ra manh mối gì, chúng tôi lại bắt đầu một vòng đoán và tìm kiếm mới, mọi người chia nhau ra, kiểm tra tất cả các khả năng, bận rộn tới tối khuya, vẫn không thu hoạch được gì, quay lại bệnh viện tập hợp, mỗi người vẻ mặt trầm trọng, đúng lúc này, tôi bỗng nhiên nhớ tới một người – Luật sư Trần.

Tôi không biết Trần Đông Thôn có quan hệ gì với Lịch Xuyên, nhưng Lịch Xuyên lại ủy thác cho ông ta giữ giấy tờ bất động sản và chi phiếu của mình, chứng tỏ Lịch Xuyên vô cùng tin tưởng ông ta, Lịch Xuyên lúc nào cũng nhắc tôi không cần gửi tiền hằng tháng cho anh, hiển nhiên, vị luật sư này có liên hệ tương đối ổn định với Lịch Xuyên. Tôi vẫn nghĩ Lịch Xuyên biết Trần Đông Thôn là vì ông ta có liên hệ về nghiệp vụ với CGP, tin rằng Giang Hạo Thiên đã sớm gọi cho ông ta.

Khi tôi hỏi Giang Hạo Thiên có gọi điện thoại cho ông ta chưa, Giang Hạo Thiên lại hơi sững sốt, nói chưa nghe tên người này bao giờ, cũng chưa bao giờ nghe Lịch Xuyên nhắc tới, CGP và Trần Đông Thông không có liên hệ gì về nghiệp vụ cả.

Tôi lập tức gọi điện thoại cho Trần Đông Thôn.

“Alo.”

“Trần tiên sinh, tôi là Tạ Tiểu Thu.”

“A, Tiểu Thu, sao rồi? Đã lâu không gặp.” giọng nói của ông ta nghe có vẻ vô cùng sung sướng.

“Là thế này, gần đây ông có liên hệ gì với Lịch Xuyên không?”

“Có chứ, hôm qua anh ta còn gọi điện thoại cho tôi mà.”

Tim tôi đập thành thịch, không tin vào tai của chính mình : “Cái gì? Anh ấy gọi điện thoại cho ông?”

“Đúng vậy, tôi nghĩ anh ta đang ở Thụy Sĩ, không ngờ anh ta lại ở Bắc Kinh.”

“Gọi điện thoại cho ông làm gì?”

“Anh ta nhờ tôi đặt thuê một chiếc chuyên cơ.”

“Chuyên cơ? Đi đâu?”

“Anh ta nói có một vụ làm ăn gấp, muốn trong vòng hai tiếng đi Côn Minh.”

“Ông...giúp anh ấy?”

“Không dễ lắm, tuy nhiên, tôi có một người bạn chuyên làm chuyện này, Lịch Xuyên lại ra giá rất cao, cho nên sắp xếp rất nhanh, chi phiếu lấy từ chỗ tôi, thế nào, có chuyện gì à?”

“Lịch Xuyên là bệnh nhân ung thư, gần đây mới vào phòng cấp cứu một lần, bệnh tình vô cùng nguy kịch, hôm qua anh ấy mất tích khỏi bệnh viện.”

“Trời ơi! Không lẽ anh ta...”

“Xin ông nói cho tôi biết, số điện thoại của người bạn kia, tôi muốn hỏi ông ta chỗ của Lịch Xuyên.” Nghe được đoạn đối thoại này, trên mặt mọi người lộ vẻ vui mừng.

Trần Đông Thôn thôn lập tức cho tôi số điện thoại của bạn ông ta – Lão Thái. Lúc gọi điện thoại tới hỏi, vị Thái tiên sinh kia nói, Lịch Xuyên và Tiểu Mục đúng là thuê máy bay riêng đi Côn Minh. Lịch Xuyên nhìn qua bệnh không nhẹ, lúc ở trên máy bay không nói tiếng nào, không ăn bất kì thứ gì. Tất cả giao tiếp đều do Tiểu Mục lo, lúc xuống máy bay bọn họ không nói sẽ đi đâu.

Tế Xuyên giật máy qua hỏi : “Lão Thái, máy bay của anh có thể cho thuê đi Côn Minh tiếp không? Giá cả tùy anh.”

Bấy giờ sáng, đoàn chúng tôi đi Côn Minh.

Đã qua mùa thu, sương sớm lúc 7 giờ mang theo một chút lạnh lẽo.

Mặc dù Côn Minh nhỏ hơn Bắc Kinh, nhưng vẫn là thành phố lớn, có hơn sáu trăm vạn dân.

Tế Xuyên và René càng mờ mịt hơn, bọn họ chưa từng tới Côn Minh, lúc ở sân bay hai người cùng hỏi tôi : “Tiểu Thu, em nói thử xem, Lịch Xuyên sẽ đi đâu?”

Tôi nghĩ nghĩ, nói : “Cái Cũ.”

Lịch Xuyên là người lãng mạn, từng nhiều lần hỏi về quê tôi, hỏi cuộc sống trước đây của tôi, anh nói, anh đã tới Cái Cũ, tới trường trung học của tôi, đi ngang qua cửa nhà tôi, đáng tiếc không có cơ hội tới chào hỏi, làm quen với bố và em trai tôi. Vì vậy, anh đã phục chế rất nhiều ảnh chung của tôi và người nhà.

Tôi nghĩ, nếu anh còn có tâm nguyện gì chưa thực hiện được, có lẽ chính là điều này.

Côn Minh cách Cái Cũ 318km, chúng tôi thuê một chiếc ô tô, đi qua cao tốc Thạch Lâm, chuyển qua quốc lộ 326, qua ba tiếng rưỡi mới tới Cái Cũ.

Dọc theo đường đi Cung tiên sinh đều lắc đầu, nói lấy sức khỏe của Lịch Xuyên, có thể chịu được 3 giờ máy bay, nhưng tuyệt đối chịu không được 3 giờ ô tô. Huống chi, thành phố nhỏ như Cái Cũ, bệnh viện cũng nhỏ, cấp cứu bệnh nhân cũng khó khăn.

Ô tô đưa chúng tôi tới khách sạn Kim Hà, vừa bỏ hành lý xuống liền mượn một quyển danh bạ điện thoại, hỏi từng khách sạn một, xem xem có người nào tên là Lịch Xuyên vào ở không, trong vòng nửa tiếng, tất cả khách sạn đều được hỏi, không kiểm tra ra. Tôi lại nhờ cậu kiểm tra vài nhà nghỉ gần đây.

Nghi ngờ Lịch Xuyên sẽ ở nhà nghỉ tư nhân quanh đây, tôi và Tế Xuyên gõ cửa từng nhà một ở ngã tư gần nhà tôi. Không có tin tức gì.

Tôi chỉ phải dẫn Tế Xuyên tới con phố có trung học Nam Trì, lại hỏi thăm từng nhà một. Cũng không có kết quả.

Gõ cửa từng nhà một chuyến, cũng đã tới hoàng hôn, mặc dù Lịch Xuyên vô cùng không có khả năng ngồi bên xe đường dài, tôi vẫn tới trạm đón khách ở bến xe, tìm tất cả tài xế hỏi từng người một, có thấy ai giống Lịch Xuyên đi xe không. Mọi người đều nói không có.

Buổi tối, Cung tiên sinh dẫn tôi đi tới phòng cấp cứu của tất cả bệnh viện, xem xem Tiểu Mục có thức tỉnh lương tâm, đưa Lịch Xuyên đi bệnh viện không. Không có.

Mọi người trong lòng nóng như lửa đốt, không dám nhìn mặt Cung tiên sinh, sắc mặt ông ta ngày một âm trầm.

Lịch Xuyên mất tích hai ngày rưỡi, tôi nghĩ, Cung tiên sinh đã bắt đầu nghi ngờ Lịch Xuyên không còn ở nhân thế nữa.

Buổi tối, trừ tôi và Tế Xuyên ra, tất cả mọi người đều mệt mỏi chịu không nổi nữa nên đi ngủ.

Tôi lang thang một mình trên đường, Tế Xuyên lo lắng, vẫn theo sát tôi.

Trên đường cái, đi tới đi lui chỉ có hai bóng người cô độc.

“Ai, cho dù Lịch Xuyên có tới Cái Cũ thật, thì sau đó, nó cũng sẽ không đi dạo trên đường đâu.” Tế Xuyên vỗ vỗ vai tôi “Em tốt hơn nên về ngủ một giấc đi, lấy lại năng lượng, mai lại kiếm tiếp.”

Tôi không biết tại sao lại khẳng định Lịch Xuyên sẽ tới Cái Cũ như vậy, có lẽ căn bản là tôi sai rồi, tôi muốn nhớ thêm gì đó, nhưng đầu óc đã đình trệ, không thể tự hồi nữa.

Tôi giống như một u linh xám xịt lang thang trên đường lúc nửa đêm, 4 giờ sáng, Tế Xuyên kéo tôi về khách sạn, tôi ngã lên giường, nửa tỉnh nửa mơ, mãi cho tới hừng đông. Tôi nghĩ, giống như trong tiểu thuyết chương hồi, Lịch Xuyên sẽ báo mộng cho tôi, Lịch Xuyên không xuất hiện, lúc tỉnh lại tôi âm thầm cảm thấy may mắn, ít nhất điều này chứng tỏ Lịch Xuyên còn chưa biến thành quỷ.

Bảy giờ sáng, mọi người gặp nhau ở nhà ăn, Giang Hạo Thiên đề nghị báo cảnh sát, sau đó nhấn tin tìm người trên báo và TV. Mặc dù biết rằng có làm như vậy thì khả năng tìm được cũng không cao, nhưng trước mắt không còn biện pháp nào khác, chúng tôi phân công nhau đi cục công an, tòa soạn báo và đài truyền hình địa phương. Thậm chí Tế Xuyên còn treo giải thưởng lớn cho bất kỳ ai cung cấp thông tin quan trọng.

Buổi trưa mọi người lại gặp nhau ở nhà ăn, vẫn không có thu hoạch gì như cũ.

Đầu tôi đau vô cùng, một mình xuống quầy tạp hóa dưới lầu mua một gói thuốc, ngồi ngay cửa lớn hút liên tục. Bỗng nhiên có người vỗ vỗ vai tôi từ phía sau : “Tạ đại hiệp!”

Gọi tôi bằng biệt danh, chỉ có thể là bạn học trung học của tôi, tôi vừa quay đầu lại, thấy Tề Đào, ủy viên thể dục lớp cao nhị số 3, cũng phải 6, 7 năm rồi chưa gặp nhau, cậu ta không thi đại học, ở lại Cái Cũ bán quần áo.

“Chào!” tôi buồn bã ỉu xìu bắt chuyện.

“Sao cậu lại ngồi đây hút thuốc?” cậu ta giật mình : “Học sinh xuất sắc cũng hút thuốc?”

Vào lúc này, tôi làm gì còn tâm trạng nói giỡn nữa? Liền thuận miệng nói một câu : “Sao cậu lại ở đây?”

“Mình tới ăn cơm với bạn, Tiểu Đông khỏe không? Người nhà cậu khỏe không?” đại khái là tùy tiện hỏi thăm vài câu, bỗng nhiên nhớ ra bố mẹ tôi đều đã mất, nên vội vàng sửa miệng : “Dì cậu khỏe không?”

Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, nửa ngày không nói gì.

“Cậu sao vậy? Ban ngày ban mặt mà trông như gặp quỷ vậy, mà cũng không phải là gặp quỷ, mình thấy cậu cũng gần thành quỷ rồi.” cậu ta vẫn rất thích nói đùa với tôi như hồi trước.

Tôi chạy đi, đi gõ cửa phòng Tế Xuyên.

Tế Xuyên và René đang nói chuyện với nhau, thấy tôi tới, cùng kêu lên : “Có tin mới?”

Tôi run giọng nói : “Lịch Xuyên...anh ấy ở Côn Minh, khách sạn Thụy Hồ.”

“Em chắc không?”

“Chín mươi phần trăm.”

Chúng tôi dùng tốc độ nhanh nhất đuổi tới Côn Minh, chạy thẳng tới khách sạn Thụy Hồ, tới quầy lễ tân, nói lý do chúng tôi đến, cho nhân viên xem giấy tờ chứng minh của bệnh viện, nhân viên nói, gần đây khách vào ở có vẻ nhiều, khách sạn vô cùng bận rộn, nhưng tỏ ý sẵn sàng phối hợp tìm kiếm với chúng tôi.

Tôi trực tiếp nói : “Xin kiểm tra phòng 709 trước.”

Nhân viên gõ vài chữ lên máy tính, lập tức ngừng đầu nói : “Ở hai người, trong đó có một người dùng hộ chiếu người nước ngoài : L. C. Wong.”

Cung tiên sinh lập tức gọi điện thoại tới phòng cấp cứu của bệnh viện, chúng tôi lấy chìa khóa vọt vào thang máy.

Hành lang im ắng, tầng 7 là tầng hạng sang, không có nhiều người ở lắm.

Lúc ở trong thang máy Cung tiên sinh dặn chúng tôi, phải im lặng đi vào phòng, không được làm bệnh nhân kinh hoảng, ông ta nói tiểu cầu của Lịch Xuyên rất thấp, lại bị nhiễm trùng phổi, anh sẽ ho khan, ho khan sẽ khiến xuất huyết lồng ngực, máu sẽ tràn vào phổi, phổi không mở ra được, rất có khả năng sẽ xuất hiện suy kiệt hô hấp.

Chuyển qua một hành lang khác, bỗng nhiên thấy Tiểu Mục đứng trước cửa phòng 709.

Mọi người nhìn cậu ta, vô cùng phẫn nộ, lại không dám làm gì.

Về mặt cậu ta vô cùng nghiêm trọng và buồn bã, lưng tôi bỗng dưng lạnh toát, cả người không kiểm soát được bắt đầu run lên, chỉ cảm thấy hai chân nặng ngàn cân, nửa ngày không đi được một bước, bỗng nhiên, tay tôi bị ai đó kéo đi, Tế Xuyên nửa đỡ nửa ôm tôi tới trước mặt Tiểu Mục.

“Tiểu Mục, Lịch Xuyên anh ấy...có khỏe không?” tôi dụi dụi mắt, sợ làm cậu ta sợ.

“Tôi nghĩ,” cậu ta im lặng nhìn thoáng qua mọi người “Anh ấy đang hấp hối, anh ấy kêu tôi đi ra, đứng ngoài đợi anh ấy chấm dứt.”

57. Chương 56

Chương 56

Tôi lấy khóa từ ra, nhẹ nhàng mở cửa.

Sáu năm trước, tôi từng chăm sóc Lịch Xuyên trong căn phòng này, tới bây giờ tôi vẫn còn nhớ màu sắc của gối và ga giường, tất cả vẫn quen thuộc như xưa.

Lịch Xuyên lẳng lặng nằm trên giường, đắp một chiếc chăn màu xanh nhạt, Tiểu Mục lau rửa người anh vô cùng sạch sẽ, mặt anh không hề có sự tức giận, hai mắt nhắm lại, lại chưa nhắm hoàn toàn, giống như không có sức lực để mở ra, nhưng lại muốn xuyên qua một khe nhỏ, liếc nhìn thế giới này một lần nữa.

Một tia nắng chiếu lên trán anh, da thịt tái nhợt gần như trong suốt, miệng anh hơi hơi mỉm cười, giống như đang chìm trong một ký ức tốt đẹp nào đó.

Lịch Xuyên vẫn đẹp như vậy, vẫn anh tuấn như vậy, cho dù là ở thời khắc cuối cùng.

Tôi quỳ xuống trước giường anh, kéo tay anh, liên tục kêu vài tiếng “Lịch Xuyên”, anh đều không có phản ứng gì.

Tôi không khỏi thất thanh khóc lên.

Cung tiên sinh nghe hô hấp của anh, lại đè lên mạch ngay sau gáy anh, ông ta xốc chăn lên, tôi thấy từng vùng từng vùng một trên cơ thể Lịch Xuyên xanh tím do xuất huyết.

“Lịch Xuyên, là em, Tiểu Thu!” tôi đặt tay anh lên mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve, tay anh nhanh chóng bị nước mắt của tôi làm ướt, “Anh tỉnh lại! Em xin anh hãy tỉnh lại!”

Cung tiên sinh kéo tôi qua một bên, vỗ vỗ vai tôi, nửa an ủi nửa cảnh báo : “Tính mạng cậu ấy đã mất một nửa, lại không có ý chí chiến đấu, tiếp theo, cô phải hết sức cố vũ cậu ấy.”

Tôi rưng rưng gạt đầu.

“Cậu ấy muốn nghe điều gì nhất, thì cô nói cái đó, khiến cho cậu ấy vui vẻ, khiến cho cậu ấy yên tâm.”

Tôi nhẹ nhàng kề sát bên tai anh, dịu dàng kêu : “Lịch Xuyên, em ở đây! Anh đừng bỏ em mà đi...em xin anh đừng bỏ em mà đi...em không ép anh nữa! Anh yên tâm, đợi tới khi anh khỏe lại, em sẽ move an ngay lập tức, em sẽ rời khỏi Bắc Kinh, em sẽ tới thành phố khác, em sẽ không gọi điện thoại cho anh, cũng sẽ không đi tìm anh nữa. Lần này em nói thật, em nói được thì sẽ làm được, không bao giờ thay đổi nữa! Anh hứa với em, nhất định phải cố gắng sống sót, được không?” một khắc đó, tôi cảm thấy, anh nghe được những gì tôi nói, vì mí mắt của anh rất cuộc cũng nhẹ nhàng giật một cái.

Xe cấp cứu tới nơi, bác sĩ đi theo nói : “Xe cấp cứu ở dưới lầu, bệnh viện đã chuẩn bị tốt theo yêu cầu của ông, tình huống bệnh nhân như thế nào?”

“Mất nước nghiêm trọng, xuất huyết cục bộ, suy hô hấp. Tôi nghi ngờ có khả năng có xuất huyết lồng ngực và suy thận cấp tính. Sau khi tới bệnh viện phải chụp X quang ngực, truyền máu ngay lập tức. Trước mắt truyền 500ml nước biển. Xin thông báo cho bệnh viện chuẩn bị hồng cầu và tiểu cầu, mỗi thứ 4 đơn vị. Tôi sẽ tới đó cầm ống thở, chuẩn bị sẵn ống thông hô hấp.” bác sĩ Cung quả nhiên có tác phong của bác sĩ giỏi, gặp nguy không loạn, gọn gàng ngăn nắp, bác sĩ đi theo trả lời rồi chạy đi.

Sau khi bắt đầu trình tự tiêu độc, bác sĩ Cung kêu tôi và Tế Xuyên đứng tránh ngoài cửa.

Một lát sau, cửa đột nhiên mở ra. Lịch Xuyên cầm khí quản được nhân viên y tế đẩy vào thang máy, xe cấp cứu nhanh như chớp chạy tới bệnh viện. Tôi đi chung với Tế Xuyên, René và hai vị giám đốc Giang, Trương đi sát theo sau.

Lần này Lịch Xuyên nằm trong ICU mất 17 ngày. Bác sĩ Cung nói không sai, vì khó khăn trong việc tạo máu, xuất huyết phổi, khiến lồng ngực tràn đầy máu, anh bị cắm ống vào ngực. Sau khi tháo máy hô hấp,

ống trong ngực vẫn chưa tháo ra được, vẫn cấm, ngày nào cũng có máu đỏ tươi chảy ra từ ống, mỗi khi thở đau tới mức run cả người. Càng như vậy, bác sĩ ngược lại càng cố vũ anh ho khan, hít sâu, để nhanh chóng lấy ra đờm và huyết trong phổi. Thấy Lịch Xuyên đau khổ không chịu nổi như vậy, tôi cầu xin bác sĩ tiêm morphine hoặc là meperidine. Bác sĩ nói những loại thuốc đó đều ức chế hô hấp, không dùng được.

Mấy ngày đó, ngay cả tóc của tôi cũng rụng bớt. Mỗi lần nắm tay Lịch Xuyên, đều có thể cảm nhận được cơn đau, sự co rút cơ thể của anh, mồ hôi lạnh ướt hết cả người. Ngay cả tôi đứng ở một bên cũng run rẩy theo.

Sau khi tỉnh lại, Lịch Xuyên không nói chuyện với bất kì ai, bao gồm cả tôi, giống như ý thức đã rời khỏi anh vậy. Đại đa số thời gian anh đều mê man, lúc đau quá thì tỉnh lại, không thèm nhìn bất kì ai.

Lúc ngủ say anh sẽ nắm tay tôi. Bất cứ thời điểm nào cũng nắm thật chặt, giống như đó là tay của anh vậy, nếu dùng ngón trở nhẹ nhàng vuốt ve vai anh, anh sẽ ngủ rất nhanh, hết như trẻ con.

Một tháng sau, bệnh tình của Lịch Xuyên có chuyển biến tốt, Tế Xuyên kiên trì muốn anh về Zurich trị liệu và an dưỡng, dù gì thì bác sĩ ở đó cũng hiểu rõ bệnh tình của anh hơn. Trước khi đi, Cung tiên sinh thẳng thắn nói cho tôi biết, sau hai lần cấp cứu, nền tảng của cơ thể đã mất hơn một nửa, sức khỏe đang chuyển biến xấu rất nhanh. Nếu tiến hành ghép tủy tủy, thì tương lai sẽ rất xấu.

Lúc Lịch Xuyên đi Zurich tôi không tạm biệt anh. Tế Xuyên cầu xin tôi đi với họ, nhưng tôi không đồng ý. Tôi thực hiện lời hứa của mình – move on.

Sự thật chứng minh, không có tôi ở bên cạnh có lợi cho việc chữa trị của Lịch Xuyên. Anh trải qua ba lần bệnh tình nguy kịch trước mặt tôi, tôi không thể để tình huống này xảy ra một lần nào nữa.

Tôi về Bắc Kinh tiếp tục gửi hành lý, tới Côn Minh tìm một công ty phiên dịch nhỏ, tiếp tục làm nghề chính của mình.

Tất cả rốt cuộc cũng tan thành mây khói.

Tôi cảm thấy hạnh phúc, cũng vô cùng cảm ơn ông trời. Dù gì đi nữa, thì người tôi yêu vẫn còn sống.

58. Chương 57

Chương 57

Ba năm trôi qua.

Tôi làm việc ở tầng 2 của công ty phiên dịch Khai Nguyên. Tổng cộng có 10 nhân viên chính thức, tất cả còn lại đều là nhân viên hợp đồng tạm thời. Tiền lương của tôi chỉ bằng một nửa ở Bắc Kinh, nghe nói ở Côn Minh coi như cao. Tôi thuê một nhà trọ trong một khu gần công ty, một tháng tôi quyên góp 500 tệ cho quỹ dành cho người tàn tật, 500 tệ cho quỹ dành cho bệnh nhân ung thư, hoàn toàn là nặc danh, cho nên mặc dù thu nhập của tôi xem như cao, nhưng cuộc sống của tôi hoàn toàn không hề xa xỉ, vô cùng bình thường, phúc lợi của công ty phiên dịch không thể nào so sánh được với Cửu Thông hoặc CGP, cường độ làm việc lại bằng nhau, buổi trưa không có cơm miễn phí, có khi tôi ăn cơm hộp, có khi ăn mì ăn liền, rất ít khi ra tiệm ăn, tiết kiệm hết sức.

Có lẽ là ăn quá nhiều mì ăn liền, hơn nữa công việc bận rộn, cuộc sống không có quy luật, dạ dày tôi xuất huyết một lần, nằm viện 12 ngày. Tiểu Đông đang học Tiến sĩ ở Học viện Y học, nghe vậy vội vàng về thăm, chăm sóc tôi được 5 ngày, bị tôi đuổi về Quảng Đông.

Tôi giữ lời hứa, chưa từng chủ động gọi điện thoại cho Lịch Xuyên. Nhưng thật ra Lịch Xuyên lại ngẫu nhiên sẽ gọi điện thoại cho tôi, có đôi khi còn gửi email, khoảng 2, 3 tháng một lần. Sinh nhật tôi, anh sẽ gửi bánh quy chocolate tới. Ngày lễ, Tết cũng sẽ gọi điện thoại tới hỏi thăm. Tóm lại, vẫn là bạn bè.

Anh không hay nói về tình huống của mình lắm, có lẽ là có khi tốt có khi xấu.

Năm thứ hai sau khi quay về Thụy Sĩ, Lịch Xuyên rút cuộc tìm được tủy phù hợp, liền lập tức đi Mỹ ghép tủy. Kết quả phát sinh một đồng biến chứng, hơn bảy tháng trời không gọi điện thoại cho tôi. Sau đó tôi hỏi anh tình huống như thế nào rồi, anh nói tốt hơn rồi, nhưng không ổn định lắm. Bị bệnh lâu như vậy, anh đã không tin sức khỏe của mình cho lắm, bất kì thời điểm nào cũng có thể chuyển biến xấu. Ngoại trừ phối hợp trị liệu ra, anh không thể làm gì hơn.

Lịch Xuyên tựa như một chiếc bong bóng trong tay tôi, cho dù nó đã bay lên tận trời mây, cho dù nó đã bay xa tới mức không nhìn thấy màu sắc của nó nữa, nhưng chỉ cần kéo nhẹ một cái, thì nó lại ở ngay cạnh tôi. Giữa tôi và anh, có thể rất lạnh lẽo, cũng có thể rất nóng bỏng, cũng có thể trở nên thật dịu mát, nhưng sợi dây liên kết này, sẽ không bao giờ đứt.

Ngẫu nhiên cũng sẽ nhai đi nhai lại bài cũ rích : “Em thì sao? Move on chưa? Có bạn trai mới chưa?”

Tôi nhẹ nhàng băng quơ trả lời : “Nếu đã đồng ý move on với anh rồi, thì đương nhiên sẽ giữ lời. Anh hỏi nhiều như vậy làm gì? Em không thèm nói cho anh để anh khoái trá đâu.”

Yêu một người như vậy, yêu suốt mười năm trời. Trái tim của chính mình, bị đẩy xuống vực sâu, hai lần. Chỉ muốn tuổi già thật yên lặng. Chữ “yêu” này, tôi không bao giờ muốn nói ra nữa. Độc thân rất tốt. Tự do tự tại, không nhanh không chậm.

Tôi trải qua sinh nhật năm nay ở bệnh viện. Tiểu Đông mua một chiếc bánh kem thật lớn cho tôi, chúng tôi ăn hơn một nửa, còn lại chia với các bệnh nhân cùng phòng.

Nói cũng buồn cười, lúc Tiểu Đông tới bệnh viện thăm tôi, vô cùng không hài lòng với tình trạng của tôi lúc này. Hôm sau liền đi ra ngoài mua vài món quần áo về tặng tôi : “Chị, hai mươi bảy thì mặc đồ hai mươi bảy, được không? Đừng khiến ình mặc đồ như người ba mươi bảy. Còn tóc cũng chăm chút một chút đi. Đừng cắt tóc ngắn như ổ quạ nữa, nửa nam nửa nữ. Còn nữa, chị cũng hút thuốc dữ lắm đó, quyết tâm cai đi.”

Đây là người nhà. Người nhà rất đáng yêu, cũng vô cùng lải nhải. Tiểu Đông còn thêm một tật nữa : ngang ngược. Bản thân nó nghèo muốn chết, còn đòi đưa hai ngàn tệ cho tôi. Cháo nấu dở muốn chết, tôi vẫn phải cố cười mà ăn. Nó ở năm ngày, tôi chỉ muốn nó đi nhanh một chút.

Xuất viện, nhận được một đồng tin nhắn của Lịch Xuyên. Có một cái nói : “Tiểu Thu! Sinh nhật vui vẻ! Anh gửi quà cho em đó, em nhận được chưa? Hy vọng em thích.” Lại có một cái nói : “Tiểu Thu, em đi công tác à? Tại sao bảy ngày liên tục không có ai tiếp điện thoại, ngay cả email cũng không trả lời?”

Máy nhắn lại của tôi chỉ lưu được hai mươi cái, lập tức đầy nhóc.

Dù gì cũng là bệnh nhân, vẫn thiếu kiên nhẫn như xưa a. Tôi cười khở xóa hết tin nhắn.

Ngày đầu tiên sau khi xuất viện tôi liền đi làm. Tôi làm ở phòng tiếng Anh, làm việc vô cùng tích cực. Rất nhiều việc ở công ty phiên dịch tính theo sản lượng, dịch càng nhiều, tiền thưởng cuối năm càng nhiều, cho nên tôi cố gắng kiếm tiền.

59. Chương 58

Chương 58

Bận rộn cả một ngày, tôi đạp xe về nhà, ngoài trời đang mưa, hàng hiên tối thui, tôi thấy có trong đó có người, lẳng lặng đứng ở đó, bóng dáng vô cùng quen thuộc.

“Hi, Tiểu Thu!”

Tôi hoảng sợ, vỗ vỗ tay, đèn sáng. Đánh giá anh, Lịch Xuyên vẫn mê ngủ ời như vậy, râu cạo sạch sẽ, hơi gầy, nhưng vẫn tốt hơn lúc rời Côn Minh nhiều. Khí sắc cũng tốt hơn, anh chống nạng đôi, bên chân đặt một va ly cỡ trung.

Tôi ngơ ngác nhìn anh, như thực như mơ, cảm thấy đầu óc hơi trì trệ, anh cười cười với tôi, tôi lại hơi ngơ ngác, kể từ khi Lịch Xuyên rời đi, cuộc sống của tôi rất hỗn loạn, gần như lui về trạng thái nguyên thủy.

Thấy tôi vẫn ngây ra không nói gì, Lịch Xuyên nói : “Thật xin lỗi, không thông báo trước với em, anh tìm không thấy em, nghĩ là em xảy ra chuyện, gọi điện thoại tới công ty phiên dịch, họ nói em xuất huyết dạ dày nằm bệnh viện.”

“À, em khỏe rồi.” tôi nói.

“Xuất viện hồi nào?”

“Hôm qua.”

“Em vừa xuất viện liền đi làm? Làm cả một ngày?”

“Ừ.” Áo mưa vẫn tích tách nhỏ nước.

“Cởi áo mưa ra đi.” anh nhẹ giọng nói, tiếp theo liền giúp tôi kéo áo mưa lên từ đỉnh đầu.

Đèn cảm ứng lại tắt, tôi không thể không dậm chân một cái.

Bộ dạng của tôi có chút chật vật, tóc lại cắt ngắn ngắn, rối bời. Lịch Xuyên nhìn tôi, nói : “Thế nào? Không tính mời anh vào nhà à?”

“Đương nhiên.” Tôi nói : “Đợi chút, em phải tìm chìa khóa đã.” Nếu bỏ trong túi xách, sao lục mãi cũng không thấy. Bực mình, tôi ngồi xổm trên đất, dốc ngược túi lại. Đổ ra một đồng đồ linh tinh, ví tiền, tiền xu, son môi, son dưỡng, giấy ăn, tờ giấy nhỏ, băng vệ sinh, nửa gói ô mai, kẹo cao su, nửa gói thuốc lá, bật lửa, gương nhỏ, một chai nước khoáng, hai cây bút bi, một cây bút chì, di động...đang tính tìm, đèn lại tắt, lần này là Lịch Xuyên vỗ tay, đèn sáng lên, tôi tìm được chìa khóa, mở cửa, bật đèn phòng khách.

“Mời vào.”

Lịch Xuyên kéo va ly đi vào, đứng giữa phòng, nhìn quanh một lượt, hít một hơi thật sâu.

Là như thế này, phòng tôi cơ bản là một hai tháng mới dọn dẹp một lần, trên sàn, mặt bàn, giá sách, đều có rất nhiều bụi. Vì không cho người ta nhìn một cái liền nhận ra, nên bình thường tôi đều mua gia cụ màu xám. Trên sofa có vài thứ quần áo bẩn, sàn đã lâu chưa lau. Trên sofa còn có vài đôi dép đá lung tung, còn có một chiếc tất bẩn. Tôi dùng tay quơ một cái trên sofa, gạt tất bẩn qua một bên, chừa ra một chỗ ngồi không rộng bao nhiêu : “Mời ngồi.”

Lịch Xuyên không làm theo, đột nhiên hỏi : “Em có để ý anh cởi chân giả bây giờ không?”

“Không.”

Lúc anh đi ra phòng ngủ chỉ còn một chân.

Tôi đột nhiên nhớ tới trước đây Lịch Xuyên từng nói, nếu bệnh ung thư của anh tái phát, rất có khả năng sẽ bị cắt tiếp, nhịn không được hỏi : “Lịch Xuyên, chiếc chân này của anh...là thật à?”

Anh lắc đầu : “Không phải.”

“Còn lại bao nhiêu?” tôi quá sợ hãi, vội vàng chạy tới sờ.

“Chọc em thôi.” Anh sờ sờ đầu tôi “Đương nhiên là thật. Anh chưa xui xẻo tới mức đó.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, suy sụp ngã lên trên sàn.

“Tiểu Thu, nhà em lộn xộn quá, anh phải dọn dẹp cho em một chút. Cây lau nhà ở đâu? Giẻ ở đâu?” anh kéo tôi đứng dậy, để tôi ngồi lên sofa.

“Trong bếp.”

Anh vào bếp, lại nhanh chóng đi ra, xem chút nữa hết ầm lên : “Tiểu Thu, trong bếp có gián.”

“Anh sợ à?”

“Có thuốc xịt gián không?”

“Không.” Sau đó tôi chợt nghe tiếng bẹp bẹp : “Vậy đành phải dùng sức người vậy.”

Lịch Xuyên lớn lên ở khu tiếng Đức, thói quen sống có nguyên tắc Đức rất mạnh, rất sạch sẽ. Anh dọn dẹp phòng khách, tốn một tiếng, dùng khăn mềm lau từng góc phòng. Sàn lau ba lần, tôi sợ anh trượt chân, đòi giúp, anh không cho. Quần áo phân loại bỏ vào hai chiếc giỏ riêng.

Lúc lau nhà, anh lôi ra được hai con gián, bị anh dùng nạng đập chết.

“Vậy em làm gì?”

Anh ném cho tôi điều khiển TV : “Xem TV.”

Anh đi dọn dẹp bếp, rửa sạch sẽ mở chén tôi ăn sáng quên rửa. Mặc dù bếp nhỏ, nhưng có vẻ bẩn, anh tốn hơn hai tiếng mới lau chùi nó sạch sẽ hoàn toàn.

“Tiểu Thu, mỗi lần nấu ăn xong, đáy nồi cũng phải chà, nếu không nó sẽ đen thui.”

Tôi choáng váng, đáy nồi đen sần từ trước tới giờ mà, người ta còn muốn nó đen nữa kìa. Không thèm lý luận với anh, dù gì cũng không ở được vài ngày, tất cả sẽ trở lại như cũ, liền hứa đại : “Được được.”

Qua một hồi lâu vẫn không thấy anh đi ra bếp, tôi hỏi : “Anh làm gì vậy? Nãy giờ rồi còn chưa xong?”

“Chà gạch men, không đủ trắng.”

“Đúng là tự hành xác, nhưng cũng là tạo phúc nhân loại, anh từ từ làm đi.”

Anh dùng dao nhỏ cạo, cạo rột rột. Mệt gần chết. Cuối cùng, có vẻ như làm xong rồi, anh lại hỏi : “Em ăn cơm chưa?”

“Chưa, anh thì sao?”

“Cũng chưa. Anh đứng ngoài đợi em thật lâu.”

“À. Vậy anh đặt khách sạn chưa?”

“Ở lại chỗ em được không?”

“Cái gì?” tôi nhảy dựng lên, vọt vào bếp rống lên với anh, “Vương Lịch Xuyên, chỗ của em, anh muốn tới thì tới, muốn ở thì ở à!”

“Sao hung dữ vậy?” anh nói : “Anh hỏi em, lần trước anh đi Zurich, anh cho em ở chỗ nào? Có qua có lại, đúng không? Anh không có ý gì khác, bệnh của em chưa khỏi hẳn, anh tới đây, là vì muốn chăm sóc em một thời gian.”

“Liên quan gì tới anh? Em kêu anh chăm sóc à?” tôi tiếp tục gào thét, “Em khỏi bệnh từ lâu rồi!”

“Có cần tức giận như vậy không?” anh dè dặt vai tôi xuống, “Xem em kìa, còn nói hết bệnh rồi. Vừa tức lên một cái là mặt mũi trắng bệch, không có tí sắc nào. Ngồi xuống, ngồi xuống.”

Tôi thở phì phì ngồi xuống, anh tiếp tục nói : “Trước kia đều là em chăm sóc anh. Lần trước em gãy xương, anh chàng Tiến sĩ kia ngày nào cũng ngồi canh, không tới lượt anh. Lần này ít nhiều cũng phải có phần của anh đi?”

Không nói tới gãy xương thì thôi, nói tới tôi càng giận : “Sao anh biết em không có người khác?”

Anh giật mình, biết tôi nói dối, cười : “Gọi điện thoại cho công ty phiên dịch, đồng nghiệp của em tiếp. Cô ta nói em rất khó khăn, tới bây giờ cũng không có một người bạn trai nào. Bị bệnh không có ai chăm sóc. Em trai em chỉ ở lại vài ngày rồi đi.”

Tôi tức giận nói : “Mệt ghê, ai nhiều chuyện dữ vậy? Cái cô đó sao lại nói hết cho anh vậy?” thẳng thắn mà nói, tôi không ngờ rằng mình sẽ gia nhập hàng ngũ lừa thì nhanh như vậy. Công ty phiên dịch ngoại trừ

giám đốc ra thì đều là người trẻ tuổi, mọi người đều gọi tôi là “chị Thu”. Nghe giống như một loại tôn trọng trong công việc, nhưng tôi cứ cảm thấy ẩn dưới đó là một chút trào phúng. Thật ra có một nguyên nhân quan trọng khiến tôi tới Côn Minh chính là trốn tránh Ngã Tùng. Từ khi trở về từ Gia Châu, anh ta gọi điện thoại cho tôi rất nhiều lần, còn nói dối là đi họp, tự bay tới Côn Minh thăm tôi. Thấy tôi trường kỳ không tích cực, cứ lảng tránh, nên mới buông tha.

“Anh nói anh là một người chú ở nước ngoài của em. Bố mẹ em đều mất rồi, nên anh là người thân quan trọng của em. Huống chi, trong toilet có nửa hộp áo mưa vẫn là hiệu Zurich. Quá hạn ba năm rồi, em cũng không chịu vứt.”

“Em giữ lại làm bao tay cao su. Khi nào lau chùi thứ gì đó bẩn thì một tay mang một cái.”

Anh cười to, cạch một tiếng, làm vỡ một cái chén.

“Oops!”

Lịch Xuyên dọn dẹp phòng khách và bếp xong, mức độ sạch sẽ của nhà tôi đã có thể sánh với khách sạn 5 sao.

Buổi trưa quá bận, tôi chưa kịp ăn cơm, đợi tới khi thấy đói, đã là 4 giờ chiều. Chạy qua tiệm cơm đối diện công ty, mua một hộp cơm ăn vội. Đồ ăn ngon đều bị người ta chọn hết rồi, chỉ còn lại tai heo thịt gà gì gì đó, tôi vội vội vàng vàng nuốt, tới bây giờ vẫn còn thấy nóng ruột.

Toilet là chỗ sạch nhất, vì tôi cũng có vẻ soi mói về mặt vệ sinh cá nhân. Lịch Xuyên ở trong đó dọn dẹp chưa tới 10 phút. Anh đi ra hỏi tôi : “Trong tủ lạnh có đồ ăn không? Anh đói bụng, muốn nấu cơm.”

“Không có đồ ăn. Có mì ăn liền, đủ hiệu. Các hương vị của Hàn Quốc đều có.”

Anh đang tính nói tiếp, bỗng nhiên có tiếng gõ cửa.

Chúng tôi cùng nhau ra mở cửa, là bà Quan nhà đối diện. Bà Quan hơn 60 tuổi, sống cùng với cháu gái. Quan hệ hàng xóm của chúng tôi rất tốt. Bà bưng một cái bát to, thấy Lịch Xuyên, hơi giật mình.

“Bà Quan!”

“Ai, Tiểu Thu, vừa xuất viện à?”

“Dạ.”

“Nghe nói là xuất huyết dạ dày, không có việc gì đi?”

“Không sao, cảm ơn bà quan tâm.”

“Dạ dày không tốt, đừng ăn đồ lung tung. Thanh niên tụi bay chỉ biết làm việc, không chú ý gì tới sức khỏe. Bà hầm cho cháu một tô cháo này, ở trong có rau hầm nhừ, cháu ăn cháo vài ngày cái đã, đợi tới khi dạ dày lành hẳn rồi hãy ăn cơm. À – vị này là.”

Tôi không biết nên giới thiệu Lịch Xuyên như thế nào, liền nói : “Dạ...anh này họ Vương, là giúp việc theo giờ cháu muốn tới dọn dẹp giúp cháu.”

“À à, cháu Vương, phiền cháu.”

Chúng tôi nói chuyện thêm vài câu, tôi nhận cháo, cảm ơn, vào lại trong nhà, chia cho Lịch Xuyên một chén, liền uống hết phần còn lại. Cháo bà Quan nấu thật thơm!

Lịch Xuyên nhìn bộ dạng hưởng thụ của tôi, cười khổ hỏi : “Có phải em luôn ăn ké cơm nhà người ta không?”

“Ừ...phụ đạo vài lần tiếng Anh cho cháu bà, không nhiều lần lắm. Kém xa số lần ăn cơm chùa.”

Ăn xong, Lịch Xuyên đi rửa chén, tôi ngồi ngây ra trong phòng khách xem TV, trò chơi truyền hình chán ngắt, tôi xem ngáp lên ngáp xuống.

Tôi cảm thấy, gặp lại Lịch Xuyên sau nhiều năm, tôi không hề kích động, không hề hưng phấn nữa, đã chết lặng.

“Anh giúp em tắm một cái đi.” Lịch Xuyên nói.

Tôi bị anh đưa vào phòng tắm, trong lúc đi, đối mặt nhau. Tôi nhìn anh, thở dài một hơi, nói : “Bồn tắm trơn lắm, anh cẩn thận một chút.”

“Vây em đỡ anh.”

Tôi nhẹ nhàng vòng tay qua người anh, đầu tựa lên ngực anh. Anh vẫn đeo chiếc vòng ngọc trừ tà tôi tặng anh, miếng ngọc càng ngày càng trơn bóng. Tôi ngậm vào trong miệng, mặn.

Lịch Xuyên cẩn thận gội đầu cho tôi, tắm hết lần này tới lần khác.

“Bao nhiêu ngày rồi chưa tắm?” anh hỏi tôi.

“Không nhớ nữa.” tôi ngáp liên tục.

“Mệt à?”

“Ừ.”

“Đi ngủ sớm đi.”

Chúng tôi đi vào phòng ngủ, chăn không gấp, vẫn y hệt lúc tôi dậy buổi sáng. Lịch Xuyên leo lên trên, rất nhanh lại lôi tôi xuống : “Giường không sạch.”

“Không thể nào, em mới dọn hôm qua xong.”

“Ở trên có vụn bánh quy và khoai tây chiên.” Anh đi tìm ga giường.

“Nếu không đổi cả ga giường và bao gối đi.” tôi chỉ chỗ cất cho anh. Đúng là thiếu gia, sao mà khó hầu hạ dữ vậy không biết.

Quả nhiên anh đổi một bộ ga giường sạch bong, bây giờ mới sạch sẽ.

Tôi chui vào chăn, Lịch Xuyên ôm tôi thật chặt, hôn mặt tôi. Tôi đại ra nhìn anh, không động đậy. Một lát sau, tôi nói : “Lịch Xuyên, em muốn ngủ.”

Anh dịu dàng vuốt ve tôi, nhẹ nhàng nói : “Tiểu Thu...không lẽ cái này em cũng không được à?”

“Không. Theo anh nhiều năm như vậy, chỉ số thông minh của em giống con ruồi luôn rồi.”

Nửa đêm, Lịch Xuyên nằm trong lòng tôi khóc, nói : “Thật xin lỗi, Tiểu Thu, anh sai rồi. Anh làm chậm trễ em quá nhiều năm.”

Hôm sau ngủ dậy, Lịch Xuyên đã rời giường. Anh đi mua đồ ăn sáng. Anh nói một lát sau anh mới ăn được. Anh vẫn phải uống loại thuốc cứng xương kia.

8 giờ rưỡi tôi đi làm, anh đưa tôi tới cửa công ty, đưa cho tôi một chiếc túi nhỏ, ở trong có mấy chiếc hộp : “Lunch của em.”

Tôi cầm lấy, hỏi : “Trong tủ lạnh không có đồ ăn, ở đâu ra anh làm?”

“Chợ họp rất sớm, anh ra ngoài mua, còn hỏi bà cụ nhà đối diện nấu cháo kia như thế nào. Hy vọng em thích.”

“Cảm ơn nha.” Tôi đi làm, Lịch Xuyên về nhà, anh nói phải dọn dẹp tiếp. Tôi tính hỏi anh muốn ở lại đây bao lâu, nhưng Lịch Xuyên lúc nào cũng muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, hỏi cũng như không, nên không hỏi nữa.

Buổi trưa Lịch Xuyên gọi điện thoại hỏi tôi : “Ăn lunch chưa?”

“Ăn, ăn lâu rồi.”

“Em có hâm không?”

“Không, cần hâm à?”

“Sao không hâm được? Em đúng là đồ con ruồi!” anh tức giận gác điện thoại.

Tối lúc ăn trưa tôi mở hộp cơm ra, đồng nghiệp đều hết hồn. Hai mặn một cháo, một rau một thịt, còn có salad hoa quả và tráng miệng. Tôi thật sự hơi giật mình với tay nghề của Lịch Xuyên.

5 giờ rưỡi tan tầm cùng với đồng nghiệp, thấy Lịch Xuyên đứng ngay cửa chờ tôi.

Anh bắt tay với đồng nghiệp của tôi, tự giới thiệu, giỡn giỡn nói : “Xin chào, tôi là Vương Lịch Xuyên, là giúp việc theo thời gian của Tạ tiểu thư, phụ trách dọn dẹp, nấu cơm và đưa đón.”

Tôi xấu hổ muốn chết. Vì Lịch Xuyên mặc đồ tây mang giày da, gọn gàng ngăn nắp, đứng ngay đó, ai cũng nghĩ có người tới đây quay phim.

Lịch Xuyên lái xe đưa tôi về nhà, cơm tối đã bày sẵn trên bàn. Ba mặn một canh, tôi vẫn ăn cháo.

“Em xem, như vậy, cuộc sống có phải rất có quy luật không?”

“Đúng vậy.” tôi vội vàng gật đầu.

Ăn cơm xong, anh nắm tay tôi ra ngoài đi dạo, nói : “Sao chân em vẫn hơi thọt vậy.”

Tấm nẹp vis trong đùi tôi, một năm nữa mới gỡ ra được, bác sĩ nói xương liền khá tốt. Tôi vẫn rất thích tập thể dục, ngày nào cũng đạp xe đi làm.

“Sao em không thấy. Cũng đâu có ai nói với em.”

“Chỉ có một chút thôi, một chút xiu.”

“Vẫn vẫn là tàn tật.”

“Anh đưa em qua Thụy Sĩ mỗ.”

“Em không đi đâu hết.”

Vào lại trong nhà, anh cầm một chiếc rổ nhỏ, ở trong có một đĩa chocolate và một túi to bánh quy anh tự làm, kéo tôi, gõ cửa nhà đối diện.

Anh trả bát đựng cháo cho bà Quan, đưa cho bà rổ quà kia, lại lì xì hai phong bao, trình trọng cảm ơn bà, còn nói : “Bà Quan, lúc cháu không ở đây, Tiểu Thu ít nhiều cũng phiền bà chăm sóc. Đây là một ít lễ gặp mặt của cháu, xin bà nhận lấy.”

“Ôi, khách sáo quá rồi. Không cần tới hai phong bao, tôi chỉ có một đứa cháu gái thôi.”

“Một phong bao khác dành cho bà, chỉ là một chút thành ý, để bà mua vài món quần áo mặc ạ.”

Bà Quan cuối cùng cũng nhận, tối cuối, còn hỏi thêm : “Vương tiên sinh, cậu mặc toàn đồ mắc tiền, không lẽ cậu là người giúp việc theo giờ thật à?”

“Dạ đúng vậy ạ.”

“Vậy một tiếng bao nhiêu tiền?”

“Cháu...đó là nghĩa vụ ạ.”

Bà Quan rốt cuộc hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nở nụ cười, nói : “Tiểu Thu đúng là có phúc nha!”

“Không phải cô ấy có phúc mà là cháu có phúc.” Lịch Xuyên mỉm cười chữa lại.

Chúng tôi nắm tay nhau về nhà, Lịch Xuyên đưa cho tôi một tờ giấy. Tôi nhìn lên, trên đó có mười bài toán.

“Cho em 10 phút, em có thể làm được không?”

“Gì vậy, em quên hết về toán rồi.”

“Em là thủ khoa đại học ở Cái Cũ cơ mà.”

“Được rồi.”

Anh ấn đồng hồ, tôi cầm bút, 5 phút liền làm xong. Lịch Xuyên nhìn đáp án một cái, nói : “Chỉ số thông minh không thành vấn đề, không biết có vấn đề ở đâu. Sao trông em cứ ngốc ngốc vậy.”

Tôi cầm điều khiển, tiếp tục xem TV.

Lịch Xuyên ôm tôi, tôi liền dựa vào lòng anh xem phim tình cảm, khóc lóc nước mắt. Buổi tối, chúng tôi lên giường sớm, Lịch Xuyên hầu hạ tôi rất chu đáo, chúng tôi lại ngọt ngào như xưa.

Trêu đùa được một nửa, gần giường bỗng nhiên truyền ra tiếng rột rột, Lịch Xuyên nhìn trần nhà thở dài : “Tiểu Thu, ở đây ngoài gián ra, còn có chuột nữa à?”

“Ừ, có hai con, hình như là vợ chồng. Em còn cho tụi nó ăn bánh quy mà. Kỳ cục, sao hôm nay chỉ nghe tiếng của một con à?”

“Thôi xong.” Lịch Xuyên vội vàng lấy tay bịt mắt tôi lại.

“Anh bắt một con? Giết rồi?”

“Hồi sáng...” người nào đó không dám nói tiếp.

“Lịch Xuyên anh đúng là táng tận lương tâm. Con ở dưới giường, nhất định đang hát.”

“Hát bài gì?”

“Hỏi thế gian tình là gì, mà đôi lứa thề nguyện sống chết...”

“Nó hát của nó, chúng ta tiếp tục của chúng ta.”

Hôm sau, Lịch Xuyên vẫn đưa tôi đi làm như cũ, vẫn đưa tôi một đồng hồ cơm như hôm qua. Lần này, trên mỗi hộp đều dán một tờ giấy :

“Mình là cháo thịt số 1, nhớ hâm 1 phút.”

“Mình là cà tím số 2, nhớ hâm 45 giây.”

“Mình là cá kho cay số 3, nhớ hâm 30 giây.”

“Mình là salad hoa quả số 4, ăn liền, không cần hâm.”

Mấy cô đồng nghiệp nữ chết ngất, nói Lịch Xuyên biến công ty thành nhà trẻ.

Lúc tan tầm Lịch Xuyên tới đón, bọn họ đều nói : “Tiểu Thu, phụ huynh tới đón kìa.”

Theo tôi được biết, từ nhỏ Lịch Xuyên đều được người ta hầu hạ, chưa hầu hạ ai bao giờ. Khi Lịch Xuyên ngày nào cũng làm như vậy, tôi nghĩ, không biết thiếu gia có thể kiên trì bao lâu.

60. Chương 59

Chương 59

Khi đã một năm trôi qua, mà anh vẫn làm như vậy mỗi ngày, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, loại hạnh phúc vô cùng rực rỡ. Đương nhiên, niềm hạnh phúc của tôi cũng không lâu dài. Tôi cũng không trông cậy gì nhiều vào lần trở về này của Lịch Xuyên.

Tôi liền không có niềm tin gì thân ái nóng bỏng với anh một năm, cảm giác rất tốt! Một năm này, Lịch Xuyên không làm việc, không vẽ một bản vẽ nào. Ngoại trừ nấu cơm, đưa đón tôi đi làm, đi dạo với tôi, đi xem phim ngoài rạp ra thì anh không làm gì nữa.

Chỉ có điều, trong căn nhà trọ nhỏ hẹp của tôi, Lịch Xuyên hành động không tiện lắm. Rốt cuộc có một ngày, tôi nói với anh : “Lịch Xuyên, tụi mình không ở đây nữa. Tìm một căn nhà lớn hơn một chút ở đi.”

Anh lập tức cầm bút lên, nói : “Tìm cái gì? Để anh vẽ cho em một cái. Muốn kiểu gì, em nói đi.”

“Lớn một chút.”

“Chỉ có yêu cầu này thôi à?” buồn bực.

“Ừ. Trong phòng có gắn các thiết bị an toàn.”

“Còn có yêu cầu nào khác không?”

“Không.”

Hai ngày sau, Lịch Xuyên đã thiết kế xong một ngôi nhà hai tầng màu trắng, các loại bản vẽ đều đã làm xong, đưa cho tôi xem từng tờ một.

“Có rườm rà quá không?” tôi nhủ mày “Công ty nào chịu làm mấy cái này cho anh?”

“Ví dụ như, công ty của anh?”

“À...vậy thì anh sẽ mệt lắm. Sức khỏe của anh không tốt, không làm mấy việc này được.”

“Không mệt.” anh sung sướng nói.

“Không được, anh còn phải nấu cơm cho em nữa.”

“Như vậy.” anh trầm tư, sau đó, vào phòng ngủ gọi điện thoại, quay lại nói với tôi : “Anh trai anh nói sẽ tìm người tới làm hộ anh, điều kiện là anh ấy và René phải được thiết kế một phần.”

“Được, em không có ý kiến.”

“Anh có ý kiến,” anh nghĩ nghĩ, mắt sáng lên “Anh để hai người đó thiết kế tầng hầm.”

“Lãng phí nhân tài nha. Ai!”

Ba tháng nữa trôi qua, Lịch Xuyên vẫn làm giúp việc theo giờ, một ngày ba bữa, bữa nào cũng do anh nấu. Việc nhà của tôi chỉ còn lại xem TV và đọc truyện, lâu lâu rửa chén một lần, còn bị anh chê là chưa sạch, anh lại đi rửa một lần nữa.

Nhà của chúng tôi xây trong một tiểu khu dựa vào chân núi, trong khu đó có rất nhiều nhà, nhà của chúng tôi là căn nhà đẹp nhất. Lúc xây xong, Lịch Xuyên dẫn tôi đi xem, trên đường về anh hỏi tôi thích không : “Tầng trên tầng dưới em đều thích! Vườn hoa cũng thích!”

“Thích nhất cái nào?”

“...tầng hầm.”

Lịch Xuyên đau khổ nói : “Xong rồi, anh chịu đả kích...phải tìm anh anh tính sổ mới được.”

Tôi cảm thấy tôi phải an ủi anh một chút.

Ngày đó, trời trong xanh không khí mát lành, lòng người thoải mái.

Tôi hỏi anh : “Lịch Xuyên, hôm nay có phải là ngày đẹp trời không?”

“Đúng vậy.”

“Hôm nay, có phải là ngày lành không?”

“Đúng luôn.”

“Vậy hôm nay, chúng ta đi đăng kí kết hôn thế nào?”

Anh giật mình, không nói. Một lát sau, anh khó xử nói : “...nhất định phải kết hôn à? Cứ tiếp tục như vậy không được à? Không phải anh không muốn, anh chỉ sợ mình sống không lâu, em lại thành quả—”

“Anh nghiêm túc chút coi.” Tôi không vui.

“Ừm.”

““Ừm” có ý gì?”

““Ừm” nghĩa là được, nếu em nhất định phải kết hôn thì anh không có ý kiến.”

“Qua loa như vậy à? Không quỳ chân sau gì gì đó à?” không công bằng nha, tại sao lúc nào cũng là tôi chịu thiệt hết vậy! Sau này anh sẽ nói là tôi vội vàng muốn gả cho anh.

“Người ta chỉ có một chân...em thông cảm chút đi mà.”

Tôi kéo anh tới cục dân chính. Làm thủ tục kết hôn là một bác gái rất hiền hòa.

“Có đủ giấy tờ chưa? Có ảnh chụp không?”

Tôi lấy vài loại giấy tờ từ trong túi ra : “Đây là hộ khẩu, chứng minh thư của cháu. Anh ấy là người nước ngoài, đây là hộ chiếu, visa của anh ấy. Đây là bản sao, còn có 3 tấm hình chân dung chụp chung.” ảnh chụp chung không phải là ảnh vừa chụp mà là ảnh từ mười năm trước. Tôi lấy mấy tờ giấy đó ra, có cảm giác như mình đang âm mưu gì đó.

Bác gái kiểm tra giấy tờ của chúng tôi, thấy này giờ Lịch Xuyên không nói gì, hỏi tôi : “Cậu ta không biết nói tiếng Trung à?”

“Dạ biết...anh ấy kích động quá, kích động tới mức nói không nên lời.” tôi kéo tay anh, làm tư thế thân mật.

“Cậu ta là người Thụy Sĩ, còn cần một bản “Chứng minh tình trạng hôn nhân” có công chứng nữa, chứng minh cậu ta chưa kết hôn.” Bác gái rất quen thuộc với thủ tục.

Tôi và Lịch Xuyên đều trợn tròn mắt.

“Thấy chưa, đã bảo em đừng đi mà em cứ đòi đi.” anh nghiêm túc nhìn tôi “Bây giờ thấy phiền chưa?”

“Lịch Xuyên, đừng nói với em là anh có một cô vợ rồi nha?” tôi nổi điên.

“Làm gì dám?”

Anh lấy di động ra bấm số.

“Anh, em cần một bản “Chứng minh tình trạng hôn nhân” có công chứng.”

“Anh nói thử xem dùng làm gì?”

“Nhanh chút đi.”

“Ừ, vậy nhé.”

Bổn câu là dặn dò xong, anh gác máy, nói với tôi : “Hôm nay anh trai anh đi làm, tối bay, mai tới Côn Minh.”

“Được rồi, hiệu suất rất cao.” Tôi tặng bác gái một hộp chocolate Thụy Sĩ “Cô ơi, ngày mai tụi cháu lại tới.”

Hôm sau, tôi vẫn đi làm bình thường, tới chiều, chúng tôi tay trong tay, lại đi cục dân chính. Lịch Xuyên nói, René và Tế Xuyên đều tới hết rồi, sẽ cầm “Chứng minh tình trạng hôn nhân” đứng ngay cổng cục dân chính chờ chúng tôi. Tới cổng, quả nhiên thấy hai người, đều mặc đồ nghiêm trang đàng hoàng. Tôi và Lịch Xuyên chỉ mặc đồ bình thường.

Tôi có chút buồn bực, nói với Lịch Xuyên : “Anh thấy có nên ăn mặc nghiêm trang hơn một chút không?”

“Không cần. Hai đứa mình đi đâu cũng là trai tài gái sắc hết.”

Mọi người ôm nhau, René và Tế Xuyên chúc mừng chúng tôi. Tôi và Lịch Xuyên đi vào làm thủ tục kết hôn. Lúc đi ra, tôi đột nhiên phát hiện ngoài cửa có rất nhiều người, già có trẻ có, nam có nữ có, còn có người nước ngoài, tất cả đều mặc lễ phục nghiêm trang. Mọi người đều dùng ánh mắt kích động nhìn chúng tôi.

Tôi quay đầu nhìn Lịch Xuyên, phát hiện Lịch Xuyên cũng giật mình. Sau đó, trong đám người có hai cô bé con lai có vẻ là nữ sinh trung học, bỗng nhiên hét to lên : “Alex! Tiểu Thu! We love you!”

Lịch Xuyên gật gật đầu với hai cô bé đó, kéo tay tôi nói : “Tiểu Thu, để anh giới thiệu người nhà và thân thích của anh.”

Chân tôi hơi run run, trước mặt có tới hơn ba mươi người lặn. Tôi thấp giọng hỏi anh : “Nhiều như vậy...tất cả đều là người nhà anh à?”

“Đến cỡ một nửa rồi...chủ yếu đều tới hết.”

“Đây là ông bà ngoại.” hai ông bà cụ trông thật hiền lành “Khăn quàng cổ của em do bà ngoại đan. Bà ngoại có tổng cộng năm cháu trai, bà đan ỗi cháu dâu một chiếc khăn, ngay cả René cũng có một cái. Ha ha.”

Bà ngoại Lịch Xuyên là người Pháp, ôm tôi nói một tràng tiếng Pháp, sau đó hôn má tôi liên tục.

“Đây là ông bà nội và bố anh.”

Ông nội Lịch Xuyên tôi đã quen từ trước, ông cụ cười ha ha vài tiếng, nói : “Thì ra Annie chính là Tiểu Thu! Chết rồi, ông vừa gặp đã dắc tội cháu rồi. Không sao, sau này ông sẽ dẫn cháu đi chơi khắp Zurich. Cháu đừng bám dính với Lịch Xuyên mãi, về mặt ăn chơi, nhà họ Vương ông là số một.” bố Lịch Xuyên cũng có vóc dáng cao gầy, nhìn ra được, lúc còn trẻ ông cũng rất anh tuấn. Vóc dáng bà nội anh lại không cao, còn hơi béo, mái tóc bạc hơi quăn, vui tươi hơn hẳn, nhìn rất giỏi giang. Bà nội nắm chặt tay tôi không chịu thả ra, nói liên tục : “Cô gái xinh đẹp tốt như vậy, mấy năm nay Lịch Xuyên ít nhiều có cháu, Lịch Xuyên đúng là rất có phúc!”

Lịch Xuyên giới thiệu từng người từng người một : “Đây là chú, bác, cậu...đây là em họ, cháu gái của anh...”

Mọi người đều tiến lên chúc mừng tôi, ôm tôi. Tiếp theo, tôi thấy có một thằng nhóc đeo ba lô chạy tới : “Chị! Chị!”

A...Tiểu Đông!

“Tiểu Đông, sao em lại tới đây?”

“Có người gọi điện thoại tới văn phòng khoa em, nói đã đặt vé máy bay cho em rồi, kêu em tới tham gia lễ cưới của chị — tiếng Trung của người đó em nghe không hiểu lắm, chắc là anh rể.”

Tôi sờ sờ đầu nó, nói : “Đó không phải là anh rể, là René.”

Lịch Xuyên cười đi tới bắt tay với nó : “Chắc em là Tiểu Đông, anh là Lịch Xuyên. Chị em luôn nhắc tới em, cuối cùng cũng gặp nhau.” Ngay sau đó, lại có một chiếc taxi trở tới, bốn người đi xuống xe cũng là người quen của tôi và Lịch Xuyên.

Chúng tôi vội vàng đi qua kêu lên : “Dì! Dượng! Chị họ! Anh rể!”

Sau khi kết hôn, Lịch Xuyên kiên trì muốn đưa tôi đi châu Âu du lịch. Xét tới sức khỏe của anh, tôi kiên quyết không đồng ý. Chúng tôi vẫn ở lại Côn Minh như cũ, nửa năm một lần lại đi Thụy Sĩ tái khám.

Lần đầu tiên chúng tôi lấy danh nghĩa vợ chồng đi qua cổng kiểm tra hải quan, Lịch Xuyên nghiêm trang đưa một tờ giấy màu đỏ cho nhân viên hải quan. Người kia nghiên cứu nửa ngày, hỏi : “Tiên sinh, hộ chiếu của anh đây à?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao trên đây ghi toàn chữ Trung Quốc vậy?” chà, người nước ngoài kia còn biết đó là chữ Trung Quốc nữa.

“Đây là giấy chứng nhận kết hôn.” Lịch Xuyên nói “Hộ chiếu vợ tôi cầm rồi.”

Người nước ngoài kia cười ha ha : “Vậy anh cầm giấy chứng nhận kết hôn làm gì?”

“Vợ tôi bảo tôi cầm lúc qua hải quan, chứng minh tôi đã kết hôn rồi.”

“Phụt—” nhân viên hải quan phì cười, đóng một con dấu lên giấy chứng nhận kết hôn của chúng tôi, “Chúc hai người tân hôn vui vẻ!”

Qua cửa, Lịch Xuyên còn nghiêm túc cất giấy chứng nhận kết hôn vào. Tôi nói : “Lịch Xuyên, giỡn với hải quan không tốt lắm. Lần sau không làm nữa.”

“Sao không làm nữa? Lần nào cũng phải làm.” Chính văn hoàn

61. Ngoại Truyện 1 - 2

Phiên ngoại 1

Một đêm Noel N năm sau. Tôi và Lịch Xuyên ngồi trên sofa xem TV.

Đêm khuya thanh vắng, Lịch Xuyên đột nhiên hỏi : “Ngày chúng mình gặp nhau, em còn nhớ không?”

“Nhớ rõ, nhớ rất rất rõ ràng nha!”

“Vậy để anh kiểm tra xem, trí nhớ của em tốt, hay là trí nhớ của anh tốt.”

“Của em, em trẻ trung, lúc đó là lúc trí nhớ tốt nhất, một ngày có thể học 100 từ mới.”

“Ngày đó,” Lịch Xuyên nói “Lúc em đổ cà phê lên người anh, trong tiệm cà phê đang bật bài hát nào?”

“...để em nhớ lại xem. Ừm, bật nhạc trên radio.” Vớ vẩn.

“Nhạc gì trên radio?”

“...ca khúc được yêu thích.”

“Bài nào?”

“Ừm.” tôi nói “Ừm.”

“Ca sĩ nam hay ca sĩ nữ?”

“Nữ, chắc chắn là nữ. Vương Phi. Lúc đó nổi tiếng nhất là Vương Phi, radio ngày nào cũng bật nhạc của Vương Phi hết.”

“Bài nào của Vương Phi?”

“...Cô gái dễ bị tổn thương.”

“Không phải.”

“Không phải? Ai, Lịch Xuyên, anh nghe không hiểu tiếng Trung thì nhận đi cho rồi. Là Vương Phi, lúc đó cô ấy đang hát bài “Cô gái dễ bị tổn thương”, sau đó, em bưng cà phê ra cho anh, em còn nhớ rõ câu hát đó mà, giữ anh lại một đêm, không cảm giác anh chân thật bao nhiêu. Nhớ anh trời đã chuyển hoàng hôn, trên mặt vẫn còn nước mắt.”

“Trí tưởng tượng của em thật phong phú.”

“Không phải?”

“Không phải.”

“Vậy thì là gì?”

“Rhapsody in blue.”

“Là bài hát theo phong cách Jazz, âm điệu tà đó à?”

“Tà âm có nghĩa là gì?”

“Xuất xứ của nó quá sâu, dịch thành tiếng Anh chính là decadent music.”

“No.”

“Được rồi. Hèn gì mỗi lần sinh nhật chúng ta anh chỉ đàn mỗi bài này. Em vẫn cảm thấy kì cục đâu!”

“Đã bao nhiêu năm rồi, anh vẫn muốn lật trí nhớ của em lên, nhưng em vẫn nhớ không ra. Anh buồn bực lắm nha.” Người ta buồn rầu nói.

“Hôm đó là ngày đầu tiên em đi làm, vô cùng hồi hộp nha. Em chỉ lo học menu và sử dụng máy thu ngân, không để ý tới nhạc nhẽo gì hết. Anh hỏi cái khác đi, cái khác em đều nhớ rõ.”

“Cái khác em đều nhớ rõ, có đúng không vậy?”

“Đương nhiên. Đối với em mà nói ngày hôm đó cũng rất quan trọng nha.”

“Như vậy, anh hỏi em. Ngày đó, cà vạt của anh màu gì?”

“Nâu.”

“Không đúng.”

“Không đúng? Không thể nào. Em nhớ rất rõ ràng, nâu.”

“Có phải em đổ cà phê lên người anh không?”

“Đúng vậy.”

“Cà phê màu gì?”

“Màu cà phê.”

“Vậy cà vạt của anh màu gì?”

“Nâu.”

“Đúng là...gỗ mục...”

“Anh nói gì?”

“Không có gì hết.”

“Không phải nâu à?”

“Không phải. Đương nhiên đổ cà phê lên rồi thì sẽ biến thành nâu. Anh hỏi màu trước đó kìa.”

“Không nhớ rõ. Anh nói cho em biết đi.”

“Không nói cho em, từ từ nghĩ đi.” anh hơi uể oải.

“Hỏi câu nào đơn giản hơn một chút đi...không thể để cho em thua nha, ông xã.”

“Được rồi, hỏi em một câu đơn giản. Ngày đó, trên tay anh có cái gì?”

“Tay nào?”

“Tay trái.”

“Trên tay anh...chắc chắn không có nhẫn kết hôn.”

“Không có.”

“Hình như...cũng không có bọc nước.”

“Không có.”

“Không mang bao tay.”

“Không mang.”

“Anh đang dùng máy tính, cho nên trên tay chắc chắn cũng không có bút chì.”

“Không có.”

“Vậy trên tay anh có cái gì?”

“Em nghĩ không ra, hay là không chú ý tới?”

“...không chú ý.”

“Trên tay anh, có một băng cá nhân màu trắng. Hôm đó anh gọt bút chì, gọt trúng tay.”

“Được rồi. Em thua.”

“Tại sao em lại thua? Điều này nói lên rằng, em căn bản không chú ý tới anh.”

“Đúng là vô cùng oan uổng nha, không chú ý mà đổ cả phê lên người anh à? Vấn đề ở chỗ, lúc ấy em chỉ chú ý tới mặt của anh thôi.”

“Được rồi. Vậy anh hỏi em một câu về mặt anh, em nhất định phải trả lời được. Nếu không anh sẽ bỏ vợ.”

“Anh hỏi, anh hỏi. Chỉ cần là vấn đề về mặt anh, em tuyệt đối sẽ trả lời được.”

“Thật sự?”

“Thật sự!”

“Ngày đó, anh có cười với em không?”

“Đáp án vô cùng khẳng định. Không cười. Mặt anh lúc nào cũng cau có.”

“Không đúng.”

“Anh tuyệt đối không cười.”

“Sau khi đổ cả phê đương nhiên không cười. Nhưng mà, lúc ngẩng đầu nhìn em, anh đang cười.”

“Không có.”

“Có. Nếu anh không cười, chắc chắn em sẽ không đổ cả phê lên người anh.”

“Khóe miệng anh hình như có cong lên một chút, không rõ ràng lắm.”

“Bạn Tạ Tiểu Thu, như vậy là cười. Em không trả lời đúng câu nào hết, được 0 điểm, nên phạt em như thế nào đây?”

Tôi lớn tiếng nói : “Đợi chút, không thể để mình anh kiểm tra em được, em cũng muốn kiểm tra anh, không chừng anh cũng bị 0 điểm đâu.”

Anh ăn một miếng bỏng ngô, nói : “Em kiểm tra đi, chắc chắn anh sẽ được điểm tối đa.”

“Ngày đó, em mặc đồ gì.”

“Áo thun màu đen, tạp dề xanh lá. Quần đen, giày da màu đen.”

“Kiểu tóc của em...”

“Cột đuôi ngựa, dây thun màu xanh lá, ở trên còn có hai hạt châu bằng thủy tinh màu xanh lam.”

“Có bôi son môi không?”

“Có, màu anh đào, đúng không?”

“Câu đầu tiên em nói với anh là...”

“I’m...terribly sorry! Sir!” anh bắt chước giọng điệu của tôi, giọng nữ, rất giống. Tôi nhảy dựng lên nhéo anh.

“Á! Á!” anh kêu “Bạo lực gia đình kìa! Trước đây em rất dịu dàng nha.”

“Mấy câu vừa rồi là vấn đề cơ bản, bây giờ bắt đầu chất vấn.”

“Hỏi đi hỏi đi. Đừng nhéo anh là được.”

“Ngày đó, ngoại trừ đồng phục làm việc ra, em còn mặc đồ gì?” tôi muốn làm khó anh, vì hôm đó tôi vào tiệm chưa được 10 phút đã thay đồng phục làm việc rồi. Chắc chắn Lịch Xuyên sẽ không chú ý tới điểm này.

“Em mặc một chiếc áo len màu hồng. Loại bó sát người. Ba lô hai vai, dưới góc có đeo một chuỗi chìa khóa. Ngực đeo một chuỗi hạt, màu gì cũng có. Ở dưới mặc váy ca rô xanh lá rất đẹp, giày bata trắng. Giống cô bé học lớp 8 nhà bên.”

Lần này tới phiên tôi kinh ngạc : “Sao anh biết rõ vậy?”

“Em đứng trước một chiếc xe chỉnh lại váy, lại kéo gương ra chỉnh lại tóc. Em nhe răng cười trước gương, xem răng có trắng hay không, em còn vỗ vỗ mặt mình, muốn nó hồng hào hơn một chút. Tóc hơi rối, em phun một chút nước miếng ra lòng bàn tay, vuốt mấy cọng tóc trên đỉnh đầu cho gọn gàng lại. Sau đó, em quay lưng lại với chiếc xe, thò tay vào trong áo sửa áo ngực. Để thấy rõ bóng mình, em còn kéo kính xe anh qua nữa.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, choáng váng.

“Tóm lại, tuy rằng em không phát hiện, nhưng em đã làm duyên làm dáng trước mặt anh, cảnh xuân lộ hết.” hoàng ngữ của Lịch Xuyên vô cùng phong phú, từ cổ đại tới hiện đại đều có.

(Hoàng ngữ – từ ngữ dùng trong erotic novel đó).

“Nói bậy...anh nói bậy!” tôi thẹn quá thành giận.

“Vì cửa xe anh là loại chống chói, lúc chàng vạng từ ngoài nhìn vào trong không thấy gì. Lúc đó anh đang ngồi trong xe, sợ em xấu hổ, sợ tới mức không dám đi ra.”

“Vương Lịch Xuyên! Anh dám rình coi!”

“Á! Á! Thật xin lỗi! Anh không cố ý...I’m terribly sorry!” Phiên ngoại 2 : Hiệu sách

Tôi đã hoàn thành quyển “Chuyện cũ của Lịch Xuyên” trong thời gian rảnh rỗi, một ngày sau khi xuất bản, tôi được một hiệu sách mời tới kí tên tặng sách.

Mặc dù Lịch Xuyên đã đọc vài chương đầu của quyển sách này, nhưng anh thẳng thắn thừa nhận : thứ nhất, số lượng chữ Hán anh biết rất hữu hạn, lại lười ta từ điển, cho nên cơ bản là đọc không hiểu. Thứ 2, phần mà anh xem làm ặt anh đỏ rục, anh từ chối đọc tiếp...

“Vậy anh có để ý tên truyện là “Chuyện cũ của Lịch Xuyên” không? Giống như anh đã...ừm...chết rồi vậy?”

“Không để ý.”

“Nếu không em lấy tên khác cho nam chính đi, không gọi Lịch Xuyên nữa.”

“Đừng lo.”

Không đúng nha, Lịch Xuyên là người rất chú trọng quyền riêng tư nha. Tôi buồn bực.

“Tại sao không lo?”

“Nếu em hỏi bố anh, ông sẽ nói cho em chữ “Lịch” không viết như vậy. Tên thật trên hộ chiếu của anh là tên ghép vắn, hai chữ “Lịch Xuyên” này vốn do em tự đặt.”

“Cái gì? Cái gì?” tôi nhảy dựng lên! Thì ra là kết hôn 1 năm rồi, ngay cả tên tiếng Trung của chồng mình cũng viết sai!

“Đúng vậy,” Lịch Xuyên cười nói “Lần đầu tiên em viết hai chữ này là lần đầu tiên em ở Long Trạch. Em để lại cho anh một tờ giấy, nói “Lịch Xuyên, tôi về trường. Không cần đưa tôi”, trên tờ giấy đó viết như thế này, Lịch có chấm thủy. Nói thật, lúc ấy anh còn không biết chữ này, lại là giản thể, anh còn chạy đi tra từ điển kia.

“Vậy rốt cuộc thì anh là chữ Lịch nào?”

“Ha ha, không nói cho em. Đây là nhược điểm cả đời của em.”

Lúc tôi tới hiệu sách, Lịch Xuyên cũng đi. Vì tôi nói cho anh, tôi sợ gặp độc giả. Lịch Xuyên nói để anh đi theo tôi, anh sẽ lén lút ngồi đằng xa, cổ vũ tôi.

Hôm đó tôi ăn mặc rất lịch sự, ngồi nghiêm trang kí tên. Người trong hiệu sách rất nhiều, nhưng mới kí có 10 phút đã xong. Ngẩng đầu nhìn, phía trước có một hàng khác, mỗi người trong hàng đều đang cầm một quyển “Chuyện cũ của Lịch Xuyên” trong tay. Kỳ quái, tôi là tác giả, tại sao người ta lại không tìm tôi xin chữ ký?

Tôi hỏi một cô gái trông giống học sinh trung học trong hàng : “Xin hỏi...bạn đang đợi tác giả ký tên à?”

Cô gái đó nhìn tôi một cái, gật gật đầu, lại lắc đầu.

Tôi vội vàng cười với cô gái : “Cái kia...tôi chính là tác giả, thật đó, không thật không lấy tiền.”

Cô gái thật khách khí bắt tay với tôi, mở sách ra, xin chữ ký. Sau đó không thèm để ý tới tôi nữa, tiếp tục xếp hàng.

Xấu hổ gần chết. Tôi kiễng chân nhìn ra đằng trước, mọi người xếp tới tận cửa, nhìn không thấy cuối.

“Xin hỏi, mọi người đang làm gì vậy?” tôi lễ phép hỏi.

“Chúng tôi đang đợi Lịch Xuyên ca ca kí tên.”

Ồ hô! Lẫn lộn đầu đuôi, tôi trợn tròn mắt.

Tôi đi dọc theo tới cuối hàng, quả nhiên thấy bạn Lịch Xuyên thân yêu đang ngồi kí tên ột nữ sinh, vừa ký vừa nói : “Hy vọng bạn không để ý việc tôi ký tiếng anh, tên tiếng Trung tôi viết không tốt lắm, sợ bạn cười.”

Cô nữ sinh đỏ mặt, ngây ngô cười, lại còn rưng rưng nước mắt : “Không, không, Lịch Xuyên ca ca, thấy anh vẫn sống khỏe mạnh, em rất vui cho anh!”

“Ừ...quan lớn của các bạn có phải hành hạ tôi sắp chết trong sách luôn không?”

Một đám người vây quanh anh, liều mạng gật đầu : “Đúng vậy, đúng vậy, là thế đó, bọn em khóc gần hết nước mắt luôn!”

“Xin hỏi, Lịch Xuyên ca ca, có thật là anh chỉ có một chân không?” một nữ sinh khác sợ sệt nói.

“Đúng vậy,” vẻ mặt Lịch Xuyên rất vui vẻ “Bạn có muốn chứng thực một chút không?” đang nói tới đó, thấy tôi, cúi đầu xuống : “Oops!”

Sau đó anh ngẩng đầu nói với mọi người : “Quan lớn tác giả đang ở đây, xin mọi người cho tôi chút mặt mũi, xin chữ ký của cô ấy nhiều hơn, được không?”

“Được nha được nha!”

Mọi người rút cuộc vây quanh tôi lại.

Ra hiệu sách, tại một góc đường yên tĩnh, Lịch Xuyên bỗng nhiên kêu tôi lại.

Anh lấy một chiếc hộp gỗ kiểu cổ điển ra từ túi xách, mở hộp ra, lấy ra một tập giấy còn dày gấp hai lần sách của tôi.

Tập giấy kia nhìn có vẻ tinh xảo hơn sách của tôi, đóng thành dạng quyển sách, to khoảng bằng một tập tranh.

Anh hôn tôi một chút, đưa quyển vở cho tôi : “Hôm nay là sinh nhật của chúng ta, đây là quà sinh nhật của em.”

Trên bìa quyển sách đó viết :

“Letters to Xiaoqiu” (Thư gửi Tiểu Thu)

Mở trang đầu tiên ra, tôi thấy một lá thư tiếng Trung :

“Hi Lịch Xuyên,

Có kết quả kỳ thi giữa kỳ rồi. Em làm bài khá tốt, ngay cả môn phương pháp đọc kém nhất cũng được 86 điểm. Anh thích không? Buổi trưa em và An An ra công Bắc ăn mì bò. Em bỏ rất nhiều rau thơm. Mì rất

thơm. Buổi tối em tự học, mang theo một ly trà đặc. Ở đó em đọc xong quyển “Thiên Long Bát Bộ” cuối cùng. Đúng vậy, em không chăm chỉ lắm, muốn nghỉ ngơi một chút. Tiểu Thu.”

Dưới đó là hồi âm của anh, tôi dịch ra thế này :

“Hi Tiểu Thu, làm bài kiểm tra tốt như vậy, anh rất tự hào vì em. Mi thịt bò ở cổng Bắc, là chỗ chúng mình đã ăn kia à? Anh còn nhớ em nói chỗ đó canh thịt bò màu trắng, nước dùng tinh tế, mùi vị đậm đà. Thật xin lỗi, Tiểu Thu. Ngày chia tay anh không thể nói gì, chỉ có thể vội vàng bỏ đi. Lúc đó anh cảm thấy mình đúng là một người nhu nhược. Anh mang theo một chiếc gối em hay dùng, trên đó còn vương lại hơi thở của em, hương vị thật đặc biệt. Bây giờ anh ở trong bệnh viện, vẫn gối lên nó ngủ, dường như em vẫn còn ở cạnh anh. Ca mổ của anh được định vào 10 giờ sáng mai. Mọi người nhà anh đều đi nhà thờ cầu nguyện cho anh. May mà em không có ở đây, cũng không hề biết gì, anh không muốn thấy em đau lòng khổ sở. Cho dù như thế nào đi nữa, em đều chúc anh may mắn, đúng không? Yêu em, Lịch Xuyên.”

Tôi xem từ đầu tới cuối, kể từ giữa sách, email của tôi đã hết, nhưng anh vẫn viết tiếp, những đoạn độc thoại thật dài, tiếng Anh tiếng Trung xen lẫn nhau.

Tôi im lặng nhìn anh, vô cùng cảm động.

Anh vuốt ve mặt tôi, dịu dàng nói : “Thật ra mỗi một lá thư của em anh đều trả lời. Không có sức gõ chữ, anh lén ghi lại bằng máy ghi âm. Sau đó em không gửi thư cho anh nữa, anh vẫn thường xuyên viết. Anh không nói cho René, điều này đã thành thói quen của anh rồi.” anh đặt tay tôi lên tim anh, tiếp tục nói “Anh vốn tính ủy thác những lá thư này cho René trong di chúc. Nếu có một ngày, em xảy ra chuyện gì, hoặc không còn sống được bao lâu nữa, René sẽ gửi những lá thư này cho em, để cho em biết trên thế giới này, từng có một người yêu em vô cùng sâu đậm.”

Tôi ôm quyển sách dày cộm vào trong ngực. Bốn cột nỡ nộ cười : “Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới, nếu em xảy ra chuyện gì, thì hơn phân nửa là vì anh, nếu em thật sự sắp chết, cũng hơn phân nửa là bị anh tức chết à?”

Lịch Xuyên nhìn vào mắt tôi, ánh mắt thâm trầm, chăm chú, giống như đang tìm bóng dáng của chính mình trong mắt tôi vậy : “Tiểu Thu, sau khi phẫu thuật, anh không dám nhìn chính mình, cũng không chụp ảnh, trong nhà cũng không có chiếc gương to nào. Anh vẫn nghĩ, những thứ đẹp đẽ sẽ luôn bỏ anh đi, chờ đợi anh, chỉ có cái chết và sự mục rữa. Không phải sao? Nếu trong tay em cầm được chiếc búa rồi, thì mọi thứ chỉ là một chiếc đinh mà thôi. Nhưng mà,” trong mắt anh ánh lên ánh mắt trời, cũng có những giọt mưa “Ồ em anh lại thấy cái đẹp mà anh đã mất đi từ lâu, trong mắt em, anh đẹp đẽ như vậy.”

62. Ngoại Truyện 3 (phần 1)

Phiên ngoại 3: Sau khi Lịch Xuyên trở lại

Tuần thứ hai sau khi Lịch Xuyên về Côn Minh, anh nhận được vài thùng to gửi từ Thụy Sĩ : xe lăn, thuốc hay dùng và quần áo của anh. Sau đó gần như cứ hai tuần chúng tôi lại tới bưu điện một lần, những đồ được gửi tới bao gồm đồ ăn, văn phòng phẩm, ga giường và chocolate. Bà nội của Lịch Xuyên thậm chí còn gửi tới một chiếc sofa đơn mà Lịch Xuyên hay dùng. Chúng tôi không ngừng nhận đủ loại thùng về nhà dưới ánh mắt tò mò của nhân viên bưu điện, mấy thứ đồ đó được nhét đầy các góc, xe lăn đã được nhét xuống gầm giường ngay ngày đầu tiên xé vỏ.

Lúc trước khi làm việc, vì hay đi họp, đàm phán và gặp khách hàng, Lịch Xuyên một ngày tám tiếng đều mang chân giả. Đối với người bị cắt cụt mà nói, đây là một chuyện vô cùng khó chịu và cần nghị lực. Cả người anh sẽ chảy mồ hôi rất nhiều, nếu không cẩn thận bị ngã, còn có thể bị gãy xương. Sau vài lần bệnh nặng, những vị trí bị phẫu thuật trên người anh càng yếu ớt hơn.

Thời gian sử dụng chân giả đã bị hạn chế rất nhiều, gần hai năm nay anh đã bị bắt chuyển sang dùng nạng đôi.

Nhưng mà chỉ cần còn có thể đứng lên, Lịch Xuyên tuyệt đối sẽ không dùng xe lăn. Anh nói xe lăn khiến anh trông giống người tàn tật.

Nghe được câu này làm tôi xấu hổ muốn chết.

Lịch Xuyên lại sửa lại, anh là người tàn tật, nhưng anh không muốn trông thật tàn tật.

Tôi tiếp tục xấu hổ.

Lịch Xuyên nói rằng mặc dù anh đã chấp nhận bộ dạng của mình nhiều năm rồi, cũng biết có một số việc không tiện để làm, nhưng anh không thích người khác dùng thái độ đối xử với người tàn tật để đối xử với anh.

Đối với anh. Nói cụ thể ra, thì anh không thích bị người khác chú ý hoặc chăm sóc đặc biệt. Cho dù chỉ là vô tình lộ ra trong cách nói chuyện thôi cũng sẽ khiến anh cảm thấy rất không tự nhiên.

Anh chỉ muốn làm một người bình thường, muốn mọi người dùng thái độ bình thường đối xử với mình.

Mà tôi, Tạ Tiểu Thu. Về mặt này lại là một tấm gương xấu.

Ngày thứ 3 sau khi trở về, anh vì không quen khí hậu nên sốt ột lần, tôi đưa anh đi bệnh viện, khẩn trương như sắp tận thế tới nơi vậy. Lịch Xuyên chỉ tiêm một mũi hạ sốt liền về nhà, chết sống không chịu nằm viện. Anh không dám ở lại bệnh viện lâu, sợ tôi chịu không nổi.

Tôi nói thần kinh tôi không yếu như vậy, anh vẫn tồn nguyên một buổi tối để an ủi tôi. Nói cho tôi biết bệnh tình của anh tốt hơn rất nhiều rồi, trước mắt không có dấu hiệu chuyển biến xấu, kêu tôi cứ việc yên tâm

Tiếp theo anh lại giải thích cho tôi từng thuật ngữ y học một, còn lấy mấy lọ thuốc hay dùng ra cho tôi xem.

Mặc dù như vậy, nhưng tôi vẫn thức trắng một đêm.

Tôi sợ Lịch Xuyên chết trong lòng tôi, còn sợ hơn việc anh rời đi khi còn sống.

Kể từ hôm đó, Lịch Xuyên bắt đầu gọi tôi là honey.

Chúng tôi mở thùng thứ hai nhét đầy quần áo của Lịch Xuyên ra. Đồ tây nguyên bộ, cà vạt, sơ mi, áo thun, quần bò, giày, đồ lót...tất. Tôi nghĩ, có thể là Tế Xuyên và René lôi tất cả mọi thứ trong tủ của Lịch Xuyên ra, sau đó nhét hết vào chiếc thùng to gần bằng cái tủ lạnh này.

Toàn bộ quần áo đều được lấy ra, chất đầy trên giường.

“Lịch Xuyên,” tôi thở dài “Trung Quốc là một quốc gia dệt may, em không biết tại sao anh trai anh còn phải gửi quần áo cho anh, đâu phải không mua được ở đây đâu.”

“Quốc gia dệt may? Sao anh không biết?”

“Con đường tơ lụa chắc anh cũng biết đi?”

Anh dừng lại một chút, nói : “Honey, anh không tùy tiện mua quần áo.”

“Vậy sao có nhiều đồ vậy—”

“Anh thích cái nào thì mua cái đó thôi. Quần áo trong đồng này đều rất vừa người, có hơn một nửa là may theo số đo. Đặc biệt là quần.”

Anh lấy một chiếc quần bò ra : “Em xem, chiếc quần bò như thế này em đâu có mua được đâu.” Anh mặc vào cho tôi xem, quả nhiên vừa khít. Ống quần bên phải bị cắt tận gốc, đường may rất vừa vặn.

“May cái này cũng đâu có khó, chẳng lẽ Côn Minh không may được?”

“Côn Minh may cũng được, nhưng anh không thích bị người ta đo.”

Đúng là lập dị, tôi cười : “Như vậy, gửi mớ quần áo này tới là ý của anh?”

“Đúng vậy.” hai mắt Lịch Xuyên sáng ngời nhìn tôi, “Anh chỉ mặc quần áo do chính mình chọn, và quần áo do thợ may riêng của anh may. Period.”

Mỗi khi anh bị tôi hỏi tới hết kiên nhẫn, liền thích dùng từ này : period. Chấm hết.

“A, còn nói anh không có tính cách thiếu gia...đúng là đồ tiểu tư sản.”

Mười năm qua thời gian tôi sống cạnh Lịch Xuyên không dài lắm. Tính tổng cộng tất cả các ngày chúng tôi ở cạnh nhau không quá một tháng, mỗi lần đều ở khách sạn cao cấp với phương tiện đầy đủ. Hoặc là căn hộ xa hoa.

Chúng tôi chưa từng ở trong kiểu nhà lầu tối đen cổ xưa với hàng hiên đầy rác như vậy.

Lịch Xuyên vừa tới đây được một ngày liền bắt đầu làm vệ sinh. Ngày nào cũng rửa chén, nồi, nắp nồi, ngay cả chai nước tương cũng không tha. Sau đó bắt đầu lau bàn, lau nhà, chà bồn cầu, đổ rác. Tôi gọi anh là “dọn dẹp cuồng”. Anh nói tiếng Đức cũng có từ này, là “Putzteufel” (quỷ dọn dẹp). Lịch Xuyên còn mở rộng phạm vi dọn dẹp ra tới toàn bộ hàng hiên của tầng một, đều được hàng xóm nhất trí khen ngợi.

Lịch Xuyên có năng lực cân bằng khiến người ta kinh ngạc. Anh có thể đứng thẳng trong một thời gian dài, ngẩng đầu ưỡn ngực, không hề nhúc nhích, nếu không nhìn phía dưới, thì thậm chí không thể nhìn ra là anh chỉ có một chân. Lịch Xuyên nói, anh là cao thủ trượt tuyết, xém nữa bị huấn luyện viên giật dây đi tham gia Đại hội thể thao dành cho người tàn tật rồi. Nhưng lúc đó anh toàn tâm toàn ý muốn làm kiến trúc sư, nên lại thôi.

Nói tới đây tôi lại hỏi anh : “Không phải anh học Kinh tế à? Tại sao lại đổi nghề?”

Câu trả lời nằm ngoài dự kiến của tôi : “Vì anh trai anh.”

“Vì anh trai anh?”

“Sau khi phẫu thuật, anh trai anh sợ anh học đại học không thể chăm sóc cho bản thân được, quyết định chuyển trường tới Chicago. Đại học Chicago cũng có khoa Kiến trúc, chỉ có điều không bằng Havard. Anh suy nghĩ một hồi, thay vì anh ấy chuyển trường thì không bằng anh chuyển. Vì vậy anh chuyển qua Havard.”

“A...Havard!” tôi nhớ tới bộ phim “Câu chuyện tình yêu” nổi tiếng kia, “Có theo đuổi cô nào không?”

“Mấy năm đầu anh rất ít tham gia hoạt động chung,” anh nói “Việc học rất nặng, ép tới mức người ta thở không nổi. Hôm nào anh cũng học tới rạng sáng.”

“Có cần liều mạng như vậy không?”

“Bố anh từng dạy trong khoa đó, anh không muốn làm ông mất mặt.”

“Ai, Lịch Xuyên, xem những gì anh từng trải qua, xem đi xem lại cũng là một bộ tiểu thuyết đó nha.”

Anh nhéo tai tôi.

Tôi kéo chiếc tủ năm ngăn duy nhất trong phòng ngủ ra, nhét tất cả quần áo của mình vào hộp giấy.

Lịch Xuyên ngăn tôi lại : “A, anh đâu có ý này đâu.”

“Quần áo của anh mắc như vậy, phải cất giữ cẩn thận. Quần áo của em đều rất rẻ, nhét vào đâu cũng được.”

“Không được, mỗi người một nửa, nếu không ngày mai anh đi mua một chiếc tủ quần áo mới.”

“Đừng mua, phòng nhỏ quá bỏ không vừa. Vậy mỗi người một nửa đi.”

Chúng tôi ngồi trên giường, tốn hơn một tiếng đồng hồ gấp mỗi chiếc quần áo thành một cục thật nhỏ, nhét từng cái từng cái một vào tủ.

Một lát sau, Lịch Xuyên đứng dậy tìm nệm. Tôi tới phòng khách đưa cho anh đôi nệm chống khuỷu anh hay dùng.

Đôi nệm làm bằng hợp kim này được chế tạo dựa theo chiều cao của anh. Tay cầm màu đen, màu kim loại sáng bóng, vừa nhẹ tăng lại vừa cứng vô cùng.

Tôi cầm trên tay đo đo, lại so so, bỗng nhiên phát hiện một vấn đề lớn.

“A, Lịch Xuyên anh xem nè, hàng Thụy Sĩ của anh cũng có hàng giả! Chiều dài của hai chiếc nạng này không giống nhau!” tôi nhin không được tức thay anh “Anh dùng lâu như vậy mà cũng không phát hiện à?”

Thật ra Lịch Xuyên có tới vài đôi nạng như vậy, lúc mới quen biết anh vẫn dùng hiệu này, tôi đưa cho anh rất nhiều lần, lại chưa bao giờ quan tâm tới vấn đề chiều dài.

“Tới đây tới đây, honey,” anh lấy ra một chiếc bút, một tờ giấy “Để anh phổ cập cho em một chút kiến thức về người tàn tật.”

Tôi ngồi xuống cạnh anh, thấy anh vẽ một hình người nho nhỏ trên giấy : “Anh thiếu chân phải, nên lúc đứng dậy trọng tâm sẽ lệch về phía bên trái, đúng không?”

“Đúng.”

“Vai anh cũng sẽ nghiêng qua bên trái.”

“Đúng.”

“Để giữ vững trọng tâm và sự thoải mái lúc di chuyển, nạng bên phải sẽ cao hơn một chút.” Nói xong anh dùng nạng gõ nhẹ đầu tôi một cái, “Cho nên đây không phải là hàng giả kém chất lượng.”

Tôi ngậy ra, hỏi : “Hồi giờ vẫn là như vậy à? Kể từ ngày em quen biết anh, nạng của anh vẫn là một ột thấp như vậy à?”

“Đúng vậy.”

“Mà em lại chưa bao giờ phát hiện?” về mặt tôi vô cùng mất mát.

“Điều này rất bình thường, em đâu có cần dùng nạng đâu.” Anh an ủi tôi.

“Ít nhất cũng nói lên em là một người thật vô tâm!”

“Anh không nói như vậy...”

“Hèn gì nhiều năm như vậy anh cũng không để ý tới em!”

“Không phải như vậy...”

“Em không đủ tiêu chuẩn, em mới là hàng giả kém chất lượng!”

Tôi đột nhiên khóc rống lên, nước mắt giàn giụa.

“...”

“Honey—” anh kéo tôi ra khỏi giường, ôm chặt lấy tôi “Trên đời này không ai đủ tiêu chuẩn bằng em hết.”

Sau đó anh bắt đầu thề, sẽ ở cạnh tôi vĩnh viễn, thọ lâu trăm tuổi, đầu bạc răng long, kiếp này vĩnh viễn sẽ không chia xa...blablabla...

Lịch Xuyên không phải là một người thích thề thốt, hơn nữa không thích lấy những chuyện quan trọng ra để thề. Nhưng một khi phát hiện tôi không khống chế cảm xúc được, thề thốt sẽ thành chiêu cuối cùng để an ủi tôi, anh bắt đầu lặp đi lặp lại mấy câu lời ngon tiếng ngọt đó. Dùng giọng nói trầm thấp đầy hấp dẫn thì thâm bên tai tôi. Giống như Phật đang hát vậy. Tôi liền khôi phục lại sự trầm tĩnh, tính tình trở lại bình thường trong tiếng hát của Phật.

Tôi dần dần tin tưởng quyết định rời đi vào chín năm trước của Lịch Xuyên là chính xác. Năng lực xử lý nguy cơ tình cảm của tôi kém xa tôi nghĩ, mặc dù vậy tôi lại có năng lực lảng tránh những nguy cơ đó tốt hơn dự kiến.

“Nói cho em biết, Lịch Xuyên, khi anh bị chẩn đoán mắc bệnh ung thư, bố anh có giấu diếm anh không?”

“Không.” Anh nói “Ông còn trước tiên nói cho anh. Còn cho anh biết loại bệnh này tỉ lệ sống sót thêm năm năm chỉ có từ ba mươi phần trăm tới năm mươi phần trăm.

Tôi trách : “Lúc đó anh mới có 17 tuổi, bố anh tin chắc rằng anh có thể thừa nhận được sự thật này à?”

“Có thể bố anh cho rằng anh có vẻ tough hơn. Nếu là anh trai anh, thì bố sẽ giấu bớt một phần.”

Tôi ôm tay : “Nhưng anh lại cảm thấy em không thể thừa nhận sự thật này?”

“...lại nữa rồi.”

“Vì em là phụ nữ, phụ nữ là loại động vật có tình cảm yếu ớt.”

“Phụ nữ cũng có người kiên cường.”

“Nhưng em lại không kiên cường?”

Anh nhìn tôi, không biết nên trả lời như thế nào.

“Em không kiên cường chỗ nào?”

“ ... ”

“Lấy một ví dụ thử xem?”

“Ví dụ như, anh đã bỏ đi rồi, mà em vẫn viết mấy trăm lá thư?”

“Đó là kiên cường, bám dai như đĩa là kiên cường.”

“Come on.”

“Điều này chứng tỏ thần kinh của em rất vững, cho dù anh đá như thế nào cũng không được.”

“ ... ”

“Vì vậy anh sai rồi, lúc ấy anh phải cho em biết chân tướng.”

Anh vỗ vỗ mặt tôi, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nói : “Em đã biết chân tướng rồi, vậy anh nói cho em một chuyện vậy.”

“Nói đi.”

“Hôm qua có người gọi điện thoại cho anh, em tiếp, đúng không?”

“Đúng. Ông ta nói tiếng Đức nên em không hiểu.”

“Ông ấy là bác sĩ của anh.”

Mặt tôi lập tức trắng bệch.

“Trước khi tới Côn Minh anh từng chụp X quang ngực. Phát hiện ba chấm rất nhỏ trên phổi anh. Họ nghi ngờ ung thư lại di căn, nhưng không chắc lắm, phải đợi sáu tuần nữa mới đi chụp lại được...”

Tôi ngơ ngác nhìn anh, đầu trống rỗng, trong khoảnh khắc không thể hô hấp.

Sau đó tôi ngã thẳng xuống.

Lúc tỉnh lại tôi phát hiện mình đang nằm trong vòng tay của Lịch Xuyên, miệng cay xè.

Là rượu, rượu mạnh.

Tôi nhìn anh không hiểu, anh chỉ chai rượu xái trên bàn : “Anh vô cùng tin tưởng rằng thần kinh cứng rắn của em không ngắt, chỉ có đầu em ngắt mà thôi.”

Sau đó nước mắt tôi bắt đầu trào ra, cả người run lên nhìn anh : “Đây là...sự thật à?”

“Đương nhiên không phải.” anh thở dài, lấy di động ra, ấn một số : “Đây là bác sĩ phụ trách của anh, biết nói tiếng Anh, không tin tự em hỏi đi.”

63. Ngoại Truyện 3 (phần 2)

Bác sĩ của Lịch Xuyên tên là Herman, ông ta dùng tiếng Anh mang đầy âm Đức giải thích bệnh tình hiện tại của Lịch Xuyên với tôi. Anh nói mặc dù sức khỏe của Lịch Xuyên chưa khôi phục tới trạng thái lý tưởng, nhưng tốt hơn năm ngoái rất nhiều. Không điều tra ra chỗ di căn nào mới cả. Nhưng ông ta có nói thêm, bệnh nhân như Lịch Xuyên, khả năng di căn luôn luôn tồn tại. Cho nên, just live with it.

Tôi lo lắng nhìn anh, nửa ngày không nói gì.

“Honey, em sao rồi?” anh ôm lấy mặt tôi, lấy lòng cười “Thật xin lỗi, không nên giận ác như vậy. Em đứng là ngã xuống một cái “rầm” luôn. Anh còn nghĩ không biết em có thể chịu đựng được bao nhiêu giây. Còn chóng mặt không? Muốn uống gì không? Anh đi rót nước trái cây cho em.”

“Vương Lịch Xuyên...anh dám đùa giận em.”

Sợ nghe tôi gào rú, anh nhặt nạng lên đi vào bếp nhanh như chớp.

Anh bỏ nước trái cây trong một chiếc bình đập kín mít đưa cho tôi, tôi nốc một ngụm lớn, át đi mùi rượu trong miệng.

Sau đó, tôi bám riết không tha hỏi : “Bác sĩ đã nói anh không sao rồi, tại sao sáng nay anh lại ở trong toilet hơn hai tiếng đồng hồ? Có phải có dấu hiệu gì khác không?”

Lịch Xuyên ngủ sớm, tôi thích ngủ nướng, trước kia chúng tôi chưa bao giờ giành toilet. Bây giờ anh đã trở lại, tôi muốn tranh thủ càng nhiều thời gian ở cạnh nhau càng tốt, vì vậy cũng bắt đầu dậy sớm.

Vấn đề đã xuất hiện.

“OK, tiếp theo là báo cáo của anh. Anh xuống giường uống thuốc, vào toilet đi vệ sinh 2 phút. Sau đó cạo râu, 10 phút, đánh răng 2 phút, tắm rửa 30 phút.

Đi ra chải đầu 5 phút, mặc đồ 5 phút. Anh còn làm gì nữa? À, đúng rồi, ai đó kêu hoa tai hư rồi, anh sửa cho em mất 30 phút, sửa rất chăm chú, không thấy một chiếc khác đã rơi vào lỗ thoát nước của bồn rửa, vì lấy chiếc hoa tai kia ra anh tổn...không biết nữa, có lẽ là 30 phút—”

“...Lịch Xuyên anh lải nhải á.”

“Chưa nói xong, tiếp tục. Anh ra ngoài mua sữa đậu nành và bánh rán, ền mang ví tiền của em. Anh hỏi ông chủ có lấy đồng franc của Thụy Sĩ không, ông ta kêu sợ là tiền giả, còn nói có biết em nên nợ cũng được. Ông ta hỏi anh muốn bánh gì, anh kêu bánh bình thường là được rồi. Nhưng ông ta lại nói bánh rán của Võ Đại Lang là ngon nhất. Anh hỏi ông ta Võ Đại Lang là ai, ông ta nói Võ Đại Lang là nhân vật trong “Thủy Hử”. Anh nói anh đọc “Thủy Hử” rồi, tại sao không biết Võ Đại Lang? Ông ta nói nếu anh không biết Võ Đại Lang chứng tỏ anh chưa đọc “Thủy Hử”. Anh nói anh nghe bạn gái của mình kể “Thủy Hử” rồi, bạn gái của anh tuyệt đối chưa từng nhắc tới Võ Đại Lang. Ông ta tức giận, nói một là bạn gái của anh là đồ lừa đảo nếu không thì là người nước ngoài. Anh nói bạn gái của mình là người Vân Nam, ông ta không tin. Ông ta nói lần sau em đi mua sữa đậu nành nhất định phải giải thích rõ ràng...”

“Anh nói mệt chưa?”

“...sau đó anh đi về, nửa đường gặp được bà cụ nhà bên. Bà ấy nói sữa đậu nành ở chỗ đó bị pha loãng rồi, không bằng tự xay, giới thiệu máy xay sữa đậu nành hiệu Cửu Dương. Anh nói nhất định anh sẽ mua một cái...”

“Anh làm ơn đừng nói nữa, em sắp điên luôn rồi!”

“Vậy em nói đi, tại sao anh không biết ông Võ Đại Lang kia?”

“Được rồi, câu chuyện em kể cho anh không phải là “Thủy Hử”, mà là “Kim Bình Mai””

“Trong “Kim Bình Mai” không có Võ Đại Lang à?”

“Có, nhưng em không nhắc tới. Nếu nhắc tới chắc chắn anh sẽ thấy Phan Kim Liên là một người đàn bà hư hỏng.”

“Rốt cuộc thì cô ta có hư hỏng hay không?”

“Ừm, về điều này...Lịch Xuyên, văn hóa của Tổ Quốc ngàn năm tinh thâm, chỉ riêng vấn đề này thôi cũng đủ viết luận văn Tiến sĩ rồi. Còn bây giờ, chúng ta không nói tới vấn đề này nữa, đi mua đồ ăn đi.” tôi vỗ vỗ vai anh, “Sau này buổi sáng anh muốn làm gì thì làm, trăm ngàn lần đừng báo cáo với em.”

Lúc ra ngoài Lịch Xuyên mặc một chiếc áo thun màu trắng, ăn bò màu lam.

Tôi xách giỏ mua đồ đi với anh. Chợ cách nhà không xa, đi bộ khoảng 20 phút là tới. Tôi có chút nhớ nhung thời gian anh chỉ dùng nạng đơn, chúng tôi có thể tay trong tay giống một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm. Bây giờ anh dùng nạng đôi, tôi muốn ôm tay anh, lại phát hiện như vậy chỉ gây cản trở anh hành động. Thậm chí tôi không thể đi á gần anh, vì người dùng nạng cần không gian rộng hơn người bình thường.

Cho nên, live with it. Học cách thích ứng. Có thể sống với Lịch Xuyên là tôi đã á thỏa mãn rồi, tôi không thể có những thứ kia được.

Chúng tôi đi dọc một con phố nhỏ về hướng đông, được khoảng 10 phút, chúng tôi đi ngang a một sạp bán trái cây, Lịch Xuyên bỗng nhiên ngừng lại.

Tôi nghĩ anh muốn mua trái cây, nói với anh : “Đợi lúc về lại mua. Nếu mua bây giờ, xách theo nó đi siêu thị, đem đi gửi, rồi lại xách về. Rắc rối lắm.”

Anh không trả lời, chỉ buông một tay ra, ôm eo tôi vô cùng tự nhiên. Ôm rất chặt, cằm đặt trên trán tôi. Anh vốn thích dùng cằm cọ cọ trán tôi từ hồi trước, nhất là lúc râu mới mọc ra. Giống như muốn viết chữ lên đó nhưng lại làm cho tôi rất ngứa.

Tôi ngẩng đầu, kính ngạc nhìn anh.

Anh buông tay xuống, tìm được tay tôi, nắm lại thật chặt, cúi đầu nhìn trái cây bày trong sạp, hỏi : “Đó là táo Fuji à?”

“Ừm...chắc vậy.”

Tôi đang hưởng thụ niềm hạnh phúc vào lúc này.

Lịch Xuyên đã trở lại, tôi không thể tin được đây là sự thật. Nắm chặt tay anh lại theo bản năng, dựa vào ngực anh theo bản năng, nghe tiếng tim đập của anh theo bản năng.

Trong lòng bàn tay chúng tôi đều có mồ hôi, ẩm ướt nắm lại cùng nhau, trong phút chốc tôi đột nhiên ngẩn ra, cả người không khỏi lung lay một chút.

“Sao vậy?” anh đỡ lấy tôi, “Không thoải mái?”

“Không...không biết.” tôi dựa vào người anh, mồ hôi lạnh tuôn ra đầy lưng “Em đột nhiên mơ một giấc mơ.”

“Em?” anh nhíu mày “Ban ngày ban mặt mà nằm mơ?”

“Đúng vậy.”

“Mơ thấy cái gì?”

“Em mơ...em mơ chúng mình đứng chung một chỗ...mua táo.”

Anh chán nản nhìn tôi một cái, xem xét xem tôi đang nói tiếng người hay nói tiếng ỷ, thở dài một hơi, muốn nói gì đó, rốt cuộc lại ngậm miệng lại, chỉ ôm chặt lấy tôi.

Bà chủ chạy ra chào hỏi : “Chào hai em! Đây là táo Fuji đỏ mới nhập về đó, vừa to vừa tươi ngon, chị có thể bán rẻ một chút.” Bà chủ không chỉ có cái đầu to gấp đôi của tôi mà còn mặc một chiếc áo lông màu mè. Bàn tay đeo một hàng nhẫn vàng, trước ngực còn đeo một sợi dây chuyền thật to.

Lịch Xuyên chọn trái to nhất : “Mua một trái thôi được không?”

Bà chủ hơi ngạc nhiên, gật gật đầu : “Được. Trái này to á, chị phải cân đã. Mà thôi khỏi, trả 2 tệ đi.”

Anh lấy ví ra, đưa cho bà ta 100 tệ.

“A, nhiều tiền vậy à? Hai em có tiền lẻ không?”

Chúng tôi đồng thanh nói : “Không có.”

“Vậy hai em trông sạp hộ chị một lát, để chị đi đổi tiền.”

“Không sao, không vội.”

Bà chủ đi cả buổi, tôi cũng không nói gì, vẫn đang ngẩn ra dựa vào người Lịch Xuyên. Một lát sau, Lịch Xuyên thấp giọng hỏi : “Honey, em mơ xong chưa?”

“Chưa...chưa xong.”

“Được rồi đó tiểu thư, mấy biểu cảm vừa rồi của em đủ để ay một bộ phim tình cảm rồi. Đó, chính là vẻ mặt này.” Anh làm điệu bộ cô gái ôm má khát khao về tương lai.

Tôi bị chọc cười : “Vậy à? Không thể nào! Bộ em tuyệt vọng tới mức đó à?”

Lịch Xuyên nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn trời, thở dài thật sau :

“God. What have I done to this woman.” (Thượng Đế ơi, con đã làm gì với cô nàng này vậy.)

Tôi làm bộ muốn giận.

Anh vội vàng nói : “Tối nay anh phục vụ.”

Bà chủ thôi cho chúng tôi một xấp tiền lẻ.

“Làm phiền, ở đây có chỗ rửa không? Tôi muốn rửa á táo này.” Lịch Xuyên hỏi.

“Trong nhà có, em không tiện, để em ấy rửa đi.” bà chủ nhìn chân anh, cả ánh mắt và lời nói đều thể hiện trắng ra.

“Không không, đương nhiên là tôi rửa.”

Lịch Xuyên vào trong nhà rửa táo, tôi đứng trước sạp chờ anh. Bà chủ cười tủm tỉm nhìn tôi : “Bạn trai của em rất chu đáo.”

“Đúng vậy.”

“Bộ dạng cậu ta rất được.” bà ta nói thêm

“Đồng ý.”

“Em có chịu gả cho cậu ta không?” bà đột nhiên hỏi.

“Có.”

“Bố mẹ em đồng ý à?”

Đáp án này rất phức tạp, nói ngắn gọn : “Sẽ.”

Bà ta bỗng nhiên lấy khăn tay ra nước nở : “Trước đây cũng có một người đối xử tốt với chị như vậy, nhưng chị lại vì tiền mà gả cho người khác. Hu...hu...chị chưa bao giờ hối hận như hôm nay!”

Tôi vội vàng ôm bà ta. Bà ta dựa vào người tôi khóc lu loa mười phút, nước mắt làm ướt đầm áo sơ mi của tôi.

Lịch Xuyên cầm á táo rửa rồi đứng bên cạnh, cảm thấy vô cùng kì lạ, chỉ phải ra hiệu cho tôi, dùng tiếng Anh hỏi : “What happened?”

Tôi bất đắc dĩ nhìn anh, thấp giọng nhỏ nhẹ nói, an ủi người đàn bà đau khổ kia.

Cuối cùng, rốt cuộc cảm xúc của bà ta cũng ổn định lại, chúng tôi bắt tay tạm biệt với bà ta. Lịch Xuyên nhét á táo vào tay tôi : “Hai người phụ nữ thành một bộ phim tình cảm, cho dù có en biết hay không. – Côn Minh, đúng là một thành phố phong phú!”

“Đừng nói vậy, người ta chỉ nhớ tới chuyện đau buồn thôi mà.”

“Em ăn táo này đi.”

“Đang yên đang lành ăn táo làm gì?”

“Không phải kiếm chuyện cho em làm trên đường đi sao?” anh cười “Nếu không em cứ mơ mộng hão huyền miết, sớm hay muộn cũng rơi xuống ao.”

Tôi hay đi siêu thị ở phố đông trước khi Lịch Xuyên trở về, chủ yếu là mua mì ăn liền. Sau khi Lịch Xuyên trở về, tôi không đi lần nào nữa. Vì buổi sáng anh thích đi chợ, nói đồ ăn buổi sáng tươi ngon. Anh còn học làm mì, tải từ trên mạng xuống một đồng thực đơn, có một lần còn làm bánh bao cho tôi ăn.

Chúng tôi mua một ít rau và trái cây. Lịch Xuyên chỉ ăn nhẹ, không chế vô cùng nghiêm khắc, mà khẩu vị của tôi lại rất nặng, không cay không vui. Vì để anh không cần làm một món mà chỉ có mình tôi ăn, tôi cũng học ăn nhẹ. Nhưng anh vẫn mua tiêu. Loại hạt tiêu mà người Tứ Xuyên thích.

Kết ả ở chỗ bán hạt tiêu, Lịch Xuyên bị một bà cô khoảng 50 tuổi chặn lại.

Bà cô đó đầu tiên là đứng một bên đánh giá Lịch Xuyên, a một phút, vẻ mặt nghiêm túc đi tới trước mặt chúng tôi.

Tôi cảm thấy bà cô đó trông rất en, nhất định là tôi đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi mà không ra.

Nhưng vẻ mặt đau khổ thảm thiết của bà cô lại khiến chúng tôi giật mình.

Môi bà ta run run một chút, hỏi : “Cháu trai, tình huống bên kia thế nào? Mọi người khỏe không?”

Lịch Xuyên cầm một gói tiêu, nhìn bà ta, không hiểu rõ ý của bà ta lắm : “Cô ơi, ý cô là tình huống...ở bên kia?” “Vấn Xuyên đó. Cháu mới về từ khu thiên tai đúng không? Tình hình trùng kiến bên kia thế nào rồi? Phường cô ủng hộ một xe đẩy áo mùa đông. Bà già như cô không giúp đỡ gì được, liền quyên góp 500 tệ. Quê của cô ở Tứ Xuyên mà, một đứa cháu của cô cũng bị tàn phế, thật khổ a...tuổi nó cũng xấp xỉ của cháu, còn chưa kịp cưới vợ nữa. Cháu trai, nhìn tinh thần của cháu tốt như vậy, khôi phục cũng tốt đó!”

Chuyện gì đang xảy ra vậy trời!

Tôi ngây đơ ra đó, hóa đá.

Lịch Xuyên ơi là Lịch Xuyên, anh mua mớ hạt tiêu đó làm chi để bây giờ người ta hiểu nhầm anh là người Tứ Xuyên vậy.

Động đất ở chỗ đó, Lịch Xuyên đương nhiên biết, chúng tôi cũng có yên góp. Lúc này tôi mới nhớ tới bà cô làm việc cho ủy ban phường. Lúc đó hộ khẩu của tôi ở Bắc Kinh, còn tới chỗ bà ta làm tạm trú.

Tôi nhìn nhìn Lịch Xuyên, vẻ mặt của anh thật kì ái. Vẻ mặt xấu hổ chỉ có thể có ở trên mặt người nước ngoài.

Lịch Xuyên nhìn nhìn tôi, cầu cứu, tôi giơ hai tay lên, lực bất tòng tâm

Tôi có thể nói gì? Chẳng lẽ nói cô ơi cô nhận nhầm rồi, anh chàng này tàn tật không phải vì động đất, mà là vì ung thư?

Nói như vậy chắc chắn sẽ không làm bà cô giật mình, nhưng chắc chắn sẽ làm tôi giật mình. Vì tôi vô cùng dị ứng với hai chữ “ung thư”. Nếu có thể, tôi thà cả đời cũng không nhắc tới.

Giằng co vài giây, Lịch Xuyên nhẹ nhàng ho khan một chút, sau đó, rất can đảm vươn tay ra thật thận trọng, nắm tay bà cô kia, nói với bà ta thật chân thành :

“Cô ơi, cảm ơn cô đã an tâm. Cháu đại biểu nhân dân vùng bị thiên tai cảm ơn cô.”

64. Ngoại Truyện 4 (phần 1)

Phiên ngoại 4

Kết hôn được 6 tháng, tình trạng sức khỏe của Lịch Xuyên dần dần ổn định, bắt đầu làm việc trở lại. Chúng tôi vẫn ở Côn Minh, mỗi tuần Lịch Xuyên sẽ bay đi Bắc Kinh hai lần để giải quyết công việc ở CGP. Nhưng đại đa số các bản thiết kế của anh hoàn thành ở Côn Minh. Công việc ở công ty phiên dịch của tôi cũng rất bận bịu, giảm bớt dịch viết, nhưng nhiệm vụ đi phiên dịch lại tăng thêm, cũng đi công tác liên miên.

Sau khi kết hôn, đồng nghiệp đều nghĩ rằng tôi sẽ bỏ việc để về làm vợ đảm mẹ hiền, nhưng tôi luôn luôn không làm người rảnh rỗi được, Lịch Xuyên cũng tôn trọng sự lựa chọn của tôi.

Tháng 7 năm đó, Lịch Xuyên nhận lời mời tới tham gia gặp mặt hàng năm của kiến trúc sư trên đảo Sicily ở Ý. Trước đó anh sẽ tới Thụy Sĩ hoàn thành phương án thiết kế của một Trung tâm thương nghiệp. Tôi lại vì công ty nhận một đoàn du lịch của chính phủ nên không thể dứt ra, vì vậy chúng tôi chia xa hai tháng trời. Nhiệm vụ của đoàn du lịch vừa chấm dứt, tôi liền xin nghỉ dài hạn 2 tháng đi Thụy Sĩ. Lúc đó Lịch Xuyên đã giao bản vẽ xong, đang họp ở Sicily, anh dặn lái xe của bố anh là Fehn tới sân bay đón tôi, kêu tôi ở nhà bốn ngày, họp xong anh sẽ bay về gặp tôi. Thật ra anh rất muốn chuồn êm, nhưng báo cáo của anh lại được xếp vào ngày cuối cùng, hơn nữa có vài người hợp tác cùng anh nghe tin anh “rời núi”, đều mời anh ăn cơm, anh thật sự không dứt ra được.

Sân bay Zurich không có thay đổi gì lớn.

Máy bay đúng giờ hạ cánh. Để tránh việc chờ lấy hành lý, tôi chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ, đựng laptop, bản dịch chưa hoàn thành và vài quyển tiểu thuyết mới ra để giết thời gian. Trong nhà cái gì cũng có, ngay cả quần áo để thay tôi cũng không thêm lấy.

Thuận lợi qua cổng, tôi đứng ở cửa ra tìm Fehn trong đám người đông nghìn nghịt, không phát hiện ông ta. Trước mặt tôi toàn là người Thụy Sĩ, tôi lại không nhớ rõ mặt của Fehn lắm.

Bỗng nhiên, tôi lại phát hiện một khuôn mặt người Trung Quốc.

Đôi mắt vốn hồ hững kia, vừa nhìn thấy tôi, liền đóng đầy ý cười như một chén nước đầy.

Không ngờ là Lịch Xuyên!!!

Tôi kinh ngạc vội vàng chạy qua, nhào vào lòng anh.

Anh ôm chặt lấy tôi, hôn thật mạnh lên trán tôi, đánh giá tôi từ trên xuống : “Đó là đoàn du lịch gì vậy? Phơi nắng đen như vậy.”

“Không được dùng từ đen, phải dùng từ mạch(39).”

“Được rồi, phơi nắng mạch như vậy.”

“Vương tiên sinh, từ mạch không dùng để miêu tả được—” tôi trêu anh.

Anh mặc một bộ đồ tây màu đen, thắt một chiếc cà vạt tinh tế màu xám, tóc không rối một sợi nào. Có lẽ là vì đi họp, anh mang chân giả, chỉ dùng nạng đơn.

Không phải không chuồn ra được à, anh lại về Zurich sớm hơn tôi một ngày.

“Họp xong rồi à?” tôi hỏi.

“Làm gì có, anh chuồn ra đón em. Đi Sicily với anh được không?” anh giữ chặt tay tôi “Dưới lầu của khách sạn có phòng chơi game, có thể chơi trò chơi. Rảnh rồi anh sẽ dẫn em đi xem núi lửa – núi lửa vẫn hoạt động, còn phun khói ra nữa.”

Anh năn nỉ tôi như một đứa con nít vậy, tôi nhìn anh cười khổ liên tục.

Lịch Xuyên đúng là làm việc cuồng, mỗi khi nhận việc anh sẽ bắt đầu ngày đêm điên đảo, ăn uống hỗn loạn, lúc bận lên thì chỉ nhớ ăn mỗi một thứ : sandwich cá. Lúc có tôi giám sát thì anh coi như nghỉ ngơi bình thường, tôi sẽ khuyên anh không thức đêm. Hai tháng không có tôi bên cạnh, quả nhiên anh gầy xẹp đi.

Lịch Xuyên biết tôi không thích những hoàn cảnh lạ, nhất là hội nghị, tiệc tối xã giao. Tôi hoàn toàn không biết gì về công việc của anh ở châu Âu, chỉ nhìn qua vài tấm ảnh kiến trúc anh thiết kế. Tổng bộ của CGP đặt tại Zurich, sau khi kết hôn Lịch Xuyên vẫn không đi làm, tôi chỉ tham gia tiệc liên hoan cuối năm của công ty với anh. Rất nhiều người dùng tiếng Anh sứt sẹo nói chuyện với tôi, tôi thì theo sát Lịch Xuyên như một chiếc đuôi, xã giao vài câu liền một không thèm nói nữa, Lịch Xuyên thường chủ động dời đề tài đi.

Tôi thở dài : “Không cần tới đón em, mua một vé chuyển cơ cho em là được rồi. Anh tới hồi nào vậy?”

“Sớm hơn em 30 phút.” Anh mỉm cười “Anh bay qua để đón em mà, trốn cuộc họp buổi sáng.”

Tác phong của Lịch Xuyên khá là Đức, anh vốn là một người vô cùng có kế hoạch. Trải qua đợt bạo bệnh đó lại trở nên hay đổi ý, ngẫu nhiên sẽ hứng lên làm vài việc vớ vẩn. Lần này anh đi rất gấp, gần như giành giật từng giây. Tôi cảm thấy hơi bức, nhớ tới lần trước anh qua hải quan. Kiểm tra an ninh cho người tàn tật vô cùng phiền toái, đặc biệt là sau sự kiện 11/9. Mặc dù đã mang theo đủ loại giấy chứng nhận nhưng Lịch Xuyên vẫn bị yêu cầu y hết những người khác, cởi giày kiểm tra. Đối với người bị cắt cụt mà nói thì cởi giày là một động tác rất khó. Lịch Xuyên da mặt mỏng, mỗi lần kể tới chỗ đó đều oán : “This is so embarrassing.” (Thật xấu hổ). Mang chân giả đi qua máy dò kim loại chuông sẽ reo ầm lên, nếu gặp được nhân viên quá đa nghi thì anh còn bị mời vào một căn phòng riêng cởi đồ kiểm tra. Lịch Xuyên hay đi du lịch nên đã sớm quen với trình tự này, đa số sân bay nhân viên khá hiền lành, anh cũng rất thông cảm với số ít người nghi ngờ trong chân giả có bom. Thời buổi bây giờ thật người cũng làm bom được, nói chi là chân giả?

Tôi nhìn xung quanh, phát hiện vấn đề : “Hả, hành lý của anh đâu?”

“Không có hành lý.” Anh vỗ vỗ túi tiền “Chỉ mang hộ chiếu và ví tiền.”

Đúng là lâm trận bỏ chạy, trốn vội vã như vậy, trên trán đầy mồ hôi.

Tôi vuốt ve mặt anh, đau lòng : “Có mệt không?”

“Không sao.” dứt lời, anh kéo valy của tôi qua, tôi cũng không giành với anh.

Nhìn đồng hồ, Lịch Xuyên kéo tôi đi về phía phòng chờ : “Không được rồi, tội mình phải lên máy bay.”

Tới Catania, Scily lúc 2 giờ chiều. Khách sạn rất yên tĩnh. Lịch Xuyên nói hoạt động buổi chiều của hội nghị là hoạt động du lịch, khách đều ra ngoài du ngoạn hết rồi.

Anh dùng thẻ từ mở cửa phòng, vừa bỏ hành lý xuống là Lịch Xuyên liền đề tôi lên cửa.

“Á—”

Anh chặn miệng tôi lại, hôn tôi thật sâu, động tác hơi mãnh liệt. Đầu tôi nghiêng qua nghiêng lại, suýt nữa thở không được, giấy dựa trong lòng anh. Anh buông ra, cho tôi thời gian để thở : “Tiểu Thu, lâu rồi không gặp nhau, em ngoan một chút đi.”

“Không ngoan! Muốn khiêu chiến với anh!” tôi hét lên.

Câu này của tôi chọc giận anh. Bàn tay to của anh đè đầu tôi lại, hùng hổ cản tai tôi, ngậm vành tai trong miệng mình, đầu lưỡi khiêu khích. Tôi vừa đau vừa ngứa, dùng sức kéo tay anh ra, anh chụp hai tay tôi lại, không cho tội nó lộn xộn, cúi đầu xuống tiếp tục triển miên trên môi tôi. Lần này tôi phối hợp, nắm chặt mười ngón tay của anh, thật vui vẻ, làm càn hôn anh. Hai má cọ cọ, mũi cọ tới cọ lui, anh bị ngứa bật cười, để tôi cởi áo anh ra. Cơ thể đầy mồ hôi của anh thoang thoang mùi hạnh nhân. Vuốt ve eo anh, ngón tay vuốt qua bụng anh, eo anh thẳng tắp lên trong tay tôi như cọng hành được ngâm nước vậy. “Trên giường sẽ thoải mái hơn”. Lịch Xuyên lắc đầu. “Vậy trên sofa đi”, anh lại lắc đầu.

Chúng tôi ngã lên mặt sàn cứng rắn. Lịch Xuyên thông dong tiến vào, dùng trán đặt lên trán tôi, trùng to mắt nói với tôi : “Sàn gỗ thật cứng.”

Tôi không thấy đau, lúc anh đè xuống thở nhẹ ra : “Như vậy có gãy xương không?”

“Sofa dễ chịu hơn, không bằng đi sofa đi.” anh nói.

“Vậy anh bỏ ra trước đi.” tôi nói.

“...lần sau đi.”

Trên người Lịch Xuyên luôn có một mùi hương tươi mát mà lại khó xác nhận. Anh vừa mềm yếu vừa cứng rắn tiến vào, điều hòa thổi ra một luồng khí lạnh, quạt trần chậm rãi chuyển động, trong phòng tràn ngập hương vị ô liu đặc trưng của vùng Địa Trung Hải. Chúng tôi như hai dấu sấm quây cuồng trên sàn gỗ anh đào hoa văn tinh tế, nghe thấy xương cốt của chính mình rắc rắc kêu lên, không có kỹ xảo đa dạng, phong phú gì, như dã thú thời nguyên thủy hưởng thụ sự vui thích theo bản năng. Cơ thể vốn hơi lạnh dần dần nóng lên, mồ hôi tuôn rơi trên người. Lịch Xuyên ôm tôi vào ngực dùng sức lần cuối cùng. Một loạt rung động kì dị tràn ngập cả người tôi.

Anh trầm tĩnh lại, vuốt ve mặt tôi như đang suy nghĩ gì đó.

Tôi ngửi mùi gỗ thoang thoảng trên ngón tay anh, nhẹ nhàng nói : “Lịch Xuyên, lần này có thể chúng mình sẽ có con. Bây giờ không phải kỳ an toàn của em.”

Cả người anh hơi run lên.

Trần mặc một lát, anh lắc đầu : “Sẽ không. Anh đã xạ trị quá nhiều lần, các tuyến trong cơ thể đã sớm bị tổn thương. Tinh trùng còn sống rất ít, cơ hội thụ thai...gần bằng không.”

Thật ra từ khi kết hôn tôi chưa nói vấn đề này với Lịch Xuyên bao giờ, trong lòng vẫn thầm nuôi hy vọng. Lần này tôi chỉ vô tình nhắc tới, nhất thời chạm trúng nỗi đau của anh.

“Không có việc gì không có việc gì, em đâu có cần đâu.” Tôi vội vàng sửa miệng “Không có thì không sinh, nếu thích có con chúng mình có thể nhận nuôi mà!”

Anh nằm trên sàn, ngơ ngác nhìn mặt sàn gỗ, không nói gì.

Tôi vào phòng ngủ tìm nệm, sau đó vào phòng tắm xả nước.

Xả nước xong, đi tìm Lịch Xuyên, thấy anh khoác áo ngủ dựa vào tường suy nghĩ.

“Nước xả xong rồi.” ôm anh, tựa mặt vào ngực anh.

“Tiểu Thu,” bỗng nhiên anh thấp giọng, “Anh cũng rất muốn có con.”

Tôi che miệng anh lại, cúi người xuống, hôn vết sẹo nhỏ dài trên người anh, chân anh biến mất từ chỗ đó. Cả người anh cứng lại, da thịt lạnh băng, giống như để phòng gì đó, giây lát sau lại thả lỏng ra, tôi không mặc gì nhu nhược dựa vào người anh.

“Thật xin lỗi—” tôi thì thào.

Ngoại trừ nhân viên y tế và bố anh ra, Lịch Xuyên chưa bao giờ cho bất kì ai nhìn thấy vết thương của mình. Năm gặp chuyện không may, đầu tiên anh mất đi mẹ mình, ngay sau đó lại mất đi một chân, sau đó lại tiếp tục xạ trị, anh mất hết tóc và khẩu vị, thể xác và tinh thần chịu đựng đả kích rất lớn. Tới tận bây giờ anh vẫn cảm thấy vết sẹo của mình thật đáng sợ, trừ tôi ra, anh không muốn cho bất kì ai nhìn thấy.

“Tiểu Thu—” giọng anh trở nên thật nghiêm túc “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Anh nói đi, em nghe.”

“Không được phá nữa,” anh sờ sờ đầu tôi, “Lên sofa ngồi.”

“Cái này mà là phá à? Đây là cuộc sống vợ chồng.”

Anh nhịn không được thở dốc, bị tôi trêu chọc lung tung, hai tay không biết đặt ở đâu. Thật lâu sau, cả người anh không run lên nữa, nhưng lưng lại không ấm lên được. Tôi chồm dậy ôm lấy anh, để anh tựa đầu lên vai tôi.

“Honey...” anh ngập ngừng.

“Người ta chỉ rất muốn thôi mà.”

“Anh phải nói với em chuyện có con.”

“Nói đi.”

“Không phải hoàn toàn không thể có.”

Hai mắt tôi sáng lên.

“Lần đầu tiên hóa trị năm 17 tuổi, lo lắng cho việc sinh con sau này, anh nhận lời đề nghị của bác sĩ cắt trừ một lượng tinh trùng. Nếu muốn có con, có thể thử IVF.”

“IVF?”

“In – vitro fertilization, tiếng Trung nói như thế nào?”

“Thụ tinh trong ống nghiệm.” tôi bắt đầu tính toán “Tinh trùng 17 tuổi nha, 19 năm rồi, còn dùng được không? Sữa chua bỏ tủ lạnh một tháng là hư rồi.”

“Người ta nói, nếu bảo quản tốt, tinh trùng có thể sống sót tới 30 năm.”

Lòng tôi liền cảm thấy bồn chồn : “VẬY...ừm...chất lượng có cam đoan không?”

Anh dựa trên vai tôi, không hé răng. Một lát sau mới nói : “Chắc cũng không kém lắm. Nghĩ lại thử xem, nếu anh bị ung thư năm 9 tuổi, chúng ta liền hết hy vọng. Nhưng em đừng hy vọng nhiều quá, tinh trùng mới cũng chỉ có xác suất thụ tinh vào tuổi này thành công là 30%.”

Tôi cười ngây ngô, bắt đầu mơ mộng : “A...tinh trùng 17 tuổi, thì chính là Lịch Xuyên 17 tuổi nha! A! Lịch Xuyên 17 tuổi là thiếu niên xinh như hoa nha.” Tôi thừa nhận tôi rất háo sắc. Tôi đã xem hình Lịch Xuyên đánh tennis, một chàng trai rất tuấn tú, ánh mắt tràn đầy tự tin và kiêu ngạo. Lịch Xuyên 17 tuổi chịu bệnh tật tra tấn quá nhiều, sau đó anh không chụp ảnh toàn thân nữa. Ảnh chụp ở Côn Minh là tấm duy nhất.

“Đừng vội mừng,” anh nhéo tai tôi “Quá trình IVF rất rườm rà, em sẽ chịu sự tra tấn về cảm xúc.”

Trong nụ cười của anh có một chút hậm hực, giọng điệu cũng không nhiệt tình, thậm chí là lạnh lùng.

Câu trả lời rất chuyên nghiệp, hiển nhiên anh đã nghiên cứu kỹ lưỡng.

Lòng tôi âm thầm phát lạnh.

– Lịch Xuyên không muốn có con, mặc dù anh vô cùng khát vọng một gia đình đầy đủ, một người không biết chính mình còn sống bao lâu, không muốn cho con mình chịu nỗi đau mất cha.

– Tôi cười cười, không nói gì nữa.

Hội nghị có tổ chức tiệc tối và tiệc rượu. Tắm rửa xong Lịch Xuyên dắt tôi ra ngoài mua một bộ đồ dạ hội màu đen, chúng tôi đi dạo một vòng quanh quảng trường Cathedral và phố Via Etnea ở hướng bắc, ăn quýt và dưa gang đặc sản của địa phương, mua một túi hạt dẻ. Lúc quay lại khách sạn, tiệc tối đã bắt đầu. Lịch Xuyên giới thiệu tôi với những người trong giới của anh, mọi người dùng đủ loại ngôn ngữ bàn về tin tức trong nghề, vừa nghe vừa cười một hồi, tôi cố nghe hết sức nhưng vẫn không hiểu, còn phải xã giao với những người tai to mắt lớn. Một lát sau rốt cuộc Lịch Xuyên cũng thông cảm buông tay ra : “Honey, quầy bar bên kia có cà phê và kem, em qua đó uống gì đó trước đi, anh nói chuyện một lát rồi qua với em.”

Tôi vội vàng đi qua như được đại xá.

Quầy bar đặt trong góc tây nam của đại sảnh, tôi gọi muốn ly rượu nho địa phương, nhẹ nhàng nhấp môi, quả nhiên hương vị rất thuần. Sau một hồi, một người châu Âu tóc màu hạt dẻ đi tới, gọi một ly whisky, ngồi trên ghế cao ở quầy bar bắt chuyện với tôi.

Cô ta rất mỹ lệ, quần áo tỉ mỉ, đá quý trước ngực sáng lờ lờ.

“Tôi là Amft”, “Là kiến trúc sư.”

“Tôi là Tiểu Thu”, “Chồng tôi là kiến trúc sư.”

Cô ta đưa mắt lên nhìn, cười hỏi : “Chồng cô là Chúc Điền Quân à?”

“Không phải”, “Chồng tôi là người Thụy Sĩ.”

Tôi không nhắc tới tên Lịch Xuyên, vì tôi không hiểu giới kiến trúc lắm, hiếm lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, tôi không muốn nói chuyện về giới kiến trúc.

“Tôi là người Anh.”

Tôi mỉm cười, có cần nói ra không? Giọng Anh của cô ta rất rõ ràng.

“Tôi tới từ Trung Quốc.”

“Là người Đài Loan, đúng không?”

“Không, tôi đến từ Đại Lục, Vân Nam.”

“Trông cô rất giống người Đài Loan,”, hiển nhiên cô ta chưa nghe tên địa danh đó bao giờ, “Quần áo của cô rất đẹp.”

“Của cô cũng vậy. Tôi thích khăn choàng của cô.”

“Haha, cô rất tinh mắt, cô có tin không? Tôi mua ở Angkor Wat đó, hàng thủ công. Tôi nhìn thấy nó lần đầu tiên liền bị mê hoặc.” cô ta kéo khăn choàng ra khoa tay múa chân, “Hợp gì chán ngắt, 99% là đàn ông. Nay, cô có tin không, bọn đàn ông ngồi tăng bốc nhau lên còn buồn hơn cả phụ nữ nữa.”

Cô ta rất hài hước, tôi nhin không được hỏi : “Chẳng lẽ cô là nữ kiến trúc sư duy nhất ở đây?”

Cô ta cười rất đắc ý : “Đúng vậy. Tổng số kiến trúc sư đăng ký ở Anh chỉ có 12% là nữ, Mỹ chỉ có 9%. Trên thực tế tỉ lệ sinh viên nữ khoa kiến trúc ở các trường đại học là 40%. Kỳ lạ, những người đó tốt nghiệp xong đi đâu?”

Tôi lắc lắc chén rượu : “Hơn một nửa là gả cho kiến trúc sư.”

“Này, cô đang ở thành phố nào của Thụy Sĩ?”, “Tôi có hợp tác với vài công ty kiến trúc nổi tiếng ở Thụy Sĩ, không chừng có quen biết với chồng cô.”

“Chồng tôi là Alex Wong.” Tôi chỉ về phía Lịch Xuyên, “Người tóc đen kia kia.”

Cô ta hít sâu một hơi, trợn tròn mắt : “Oh my god. Cô là vợ của Alex.”

“Đúng vậy.”

“Alex bị cô giấu ở Trung Quốc suốt một năm trời!”

“Tôi bận chút công việc không đi đâu được, anh ấy sẵn sàng ở Trung Quốc cùng tôi.” Không nhắc tới chuyện anh bị bệnh. Ở nước ngoài bệnh tật là điều kiêng kỵ nhất trong xã giao, chuyện Lịch Xuyên bị ung thư chỉ có một vài người bạn biết.

“Alex là người khó tiếp xúc nhất mà tôi từng thấy!” Amft nửa cười nửa trách móc, “Tôi dụ dỗ anh ta rất nhiều lần mà chưa thành công. Anh ta chỉ mời tôi uống rượu một lần, hôm sau liền cướp hợp đồng với tôi. Cũng không phải hợp đồng gì lớn, tôi nói Alex, lần này nhường tôi đi, anh ta nói xin lỗi, anh ta chấm một chiếc nhẫn.”

Cô ta chỉ vào tay tôi : “Chiếc nhẫn này nhất định là mua bằng số tiền đó, năm XXXX, đúng không? Bản vẽ tôi làm học máu 3 tháng mới xong, một tới mức xém lũng bao tử, cuối cùng lại để anh ta giật thầu, Alex là đồ xấu xa, nhiều lần phá vỡ kế hoạch của tôi, tôi muốn tìm anh ta tính sổ.”

Thật ra chiếc nhẫn này được Lịch Xuyên mua ở Thụy Sĩ trước khi chia tay tôi lần đầu tiên. Lúc đó anh rất tin tưởng vào sức khỏe của mình, nghĩ rằng cùng lắm chỉ là kiểm tra thường lệ, liền tới một cửa hàng trang sức mua chiếc nhẫn đính hôn này. Kết quả chỉ một cuộc điện thoại của bệnh viện đã phá vỡ giấc mộng của anh. Lúc nghe xong anh liền ngã ra, bác sĩ nói anh chỉ còn ba tháng, anh chỉ hận không thể chết đi ngay lập tức.

Mặc dù đã trôi qua nhiều năm nhưng lúc Lịch Xuyên kể tới đó cảm xúc vẫn rất phập phồng. Anh đi lang thang một mình bên bờ sông Zurich, đau khổ chịu không nổi, sau đó anh ngồi trong nhà thờ một đêm, im lặng cầu nguyện. Cuối cùng bị anh trai và René kéo đi Thụy Sĩ trượt tuyết. Anh lao hết xuống từ núi cao hết lần này tới lần khác, cố gắng tìm quên trong tốc độ.

65. Ngoại Truyện 4 (phần 2)

Tôi nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, làm sao Amft hiểu được sự trắc trở và đau đớn ẩn trong nó được. Tôi cười không đáp.

May mà Lịch Xuyên đang đi về phía tôi.

“Hi, Amft!” anh nói, “Rất vui được gặp cô. – tôi cứ nghĩ cô vẫn ở Đức thiết kế. Tiểu Thu, để anh giới thiệu một chút, “Amft là kiến trúc sư trưởng của công ty kiến trúc ROB, từng hợp tác thiết kế vài hạng mục với anh. Anh rất thích các bản thiết kế của cô ấy, hợp tác cũng vô cùng vui vẻ.”

Lịch Xuyên khá lão luyện trong các trường hợp xã giao. Dù gì thì mấy đời lập nghiệp của gia đình cũng đã tạo cho anh một mạng lưới quan hệ khá rộng. Lần này tham gia hội nghị ngoài Lịch Xuyên ra còn có một người chú và hai người anh họ của Lịch Xuyên, vì vướng một hạng mục mà đi trước. Nếu không người nhà họ Vương sẽ tổ chức một lần liên hoan gia tộc ở đây.

Tôi cảm thấy ánh mắt Amft nhìn Lịch Xuyên từ đầu tới cuối đều tràn ngập yêu thương và khiêu khích. Giọng điệu cô ta lập tức mềm đi vài phần, đầu hết nghiêng qua bên này lại nghiêng tới bên kia. Đây đương nhiên không phải là người phụ nữ đầu tiên thất thố trước mặt Lịch Xuyên mà tôi thấy, nhưng tôi vẫn hơi ghen.

Anh giới thiệu tôi với cô ta : “Đây là vợ tôi Tạ Tiểu Thu, cô ấy là phiên dịch viên rất giỏi.”

“Chúng tôi đã làm quen nhau trước rồi.”

“Amft, em họ tôi là Moya học đại học năm thứ hai, nghỉ đông muốn tới chỗ cô thực tập một chút, như vậy có được không?”

“Đừng đừng, Alex. Đừng nói là anh muốn gài một tiểu gián điệp tới dò hỏi quân tình nha?”

“Sao vậy được? Vốn cũng có chỗ khác cũng đi, nhưng nó rất sùng bái cô. Thiếu nữ mới lớn mà, không hiểu gì cả, cô cho nó làm vài việc vặt vãnh, học hỏi thêm vài kiến thức cơ bản là được.”

“Cô bé biết nói tiếng Anh không?”

“Biết nói tiếng Pháp và tiếng Đức, tiếng Anh nghe hiểu được, chỉ có điều nói không lưu loát cho lắm. Không phải cô biết nói tiếng Pháp à?”

“Trời à, mớ tiếng Pháp của tôi chỉ đủ để đọc tạp chí thời trang thôi. Nếu không anh trả tiền, tôi thuê một phiên dịch viên cho cô bé?”

“Được rồi, để tôi kêu anh trai nó trả tiền.”

“Nhỏ mọn vậy, dù gì cũng là anh họ mà. Nhiều đó tiền cũng không chịu bỏ ra.”

“Cô phê bình rất đúng, để tôi nói nó tự bỏ tiền công ra trả. Lớn như vậy rồi còn không biết xấu hổ xài tiền của gia đình.”

“Tôi biết một khách sạn rất ưu đãi với sinh viên ngoại quốc.”

“À, không phiền cô. Tôi sẽ đặt cho nó khách sạn gần chỗ cô nhất.”

“Gần công ty tôi? Khu phố hoàng kim đó à?” cô ta bỗng nhiên cười khanh khách “Ông anh họ này cũng xài sang ghê.”

“Dù gì cũng là con gái, sống ở ngoài, quan trọng nhất là an toàn. Hơn nữa chúng ta làm nghề này, nghỉ ngơi, ăn uống đầy đủ rất quan trọng.”

“Được rồi, về bảo cô bé gọi điện thoại cho tôi, còn lại để tôi lo, anh cứ yên tâm đi.” ánh mắt cô ta tỏ vẻ không hài lòng, ngực ưỡn thật cao “Thật là, Alex, chuyện anh kết hôn lớn như vậy mà cũng không nói cho tôi biết.”

Lịch Xuyên vội vàng giải thích : “Thật sự xin lỗi, chúng tôi cử hành hôn lễ ở Trung Quốc. Chờng nào cô rảnh tới Zurich. Tiểu Thu và tôi nhất định sẽ mời cô đi ăn cơm.”

“Gần đây không đi Thụy Sĩ, Alex, chờng nào có con mở tiệc ăn mừng đừng quên tôi là được.” nói hết lời, nhìn lướt qua bụng tôi đầy ắp ý.

Tôi hơi xấu hổ, như bị chọc trúng chỗ đau, do dự nhìn Lịch Xuyên.

Anh ngược lại lại tỏ ra bình tĩnh như thường : “Đương nhiên.”

Tiệc tối rất phong phú, tôi lại không có khẩu vị gì, cả đầu toàn là IVF. Lịch Xuyên chậm rãi uống nước trái cây, tôi cầm một ly rượu ngồi cạnh anh cười hòa theo, trong lòng lại chứa tâm sự rất mạnh, không để ý uống say mềm, vừa về phòng liền nằm bẹp xuống. Lịch Xuyên còn phải đi gặp một người bạn, đưa tôi về, dặn tôi nghỉ trước, liền xoay người đi ra ngoài tiếp.

Hơn một tiếng sau anh quay lại, tôi ôm chần ngồi giữa giường, nghiêm túc nói với anh : “Lịch Xuyên, em muốn làm IVF.”

Tôi không nói là “hỏi thử” hoặc là “thử một lần”, không cho anh cơ hội tranh cãi gì. Hơn nữa tôi cũng không dùng từ “tội mình”, vì chuyện này – nếu chỉ nói về mặt trình tự — thì không cần anh tham dự.

Anh bỏ khóa từ lên bàn, vẻ mặt có chút sợ hãi, cúi đầu nghĩ nghĩ nói : “Anh khuyên em từ bỏ có được không?”

Anh đổi ý.

“Tại sao?” tôi cố hết sức để giọng điệu có vẻ thương lượng, “Chuyện này thật ra không cần anh tham dự. Tinh trùng đông lạnh để đó nhiều năm không dùng, em chỉ thuận tiện lấy ra dùng một chút thôi mà, để phí tiếc lắm, đúng không?”

Anh thở dài một hơi, ngồi xuống cạnh tôi : “Thứ nhất, làm IVF em sẽ bị lấy máu rất nhiều lần, em có chứng sợ máu.”

“Em không sợ máu của chính mình, em không sợ.”

“Thứ hai, quá trình quá rườm rà, xác suất thành công nhỏ, áp lực tâm lý lớn, rất nhiều người cuối cùng phải gặp bác sĩ tâm lý.”

“Xác suất thành công nhỏ? Vậy thử nhiều lần hơn.”

“Thứ ba, cũng là điều quan trọng nhất, gien của anh rất xấu.”

Tôi nhún mày, đánh giá anh từ đầu tới chân : “Gien của anh tốt lắm mà. Anh tuấn xinh đẹp, chỉ số thông minh cũng cao.”

“Gien của anh có lẽ sẽ có ung thư.”

“Ai, đừng nghĩ nhiều. Bác em còn chết vì ung thư dạ dày kia, bà ngoại em còn bị viêm khớp nữa. Tin em đi Lịch Xuyên, đây chỉ là hiện tượng ngẫu nhiên mà thôi.”

“Tiểu Thu,” anh yên lặng nhìn tôi “Trái tim của em vô cùng kiên cường. Nếu anh có bất trắc gì, em sẽ không chịu không nổi. Nhưng, nếu để cho con anh chịu đựng điều này khi còn nhỏ – cho dù là với con hay với anh – đều rất tàn nhẫn. Em có nghĩ tới không?”

Tôi nhất thời trầm mặc, cảm thấy rất khó trả lời.

Nhưng tôi vẫn cứng họng nói : “Việc gì em phải nghĩ tới chuyện tiêu cực? Em đâu phải người tiêu cực! Chẳng lẽ mỗi lần vẽ một bản vẽ, mỗi bản thiết kế ột tòa nhà anh đều nghĩ tới việc nó bị động đất đánh sụp à?”

“Đương nhiên anh sẽ nghĩ tới! Tất cả các thiết kế của anh đều đề cao năng lực chống động đất.” bỗng nhiên anh chuyển sang giọng điệu cầu xin “Để vài năm nữa rồi hãy nghĩ tới chuyện này, được không?”

“Nhưng mà – tuổi càng cao khả năng mang thai càng nhỏ, muốn làm phải làm sớm chứ.”

“Đợi ba năm nữa, được không?” anh kéo tay tôi, đặt bên môi nhẹ nhàng hôn “Để anh tin chắc rằng sức khỏe của mình đủ để gánh vác trách nhiệm của một người bố–”

“Không! Đây không phải vấn đề thời gian. Anh có thể làm bố vào bất cứ lúc nào. Cho dù anh xảy ra chuyện, em cũng có thể nuôi con một mình. Lịch Xuyên, nghĩ lại xem, nếu chúng mình có con, lúc đó cuộc sống–”

“Tiểu Thu, xin em nghĩ tới cảm thụ của anh được không?” anh ngắt lời tôi, giọng nói có chút buồn bã, rõ ràng đã bắt đầu tức giận.

Ánh mắt tôi chăm chú, kiên quyết nói : “Lịch Xuyên, em muốn có con, anh không thể thay đổi điều này được.”

Vì câu này mà Lịch Xuyên buồn bực suốt cả đêm, không thèm nói chuyện với tôi.

Tôi không ngờ rằng anh sẽ có phản ứng mãnh liệt như vậy. Sau khi kết hôn chúng tôi rất ít khi cãi nhau, chưa bao giờ thật sự cãi nhau vì điều gì. Chúng tôi đều vô cùng quý trọng thời gian khó lắm mới có được này.

Hôm sau Lịch Xuyên đi báo cáo ở hội nghị, tôi thì xuống phòng chơi game ở dưới lầu chơi điện tử cả ngày, lúc về thấy mặt anh tái nhợt, giống như cả đêm ngủ không yên, tôi không nhắc tới chuyện này nữa.

Sau khi hội nghị bế mạc chúng tôi đi thị trấn Taormina, nghỉ trong một khách sạn lưng dựa vào vách núi mặt hướng ra biển xanh. Lịch Xuyên dẫn tôi đi xem ngọn núi lửa nổi tiếng ở đây và bãi tắm ven biển. Thị trấn nhỏ với những vách đá khô cằn, ngô nhỏ lượn quanh, nơi nơi là những viên đá xếp thành từng bậc thang. Chúng tôi đi thăm di tích của rạp hát Hy Lạp cổ, những vách tường cổ xưa đã sụp xuống, những tiết mục mới vẫn đang được biểu diễn. Vịnh biển xinh đẹp, những ngã tư đường vắng tanh, trẻ con chạy quanh, người già đội mũ. Toàn bộ hành trình Lịch Xuyên đều đi theo tôi, anh đã từng tới nơi này, vì vậy vừa dẫn đường vừa giải thích, mệt lả người.

Tôi mềm lòng, suốt hai tuần sau khi trở lại Thụy Sĩ, không hề nhắc tới IVF.

Hoàng hôn một ngày nọ, tôi lái xe về nhà, mua một đồng đồ ăn, nấu cho Lịch Xuyên món cá mà anh thích, thấy anh còn chưa về, liền cầm bình xịt ra tưới hoa.

Hàng xóm Angie đang ôm con gái Sophie ba tháng tuổi của mình ra nói chuyện với tôi.

“Annie,” cô ta nói “Hôm nay tội nghiệp Sophie lắm, khóc nguyên một ngày, sởi nổi đầy người, chị xem xem, tôi đau lòng muốn chết.”

Tiểu Sophie mặt hồng hồng, cổ nổi đầy chấm nhỏ, bôi một lớp vaseline thật dày.

“Tội nghiệp Sophie, có ngứa lắm không?” tôi tiếp bé, ôm vào trong lòng cẩn thận nhìn, nắm đôi tay nhỏ xíu của bé “Cô xem xem bé cứ muốn gãi miết nè.”

“Đúng vậy, cắt móng tay cho nó, muốn đeo bao tay, nhưng trời quá nóng, nó không thích.” Angie là người địa phương, học đại học ở Anh, mặc dù âm Đức đặt sệt nhưng tiếng Anh vẫn rất lưu loát.

“Nếu không thì bật điều hòa lạnh hơn một chút?” tôi đề nghị.

“Không được, tôi sợ nó bị cảm. Hôm qua nó quấy rất dữ, tôi với bố nó không ngủ cả đêm.”

“Thì ra nuôi con nhỏ vất vả như vậy.” tôi nhìn cặp mắt đen của Angie, thở dài một hơi. Trong lòng lại nghĩ, vất vả cỡ nào tôi cũng chịu. Nhưng mà nuôi con cũng không phải chuyện của một người, sự ủng hộ của Lịch Xuyên cũng rất quan trọng. Tôi càng nghĩ càng rối rắm, kể tiếp Angie nói một mớ tùm lum chi tiết cho đi tiểu đêm cho bú sữa như thế nào thế nào, tôi thì không nghe được chữ nào, chỉ nghe câu cuối cùng.

“...bây giờ mệt thì mệt, sau ba tuổi thì khỏe hơn nhiều. Tới lúc đó chị còn tiếc là tụi nó lớn nhanh quá nửa kia.”

Thân hình nhỏ bé trong tay tôi giật giật, chớp chớp cặp mắt to màu xanh lá cây, mái tóc dài vàng óng hơi cong cong dán lên ngực tôi, miệng kêu a a, tôi chọc bé cười, bé cũng cười lại với tôi, lại cho tay vào trong miệng. Tôi nhìn không được hôn hôn khuôn mặt nhỏ xíu của bé, cúi đầu nhìn, ngực áo đã bị nước miếng của bé làm ướt đầm.

Tôi vội vàng nói : “A, cô xem xem có phải nó muốn bú không?”

“Tôi mới cho ăn rồi.” Angie nói “Thật ra Alex nhà chị cũng rất thích trẻ con. Hồi trước chị của Sophie, chỉ cần anh ấy ở nhà liền chạy qua nhà anh ấy, không biết lừa bao nhiêu cây kem và chocolate từ chỗ Alex nữa.”

“Đúng vậy.” tôi nói. Không khỏi thở dài, làm sao tôi không biết Lịch Xuyên thích con nít được.

Nhưng kể từ khi trở về Lịch Xuyên chưa bao giờ nhắc tới chuyện con cái nữa. Hiển nhiên, trong vòng vài năm tới anh chưa muốn có con. Mà tôi lại lên tìm thông tin trên mạng, tôi đoán đúng, sản phụ IVF tuổi càng lớn, xác suất thành công càng thấp.

Đứng một chút, Angie lại hỏi : “Vậy chừng nào hai người có con? Ừm? Nếu bây giờ có thì có thể chơi với Sophie nè. Hai nhà chúng ta đều bớt việc. Chăm sóc trẻ con tốn sức lắm, sinh càng sớm càng tốt.”

“Đúng vậy.” tôi hàm hồ nói.

“Nhà họ Vương chỉ có hai cậu con trai, anh lớn là không sinh rồi, em trai cũng không có dấu hiệu, ông nội Alex chỉ sợ cũng đang lo lắng đi?”

Đúng là hiểu rõ văn hóa Trung Quốc, tôi nhìn cô ta, dở khóc dở cười.

Vì bệnh của mình, nên về chuyện con cái, cả nhà ai cũng miễn cưỡng thay Lịch Xuyên. Trong lúc nói chuyện mọi người hay tự giác tránh đi đề tài này. Nhà họ Vương không lo không có đời thứ tư, chúng tôi tham gia vài lần tụ họp hằng tháng, lì xì hết phong bao này tới phong bao khác. Đang không biết nên trả lời như thế nào, Angie bỗng nhiên dời mắt : “A, Alex nhà chị về rồi kìa.” Dứt lời đưa tay ra trước mặt tôi, nhận lấy cô bé.

Tôi quay đầu lại, không biết Lịch Xuyên đã lái xe về từ lúc nào, tựa hồ đã đứng cạnh xe được một hồi, tôi vội vã chạy qua, nhận lấy túi da đựng laptop của anh.

“Sao hôm nay anh về sớm vậy? Không kẹt xe à?”

“Không.”

“Em nấu cơm xong rồi, đang chờ anh về ăn đó.”

“Không phải nói đợi anh về rồi hãy làm à?”

“Không được, lần này em phải bộc lộ tài năng cho anh xem. Tụi mình sẽ ăn đồ ăn Vân Nam chính tông, em còn đi tới chỗ bán đồ ăn Trung Quốc mua bánh mì nữa.”

Lịch Xuyên cười cười, sờ sờ mặt tôi : “Con gái Angie đáng yêu không?”

“Rất đáng yêu!” tôi thốt ra, “Chỉ hận không thể ôm khư khư cả ngày.”

Giọng điệu vô cùng hưng phấn lộ ra tâm sự của tôi, sợ anh phát hiện, tôi vội vàng đổi đề tài : “Mau vào nhà đi, canh còn đang hầm trên bếp đó!”

Thay giày ra, đi thẳng tới nhà ăn ngồi vào chỗ của mình, Lịch Xuyên uống một ngụm canh, bỗng nhiên nói : “Tiểu Thu, nếu em thật sự muốn có con thì đi làm IVF đi. Vừa vặn hôm nay anh có việc gặp bác sĩ, thuận tiện hỏi một chút.”

“...”

“Tiểu Thu?”

“...hả?”

“Sao em ngẩn ra vậy?”

“Anh tìm bác sĩ? Có chuyện gì vậy? Không thoải mái à?” giọng tôi khàn khàn, khẩn trương nhìn anh.

“Không không không, đừng nghĩ vậy. Anh uống hết thuốc rồi, kêu ông ta lấy thêm hai lọ cho anh.”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi : “À.”

“Về IVF, em muốn làm ở Zurich, hay là ở Mỹ?”

“Cái đó...không phải anh nói...đợi vài năm nữa sao?”

“Tiểu Thu, đừng quá để ý cảm giác của anh, cảm giác của em cũng rất quan trọng mà.”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, tim đập thình thịch : “Nói như vậy, Lịch Xuyên, anh đồng ý làm IVF?”

“Ừ.” Anh vỗ vỗ vai tôi “Anh chỉ sợ em sẽ bị tra tấn. Làm IVF phải đi tới đi lui rất nhiều lần, phải làm rất nhiều loại kiểm tra, còn phải uống rất nhiều loại thuốc, không ít thuốc có tác dụng phụ, nhiều đó cũng được thôi, nhưng xác suất thành công lại thấp như vậy – anh không muốn thấy em thất vọng.”

Tôi nở nụ cười, làm một tư thế OK Với anh : “Không sao. Vừa lúc khoảng thời gian này em rảnh, ông chủ nói nếu em không ở Côn Minh thì sẽ giao ít việc cho em, thời gian còn lại em liền chuyên tâm tạo người.”

Thấy tôi vui vẻ như vậy, anh cũng cười : “Vậy chúng ta tới Trung tâm y tế Mount Sinai đi, ở đó chất lượng rất tốt. Chỉ có điều – bác sĩ nói, ông ấy sợ trong quá trình vận chuyển tinh trùng sẽ có vấn đề.”

“Ở đây – Zurich – không có phòng khám à? Làm ở đây luôn được không?”

“Ông ta có giới thiệu bác sĩ Singh cho anh, phòng khám của ông ấy là nơi có xác suất làm IVF thành công cao nhất ở Thụy Sĩ.”

“Bao nhiêu?”

“39%. Đương nhiên nếu tính về sức sống của tinh trùng, thì còn phải giảm bớt rất nhiều.”

“Há há!” tôi vỗ vỗ mặt anh “Đừng lo, một lần không được thì hai lần, anh có tiền, em có thân thể, sớm muộn gì cũng sẽ thành công.”

“...”

Lịch Xuyên không cho tôi biết gì thêm. Tôi lên mạng tìm hiểu thêm về quy trình. Số liệu thể hiện, IVF có ảnh hưởng rất lớn với tâm lý của cặp vợ chồng. Nếu thất bại, 60% số cặp vợ chồng sẽ không khống chế được cảm xúc : u buồn, lo âu, phẫn nộ, mất ngủ, khắc khẩu...13% người vợ sẽ xuất hiện ý tưởng tự sát trong đầu. Không tính tới việc phải hy sinh sự nghiệp, thời gian, kinh tế, tình cảm trong quan hệ vợ chồng và nhiều thứ khác.

Tôi cự tuyệt nghĩ nhiều như vậy. Trong sơ đồ hạnh phúc của Tạ Tiểu Thu chỉ có Lịch Xuyên và con của chúng tôi. Nếu không thì chưa phải là một gia đình đầy đủ. Quan điểm có chút lạc hậu, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ bất kì cơ hội nào.

Tôi nghĩ nghĩ, nói với Lịch Xuyên : “Vậy anh có số điện thoại của bác sĩ Singh không?”

Anh gật gật đầu.

“Em sẽ hẹn với ông ấy ngay lập tức, nhanh chóng bắt đầu.” tôi nói, “Chuyện này từ đầu tới đuôi anh đều không cần tham gia, một mình em cũng có thể chịu được áp lực thất bại. Nếu thêm anh vào liền không nổi.”

“Vậy sao được? Đây là việc chung của hai đứa mình.” Mặt anh cứng ngắc “Anh sẽ không để em đi gặp bác sĩ một mình.”

“Ai, anh bận như vậy, không có thời gian nhiều như vậy để đi với em. Chu kỳ IVF rất dài.”

“Không dài. Một lần khoảng 3 tuần.”

“Vậy mà không dài à? Anh còn đang giữ bao nhiêu hạng mục? Cũng có mấy cái tới hạn chót rồi đúng không? Mấy chuyện này sẽ khiến anh phân tâm.”

“Không sao, nếu anh không đi với em, lỡ may không thuận lợi thì em sẽ luẩn quẩn trong lòng.”

Câu này lại nói đúng y chóc, tôi nhảy dựng lên cao ba thước : “Đó, lại nữa! Em yếu ớt dữ vậy à?”

“Đúng vậy.”

Tôi không phục, chạy qua bóp cổ anh, không cho anh nói chuyện : “Quyết định rồi, em đi một mình. Được hay không nhất định sẽ báo cho anh.”

“Em không đi được, không có anh không được.” Lịch Xuyên nói “Tiếng Anh của ông bác sĩ này chỉ sợ em nghe không hiểu. Anh đã đồng ý đi làm IVF rồi, em cũng phải nhường một bước chứ, để anh đi với em.”

“Không. Em đi một mình. Em sẽ báo cáo tiến triển với anh.”

“Tiểu Thu—”

“Không nói nhiều nữa, Lịch Xuyên, em đã quyết định rồi. Chúc mừng anh đã tìm được một cô vợ có ý chí kiên cường.”

Ngày hôm sau tôi lái xe đi gặp bác sĩ Singh một mình.

Lịch Xuyên ngăn tôi tại cửa : “Đợi chút—”

Tôi lớn tiếng kháng nghị : “Nữa! Hôm qua đã nói rồi mà! Em đi một mình!”

Anh nhìn tôi, thở dài, nhét chìa khóa xe vào tay tôi : “Xe em hết xăng rồi.”

“A, đúng rồi, em phải đi đổ xăng cái đã.”

“Không cần, anh đổ sẵn cho em rồi.”

“...À...vậy à...hồi nào vậy?”

“Buổi sáng, lúc em chưa dậy.”

Lịch Xuyên nói đúng, Singh có thể nói tiếng Anh lưu loát, nhưng lại có âm Đức đặc sệt. Người bình thường hơn phân nửa là nghe không hiểu, nhưng tôi lại không giống bình thường nha. Tôi là phiên dịch viên có huấn luyện đẳng hoàng, nói chuyện một lát liền nắm được phương pháp phát âm của ông ta. Ví dụ rất nhiều âm w thì phải đổi thành v, d thành th. Từ đơn bắt đầu bằng chữ F thì đổi thành v, “fery good” chính là “very good”. Đơn giản đổi đi đổi lại vài lần, chúng tôi đã có thể nói chuyện thoải mái với nhau.

Sau khi hỏi về tình trạng sức khỏe và bệnh sử của tôi, bác sĩ Singh đưa cho tôi một bộ que giấy thử hormone LH, kêu tôi tính toán thời kỳ rụng trứng của mình. Đồng thời tôi cũng bắt đầu uống thuốc tránh thai, theo ông ta nói là để đề phòng khả năng phản ứng của buồng trứng cao, để kinh nguyệt tới đúng chu kỳ.

66. Ngoại Truyện 4 (phần 3)

Tất cả đều thuận lợi, sắp tới kỳ kinh nguyệt, tôi tới phòng khám tiến hành lấy máu và kiểm tra khả năng sinh quá mức. Bác sĩ vô cùng hài lòng với tình trạng sức khỏe của tôi. Tử cung của tôi cũng không có vấn đề gì. Sau đó họ bắt đầu tiêm thuốc kích thích buồng trứng cho tôi. Loại thuốc này cần tiêm ba lần một ngày, liên tục mười ngày, do Lịch Xuyên thuê y tá tới nhà làm. Ngoài ra còn có những lần kiểm tra máu và siêu âm thường xuyên.

Trứng dần dần chín dưới sự theo dõi nghiêm ngặt.

Tới thời cơ thích hợp, bác sĩ tiêm ột loại thuốc tên là thuốc kích thích HCG, nói cho tôi biết 36 giờ sau sẽ tiêm để lấy trứng. Tên nghe thì có vẻ sợ, nhưng vì có chích thuốc tê, tôi gần như ngủ trong toàn bộ quá trình, không có cảm giác gì. Sau khi hoàn thành chỉ thấy bụng hơi đau đau, bác sĩ nói đó là hiện tượng bình thường.

Vì tò mò và vô cùng tin tưởng, nên tôi đều tích cực phối hợp với tất cả các loại kiểm tra. Quá trình IVF quả nhiên rườm rà, có khi một ngày phải đi mấy lần, có khi thì ngày nào cũng phải đi. Tôi kêu Lịch Xuyên

đi làm như bình thường, không cần đi theo tôi. Có khi kiểm tra xong, tôi sẽ nhìn thấy Lịch Xuyên ở bãi đậu xe, nhưng tôi không cho anh đi gặp bác sĩ và làm các loại kiểm tra với tôi. Singh nói cho tôi biết, Lịch Xuyên rõ tình huống của tôi như lòng bàn tay, vì một ngày anh gọi điện thoại ít nhất một lần, hỏi chi tiết mọi thứ và trình tự kiểm tra. Ngày chích thuốc, anh vẫn đứng canh ngoài phòng mổ. Thấy tôi nguyên vẹn đi ra, cười không nói gì. Sau đó vài ngày tiếp theo anh đều có vẻ rất nhẹ nhàng, có lẽ là bị tinh thần vô tư của tôi lôi cuốn.

Ba ngày sau, ba phôi thai khỏe mạnh được đưa vào tử cung của tôi. Lần này không tính là giải phẫu ngoại khoa, không cần gây tê, tôi cũng không thấy đau lắm. Làm xong bác sĩ dặn tôi nằm im mấy tiếng trên giường, Lịch Xuyên mang theo một quyển tiểu thuyết trinh thám cho tôi đọc, đọc được vài tờ, đọc không vô nữa, liền nói chuyện phiếm với anh.

Có thể nhìn ra sự bình tĩnh của anh chỉ là giả vờ, vì anh không chịu im lặng ngồi xuống, mà chống nạng đi tới đi lui trong phòng. Tôi nghĩ thầm, không biết 14 ngày sau thử thai anh có khấn trương hơn không?

“Ai, Lịch Xuyên, đừng lo lắng. Nhất định tụi mình sẽ thành công!” tôi tin tưởng mười phần nắm tay trước mặt anh.

Anh nắm tay tôi lại, đặt lên mặt mình vuốt ve : “Hứa với anh, Tiểu Thu, chỉ thử lần này thôi được không? Nếu không thành công thì không thử nữa.”

“Tại sao?”

“Thấy em ngày nào cũng chích cũng lấy máu, anh sắp chịu không nổi nữa.”

“Kì cục, chích và lấy máu, đây không phải chuyện trước đây anh hay làm à? Em nghĩ ít nhất anh phải quen hơn em chứ!”

“Anh không quen.” anh nhẹ giọng nói “Lần trước em mổ chân, anh đứng ngoài bệnh viện suốt một đêm. Sau đó bệnh tình của em càng ngày càng nặng, mỗi lần anh nhìn thấy anh chàng Ngả Tùng kia đều muốn bóp chết cậu ta, tới bây giờ nghĩ tới chuyện đó anh vẫn còn thấy hận cậu ta.”

“Vậy lúc đó anh vào thăm em đi cho rồi, thật là, nhấn tâm như vậy. Lúc đó em hận anh muốn chết.”

“Thật xin lỗi, đều là lỗi của anh. Anh nghĩ...có lẽ như vậy em sẽ move on nhanh hơn, ngã vào vòng tay của Ngả Tùng.”

“Làm trò! Người có ý chí kiên định như em, sẽ không dễ dàng thay đổi quan điểm.”

“Thay đổi cái gì?” anh nghe không hiểu.

“Thay đổi mục tiêu.”

“Tiểu Thu, ý chí của em rất kiên định, anh thật sự rất bội phục em. Vào những năm cách mạng em nhất định sẽ là anh hùng. Nếu như trong phong trào kháng Mỹ, không biết sẽ có bao nhiêu cái lô cốt bị em bắn sập. Cuộc đời âm thầm thê lương của anh, phải dựa vào em chỉ đường tiến tới.”

“Lịch Xuyên, anh ba hoa như vậy từ hồi nào vậy?”

Lúc về nhà tôi kéo Lịch Xuyên vào một cửa hàng bán đồ trẻ em, mua một bộ đồ lót màu hồng.

Chúng tôi đều thích con gái.

Lịch Xuyên không nói tiếng nào đi tính tiền, nhân viên bán hàng nhiệt tình giới thiệu cho chúng tôi : “Thưa chị, hai anh chị mua xe đẩy chưa? Mua bình sữa chưa? Mua tã cho trẻ sơ sinh chưa? Còn có chăn nhỏ, mũ quả dưa, bao tay cho em bé nữa? Máy hút sữa chạy bằng điện? Cũi cho em bé? Nguyên bộ đồ chơi phát ra tiếng?”

Về mặt Lịch Xuyên lạnh nhạt : “Không vội.”

“Cửa hàng của chúng tôi đang có hoạt động giảm giá tuần, tất cả các sản phẩm đều giảm 20%, đừng bỏ lỡ cơ hội nha!”

“Ừ,” tôi cười cười, bỏ hai chiếc bình sữa thủy tinh vào xe mua sắm “Vậy lại mua thêm hai bình sữa đi.”

“Được nha!”

Lịch Xuyên trừng mắt nhìn tôi một cái.

“Trùng cái gì, nếu không sinh ra được, thì mấy cái bình này cũng đựng nước tương được mà.”

Đảo mắt tới ngày thứ 14, sáng sớm cầm que đi thử, tôi thất hồn lạc phách đi ra từ toilet.

Không có ký hiệu tôi chờ mong.

Lịch Xuyên tiến lên ôm tôi, thấp giọng an ủi.

“Đừng buồn vội, que thử cũng có nhầm lẫn mà, thử máu mới tin tưởng nhất.” tôi nhìn vài chữ to “Tỷ lệ chính xác 99,9%” trên hộp giấy, không tin lời anh nói.

Lịch Xuyên không nói gì, lái xe đưa tôi tới phòng khám, tới quá sớm chưa mở cửa, chúng tôi héo hon ngồi trong tiệm cà phê ngoài cửa phòng khám, đợi khoảng nửa tiếng.

Sau khi lấy máu xong, Lịch Xuyên đưa tôi tới một nhà hàng kiểu Pháp gần đó. Tôi không thích đồ ăn kiểu Pháp cho lắm, không phải vì không ăn được, mà là số lượng quá ít. Tôi nghi ngờ đầu bếp nấu món Pháp đều luyện Thái Cực, một chiếc đĩa màu trắng thật to, ở giữa đặt một miếng cá nhỏ xíu, chan thêm các loại sốt đủ màu, xếp thành một hình dạng thật nghệ thuật, bày lên rất khác biệt. Hương vị rất ngon, chỉ có điều ăn xong vẫn thấy đói, không thể không dùng món tráng miệng nhét đầy bụng.

Nhưng mà đồ ăn kiểu Pháp đúng là có thể dùng để giết thời gian. Món khai vị, canh, cá, đồ nướng, salad, tráng miệng từng món từng món bưng lên, tôi cố gắng che giấu sự mất mát và nôn nóng trong lòng, giữ vững bình tĩnh nói chuyện tào lao với Lịch Xuyên.

Tôi thậm chí kể cho anh ba câu chuyện cười tự nghĩ ra.

Lịch Xuyên nghe không hiểu lắm, tôi giải thích từng chút một cho anh nghe.

“Đừng gấp, Tiểu Thu.” Anh cầm tay tôi “Lát nữa đi xem tin tức, xem ở đâu có lốc xoáy, lũ lụt, động đất, chúng mình có thể nhận nuôi vài đứa bé, cũng coi như làm một chuyện tốt.”

“Ai nói em sốt ruột? Em có chuẩn bị cho việc đánh lâu dài mà.”

Một ngày sau, có kết quả thử máu. Không mang thai.

Singh nói, thất bại là điều rất bình thường. Xác suất thành công của IVF chưa tới 50%. Hướng chỉ chất lượng tinh trùng của Lịch Xuyên cũng không tốt lắm. Ông ta đề nghị tôi cứ nghỉ ngơi một thời gian, để tâm lý và sức khỏe điều chỉnh lại bình thường rồi tính tiếp.

Ông ta không đề nghị tôi thử lần thứ hai, xem ra Lịch Xuyên đã gây áp lực với ông ta.

Tôi kiên quyết lắc đầu : “Tôi không đợi, lập tức bắt đầu đợt thứ hai.”

Singh nhìn nhìn Lịch Xuyên, nói : “Vợ anh rất có chủ kiến.”

Lịch Xuyên cười khổ : “Đúng vậy, không ai có thể thay đổi quyết định của cô ấy. Tuy nhiên, hễ vợ tôi muốn gì, thì cuối cùng đều đạt được.”

Mãi tới lần IVF thứ tư tôi mới mang thai. Lúc đó Lịch Xuyên đã bắt đầu đợt trị liệu tâm lý thứ hai. Những lần thất bại liên tiếp đối với anh mà nói là sự đả kích vô cùng lớn. Mà sau mỗi lần thất bại tôi lại miễn cưỡng tươi cười và giả vờ lạc quan càng làm cho anh đau lòng. Anh bắt đầu mất ngủ thường xuyên, da bị dị ứng, hơn nữa càng ngày càng trầm mặc ít lời. Tế Xuyên nghi ngờ anh bị trầm cảm, ép anh đi gặp bác sĩ tâm lý vài lần.

Thật ra tâm lý Lịch Xuyên vô cùng kiên cường, nếu không đã bị ung thư đánh bại. Nhưng đồng thời anh lại là người có tình cảm phong phú, tự kiểm điểm rất giỏi, hơn nữa lại không thể nhìn người thân của mình chịu khổ. Lúc nào anh cũng nghĩ tất cả là lỗi của mình, sau đó đắm chìm trong sự bất an và tự trách móc. Tế Xuyên và René bắt đầu thay phiên nhau khuyên tôi từ bỏ IVF : “Hai người có thể xin con nuôi mà, muốn bao nhiêu đứa cũng được, Lịch Xuyên tuyệt đối ủng hộ cậu/em.”

Tôi biết, bọn họ lo cho sức khỏe của Lịch Xuyên, sợ anh không chịu nổi sự đả kích khi IVF thất bại mà bệnh tình chuyển biến xấu.

Vì vậy tôi nói : “Như vậy đi, mình sẽ tuyên bố với Lịch Xuyên là từ bỏ IVF. Sau đó hai người đưa anh ấy ra nước ngoài ở hai tháng.”

Ánh mắt hai người nhìn tôi như nhìn kẻ điên vậy. Đồng thanh nói : “Vậy còn cậu/em? Cậu/em tính sao?”

Tôi ôm tay : “Ở lại đây, đổi phòng khám khác, tiếp tục IVF. Chỉ có điều giấu Lịch Xuyên, không để anh ấy lo lắng quá độ.”

“Tiểu Thu,” Tế Xuyên tức giận tới mức nghiến răng. “Em chọn cách khác được không?”

“Không được.”

Khả năng chịu đựng của con người đúng là có hạn. Lịch Xuyên khấn nguyện như vậy, người rõ ràng chịu áp lực từ đầu tới cuối là tôi lại cảm thấy chết lặng.

Tế Xuyên miễn cưỡng phối hợp kế hoạch của tôi, tìm một công trình điều Lịch Xuyên tới Mexico hai tháng. Mà tôi lại la lối là mình không thích ứng với khí hậu của Mexico, hơn nữa vừa nhận dịch một quyển sách, tình nguyện ở nhà chờ anh về.

René cũng vội vàng nói, tôi vừa làm IVF xong, cần nghỉ ngơi nhiều hơn, không thích hợp bay tới bay lui với Lịch Xuyên.

Liên nói dối hai tháng trời, lúc Lịch Xuyên trở về từ Mexico, tôi vui mừng rạo rức báo tin mình mang thai cho anh biết.

Mỗi ngày đều tới công trường, phơi nắng đen đầu đen não, xem chút nữa tôi không nhận ra anh. Nhưng tin tức này lại khiến anh hoảng hồn, hưng phấn tới mức mặt đỏ bừng, thả hành lý xuống, kéo tôi qua một bên, hỏi : “Tiểu Thu, em lại không nghe lời anh đi làm IVF à?”

“Đúng vậy, tha thứ cho em đi, amen.”

“Bác sĩ...nói như thế nào?”

“Em đổi bác sĩ khác, tất cả đều bình thường. Còn nữa, kể tai lại đây,” tôi nhỏ giọng nói “Là sinh đôi.”

“Thật à?” anh ôm tôi lại “Trời à! Đây không phải là mơ đi!”

“Đương nhiên không phải!”

Trong quá trình mang thai, ngoại trừ cần tiêm progesterone trong một thời gian và thỉnh thoảng làm kiểm tra máu và siêu âm ra, thì mang thai nhờ IVF và mang thai bình thường không khác nhau mấy. Đủ loại lo lắng của chúng tôi trong thời gian đó – sức khỏe của tôi, các loại biến chứng của IVF, sinh non, thai nhi dị dạng – đều dần dần biến mất khi các số liệu sức khỏe đều ở mức bình thường. Giống tất cả các cặp vợ chồng sắp làm cha làm mẹ khác, chúng tôi tiến vào thời kì dưỡng thai đầy hưng phấn.

Tám tuần sau, tôi rời khỏi phòng khám IVF, được chuyển sang một bác sĩ phụ khoa bình thường.

“Lịch Xuyên, bây giờ em là sản phụ bình thường.” tôi kích động nói “Em rất cuộc cũng trở thành sản phụ bình thường!”

Đúng vậy, giờ khắc này, tôi không muốn điều gì cả, chỉ muốn làm người bình thường, có được tất cả những điều mà người bình thường có.

Chúng tôi rất nhanh biết được đó là một cặp bé gái, đặt tên cho hai bé là An An và Ninh Ninh.

Khỏe mạnh và hạnh phúc, đó là sự kỳ vọng lớn nhất của tôi đối với con.

Lịch Xuyên và tôi cùng học một khóa “Cách làm cha mẹ lần đầu tiên”. Đây là lớp được chính phủ tài trợ, chúng tôi học kỹ thuật sinh nở và chăm sóc trẻ sơ sinh cùng rất nhiều cặp vợ chồng khác, cùng nhau xem băng ghi hình lúc sinh. Trên đường về nhà tôi hỏi Lịch Xuyên có cảm tưởng gì, Lịch Xuyên nói : “Ừm, quá trình khá là máu me.”

“Đúng vậy, vốn em không sợ, bây giờ lại hơi thấy sợ.”

“Em chịu sinh mổ không?” anh đề nghị “Dù gì đây cũng là lần đầu tiên của em, lại là sinh đôi.”

“Em có thể sinh thường, phải tin vào sức mạnh của tự nhiên chứ!”

“Vậy – chích thuốc tê sớm một chút được không? Nếu không em sẽ kêu thảm thiết như cái cô trong TV.”

“Không cần gây tê. Dì em nói, gây tê có tác dụng phụ, không tốt với thai nhi, sản phụ lại khô phục chậm.”

“Tiểu Thu, kể từ khi làm IVF, em có thấy bất giác em đã trở nên rất ngang ngược không?”

“Hừ, em có nền tảng mà! Em thành công!”

“Vậy em để anh lái xe được không? Bụng to như vậy em cũng không thấy mệt à?”

“Không mệt. Em thích lái xe, chiếc xe này to, lái cũng thoải mái. Anh ngồi yên đó, nghỉ ngơi cho tốt.”

“Đúng là biến thành nữ vương...”

Không ngờ ngày sinh lại tới sớm.

Ngày đó còn cách ngày sinh dự tính năm ngày, ăn cơm tối xong chúng tôi cùng nhau đi dạo, đi một hồi đột nhiên tôi dừng lại.

“Sao vậy? Không thoải mái?”

“Em nghĩ...có lẽ là vỡ ối rồi.” tôi le lưỡi.

“Anh gọi xe cấp cứu.” anh lấy di động ra.

“Đừng gọi, tụi mình tự đi về đi, anh lái xe đưa em đi là được rồi còn gì?” tôi nói, “Anh không nhớ cô giáo dặn là, cho dù vỡ ối, thì cũng cách lúc sinh rất lâu. Tới bệnh viện không chừng còn bị mời về nữa kìa.”

Lịch Xuyên khẩn trương nhìn tôi : “Em...em còn đi được à?”

“Được mà.”

“Có khi nào sinh ngay lúc này không?”

“Làm gì nhanh như vậy? Không phải bác sĩ nói con so sẽ rất chậm à? Bình thường đều là bảy tám tiếng.”

“Sinh đôi có lẽ sẽ nhanh hơn?”

Tôi kéo anh đi nhanh về sân, lên xe. Lịch Xuyên nói : “Đợi chút, để anh đi lấy đồ.”

Chúng tôi chuẩn bị đầy đủ đồ dùng cho trẻ sơ sinh vào một chiếc túi, để ngay cửa, tùy thời mang đi.

Lịch Xuyên xách một chiếc túi to đi ra, tôi phát hiện anh nhét thêm vào đó ba trái bóng tennis.

Xe chạy băng băng, tôi hỏi anh : “Anh mang bóng tennis đi làm gì?”

“Không phải nói lúc đau lưng có thể dùng để mát xa à?”

“Có vụ này à?”

“Hôm đó em không đi. Bày cách mát xa giúp giảm đau cho phụ nữ có thai.”

“Dựa vào ba trái bóng bé tí này à? Vậy mà anh cũng tin à?”

“Tóm lại chắc chắn em sẽ đau, anh sẽ dùng cái này ắn ắn cho em.”

Vào bệnh viện, bác sĩ khoa sản Manphil đã tới trước, trao đổi vài câu, làm kiểm tra, nếu vỡ ối thì sẽ sinh vào hôm nay, tiêm thuốc trợ sản trước.

Đó là một nam bác sĩ, bộ dạng cao lớn thô kệch, nói chuyện không nhanh không chậm, bề ngoài trông rất giống công nhân ở bến tàu.

Lúc tử cung bắt đầu co thắt, tôi đau tới mức chửi bậy, kiên trì không gây tê.

“Trời à, sao lại đau như vậy?” thấy tôi kêu rên từng trận, y tá nhìn tôi một cái, cười nói : “Mới mở một ngón liền đau như vậy, cô còn kiên trì không chịu gây tê.” Ngụ ý, tự làm khổ mình.

“Vậy mời bác sĩ gây tê tới đi.” Lịch Xuyên nói “Mời anh ta tới ngay lập tức được không? Tôi cảm thấy vợ tôi sắp chịu không nổi nữa rồi.”

“Không cần mà...để em nhịn thêm lát nữa...”

Lịch Xuyên không để ý tới tôi, nói với bác sĩ : “Gây tê cho cô ấy ngay lập tức đi.”

Giọng nói của anh thật quyết đoán, gần như là rống.

Có mũi kim đâm vào lưng tôi. Cơn đau lập tức biến mất, nhưng tôi vẫn cảm thấy từng đợt co thắt của tử cung.

Phòng sinh chỉ có một nữ y tá chỉ đạo tôi dùng lực như thế nào, hô hấp như thế nào, càng không ngừng nói “push, push, push, push...”

Giọng cô ta vừa sắc vừa to, tiếng sau cao hơn tiếng trước, giống như thấy tôi dùng sức chưa đủ vậy.

Tôi tranh thủ thời gian rảnh rỗi hỏi Lịch Xuyên : “Sao ở đây có mình cô ta vậy, chẳng lẽ không có ai nữa à? Bác sĩ đâu?”

“Là như thế này. Bây giờ tử cung còn chưa mở ra hoàn toàn, bà đỡ sẽ giúp em dùng lực, lúc sắp sinh cô ta sẽ báo cho bác sĩ.”

“Vậy à...rất không coi trọng...em sinh đôi mà.”

“Quá trình này rất dài, có khi tốn hơn vài tiếng đồng hồ, không có lý do gì để cho bác sĩ đứng chờ nha. Hơn nữa, anh ta rất nổi tiếng, bình thường chỉ tới vào những phút cuối cùng. Đương nhiên, trong khoảng thời gian này anh ta cũng sẽ tới kiểm tra, kiểm tra số liệu gì gì đó. Lúc chị họ anh sinh là vậy đó.”

“Vậy bây giờ anh ta làm gì? Ngủ à?”

“Chắc là đang chơi điện tử. Vừa rồi anh thấy trong văn phòng anh ta có một chiếc PSP.”

“Chán chết đi được, gặp phải loại bác sĩ vô trách nhiệm này!” tôi dùng tiếng Trung thấp giọng mắng.

Quá trình quả nhiên rất lâu.

Mãi cho tới 3 giờ 45 phút sáng, bác sĩ Manphil mới chậm rãi tới. Tôi vừa push xong, nhắm mắt nghỉ ngơi. Lúc mở mắt ra, trong phòng có một đám người không biết tới từ lúc nào, Manphil và Lịch Xuyên không tính, ngoại trừ 6 y tá, còn có một bác sĩ khoa nhi, phụ trách kiểm tra cho em bé.

3 giờ 57 phút, chị gái An An chào đời. 4 giờ 6 phút, em gái Ninh Ninh cũng đi ra.

Tất cả đều thuận lợi.

Lịch Xuyên trong cơn kích động được bác sĩ giữ chặt tay cắt dây rốn. Cắt vài lần cũng không dứt, sau anh lại nói, anh làm không được, dây rốn vừa mềm vừa trơn, cấu tạo còn phức tạp hơn cáp điện, anh không đành lòng cắt.

Mọi chuyện trong phòng sinh được làm đầu vào đấy. Mà tôi vì xuất huyết mà cảm thấy trống rỗng. Vào thời khắc đó Lịch Xuyên nắm chặt tay tôi, mà tôi lại nhìn ra một góc trời màu xanh ngoài cửa sổ.

Tôi nghe tiếng trẻ con khóc oa oa, nghe thấy Lịch Xuyên nói hai bé hoàn mỹ cỡ nào.

Tôi thấy hai khuôn mặt to bằng bàn tay.

“Chúc mừng cô! Vương phu nhân! Là hai bé gái rất xinh đẹp.” bác sĩ nói với tôi.

Tôi nhẹ nhàng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Có phải tôi quá tham lam không? Có phải tôi đòi hỏi ông trời nhiều lắm không?

Nếu tôi không muốn, thì tôi có có được những thứ này không?

An An và Ninh Ninh, cảm ơn hai con ẹ và bố có cơ hội làm cha làm mẹ. Cảm ơn ông trời, cho con món quà quý giá này!

Phiên ngoại này nằm trong quyển Kết yêu – Dị khách phùng hoan, một tác phẩm khác của Huyền Ân.

67. Ngoại Truyện 5 (hết)

Phiên ngoại 5

Trên đường về nhà Đa Đa nhận được một cuộc điện thoại. Một người hàng xóm lâu rồi không gặp sắp xuất ngoại hai tháng, nhờ Đa Đa trông hộ con mèo của chị ta một thời gian. Nhà của người hàng xóm đó cùng trạm tàu điện ngầm với chỗ của Hạ Lan Tĩnh Đình, chẳng qua một người ở phía đông của trạm, một người ở phía tây.

Hàng xóm là một cô gái họ Tạ, rất thân với bà nội của Đa Đa, bà nội gọi chị ta là Tiểu Thu, Đa Đa cũng gọi theo như vậy. Nhà họ Tạ là một trong những chỗ được bà nội Đa Đa tặng tương đậu. Sau đó Tiểu Thu kết hôn liền chuyển đi, vào ở một khu sang trọng ở phía tây thành phố, đã từng mời cả nhà Đa Đa tới chơi. Ngày lễ ngày tết, chỉ cần nghe nói nhà họ có trong thành phố, bà nội sẽ làm tương đậu, làm xong sẽ gọi điện thoại kêu bọn họ tới lấy. Mỗi khi anh đào nhà họ chín cũng không quên gửi tới cho Đa Đa ăn. Nhưng tính đi tính lại, cũng phải hai năm rồi chưa liên hệ gì với họ, nhưng bà nội Đa Đa lại rất thích nhà họ, lúc rảnh rỗi luôn nhắc tới, nên khiến người ta cảm thấy như lúc nào bọn họ cũng có mặt ở đây vậy.

Đương nhiên, bà nội còn có một nguyên nhân thực tế hơn để thích Tiểu Thu. Trước khi Đa Đa thi đại học, Tiểu Thu từng phụ đạo tiếng Anh cho Đa Đa một thời gian, sau đó vì quá bận nên hai lần cuối cùng là chồng chị ta đi thay. Chỉ bằng hai tháng phụ đạo cấp tốc của hai vợ chồng mà Đa Đa đạt được điểm cao bất ngờ, đứng thứ 3 toàn khối, nếu không Đa Đa còn không đủ điểm cho ngành Thấp điểm nhất. Chồng Tiểu Thu họ Vương, nghiêm túc mà nói thì đó là người đàn ông anh tuấn nhất mà Đa Đa từng thấy từ trước tới giờ. Hơn nữa lại là loại anh tuấn mà phụ nữ Trung Quốc yêu thích, không phải ngọc thụ lâm phong, không phải phong lưu phóng khoáng, mà là trầm ổn, ý chí kiên định còn kèm theo một chút gì đó trong sáng, cao quý, rụt rè lại kèm theo một chút dịu dàng gần gũi. Khuôn mặt có thể làm người mẫu kia, bất kì phụ nữ nào bất luận già trẻ nhìn thấy, đều sẽ mặt tai đỏ tim đập, sức chống cự của Đa Đa hữu hạn, đương nhiên cũng không ngoại lệ, hai lần Vương tiên sinh tới phụ đạo kia, Đa Đa cũng chỉ có thể ngồi ngẩn ra một bên, cái gì cũng không nghe vào. Sau đó gặp Gia Lân, hỏi Đa Đa học phụ đạo như thế nào, Đa Đa còn ngượng ngùng đỏ mặt một hồi.

Chuyện đã cách nhiều năm, ấn tượng của Đa Đa về Vương tiên sinh cũng trở nên mơ hồ dần đi. Chỉ nhớ anh ta rất anh tuấn, sau đó là chân không tốt lắm, lúc đi hơi thọt, hơn nữa hay bị bệnh. Mỗi lần tới nhà Tiểu Thu, bận tới bận lui đều là Tiểu Thu, anh ta hầu như đều ngồi trên ghế, nói rất ít, nhưng thái độ rất nhiệt tình. Nếu ngồi nói chuyện quá khuya, anh ta sẽ kiên trì đưa cả nhà Đa Đa về.

Nhìn từ xa, tòa biệt thự màu trắng trên lưng chừng núi mà Tiểu Thu ở vô cùng bắt mắt, nhìn một cái là có thể phát hiện ra ngay. Vì muốn tiết kiệm tiền xe, Đa Đa liền tự đi bộ lên núi trong cơn gió lạnh thấu xương, đi tới cửa thì tay đã lạnh cóng.

Ấn chuông hồi lâu cửa mới mở, cũng là Vương tiên sinh, chống nạng đơn, có lẽ là đang rửa chén, mang một chiếc tạp dề chống thấm ngoài áo sơ mi.

“Hi, Đa Đa.” Anh ta hơi giật mình “Mau vào đi, ở ngoài lạnh lắm.”

Vừa vào phòng liền ập tới khí sưởi, Đa Đa cởi áo khoác, Vương tiên sinh vội vàng nhận lấy treo lên hộ Đa Đa : “Tuyệt lớn như vậy, sao em lại tự đi? Bà nội em không nói cho em anh sẽ lái xe đưa Mía tới à?”

“Hả? Bà em không nói. Bà bị lãng tai, có lẽ là không nghe thấy.”

“Thật xin lỗi, anh đang tắm cho hai bé, em ngồi chơi một lát nhé.”

“Cần em giúp không? Vương tiên sinh?” thấy anh ta hành động không tiện lắm, Đa Đa đi theo.

“Có Tiểu Thu mà, yên tâm đi. Đúng rồi, lúc Tiểu Thu mang thai em có tới không?”

“Không.”

Vương tiên sinh nở nụ cười thật nhã nhặn : “Vây em đi xem hai bảo bối của anh đi.”

Có tiếng trẻ con a a truyền ra. Đa Đa nhìn vào phòng tắm, nhưng lại phát hiện âm thanh truyền ra từ bếp. Bồn rửa chén có hai bồn nước, mỗi bên ngồi một bé gái, đang nghịch nước rất vui. Hai đứa bé có khuôn mặt của thiên sứ, chắc là song sinh cùng trứng, giống nhau như đúc, khó phân biệt được.

Vương tiên sinh chỉ bé bên trái : “Đây là An An.” Lại chỉ tiếp vào bé bên phải : “Đây là Ninh Ninh.”

Tiểu Thu đứng cạnh phì cười : “Sai rồi, ngược lại mới đúng.”

“Không sai. Trừ phi em đổi chỗ.”

“Không đổi, mới này anh đã gọi sai rồi, em lười sửa thôi.”

Vương tiên sinh cười cười, không cãi nữa, nói với Đa Đa : “Như vậy, đây là Ninh Ninh, còn lại là An An.” Nói xong, liền ôm một bé lên, dùng khăn tắm bao lại, ôm vào ngực. Lau khô người bé, bôi một lớp phấn rôm lên mông bé vô cùng thuần thực, đang tính mang tã vào, bỗng nhiên chỉ vào một vết bớt trên mông em bé nói : “Em xem, anh nói đúng mà, đây mới là An An!”

Tiểu Thu cúi đầu nhìn kỹ hơn : “Được rồi, anh đúng.”

Vương tiên sinh liền vô cùng đặc ý mặc quần áo cho em bé.

Tiểu Thu ôm một bé khác ra, vừa mặc quần áo vừa nói : “Đa Đa em tới vừa đúng lúc. Tụi chị vừa làm một đĩa FBI xong, chắc chắn em sẽ thích.”

“FBI?”

“Là fried banana ice-cream. Vừa chiên xong, ăn ngay lúc còn nóng. Em thích ăn vị nào? Chỗ chị có mùi bạc hà, xoài, trà xanh, chocolate.”

“Mùi xoài.”

“Em ngồi trước đi, để chị đi chuẩn bị một chút.” Tiểu Thu đang muốn đặt em bé trên tay vào ghế cho trẻ em, Vương tiên sinh nói : “Em làm không rành, để anh đi.”

Kết quả hai người đều đi làm. Một người lấy kem, một người lấy chuối tiêu đã chiên xong, Đa Đa chuyển mắt nhìn qua hai đứa bé ngồi trên ghế cho trẻ em, không biết nên làm gì bây giờ. Ninh Ninh và An An rất im lặng, mỗi bé ôm một bình sữa, chăm chú bú. Lúc này Đa Đa mới nhớ tới một chi tiết. Trước kia mỗi lần tới nhà Tiểu Thu học bổ túc tiếng Anh, trúng giờ ăn tối, đều là hai vợ chồng cùng đứng ngay bàn bếp bận rộn. Phối hợp chặt chẽ như đánh bóng chuyên vậy. Còn có một lần, bọn họ còn thái chung một trái dưa leo, vừa thái vừa thấp giọng nói chuyện với nhau, thân mình dựa sát vào nhau, đúng là thân mật tới mức khiến cho người ta vô cùng hâm mộ, cũng không kiêng kỵ người ngoài thấy. Mẹ Đa Đa còn nói Vương tiên sinh là người Thụy Sĩ, theo phong cách tây, chiều hư vợ, bà xem không vừa mắt.

Thật ra Đa Đa cảm thấy, gia đình Tiểu Thu rất bình thường, vợ chồng yêu thương nhau không phải là vậy à? Đương nhiên Đa Đa vừa nghĩ tới hôn nhân đầy tình yêu, trong đầu liền hiện ra Gia Lân, hiện ra hình ảnh mình và Gia Lân cùng thái dưa leo. Những niềm vui phát ra từ tận sâu trong lòng thì chỉ có Gia Lân có thể cho Đa Đa. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Gia Lân ra, Đa Đa chưa từng nghĩ tới sẽ thái dưa leo với ai.

Ăn kem xong, Đa Đa không chịu ở lâu, Vương tiên sinh đòi lái xe đưa Đa Đa về nhà.

Mặt đường rất trơn, Vương tiên sinh lái xe rất cẩn thận, nói chuyện được vài câu, Đa Đa nói mình còn đang học tiếng Anh, ghi danh lớp Toefl. Vương tiên sinh liền hỏi : “Đa Đa em tính xuất ngoại à?”

“Không phải em, là bạn trai của em. Anh ấy đang xin học bổng bên Mỹ.”

“Bạn trai em học gì?”

“Kính tế.”

“Ngành này khó xin lắm. Ở nước ngoài ngành này cạnh tranh rất kịch liệt.”

“Đúng vậy, nhưng thành tích của anh ấy rất tốt, rất có hi vọng.”

Vương tiên sinh nghĩ nghĩ, lại hỏi : “VẬY còn em? Em tính ra nước ngoài học gì?”

Đa Đa chán nản nói : “Em tuyệt đối không muốn ra nước ngoài, em không thích tiếng Anh, lúc học đại học cũng không nghiêm túc, bây giờ học lại rất khó.”

“Thật ra, nếu em xin học một trường bình thường, thì yêu cầu nhập học cũng không cao lắm.”

“Ừm, em nghĩ, nếu đăng kí không được, thì em sẽ ở lại chờ anh ấy. Anh ấy học Tiến sĩ, cũng phải 4, 5 năm. Em có thể chờ.”

Đây là khả năng xấu nhất về việc Gia Lâm xuất ngoại. Thậm chí Đa Đa cảm thấy, nếu Gia Lâm có thể đưa Đa Đa xuất ngoại theo, Đa Đa có thể nghỉ học một thời gian, đi làm trước, vừa kiếm tiền vừa bổ túc tiếng Anh. Hoặc là kết hôn sinh con trước, chừng nào con lớn rồi lại đi học tìm việc. Về sự nghiệp thì thật ra Đa Đa khá có dã tâm, nhưng hề chuyện gì có liên quan tới Gia Lâm thì chuyện gì Đa Đa cũng có thể hy sinh. Chỉ cần được ở bên Gia Lâm thì làm gì cũng được. Huống chi mẹ và bà nội đều làm nội trợ, Đa Đa không thấy ở nhà làm nội trợ có gì không tốt. Nghe nói đây cũng là một hiện tượng rất phổ biến ở nước ngoài.

Ô tô xuống núi, đi vào trung tâm thành phố. Vương tiên sinh vẫn trầm mặc, bỗng nhiên nói với Đa Đa : “Đa Đa, anh cũng có chút quan hệ ở nước ngoài. Nếu bạn trai em hoặc là em gặp khó khăn trong việc xin nhập học, anh rất sẵn sàng giúp đỡ bọn em.”

Đa Đa nghe xong, tim đập thành thịch : “Anh Vương, anh xem trình độ tiếng Anh của em, có thể xin ra nước ngoài không?”

“Không phải em đang học lớp Toefl à? Theo anh được biết, lớp Toefl trong nước vô cùng có hiệu quả.”

“Đúng vậy, ngày nào em cũng học từ, còn lên đăng ký kì thi Toefl tháng 6 năm nay. Không dám nói cho Gia Lâm, sợ anh ấy cười.”

“Như vậy đi, nếu bạn trai em có khó khăn trong việc liên hệ với trường học, em gọi điện thoại cho anh. Còn về trường của em, chờ em thi Toefl xong anh sẽ liên hệ giúp em, cam đoan em sẽ được đi học. Trước đây bố anh là giáo sư đại học, có không ít người quen trong ban giám hiệu của nhà trường. CHÚT việc nhỏ này anh vẫn có thể giúp được.”

“Vương tiên sinh – cảm ơn anh!” Đa Đa quả thật là mừng tới mức sắp khóc.

Tới nơi, Vương tiên sinh mở cửa xe, lấy mền của anh ta ra từ ghế sau, đưa Đa Đa tới tận cửa, lại đưa danh thiếp cho Đa Đa, nói : “Nếu bọn em thật lòng yêu nhau, đừng đau khổ chờ đợi, phải cố hết sức để được ở bên nhau. Chờ đợi là một chuyện rất đau đớn, cuộc đời còn rất nhiều điều khó khăn sẽ xảy ra, cả hai phải cùng nhau vượt qua mọi cửa ải, hiểu chưa?”

Đa Đa cầm lấy danh thiếp, yên lặng nhìn anh ta, ra sức gật đầu.

–Hết–

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cu-cua-lich-xuyen>